

ओं नमो नारायणाय

# श्रीसमर्थरामदासचरितम्

## ஸ்ரீ ஸமர்த்தராமதாஸ சரிதம்

ஆசிரியர் :

V. ஸ்வாமிநாத ஆத்ரேய  
தஞ்சாவூர்

ஸ்ரீராம பக்த சரித்திர தொடர் வரிசை Vol.-2

வெளியிடுவோர் :

ஸ்ரீ மஹாபெரியவாள் டிரஸ்ட்

பெங்களூர் - 560 054

2008

First Edition : 2008

Author  
Sri V. Svaminatha Atreya,  
Thanjavur

Copies available at

1. Smt. P.Vijaya  
Door No. 11, Plot 7  
Ganapati St, St.Thomas Nagar,  
Madipakkam, Chennai - 600 091.  
Phone : 044-2242 2622
2. BHAGAVANNA PUBLICATIONS,  
2/3, Vinayakam St, West Mambalam,  
Chennai  
Phone: 044-24893736

Published by  
SRI MAHAPERIYAVAI TRUST  
Gurukripa, 94, I.T.I.Layout, MSRIT,  
Bangalore - 560 054.

Lasertypeset & Printed at :  
V.K.N. ENTERPRISES  
164, R.H. Road, Mylapore, Chennai-4 Ph: 98402-17036

॥ श्रीराम जयराम जय जय राम ॥

ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த

அறிமுகம்

ஸ்ரீ காஞ்சி மஹாஸ்வாமிகளின் அமோக ஸங்கல்பம் நிறைவேறுகிறது. இந்த வாக்கியம் நூற்றுக்கு நூறு உண்மை.

சுமார் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன், தஞ்சைமாவட்டம் கோவிந்தபுரத்தில் ஸ்ரீ பகவந் நாமபோதேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளின் அதிஷ்டானத்தில் ஏக்ஸார் என்று அபிமானத்துடன் பக்தர்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்த ஏகநாதய்யர். ஆசிரியர் உத்யோகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்று - கைங்கரியம் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த ஸந்நிதானம் இப்பொழுது உள்ளது போல அப்போது பிரபலமடையவில்லை.

ஆழ்ந்த பக்தியுடைய சில பாகவதர்கள் மிகவும் சிரத்தையோடு கிராமம் தோறும் உஞ்சவ்ருத்தி எடுத்துக் கிடைக்கின்ற அட்சதைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு வந்து - அன்றாடம் ஒரு வேளை பூஜையையும், ஏகாதசிகளில் கூடி நாமஸங்கீர்த்தனத்தையும், ஆண்டுதோறும் புரட்டாசி மாதத்தில் ஆராதனையையும், நடத்தி வந்தனர். நித்யப்படி - காலை பள்ளியெழுச்சி, பகல் பூஜை இரவு டோலோத்ஸவம் இவற்றிற்குப் பால்நிவேதனம் நடப்பதற்காக ஒரு பாகவதரும் பசுவும் இருந்தனர். ஏகநாதய்யர் ஸந்நிதியை கூட்டிப் பெருக்கி சத்தமாக வைத்துக் கொண்டும், பசுவைக் குளிப்பாட்டிக் காப்பாற்றிக் கொண்டும் அந்வரதம் ராமநாமம் சொல்லிக் கொண்டும் இருந்தார். மாலை வேளைகளில் - சேரி மாணவர்களுக்கு இலவச ட்யூஷனும் நடத்துவார்.

அவருடைய கையில் ஒரு புஸ்தகம் கிடைத்தது - மஹாபக்த விஜயம் என்று பெயர். மஹாராஷ்டிர மூலத்திலிருந்து தமிழில் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆரம்ப

(ii)

காலத்தில் இருந்த ஒரு விதமான ஸம்பிரதாய நடையில் எழுதப்பட்டது அது. மஹாராஷ்டிரஸந்துகளின்-பண்டரிநாத பக்தர்களின் சரித்தரங்கள் நிறைந்தது. மஹிபதி - என்ற பரம ஸாதுவால் எழுதப்பட்டது. அதனிடையே ஸமர்த்த ராமதாஸரின் சரிதம் இருபத்து ஐந்து அத்யாயங்கள் கொண்டதை அவர் படித்தார். மிகவும் தன் மனதைக் கவர்ந்த சரிதத்தை தமிழில் சிக்கலில்லாத தற்காலத் தமிழ் நடையில் எழுதினார். மணிமணியான எழுத்துக்கள். அச்சு எழுத்துகளில் கூட சிறிது பிசுரு இருக்கும். ஒவ்வொரு எழுத்தும் குண்டு குண்டாக - கமா முதலிய அடையாளங்களுடன் அமைந்தது அது.

அந்த சமயம் காஞ்சி மஹாஸ்வாமிகள் மாயூரத்தில் முகாம் இருந்தார்கள். ஏக்ஸார் அவர்களிடம் எடுத்துச் சென்று. அவருடைய பாத கமலங்களில் ஸமர்ப்பித்தார்.

ஸ்வாமிகள் அதைக் கையில் எடுத்து - சில பக்கங்களைப் பிரித்து பார்த்து விட்டு "இங்கேயே இரு. எனக்கு ஒழிந்த சமயங்களில் படித்துக் காட்டு" - என்று அருளினார்கள். சுமார் 200 பக்கங்கள் கொண்ட அந்தக் கையெழுத்து பிரதியை ஏகநாதய்யர் வாசித்துக் காட்டினார். படிக்கும் போதே அவருக்கு ஏற்படும் குரல் தழுதழுப்பையும் பரவசத்தையும் கவனித்து ஸ்வாமிகள் ஸந்தோஷப்பட்டார்கள்.

முடிவில் "இது என்னிடம் இருக்கலாமோனோ ! - என்று கேட்டார்கள். "என் பாக்யம்" என்று கூறி பிரலாதம் பெற்று ஊர் திரும்பினார் ஏகநாதய்யர்.

அந்த சமயம் தெய்வத்தின் குரலின் - முதல் பகுதியைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீ ரா.கணபதி அவர்கள் ஸ்வாமிகளிடம் அடிக்கடி வருவார். அப்படி ஒரு நாள் வந்தவரிடம் ஸ்வாமிகள் இந்தக் கையெழுத்து பிரதியைக் கொடுத்தார்கள்.

"இது ஸமர்த்த ராமதாஸருடைய சரித்தரம். கதாநாயகர் ஒரு பக்தர் பக்தியோடு எழுதியிருக்கிறார். ஸமர்த்த ராமதாஸர் - ஒரு மஹான். ஆஞ்ஜநேயருடைய க்ருபைக்கு பாத்திரமானவர். மஹாராஷ்டிர தேசத்திலே எல்லோருக்கும் ராம - நாம பக்தியை வளர்த்தவர். பல அப்புதங்கள் அவருடைய ஜீவிதத்திலே நடந்திருக்கின்றன - பல பேருக்கு அநுக்ரஹம் செய்திருக்கிறார். இவர் இவையெல்லாவற்றையும் விஸ்தாரமாக எழுதியிருக்கிறார். ஆனால்....

அவர் சிவாஜி மஹாராஷ்டிர ஸாம்ராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கிறதற்குக் காரணமாக இருந்தார் - என்ற விஷயத்தை விஸ்தாரமாக எழுதவில்லை. சரித்ர புஸ்தகங்களிலே அது பற்றி நிறைய எழுதியிருக்கிறார்களாமே. அதிலிருந்து முக்ய ஸங்கதிகளைச் சேர்த்து - இதை நீ எழுது. இது அவசியம் வெளிவர வேண்டிய புஸ்தகம்" என்று கூறி ஒப்புவித்தார்கள்.

ஸ்ரீ ரா.க. அதை வினயத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டார். அதைப் படித்துப் பார்த்தார். அதில் பெருகுகின்ற பக்தி ரஸம் அவருக்கு உகப்பாக இருந்தது. ஆனால் சிவாஜியைப் பற்றிப் புத்தகங்கள் படிக்க வேண்டுமே ! ஒரு விதமாக மனதைப் பக்குவப்படுத்தி பக்தி விஷயமான - ஆத்ம விஷயமான - சிந்தனைகளிலேயே மிதக்க விட்ட மனதை - மறுபடியும் உலகியல் சிந்தனைகளில் - ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபடுத்த ஆரம்பித்தால்; அதனால் - எடுத்துக் கொண்ட காரியமான தெய்வத்தின் குரலை எழுத்துகளில் பதிய வைக்கின்ற முயற்சி தடைபடுமே ! பெரியவர்களோ உற்சாகமாகப் பல விஷயங்களை நினைத்த நேரமெல்லாம் - நேரம் பேராவதே தெரியாமல் உள்ளக் கிடங்கிலிருந்து வாரி வாரிக் கொட்டுகிறார்கள். அவற்றைச் சிதராமல் - சிதையாமல் சொன்ன விதமே பதிய வைத்து - அவற்றைச் சரி பார்க்க முனைவதிலே உடலும் புத்தியும் களைத்து விடுகின்றன. இந்த வெள்ளப் பெருக்கு - சற்று வடிந்து, இடைவெளி கொடுக்குமானால், ஸமர்த்த சரிதத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்போம் என்று அந்தக் கையெழுத்துப் பிரதியை ஜாக்ரதையாகப்

பத்திரப்படுத்தி வைத்து விட்டார். பெரியவர்களின் திருவாக்குமலர்வதற்காகப் பல நாட்கள் பல இரவுகள் அவர்கள் ஸந்திதியில் காத்திருந்து சேகரித்த விஷயங்களை ஒழுங்குபடுத்தி - நூல் வடிவம் கொடுத்துத் தயாரிக்கவே பொழுது போதவில்லை. ஏழு எட்டுப் பேழைகள். ஒவ்வொன்றும் கையெழுத்து பிரதிகளில் ஆயிரம் பக்கங்களுக்கு மேல். இதற்கே முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகிவிட்டன. ஸ்ரீ ரா.க. இந்தத் தவத்தினால் - உடல் மெலிந்து கண்கள் பார்வை மங்கி - எழுதும் விரல்கள் விரைத்து, மனோ வேகத்திற்கு ஒத்துழைப்புத் தர மறுத்த போது. அவற்றிற்கு ஓய்வளித்து விட்டு, மனதை தேவியின் திருவடிகளில் கிடத்தி விட்டு சும்மா இருப்பதே சுகம் - என்று வாழ்கிறார்.

இதனிடையே, மைசூரில் உள்ள மஹாபெரியவாள் டிரஸ்ட் என்ற தர்மஸ்தாபனத்தை நிறுவி - பல அரிய ஸம்ஸ்க்ருத நூல்களை - பதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் தற்காலம் கிடைக்காமல் போனவற்றை - ஐம்பது, நூறு, வருஷங்களுக்கு முன் மிக மெல்லிய காகிதங்களில் - கிரந்தலிபியில் பதிக்கப்பட்டு - இப்போது மக்கிப் போனவற்றையெல்லாம் தேடிப்பதிப்பித்து வருவதே பெரியவர்களின் நினைவுக்குநாம் செய்கின்ற தொண்டு - என்ற ஸித்தாந்தம் கொண்ட சில அணுக்க பக்தர்கள் - கோவிந்தபுரம் ஏக்ஸாரின் ஸமர்த்த ராமதாஸரின் சரிதம் - பெரியவர்களின் பெருமதிப்பைப் பெற்ற நூல், ஸ்ரீ ரா.க. அவர்களிடம் அயர்ந்து தூங்குகிறது - என்று கேள்விப்பட்டு அவரை அணுகினார்கள்.

ஸ்ரீ ரா.க.வோ அவர்களுடைய வேண்டுகோளைக் கேட்டு திடுக்கிட்டார். “ஆஹா! மறந்து விட்டோமே! என்று பச்சாத்தாபப்பட்டார். இப்போது நாம் இருக்கும் நிலையில் இதைப் பதிப்பிக்க தம்மால் முடியாதே! என் செய்வோம்? என்று தயங்கினார். அவருடைய ஹ்ருதயத்தில் வீற்றிருந்த காஞ்சீ மஹா ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ ரா.க. அவர்களின் புத்தியில் கருணை நீர் தெளித்தார்கள்.

ஸ்ரீ ரா.க.அவர்கள் மஹாபெரியவாள் டிரஸ்ட் அலுவலர்களிடம் கூறினார். “அது என்னிடம் பத்திரமாக இருக்கிறது அதன் பதிப்பை மேற்கொள்ள இப்போது என்னால் இயலாது. அதை அப்படியே யார் வேணுமானாலும் பதிப்பித்து விடலாம், ஆனால் பெரியவர்களின் விருப்பம் - சிவாஜி சரித்ர இணைப்புடன் செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பம் நிறைவேறாது. இதைச் செய்து முடிக்க வல்லவர்கள் சிறந்த மேதைகள் சரித்ர ஆராய்ச்சியாளர்கள் பலர் இருக்கலாம். ஆனால் ஸமர்த்தரின் - ஞானாத்ம நிலை புரிந்து - அதனுடன் சிவாஜி சரித்ரத்தை இணைக்கின்ற மனப்பக்குவம் வேணுமே! அதை நினைக்கும் போது எனக்கு ஒருவருடைய நினைவு வருகிறது. அவர் என்னை விட வயதில் மிகவும் மூத்தவர். அவரும் பெரியவர்களின் சேவையில் பல ஆண்டுகள் ஈடுபட்டவர். இப்போது உடல் நலம் குன்றி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அவருடைய மனோபலமும், புத்தி சக்தியும் குறையவில்லை - என்பது சமீபத்தில் அவர் எழுதியிருக்கின்ற நூல்களிலிருந்து தெரிகிறது. அவரை அணுகினால் அவர் ஏற்றுக் கொண்டால் பெரியவர்களின் அமோக ஸங்கல்பம் நிறைவேறிவிடும்” என்றார்.

“அவர் யார்?” டிரஸ்ட்காரர்கள் கேட்டார்கள்.

ஸ்ரீ ரா.க. சொன்னார் “அவர் பெயர் ஸ்வாமிநாத ஆத்ரேயர்”

“அட்டா! நம்ம ஆத்ரேய மாமா வா? எங்களுக்கு அவரை நன்றாகத் தெரியுமே. பெரியவர்கள் சேவையில் நாங்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் போது அவரும் கூட இருந்திருக்கிறாரே!”

ஸ்ரீ ரா.க.அவர்களிடமிருந்து - கோவிந்தபுரம் ஏக்ஸாரின் ஸமர்த்த ராமதாஸ சரிதம் பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

இவன், கோவிந்தபுரத்தில் ஸ்ரீ போதேந்த்ர குருநாதாள் ஸந்திதியில் ராமநாமம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று கேள்விப்பட்டு - போனில் தொடர்பு கொண்டார்கள்.

(vi)

நடந்ததெல்லாம் சொன்னார்கள். கோவிந்தபுரம் குருநாதாள் ஸந்நிதியில் பிறந்த நூலின் பதிப்பு - என்ற பணி.

கோவிந்தபுரம் குருநாதாள் இட்ட பணி - என்று இதை ஏற்றுக் கொண்டான் இவன். சரித்ர நூல்களைத் தேடிப் போக உடல் திறன் இடம் கொடுக்காத நிலையில், அந்த டிரஸ்ட்க்காரர்களையே மூல நூல்கள் சேகரித்துக் கொடுக்க வேண்டினான் இவன். அவர்கள் அருமையான சில ஆங்கில நூல்களைச் சேகரித்து அனுப்பினார்கள்.

அவற்றில் ஸமர்த்த ராமதாஸர் எழுதிய தாஸபோதம் என்ற முக்கியமான நூல் இல்லை "அது வேண்டுமே" - என்று அவர்களையே வேண்டினான். வெகுநாட்கள் கழித்து "எங்கள் முயற்சி பலிக்கவில்லை. நூல் கிடைக்கவில்லை" என்றனர்.

அவ்வமயம் தஞ்சாவூரில் இருந்து கோவிந்தபுரத்துக்கு குரு நாதர்களை தர்சனம் செய்ய ஒரு பக்தர் வந்தார். யத்ருச்சையாக அவரே நினைக்காமல் - இவனை அந்த ஸந்நிதியில் கண்டார். (யத்ருச்சை என்ற சொல்லுக்கு - எதிர்பாராமல் என்று தான் பொருள். ஆனால் அதற்கு பகவானுடைய விருப்பம் என்று பொருள் என்று பெரியோர்கள் கூறுவார்கள்.)

"அட்டே! மாமா வா? இங்கேயா இருக்கிறீர்கள்? நேற்று நாகராஜ கோஸ்வாமியோடு பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அவர் "ஆத்ரேய மாமா தஞ்சாவூரில் தான் இருக்கிறாரா? தெரியுமா?" - என்று கேட்டார். "எனக்கு தெரியாதே" என்று சொன்னேன். "வெகு நாளாயிற்று அவரைப் பார்த்து. பார்த்தால் தேவலை" - என்றார். நீங்கள் இங்கு இருக்கிறீர்கள்! ஊர் திரும்பின உடனே போய்ச் சொல்லிவிடுகிறேன்" - என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் இவனுக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. குருநாதாளுக்கு எவ்வளவு க்ருபை? என்று கண்ணீர் விட்டான். போன் டைரியில் போன் நம்பர் தேடினான். கிடைக்கவில்லை. தஞ்சாவூர் தம்பிக்கு போன் பண்ணினான். அவனுக்கும் நம்பர் தெரியவில்லை.

(vii)

மறுநாள் காலை ஏழுமணிக்கு, ஸமர்த்த ராமதாஸர் ஸ்வாமிகளால் தஞ்சாவூரில் மஹாராஷ்ட்ர ஆட்சியின் போது ஐந்து மடங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. அவற்றில் ஒன்றான ஜோளிராம் மடத்தின் பீடாதிபதி - பீமராவ் கோஸ்வாமியின் புத்ரர் - B.நாகராஜ கோஸ்வாமி - போன் பண்ணினார்.

இவனுடைய அப்போதைய மன நிலையை வர்ணித்தால் - சுத்தப் பைத்யம் என்று சொல்வார்கள்.

ஜயரகுவீர ஸமர்த்த - என்ற குரல் கேட்டதும் இவன் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்துப் போய்விட்டான். மெதுவாக சுயநிலை அடைந்து சொன்னான்.

"தங்களை நல்ல ஸந்தர்ப்பத்தில் மறந்து விட்ட எனக்கு, குருநாதர் பேரருள் புரிந்திருக்கிறார். நான் இன்று மாலையே தங்களை ஸந்திக்க வருகிறேன்" என்று கூறி போனை வைத்து விட்டான்.

மாலை டாக்ஸி வைத்துக் கொண்டு நேரே தஞ்சை சென்று அவருடைய மடத்தில் போய் அவரை சந்தித்தான். போகும் வழியெல்லாம் அவருடைய சிந்தனை தான்.

அவருடைய தகப்பனார் பீமராவ் கோஸ்வாமி சிறந்த கல்வியாளர் (EDUCATIONIST) கும்பகோணம் அரசுக் கல்லூரியில் முதல்வராகப் பல ஆண்டுகள் பணி ஆற்றினார். காஞ்சி மஹாஸ்வாமிகளிடம் அளவு கடந்த பக்தி. அவர் ஸமர்த்த ராமதாஸரின் நூல்கள் அனைத்திலும் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றவர். சந்திக்கும் போதெல்லாம் காஞ்சி பெரியவர்கள் தாஸபோதம் பற்றிப் பல கேள்விகள் கேட்பார்கள். நுட்பமான பல வேதாந்த விஷயங்களை ஸமர்த்தர் தனது தாஸபோதத்தில் எடுத்துச் சொல்லியிருப்பதை நினைவு மூட்டுவார்கள்.

அவருடைய புத்ரர் - B.நாகராஜ ராவ் கோஸ்வாமி I.A.S. படித்து உயர் வரிசையில் தேறினார். அவருடைய தகப்பனார் அவரை அழைத்துக் கொண்டு போய் மஹாஸ்வாமிகளிடம் சொன்னார் "புத்ரனுக்கு I.A.S. பாஸ் பண்ணியதால் கலெக்டர் வேலை கிடைத்திருக்கிறது - பெரியவாள் அநுக்ரஹம் பண்ண

வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். சிறிது மௌனத்திற்கு பிறகு நாகராஜனைப் பார்த்து - “இந்த வேலை வேண்டாம்” - எனக்கு வேண்டாம்” என்று மேலிடத்திற்குத் தந்தி கொடுத்து விடு” என்றார். நாகராஜன் தயங்கவே இல்லை. உடன் சென்று திரும்பி தந்தி கொடுத்து விட்டேன்” என்று சொன்னார். தகப்பனாரே ஆச்சரியப்பட்டார்.

பதினைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு மத்ய அரசாங்கத்திலிருந்து ஸெண்ட்ரல் ஆடிட் - பகுதியில் உயர்மட்ட பதவிக்கு ஆர்டர் வந்தது. ஆடிட் தலைமை அதிகாரி தனிப்பட்ட கடிதமும் எழுதியிருந்தார். “மறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்ளவும்” என்று.

அந்தப் பதவியில் சேர்ந்தார். ஊழல் மலியாத - பேரறிஞர்களான மந்திரிகள் வீற்றிருந்த ஆரம்ப மந்திரி சபையின் ஆலோசனைக் கூட்டங்களில் மந்திரியின் காரியதர்சி என்ற முறையில் நேர்மையுடனும் தைரியமாகவும் இவர் எடுத்துக் கூறிய ஆலோசனைகளை மந்திரிகள் பெருமதிப்புடன் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

கரைபடாத நேர்மையாளர் என்ற புகழுடன் ஓய்வு பெற்று. தன் மடத்திலேயே அமர்ந்து ஆன்மீக நூல்களைச் சேவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். தஞ்சாவூரில் அடிக்கடி இவனைத் தன் இல்லத்திற்கு அழைத்து அளவளாவுவார். பெரியவாஸிடம் ஈடுபாடு என்ற ஒரே தகுதி தான் இவனுக்கு, இத்தகைய பல பெரியோர்களின் நட்புறவை சம்பாதித்துக் கொடுத்தது. அவருடைய வீட்டுக்குப் போனதும் இவனுக்காகக் காத்திருந்து இவனை அன்புடன் வரவேற்றார். அவரிடம் - இவன் தனக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற பெரும் பேறான கடமையை எடுத்துக் கூறி. அதற்கு அவருடைய பேருதவியை நாடி வந்திருப்பதாகக் கூறினான்.

“இதோ பார் ! மேஜையில் உனக்கு வேண்டிய புத்தகங்கள் தயாராக வைத்திருக்கிறேன்” என்றார்.

அதில் தாஸபோதம் நாகரி லிபியில் பெரிய எழுத்துக்களில் பதிக்கப்பட்ட நூல் “ஸார்த்த ஸ்ரீ தாஸ போத்

என்ற தாஸபோதம். ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு செய்தவர். W.G.தாம்ப்வேகர். அரசாங்கத்தில் உயர்நிலை அதிகாரியாக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். (இவருடைய ஆங்கில உரை சொல்லுக்குச் சொல் நேர் மொழிபெயர்ப்பு. வேதாந்த சாஸ்திர பரிசயம் அதிகம் பெறாத நிலையில் சில கருத்துச் சொற்கள் (Technical words) அகராதி உரை மட்டும் தாங்கி - ஸந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப வேதாந்த உட்பொருளைத் தழுவாமல் வெற்றுரைகளாக அமைந்துவிட்டன. ஆயினும் அவருடைய மொழிபெயர்ப்பு தவறான - மேதாவித்தனமான தற்காலத்திய கருத்துகளை விளம்பி - மூல நூலைக் கற்பதில் குழப்பத்தை விளைவிக்கவில்லை என்பது பெரிய பயன். ஆனால் தாஸ போதத்தில் வருகின்ற கருத்துச் சொற்கள் - பெரும்பாலும் ஸம்ஸ்கிருதச் சொற்களாகவே உள்ளன. அதனால் அவற்றின் உண்மைக் கருத்துக்களைப் புரிந்து கொள்வதில் சங்கடம் ஏற்படவில்லை.)

கருணாஷ்டகம், ஆத்மாராம், மனாசேச்லோக, முதலிய ஸமர்த்தரின் நூல்கள். கிரிதர ஸ்வாமிகளின் ஸமர்த்த ப்ரதாபம் மற்றும் சில அரிய சிறிய புஸ்தகங்களைக் கொடுத்தார்.

இவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பி வருகின்ற வழியில் எல்லாம் காஞ்சி மஹாஸ்வாமிகளும் ஸ்ரீ போதேந்திர குருநாதாரும் - இவனுடைய பணியில் கை கொடுத்து எவ்வளவு க்ருபை செய்கிறார்கள் ? இத்தனை அருளைப் பெற்றவன் இவன் அதை சரியாக நிறைவேற்ற வேண்டுமே - என்ற பெரிய சுமை மனதை அழுத்த - ராம நாமம் சொல்லிக் கொண்டே வந்து சுமையை ராம நாமத்தின் மேலேற்றி இவனுடைய மனதை லேசாக்கிக் கொண்டான்.

இவனுடைய அருமை நண்பர் ஒருவர் ஹைமவதீ ப்ரஸாத மல்காவ்கர் என்ற ஓய்வு பெற்ற அரசாங்க அதிகாரி மஹாராஷ்ட்ராவில் பைடனில் இருக்கிறார். அவருக்கு கடிதம் எழுதினான். அவர் அங்குள்ள லைப்ரரியிலிருந்த சில அரிய ஆங்கில நூல்கள் மராத்தி நூல்களிலிருந்து ஸமர்த்தர் ஸம்பந்தமுள்ள குறிப்புகளை xerox எடுத்து அனுப்பினார்.

1. The Golden Age of India. by ELPHINSTONE.
2. History of Hindu India. by P.V.Kane.
3. Musalmani RIYASAT by SARDESA.
4. Samarthavata. by S.S.Dev.
5. The Rise of Maratha Power by Justice M.G.RANADE.
6. Maharastra Saints by Rajwade.
7. Sri Dasayana by Ananta Dass.
8. Ramadas Bakhar by Hanumant Swami.
9. DASAVISRAMADHAM by Atmaran.
10. Sri Samartha Charita by S.K.Altekar.
11. Lectures by Swami Vivekananda
12. Samartha Che - Samarthy by K.N.Athalaye.
13. Sivaji The great by Dr.Balakrishna.
14. Sri Ramadas: Literature and work by N.R.PHATAK.
15. CHATRAPATI SIVAJI by KALUSKAR.
16. Shahajee Bhanle by Sardesai
17. Life of Ekanath by S.D.Ranado and by Panjarkar (Book)
18. SHIVA BHARAT by Poet Paramananda.
19. SHIVA SAMBHAV by Khave Sastri.
20. VIVEK SINDHU by Mukunda Raj.
21. RAMA SOHALA by Meruswami.
22. Bahamani SULTANS by S.S.Dev.

இவை தவிர கும்பகோணம் காலேஜ் லைப்ரரியிலிருந்து மூன்று அருமையான ஆங்கில நூல்கள் - கிடைத்தன. ஜதுநாத ஸர்க்கார் (யதுநாத்); ஸி.வி.வைத்ய மஜும்தார் இவர்கள் எழுதிய சிவாஜி சரிதங்கள்.

இவற்றையெல்லாம் படித்து ஆராய்ந்த போது இவற்றின் தரம் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வந்தான் இவன் - ஸமர்த்தர் - சிவாஜி இவர்களின் ஜீவித காலத்திலும்

மறைவுக்குப் பிந்திய தொடர் காலத்திலும் எழுதப்பட்ட நூல்கள் அநந்த தாஸரின் தாஸாயந, ஹநுமந்த் ஸ்வாமி எழுதிய ராமதாஸ பகார் - ஆத்மாராம் எழுதிய தாஸவிசராம் - பரமாநந்தர் எழுதிய சிவபாரத் - மற்றும் கல்யாண ஸ்வாமியின் குறிப்புகள் - இவையெல்லாம் பக்தி, உண்மை, நேர்மை, இவற்றின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் - ஒரு வகை. மஹாபெரியவாள் டிரஸ்ட்காரர்கள் அனுப்பி வைத்த V.P.பொகீலின் ராஜகுரு ராமதாஸ் S.S.ஆப்தே எழுதிய ஸமர்த்த ராமதாஸ் ஜீவிதமும் லட்சியமும் என்ற ஆங்கில நூல்கள் இவை இரண்டும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டவை. இவை முன் சொன்ன மராட்டி நூல்களின் அடியொற்றி எழுதப்பட்டவை. அவர்கள் மற்றொரு பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டு நிறைவேற்றினார்கள். இது இரண்டாவது வகை.

பத்தொன்பதாவது, இருபதாவது நூற்றாண்டுகளில் - ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் தன்மையை நாட்டின் மேன்மைக்காக ஆண்டவனால் அளிக்கப்பட்ட கருணா பிரஸாதம் - என்ற மனப்பான்மையோடு - சரித்தரத்தின் கவடுகளில் - தைவீகம் கலவாத - மதச்சார்பற்ற - அரசியல் கண்ணோட்டத்தோடு - சரித்தரங்களை ஆராய்ச்சி செய்து பதினொன்றாவது நூற்றாண்டு முதல் - பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டு வரை நடைபெற்ற அரசியல் குழப்பங்களையும் - ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் பட்சபாதமின்றி உண்மையைச் சொல்வதாக நினைத்துக் கொண்டு சரித்தரங்களைத் திருத்தியும் திரித்தும் எழுதி பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் நன்மதிப்பையும் பட்டம் பதவிகளையும் பெற்ற ஆசிரியர்கள் எழுதிய நூல்கள். இவர்களுடைய லட்சியமெல்லாம், அநாதியாக நாட்டின் மக்களின் இதயங்களில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடனும் ஆர்வத்துடனும் நிறைந்திருந்த பாரதீய கலாசாரத்தை உருத்துப் போய்விட்டதாகக் - காண்பித்து, ஆங்கில நாகரிகமும் அதன் நடைமுறைகளுமே வாழ்க்கைக்கு உகந்தவை - என்று நிரூபிப்பது தான். இவை மூன்றாவது வகை.

நாடு பல தேசங்களாக - பல எல்லைகளுடனும், மஹாராஜாக்களாலும், குறுநிலமன்னர்களாலும், சுதந்தர அரசுகளாக ஆளப்பட்டு வந்தாலும், அவற்றின் அடிப்படை கலாசாரம் பாரதீய ஸநாதந தர்ம கலாசாரத்தையே பற்றி நின்றன - என்பதை மறைத்தார்கள் - பரஸ்பரம் ஒற்றுமையின்றி - பகை கொண்டு ஒரு அரசை மற்றொரு அரசு போர் தொடுத்து ஆக்ரமித்து வந்தனர் என்ற செய்தியையே சரித்தர புத்தகங்களில் எழுதினார்கள். ஆங்கில அரசு வந்து தான் - இந்தியத் துணைக் கண்டத்திற்கு ஒரே நாடாக - உருக்கொடுத்து அரசாங்கத்தை நடத்துகிறது என்ற இந்த மாயையெநம்பினார்கள்.

இவை நான்காவது வகை. இந்த மாயையை அகற்றப் பெரும்பாடுபட்டு மேற்கொண்ட முயற்சியே இந்தியாவின் இருபதாவது நூற்றாண்டின் சரித்தரம்.

இந்த வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்ட - மஹாராஷ்டிர ஸாம்ராஜ்யத்தின் சரித்தரை - பலர் சிவாஜியின் காலத்திலும், ஸமர்த்தரின் காலத்திலும் நேரே கண்ட காட்சிகளை - உண்மையாகப் பதிவு செய்த தாஸாயனம் போன்ற நூல்களைக் கட்டுக் கதை - என்று கூறி பொய்யான சான்றுகளை எடுத்துக் காட்டினர். அவர்கள் காட்டிய காட்சி பின்வருமாறு; சிவாஜி - ஒரு முரட்டு மலைவாசி. அரசு முறை அறியாதவன். சில குதிரை வீரர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு திடீர் திடீரெனப் பாய்ந்து முஸ்லீம் அரசுகள் அயர்ந்திருந்த சமயத்தில் அவர்களை வென்று - ஒரு அரசை நிறுவினான். ஸமர்த்தர் ராம நாமம் பிரசாரம் செய்து துறவி. அப்பாவி மக்களைக் கூட்டி நாமம் சொல்லச் சொல்லி கூட்டத்தைச் சேர்த்து - தன்னை மஹானாகக் காட்டிக் கொண்ட பரதேசி. அவருக்கும் சிவாஜிக்கும் ஒரு சம்பந்தமுமில்லை என்று எழுதினார்கள்.

இவர்களின் தவறான கணிப்புகளை, உண்மை ஆதாரங்களை எடுத்துக்காட்டி மறுப்புக் கூற வேண்டிய பொறுப்பை. S.S.ஆப்தே, V.P.பொகீல் முதலிய ஆசிரியர்கள்

மேற்கொண்டனர். அவர்கள்தம்முடைய முடிவுக்குச் சான்றாக தாஸாயனம் - எழுதிய அந்நத தாஸ போன்ற ஸம்பிரதாய - மராட்டிய ஆசிரியர்களை மட்டுமல்லாமல் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆசிரியர்களான V.K.ராஜவாடே, M.V.பட், D.B.பராஸ்நிஸ், S.S.தேவ், S.R.பங்கர்கர், L.K.அல்டேகர், இவர்களுடைய எழுத்துக்களையும் சான்றாக எடுத்துக் காட்டினார்கள். தவிர சிவாஜியின் சரித்தரை எழுதிய மஜூம்தார் C.V.வைத்யா, யதுநாத் ஸர்கார், ரெவரெண்ட் டெமிங், இவர்களும் சிவாஜியின் மஹாராஷ்டிர ஸாம்ராஜ்ய ஸ்தாபனத்தில் ஸமர்த்தர் ஆற்றிய பெரும் பங்கை ஏற்றுக் கொண்டு எழுதியிருக்கிறார்கள். இவை கிடைத்தன.

இவை தவிர - மற்றொரு பக்தர் சென்னை வில்லிவாக்கம் ஸ்ரீ ஸமர்த்த ஸத்குரு ஸேவாமண்டலியைச் சார்ந்த ஸ்ரீதர் ராமதாலர் ஸமர்த்தரிடம் பக்தி கொண்டு விளங்கிய மேருஸ்வாமிகள் பற்றிய தகவல் குறிப்புகளையும்; தற்காலத்தில் ஸமர்த்தரை மாநல குருவாக ஏற்று ஸமர்த்தரிடம் மந்த்ரோபதேசம் பெற்று ஸித்த புருஷராக விளங்கிய ஸ்ரீதரஸ்வாமிகளின் சரித்தக்குறிப்பையும் கொடுத்து உதவினர்.

வயது காரணத்தாலும், அதிகம் நடமாட முடியாத உடல் நலக் குறைவினாலும், கோவிந்தபுரத்தில் ஸ்ரீ போதேந்தர் குருநாதாள் ஸந்நிதியில் ராம நாமம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்ற இவனிடம் - இருந்த இடத்திலேயே ஸமர்த்தரைப் பற்றிய இவ்வளவு செய்திகளும் வந்து குவிந்தன என்றால் - அதற்கு ஒரே காரணம் ஸ்ரீ காஞ்சி மஹாஸ்வாமிகளின் அமோக ஸங்கல்பத்தின் பிரவாஹம் என்பதைத் தவிர வேறொன்றையும் நினைக்க முடியாது.

இவற்றில் நண்பர் ஹைமவதீ ப்ரஸாத் மல்காவ்கர் அனுப்பிய xerox ஜராக்ஸ் குறிப்புகள் மிகவும் முக்கியமானவை. பாரத நாட்டுச் சரித்தரத்தில் அரசியல் மாறுதல்களை ஒதுக்கி - தார்மிக - கலாசார நடைமுறைகளில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் கவனத்திற்குரியவை. பனிரெண்டாவது நூற்றாண்டு முதல் ஸநாதனமான வைதிக -



வர்ணாச்ரம தர்மங்களில் உள்ள மக்களின் ஈடுபாடு, அவற்றில் நம்பிக்கையையும், தவிர்க்க முடியாத கட்டுப்பாட்டையும் போற்றிக் கடைப்பிடிப்பது - என்ற உறுதிப்பாடு குலைந்து ஸ்ரீமத் பாகவதம் காட்டிய வழியில் பக்தி மார்க்கம் மக்களைக் கவர்ந்தது - ஸம்ஸ்க்ருத மொழியிலே இருந்த புராணங்களிலும், ராமாயணம், பாரதம், ஸ்ரீமத் பாகவதம் முதலிய இதிஹாஸங்களிலும் ருசியும் ஈடுபாடும் அதிகமாகி பகவானை வழிபடுவது ஒன்றினாலேயே வாழ்வின் மேன்மை பெற்று, பிறப்பு, இறப்புச் சமுலிலிருந்து விடுபட்டு பகவான் திருவடியை அடைந்து விடலாம் என்ற உற்சாகம் வளர்ந்தது. இந்த மறுமலர்ச்சியைப் பற்றி - ஆங்காங்கு பிரதேச மொழிகளில் பக்தர்கள் இயற்றிய இனிமையான பாடல்களைப் பாடுவதும், பரவசமடைவதும் மக்களிடையே பரவின.

இந்த பிரதேச மொழிப்பாடல்கள் - மனிதனாகப் பிறந்தவன் எந்த ஜாதியில் எந்த வகுப்பில் பிறந்தவனாக இருப்பினும் பகவானை நேரடியாக அணுகி பக்திப் பாடல்களைப் பாடியே. மன நிம்மதி பெற்று, பகவானின் அருள் பெற்று, கடைத் தேற முடியும் - என்ற கொள்கையைப் பரப்பின. சமூஹத்தில் எந்த வகுப்பில் பிறந்தவனாயினும், ஹரிதாஸனாக பகவன் நாமம் சொல்லி. ஸத்யம், நேர்மை, ஏழைகளிடமும், பிராணிகளிடமும் பரிவு இவற்றைக் கடைப்பிடித்து விட்டால் அவனே வணங்கத்தக்கவன். எத்தனை சாஸ்திரங்கள் படித்திருந்தாலும் ஆசாரங்களை அநுஷ்டித்தாலும் - பகவத் பக்தியும், சாதாரண மனிதப் பண்பும், இல்லாதவனே சமூகத்தில் மிகத் தாழ்ந்தவன் - என்ற கொள்கையைப் பரப்பின.

இவை மக்களின் ஸமூஹ வாழ்வில் ஒரு புரட்சியை உண்டு பண்ணின. இந்த பக்திப் புயல் வடநாடு மட்டுமல்லாமல், தென்நாட்டிலும் வீசிற்று. கங்கா தீரத்தில், யமுனை - கோதாவரி, நர்மதா தீரங்களில், தெற்கேக்ருஷ்ணா, காவிரி, தாமிரபரணி, தீரங்களிலும் இந்த பக்தி பிரவாஹம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. இதுவே பாகவத தர்மம்.

இந்த சமயத்தில் தான் ஸமர்த்த ராமதாஸர் தோன்றினார். மஹாராஷ்ட்ரத்தில் ஞான தேவர், துகாராம், ஏகநாதர், நாமதேவர், முதலிய ஸந்துக்கள் இந்த பாகவத தர்மத்தையே நடைமுறையில் கடைப்பிடித்தனர் - மக்கள் கூடி பகவன் நாம கீர்த்தனங்கள். அபங்கங்கள் பாடுகின்ற மேளாக்களில் எவ்வித வகுப்பு வித்யாஸமும் இன்றி கலந்து ஒருவருக்கொருவர் தலைவணங்கிப் போற்றுவது என்ற வழக்கம் ஏற்பட்டு, ஸமூஹத்தில் இருந்த ஸமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகளை மறக்கச் செய்தன.

வலிமை கொண்ட இந்த பாகவத தர்ம அஸ்திவாரத்தின் மேல் எழுந்ததுதான் ஸமர்த்தர் ஏற்படுத்திய மஹாராஷ்ட்ர தர்மம். இதன் தனிச் சிறப்பு என்னவென்றால் - பகவத் பக்தியோடு கூட, நாட்டுப் பற்றையும் சேர்த்துக் கொண்டது தான். இந்த பாரத புண்ணிய பூமி வெறும் மலையும் மண்ணும் நிரம்பிய நிலமல்ல. வாழையடி வாழையாக வந்த திருக்கூட்டமாக மஹான்கள் பிறந்த பூமி. அவர்களுடைய ஸஞ்சாரத்தினால் திருவடி படிந்த தூசியுடையது. அவர்கள் மூழ்கிப் புனிதமாக்கிய நதிகள் உடையது. அவர்கள் வணங்கிப் போற்றிய திவ்ய தேசங்கள் உடையது. ஆலயங்களில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கல்லாலான தெய்வங்களைப் பேச வைத்த மஹான்கள் வாழ்ந்த பூமி. இன்றும் அருள் பாலிக்கின்ற - பொலிவுடைய தெய்வங்கள் நிரம்பிய பூமி. இவற்றை இடித்துத் தள்ளத் துணிந்த வெளிநாட்டு அரசர்களை ஆளும் அரசர்கள் ஆக்கலாமா ? இது தான் பக்தியா ? இது தான் வழிபாடா ? நம்மைக் காக்கின்ற தெய்வங்களுக்கு நாம் செலுத்தும் மரியாதை இது தானா ?

மனிதன் தனிப்பட்ட சுயவாழ்வில் எத்தனை அக்கரையுடன் ஈடுபடுகிறானோ அத்தனை அக்கரையையும் நமது புண்யபூமியைப் புனிதமாகவே வைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டிய முக்கியமான கடமையில் காட்ட வேண்டும். இந்தக் கொள்கையைப் பரப்பினார் ஸமர்த்தர். இதுவே - பாகவத தர்மத்தை அடுத்து, அநுஸரித்து வந்த மஹாராஷ்ட்ர தர்மம். மக்களிடையே இந்த மஹாராஷ்ட்ர தர்மத்தில்

ஏற்பட்ட எழுச்சியில் - அதிர்ந்து போன - முஸ்லிம் அரசுகள் செய்வதறியாமல் திணறின. அந்த சமயத்தில் தான் அவர்களிடம் பணிந்து போன சில ராஜபுத்ர அரசர்கள். அக்பரின் ஆட்சியின் போது - பாதுஷாவுக்கு இவ்வாறு அறிவுரை கூறினார்கள்.

“நீங்கள் இந்த நாட்டைக் கொள்ளையடித்துப் போன உங்கள் முன்னோர்களைப் போல ஓடிவிடுங்கள். அதற்கு மாறாக இந்த நாட்டை ஆளவேண்டுமென விரும்பினால் - உங்களுடைய அக்கிரம அரசுக்கத்தனத்தையும் மதமாற்றக் கொள்கைகளையும் விடுத்து - “பாரத மக்களின் இயல்பான மதவாழ்க்கையில் நாங்கள் தலையிடமாட்டோம். மதமாற்றம் செய்யமாட்டோம் - என்று நாடறிய உறுதிமொழி கூறி அதைக்கடைப்பிடித்தால் இந்த நாட்டில் நீங்கள் அரசாளலாம் இன்றேல் இந்த நாட்டுப் போர் வீரர்கள் உங்களுக்கு அடிபணிந்தாலும் - பாமர மக்கள் உங்களை வாழவிடார். நிம்மதியாக தூங்கவிடார்” - என்று எச்சரித்தனர். அந்த எச்சரிக்கையை ஏற்ற ராஜ தந்திரியான அக்பர். இந்த விதம் தமது கொள்கையை மாற்றிக் கொள்வதாக நாடெங்கிலும் பறைசாற்றினார். அரசாங்கத்திலும் ஆணை பிறப்பித்தார். அதனால் தான் சில காலம் முகலாய ஆட்சி நிலைத்து நின்றது. பின்னர் வந்த ஒளரங்கஜீப் இந்தக் கொள்கையிலிருந்து விலகினான். எழுந்தார் சிவாஜி. ஸமர்த்தரின் மஹாராஷ்ட்ர தர்மத்தைக் கடைபிடிப்பதாக மக்களிடையே நம்பிக்கையை வளர்த்தினார். அவரை மக்கள் ஆதரித்தனர். மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யம் உதித்தது. கையில் கிடைத்த ஆதார நூல்களிலிருந்து திரட்டிய ஸாரம் இது தான். ஸமர்த்த சரித்திற்கு தாலாயனம் போன்ற ஸமர்த்த ஸம காலத்து நூல்களையும் சிவாஜி சரித்திற்கு மஜும்தார் C.V.வைத்யா இவர்களின் நூல்களையும் சான்றுகளாகக் கொண்டான் இவன்.

ஏகநாதய்யரின் ஸமர்த்த சரிதம் ஆதாரச் சூதியாக அமைந்தது. பெரும்பாலும் அப்புத நிகழ்ச்சிகளையே வர்ணிக்கின்ற இந்த நூலில் இருந்து ஸாரத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டான் இவன். அவற்றை அப்புதங்கள் என்று

காட்டாமல் ஸமர்த்தரின் - வாழ்க்கை இயல்பாகவே - காட்டுவது உசிதம் என்று தோன்றியது. இப்படித் தோன்றியதற்குக் காரணம் காஞ்சீ மஹாஸ்வாமிகளின் அருள் பாலிக்கின்ற இயல்பை நேரே காண்கின்ற பாக்யம் பெற்றதால் தான்.

அவர்களிடம் பக்தர்கள் தமது தொல்லைகளையெல்லாம் சொல்லி அழுகின்ற போது - அவற்றை மெளனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே மற்றவர்களிடம் வேறு விஷயம் பேசுவார்கள் முறையிட்டவர்கள் தன் வேண்டுகோளை பெரியவர்கள் கேட்கவில்லையே என வருந்துவார்கள். சற்று நேரம் கழித்து - இவர்களை அழைத்து. இலைச் சரகில் பிரஸாதம் வைத்து - எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்லி விட்டு - “பூஜா ஸந்நிதியில் போய் சந்திர மௌளீச்வரரை பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்பார்கள்.

பலர் இதை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு பக்தி ச்ரத்தையோடு - பிரஸாதத்தை ஜாக்ரதையாக எடுத்துக் கொண்டு மடித்து பக்தியோடு வைத்துக் கொண்டு பூஜா ஸந்நிதிக்குப் போய் நமஸ்காரம் செய்து விட்டு நிம்மதியாகப் போவார்கள். அவர்களுடைய தொல்லை தீர்ந்து விடும்.

ஆனால் பெரியவாளிடம் தாம் ஏதோ ஸ்பெஷலாக அநுக்ரஹம் செய்வது போலக் காட்டிக் கொண்டு, பிரஸாதம் கொடுத்து - உங்கள் தொல்லை தீர்ந்து விடும் - என்று வாயால் சொல்லி ஆறுதல் அளிக்கின்ற வழக்கம் கிடையாது.

தம் காதில் விழுந்ததை - சந்திர மௌளீச்வரரிடம் மனதால் ஒதி விட்டு அவருடைய க்ருபையாக பிரஸாதம் அளிப்பது தான் அவர்களுடைய முறை.

இந்த ரஹஸ்யம் புரியாதவர்கள் - பெரியவாள் நம்மை அலட்சியம் செய்து விட்டார்கள் என்று வருந்திக் கொண்டே வீடு போகிறவர்களுக்கும் பெரியவாளுடைய க்ருபை வீட்டில் காத்திருக்கும்.

துளிக் கூடத் “தான்” “நான்” என்ற பாவனையை அநுக்ரஹம் செய்யும் போது ஏற்கமாட்டார்கள்.

“சாஸ்திர விஷயமோ, ஆராய்ச்சி விஷயமோ - பேசும் போது இது சரியோ ! தப்போ ! எனக்கு இப்படித் தோன்றுகிறது” என்று மட்டும் படாததுமான என்னுடைய நான் என்ற சொற்களை உபயோகிப்பார்கள்.

இது இயல்பே, தவிர ஏறிட்டுக் கொண்ட செயற்கையான பாவனை அல்ல. அது போல ஸமர்த்தரின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த அற்புதங்களை - அவர் தான் நிகழ்த்தியதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. இந்த விஷயத்தை எடுத்துக்காட்டுகிற முறையில் அப்புத நிகழ்ச்சிகளை இவன் இந்த நூலில் தொகுத்திருக்கிறான்.

“சிவாஜியின் வெற்றிக்கு ஸமர்த்தரின் ஞான பலமும், புத்தி கூர்மையும், அருளும், துணை நின்றன” என்பதை ஸமர்த்த சரித்தர்தில் எடுத்துக் காட்ட வேண்டும் என்பது தான் மஹாஸ்வாமிகளின் விருப்பம்.

இந்த நூலில் ஸமர்த்தரின் சரிதமும் சிவாஜியின் சரிதமும் அநேகமாக மஹாராஷ்டிர ஆசிரியர்களின் நூல்களின் ஆதாரத்தில் எழுதப்பட்டவை. அவற்றில் - தஞ்சாவூரில் மஹாராஷ்டிர ஆட்சியைப் பற்றிய விவரங்கள் இல்லவே இல்லை. குறிப்பாக வெங்காஜி தஞ்சையை கைப்பற்றினான் - என்பது மட்டும் தான் காணப்படுகிறது. இது பற்றி ஆராய்ந்த போது ஸ்ரீ மஹாஸ்வாமிகளின் க்ருபையால் - தஞ்சாவூர் ஸ்ரீ ஸமர்த்த மடங்களின் ஒன்றின் பீடாதிபதியான ஸ்ரீ ராமசந்திர கோஸ்வாமி ராமதாஸி ஸ்ரீ ராம நவமி உற்சவ பத்திரிகை கொடுப்பதற்காக இவனிடம் வந்தார். அவரிடம் விசாரித்த போது போலன வம்ச சரித்திரம் என்ற நூலில் இவன் தேடுகின்ற விஷயம் இருப்பதாகச் சொல்லி மறுநாளே அந்த நூலை கொண்டு வந்து கொடுத்தார். அதில் ஸ்ரீ ஸமர்த்தர் தஞ்சாவூரில் மஹாராஷ்டிர அரசு ஏற்படுவதற்குச் செய்த பேருதவிகள் செய்திகள் கிடைத்தன.

குருநாதரின் க்ருபையை எண்ணி கண்ணீர் விடுவதைத் தவிர வேறு எண்ண செய்ய முடியும்? பேப்பரும், கையில் பேனாவும் எடுத்துக் கொண்டவுடன் மஹாஸ்வாமிகளை நினைத்து - குறிப்புகளை அவ்வப்பொழுது ஆராய்ந்து கொண்டு எழுத ஆரம்பித்தால் சூழ்நிலையும் தானும் மறந்து எழுத்துடன் ஐக்கியமாகி விடுவதே இவனுக்கு கிடைத்த அநுபவம்.

தாஸ போதத்தை முழுவதும் படித்தான். ஸாதாரண பாமர மனிதனுக்குச் சொல்கின்ற முறையில் அரிய சாஸ்திர தத்துவங்களை - திருப்பித் திருப்பி - பல கோணங்களிலிருந்து அலுக்காமல் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்ற ஸமர்த்தரின் கருணைக்கு ஈடு ஏது ? இணை ஏது ? அவற்றிலிருந்து சுமார் ஐநூறு பாடல்களுக்கு இவன் புரிந்து கொண்டவாறு விளக்கம் அளித்திருக்கிறான். மறுபடியும் படித்த போது சில திருத்தங்களும் செய்திருக்கிறான். தவிர கதாபாகத்தில் பல இடங்களில் தாஸபோதக் கருத்துகளை - சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு புனைந்து கூறியிருக்கிறான். தவறு நேர்ந்து விடக் கூடாது என்ற பயம் தொடர்ந்ததே தவிர, சரியாகத் தான் எழுதியிருக்கிறோம் என்ற நிச்சய புத்தி இல்லை. இந்த நூலில் ஒருவாறு - மஹாஸ்வாமிகளின் அமோக ஸங்கல்பம் - அதனுடைய சுயபலத்தினால் நிறைவேறியிருக்கிறது.

வாரம் தோறும் இவனுக்கு போன் பண்ணி - ஊக்கமளித்துக் கொண்டே இருந்தார்கள் மஹாபெரியவாள் டிரஸ்டிகள்.

வயதான காரணத்தினால் விரல்கள் வணங்காமுடிகளாக கோணக் கோண இழுக்க - எழுதப்பட்ட இவனுடைய கை பிரதியைப் படிக்க முடியாமல் திணரினர் அச்சடிப்பவர்கள். அவர்களுடைய திணரலைத் தீர்த்து வைக்க முன் வந்தார், இவனுடைய பல்லாண்டு நண்பர் N. ஸ்ரீனிவாஸன்.

இவர் வேதாந்த சிரோமணி - தஞ்சை ஸரஸ்வதி மஹாலில் - பல நூல்களை எடுத்து ஆராய்ந்து - பதிப்புக்கு உரியதாக பிரதி எடுத்துக் கொடுத்து பதிப்பித்திருக்கிறார்.

(xx)

வெகு நாள் பழக்கத்தினால் இவனுடைய எழுத்துக் கோணல்கள் இவருக்கு அத்துபடி. அவருடைய அயராத உதவியினால் அச்சிடுபவர் இந்தப் பதிப்பை நிறைவேற்ற முடிந்தது.

இவ்வாண்டு 2008 ஸமர்த்தரின் நானூறாவது ஆண்டு 13-4-2008 அன்று பூர்த்தியாகிறது. இந்த ஆண்டில் இந்த சரித்திரம் எழுதப்பட்டு ப்ரசரம் ஆவதும். ஸ்ரீ காஞ்சி மஹாஸ்வாமிகளின்க்ருபையே.

இதற்கு முன் பல புஸ்தகங்கள் எழுதியிருந்தாலும் - இந்த புஸ்தகம் எழுதும் போது - இவனுக்குக் கிடைத்த குருக்ருபை - அளவற்றது. ஸ்ரீ போதேந்த்ர குருநாதாள் ஸந்நிதியில் ஏக்ஸாரால் எழுதப்பட்ட இந்த நூல் விச்வரூபம் இப்படி எடுத்தது. அதே குருநாதாள் ஸந்நிதியில் தான் ஸமர்த்தரின் ஆசானான ஆஞ்ஜநேயரின் துணை தானே கிடைத்து எழுதப்பட்ட இந்த நூலை - கோவிந்தபுரம் ஸ்ரீ மடம் பரம பாகவத ஆஞ்ஜநேயர் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கிறான்.

ஸர்வஜித் ஆவணீ  
பெளர்ணமி. 28.8.07.

ஸ்வாமிநாத ஆத்ரேய

ஸ்ரீராம ஜய ராம ஜயஜய ராம

## உள்ளடக்கம்

வரிசை எண்	பக்கம்
பாலகாண்டம் (1)	
1. குல்கர்ணிகள்	1
2. ஸூர்யாஜிபந்த்	4
3. ஞானேச்வரர்	7
4. ஸமர்த்தர் அவதாரம்	11
5. பாலலீலை	14
6. படிப்பு	19
7. மந்த்ரோபதேசம்	22
8. மந்திர ஸித்தி - திருமண விடுதலை	26
9. ஸ்ரீ ராம தர்சனம்	32
யாத்ரா காண்டம் (2)	
1. ஸமர்த்தரின் கார்யாலோசனை	56
2. யாத்ரா ஆரம்பம்	72
3. தாகூலியில் முதல் மடம்	73
4. தத்தாத்ரேய தர்சனம்	75
5. மாஹூரில் மாருதி	76
6. எலாச்பூர் விஜயம்	82
7. சித்ரகூட விஜயம்	85
8. வாராணஸீ விஜயம்	87
9. ப்ரயாக யாத்திரை	109
10. அயோத்யா விஜயம்	110
11. ப்ருந்தாவந விஜயம்	121
12. பத்ரீகேதார யாத்திரை	125

வ.எண்	பக்கம்
13.	ஹநுமத் தர்சனம் 126
14.	தக்ஷிண தேச யாத்திரை 128
15.	பரசுராம க்ஷேத்ர விஜயம் 136
16.	யாத்ராமங்களம் 138

மாருதி காண்டம் (3)

1.	மாருதி 148
2.	வித்யாப்யாஸம் 153
3.	மாருதியின் ஸங்கல்பம் 158
4.	மஹாலியில் முதல் மாருதி 161
5.	சாஹபூரில் மாருதி 165
6.	மஸூரில் மாருதி 168
7.	சாபலில் இரண்டு மாருதிகள் 171
8.	உம்வ்ரஜ் மாருதி 173
9.	சிரானேயில் மாருதி 174
10.	மனபாடலே - பார்காவம் - மாருதி பிரதிஷ்டை 175
11.	மாஜ்காவ்மில் மாருதி 177
12.	சிங்கன் வாடி மாருதி 178
13.	போரகாவம் மாருதி 179

சாஹஜீ காண்டம் (4)

1.	ஸாஹஜீயின் பிரவேசம் 182
2.	சிவாஜி பிறப்பு 186
3.	ஸாஹஜீ ஸமர்த்தர் சந்திப்பு 187
4.	சிவாஜி - புனாவில் தனி ஆட்சி 191
5.	சாஹஜீயின் கர்நாடக விஜயம் 196
6.	சாபலில் ராமனுக்கு ஆலயம் 201
7.	சாஹஜீயின் கைது 209

வ.எண்	பக்கம்
8.	சாஹஜீயின் விடுதலை 221
9.	சாஹஜீக்கு சுதந்திரம் 223

சிவாஜி காண்டம் (5)

1.	சிவாஜி ராஜ்யார்ப்பணம் 229
2.	துகாராம் தர்சனம் 232
3.	சிவாதார் வாஸம் 240
4.	அபஸல்கானின் சூழ்ச்சி 244
5.	சாஹஜீயின் மறைவு 250
6.	ஷயிஸ்தகானின் தோல்வி 260
7.	காண்டோபா தர்சனம் 262
8.	முஸ்லீம் பக்தர் 266
9.	வயிற்றுவலிக்கு புலிப்பால் மருந்து 269
10.	ஸமர்த்தரின் குதிரை ஏற்றம் 273
11.	ஜயசிங் ஒப்பந்தம் 274
12.	சிவாஜி சிறை வாஸம் 278
13.	சிவாஜி சிறை தப்புதல் 287
14.	சிவாஜி பட்டாபிஷேகம் 290
15.	தஞ்சாவூரில் மஹாராஷ்ட்ர ஆட்சி 303
16.	சிவாஜி ஸமர்த்தர் ஸல்லாபம் 332
17.	சிவாஜியின் அந்திமகாலம் 348

தாஸபோதகாண்டம் (6)

1.	ஸமர்த்தரின் ப்ரஹ்மலயம் 356
2.	ஸமர்த்தர் எழுதிய நூல்கள் 360
3.	கருணாஷ்டகம் 362
4.	ராமதாஸரின் ராமாயணம் 364
5.	ஹநுமந்தா ராம தூதா 367

வ.எண்	பக்கம்
6.	தாஸபோதம் 370
	தசகம் 1 - ஸ்தோத்திரங்கள் 371
	தசகம் 2 - முட்டாள்களின் அடையாளம் 384
	தசகம் 3 - ஸகுணம் என்றால் என்ன ? 392
	தசகம் 4 - ஒன்பது வித பக்தி 394
	தசகம் 5- மந்திரங்கள் பற்றி 407
	தசகம் 6 - தைவங்கள் பற்றி 418
	தசகம் 7 - ப்ரஹ்மம் 432
	தசகம் 8 - மாயையின் இயல்பு 442
	தசகம் 9 - குணரூப நாமங்கள் 451
	தசகம் 10 - ப்ரபஞ்ச விளக்கம் 462
	தசகம் 11 - பீமரூபம் 472
	தசகம் 12 - விவேகமும் வைராக்யமும் 481
	தசகம் 13 - பகவந்நாம ஸ்வரூப விளக்கம் 493
	தசகம் 14 - இடைவிடாத த்யானம் 507
	தசகம் 15 - ஆத்ம தசகம் 518
	தசகம் 16 - ஸூர்யவம்சம் 529
	தசகம் 17 - படைப்பு படைப்பவன் 538
	தசகம் 18 - சிவாஜிக்கு உபதேசம் 548
	தசகம் 19 - அக்ஷரம் இலக்கியம் 560
	தசகம் 20 - ஸமரஸம் 571
	மனாசே ச்லோக காண்டம் (7)
1.	மனாசே ச்லோகங்கள் 582
2.	ஹனும்தா ராமதூதா 702
3.	श्रीसमर्थरामदास मङ्गलम् 704

श्रीगुरुभ्यो नमः

ओं नमो वेङ्कटेशाय

श्री राम जय राम जय जय राम

जय जय श्रीरघुवीर समर्थ

ஸ்ரீ ஸமர்த்த ராமதாஸ சரிதம்

गणाधीश जो ईश सर्वा गुणा चा

मुलारंभ आरंभ तो निर्गुणा चा ।

नमूशारदा मूल चत्वार वाचा

गमू पंथ आनंत या राघवाचा ॥

शुकासारिखे पूर्ण वैराग्य ज्याचे

वसिष्टापरी ज्ञान योगेश्वराचे ।

कवी वाल्मिका सारिखा मान्य ऐसा

नमस्कार माझा सद्गुरुरामदासा ॥

ஓம் நமோ வெங்கடேசாய

ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம

ஜயரகுவீர ஸமர்த்த

ஸ்ரீ ஸமர்த்த ராமதாஸ சரிதம்

பாலகாண்டம்

(1) குல்கர்ணிகள்

ஸூர்யோபாஸனையையே குலதர்மமாகக் கொண்டிருந்த ருக்வேதி ப்ராஹ்மணர்கள் தோஸர்கள் என்ற வம்சப் பெயருடன் கோதாவரி நதியின் பிறப்பிடமான ரத்னகிரி (ப்ரஹ்மகிரி) அருகே வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் காலையில் உதயத்துக்கு முன்பே எழுந்திருந்து, உடற்கடன்களைத் தீர்த்துக் கொண்டு விடுவார்கள். கோதாவரியில் ஸ்நாநம் செய்வார்கள். மடி உடுத்திக் கொண்டு விபூதி அணிந்து கோதாவரிப் படிக்கட்டில் இறங்கி - ஸூர்ய உதயத்திற்காகக் காத்திருப்பார்கள். உதித்தவுடன் அர்க்யத்தை

வாரி இறைத்து ஸந்த்யாவந்தனத்தை முடித்துக் கொள்வார்கள். வேதமுறைப்படி ஸூர்யனுக்கு 108 முறை தரையில் வீழ்ந்து நமஸ்காரம் செய்வார்கள். அது முடிந்ததும் உச்சி வேளை வரை காயத்ரீ ஜபம் செய்வார்கள். மாத்யாஹ்நிகத்தை முடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து ஸூர்ய குலத்து தித்த புருஷோத்தமன் ராமனுக்கு பூஜை செய்து வணங்குவார்கள். உணவருந்திக் களைப்பாறி - பிற்பகல் ராமாயணம் படிப்பார்கள். மாலை ஸூர்யன் மலை வாயிலில் மறையும் முன் அர்க்யம் அளித்து ஸந்த்யாவந்தனம் செய்வார்கள். இதுவே தினசரி அவர்களுடைய நடைமுறை.

அவர்களுடைய குலமுதல்வர் ஜமதக்நி என்ற மாமுனிவர். அவருடைய குமாரரான விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான பரசுராமருடைய வீரதீர பராக்ரமங்களும் நிகரில்லா நேர்மையும் அவர்களுக்கு இயல்பாக அமைந்தன.

பரம்பரையாக வந்த இந்த ஸூர்யோபாஸனையின் பயனாக அவர்களுக்கு கண்களின் பார்வையில் ஒரு தீக்ஷண்யம் - கூர்மை உண்டு. அவர்கள் மலை உச்சியில் ஏறி நின்று கண்பார்வையை வீசினால் பத்து மைல் தூரத்தில் உள்ளவை - அவர்களுக்குப் பத்து அடி தூரத்தில் உள்ளவை போல் மிகத் தெளிவாக - மிக நுணுக்கமாகத் தெரியும். அவர்களிடம் ஒரு அளவுகோல் உண்டு. ஆள் உயரமுள்ள ஒரு வில்லின் நுனிகளில் விண்ணென்று கட்டப்பட்டுள்ள நாண் கயிற்றுக்கு ஜ்யா என்று பெயர். ஆறடி நீளமுள்ளது, அவ்வளவு நீளமுள்ள கோலினால் அளப்பார்கள். அதற்கு ஜ்யாமிதி (geometry) என்று பெயர் "உள் வளைவு, வெளி வளைவு, கோண பரிமாணம் இவற்றையெல்லாம் கண்பார்வையினாலேயே நிதானித்துக் கணக்கிட்டு - பத்து மைல் தூரத்தை ஒரு அங்குலமாக வைத்துக் கொண்டு சுத்தமான பங்கீட்டோடு (Proportion) வரைபடம் எழுதுவார்கள். அவற்றில் நிலப்பரப்பு மலை உயரம் மேடு பள்ளம் சரிவு நிமிர்வுகள் - எல்லாம் காண்பித்து, பயிர் நிலங்கள், அக்ரஹாரங்கள், தோப்புத்துரவுகள், நதியின் வளைவுகள் எல்லாம் கச்சிதமாகத் தெரியும். அவற்றின் பகுதிகளுக்கு - விரிவான வரைபடங்களும் தயாரித்து

விடுவார்கள். அவற்றில் மிக நேர்மையோடு - நகர விஸ்தீர்ணம், கிராம விஸ்தீர்ணம், தனித்தனி சுவான்தார்களின் சொத்து அளவுகள், எல்லாம் இருக்கும். அவர்களுக்கு குல்கர்ணிகள் என்று பெயர். சிறு குடும்பத்தினர் சில கிராமங்கள் போன்ற சிறு பகுதிகளுக்கு வரைபடம் வைத்திருப்பர். பெருங்குடும்பத்தினர் இருபது முப்பது கிராமங்களுக்குப் படம் வைத்திருப்பர். இப்படி விஸ்தாரமான கணக்கு வழக்குகளை வைத்திருப்பவர்களுடைய செல்வாக்கு அந்த அளவுக்குச் செல்லுபடியாகும். சுவான்தாரர்களின் சொத்துரிமைத் தகராறுகளை அவர்களுடைய தீர்ப்பின் படி மக்கள் தீர்த்துக் கொள்வார்கள்.

நாட்டின் பகுதிகளை ஆள்கின்ற அரசர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஒரு அரசின் மீது மற்றொரு அரசர் போரிட்டு ஜயித்து அந்தப் பகுதியைத் தன் ஆளுகைக்கு கொண்டு வந்தாலும் கூட - மாற்றப்பட்ட - எல்லைகளை வகுத்துக் கொள்ளும் போது இந்தக் குல்கர்ணிகளின் - நேர்மையான தீர்ப்புக்குக் கட்டுபட்டு - எல்லையை வகுத்துக் கொள்வார்கள்.

இப்படி இந்த குல்கர்ணிகளின் - கணக்குப் பிள்ளைகளின் - வம்சங்கள் பெருமையோடு வாழ்ந்தன.

கி.பி.பத்தாவது நூற்றாண்டு மத்தியில் ஒரு பெரும் பஞ்சம் வந்தது. மழை பொழியவில்லை, நதிகள் வற்றிவிட்டன, புல் பூண்டு பயிர்கள் அழிந்து விட்டன. அரசர்களும் மந்திரிகளும் செய்வதறியாமல் தவித்தனர். அந்தக் காலத்தில் 48 கிராம நகரங்களுக்குக் குல்கர்ணியாக இருந்த க்ருஷ்ணாஜிபந்தின் பெரும் குடும்பம் முழுவதும் - பதினொன்று நாட்கள் உபவாஸத்துடன் ஸூர்யனை மந்திரஜபத்தினால் வழிபட்டனர். பனிரெண்டாம் நாள் நாடெங்கிலும் பெரும் மழை தொடர்ந்து பல நாட்களுக்குப் பெய்தது. ஆறுகள் பெருக்கெடுத்தன, பூமியில் பசுமை விளைந்தது அப்படி அந்தக் கிருஷ்ணாஜிபந்தின் குடும்பத்தின் கீர்த்தி பல்லாண்டுகள் பரவியது.

அந்தக்ருஷ்ணாஜிபந்துக்கு நான்கு குமாரர்கள். அவர் அந்த நான்கு குமாரர்களுக்கும் குல்கர்ணிப் பதவியைப் பிரித்துக் கொடுத்தார். அவருக்கு வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவன் பெயர்தசரதன் அவனுடைய பதினைந்தாவது வயதில் கிபி 987ல் க்ருஷ்ணாஜிபந்த் காலமானார்.

தசரதபந்த் தன் தமையனார்களிடம் பங்கு கேட்கவில்லை. அவர் கோதாவரியைத் தாண்டி வடகரையில் - ஹவாரே - என்ற கிராமத்திற்கு மேற்கே - ஆறு மைல்தூரத்தில் ஒரு சமவெளியைப் பார்த்தார். அங்கு சில இடையர்கள் குடிசைகள் போட்டுக் கொண்டு பசு மாடுகளை மேய்த்து வந்தனர். அந்தப் பகுதியை இடையர்களின்துணை கொண்டு செம்மைப்படுத்தினார். கோதாவரிக்கு ஒரு இறங்கு துறையும் அமைத்தார் அந்த கிராமத்திற்கு ஜாம்ப என்று பெயர் சூட்டினார். அதைச் சுற்றிப் பனிரெண்டு கிராமங்களை அளவெடுத்தார். நிலப் பரப்பின் கணக்கெடுத்து குல்கர்ணி ஆனார்.

அவருக்கு ஆறு குமாரர்கள் அவர்களுக்கு தலைக்கு இரண்டு கிராமங்களாகப் பிரித்துக் கொடுத்தார். மூத்தவர் பெயர்ராமாஜிபந்த். அவருடைய பங்குக்கு ஜாம்ப அஸங்காவ் இரண்டு கிராமங்கள் கிடைத்தன. அவருடைய வம்சத்தினர் இருபத்திரண்டு தலைமுறைகள் அந்தப் பகுதியின் தலைவர்களாக இருந்தனர்.

## 2. ஸூர்யாஜிபந்த்

இருபத்திரண்டாவது தலைமுறையில் ஸூர்யாஜிபந்த். அவர் தம்பங்குக்கு ஜாம்ப என்ற கிராமத்தை வைத்துக் கொண்டு தனது மைத்துனனான பாநுஜி பந்துக்கு - ஸங்காமை விட்டுக் கொடுத்தார். அந்த ஜாம்ப கிராமத்து எல்லையில் இரண்டு மலை அருவிகள் கோதாவரியில் வந்து கலந்தன. அந்த முடுக்கத்தில் ஐந்து பெரிய ஆலமரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. மிகவும் ரம்மியமான சூழ்நிலை. அதற்குப் பஞ்சவட என்று பெயர் சூட்டினார். இந்த சமவெளிக்கு

மேற்கே நூறு மைல்தூரத்தில் ராமாயண காலத்துப் பஞ்சவட அதை ஒட்டினாற்போல் - நாஸிக் நகரம் அதற்கு மேற்கே பத்து மைல்களுக்கு அப்பால் பிரஹமகிரி. கோதாவரியின் உற்பத்தி ஸ்தானம். அதை ஒட்டினாற்போல தீர்யம்பகம் என்ற ஜோதிர் லிங்கக்ஷேத்ரம். ராமாயண நாட்களில் அது வரைதான் அரசாங்கங்களும், நகரங்களும் உண்டு. ஸாதாரண மனிதர்கள் வாழுமிடங்கள். அதற்குத் தான் ஜனஸ்தானம் என்று பெயர். அதற்குத் தெற்கே தண்டகவனம் ராக்ஷஸர்களின் ஆதிக்கம். ராமன் அவர்களின் கொட்டத்தை அடக்கி தென்கடல் முனை வரை - மனித வர்கத்தின் வாழ் நிலமாக்கி - வேத நெறியுடன் வாழ்ந்த ஜனங்களையும் புண்ய ஸ்தலங்களையும் நிறுவினார் புனித நதீக் கரைகளில் வலிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகளால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட சிவ - விஷ்ணு ஆலயங்களும் பெருகி புண்ணிய பூமி ஆயிற்று - இது புராண வரலாறு.

பிறகு கலியில் வாழையடி வாழையாகப் பல மஹான்கள் தோன்றினர். ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் தமது பாசுரங்களாலும், பதிகங்களாலும், பாமர மக்கள் மனதிலே ஆழ்ந்த பக்தி உணர்வை ஊன்றி விட்டனர். மத்யப் பகுதியில் மஹாராஷ்ட்ர பக்தர்களும், தாலர்களும் தமது பாடல்கள் மூலம் பக்தியைப் பெருக்கினர். அரசியலில் ஆட்சிகள் மாறிக் கொண்டே இருந்தாலும் மக்களிடையே இந்தப் பக்தி உணர்வும் ஒற்றுமையையும், ஸமுதாய வளர்ச்சிகளையும், பெருக்கி பாமர மக்களிடையே ஒத்துழைப்பையும் வளர்த்தன. ஸூர்யாஜி பந்துக்கு முன் இருபத்தொரு தலைமுறைகள். ஐந்து நூற்றாண்டுகளில் ஓடிவிட்டன. ஜாம்ப கிராமமும் பெரிதாக வளர்ந்து விட்டது. அங்கெல்லாம் எல்லா கிராமங்களிலும் பரவலாக ஸ்ரீ ராமனுக்கும் ஹனுமானுக்கும் ஆலயங்கள் உண்டு.

ஜாம்ப கிராமத்திற்குக் கிழக்கே நாற்பது மைல்தூரத்தில் பைடன் என்ற பழம் பெரும் நகர். அந்த பிரதிஷ்டான புரியில் இதற்கு முன்னால் பல ஸாம்ராஜ்யங்கள் தோன்றி மறைந்திருக்கின்றன. அந்த நகரத்தை அமைத்தவர் - சாலிவாஹனன் என்ற தீரபுருஷன். அவர் குயவர்களால்



செய்யப்பட்ட மண் குதிரைகளுக்கும் மண் யானைகளுக்கும் உயிர் ஊட்டி அவற்றைப் படையாகத் திரட்டி பகைவர்களுடன் போரிட்டு தனது ஸாம்ராஜ்யத்தை நிறுவினார். அதனால் அவருடைய பெயராலே சாலிவாஹந சகாப்தம் உண்டாயிற்று. கிபி 78ல்.

கோதாவரி நதிக்கரையில் அமைந்த அந்த நகரத்தை - சகர்கள் என்ற கொடுமைக்காரக் கும்பலை பூண்டோடு ஒழித்து - தலைநகர் ஆக்கிக் கொண்டார் சாலிவாஹனன்.

அடுத்து பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் நாடு முஸ்லீம்களின் ஆக்ரமிப்பினால் தத்தளித்தது. கொள்ளைக்காரர்களாக வந்த முஸ்லீம்கள் தமது அளவற்ற குதிரைப் படைகளுடன் திடீர் தாக்கமாக வந்து புகுந்து சுபிட்சமாக இருந்த கிராமங்களையும், நகரங்களையும் சூறையாடி நாட்டின் தைவீக லட்சணமான கலைப் பொக்கிஷங்களான - கோவில்களை இடித்துத் தள்ளி பூஜா மூர்த்திகளை பங்கம் செய்து செல்வத்தை வாரிக் கட்டிக் கொண்டு போனார்கள். அரசர்கள் நாட்டிற்குக் காப்பான படைகளை - தமது அரண்மனைப் பகுதிகளைக் காப்பதற்காகவும், தம் செல்வங்களைக் காப்பதற்காகவும், அரசுப் பதவிக்கு தீங்கு வராமலும் காத்துக் கொண்டார்கள். பிராமணர்கள் தமது யாகாதி கர்மாக்களை செய்து கொண்டு தனவந்தர்களை அணுகி "இந்த யாகங்கள் உங்கள் க்ஷேமத்திற்காகவே செய்யப்படுகின்றன. இவற்றிற்கு உதவி புரிந்தால் மென்மேலும் செல்வம் சேரும். ஸந்ததிகளுடன் ஸௌக்யமாக வாழலாம்" என்று சாமர்த்தியமாகப் பேசி - உபசாரத்துடன் ஆடம்பரமாக யாகங்களை செய்து மாளிகைகளைக் கட்டிக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். இவற்றினிடையே பாமரமக்கள், துஷ்டர்களின் கொடுமைக்கு ஆளாகிச் செய்வதறியாமல் கோவில்களையும், தெய்வங்களையும் சுற்றிச் சுற்றி வந்தனர். அப்படி வழிபட்ட கோவில்களும் இடிபாட்டுக்குள்ளாகி சீரழிந்த போது திக்கற்றவர்க்கு தெய்வமே துணை என நம்பிக்கையிழக்காமல் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

### 3. ஞானேசுவரர்

இந்த அவலங்களைக் கண்ணுற்றனர் - ஞானேசுவரர் முதலான மஹான்கள். கட்டுக் கோப்பாக நமது முன்னோர்கள் அமைத்துக் கொடுத்த சமுதாயம் ஏன் இப்படி சீரழிகிறது ? இதற்கு என்ன காரணம் - என்று ஆராய்ந்தனர். அவரவர்கள் திறமைக்கும் தகுதிக்கும் ஏற்ப - சமுதாய க்ஷேமத்திற்காக அவரவர்களுக்கு வகுத்துக் கொடுத்த கடமைகளை - கடமைகள் - என்று கருதி அவற்றை ஆற்றாமல் உரிமை என்று கருதினார்கள். நாளைக்கு - என சேமித்து வைக்கக் கூடாது - என்ற பிராமணர்களுக்கு விதித்த விதியை அவர்கள் மீறினார்கள்.

நாட்டையும் தர்மத்தையும் ஏழைகளையும் ஆபத்திலிருந்து காப்பதே - மனுஷ்ய யஜ்ஞம். உயிரினங்களைப் பஞ்சத்திலிருந்து காப்பதே, பூத யஜ்ஞம். இவ்விரண்டையும் மறந்து சமூகத்தை அடக்கி ஆள்வதே குறிக்கோளாகக் கொண்டனர். அரசர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் மக்களுக்கு எந்த விதமான இன்னல்களும் வராமல் தடுப்பது, பகைவர்களை அண்டவிடாமல் நாட்டைப் பாதுகாப்பது என்ற தமது கடமைகளை மீறினார்கள். மறந்தார்கள்.

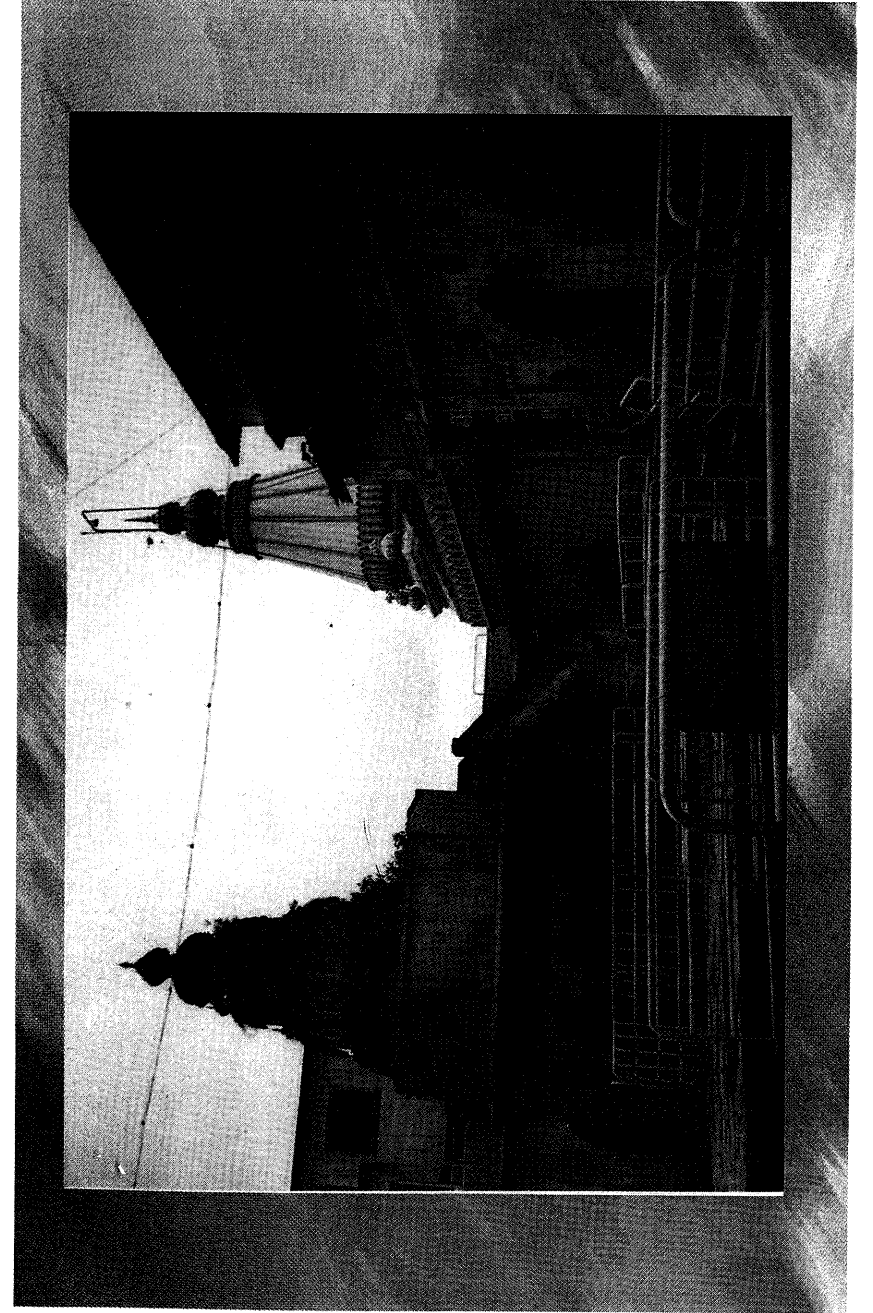
தமது வியாபார முறையினால் நாட்டின் செல்வத்தைப் பெருக்கி, சமூக நலப்பணிகளை ஏற்றுக் கொண்டு ஆற்றுவதே தமது கடமை என்பதை மறந்து - வைசியர்கள் செல்வம் சொத்து சேர்க்க வேண்டும் என்ற குறிக்கோளைக் கொண்டார்கள்.

'நாங்கள் செய்கின்ற யாகத்திற்கு உதவினால் உங்கள் வீட்டில் செல்வம் கொழிக்கும், என்ற பசப்பு வார்த்தைகளைப் பரப்பி வைசியர்களை அந்தணர்களுக்கே செல்வத்தை விநியோகிக்கச் செய்தார்கள். அதனால் சமுதாய மேம்பாடு நலன்களுக்கான கடமைகளிலிருந்து வழுவினார்கள். நாட்டின் பொதுவான கல்வி வசதிகள், சுகாதார வசதிகள், நலிந்து போய் பாமர ஜனங்கள் வியாதிகளுக்கு உள்ளாகி துன்பப்படுகின்றனர். இப்படி சமுதாய நலன் ஒன்றையே

லட்சியமாகக் கொண்ட நான்கு வர்ண அமைப்பு அந்தந்த வகுப்பினரின் சுயநலத்தைக் காப்பதற்கே பயன்படுகிறது. இதைச்சீராக்க வேண்டும். அதற்கு முன் - நிர்கதியாக நிற்கின்ற பாமர மக்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையை ஊட்ட வேண்டும். இத்தனை அவதிகளுக்கு உட்பட்ட போதிலும் - அந்த ஜனங்களுக்கு தெய்வ நம்பிக்கை குறையவில்லை.

செல்வம் குவிப்பதிலேயே நம்பிக்கை வைத்த மற்ற மூவர்ணத்தாரர்களைக் காட்டிலும் பாமர ஜனங்களிடம் தான் இன்னும் மனிதப் பண்புகளான - பரஸ்பர உபகாரம், தடுக்கி விழுந்தவனைக் கைக் கொடுத்துத் தூக்கி விடுவது போன்ற மனிதப் பண்புகள் உள்ளன. அதனாலேயே அவர்களுக்கு தெய்வ அருளும் சுலபமாகக் கிடைக்கின்றது. இந்த மனிதப் பண்பின் அடிப்படையில் அமைந்த தெய்வ பக்தி தான் நாட்டை இந்த வீழ்ச்சியிலிருந்து மீட்க முடியும்.

ஞானேசுவரர், துகாராம், ஏகநாதர், முதலியவர்கள் இந்த முடிவுக்கு வந்தார்கள். அப்படி தெய்வங்களை அணுகுவதற்கு விரிவான சடங்குகள் தேவையில்லை. ஆசார விவஹாரங்கள் தேவையில்லை. ராமன் பெயர் சொல்லி அவனைக் கொண்டாடினால் போதும். அன்போடும் ஒற்றுமையாகவும் வாழ்ந்தால் போதும். ராமன் நம்மைக் கைவிடமாட்டான், பண்டரீ நாதன் பட்டினி போட மாட்டான், கண்ணன் கை கொடுப்பான், நாமெல்லோரும் ஆண்டவனுடைய குழந்தைகள். ஆண்டவன் ஸந்நிதியில் நாம் எல்லோரும் ஒர் குலம். இப்படி பாகவத தர்மத்தை பிரசாரம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள் ஞானதேவர், நாமதேவர், துகாராம், ஏகநாதர் போன்ற மஹான்கள். ஜனங்கள் அவர்களுடைய உள்ளம் உருக்குகின்ற பாடல்களில் மனதைப் பறிக் கொடுத்தார்கள். தெம்பும் தைரியமும் பெற்றார்கள், மன உறுதி பெற்றார்கள், இந்த எழுச்சி மற்ற மூவர்ணத்தாரை உலுக்கி விழிக்க வைத்தது பாகவத தர்மம் ஜனங்கள் உள்ளங்களில் ஊன்றிவிட்டது. அந்தப் பாமர மக்கள் கொடுத்த ஊக்கத்தினால் வைச்யர்கள் பக்தி மார்க்கத்தில் பிரவேசித்தார்கள். க்ஷத்திரிய வீரர்களுக்கும் ரோஸம் வந்தது. நம்மைக் காலம் காலமாகக் காத்து வருகின்ற



புண்ணிய ஸ்தலங்களை பரதேசிகள் வந்து இடிக்க வாவது ? விடமாட்டோம் என்று வீறு கொண்டு எழுந்தார்கள்.

ஆனால் பிராமணர்கள் ? தம்முடைய காலை வாரிவிட்டது போல திடுக்கிட்டார்கள். பக்தி பிரவாகம் அவர்களைத் திக்கு முக்காடச் செய்தது. பகவானுடைய க்ருபையைப் பெறுவதற்கு பிறப்புத் தகுதி வேண்டாம், படிப்புத் தகுதி வேண்டாம், சடங்குகள் வேண்டாம், ராம நாமம் சொன்னால் மனது தூய்மை பெறும், கெட்ட எண்ணங்கள் விலகும், நல்ல எண்ணங்கள் பெருகும், பெரியோர்களிடம் மரியாதையாக நடக்கச் செய்யும், ஸமமானவர்களோடு அன்போடு பழகச் செய்யும். தன்னைக் காட்டிலும் அந்தஸ்திலோ, படிப்பிலோ, செல்வத்திலோ, தாழ்ந்தவர்களிடம் பரிவோடு பழகச் செய்யும், பேராசையும் அகுவையும் விலகும். உபகார சிந்தை வளரும். நமக்குத் தீங்கு இழைப்பவர்களிடம் கூட பொறுமை காட்டத் தோன்றும். அந்தப் பொறுமையைக் கண்டு தீங்கு செய்தவன் வெட்கப்படுவான். நமக்கு தீங்கு செய்தது தவறு என்று உணர்வான். ஆகவே பகை வளராது, இப்படியெல்லாம் பகவான் நாமம் சொல்வது - நம்மைச் சீர்திருத்தும், பகவான் கருணையோடு அருள் புரிவான். இதுவே பாகவத தர்மம். இந்த பாகவத தர்மத்தை பாரத நாட்டில் உதித்த மஹான்கள், அந்தந்த பிரதேச மொழிகளில் தமது மனிதப் பண்பையும், தெய்வீக அநுபவங்களையும், இனிய பாடல்களாகப் புனைந்து கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

இப்படியெல்லாம் பண்டரீ பக்தர்கள் அனைவரும் ஜனங்களுக்குத் தன்நம்பிக்கையையும், நற்பண்புகளையும் பகவத் பக்தியையும் வளர்த்திருக்கிறார்கள்.

இவற்றிற்கெதிராக - நான்கு வர்ண அமைப்பில் தமக்குப் பெருமையான ஸ்தானம் - என்று தவறான அபிப்பிராயத்தை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த - அந்தணவர்க்கும் பாகவத தர்மத்தைக் கண்டு அஞ்சிற்று, கேலி பண்ணிற்று. சாஸ்த்ர ஸம்மதமில்லை என்று நூல்களை எழுதிற்று. அவற்றைப் படிப்பாரில்லை.

ஆனால் ஸத்யமாக - மனது வாக்கு உடல்களால் - பிராமண தர்மத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் மனத் தூய்மை பெற்று சிந்தித்தவர்கள். பாகவத தர்மத்தின் சிறப்பை மனமார ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அதே போல சாஸ்த்ராப்யாஸத்தாலே தத்துவ ஞானம் பெற்று, பரம்பொருளின் தன்மை பெற்ற ஜீவன் முக்தர்கள். பாகவத தர்மம் மிகச் சிறந்தது, சுலபமானது, அப்பாவிகள் முதல் விஞ்ஞானிகள் வரை யாவரும் ஏற்றுக் கொண்டு கடைப்பிடித்தால் ஜந்ம லாபம் பெறலாம். என்பதை அனுபவ பூர்வமாக ஸித்தாந்தம் செய்தார்கள். ஸித்தாந்தத்தில் சிறிது மாற்றம் கொண்டவர்களானாலும், அத்வைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகள், த்வைதிகள் எல்லோரும் பக்தி மார்க்கத்தை ஜனங்களுக்கு சிபாரிசு செய்தனர். மஹாராஷ்டிரம், குஜராத், இமயமலைப் பகுதி, ஹரித்வார், பிருந்தாவனம், வங்கம், ஓரிஸ்ஸா முதலிய பிரதேசங்களில் உதித்த ஹரிதாலர்கள் அனைவரும் மேலே சொன்ன ராம நாமப் பெருமையை ஒரு முகமாக அனுபவ பூர்வமாகப் பாடியிருக்கிறார்கள். விவேகாநந்தர் அறிவு ஜீவிகளைப் பார்த்துச் சொல்கிறார். "ராம நாமம் நாங்களும் சொல்லியிருக்கிறோம். எங்களுக்கு அப்படி ஒரு அநுபவம் கிடைக்கவில்லை என்று கூறுகிறீர்கள். அதனால் அதன் பெருமையை ஏற்க முடியாது - என்கிறீர்கள். உங்களுக்கு நேர்ந்த அநுபவங்கள் எல்லாவற்றையும் துய்த்து அனுபவ பூர்வமாக உணர்ந்திருக்கிறீர்கள் என்று உங்களால் சொல்ல முடியாது. ஒரு உத்யானத்தில் நீங்களும் உங்கள் நண்பரும் கார சாரமாக அரசியலைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டே நடக்கிறீர்கள். அப்பொழுது ஜிலீரென்று ஒரு காற்று வீசுகிறது. அதை உணர்ந்தீர்களா ? இல்லையே ? ஆகவே அநுபவம் நேரவில்லை என்று எப்படிச் சொல்வீர்கள் ? நீங்கள் துய்த்து உணரத் தவறி வீட்டர்களானால் அது அநுபவத்தின் பிழையல்ல. இத்தனை மஹான்களும் - சிறிது கூட சுயநலமோ ! சுயப் பெருமையோ ; சுயத் தேவையோ ஒன்றையும் எதிர்பாராமல் ஒரு முகமாகக் கூறுவதை மறுப்பது பொல்லாத்தனம் ! நீங்கள் மறுப்பதால் அது இல்லாது போய் விடாது. நீங்கள் அந்த பேரநுபவத்தை இழந்தது தான் மிச்சம்.

இத்தனை பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்களே ! அந்த ராம நாமத்தைச் சொல்லித் தான் பார்ப்போமே ! என்று சிறிது ஊக்கத்துடன் செய்து தான் பாருங்களேன் !" என்று அழைக்கிறார் விவேகாநந்தர்.

ஏகநாதரே இப்புரட்சிக்குத் தலைவர். அவருடைய அபங்கங்கள் மனிதப் பண்புகளை வற்புறுத்தின. ஈ, எறும்பு முதலான ஸகல பிராணி வர்க்கங்களிடம் பரிவு, ஈவு, இறக்கம் மனிதர்களிடையே பரஸ்பரம், நேர்மை, ஸத்யம், அஹிம்மை, பரோபகாரம், நல்லொழுக்கம் இவை தைவத்தை மட்டும் நம்பி வாழ்கின்ற ஏழை மக்களிடம் பிரதிபலித்திருக்கின்றன. என்று எடுத்துக்காட்டி அவர்களுக்கு ஸமுதாய மதிப்பையும், பாராட்டையும் பெற்றுக் கொடுக்கின்றனர்.

#### 4. ஸமர்த்தர் அவதாரம்

இந்தச் சூழ்நிலையில் பிறந்த ஸூர்யாஜிபந்த் தனது மனைவி ராணுபாயுடன் ஜாம்ப கிராமத்தில் வஸித்தார். குழந்தை பிறக்கவில்லையே என்ற ஏக்கத்தோடு ஸூர்ய உபாஸனை செய்து வந்தார். ஸூர்ய நமஸ்காரம், காயத்ரீ ஜபம் இவற்றைத் தவறாது செய்து வந்தார். வீட்டில் ஸ்ரீராமன் ஸந்நிதியில் உட்கார்ந்து ராமாயண பாராயணம் செய்து வந்தார். ஒரு நாள் காலை அவர்பூஜை செய்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு பிராமணக் கிழவர் வந்தார். ஸூர்யாஜி எழுந்து வணங்கி வரவேற்றார். கிழவர் ஸ்ரீராமனை வணங்கினார்.

ஸ்ரீராமன் பிரஸன்னமாக இருக்கிறாரே ! உங்களுக்கு ஒரு குறையுமிராது என்று ஆசியளித்து விட்டுச் சென்று விட்டார். போகும் போது கூரை இடுக்கில் - ஒரு ஓலையைச் செருகிச் சென்றார். ஸூர்யாஜி அதை எடுத்துப் பார்த்தார் "உங்களுக்கு ஸ்ரீராமன் அம்சமாக ஒரு புத்திரனும் மாருதி அம்சமாக ஒரு புத்திரனும் பிறப்பார்கள்" என்று எழுதியிருந்தது. எங்கிருந்தோ சூரிய ஒளி அந்த ஓலை மீது பதிந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தார். வாசலில் போய்க் கொண்டிருந்த வண்டியின் முகப்பிலிருந்த கண்ணாடியின் ஸூர்ய வெளிச்சம் பட்டு

ஒலையில் பதிந்திருக்கிறது. ஆனால் இது ஸூர்ய பகவானின் திருவருள் என்று நினைத்து மகிழ்ந்தார். மனைவியிடம் தெரிவித்தார், அவளுடைய முகம் மலர்ந்தது, ஸூர்யாஜி தொடர்ந்து - ஊர் மக்களுடைய மத்தியில் ராமாயண ப்ரவசனம், நாம கீர்த்தனம், பஜனம் இவற்றை அடிக்கடி செய்து வந்தார். ஊர் ஜனங்கள் ஸ்ரீ ராம நவமி விழாவை மிக விமரிசையாக நடத்தினார்கள். அடுத்த கிராமங்களிலிருந்து கூட ஜனங்கள் கூடி விழாவைச் சிறப்பித்தனர்.

கிபி 1605ல் ஸூர்யாஜிக்கு முதல் குழந்தை பிறந்தது - முறைப்படி ஜாதகர்மா முதலிய மங்களச் சடங்குகளைச் செய்து தானம் வழங்கினார். ஸூர்யாஜி குழந்தைக்கு கங்காதரன் என்று பெயர் வைத்தார். அந்தக் குழந்தையின் முதலாண்டு நிறைவுக்காக ஸூர்யாஜி மனைவி குழந்தையுடன் பைதான் நகரம் சென்றார். மைத்துனர் பாநுஜிபந்த் க்ருஹத்தில் விழா நடைபெற்றது. அங்கு ஏகநாத் மஹாராஜ் எழுந்தருளியிருந்தார். ஏகநாதரின் மனைவி - ராணுபாயிக்கு அத்தை ஆவாள். ஏகநாதர் குழந்தையை கையில் வாங்கினார். அதன் தேஜஸ்ஸைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார். இவன் "வித்வத்வரேண்யன்" (அறிஞர்களில் சிறந்தவன்) ஆவான். இவனைச் சேர்ஷ்டன் என்று உலகம் கொண்டாடும்" என்று ஆசீர்வதித்தார். ஸூர்யாஜி நிறைந்த மனதுடன் ஊருக்குத் திரும்பினார். குல்கர்ணிப் பதவியில் அதிக கவனம் செலுத்த முடியாமல் ஸூர்ய வழிபாடு அவரை ஈர்த்துக் கொண்டது. மூன்று ஆண்டுகள் தவம் இருந்தார். கிபி 1608ம் ஆண்டு கீலக வருஷம் சைத்ர சுக்லபக்ஷம் விஷுவன்று அவருக்கு ஸ்ரீ ராமன் ஸீதாலட்சுமண ஹநுமத் ஸமேதராக தர்சனம் கொடுத்தார். ஸ்ரீ ராம நவமி உற்சவம் வெகு விமரிசையாக நடந்து கொண்டிருந்தது. எங்கிருந்தெல்லாமோ ஸாதுக்கள் ஜாம்புவில் கூடிவிட்டனர். ஓயாது நலியாது நாம ஸங்கீர்த்தனம் வீதி வலம், அன்னதானங்கள், விரிவாக நடந்தன. ஸூர்யாஜி ஸ்ரீ ராமன் ஆலயத்திலேயே தங்கி ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கு கொண்டார்.

ராம தர்சனம் பெற்றது முதல் ராணு பாய் தனிப்பட்ட சோபையோடு விளங்கினாள். பெண்மணிகளின் பரிவையும், உபசாரத்தையும் மலர்ந்த மனதோடு ஏற்றுக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய உடலும், உள்ளமும் பூரித்தன. பரமானந்த வேதனையை அநுபவித்தாள். கோவிலில் ஸ்ரீ ராம நவமி அன்று காலை பரம உற்சாகத்துடன் ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ராம என்ற நாம கோஷம் ஜாலரா முழக்கத்துடன் வானெங்கும் பரவியது. ஸ்ரீ ராமனுக்கு அபிஷேக நைவேத்யங்கள் நடந்து - விஸ்தாரமாக பலவிதமான தீபஹாரதிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

சூரியாஜிபந்தின் க்ருஹத்தில் சரியாக உச்சி வேளையில் ராணுபாய்க்கு ஸூகப்ரஸவம் ஆயிற்று. பிறந்த குழந்தை தேஜோமயமாக விளங்கியது. பிறந்த குழந்தைக்கு ஆஸன வாயில் ஒரு அங்குலம் முண்டு தெரிந்தது. பிரஸவம் பார்த்த தாதி கொஞ்சம் அதை அழுத்தினாள். குழந்தை வீல் என்று கத்தியது தாதி துணியைப் போட்டு மூடி விட்டாள்.

(பிற்காலத்தில் ராமதாஸர் கௌபீனதாரியாக நடக்கும் போது பின்புறத்தில் அந்த முண்டை மூடி கௌபீனம் பெரிய முடிச்சாகத் தெரியும். பார்த்தவர்கள் எதற்காக கௌபீனத்திற்கு இவ்வளவு பெரிய முடிச்சு? என்று வியந்து விடை தெரியாமல் திகைப்பார்கள்.)

கோயிலில் ராமாவதார வைபவம். ஸூர்யாஜி க்ருஹத்தில் புத்ரோத்ஸவம் என்று ஜனங்கள் சாரி சாரியாக இங்கும் அங்கும் அலைந்து கொண்டே ராம நாம கோஷம் செய்தனர்.

அந்தக் குழந்தைக்கு நாராயணன் என்று பெயர் வைத்தார் ஸூர்யாஜி. ஸூர்யநாராயண ப்ரஸாதமல்லவா? குழந்தைக்கு ஜாதகம் அமைத்த ஜோதிஷர்கள் "இவன் பாரத புண்ய பூமிக்கே மங்களத்தைப் பெருக்குவான்" என்று கூறினார்கள்.

குழந்தைக்கு நாமகரணம் ஆனதும் ஸூர்யாஜி மனைவி குழந்தைகளுடன் பைடன் சென்றார். ஏகநாதர் திருவடிகளில்

இரண்டாவது குழந்தையை விட்டார். ஏகநாதர் குழந்தையை வாரிக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கொஞ்சினார். குழந்தை பெரிய தீர்ப்புருஷனாக விளங்குவான் என்று ஆசியளித்தார்.

### 5. பால லீலை

குழந்தை மூன்று மாதத்திலேயே துள்ள ஆரம்பித்து விட்டது. தாயார் ராம ராம என்று சொல்லிக் கொண்டே குழந்தையின் கைகளைப் பிடிப்பாள். குழந்தையின் பிஞ்சுக் கைகள் தாயின் கரங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு விடும். மறுபடியும் ராம ராம என்பாள் குழந்தை கைகளை விட்டு விடும். இந்த விளையாட்டை குழந்தையைப் பார்க்க வந்தவர்களுக்கெல்லாம் செய்து காட்டுவாள். குழந்தை ஒன்பது மாதத்திலேயே தத்தித் தத்தி நடக்க ஆரம்பித்து விட்டது. ராம நாமம் சொன்னால் கை கொட்டியது. கீர்த்தனம் கேட்டால் குதித்தது. பாடுபவரைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. ஒரு வயதில் ராம நாமம் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டது. பாய்ந்து பாய்ந்து நடந்தது. கைக் கெட்டிய கனமான பொருள்களைத் தூக்கிக் கொண்டு நிற்கும். தாயார் ஓடி வந்து ராம ராம என்று சொல்லி வாங்கிக் கொள்வாள். இரண்டு வயதில் குழந்தையின் கொம்மாளத்தைக் கண்டு ஊரார் பயந்தனர், திகைத்தனர், ஆனாலும் பரிவு காட்டினர். தெருக் குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வட்டமாக நின்று ராம ராம ராம என்று நர்த்தனமாடியது.

குழந்தையின் மஹிமையை அறிந்த கிரிதரர் - தான் எழுதிய ஸமர்த்த சரிதத்தில் வர்ணிக்கிறார்.

समर्थ अवतारा निरोपमा

आचार्य स्वामीची साजे उपमा

உவமையற்றது ஸமர்த்தருடைய அவதாரம். உவமை செல்லத்தான் வேண்டுமென்றால் ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதருடன் ஒப்பிடலாம். சங்கரர் பிரம்மசாரியாகவே ஸந்நியாஸி ஆனார். அது போல ஸமர்த்தரும் பரமஹம்ஸர் ஆனார். இருவருமே பிராம்மண்யத்தின் அருமையைக் காப்பாற்றவே

அவதரித்தார்கள். ஆசார்யர் சங்கரர் அவதாரம் - ஸமர்த்தர் மஹாருத்ர மூர்த்தி. இருவரும் ஞானமூர்த்திகள். ஞானத்தை அநுபவமாக அள்ளித்தருபவர்கள். தக்ஷிணாமூர்த்தியான சங்கரர் அருளிய அத்வைதவத்தை தான் ராமதாஸரும் போதித்தார்.

மூன்று வயது நாராயணனுக்கு பயமே கிடையாது. யாராவது பூச்சாண்டி காட்டினால் அவன் பயப்படமாட்டான். எதிர்த்து அவன் பூச்சாண்டி காட்டினால் ஜனங்கள் நடுங்குவார்கள். ஸ்தம்பித்து நிற்பார்கள். ராம ராம ராம என்று உரக்கக் கூவுவார்கள். அவர்களின் பயம் தீர்ந்து விடும். மரத்திற்கு மரம் தாவுவதும் மலைக்கு மலை தாவுவதும் தான் அவனுடைய விளையாட்டுகள். அழுகின்ற குழந்தைகளைச் சிரிக்க வைப்பான். சிரிக்கின்ற குழந்தைகளை அழ வைப்பான். தீழவர்களைத் தரதர வென்று இழுத்துக் கொண்டு போவான். அவர்கள் தடுக்கி விழமாட்டார்கள். புதுத்தெம்பு பெறுவார்கள். சுவற்றில் மாட்டியிருந்த மாருதிப் படத்தின் மீது எகிரி எகிரிக் குதித்து பாதங்களைத் தொட்டான். படம் நழுவி அவன் தலை மீது விழுந்து - கீழே விழுந்து கண்ணாடி சுக்கு நூறாக உடைந்து விட்டது. படத்திலிருந்து கண்ணாடித் துண்டுகளை எடுத்து விட்டு. வாசல் திண்ணையில் வைத்துக் கொண்டு வலிக்கிறதா ? என்று கேட்டு கால்களைத் தடவிக் கொடுத்தான். படத்தை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டான். தாயார் கூடத்திற்கு வந்து நடந்திருக்கிற அமர்க்களத்தைப் பார்த்து கூடம் முழுவதும் சிதிரியிருந்த கண்ணாடித் துகள்களை பசும்சாணியில் ஒத்தி எடுத்துப் பிறகு கூடம் முழுவதையும் நீரினால் அலம்பி விட்டான்.

நாராயணன் படத்தோடு உள்ளே வந்து "மாருதிக்கு கால் வலிக்கிறதாம் அம்மா! பச்சிலைப் பற்றுப்போடு."

"சரி செய்கிறேன். இங்கே கொடுத்து விட்டு போ" என்றாள் தாய்.

மாலை வேளைகளில் அவனை உட்கார வைத்துக் கொண்டு நாமதேவ், துகாராம், ஏகநாத் அபங்கங்களை

சொல்லிக் கொடுத்தாள். தாளக்கட்டுக்கு ஏற்றவாறு குதித்துக் கொண்டே கற்றுக் கொண்டான். தெருக் குழந்தைகள் எல்லாம் இவன்பாட அவர்கள் தப்பும் தவறுமாக ஒத்துப்பாட நர்த்தனம் ஆடுவான். அம்மாவிடம் கூறி அவர்களுக்கு பொட்டுக் கடலை சர்க்கரை வாங்கிக் கொடுப்பான். அவனுக்கு வயது நான்கு. ஆஷாட ஏகாதசியை முன்னிட்டு வாசலில் கூட்டம் கூட்டமாக பெரிய ஜாலரா முழக்கத்துடன் விட்டல விட்டல என்று குதித்துக் கொண்டே சாரி சாரியாகச் சென்றார்கள் பக்தர்கள். அவர்களுக்கு வார்கரிகள் என்று பெயர். ஒரு நாள் காலை - ஒரு வாரக்கரிக் கூட்டத்தில் சிறுவர்கள் ஜய ஜய விட்டல ஜய ஹரி விட்டல பாண்டுரங்க விட்டல என்று பாடிக் கொண்டே சென்றனர். அவர்களுடன் சேர்ந்து விட்டான் நான்கு வயது நாராயணன். இந்த சிறுவர் கூட்டம் முன்னே நடந்து போகின்ற வார்கரி கூட்டங்களை ஓடி ஓடிக் கடந்து கொண்டே சென்றது - வார்கரிகள் வழியிலே சாப்பிடுவதற்காகத் தாம் கொண்டு வந்த உணவுப் பண்டங்களை இந்தச் சிறுவர் குழாமையும் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு உண்டார்கள்.

இரவில் களைத்துப் போய் இந்தச் சிறுவர்களுடன் ஒரு வார்கரி கோஷடியுடன் படுத்துக் கொண்டான். மறுநாள் காலை கூட்டம் பெருகிவிட்டது. விட்டல நாம கோஷமும் ஜாலார நாதமும் வானளாவி முழங்கின. நாராயணன் சந்திர பாகா நதியில் இறங்கி நீந்தி துளைந்து கரை ஏறினான். ஒரு பக்தர் அவனது துணியைப் பிழிந்து கொடுத்து நெற்றியில் நாமம் தீட்டி விட்டார்.

பாண்டுரங்கத் திருமேனியின் உயரமே இருந்த நாராயணனை வார்கரிகள் பாண்டுரங்கனாகவே பார்த்தனர். அவனைத் தோளில் தூக்கிக் கொண்டு நாமகோஷத்துடன் விட்டலன் ஸந்நிதியில் நுழைந்தனர். நாராயணன் குதித்து ஓடிப் பாண்டுரங்கனிடம் போய் விட்டல விட்டல என்று கண்ணீர் விட்டான். விட்டலனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டான். தர்சனம் செய்தவர்கள் சற்று நேரம் ஒதுங்கி

நின்று இந்தப் ப்ரவசக் காட்சியைக் கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

ஜாம்ப கிராமத்தில் மாலை வரை எங்கே யாவது விளையாடிக் கொண்டிருப்பான் என்று நினைத்த ராணுபாய் இருட்டிய பிறகும் குழந்தை வரவில்லையே என்று கவலையுடன் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களிடம் சொல்லித் தேடச் செய்தான். குளக்கரை, நதிக்கரை, கோவில், தோப்பு எங்கு தேடியும் பையன் கிடைக்கவில்லை. ராம ராம ராம என்று கதரினான். ஸூர்யாஜி ஸமாதானப்படுத்தினார் "ராமன் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு அழாதே. கருணாமூர்த்தியான ராமனுடைய மனது நொந்து போய் விடும். ஏகநாத ஸ்வாமி ஆசி பெற்றவன் உன் குழந்தை. அவனுக்கு எந்த ஆபத்தும் வராது. அமைதியாக ராம நாமம் சொல்லு." காலையில் எழுந்தவுடன் மறுபடியும் தேட ஆரம்பித்தாள்.

அடுத்த வீட்டு ரங்கனைக் கூப்பிட்டாள் "ரங்கா ! நாராயணனைக் காணுமே ! எங்கே யாவது பார்த்தாயா !"

"பார்த்தேனே !"

"பார்த்தாயா ? எங்கே இருக்கிறான் சொல்லு அப்பா !"

"நேத்து காலையிலே பாண்டு ரங்க ஹரி என்று கூட்டம் வந்ததா ? அதை நாங்கள் எல்லாம் பார்த்தோமா ? நாரோபா வந்தானே ! அவனும் அவர்களோடு சேர்ந்து குதித்தானே ! நான் பார்த்தேனே !"

"அவன் திரும்பி வரவில்லையே ! எங்கேடா போனான் ?"

"நான் பார்க்கலியே !"

வார்கரி கூட்டத்தோடு குழந்தை பண்டரீபுரம் போய் விட்டானா ? அவனுக்கு யார் சாதம் கொடுப்பா ? லேசிலே சாப்பிட மாட்டானே ! விட்டல விட்டல என்று கத்திக் கத்தி சோர்ந்து போய் எங்கேயாவது விழுந்து கிடப்பானோ ?

ஸூர்யாஜி சொன்னார். வார்க்கரிகள் ஒரு நாளும் விட்டுவிடமாட்டார்கள். நீ கவலையே படாதே.

மாலை ஆயிற்று. இரவு போயிற்று. மறுநாள் காலை பொழுதும் விடிந்தது ராணுபாய் கோவிலுக்கு ஓடினாள். ராமன் இடது கையில் கோதண்டத்துடன் வலது கரத்தில் அர்த சந்திர பாணத்தோடு நின்று கொண்டு அபய முத்திரை காட்டினார். புன்னகை புரிந்தார்

ராம ராம ராம என்று கூவிக் கொண்டே மாருதி கோவிலுக்கு ஓடினாள்.

“அஞ்ஜனிபுத்ர ! என் புத்ரனைக் காணோமே ! எங்கிருந்தாலும் கொண்டு வந்து விட்டு விடு அப்பா ! உனக்கு தடா நிறைய வெண்ணைத் தருகிறேன். தயவு செய்யப்பா !”

மாருதி இடது கையில் கதாயுதத்தை ஊன்றிக் கொண்டு வலது கரத்தால் அபயம் காட்டினான். வாசலில் ராம நாம கோஷம் கேட்டது. கங்காதரன் ஓடோடி வந்தான்.

“அம்மா ! நாரோபாவந்து விட்டான் அம்மா !”

நாரோபா ஓடி வந்து தாயாரின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டான்.

மூன்றாம் நாள் த்வாதசி மாலை திரும்ப வருகின்ற வாய்க்கரி கோஷ்டிகளோடு விட்டலநாமம் சொல்லிக் கொண்டு நாராயணன் திரும்பி விட்டான். அம்மா மூர்ச்சித்து விழுந்து விட்டாள். ஸூர்யாஜி அவளைத் தேற்றி நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தார்.

“அம்மா ! நாரோபா பார் அம்மா !” ராணுபாய் கண் விழித்தாள். விம்மி விம்மி ஓடிப் போகின்ற பிராணனை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“நாரோபா ! வந்துட்டயா !” ஹே மாருதி ! ஹே ராமா ! என்னக்ருபை ? ப்ரபோ - ஜாநகீ நாயக !” என்று புலம்பினாள்.

“அம்மா ! அம்மா ! என்னைப் பாண்டுரங்கன் இழுத்துக் கட்டிக் கொண்டானம்மா ! நிஜம்மா தான் அம்மா ! பார்த்த வார்க்கரிகள் எல்லோரும் விட்டல பாண்டு ரங்கா ! என்று கூத்தாடினார்கள் அம்மா !

“நாரோபா ! அது இருக்கட்டும் நீ சாப்பிட்டாயா !”

அம்மா ! நேத்து ஏகாதசியாம் ஒருத்தரும் சாப்பிடவில்லை”

“இன்னிக்கு காலம்பர ரொட்டி வெண்ணெயெல்லாம் கொடுத்தாங்க அம்மா ?”

அநுமானின் பூஜகர் பண்டா வந்தார். அம்மா ! இதோ மாருதிக்கு நிவேதனம் செய்த தயிர் சாதம், வடைப்பருப்பு குழந்தைக்கு கொடுங்கள் அம்மா !”

## 6. படிப்பு

நாராயணனுக்கு அட்சராப்யாஸம் நடந்தது. எழுத்தாணி பிடித்து கருக்கு ஓலையில் எழுதச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். ஒரு கீறலில் ஓலை கிழிந்து விட்டது. அதை எடுத்து விரல்களால் இழுத்துச் சேர்த்தான். ஓலை ஓட்டிக் கொண்டது. ராம ராம ராம என்று எழுதினான். மூன்று மாதத்திற்குள் அவனுடைய கை பிடிமானத்திற்கு வந்தது. தகப்பனார் ஒரு வரி சொல்லி முடிப்பதற்குள் எழுதி முடித்து விடுவான். எழுத்துகள் முத்து முத்தாக இருந்தன.

வயது ஐந்து. ஸூர்யாஜி நாராயணனுக்கு உபநயநம் செய்து வைத்தார். சூர்யாஜிக்கு ஒரு சிஷ்யர். பாஸ்கர்ஜீ பந்த் என்று பெயர். அவரை நாராயணனுக்கு வேதாத்யயனம் செய்து வைக்கும்படி நியமித்தார் ஸூர்யாஜீ. அவருக்கு வேதாத்யயனம் பூரணமாகி விட்டது. காவிய பாடம், ரகுவம்சம் நடந்து கொண்டிருந்தது. வயது பதினைந்து. பாஸ்கர்ஜீ - நாராயணனை எதிரில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு - சொல்லிக் கொடுக்கின்ற மந்திரங்களின் வரிகளை எப்படி எண்ண வேண்டுமென்று அவனுடைய கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு வாக்கியம் சொல்லி ஒரு விரலை மடக்கினார். பத்து வரிகள் சொல்லி முடிப்பதற்குள் நாராயணன் எழுந்து ஓடிவிட்டான். அவனைத் துரத்திக் கொண்டு குருவும் ஓடினார். அவன் ஓடிப் போய் ஹநுமான் கோவில் மதில் எட்டடி சுவரின் மீது எகிரி குதிரை சவாரி செய்தான். குரு கீழே நின்றபடியே



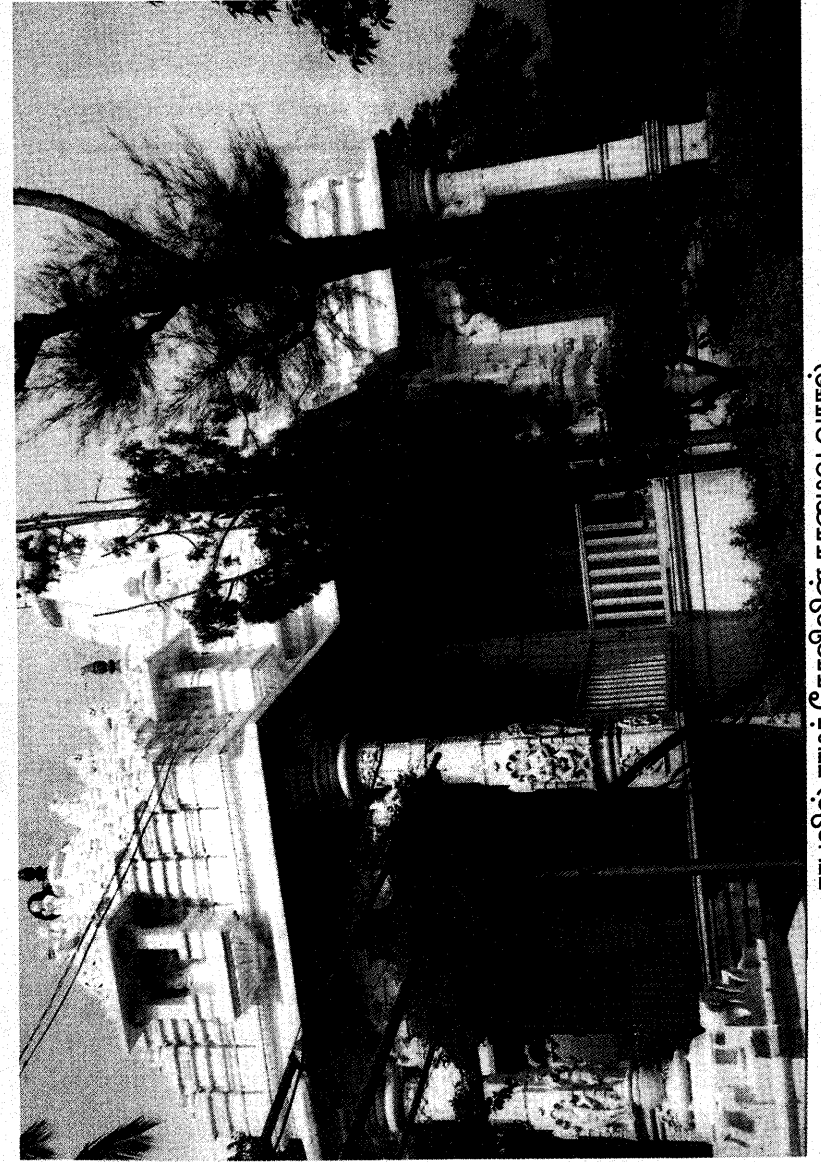
சொல்லிக் கொடுத்தார். குருவையும் மதிற்சுவரில் ஏறும்படி வற்புறுத்தினான். குருவும் சிரமப்பட்டு ஏறினார். எதிரே அமர்ந்தார். பத்து நிமிஷங்கள் பாடம் நடந்தது. நாராயணன் கீழே குதித்து ஓடினான். குரு மதிலிலிருந்து மெதுவாக இறங்கி அவனைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடினார். நாராயணன் நதிக்கரை சென்று மாமரத்தில் ஏறி நடுக்கிளையில் உட்கார்ந்தான். குரு கீழே இருந்த படியே பாடம் சொன்னார். “மேலே ஏறி வந்தால் தான் சொல்வேன்” என்றான். பாஸ்கர்ஜீ மரத்தின் மீது ஏறி அவனுக்கு முன்னால் கிளை முகட்டில் உட்கார முடியாமல் மேல் கிளையை கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு குனிந்து நின்றபடியே பாடம் சொன்னார். இருபது வரிகள் சொல்லி முடிக்குமுன் அவன் இறங்கி ஓடிவிட்டான். பாஸ்கர்ஜீ குரு பக்தி உள்ளவர் - சிஷ்யன் கொடுக்கும் அத்தனை தொல்லைகளுக்கும் ஈடுகொடுத்து சொல்லிக் கொடுத்தார். ஆனால் சீடன் ஒரு முறை சொன்ன உடனேயே மனப்பாடம் பண்ணிவிட்டான். மறுநாள் முதல் நாள் சொன்னது அத்தனையையும் ஒப்புவித்தான். பாஸ்கர்ஜீ தான் படிக்க வேண்டிய உபநிஷத்தை சிஷ்யருடன் ஓடி ஓடி - சுவடிகளை கையில் வைத்துக் கொண்டு படிக்கும் போதே - குருவிற்குப் பாடமாகி விட்டது.

ஒரு நாள் பாஸ்கர்ஜீயும் நாராயணனும் - ஓடி ஓடிக் களைத்துப் போய் கோதாவரிப் படித்துறையில் மாலையில் உட்கார்ந்தனர். பாஸ்கர்ஜீ சிஷ்யனுடைய இரண்டு கைகளையும் பிடித்துக் கொண்டார்.

“நாரோபா ! ஒரு கேள்வி கேட்க வான் நேராக பதில் சொல்லு”

“குருதேவா ! என்னை மன்னித்து விடுங்கள். இனி இப்படி எல்லாம் சேஷ்டை பண்ண மாட்டேன். போதுமா ? இதைத் தானே கேட்க நினைத்தீர்கள் ?”

“அல்ல. வேறொரு கேள்வி. நான் வாமன பண்டிதரின் ஹநும்த் ராமாயணம் படித்திருக்கிறேன். அதில் ஆஞ்ஜநேயர் சிறுவயதிலேயே ஸூர்ய பகவானை உதய காலத்தில் சென்று



சாபலில் ராமர் கோவிலின் நூழைவு வாசல்

வணங்கி தனக்கு ஸகல வித்யைகளையும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டாராம். சூரிய பகவான் சொன்னாராம் “அப்பா ! எனக்கு ஒரு நிமிஷம் நிற்பதற்கோ, உட்காருவதற்கோ நேரமில்லை. நாளெல்லாம் ரதத்தில் ஏறி மேற்கு நோக்கிச் சென்று கொண்டே இருக்க வேண்டும் உனக்கு எப்படிப் பாடம் சொல்வேன் ?” என்று கேட்டாராம்.

“குருதேவா ! நான் வாயு குமாரன். என் தகப்பனர் நான் தங்களிடம் பாடம் கேட்கும் போது - தங்கள் ரத வேகத்திற்கு அநுஸரணையாக பின்னோட்டமாக என் தந்தை என்னை இழுத்துச் செல்வார். நான் தங்களையே பார்த்துக் கொண்டு கற்றுக் கொள்வேன்”.

சிஷ்யன் பின்னோட்டமாக ஓடிக்கொண்டே பாடம் கேட்ட கதை தான் எனக்குத் தெரியும். எனக்கென்னவென்றால் சிஷ்யன் ஓடும் இடம் எல்லாம் ஓடி ஓடிப் பாடம் சொல்கின்ற குரு ஸ்தானம் கிடைத்திருக்கிறதே. இந்த விசித்திரத்திற்கு என்ன காரணம் ? உனக்குத் தெரியுமானால் சொல்வேன் !”

“அப்படியா ! ஹனுமான் சூரிய ரதத்திற்கு முன்னால் பின்னோட்டமாக ஓடிப் பாடம் கற்றுக் கொண்டாரா ? அப்படியானால் நானும் நாளைக் காலை சூரிய உதயத்திற்கு முன் அவர் முன் நிற்பேன். பின்னோட்டமாக ஓடிப் பாடம் கற்பேன் !” என்றான் நாராயணன். குரு திடுக்கிட்டார். சிஷ்யனின் கால்கள் இரண்டையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டார் “நாரோபா ! நாளை நீ இப்படி ஏதாவது செய்தாயானால் - நான் உன் தகப்பனார் முகத்தில் விழிக்க முடியாது. இந்த கோதாவரி பிரவாகத்தில் வீழ்ந்து சாவேன். உனக்கு கடுகளவாவது இவனிடம் பரிதாபம் இருக்குமானால் - அப்படிச் செய்யமாட்டேன் என்று என் தலையில் அடித்துச் சபதம் செய். அப்போது தான் நான் உன் கால்களை விடுவேன்” என்றார்.

நாராயணனுக்கு அழகை வந்து விட்டது. “குருதேவா ! கால்களை விடுங்கள் ஒரு நாளும் அப்படிச் செய்ய மாட்டேன் !” என்று கூறி அவர் கால்களில் வீழ்ந்தான்.

## 7. மந்த்ரோபதேசம்

1615ல் ஸூர்யாஜி, ஸூர்ய நாராயணன் திருவடி சேர்ந்தார். அவருடைய மூத்த குமாரர் ச்ரேஷ்டர் பத்து வயதிற்குள்ளேயே ருக்வேதம் முழுமையாகக் கற்று தகப்பனாரிடம் த்ரயோதசாக்ஷரீ (ஸ்ரீராம ஜய ராம ஜய ராம - என்ற பதிமூன்று அட்சரங்கள் கொண்ட மந்த்ரம்) தீக்ஷையும் பெற்றிருந்தார்.

நாராயணன் தமையனாரிடம் தனக்கு மந்த்ர தீக்ஷை செய்து வைக்கு மாறு வேண்டினான். “நீ விளையாட்டுப் பிள்ளை உனக்கு இன்னும் பக்குவம் வரவில்லை. இரண்டு வருஷங்கள் போகட்டும்” என்றார் ச்ரேஷ்டர்.

நாராயணன் கோபித்துக் கொண்டு போய் விட்டான். பாஸ்கர்ஜி நாராயணன் முன்னிலையில் அமர்ந்து பல சாஸ்த்ரச் சுவடிகளைப் படிப்பார். கேட்டுக் கொண்டே நாராயணன் விளக்கங்களையும் கொடுத்தான்.

ஜாம்ப கிராமத்தில் கோதாவரிக் கரைக்கு அடுத்த மைதானத்தில் ஒரு மல்லசிபிரம் “மற்போர் பயிலும் இடம் - இருந்தது. அதில் மற்ற வகுப்பினர் கூடி - சிலம்பம் விளையாடுவது கத்திச்சண்டை, குத்துச்சண்டை, வில்வித்தை முதலியவற்றைப் பயின்றனர். நாராயணன் மாலை நேரங்களில் அங்கு ஓடிவிடுவான். மற்றப் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து தானும் பயிற்சி பெற்றான்.

மறுபடியும் ஒரு நாள் தமையனாரிடம் சென்று மந்த்ர தீக்ஷை அளிக்கும்படி வேண்டினான். ச்ரேஷ்டர் சொன்னார் “நீ தான் ஓயாமல் ராம நாமம் சொல்கிறாயே ! சொல்லிக் கொண்டே வா. ராமன் உனக்கு பிரஸந்நமாவார் மந்த்ர தீக்ஷை கொடுப்பார்” என்று ஸமாதானப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டார்.

நாராயணன் - ஸமாதானத்திற்காகச் சொன்ன வார்த்தையை ஸத்யமெனவே நினைத்தான். மறுநாள் அவனைக் காணவில்லை - கோதாவரியில் ஸ்நாநம் செய்து விட்டு - ஸூர்ய நமஸ்காரம் முதலிய ஜபங்களை முடித்துக்

கையில் தீர்த்த கலசம் ஏந்தி வருகின்ற கங்காதரனை வாசலிலேயே சந்தித்து தாயார்கேட்டான்.

“ஏனப்பா ! நாரோபாவைக் காணோமே ! நானே விடிவதற்கு மூன்று நாழிகை முன் எழுந்து விட்டேன் அப்பொழுதிருந்தே அவனைக் காணவில்லை”

“அவன் சுபாவம் தான் தெரியுமே ! எங்காவது சுற்றப் போயிருப்பான். பசித்தால் தானே வீடு தேடி வருவான் கவலைப்படாதே” என்று சொல்லி விட்டு - ஸ்ரீ ராமனுக்கு பூஜை செய்து வணங்கினார்.

பகல் போய் இரவும் வந்து விட்டது. ராணுபாய் கவலைப்பட்டதுக் கொண்டு வாசற்படியிலேயே கிழக்கும் மேற்கும் பார்த்துக் கொண்டு காத்திருந்தான்.

கங்காதரன் இரவு - படுக்கை எடுப்பதற்காக காமரா உள்ளே சென்றான் ஒரே இருட்டு - படுக்கை வழக்கமா இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான். காலில் ஏதோ இடித்தது. கை விளக்கை ஏற்றிக் கொண்டு வந்து பார்த்தால் நாராயணன் கண் மூடி காதில் விழாமல் ராம ராம ராம என்று முணு முணுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அம்மா ! இதோ இருக்கிறான் உன் பிள்ளை” என்று அழைத்தார்.

நாராயணன் தியானம் கலைந்து எழுந்து வந்தான்.

கங்காதரன் சொன்னார்.

“தம்பி - அம்மாவிடமோ என்னிடமோ அடம் பிடித்து - உன் இஷ்டத்தை சாதித்துக் கொள்வது போல - ராமனிடம் அடம் பிடிக்கக் கூடாது. அவர் நமக்கு தெய்வமில்லையா ? ராம நாமம் சொல்லிக் கொண்டே நாம் நமது காரியங்களை - ஸந்த்யாவந்தனம், ஸூர்ய நமஸ்காரம், பூஜை, நாம கீர்த்தனம் - எல்லாம் செய்து கொண்டே இருக்க வேணும். ராமன் நல்ல தருணத்தில் உனக்கு பிரஸந்நமாவார். மந்த்ர தீக்ஷை கொடுப்பார்.”

ராணுபாய் சொன்னான் “உன் அண்ணா சொல்வது ஸ்த்யம் தான். அதை நம்பு - எழுந்திரு சாப்பிடவா”.

கங்காதரன் மிகவும் பொறுப்புடனும், ஊக்கத்துடனும் கல்விக் கேள்விகளில் சிறப்புற்று பதினைந்து வயதிற்குள் குடும்பத் தலைவனுக்குரிய திறன்களைப் பெற்றான். ராமாயண ப்ரவசனம் செய்ய ஆரம்பித்தான். கணீரென்ற குரலில் வால்மீகி ராமாயணத்தைப் படித்து அதன் ரஸங்களை லகுவாக - இனிமையாக எடுத்துச் சொன்னான். ஊராருக்கு அவரிடம் பெருமதிப்பு உண்டாயிற்று. அவரை எல்லோரும் ச்ரேஷ்டர் என்றே அழைத்தனர். நாராயணன் தமையனுக்கு உதவியாகவே இருந்து வந்தான். கங்காதரனுக்கு பக்கத்து கிராமத்திலுள்ள ஒரு குல்கர்ணியின் புத்ரியை திருமணம் செய்து வைத்தாள் ராணுபாய்.

நாராயணன் அடிக்கடி ஹநுமான் ஆலயத்திலேயே அமர்ந்து ராம நாமம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். ஹநுமானை தர்சனம் செய்வான். ஹநுமான் முகத்தில் ஒரு புது மலர்ச்சியைக் கண்டான். தான் சொல்லும் ராம நாமம் அவருக்குப் பிடித்திருக்கிறது என்று நினைத்தான். தனது மதுரமான குரலில் ராம ராம - என்று அமெரிக்கையாக விந்யாலப்படுத்திப் பாடினான். கானம் பாடுவதைத் தானே ரஸித்துக் கொண்டான் “ஆஹா ! ராம நாமம் எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது” என்று சப்புக் கொட்டினான். பத்து நாட்கள் ஆயிற்று.

1616 சைத்ர சுகல் பட்சம் திருதீயை மூல நக்ஷத்ரம். தியானத்திலிருந்து நாராயணன் முன்னே - அநுமான் பிரஸந்நமாகி அவனுடைய கன்னங்களைத் தடவினார். நாராயணன் கண் விழித்தான்.

“எழுந்திரு ! உனக்கு என்ன வேண்டும் ?”

“எனக்கு மந்த்ரோபதேசம் செய்யவேண்டும்”

“அது தான் நீ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாயே ! ராம ராம ராம பத்து நாட்களாக சந்தோஷமாக கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்”

“எங்கள் குடும்பத்திலே எல்லோருக்கும் ஒரு மந்த்ரோபதேசம் உண்டு. அதை என் தகப்பனர் என் தமையனாருக்கு செய்து வைத்திருக்கிறார். அதை ஜபித்த என் அண்ணாவுக்கு ராம தர்சனம் கிடைத்து விட்டது. எனக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறார்”

“அப்படியா ? இங்கே வா”

நாராயணனை ஸ்ரீ ராமன் ஸந்நிதிக்கு அழைத்துச் சென்றார் ஹநுமான்.

“அதோ பார் ! ஸ்ரீ ராமனை” நாராயணன் பார்த்தான்.

“ஸ்ரீராம .....”

“அதோ பார் ஸ்ரீ ஸீதா தேவியை”

நாராயணன் பார்த்தார் “ஜய ராம”

“அதோ பார் லட்சுமணனை”

“ஜய ஜய ராம”

“மறுபடியும் சொல்லு”

“ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம”

“ஏனிப்படிச் சொன்னாய் ?”

“ஸ்ரீ ராமனுடைய ஸுந்தரமான வதநார விந்தத்தைப் பார்த்தேன் ஸ்ரீ ராம என்று சொல்லணும்னு தோன்றிற்று. ஸ்ரீ ஸீதா தேவியைப் பார்த்தேன். அந்த அம்மாவினால் தானே அப்பனுக்கு இந்தப் பெருமையெல்லாம் என்று தோன்றிற்று - ஜய ராம என்று வாயில் வந்தது. ஸ்ரீ லட்சுமணனைப் பார்த்தேன் அவருடைய வீரதீர கைங்கர்யம் தெரிந்தது. அது தானே ராமனுக்கு மேலும் புகழைத் தந்தது “ஜய ஜய ராம” என்று சொன்னேன்.

“இப்படி உனக்கு தர்சனம் கொடுத்து ஸ்ரீராமனே உனக்கு உபதேசமும் செய்திருக்கிறார். ஒரு அட்சரத்திற்கு ஒரு கோடி வீதம் பதிமூன்று கோடி ஜபம் செய்து விடு. ஸ்ரீ ராமனுடைய

ஸங்கல்பம் ஒன்று உன்னால் நிறைவேறப் போகிறது”. இதைச் சொல்லி நான் ராமதாஸன் ஆகியிருக்கிறேன். நீயும் ராமதாஸன் ஆகிவிடுவாய். என் பிரபு ஸ்ரீ ராமன் தண்டகாரணயத்திலிருந்து கடற்கரை தாண்டி வங்கை வரையில் அட்டுழியம் செய்து கொண்டிருந்த அரக்கர்களை ஒழித்து தக்ஷிண தேசத்தையும் புண்ணிய பூமி ஆக்கினார். இப்போது நம்முடைய புண்ய பூமியை ஆக்ரமித்திருக்கிற அரக்கர்களை விரட்டி மறுபடியும் இந்த பூமி மஹாராஷ்ட்ரம் ஆக வேண்டும். அதற்கு உன் கைங்கர்யம் பயன்படும்.

எட்டு வயது பாலகன் ராமதாஸன் ஆனவுடன் அவனுடைய துடுக்குத் தனங்கள் எல்லாம் எங்கோ மறைந்து விட்டன. ஆலயத்திலிருந்து வெளி வந்து தாயிடம் சென்று - ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ராம என்று வணங்கினான். தமையனாரை வணங்கினான்.

முழங்கால் வருடின் இடுப்பு வஸ்திரம், கையில் ஹனுமான் அருளிய ஜப மாலை.

“அம்மா ! அண்ணா ! இனி என்னைத் தேடாதீர்கள். ஹனுமான் என்னை ராமதாஸர் ஆக்கியிருக்கிறார். அவருடைய துணை தவிர வேறு துணையே நாடமாட்டேன். இனி நடப்பதெல்லாம் அவர் செயல்” என்று கூறிக் கிளம்பி விட்டார் ராமதாஸர்.

### 8. மந்திர ஸித்தி - திருமண விடுதலை

ராமதாஸர் மந்திர ஜபத்தில் ஆழ்ந்தார். இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழித்து எழுந்து வெளியே வருவார். கோதாவரியில் ஸ்நாநம் செய்து விட்டு வந்து தாயை வணங்குவார். தாயார் வற்புறுத்தி - ஏதாவது உணவு கொடுப்பாள். அதைப் போடப் போட சாப்பிட்டுக் கொண்டே இருப்பார். திடீரென எழுந்து போய் இருட்டு உள்ளில் உட்கார்ந்து விடுவார். ஒரு சமயம் இப்படி நிஷ்டையிலிருந்து எழுந்து வந்த ராமதாஸரைக் கையைப் பிடித்து தன் அருகில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு தாயார் பேசினாள்.

“நாரோபா ! கொஞ்சம் நான் சொல்வதைக் கேள். உன் அண்ணா பெரிய மேதாவி ஆகிவிட்டான். அவனை யார் யாரோ வந்து அழைத்துப் போகிறார்கள். ஊர் ஊராகப் போய் ராமாயண ப்ரவசனம் செய்து வருகிறான். எப்பொழுதாவது வீட்டுக்கு வந்தால் மறுநாளே கிளம்பி விடுகிறான். நீயோ ஜபம் ஜபம் என்று உட்கார்ந்து விடுகிறாய். நானும் உன் மதனியும் சாப்பிட வேண்டாமோ ? இத்தனை நாட்கள் உன் தகப்பனார் சேர்த்து வைத்திருந்த தான்யம் தாக்குப் பிடித்தது அதுவும் ஆகிவிட்டது”

“அப்படியா அம்மா ? இதோ வருகிறேன்” என்று வெளியே ஓடினார் ராமதாஸர். கடைத் தெருவுக்குப் போனார். ஒரு கடை வாசலில் பத்து மூட்டைகள் கோதுமை அடுக்கி வைத்திருந்தது. மேல் மூட்டையை அலாக்காகப் புரட்டித் தன் தலைமீது தாங்கினார். விடு விடுவென்று வீட்டுக்கு வந்து கூடத்தில் இறக்கினார்.

தாயும் மதனியும் மோவாயில் கை வைத்தனர். “அம்மா ! இதோ கோதுமை” பின்னாலேயே கடைக்காரர் ஓடி வந்தார்.

“இந்தச் சின்ன பையன் எங்கள் கண் முன்னாலேயே மூட்டையைப் புரட்டித் தூக்கிக் கொண்டு வந்து விட்டான். இரண்டு ஆட்கள் புரட்டி ஒரு ஆளின் முதுகில் ஏற்றுவார்கள். மூட்டை உயரம் கூட பையன் இல்லை. தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டானம்மா ! இது என்ன அதிசயம் ! பணம் கொடுக்கவில்லை.”

ராமதாஸர் சொன்னார் “பணம் இல்லை. மூட்டை உங்களுடையதாக இருந்தால் எடுத்துப் போகலாம் ஸ்ரீராம ஜய ராம ஜய ராம”

கடைக்காரன் வாசலில் நின்ற தன் ஆட்களைக் கூப்பிட்டு மூட்டையை எடுத்துப் போகச் சொன்னான். இரண்டு ஆட்கள் தூக்கினார்கள். நகர்ந்தார்கள். அதே இடத்தில் மற்றொரு மூட்டை கிடந்தது.

“இதுவும் உங்களுடையது தானா ?”

“இல்லங்க. என் கடையில் உள்ள எல்லாமே உங்களுடையது தானுங்க. சொல்லி அனுப்பினால் கொண்டு வந்து போடுகிறேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள்”

ராமதாஸர் ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம என்று சொல்லிக் கொண்டே ஜபத்துக்குப் போய்விட்டார். நான்கு ஆண்டுகள் ஓடி விட்டன. கி.பி.1620 ராணுபாய்க்கு குடும்பக் கவலை போய்விட்டது. மற்றொரு கவலை மனதில் இருந்தது - பையனுக்கு வயது பனிரெண்டு - காலாகாலத்தில் கல்யாணம் செய்து வைத்தால் தேவலை. ஜபம் ஜபம் என்று விட்டு வைத்திருந்தால் இவன் ஸந்யாஸி ஆகி விடுவான். மூத்தவன் அழகாகக் குடும்பம் நடத்துகிறான். அவனைப் போல இவனும் குடும்பம் நடத்துவதைப் பார்க்க விரும்பினாள் ராணுபாய்.

ஸ்ரீராம நவமி உத்ஸவம் வந்தது. அந்த சமயம் ராமதாஸர் ஜபத்திலிருந்து வெளியே வந்தார். தாயார் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“நாரோபா! ஸ்ரீராம நவமி உத்ஸவம் வருகிறது. அந்த சமயத்தில் நீ தினம் தோறும் கோவில் உத்ஸவத்தில் கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டாமா! நீ கைங்கர்யம் செய்தால் ஸ்ரீ ராமன் ரொம்ப ஸந்தோஷப்படுவார். பத்து நாட்களுக்கு நாட்கீர்த்தனம் செய். உன் மதுரமான குரலுக்காக எல்லோரும் காத்திருக்கிறார்கள். பஜனைக்குப்போ” என்றாள்.

ஒரு நாள் கோவிலில் பஜனை முடிந்து விடியற்காலம் வீட்டுக்கு வந்தார்கள், ராணுபாய், கங்காதரர், ராமதாஸர் மூவரும். கங்காதரன் மனைவி வாசலில் தண்ணீர் தெளித்து கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா! நானும் அண்ணாவும் கோதாவரிக்குப் போய் ஸ்நாநம் செய்து விட்டு வருகிறோம்.”

“போகலாம். உட்கார். உன்னோடு கொஞ்சம் பேச வேண்டும்!” சற்று மெளனம்.

“உனக்கு வயசாயிண்டிருக்கு!”

“அப்படியா? என்னம்மா வயசு”

“பனிரெண்டாகி விட்டது”

“ஆகட்டுமே! அதனால் என்ன?”

“உன் அண்ணாவுக்கு பனிரெண்டு வயதில் தான் கல்யாணம் பண்ணி வைத்தேன். உனக்கும் பண்ணி வைக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்!”

“கல்யாணமா? அதெல்லாம் வேண்டவே வேண்டாம் அம்மா!”

கங்காதரன் குறுக்கிட்டார்.

“அவன் வேண்டாம் என்கிறான். விட்டுவிடு அம்மா!”

“அது எப்படி முடியும்? காலாகாலத்தில் என் கடமையை செய்ய வேண்டாமா?”

ராமதாஸர் சொன்னார் “இதெல்லாம் கடமை என்று நினைக்காதே பகவான் இஷ்டப்படி நடக்கும்.”

“நாரோபா - நான் சொல்கிறதைக் கேள். பிடிவாதம் பிடிக்காதே. இதெல்லாம் நல்ல காரியம். உனக்கு நான் நல்லதைத் தானே சொல்வேன்? கங்காதரா நீயாவது சொல்வேன்”

“என்னம்மா! சொல்லணும்?”

“இப்போ நீ இல்லியா! அழகாக குடித்தனம் பண்ணிண்டு பூஜை பண்ணிண்டு. உன்னாட்டமா அவனும் ஆகவேண்டாமா?”

“என்னாட்டமாவா? வேண்டவே வேண்டாம். அவனாவது புத்திசாலியாக இருக்கிறான். அவனைத் தொந்தரவு பண்ணாதே?”

“நீயும் இப்படிச் சொன்னால் எப்படி? நாரோபா! நான் உன் அம்மா இல்லியா? எனக்கு வேறு சில ஆசைகள்

இருக்காதா ? அதை நீ நிறைவேற்ற வேண்டாமா ? எனக்கு என் பிள்ளை மஞ்சள் வேஷடி பஞ்சகச்சம் கட்டிக் கொண்டு பாராத வருவதைப் பார்க்க ஆசையிருக்காதா ? தலைப்பாகைக் கட்டிக் கொண்டு மல்லி ஸரங்களாலே முகத்தை மூடிக் கொண்டு, குதிரைமேல் ஏறி நீ பாராத ஊர்வலத்தில் போவதை நான் பார்க்க வேண்டாமா ? கொட்டு மேளம் கேட்க வேண்டாமா ? சீர் வரிசையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு ஸுமங்கலிகள் தகதகவென்று பட்டுபுடவை கட்டிக் கொண்டு அழகாக நடப்பதை நான் காண வேண்டாமா ? கல்யாண மேடையிலே மாப்பிள்ளையையும், கல்யாணப் பெண்ணையும் - நடுவிலே திரைபோட்டு நிறுத்தி - மங்களாஷ்டகம் பாடுவதை நான் கேட்க வேண்டாமா ? எனக்கு அந்த பாக்யத்தை தரமாட்டாயா ?

“அம்மா! போதும் போதும். மேலே மேலே அடுக்கிக் கொண்டே போகாதே. இவ்வளவுதானே! நீ அழாதே - ஏற்பாடு பண்ணு” என்றார் ராமதாஸர்.

“பெண்ணு யார் தெரியுமா ? உன் மாமா பெண்ணு பஞ்சவர்ணக் கிளி மாதிரி இருப்பாள்!”

“இருக்கட்டும்”

“இருக்கட்டுமா ? ஆசையைப் பார்” என்று தனயன் கன்னத்தில் கரங்களை வைத்துக் கைகளைக் சொடுக்கினான்.

பையன் கல்யாணத்திற்கு சம்மதித்து விட்டான் என்று ஆனந்தப்பட்டாள் ராணுபாய். தனது தமையனார் அடுத்த கிராமமான அஸம்காவ் என்ற கிராமத்திலிருந்த பாநுஜி பந்தக்குச் சொல்லி அனுப்பினாள். ராம நவமி உற்சவத்தில் நிச்சிதார்த்தம் ஆயிற்று - கல்யாண ஏற்பாட்டுக்குச் சில மாதங்கள் தேவை என்றார் பாநுஜி. தவிர்க்க முடியாத தாமதத்திற்குப் பணிந்தாள் ராணுபாய்.

கிபி 1620 மார்கசீர்ஷக்ருஷ்ணபட்சதசமியில் விவாஹம். ஜாம்புவிலிருந்து பாராத் கிளம்பியது. ஒரே கோலாஹலம் ஊர்வலத்தில் நாமஸங்கீர்த்தனம், வாலிபர்களின்

சிலம்பாட்டம், மங்கள வாத்ய விநிகை, எல்லாம் விமரிசையாக நடந்தது. ஸூர்யனே தனது ஏழு குதிரை ரதத்திலிருந்து இறங்கி வந்து இங்கு வெள்ளைக் குதிரைசவாரி செய்கிறானோ என்று அதிசயித்தனர் பெரியோர்கள். கல்யாண மேடைக்கு மாப்பிள்ளை வந்துவிட்டார்.

வேத கோஷத்தோடு திருமணம் ஆரம்பமாகியது வைதிகர்கள் சோபநாட்சதையோடு மங்களாஷ்டகம் பாடத்தயாராயினர். புரோகிதர் கூறலானார் “இப்போது மங்களாஷ்டகம் பாடப்படும் - ஒவ்வொரு ச்லோகத்தின் முடிவிலும் ‘ஸுலக்நே ஸாவதான’ - விவாஹ லக்னம் வந்துவிட்டது. எல்லோரும் விவாஹ மங்களத்தில் உங்கள் கவனத்தைச் செலுத்துங்கள். கணபதி முதல் மாருதி வரை எல்லா தைவங்களும் இங்கே எழுந்தருளியிருக்க வேண்டும் என்பது பிரார்த்தனை.”

மாப்பிள்ளை வேஷத்தில் இருந்த ராமதாஸர் அத்தனை தைவங்களையும் மனதார வணங்கினார் “ஏ தெய்வங்களே இந்த மங்களமான முஹூர்த்தத்தில் எனக்கு குடும்ப பந்தத்திலிருந்து விடுதலை அளித்து - உலகம் உய்ய நான் எடுக்கப் போகும் முயற்சிகளுக்குக் கை கொடுத்து உதவுங்கள்” என்று பிரார்த்தித்தார். ஏழாவது ச்லோகம் முடிந்தது. எட்டாவது ச்லோகம் ஆரம்பித்ததும் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்த உறவினர்கள் அனைவரும் பரபரப்பாக எழுந்தனர். மணமேடைக்கு நெருங்கினர் இந்த சமயம் பார்த்து ராமதாஸர் குனிந்த தலை நிமிராமல் கூட்டத்தில் புகுந்து வெளியேறி விட்டார். எல்லோர் கண்களும் மண மேடை மேல் குத்திட்டு நின்றன. எட்டாவது ச்லோகத்தை விஸ்தாரமாகப் பாடினார், புரோஹிதர், முடிந்ததும் திரை விலக்கப்பட்டது. கை நிறைய அட்சதைகளுடன் காத்திருந்த உறவினர்; அந்தப்புறம் கல்யாணப் பெண் நின்று கொண்டிருக்கிறாள். இந்தப்புறம் மாப்பிள்ளையைக் காணவில்லை. இங்குமங்கும் பார்த்தனர். நாரோபா ! நாராயண! என்று கூவி அழைத்தனர். வரவில்லை. புரோஹிதர் வக்கணையாகப் பாடிக் கொண்டிருக்கும் போதே - ராமதாஸர்

கோதாவரியில் குதித்து - பிரவாகத்தின் நடுவே ஜல ஸ்தம்பம் செய்து கொண்டு ஜபத்தில் இறங்கிவிட்டார். பிரவாகம் மிதப்பாக சீராக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கல்யாணத்திற்கு வந்தவர்கள் எங்கெல்லாமோ தேடினர். கல்யாணப் பெண் கோவென்று கதரினாள். ராணுபாய் “நாரோபா எங்கேடா போய்ட்டே ? கல்யாணத்திற்கு சம்மதித்தாயே ! ஏற்பாடு பண்ணு என்று சொன்னாயே ! பஞ்சவர்ணக் கிளியை இங்கே விட்டு விட்டு எங்கேடா போய்விட்டாய் ?” குமுறி குமுறி அழுதாள்.

கங்காதரர் தாயாரை - அணைத்துக் கொண்டு உட்கார வைத்து - கண்களைத் துடைத்து விட்டார், விசிறி கொண்டு விசிறினார். தாயார் கண் விழித்தாள்.

“கங்காதர ! இப்படி நாரோபா பண்ணி விட்டானே !”

“அவன் ஒரு தவறும் பண்ணவில்லையம்மா ! நீதான் வீணாக மனக்கோட்டை கட்டிக் கொண்டு கஷ்டப்படுகிறாய் !”

“அவன் ஏற்பாடு பண்ணுன்னு சொன்னானே !”

“மங்களாஷ்டகம் கேட்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டாய் அதைத் தான் நிறைவேற்றிவிட்டானே ! கல்யாணம் செய்து கொள்கிறேன் என்று சொல்லவே இல்லையே. அவனுடைய மனப்போக்கு தெரியாமல் நீயாக கல்யாணம் கோடித்து விட்டாய். அவன் மஹாபுருஷனாக விளங்கப் போகிறான். நீ பார்க்கத்தான் போகிறாய். அழாதே - ராம நாமம் சொல்லு. நீ ஸ்ரீ ராம நாமம் சொன்னால் எங்கள் எல்லோருக்கும் கேஷமம். அது ஒன்று தான் நீ செய்யக் கூடியது, செய்ய வேண்டியது.”

கங்காதரருடைய விவேகம் நிறைந்த பேச்சைக் கேட்டு ராணுபாய் அமைதி பெற்றார்.

9. ஸ்ரீ ராம தர்சனம்.

கோதாவரியில் ஜல ஸ்தம்பனம் செய்து மந்திர ஜபம் செய்து கொண்டிருந்த ராமதாஸர் இருட்டிய பின்னர்

கோதாவரியைக் கடந்து அக்கரையில் ஏறி - கரை ஓரமாகவே இரவு முழுவதும் ஓடினார். பகலில் சாப்பிடவில்லை இரவில் ஓட்டம் வேறு. விடியற்காலை களைத்துத் தூங்கினார். கல்யாண வேஷ்டியைப் பிழிந்து உலர்த்தினார். உத்தரியத்தை உடுத்திக் கொண்டார். நதிக் கரையில் ஜபம் செய்து கொண்டிருந்தவரிடம் கோபீசந்தனம் இட்டுக் கொண்டார். ஸந்த்யாவந்தனம் செய்தார். ராம நாம கோஷத்துடன் உலர்ந்த இடுப்பு வேஷ்டியை பிஷாபாத்திரமாக ஏந்தி - பிகைஷ எடுத்தார். நதிக்கரையில் உணவு அருந்தினார். இப்படி பதினொரு நாட்கள் நூறுமைல்கள் நடந்து பஞ்சவடி (நாஸிக்) போய்ச் சேர்ந்தார்.

அங்கு முதலில் சிறிய ஹநுமான் மந்திரர் கண்ணில் பட்டது. அங்கு போய் தர்சனம் செய்தார், பூஜகர் இவரைப் பார்த்தார். ஜரிகைப் பத்தாறுடன் பஞ்சத்து ஆண்டியாக நின்ற வரைப் பார்த்தார். ராமதாஸர் வேண்டினார்.

“ஸ்வாமி ! ஒரு வேண்டுகோள் தயவு செய்து இந்தப் பத்தாறு வேஷ்டியை தாங்கள் ஸ்வீகரித்துக் கொண்டு இரண்டு துண்டுகள் இரண்டு கௌபீனங்கள் தருவீர்களா ?”

“ஏனப்பா ? என்ன விஷயம் ?”

“தயவு செய்து அதெல்லாம் கேட்காதீர்கள். நான் கேட்ட உதவி மட்டும் செய்யுங்கள்.”

வாங்கிக் கொண்டு - கோதாவரிக் கரை ஆலமரத்து நிழலில் உட்கார்ந்தார். ராம நாம ஸங்கீர்த்தனம் ஆரம்பித்தார். இனிமையான - மெய்யுணர்வு கலந்த கானத்தைக் கேட்டனர் ஜனங்கள். வெறும் இடுப்புத் துணியோடு மட்டும் நிற்கின்றவருக்கு ஒருவர் கமண்டலு கொடுத்தார். ஒருவர் ஜோளி (தோள்பை) கொடுத்தார். மற்றொருவர் யோகதண்டம் கொடுத்தார். “ஆஞ்ஜநேய ! எல்லாம் உன் க்ருபை” பஞ்சவடியைப் பார்த்ததுமே ராமதாஸருக்கு ஸ்ரீமத் ராமாயணம் - ஆரண்ய காண்டம் பஞ்சவடிப் பகுதி நினைவுக்கு வந்தது. ஸீதா ராம லட்சுமணர்கள் ஆனந்தமாக வாசம் செய்த இடமல்லவா ? அங்கு அவர்களின் பர்ணசாலை



உல்லாசமாக அமர்ந்திருந்த இடமென்று அடையாளம் காட்டினார்கள், பஞ்சவட வாஸிகள். அங்கிருந்து ஐந்து மைல் தூரத்தில் நாஸிக். அது வரை பஞ்சவட கேஷத்ரம் தான். அடர்ந்த காடுகள் நிறைந்த இடம். அந்த வனப்பகுதியில் - ஓரிடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஜபம் செய்ய உட்கார்ந்து விட்டார். மாலை எழுந்து அங்கிருந்த ஆலயத்தில் ஸ்ரீ ஸீதா ராம லட்சுமணர்களை தீபஹாரதியின் போது தர்சித்து பரவசமடைந்தார். மறுநாட்காலை எழுந்திருத்து கோதாவரியில் ஸ்நாநம் செய்து ஆலயத்தில் ஸ்ரீ ராமனை தர்சனம் செய்து கொண்டு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட த்யான பூமிக்கு வந்து சேர்ந்தார். த்யானத்தில் அமர்ந்தார். ஜபம் நடந்து கொண்டிருந்தது - மனதில் பஞ்சவட நிவாஸ ராமாயண ஸர்கங்கள் நினைவுக்கு வந்தன. ஒவ்வொரு ச்லோகமும் உயிர் பெற்று எழுந்து வந்து ராமனும் ஸீதையும் கை கோத்து நடந்து வருவதையும் மான்களும், முயல்களும், மயில்களும் குதூஹலமாக முன்னே பவனி போவதையும் காட்டின. உச்சி வேளைக்கு த்யானம் கலைந்து ஆங்காங்கே உள்ள தவசிகளின் ஆச்ரமங்களிலிருந்து பிசைக்ஷுக்கு அழைக்கின்ற ஸாதுக்களுடன் சென்று ஒரு வீட்டில் ஆஹாரம் எடுத்துக் கொள்வார். பிற்பகல் சற்று அயர்ந்து ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வார். மாலை கோதாவரிக் கரையில் நாம ஸங்கீர்த்தனம் துகாராம், நாமதேவர், ஏகநாதர், அபங்கங்கள் பாடுவார். பக்தர்களின் அமைதியான பின் குரல்கள் கேட்டு ஆனந்திப்பார்.

தற்செயலாக ஒரு நாள் நடந்து போகும் போது - சற்று தூரத்தில் நந்திநீ என்ற சிற்றாறு கோதாவரியில் ஸங்கமம் தெரிந்தது. அதை அடுத்த கிராமம் தாகலி என்ற கிராமம். அங்கேயும் ஸாதுக்களின் வாஸம். வயது பதிமூன்று. கி.பி.1621 மாகமாதத்து சுக்ல ஸப்தமி, ரத ஸப்தமி. அங்கேயே ஓரிடத்தில் தனது தவத்தை ஒரு முகப்படுத்திக் கொண்டு அமர்ந்தார். கிராமத்தில் நிறைய பண்டிதர்கள். அவர்களுடன் பிற்பகல் சாஸ்த்ர சர்ச்சை வைத்துக் கொண்டார்.

மனது சஞ்சலமானது. ஒரு நொடி கூட ஒரு விஷயத்தில் நிலைத்து நிற்காது - மலரை நினைக்கும். மலைக்குத்தாவும்,

மடுவிலே துள்ளுகின்ற மீனை நினைக்கும், வானத்தில் பரவுகின்ற மேகத்தை மோதும் அதன் ஓட்டத்தை - பல திசைகளில் தாவுகின்ற வேகத்தை - கொஞ்சம் முனைந்தால் ஒரு வழிப்படுத்தலாம் - அதாவது ஒரே விஷயத்தில் சில நிமிஷங்கள் சிந்தனை செலுத்துமாறு செய்யலாம். ராமனை நினைக்கலாம், அல்லது விசுவாமித்ரருடன் நடப்பதை நினைக்கலாம், அகலிகைக்கு வாழ்வு அளித்ததை நினைக்கலாம். இப்படி ஒரு தொடர் எண்ணத்தோடு ராம நாமம் சொல்ல வந்தால் மனது ஒரே நேரத்தில் பல திசைகளில் பாய்வதை மட்டுப்படுத்தலாம். அதுவே பெரிய சாதனை. அதற்கு உதவுவது ராம நாம ஜபம். மனது ராம நாமத்திலே லயிக்க வேண்டும். இப்படி இரண்டும் சேர்வது பெரிய லட்சியம். உபநிஷத்தின் சாந்தி பாடம் கூறுகிறது.

वाङ्मे मनसि प्रतिष्ठिता । मनो मे वाचि प्रतिष्ठितम् ।

வாங்மே மனஸி ப்ரதிஷ்டிதா । மனோ மே வாசி ப்ரதிஷ்டிதம் ।

இப்படி மனமும் வாக்கும் கோத்துக் கொண்டுவிட்டால் அத்தகைய வாக்கிலிருந்து புறப்பட்ட ராம நாமத்தை அடுத்தவன் கேட்க அதை அவன் உடனே எடுத்துச் சொல்லி நாம் கேட்டு மனதிலே நேரே பதிய - இப்படிப் பலர் கூடி மாற்றி மாற்றி ராம ராம - ராம ராம - என்று சொல்ல, அந்த நாத வெள்ளத்திலே மனது வாக்கு புத்தி ஆத்மாமற்றப் புலன்கள் - எல்லாமே மூழ்கினால் அது ஒரு லாகிரியைக் கொடுக்கும். அதுமோக்ஷலாஹிரி அல்ல, ஞானலாகிரி என்பது ஸாதாரண பாமரனுக்குக் கூட புரியும். தாகலியில் நந்திநீ - கோதாவரீ ஸங்கமத்தில் மாலை நேரத்தில் ஸாதுக்கள் கூடி ஒரே ராம நாம கோஷம் கேட்டு தான் பெற்ற ஆநந்தலாஹிரியை பின்னொரு நாள் - தாஸபோதம் என்ற தன்னுடைய நூலில் எடுத்துச் சொல்லப் போகிறார்.

காலையில் ராம மந்த்ர ஜபம் பிற்பகலில் ராமாயண பாராயணம் என்ற நியதியை அமைத்துக் கொண்டார். தீவிரமான வைராக்யத்துடன் ஸ்ரீ ராம தர்சனம் கிடைக்க வேண்டுமென்ற உறுதியுடன் முனைந்தார். ராமாயணத்தில்

பகுதி பகுதியாகப் படித்து ராமனுடைய குண விசேஷங்களை நினைத்து நினைத்து உருகுவார். வயது பதிமூன்று நினைவில் இருக்க வேண்டும். படிக்கப் படிக்க ஒரு பேருண்மை தெளிவடைய ஆரம்பித்தது.

ராமாவதாரம் விஷ்ணுவின் மற்ற அவதாரங்களிலிருந்து தனிப்பட்டது.

மீன் ஆமை பன்றி முதலிய அவதாரங்கள் - பிரபஞ்ச ஓட்டத்தில் - வாழ்கின்ற ஜீவகோடிகளுக்கு - ஏதோ பெரிய இடையூறு வந்த போது இடையூறு இழைத்தவர்களை வதம் செய்து ஜனங்களுக்கு நிம்மதியளித்தார் - என்பது தான் லாரம்.

ஆனால் ராமாவதாரத்தின் தனிச் சிறப்பு ராமாயணம் படிக்கப் படிக்க - ஒரு விரிவான லட்சியத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. பதிமூன்று வயதில் ராமதாஸருக்கு இப்படி ஒரு சிந்தனை. ராம மந்த்ரஜபத்தின் பயனாக வெளிப்படுகிறது.

வேத நெறிகள் கூறுகின்றன - இந்த பிரபஞ்சத்தைப் படைத்த பரமன் அது சீரான முறையில் பல்கிப் பெருகி வாழ்வதற்கு - ஒரு நியதியை (ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ருதம் ऋत्வி ஆங்கிலத்தில் RHYTHM) உருவாக்கின.

பிரக்ருதி (இயற்கை அசைவன அசையாதவை) ஐம்பெரும் பூதங்களாக (மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, வான்வெளி) இவை ஜீவகோடிகளுக்கு ஸாதகமாக இயங்க வேண்டுமானால் அதற்கு ஒரு நியதி வேண்டும் என்று ஒன்றை வகுத்தன.

ஒரு பெரிய இயந்திரத்தை இயக்க 'தற்கு - அதன் பல நிலைகளில் ஒவ்வொரு மேலாளர் நின்று அது உருமாறுகின்ற நேரத்தில் சீராக்குவது போல் - மனிதனைப் படைத்தார் பகவான். மனிதன் தன் வாழ்க்கைச் சிற்பத்தால் இயற்கையை அடக்கி வசமாக்கி ஜீவகோடிகளுக்கு உதவும்படியாக நடத்துகிறான். அதனால் மனிதப் பிறவி தவிர மற்ற ஜீவகோடிகள் இயற்கையிலேயே முறை மீறாத, நியதியுடன் வாழ்ந்து வருகின்றன. ஆனால் மனிதனுக்கு மட்டும் ஆறாவது

அறிவை - ஐம்புலன்களால் கிடைக்கின்ற அறிவை பரிசோதிக்கின்ற ஆறாவது அறிவை விவேகத்தை - கொடுத்திருக்கிறார். மற்ற பிராணிகள் குளிரோ, வெயிலோ, மழையோ வந்தால் அவற்றால் ஏற்படும் இன்னல்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு தான் வாழ்கின்றன. ஆனால் மனிதன் வெயில் கடுமையாகி வியர்த்தால் விசிறி எடுத்து விசிறிக் கொள்கிறான். கடுமையான குளிரில் கணப்பு போட்டுக் கொள்கிறான், வென்னீர் போட்டுக்கொள்கிறான். இப்படி இயற்கை நியதியை தனக்கு சாதகமாக்கிக் கொள்ள மனிதனைப் படைத்த ஆண்டவன் விவேகத்தைக் கொடுத்திருக்கிறான். அந்த விவேகத்தை உபயோகித்து நல்லது கெட்டதுகளைப் பகுத்தறிந்து - நல்லதை தேர்ந்து - கெட்டதை விலக்கி வாழ்வது போல ஸகலப்ராணிகளையும் வாழ வைக்க வேண்டும் என்று மனிதன் மீது ஒரு பொறுப்பை விதித்திருக்கிறான் பகவான். அந்தப் பொறுப்புகளே வேதங்களில் கூறப்பட்ட தர்மங்கள். தர்மம் என்றால் தாங்குவது என்று பொருள்.

பிரபஞ்சத்தை எது தாங்குகிறது ? மனிதனுடைய மனிதப் பண்பு. அது என்ன ? (1) ஸத்யம் (2) அஹிம்ஸை (3) நேர்மை (4) அறியாமையாலோ, உடல் திறமையில்லாமையாலோ, ஊக்கமில்லாமையாலோ, ஏழ்மையில் தவிக்கின்ற மனித வர்க்கத்திடம் பரிவு.

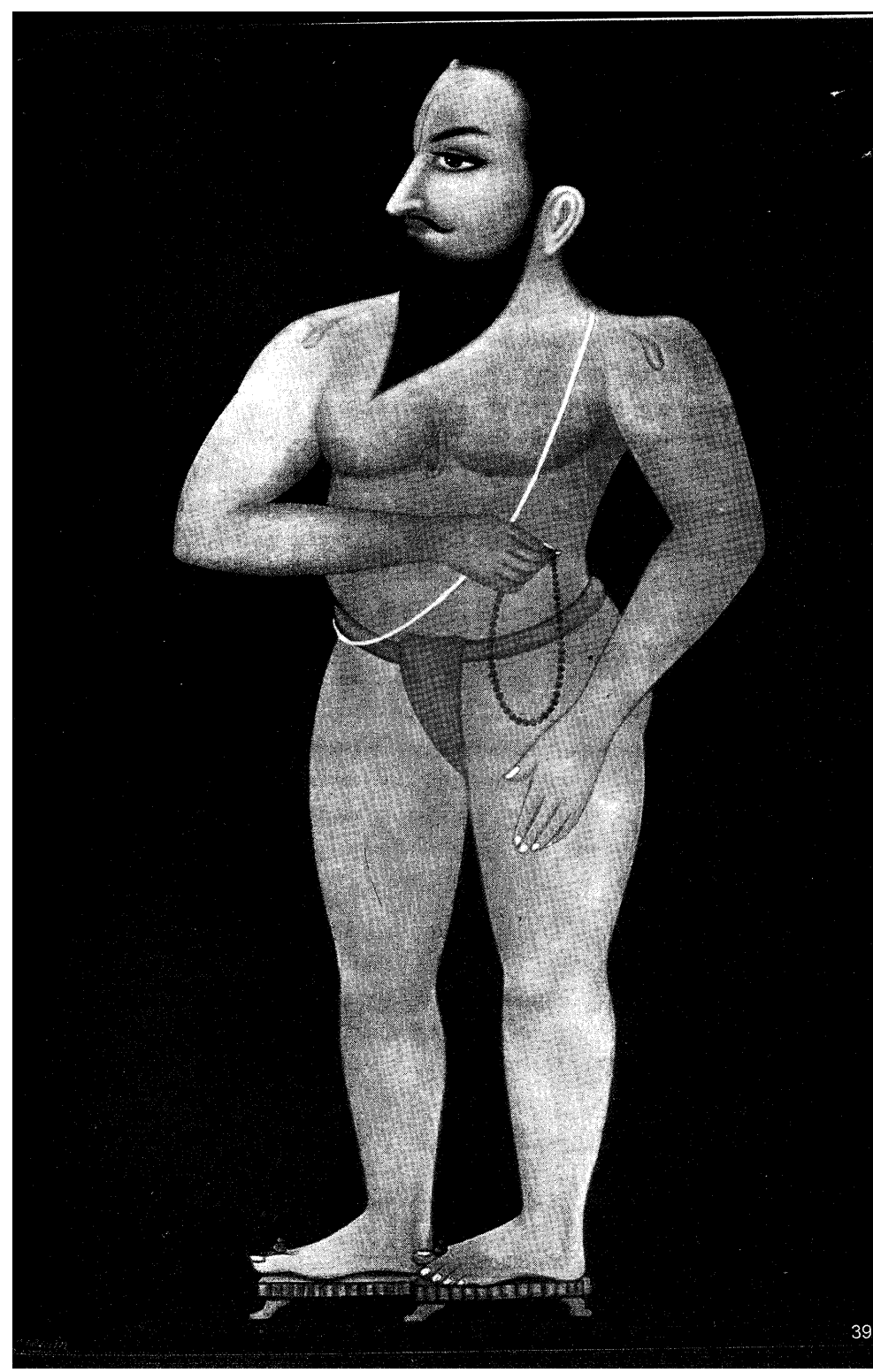
தண்ணீர் பள்ளம் நோக்கிப் பாய்கிறது - பாய்ந்து பள்ளத்தில் உள்ள மேடு பள்ளங்களை நிரப்பி - மேல் மட்டத்தில் சமமாக இருக்கிறது. நீர்மட்டம் என்பது ஸமநிலைக்குச் சான்று ஆகிறது. தண்ணீர் உள்ள குட்டையில் கூட பெரிய மேடு பள்ளங்களை மூட முடியாது போனாலும் அதன் அளவுக்கு அது சமநிலையில் இருக்கிறது. இது தான் தண்ணீர் என்ற இயற்கை மனிதனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பாடம், நீர்மை. ஏழையாயினும் பணக்காரனாயினும் தனக்குத் தாழ்ந்தவர்களின் தேவைகளை - தன் திறனுக்கு உகந்தவாறு நிரப்பி, அவன் ஸமநிலைமைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். (5) மனிதப் பண்புகளில் முக்கியமானது. பொறுமை. தனக்குத்

தீங்கு நினைக்கிறவர்களிடம் கூடப் பொறுமை காட்டுவது. அவனுக்கு மனதால் கூட தீங்கு நினைக்காமல் இருப்பது. மற்ற நற்பண்புகள் எல்லாம் இதற்குள் அடக்கம். பொறுமை ஒன்று இல்லாமல் மற்ற நற்பண்புகள் எத்தனை இருந்தாலும் சோபிக்காது. (6) கருணை. கஷ்டப்படுகின்ற ஒரு ஜீவன் மேல் பரிதாபப்பட்டு உதவுவது. அவனுடைய கஷ்டத்தை ஏந்தி அவனை கஷ்டத்திலிருந்து விடுவிக்க - நமக்கு சக்தி இல்லாது போனாலும் 'ஐயோ பாவம் இப்படி கஷ்டப்படுகிறானே! நம்மால் உதவி செய்ய முடியவில்லையே ஈசுவரா! இவருடைய கஷ்டத்தை நீக்கி அருள்புரியுங்கள் - என்று மனமாரப் பிரார்த்தனையாவது செய்ய வேண்டும்.

இத்தகை ஆறு நற்பண்புகளை தன் வாழ்க்கையில் கடைபிடித்து அதற்காகப் பல துன்பங்களை அநுபவித்தும் கூட முகமலர்ச்சியோடு இருந்தவன் ராமன் என்ற புருஷோத்தமன்.

மனிதனுடைய இந்த ஆறு குணங்கள் - பகவானுடைய ஆறு குணங்களான (1) ஐசுவர்யம் (2) தர்மம் (3) புகழ் (4) செல்வம் (5) ஞானம் (6) வைராக்யம் என்ற ஆறு கல்யாண குணங்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவை. அதனால் தான் மனிதனாகப் பிறந்த ராமன் பாரத நாடெங்கிலும் கோவில் கொண்டு தெய்வமாகி விட்டான். (மேலே, சொன்ன கருத்துகள் தாஸபோதத்தில் கூறப்பட்டவை.) இப்படியெல்லாம் சிந்தித்துக் கொண்டே மந்திரஜபத்தில் ஒரு நாள் மாலை வரை லயித்திருந்த ராமதாஸர் கண்விழித்தார். கோதாவரியில் இறங்கி முகம் கழுவி, இரண்டு கைகளாலும் தண்ணீரை ஏந்தி ஐந்தாறு தடவை குடித்தார்.

ஜிலு ஜிலு வென்று காற்று வீசியது. படித்துறையில் ஓர் ஓரத்தில் அமர்ந்தார். புருஷோத்தமரான ராமனுடைய கருணை நினைவுக்கு வந்தது. தாயாரை நினைத்துக் கொண்டார். தன்னிடம் அன்பு வெள்ளத்தையே பாய்ச்சிய தாயார் நம்முடைய மங்களத்தையே கேஷமத்தையே கருதி கல்யாணம் கோடித்தாளே! அவளுக்கு இந்த மனோரதத்தில்



சுயலாபம் சிறிது கூட இல்லையே ! அவளைத் தவிக்க விட்டு விட்டு ஓடி வந்து விட்டோமே ! பாவம் ! அவள் என்னை நினைத்து கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருப்பாளே ! சாப்பிடமாட்டாளே ! - ஹரே ராம ! அவளைக் காப்பாற்று. அவளுக்கு மனோதைர்யத்தைக் கொடு - என்று கூறிக் கண்ணீர் விட்டார். ஓடிப் போய் அம்மாவைப் பார்த்து விட்டு வருவோமா ? என்று நினைத்தார். படியேறினார்: ஹனுமான் கோயிலில் மாலை தீபாராதனை நடந்தது. தர்சனம் செய்து கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டார். மாருதே ! நீ கொடுத்த வைராக்யம் காற்றில் பறந்து விட்டதே ! ஸ்ரீ ராமன் ஆலயத்திற்குப் போனார். ஸ்ரீ ராமன் முன்னே நின்றார். “ப்ரபோ! உன்னுடைய கல்யாண குணங்களை நினைத்த என் மனது நெகிழ்ந்து விட்டதே ! கருணாமூர்த்தியான நீ என் தாயாரின் உள்ளத்தில் பிரகாசிக்கும் போது அவளை நினைத்து நான் ஏன் அழவேண்டும் ? உன்னுடைய கருணையில் மூழ்கி இருக்கிற அவளுக்கு நான் என்ன உதவி செய்து விட முடியும் ? இது பிரமையல்லவா ? என் மனது இப்படிக் கஷ்டப்படுகிறதே ! என்னால் குடும்ப பாசத்தை அறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லையே. தாயையும் தமையனாரையும் மறக்க முடியவில்லையே. இப்படி மனது நெகிழ்வது - என்னுடைய தவநிலைக்கு குந்தகம் அல்லவா ? என் மனதை நிலை நிறுத்து. அதற்கு தைரியத்தையும் தவ உறுதியையும் கொடு”

ராமதாஸர் வாக்கிலே முதல் முதல் கவிதை பிறந்தது அன்று அன்றில்பட்சியின் அழு குரல் கேட்டு அதன் விபத்தைப் பார்த்து மனமுருகின வால்மீகி பகவானுடைய வாக்கிலே - மாநிஷாத என்ற கவிதை பிறந்தாற் போல் தாயின் பால் கருணை கொண்டு மன முருகிய ராமதாஸர் வாக்கிலே கவிதை பிறந்தது.

अनुदिन अनुतापे तापलो रामराया  
परम दिन दयाला नीरसी मोहमाया ।

अचपल मन माझे नावरे आवरीतां  
तुस विण सिया होतो धावरे धाव आता ॥

என் ஆயுளில் பொன்னான நாட்களை உனக்காக பஜனை பண்ணாமல் வீணாக்கி விட்டேன். பந்துக்கள் செல்வம் என்றெல்லாம் நினைத்து பொழுதை வீணாக்கி விட்டேன்.

(ராமதாஸர்தான் தற்போது சிறிது நேரம் மனம் கலங்கி குடும்பத்தை நினைத்து வருந்தியதை இவ்வளவு கடுமையாக விமர்சிக்கிறார்.) என் மீது இரக்கம் காட்டி என்னுடைய மனதை உன்னுடைய திருவடியிலே நிலை நிறுத்து - அது நமுவாமல் பார்த்துக் கொள்.

भजन रहित रामा सर्वही जन्मगोला  
स्वजन जनधनाचा वेर्थम्यां स्वार्थकैला ।  
रघुपति मति माझी आपुली शीकरावी  
सकल त्यजुनि भावे कास तूझी धरावा ॥

உலகியல் பொருள்களால் - எனக்கு சுகமோ நிம்மதியோ ஏற்படாதே. உன்னைத் தவிர ரகுநாதா - வேறு எதுவும் துச்சம் தானே. ரவிகுலதிலகனே ! என்னை உன்னுடையவன் ஆக்கிக் கொள். என் பாப எண்ணங்களை விலக்கு. உன் ஸ்வரூபமே நிலைக்கட்டும்.

विषयजनितसूखे सौख्यहोणारनाहीं  
तुजविण रघुनाथा वोखटे सर्वकाहीं ।  
रविकुलतिलकारें हीत माझेकरावे  
दुरित दुरि हरावे सस्वरूपी भरावे ॥

உடல் மனது செல்வம் எல்லாம் எனக்கு உன் ஸ்வரூபமே. உன்னைத் தவிர உலகில் எந்தப் பொருளும் பொருளால்ல. என் புத்தியைக் கலங்கவிடாதே. திடமாக உன்னுடைய பஜனையிலே என்னை ஆழ்த்திவிடு.

तनु मनु धनु माझे राघवा रूप तूझे  
तुजविण मज वाटे सर्व संसार बोझे ।  
प्रचलित न करावी सर्वथा बुद्धि माझी ।  
अचल भजनलीला लागली आस तूझी ॥

உலகியலிலே ஸுகம் ஸுகம் என்று தேடி போனதெல்லாம் துன்பமாகவே முடிகின்றன. எதையோ நினைத்து மனது கெட்டுப் போகிறது. நாம பஜனத்தில் நிலைப்பதில்லை. அது தேவலயா ? இது தேவலயா ? எதிலே மனது நிம்மதியடையும் ? என்ற கலக்கம் தான் மிச்சம். இந்த உடலில் - நான் என்ற அசைக்க முடியாத எண்ணத்தை எப்படியாவது அழித்து விடு ராமா !

सुख सुख म्हणतां हे दुःख ठाकूनि आले  
भजन सकल गेलं चित्तदुश्चित जाले ।  
भ्रमित मन बलेना हीत ते आकळेना  
परम कठिन देहि देहबुद्धि गलेना ॥

உன் சரணத்தைப் பற்றின கணமே, என் ஆசையெல்லாம் பூரணமாகி விட்டது. மனது ஓய்ந்து விட்டது. ப்ரமை எல்லாம் நீங்கி விட்டது. ராமன் திருவடி நிழலே சுகம் தருவது. கணம் தோறும் ராம ஸ்வரூபமே மனதில் நிறைந்தால் போதும். ரவிகுலதிலகனே இந்த மனமென்ற மலரை ஏற்றுக் கொள்.

இவ்விதம் கருணாஷ்டகம் என்ற நூல் ராமதாஸரின் வாக்கில் பிறந்தது.

8 பகுதிகள் 83 பாடல்கள் கொண்ட கருணாஷ்டகத்தை நித்ய பாராயணம் செய்வதுண்டு பெரியோர்கள்.

கிபி 1631 ராமதாஸர் தவம் செய்ய முனைந்து பதினொன்று ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. நாளுக்கு நாள் ராமதர்சனம் பெற வேண்டுமென்ற தீவிர தாபம் மிகுந்தது. ஜபமும் ராமாயண பாராயணமும் தொடர்ந்தன. ஜபம் முடிந்து

நினைவுக்கு வந்தால் “ப்ரபோ ! ராம என்ற உரத்த குரலில் அழைப்பார். மண்டபங்கள் எல்லாம் எதிரொலிக்கும். எங்கு பார்த்தாலும் பச்சை பசேர் என்று மரங்கள். சியாமளத் திருமேனியான் இந்தப் பசுமையில் எங்கோ இருக்கிறான். ராமன் நம் கண்களுக்குத் தான் புலப்படவில்லை என்று தவித்தார். ஸ்ரீராமன் ஸஞ்சாரம் செய்த பூமியாயிற்றே. இங்கே அவருடைய திருவடிப் புழுதிகள் தானே என்று தலையில் வாரிப் போட்டுக் கொள்வார். பூமியில் புரண்டு புரண்டு கூப்பின கைகளால் திரும்பித் திரும்பி மறுபடியும் புரளுவார். ஸீதையும் லட்சுமணனும் தன்னைப் பிடித்து தூக்குவது போல் நிமிர்ந்து பார்ப்பார்.

கோதாவரியில் இறங்கி ஸ்நாநம் செய்து விட்டு - சாலைக்கு வந்தார் - சற்று தூரத்தில் சாலைக்கு அப்பால் காட்டில் - ஒரு ஒற்றையடிப் பாதை தெரிந்தது. அதன் வழியே ராமதாஸர் நடந்து சென்றார். அங்கே ஒரு மந்தாரமரம். அங்கே ஒரு ஸாது நின்று கொண்டிருந்தார். மரத்தடியிலே நீண்ட பாறை. அதையும் மரத்தையும் சுற்றி ஒரு வேலி - பாறையின் மீது புஷ்பங்களால் அந்த ஸாது அர்ச்சித்துக் கொண்டிருந்தார்.

கைகூப்பி வணங்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் ராமதாஸர். ஸாது இவரை திரும்பிப் பார்த்தார்.

“ஐயா ! இங்கே என்ன விசேஷம் ?” என்று கேட்டார் ராமதாஸர்.

“இங்கே தான் ஸ்ரீராமனும் ஸீதாதேவியும் பல்லாங்குழி ஆடினார்கள்”

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும் ?”

“நான் இங்கு வந்து முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அப்போது ஒரு நாள் இரவு இங்கு வந்தேன். பூரண நிலவு, வழுவழ வென்று இந்தப் பாறாங்கல் என்னை அழைத்தது. அதன் மீது படுத்துக் கொண்டு விட்டேன். இரவு ஒரு சொப்பணம். ஹநுமான் வாலினால் என் முதுகைத் தடவினார். திரும்பிப்பார்த்தேன். எழுந்திரு அப்பா ! இது

ஸீதையும் ராமனும் பல்லாங்குழி ஆடினமேடை. அதோபார் பாறையில் இரண்டு வரிசை ஏழு ஏழு குழிகள் - லட்சுமணன் கையால் குடைந்தவை இங்கே நீ ஆயிரத்தெட்டு சோழிகளை சுற்றிக் கொண்டு வரிசையாக ஒவ்வொன்றாக ஒவ்வொரு குழியிலே போட்டுக் கொண்டே வா. எந்தக் குழியில் போட்டதும் கையில் சோழி மீதம் இல்லையோ அந்த குழியில் மறுபடியும் ஆரம்பித்து எல்லா சோழிகளையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு போட்டுக் கொண்டே வா - எப்போது கடைசிக் குழி வந்ததும் உன் கையில் சோழி மீதமில்லையோ அன்று ராமன் உனக்கு தரிசனம் கொடுப்பான். என்று சொன்னதும் கனவு கலைந்து விட்டது என்று முடித்தார்.

“உங்களுக்கு ராமபிரான் தர்சனம் கிடைத்ததா ?”

“கிடைத்ததே ! இந்த முப்பத்தைந்து வருஷங்களில் இரண்டு தடவை தான் கடைசிக் குழியோடு கையிலிருந்த சோழி தீர்ந்தது. இரண்டு தடவையும் ராமபிரான் ஸீதையோடும் லட்சுமணனோடும் தர்சனம் கொடுத்தார் ?”

“ராமதர்சனம் கிடைக்குமா ?”

“ராமன் நாமம் சொல்பவருக்கு தர்சனம் கொடுக்காமல் இருக்கவே மாட்டான்”

ராமதாஸர் அன்று முதல் நாள் தவறாமல் ஜபம் செய்து கொண்டே ப்ரதக்ஷிணம் செய்வதை விரதமாக மேற்கொண்டார்.

என்னவெல்லாமே சகுனங்கள் நேரும். துடிப்பு அதிகமாகியது. புலம்பினார் புலம்பலெல்லாம் பாடல்கள் ஆயின.

“ப்ரபோ ! ராம ! எனது மனது கிடந்து துடிக்கிறதே ! எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு குடும்ப பந்தங்களை விட்டு - அருமையான அம்மாவைக் கதரவிட்டு ஓடி வந்தேன் ! எனது மனது ‘நிலைகொள்ளமாட்டேன்’ என்கிறதே. உன்னை தியானிக்க முடியவில்லையே ! வர வர என் ஆசை நிறைவே

பெறாதோ ? உன் தர்சனமும் கிடைக்காதா ? இதுவெல்லாம் வீண் பிரயாசைதானா ? எனக்கு பக்தி இல்லையா ? பக்தி என்றால் என்ன ? ராம ! நீ தர்சனம் கொடுப்பது உன் இஷ்டம். உன்னைத் தர்சனம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையை மழுங்கவிடாதே. இந்தப் பைத்யக்காரனிடம் கொஞ்சம் இரக்கம் காட்டமாட்டாயா ?”

“உன்னுடைய க்ருபையாலே கிஷ்கிந்தாராஜ்யத்தையே பெற்றானே அந்த சுகீவன். அவன் கூட உன்னை மறந்து ராஜ்யம் கிடைத்தவுடன் பெண்டாட்டியோடு ரமித்துக் கொண்டிருந்தானாமே ! ஸீதா தேவியைக் கண்டுபிடித்துத் தருகிறேன் என்று உனக்கு வாக்கு கொடுத்து விட்டு மறந்து விட்டானாமே ! அவன் மனது தெளியட்டும் என்று நீ காத்திருந்தாயாமே ! அவனுக்கு வந்தது மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை. எனக்கு இது ஒன்றும் கிடையாதே ! உன் தர்சன ஆசைமட்டும் தானே ! அந்தப் பித்துப் பிடித்து அலைகிறேன். இந்தப் பித்து தெளியட்டும் என்று காத்திருக்கிறாயா ! ராம ! ராம ! இந்தப் பித்து தெளியவே கூடாது. அதற்குள் எனக்கு தர்சனம் கொடு.”

“நீ ஸர்வேச்வரனில்லையா ? எனக்கு பக்தி இருக்கிறதோ ? இல்லையோ ? தகுதியிருக்கிறதா - என்றெல்லாம் பார்க்காதே. பெரியோர்கள் எல்லாம் உன்னை அநாதரட்சகன் ஆபத்பாந்தவன் என்றெல்லாம் பாடுகிறார்களே ! நீ எனக்கு தர்சனம் கொடுக்காவிட்டால் அதுவெல்லாம் பொய்யாகி விடும். மஹான்கள் வாக்கு பொய்யாகலாமா ? அது உனக்கு சம்மதமா ? உன்னிடம் வரம் ஒன்றும் கேட்க மாட்டேன்.”

“ஒரே ஒரு தடவை தர்சனம் கொடு. உன் திருவடிகளில் தலை சாய்த்து கைகளினால் நான்கு துளஸீ தளங்களை ஸமர்ப்பிப்பேன். வேறு ஒன்றும் எனக்கு இயலாது. எனக்கு ஞானமில்லை, தவமில்லை இப்படி உனது திவ்ய நாம மந்திரத்தை சொல்லி வருகிறேனே ? அது அமோகமல்லவா ? நான் சொல்வதனால் அதன் மஹிமை மழுங்கி விடுமா ?

என்னால் வேறொன்றும் செய்ய முடியாதே ! உன் திருநாமம் சொல்லவாவது எனக்கு தகுதி கொடு. உன்னை தர்சிக்க எனக்கு எத்தனை பிறவி கொடுத்தாலும் சரி. அந்த உறுதி மட்டும் எனக்குத் தளரக் கூடாது. உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பாட என்வாக்குக்கு வலிமை கொடு. உணவும் துணியும் வேண்டுமானால் மனிதர்களிடம் பிச்சை எடுத்துப் பெற்றுவிடலாம். உன் தர்சனம் உன் தர்சனம் உன் தர்சனம் அது தான் எனக்கு வேணும்.”

அநுமானுக்கு உங்களையே அர்ப்பணம் செய்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டீர்களே ! அந்த ஹநுமான் வாக்கு கொடுத்திருக்கிறார். உனக்கு ராம தர்சனம் கிடைக்குமென்று”.

“அநுமானே ! நம் பிரபு ஸ்ரீ ராமன் உம்மிடம் தன்னை அர்ப்பணித்து உம் இதயத்தில் குடி கொண்டு இருக்கிறாரே ! அவரை நீர் சிறை பிடிக்கலாமா ? பிரபு படைத்த ஜீவகோடிகளுக்காக நான் கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டாமா ? ஜீவகோடிகள் அனைத்திலும் ஸ்ரீ ராமன் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறாரே ! அவர்களில் சிலர் சகோதரர்களான ஏழைகளை கொடுமைப்படுத்துகிறார்களே ! அவர்களுக்குள்ளே அந்தர்யாமியான நம் பிரபு கஷ்டப்படுவாரே ! அவர்களுக்கு ஏதாவது நான் உதவி செய்யாவிட்டால் என்னால் என்ன சாதிக்க முடியும் ? அநுமானே ! நீங்களே கூட ராமதர்சனம் கிடைக்கும் வரையில் - ரிச்யமுக பர்வதத்தில் சுகீவனுடன் கூடப் பரதேசியாக ஒளிந்துக் கொண்டிருந்தீர்களே ! அப்போது சும்மாதானே இருந்தீர்கள் ! ஸ்ரீ ராமன் திருவடித் தர்சனம் கிடைத்தவுடன் தானே மஹாவீர தீர வஜ்ராங்கனாக எத்தனையோ பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்க முடிந்தது ? நான் உயிரோடு இருப்பது உலகிற்கு பயனுள்ளதாக ஆகவேண்டுமானால் ஹநுமானே ! எனக்கு ராம தரிசனம் செய்து வையுங்கள். நீ என்ன செய்து விடுவாய் ? என்று அலட்சியப்படுத்தாதீர்கள். உமது க்ருபை இருந்தால் - அதனால் பிரபு தர்சனம் கிடைத்தால் - இந்த துரும்பு கூடத் துள்ளும். கொஞ்சம் தயவு பண்ணுமையா ! நீர் கொடுத்த ராம

நாம பலம் கொண்டு ஒரு கணமும் ஓயாமல் உழைத்துக் கொண்டே இருப்பேன். உமக்கு திருப்தியாக எனக்கு வேறு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லையே. எனக்கு ராம தர்சனம் செய்து வையுமய்யா!”

இவ்வாறு உருக்கமான பல அபங்கங்கள் பாடினார் ராமதாஸர். (தஞ்சாவூரில் - சாமந்தான் குளக்கரையில் உள்ள மடத்தில் அதிபதியாக இருந்த பீமராஜகோஸ்வாமிகள் இந்த அபங்கங்களைப் பாடி - கேட்கின்ற பாக்கியம் இதை எழுதுகிறவனுக்கு கிடைத்தது. தால போதத்திலும் கூறப்பட்ட பல கருத்துகள் இங்கே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.)

பஞ்சவடிக்கும் தாகலிக்கும் இடையே ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம என்று நிர்ஜன பிரதேசத்தில் உரக்க - மலைச் சிகரங்கள் எதிரொலிக்க - ஓதுவார். ஜனங்களிடையே கிராமத்திலும் பஞ்சவடி கேட்பதற்குமே ஸஞ்சரிக்கும் போது மனதிற்குள்ளே ஜபித்துக் கொண்டு நடப்பார். 17 வயதில் கௌபீனதாரியாக கைகளிலே கமண்டலும், யோக தண்டமும் கொண்டு ஒரு ஜோளிப் பையைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு அலைகின்ற இந்த ராமதாஸரை பாமர மக்கள் எட்டி நின்று கும்பிடுவார்கள். ராமதாஸரின் கண் பார்வை வெட்ட வெளியில் குத்திட்டு நிற்குமே தவிர வேறு எதையும் குறிப்பிட்டுப் பார்க்காது.

கி.பி.1625 வைகாசி மீ ஒரு நாள் ராமதாஸர் கோதாவரியில் இறங்கி மாத்யாஹ்நீகம் ஸூர்ய பகவானுக்கு அர்க்யம் வாரி இறைத்துவிட்டு ஏறினார். அப்போது மேற்படியில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு பெண்மணி - தடி போல் விழுந்து வணங்கினாள்.

ராமதாஸர் “ராம ராம ராம அஷ்ட புத்ரா பவ” என்று ஆசியளித்தார்.

அவள் எழுந்திருந்து “ஸ்வாமீ! எட்டு பிள்ளைகளைப் பெறுவது அடுத்த பிறவியிலா?” என்று கேட்டாள்.

“என்னம்மா கேட்கிறாய்?”

உடன் வந்தவர்கள் சொன்னார்கள்.

“ஸ்வாமீ! இவளுடைய கணவர் இறந்து விட்டார். அதோ அவருடைய பிரேதத்தை தகனம் செய்ய எடுத்துப் போகிறோம். இவள் உடன்கட்டை ஏறுவதற்காக கோதாவரியில் ஸ்நாநம் செய்ய வந்து உங்களை வணங்கினாள்.”

“தங்களுடைய அமோக அநுக்ரஹம் கிடைத்தது அதன் பயன் அடுத்த பிறவியில் தானே?” என்று கேட்கிறாள்.

“அப்படியா? ராம ராம ராம தசபுத்ரா பவ” என்று ஆசீர்வதித்தார் ராமதாஸர்.

அவள் பெயர் அந்நபூர்ணாபாயி, கணவர் பெயர் கிரிதர பந்த்.

பிறகு தூங்கி விழித்தெழுந்தாற் போல் - ராமதாஸர் பல தடவை ராம ராம ராம ராம என்று சொன்னார். அவளை ஆசீர்வதித்து விட்டோமே! ராம ராம என்று சொல்லி ராம நாமத்தின் மீது இந்த ஆசீர்வாதச்சுமையை ஏற்றி விட்டோமே! ராம ராம என்று கண் கலங்கினார். கூட இருந்தவர்கள் ராம ராம ராம ராம என்று உரக்கக் கூவினார்கள். பெரும் கூச்சல் என்னவோ? ஏதோ? என்று ஜனங்கள் கூடி விட்டார்கள்.

கிரிதர பந்த் எழுந்து நடந்து வந்தார் !!! ராம ராம ராம என்று சொல்லிக் கொண்டே தம்பதிகள் ராமதாஸரை வணங்கினார்கள். நாலிக் பஞ்சவடி முழுவதும் இந்தச் சேதி பரவி விட்டது. ராமதாஸர் இறந்தவரை பிழைக்க வைத்து விட்டார்.

அனைவரும் ராமதாஸர் ராமதாஸர் என்று கூறித் திருவடிப் பணிந்தனர்.

ராமதாஸர் கூட்டத்திலிருந்து எப்படியோ மறைந்து விட்டார். கிரிதர பந்த் குலகர்ணி தம்பதிகள் அங்கிங்கு தேடி ராமதாஸரை பல்லாங்குழிப் பாறையில் தர்சனம் செய்தனர், அவரை வணங்கினர்.



எங்களுக்குப் பிறக்கப் போகின்ற முதல் குழந்தையை தங்கள் சேவைக்கே அர்ப்பணித்து விடுவோம் - ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று வேண்டினர். அன்றிலிருந்து - இந்தக் குடும்பத்திற்கும் தசபுத்ரா குல்கர்ணிகள் என்று பெயர் தொடர்ந்தது. இன்றும் அந்த வம்சத்தினர் டாகலியில் இருக்கின்றனர்.

அவர் தன் வாக்குப்படி - முதல் குழந்தை பிறந்ததும் - ராமதாஸர்திருவடிகளில் கொண்டு சேர்த்தனர்.

“நான் ஸந்யாஸி ! பிள்ளை வளர்க்க முடியுமா ? பத்து பிள்ளைகளைப் பெற்று இந்தப் பிள்ளையையும் வளர்த்து பனிரெண்டு வயதில் என்னிடம் கொண்டு விடலாம்” என்றார் ராமதாஸர்.

அந்தப் பிள்ளையே ராமதாஸருடைய முதல் சிஷ்யர் உத்தவகோஸ்வாமி. அவரையே தான் நிறுவிய முதல் மடத்தின் பீடாதிபதியாக ராமதாஸர் நியமித்தார்.

அன்றிலிருந்து ராமதாஸர் பெயர் ஸமர்த்தர் என்ற அடைமொழி பெற்றது.

ராமதாஸர் எதையும் சாதிக்கவல்லவர் என்ற புகழ் ஓங்கியது.

புகழ் ஓங்கினால் என்ன ? அவருடைய ஏக்கம் தீரவில்லை. யாத்ரிகர்கள் நாஸிக்பஞ்சவட த்ரியம்பகம் என்ற கேஷத்ர யாத்ரை செய்தாலும் ஸமர்த்தரை தர்சனம் செய்யாவிட்டால் தமது யாத்திரை பூர்த்தி ஆகாது என்று நினைத்தனர். தமது தவத்திற்கு இடையூறு என்று ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொரு இடத்தில் காலை முழுவதும் ஜபத்தில் ஆழ்ந்திருப்பார். பிற்பகல் மாலை வேளையில் ராமதாஸர் கோதாவரி ராம்காட்டுக்கு வருவார். மக்கள் காத்திருந்து தர்சனம் செய்து மகிழ்வார்கள்.

ராம நாமத்தின் மஹிமையை நன்கு உணர்ந்து விட்ட ஸமர்த்தருக்கு ராமதர்சனம் கிடைக்குமா ? என்ற கவலை போய்விட்டது. ராமனுடைய அமோகமான அருளைப்

பொழிகின்ற அமோகமான ராம மந்த்ரம் நம்மிடம் இருக்கிறதே ! அது போதும். நாம் செய்ய வேண்டியது ராம நாம ஜபம். அதைக் கவனித்துக் கொண்டு ஹநுமான் நம் கூடவே நிற்பார். ராமன் வந்தால் ஹநுமான் வரவேற்று ராமனை தர்சனம் செய்து வைப்பார்.”

மனமே ! ராமனிடம் குறையாத பக்தி உனக்கு இருக்க வேண்டும். என்ன தொல்லைகள் வந்தாலும் லட்சியம் செய்யாதே. கை, கால், தலை வலித்தால் ராம நாம ஜபம் பண்ணு தானே அது தொலையும்.

விவேகத்தோடு விழிப்போடு லட்சியத்திலேயே குறியாக இரு.

सदा सर्वदा प्रीति रामी धरावी ।

दुखाची स्वयं सांडि जीवीं करावी ॥

देहेदुख हें सूख मानीत जावे ।

विवेकें सदा सस्वरूपीं भरावें ॥ मनाचे ॥ १०

மனமே ராமனைத் தவிர வேறு எதிலும் ஆசை வைக்காதே. வேறு தெய்வத்தை நினையாதே ! எல்லாப் புராணங்களும் வேத சாஸ்த்ரங்களும் ராமனுடைய குணங்களையே மிகச்சிறந்தவையென புகழ்கின்றன.

मना राघवेवीण आशा नको रे

मना मानवाची नको कीर्ति तू रे ।

जया वर्णिती वेदशाखें पुराणें ।

तयां वर्णितां सर्वही श्लाघ्य वाणें ॥ १८

மனமே நீ சமர்த்து இல்லையோ ! சொன்னதைக் கேள். நீ எனக்கு ஒரு உபகாரம் பண்ண வேண்டும். ராமனையே நினைத்துப் பாரேன். வாயு குமாரன் அவரைத் தானே நினைத்து நினைத்து எல்லோருடைய கஷ்டங்களையும் போக்குவான். அந்த திரிலோகாதிபதி ராமனுடைய சரணங்களிலேயே படுகாடுகிட.

मना सज्जना हीत माझे करावे  
रघूनायका दृढ चिर्त्ती धरावे ।  
महाराज तो स्वामि वायुसुता चा  
जना उधरी नाथ लोकत्रयाचा ॥ मना ॥ २२

மனமே நீ ராமநாமத்திலேயே திளைத்திருந்தாயானால் உன்னிடம் ராமனுடைய கல்யாணகுணங்கள் ஊறிக்கொண்டே இருக்கும். அப்போது ராம மயமாகிவிட்ட உன்னிடத்தில் - மனமே - ஜோதி ஸ்வரூபமாக காட்சியளிப்பான். உனக்கு அப்போது நான் - எனது என்ற எண்ணம் அற்றுப் போய்விடும். ராமனுடைய ஸ்வரூபமே உன்னிடத்தில் தொடர்ந்து இருக்கும். நீ ராமனே ஆகி விடுவாய். மனமே ! அப்படி ஆக நீ கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

जर्गी धन्य तो रामसूखें निवाला  
कथा ऐकतां सर्व तल्लीन जाला ।  
देहे भावना रामबोधें उडाली  
मनोवासना रामरूपी बुडाली ॥ मना ॥ २२७

என்றெல்லாம் ஸமர்த்தர் பாவ லோகத்தில் மிதந்தார். ஆனால் நேராக ராம தர்சனம் கிடைக்கவில்லையே ! திடுக்கென்று இந்த நினைவு வந்து விட்டது மறுபடியும் மனது கலங்கியது.

ராம ! எண்ணற்ற பக்தர்கள் வெகு கஷ்டப்பட்டு பல ஸாதனைகள் புரிந்து மேன்மையை பெற்று விட்டார்கள். இவன் மட்டும் பூமிக்கு பாரமாக வீணாகப் பிறவி எடுத்திருக்கிறானே !

असंख्यात रंभक्त होहूनिगेले  
तिहीं साधनां चे बहूकष्टे ।

नव्हे कार्यकर्ता भूमीभार जाको  
तु झा दाससी वेर्य जन्मासी आलों ॥

எனக்கு பக்தியுமில்லை - ஜ்ஞானமுமில்லை, த்யானமு தெரியாது - உன்னிடம் பிரேமையும் இல்லை - உன்னை சரணடைந்து விட்டோம் என்று நிம்மதி இல்லை. இந்த அப்பாவி அறிவிலி உன்னுடைய தாஸன் என்று சொல்லிக் கொள்கிறான்.

नसे भक्ति नाज्ञान नाध्यान कांही  
न से प्रेभ हें रामविश्रामनाहीं ।  
असा दीन अज्ञान मी दास तू झा ॥

இவன் ஸமர்த்தனாம் - என் தலையில் பெரிய பாரத்தைச் சுமர்த்துகிறார்களோ !

समर्था जर्नी घेतमल्या भारमाझा ।

ரகுநாயகா ! எத்தனையோ பிறவிகள் எடுத்து இந்த ஜீவன் அந்தப் பிறவிகள் எல்லாம் - நான் நான் என்ற அஹம்பாவத்தை வளர்த்துக் கொண்டு விட்டேன். அதைச் சிதைத்து பிரிக்கவே முடியவில்லை. உலகமெல்லாம் என்னை ராமதாஸன் என்கிறது. ஆனால் உள்ளத்தில் அந்த பாவனை நிலைபெறவே இல்லை.

रघूनायका जन्म जन्मान्तरी चा  
अहंभाव धेदूनि टाकी दिनाचा ।  
जर्नी बोलतीं दास या राघवाचा  
परी अन्तरीं लेश नाहीं तथा च ॥

உன் திவ்ய மங்கள் ஸ்வரூபத்தைக் கண்ணாரக் காண வேண்டும் - மனதிலே உன்னுடைய குண ஸௌந்தர்யங்கள் பளீரென்று பிரகாசிக்க வேண்டும். பக்தி மார்க்கத்தில் நான் தடம் மாறாது முன்னேற வேண்டும். அந்த மன வேதனையை ராம நீ புரிந்து கொள்.

तुझे रूपडें लोचनीं भ्यां पहावे  
तुझे गूण गातां मनासी रहावे।  
उठो आवडी भक्तिपथेचि जाता  
रघूनायका मागणें हेचि आती ॥

ஜனங்கள் மத்தியிலே எனக்கு உணவு கொடுப்பார் யாருமில்லை துணி கொடுப்பார் யாருமில்லை - ஒரு ஸௌக்யமும் எனக்குக் கிடையாது. எனக்கு ஆதரவு அளிப்பவரும் இல்லை எனக்கு நல்ல புத்தியைக் கொடு ரகு நாயகா.

अन्त नाही बस नाही  
सौख्य नाही जना मध्ये।  
आश्रयो पाहतां नाही  
बुद्धि देरघुनायका ॥

க்ருபாளுவான ராமராயா எனக்கு பேடி கொடு. உன்னைக் காணாமல் எனக்குள்ள கவலைகள் அனந்தம்.

कूपालूपणें भेट रे रामराया।  
वियोगे तू दूया सर्वव्याकूल काया ॥

என்றெல்லாம் ஸமர்த்தர் கருணாஷ்டகத்தில் பாடி ராமதர்சனத்தை வேண்டுகிறார். மறுநாள் 1632 சைத்ர சுக்ல நவமி. ஸ்ரீராம நவமி உத்ஸவம். டாகலி ாங்கும் ஒரேராமநாம கோஷம். ஹநுமான் ஆலயத்திலும் ஸ்ரீராமன் ஆலயத்திலும் கூட்டம். ஸமர்த்தர் கோதாவரியில் ஸ்நாநம் முடித்துக் கொண்டு - கூட்டங்களெல்லாம் தாண்டி பஞ்சவடிப் பக்கம் காலையில் நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார். ஒரு ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்தார் - ஸ்ரீராமன் ஆலயம் சற்று தூரத்தில் உள்ளது. ஸமர்த்தர் என்ன செய்வது என்று புரியாமல் - சுதாரித்துக் கொண்டு - ஜபம் செய்யலாமா ? என்று நினைக்கிறார்.

மனது மழுங்கி இருக்கிறது கண்களில் நீர்த்தும்புகிறது. ஸ்ரீராமன் க்ருபாளு தான். எத்தனையோ மஹான்கள் அவரை இந்த சூழ்நிலைகளில் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். ஹநுமான் இங்குமங்கும் ஓடி ராமன் கடாட்சத்தினால் இடுகின்ற பணிகளைச் செய்து கொண்டிருப்பார். இப்போது நம்மைப் பற்றி இந்த அசட்டு முரட்டு பிடிவாதக்காரனைப் பற்றி - எப்படி கவனம் திரும்பும் ? அலட்டிக் கொள்வதில் ஒரு பயனும் இல்லை.

அந்த மரத்தடியில் படுத்து விட்டார். கண்கள் தானாக மூடின. மனதிற்குள் ராம ராம ராம ராம என்று ஜபம் தானாக ஓடியது.

பாலயத்தில் அவர் மரத்தில் ஏறித் தவறி குப்புற விழுந்து விட்டார். நெற்றியில் அடிபட்டு - ஊமைக் காயம் வலித்தது - சிறுபிள்ளை விளையாட்டில் எழுந்து ஓடி மற்றப் பையன்களுடன் சேர்ந்து விட்டார். வலி குறைந்து விட்டது, ரத்தம் கட்டி ஏற்பட்ட முண்டு மாத்திரம் அப்படியே தங்கி விட்டது. அது இப்போது சற்று வலித்தது கை தானாக வலித்த இடத்தைத் தடவப் போனது, அங்கு முன்பே ஒரு கை தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. கண் விழித்தார் ஸமர்த்தர்.

“ஸமர்த்தா ! ரொம்ப வலிக்கிறதா ?” ஹநுமான் முட்டிக்கால் போட்டு உட்கார்ந்து நெற்றியைத் தடவிக் கொடுக்கிறார்.

“எழுந்திரு - ப்ரபு உன்னை அழைக்கிறார்”

“எங்கே ?”

இதோபார் இங்கே தான். எழுந்து பார்க்கிறார் ஸமர்த்தர்.

ஸமர்த்தா ! நான் கூட அசோக வனத்தில் ஸீதா தேவியைப் பார்த்தபோது இப்படித்தான் நினைத்தேன். ஸீதையைக் கண்டுபிடிக்க நமக்குத் தவம் போதாது - என்று மனம்புழுங்கினபோது - யத்ருச்சையாக அசோக மரம் கண்ணில் பட்டது. அங்கே ஓடினேன். ஸீதா தேவி தரிசனம் கிடைத்தது. இதோபார்,

ராமனும் ஸீதாதேவியும் கண் குளிரக் கட்டாட்சித்தார்கள். லட்சுமணஸ்வாமி தோளில் கைவைத்து - கண்களைத் துடைத்துவிட்டார்.

ஸமர்த்தருக்கு ராம தரிசனம் கிடைத்துவிட்டது - என்ற நம்பிக்கை வரவில்லை. பிரமை பிடித்தாற்போல நிற்குகொண்டிருந்தார்.

ஹனுமான் பக்கத்தில்வந்து - ஸமர்த்தரைப் பிடித்து உலுக்கினார்.

'ஜய ஜய ரகு வீரஸமர்த்த' என்று கோஷம் போட்டார். ஹனுமான் உலுக்கியதில் உணர்வு பெற்ற ஸமர்த்தர் உரக்கக்கூவினார்.

'ஜய ஜய ரகு வீரஸமர்த்த'

ஸ்ரீராமன் திருவடிகளில் வீழ்ந்தார். எழுந்தார் - ப்ரபோ! இவ்வளவு க்ருபையா! கோயிலில் ஆயிரக்கணக்கான ஸாதுக்கள் முட்டிமோதிக் கொண்டு தர்சனத்திற்குக் காத்திருக்கிறார்கள். இந்த ஏழைமீது இவ்வளவு க்ருபையா?

ஹனுமானே! உங்களுக்குத்தான் இந்த தாலனிடம் எவ்வளவு க்ருபை

பிராட்டி எங்கே?

ஸீதாதேவி அழைத்தாள்

ஸமர்த்த - ராமதாஸ ! இதோபார் - ப்ரபு உன்னையே கட்டாட்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

திருவடிகளிலே படிந்த கண்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஸமர்த்தர் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

ஸமர்த்த! இங்கே என்னைப்பார். என்னைப்பார்க்கணும்னு பன்னிரெண்டு வருஷமாக துடித்துக் கொண்டிருந்தாயே! என்னைப்பார். உன் உள்ளத்தில் இருப்பவன் நான்தான்.

ப்ரபோ! இந்த ஏழையிடம் இவ்வளவு க்ருபையா? என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லையே ! தங்கள் திருமேனி லாவண்யம் ஆஹா..... ஆஹா! நான் தன்யன் எனக்கு ஆணையிடுங்கள். நானென்ன செய்யவேண்டும்.

ஸமர்த்தா! நீ என்னுடையவன். இனி நீ செய்வதெல்லாம் நான் செய்வது. ஆஞ்சநேயா! அதோ அந்த கோவிதார மரத்தின் உச்சிக் கிளையில் ஒரு காவி வஸ்திரம் இருக்கிறது பார். அது நான் அவதாரகாலத்தில் உடுத்துக் களைந்தது. அதை எடுத்துவா.

ஹனுமான் மறுகணம் அதை எடுத்து வந்தார். அதை வாங்கி ஸ்ரீராமன்

இந்தாஸமர்த்தா! இதை நீ உடுத்துக்கொள்.

ஹனுமான் அதை வாங்கி ஸமர்த்தர் தலையில் தலைப்பாகையாகக் கட்டிவிட்டார்.

ஸமர்த்தர் நின்று ராமபிரானை தர்சனம் செய்து கொண்டே இருக்கிறார். ஸ்ரீராமன் பரிவாரத்தோடு மறைந்துவிட்டார். ஆனால் ஸமர்த்தர் கண்கள் இமைமூடாமல் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார். ஒரு நாமஸங்கீர்த்தனக் கூட்டம் பரவசமாகப் பாடி ஆடிக்கொண்டு வந்து ஸமர்த்தர்மீது மோதியது. ஸமர்த்தர் சுயநினைவு பெற்றார். ராம நாம கோஷடியுடன் கலந்து ஆனந்தமாகப் பாடினார். ஆலயங்களுக்குச் சென்று - ஸ்ரீராமனையும் ஹனுமானையும் ஸேவித்தார். அந்த பரவசம் பல நாட்கள் நீண்டது.

பாலகாண்டம் முற்றிற்று  
ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த  
ஸ்ரீ ராமஜய ராம ஜய ஜய ராம்.

ஸ்ரீராம ஜய ராம ஜயஜயராம்  
ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த  
ஸ்ரீ ஸமர்த்த ராமதாஸ சரிதம்

## 2. யாத்ரா காண்டம்

### 1. ஸமர்த்தரின் காரியாலோசனை.

ஸூர்யாஜீ புத்திரர் நாராயணன் ராமதாஸர் ஆகி ஸமர்த்தர் ஆகிவிட்டார். இந்தப் புகழ் நாடெங்கிலும் பரவி விட்டது. ஸ்ரீராம தரிசனம் பெற்று மனோரதம் பூர்த்தி ஆகிவிட்டது.

இனிச்செய்ய வேண்டிய தென்ன? ப்ரபுவினுடைய- அருள்வாக்கு நினைவுக்கு வந்தது. ஸமர்த்த! நீ என்னுடையவன். இனி நீ செய்வதெல்லாம் நான் செய்வது. "ஆஹா! என்ன ஆணித்தரமான வாக்கு! ஸீதையைத் தேடி ஹநுமான் தெற்குத் திசைக்கு அனுப்பப்பட்ட போது- ஸ்ரீராமன் சொன்னார்.

"ஹநுமானே! உன்னிடத்தில் உடந்திறன், தெளிந்த அறிவு, செயல்திறன், சூழ்நிலைக்கேற்றவாறு நடந்துகொள்வது- நேர்மை நீதி இவை எல்லாம் உள்ளனவே எப்படி என்செய்ய வேண்டும் என்று நான் சொல்லித் தர வேண்டியதில்லையே! அவ்வப்பொழுது என்ன தோன்றுகிறதோ அதைச் செய்." என்று சொன்னாரே! அதன் ஸாரம் தானே எனக்கிட்ட ஆணை?

ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதர் காட்டின வழியில் செல்வோம். இந்தப் புண்பூமி முழுவதையும் ஒரு தடவை வலம் வந்து விடுவோம்.

மறைவிடத்திலிருந்து ராமதாஸர் வெளியே வந்து விட்டார். எப்பொழுதும் அவரைச் சுற்றி ஜனக்கூட்டம். தாகலி பஞ்சவடி நாஸிக் அங்கெல்லாம் உள்ள ஜனங்களிலிருந்து- ஒரு தொண்டர் கூட்டம் சேர்ந்தது.

ஸமர்த்தரே கதி, அவருக்கு ஸேவை செய்வதே வாழ்வின் பயன் என்று உறுதியாக, குடும்ப பந்தங்களை நீக்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டனர் 20 முதல் 40 வரையிலான

வயதினர். அவருடன் ஜபம் செய்தனர். அவருடன் பிகைக்குப் போயினர் அவருடன் அமர்ந்து சேர்ந்து உண்டனர். மாலையில் நாமகீர்த்தனம் செய்தனர். அவர்கள் எல்லோருக்கும் அணுக்கத்தொண்டர்கள் என்பதற்கடையாளமாக காவித்துணியில் கொடிகள்.

ஸமர்த்தரிடம் நேரில் கொடிபெற்றவர்கள் தாம் கொடிபிடிக்கலாம். அவர்களில் நிறைய சாஸ்திரங்கள் படித்தவர்கள் உண்டு. வேதஅத்யயனம் செய்த பிரம்மசாரிகள் உண்டு. மஹா ராஷ்ட்ர ஸம்ப்ரதாய பஜனை செய்பவர்கள் உண்டு. இப்படி கட்டுப்பாடான கோஷ்டி உருவாயிற்று.

அவர்களுடன் யாத்திரை கிளம்பிவிட்டார் ராமதாஸர். வழியெல்லாம் அவருடைய திவ்விய தேஜோ மயமான யௌவன ஸ்வரூபத்தைக் கண்டு வழிபட்டனர். எல்லோருக்கும் ஒரே ஆசீர்வாதம் ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த.

ராமதாஸரோ ஓரிருவ தங்கிய இடத்தில் மறுநாள் தங்காமல் சென்று கொண்டிருந்தார். ராம நாம கோஷ்டம். தோளில் ஒரு ஜொளிப்பை. கையில் யோக தண்டம், இடுப்பில் கௌபீனம் காலையில் குளத்திலோ, நதியிலோ ஸ்நானம் செய்துவிட்டு காயத்ரீ ராம மந்திர ஜபம் முடித்துக்கொண்டு - ஜண்டா (கொடி) பிடித்துக்கொண்டு ராம நாம கோஷ்டத்துடன் வீதி வீதியாகச் சென்று பிகை எடுத்துக் கொண்டு குடிசை வரிசையில் பிரவேசித்து அங்குள்ள மக்களை உட்காரவைத்துக் கொண்டு - அவரவர்கள் திருவோட்டில் சேர்ந்து இருந்த அன்னவகைகளைக் கதம்பமாகச் சேர்த்து உண்பார்கள், அவர்களுடைய யோகக்ஷேமங்களை விசாரிப்பார்.

நாடு முஸ்லீம்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது. நாட்டில் உள்ள ஹிந்து அரசாங்கங்கள் - முஸ்லீம் அரசர்களுக்கு வால் பிடித்துக் கொண்டு தம்முடைய அரசைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தச் சூழ்நிலையில் முஸ்லீம் கொள்ளைக்கூட்டத்தினர் குதிரைப்படைகளாகத் திடீரென்று கிராமங்களில் புகுந்து, கோவில்களை இடித்து, வீதிகளில்

புகுந்து வீடுகளில் உள்ள ஹிந்துப் பெண்களை கொடுமைப்படுத்தி, நகைகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டு குடிசைகளுக்குத் தீ வைத்து ஏழைகளைப் பலவந்தமாக மொட்டை அடித்து, மதம் மாற்றிச் செல்வார்கள். இத்தனை அட்டுழியங்களையும் அந்தப் பகுதி அரசுகள் காணாமல் - தமது படைகளை தமது அரண்மனை தற்காப்புக்காகமட்டும் உபயோகப்படுத்திக்கொண்டிருந்தனர்.

இந்த விஷயங்களை எல்லாம் ராமதாஸர் கேட்டறிந்தார். ஜனங்களுக்கெல்லாம் ஆறுதல் கூறினார். “கவலைப்படாதீர்கள். ஓயாமல் ராமநாமம் சொல்லுங்கள் உங்களுக்கெல்லாம் விடிவுகாலம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. உங்கள் ஊரில் உள்ள ஹனுமான் ஆலயத்தில் வழிபடுங்கள்- ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த” அனைவரும் கோஷமிட்டனர்.

ஸமர்த்தர் தமது கோஷ்டியில் உள்ளவர்களுடன் இதுபற்றி ஆராய்ச்சி செய்தார். அவர்களிலே சிலர் கல்விகேள்விகளில் சிறந்தவர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்களைக் கேட்டார் ராமதாஸர். மனிதப்பிறவியில் இப்படியும் கொடுமையானவர்கள் எப்படி உண்டானார்கள்?

அவர்களில் ஒருவர்கூறினார். குருதேவா! தங்கள் கேள்வி பற்றி ஆராயவேண்டிய தருணம் வந்துவிட்டது. மனிதவர்கத்தின் சில அடிப்படை இயல்புகளைத்தெரிந்து கொண்டால் தங்கள் கேள்விக்கு விடைகிடைக்கும்

“விபரமாகச் சொல்லுங்கள்”

அந்த அறிஞர்கூறினார். “குருதேவா! மனித வர்க்கத்தில் ஒருவன் போல மற்றவனில்லை. பசு பட்சி மிருக ஸர்ப்பங்கள்- அனேகமாக- ஒரேவிதமான போக்கு உடையவை. உணவு, தூக்கம், ஆபத்துவிளையுமோ! எதிரி அடிப்பானோ என்ற பயத்தினால் ஏற்பட்ட தற்காப்பு உணர்ச்சி, ஆண் பெண் கூடுவது- இந்த நான்கும் பிராணிவர்க்கத்துக்கு பொதுவான இயல்புகள்.

ஆனால் மனித வர்க்கத்தை மட்டும் இப்படி வகைபடுத்த முடியாது. ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட இயல்போடு இருக்கிறார்கள். அவனவன் பிறந்த சூழ்நிலை, தாய் தந்தையரின் சூழ்நிலை, வாழ்ந்துவரும் இடத்தின் சூழ்நிலை, இவற்றின் காரணமாக மனிதனுடைய அடிப்படை இயல்புகள் மாறுபடும். இவற்றைப் பொதுவாக மூவகைப்படுத்தலாமென்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. ஸத்த்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்று மூன்று குணங்கள் உண்டு. சிலர் பிறவியிலேயே தெய்வீகச் சூழ்நிலையில் உயர்ந்த மனிதப் பண்புகளுடனும், போதுமென்ற மனமும், அண்மையில் வாழ்பவர்களிடம் பரிவும் கொண்டவர்கள். இவர்கள் ஸத்த்வ குணமுடையவர்களாகவே இருப்பார்கள்.

தாய் தந்தையர்களின் உடல் வலிமையும் மனஉறுதியும் பெற்று- புலால் உணவுப்பழக்கங்கள் பூண்டு, உள்ளத்திலே தடிப்பு ஏறி, பிறரை அடக்கி ஆளவேண்டுமென்ற ஸாஹஸமும் வீர்யமும் உடையவர்கள், அவர்களுடைய ஸந்ததிகள் அதே மாதிரி குண நலன்கள் உடையவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்களிடம் ரஜோகுணம் மிகுந்து இருக்கும். குழந்தைகள் உடல் வலிமையோடு கர்வம், போட்டி மனப்பான்மை, ஒருத்தரை ஒருவர் வெல்ல வேண்டும். அடக்கி ஆளவேண்டும். என்ற முனைப்பு உடையவர்களாக இருப்பார்கள்.

பிறவியிலேயே - ஏதுமறியாமல்- எந்த உந்துதலும் இல்லாமல் ஏதோ கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு- நாள்முழுவதும் உழைத்துக்கொண்டு- பிறருக்கு அடிமையாகி தமக்கெனத் தனிவாழ்வு இல்லாமல், நிற்க நிழலின்றி உடுக்க உடையின்றி - இவை இல்லையே என்ற ஏக்கமும் இல்லாமல் - இருப்பவர்கள் தாமஸர்கள். ஆனால் முரட்டுப்பிடிவாதம் உள்ளவர்கள். இவர்கள் பலதலைமுறையாக இப்படியே வாழ்பவர்கள்.

இப்படி முக்குணத்தோர் ஓரிடத்தில் கூடி வாழும் போது ஓரினத்தினர் மற்றோரினத்தாருடன் பழகும் போது மற்றோரின்

குணமும் பற்றிக் கொள்ள வாய்ப்பு நேரிடுகிறது. ஸாத்வீகர்களிடம் ரஜோகுணமும்; தமோகுணமும்- ராஜஸர்களிடம் ஸத்த்வகுணமும் தமோகுணமும்; தாமஸர்களிடம் ஸத்த்வகுணமும் ரஜோகுணமும்; பரவியதும் உண்டு.

இப்படி மனித குணங்களைப் பொதுவாக வகைபடுத்தி- அவரவர்களுக்கு ஏற்றவாறு கடமைகளை- சமூகநலனுக்காகச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை வகுத்துக் கொடுத்தது வேதம். ஸத்துவ குணமுள்ளவர்களுக்கு புலனடக்கம், மெய்யடக்கம், உபவாஸம், தெய்வவழிபாடு, சமூக நலனுக்காகச் செய்ய வேண்டிய யாகங்கள், முறைகள், அவற்றுள் கடுமையான முறைகள் இவற்றைத் தவறாது கடைபிடித்து அநுஷ்டிக்கவேண்டிய நிர்பந்தம்-என்ற பெரும் சுமையை அந்தணர் மீது விதித்தது மட்டுமல்லாமல், அவன் தனக்கென எதையும் சேர்த்துக்கொள்ளாமல், அன்றாடம் காய்ச்சியாகவே இருக்க வேண்டும். சொத்துரிமை கொண்டாடக் கூடாது. என்று விதித்தது- அவனை மற்ற சமுதாயம் பேணிக்காப்பாற்ற வேண்டும் என்று கடமையை விதித்தது.

ராஜஸர்களாக உடல் வலிமை பெற்று மனஉறுதி கொண்டவர்கள்- அந்தச் சமுதாயத்திற்கு இயற்கையாலோ பிறர் செய்யும் இடையூறுகளாலோ இன்னல் நேரும் போதே அந்த இன்னல்களைத் தத்தமது பராக்கிரமத்தினால் தீர்த்து ஜனங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய கடமையை ஏற்றுகொள்ள வேண்டும். அப்படி ஆதிமுதல் செயல்பட்ட கூத்திரிய குடும்பம்- அரசன் என்ற பதவியேற்று அந்த வீரஇனத்திற்குத் தலைவனாக- மற்ற இனத்திற்கு காப்பாளனாக இருக்க வேண்டும் என்று கூத்திரியருக்குக் கடமைகளை விதித்தது வேதம்.

ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் சரிசமமாகப் பெற்ற மனிதவர்க்கங்கள் ஊக்கத்தோடு நில புலன்களை- தமோகுணம் மிகுந்த நான்காம் வர்ணத்தவரின் உழைப்பைப் பெற்று தன தானிய வகைகளையும் பசுக்களையும்

உடமையாக்கிக் கொண்டு பரிபாலித்து- சமூகத்திற்கு அவ்வப்போது வழங்குகின்ற வணிக தர்மத்தை விதித்தது. இது தவிர வேறுபொறுப்புக்கள் ஏதுமில்லை. இது வைச்ய தர்மம். இவர்கள் அந்தணர் கூத்திரிய வர்க்கத்துக்குரிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்.

தமோகுணம் மிகுந்த அப்பாவிகளான ஜனங்களுக்கு ஒரு கடமையும் கிடையாது. சமுதாயத்திற்கு உழைக்க வேண்டும். தமோகுணத்தினராதலால் தொடர்ந்து நீண்ட நேரம் களைப்பேதெரியாமல் உழைப்பது, அதற்குரிய ஊதியம் பெறுவது, பிள்ளைகளுடன் வாழ்வது. இந்த நான்காவது வர்க்கத்தாரின் தேவைகளையும் பேணிக்காக்க வேண்டிய கடமை மற்ற மூவர்ணத்தாருக்கு விதிக்கப்பட்டது. இப்படி நான்கு வர்ண அமைப்பு. தனிமனிதனாக- தான்தோன்றியாக வாழ்ந்த- மனிதனைக் கட்டுப்படுத்தி சமுதாயத்தின் ஒட்டுமொத்தமான சேஷமத்தை லட்சியமாகக் கொண்டது வர்ணாசிரம அமைப்பு. பல்லாண்டுகள் இந்த அமைப்பு மிக சீர்மையுடனும் பரஸ்பர அன்பையும் மரியாதையையும் வளர்த்தது. முக்கியமாக- மனிதனுடைய தனித்தனி இயல்புகளினால் தான்தோன்றித்தனமாக வாழ்வது முடியவே முடியாது. தனிமனிதனுக்குச் சமுதாய உணர்வும் சமுதாயப் பொறுப்பும் தவிர்க்க முடியாதது- என்ற லட்சியத்தை ஜனங்கள் அவ்விதம் வாழ்ந்துகாட்டி நாட்டின் சுபிக்ஷத்தைப் பெருக்கினர். இதுதான் வேதம் காட்டிய பெரு நெறி. இந்த அமைப்புக்குரிய விதிமுறைகளை ஸ்ம்ருதிகள் வகுத்துக் கொடுத்தன.

கூத்திரியர்கள் அந்தந்த நிலப்பரப்புக்கு ஏற்றவாறு எல்லைகளை வகுத்துக்கொண்டு அரசன் கீழ் ஒரு ராஜ்யம் அமைத்து அந்தந்தப் பகுதியின் பாதுகாப்பில் குறியாக இருந்தார்கள். அந்த அரசாங்கத்திற்குரிய செல்வதிட்டங்கள் தனியாக இருந்தன. பொன்னும் வெள்ளியும் செம்பும் நாணயமாக விளங்கின.

இந்த சூழ்நிலையில் சங்கர பகவத்பாதாசாரியார் லேது முதல் இமயம் வரை யாத்திரை செய்து, வேதநெறிகளில் புகுந்த கசடுகளை நீக்கினார். எல்லாப்பகுதிகளிலும் உள்ள பேரறிஞர்களை ஓரிடத்தில் கூட்டி ஒரு மஹாஸபையை நடத்தினார். அந்த மஹாஸபையில் பேரறிஞர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்தார். அவர்களுடைய பூரணசம்மதத்துடன் பின்வருமாறு ஒரு நிர்ணயத்தை ஏற்படுத்தினார்.

“இமயம் முதல் கன்யாகுமரி வரை வேததர்மத்தையே தமது வாழ்க்கையில் லட்சியமாகக் கொண்டவர்கள் தான் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் வேதநெறியில் நம்பிக்கை உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோருக்கும் பாரத பூமியெங்கும் விளங்குகின்ற புண்யக்ஷேத்திரங்களிலும் புண்ய நதிகளிலும் பக்தி உள்ளது.

ஆனால் ஆங்காங்கே ராஜ்யங்களைச் சுதந்திரமாக அரசர்கள் ஆள்கிறார்கள். அந்தக்ஷத்திரியர்களும் வேதநெறிக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் தான். ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்ட நீதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் தான். ஆகவே, ராஜ்யங்கள் தனித்தனியாக ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தாலும் வேத நெறிக்குக் கட்டுப்பட்டே அரசை ஆளவேண்டும். அரசர்கள் தமது நாட்டில் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்ளும் போது “வேதநெறிகளுக்கும் ஸ்ம்ருதிகள் கூறும் நீதிகளுக்கும் கட்டுப்பட்டே அரசை ஆள்வோம். பாரத புண்ய பூமியில் உள்ள எல்லாப் புண்யநதிகளில் நீராடவும்க்ஷேத்திரங்களை தர்சனம் செய்யவும்- எல்லா அரசுகளுக்குக் கட்டுப்பட்ட பிரஜைகள்க்ஷேத்ராடனம் செய்ய - எல்லா அரசுகளும் அனுமதி அளித்து சத்திரம் முதலிய அநுகூலங்களையும் செய்ய வேண்டும்” - என்று சபதம் ஏற்கவேண்டும். இதை இங்கே கூடியிருக்கின்ற தர்மாசாரியார்கள் ஒருமனதாக ஏற்று அந்தந்த அரசர்களிடம் எடுத்துச் சொல்லி ஏற்கும் படி செய்ய வேண்டும்.”

இவ்வாறு அந்த மஹாஸபையில் சங்கரபகவத்பாதாசாரியார் தர்மசாஸனம் செய்து வைத்தார். எல்லா

அரசர்களும் அதை ஏற்றனர். இந்த முறை பலநூற்றாண்டுகள் செயலாக்கத்தில் இருந்தன.

அந்தணர்கள் ஞானத்தின் காவலர்கள்.க்ஷத்திரியர்கள் நாட்டின் காவலர்கள் வைச்யர்கள் செல்வத்தின் காவலர்கள். மூவர்களும் காவலர்கள்தான். உரிமையாளர்கள் அல்ல.

வேளாளர்கள் சேவையே இயல்பாகக் கொண்டவர்கள். வேளாளர்களின் உழைப்பு இன்றி மற்ற மூவர்க்கதாரும் சாப்பிட முடியாது. உயிரோடு இருக்க முடியாது. ஆகவே வேளாளர்கள் சமுதாயத்தின் உயிர் நிலை. வைச்யர்கள் மற்ற மூவர்ணத்தாரின் நலம் பேணுகிறபலம்.க்ஷத்திரியர்கள் மற்ற மூவர்ணத்தாரின் பாதுகாப்பாளர்கள். அந்தணர்கள் மற்ற மூவர்ணத்தாரின் ஆதரவில் வாழ்பவர்கள். சமுதாயக்கூட்டின் புத்திசக்தியாக விளங்கவேண்டியவர்கள். இன்றியமையாத இந்தக்கூட்டுறவில் ஏற்றத்தாழ்வை வேதம் விதிக்கவில்லை.

ஒருமனிதனின் முகம் அறிவுக் களஞ்சியம் அதன் மேற்பார்வையில் உடல் தொழிலில் ஈடுபடுகிறது. ஆனால் பாதம் உடலுக்கே ஆதாரம். எல்லோரும் வணங்குவது பாதத்தைத் தான். முகத்தை அல்ல; வேதம் மனித உடல் அமைப்பில் பாதஸ்தானத்தில் பெருமையை வைத்து அவனைப் போற்றுவதுக்குரியவன் என்று பறைசாற்றுகிறது. ஆகவே வேதத்தினுடைய கணிப்பில் வர்ணங்களுக்கு இடையே ஏற்றத் தாழ்வை வைக்கவில்லை.

அந்தணர் ஞானத்தின் காவலர் என்று சொன்னோம். அந்தணர்கள் மட்டும்தான் என்று சொல்ல வில்லை. இந்த வர்ணதர்மத்தை அமுல்படுத்திய ஆண்டவன், தன் லீலையாக அற்புதங்களையும் நிகழ்த்துகிறான்.க்ஷத்திரியர்களில்; வைச்யர்களில்; வேளாளர்களில்; அதிசயமான ஞானிகள் தோன்றினார்கள், என்று கூட்டிக்காட்டுகின்றன உபநிஷதங்கள்.

அந்தணசிரேஷ்டர்கள்- ஞானப்பசியெடுத்தவர்கள், பகவத்க்ருபையாலே ஞானம் பெற்றக்ஷத்திரியர்களான அரசர்களிடமும் வைச்யர்களிடமும் வேளாளர்களிடமும்



அடிபணிந்து ஞானவிளக்கம் பெற்றார்கள்- என்று உபநிஷதங்களிலே பல சான்றுகள் காணலாம். ஞானம் அந்தணர்களின் தனிப்பட்ட உரிமையல்ல. ஆனால் யாகம் அனுஷ்டானம் அவர்களுக்குத் தவிர்க்க முடியாத கடமை. அது கடமையே தவிர உரிமையல்ல.

இவ்வளவு ஷராக்களுடன் அமைக்கப்பட்ட நான்கு முக்குணக்கோவையில்- ஒரு விரிசல் ஏற்பட்டது. அறிவு மனிதனுக்கு மிகவும் அவசியமான குணநலன் தான். அதற்கு ஒரு கெட்ட குணம்- கூடப்பிறந்தது. அது தான் அஹங்காரம். தானே வளர்ந்தது. அதனால் வந்தது விரிசல். அறிவும் வீரமும் விநயம் என்ற தன்னடக்கத்தை விட்டு- ஒற்றுமையை இழந்து மோதிக்கொண்டன. அதனால் வந்தவைதான் இத்தனை அநர்த்தங்களும்.

இந்த விரிசல்- கலியுக சரித்திர காலத்தில் ஏற்பட்டதல்ல. த்ரேதாயுகத்தில்- ராமாவதாரக்காலத்திலேயே ஏற்பட்டுவிட்டது. கார்த்த வீர்யன் என்ற க்ஷத்திரியராஜா- ஜமதக்னி என்ற மாமுனிவரிடம் கோபம் கொண்டு அவருடைய தலையைச்சீவிவிட்டான். அந்த மாமுனிவரின் புதல்வர் பரசுராமருக்கு வந்ததே கோபம். உலகில் க்ஷத்திரியப் பூண்டே இல்லாமல் அழித்துவிடுகிறேன்- என்று கிளம்பி தன் வில்வித்தைத்திறமையினால் பல க்ஷத்திரிய அரசர்களைக் கொன்று குவித்தார். தசரத ராஜ குமாரனை நோக்கிக் கிளம்பினார். ராமன் அவருக்குத் தலை குணிந்து வணங்கி- அவரை ஜயித்து- பிராமணனும் க்ஷத்திரியனும் ஒற்றுமையோடு இருந்து தான் ஜகத்தைப் பரிபாலிக்க வேண்டும். ஆகவே அடங்குங்கள் என்று பாடம் புகட்டினார். அப்போது அந்த விரிசல் ஒட்டுப்போடப்பட்டு வர்ணதர்மம் காப்பாற்றப்பட்டது. ஆயினும் விரிசல் அடிக்கடி ஏற்பட்டது என்பதை புராணங்களில் காணலாம். இப்படி ஏற்படும் என்று வேதங்கள் முன் கூட்டியே எச்சரித்தன.

நமது வீட்டில் ஒரு குழந்தைக்கு ஆண்டு நிறைவு. அதற்காக க்ருஹஸ்தன் ஸ்நாநம் செய்து விட்டு மடி

உடுத்திக்கொண்டு ஸந்த்யாவந்தனம் முதலியவைச் செய்துவிட்டு காத்திருக்கிறார்.

வாத்தியார் வந்து- கோலம் போட்டிருந்த அங்கணத்தில் அமர்ந்து தேங்காய்களுக்கு மஞ்சள் பூசி மங்களாட்சதை தயார் செய்து கொண்டு, க்ருஹஸ்தனையும் அவர் மனைவியையும் அழைத்து- மஞ்சள் தேங்காய்களைக் கையில் கொடுத்து- ஒரு பிரார்த்தனை செய்கிறார்.

धुवं ते राजावरुणी धुवं देवो बृहस्पतिः  
धुवं त इन्द्रचाग्रिश्च राष्ट्रधारयतां ध्रुवम्

ராஜ்யத்தின் அரசனாக வருணன் நிலைத்து இருக்கட்டும். அவருடைய ஆசார்யரான ப்ருஹஸ்பதி என்ற அந்தணர் நிலைத்து இருக்கட்டும். க்ஷத்திரியனுக்கு ஆதர்சமான இந்திரனும், அந்தணனுக்கு ஆதர்சமான அக்நியும் நிலைத்து இருக்கட்டும். அந்தணரும் க்ஷத்திரியனும் சேர்ந்து ராஜ்யத்தைப் பரிபாலிக்கட்டும்.

இந்த பிரார்த்தனைக்கும் ஆண்டு நிறைவுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? சற்று ஆலோசிக்க வேண்டும். ஒரு நல்ல காரியம் நம் வீட்டில் ஸங்கல்பிக்குமுன் நாட்டு நலனுக்கு பிரார்த்தனை. அந்த நலனை சாதிக்க வேண்டிய கடமையுள்ள அந்தணனும் க்ஷத்திரியனும் சேர்ந்து நல்லபடியாக நிலைத்திருக்கவேண்டுமென நம் முன்னோர்கள் நாட்டு நலனையே முக்கியமாகக் கருதி அதற்காகப் பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு நமது சபகர்மாக்களை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள் !!!

இன்னொரு மந்தரம். நம் வீட்டில் பையனுக்கு உபநயனம். அப்போது தான் அந்தந்தப் பருவத்தில் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளைச் செய்யாமல் விட்டு விட்டு- ஒரே நாளில் நாமகரணம், அந்ந ப்ராசனம், செளளம், உபநயனம், முதலிய சடங்குகளைச் செய்கிறோம். இந்த நான்கு கர்மாக்களை ஒவ்வொன்றாக முடித்து- உடன் அதற்குரிய ஜயாதி ஹோமம் செய்கிறோம் பிறகு அடுத்த மங்கள

காரியத்தைச் செய்து முடித்து அப்பொழுது ஒரு ஜயாதி ஹோமம் செல்கிறோம். பல தடவைகள் இந்த ஜயாதிஹோமத்தைச் செய்கிறோம்- நாமகரணம் முதலிய சடங்குகளுக்கும் ஜயாதிஹோமத்திற்கும் ஸம்பந்தமில்லை. அந்த ஹோமம் பொதுவாக- எல்லா தேவதைகளுக்கும் ஹோமம் செய்து அவர்களை திருப்தி செய்துவிட்டு பிரார்த்திக்கிறோம். என்ன பிரார்த்தனை தெரியுமா?

त इदं ब्रह्मक्षत्रं पातु ता इदं ब्रह्मक्षत्रं पान्तु-

“அந்த ஆண்டெய்வங்கள் பிரம்ம க்ஷத்ரத்தை- அந்தணனையும், க்ஷத்திரியர்களையும், காப்பாற்றட்டும். அந்தப் பெண் தெய்வம் அந்தணனையும் க்ஷத்திரியனையும் காப்பாற்றட்டும். என்று வேண்டுகிறோம். நம் வீட்டுப்பிள்ளையின் உபநயனத்திற்கும் இந்த ஹோமத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்? நமது முன்னோர்கள் நினைத்தார்கள் எது நல்லது நடக்க வேண்டுமானாலும் அந்தணனும் க்ஷத்திரியனும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டுமென தெய்வங்களைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். நமது முன்னோர்கள் நமது ஸமுதாய ஒற்றுமையைப் பற்றி எவ்வளவு சிரத்தையுடன் சிந்தித்திருக்கிறார்கள்!

இந்த நான்கு வர்ண அமைப்பில் பிராமணனும் க்ஷத்திரியனும் ஒன்றுபட்டு செயல்பட்டால்தான் நாடு நல்ல பாதுகாப்போடு- க்ஷேமமாக இருக்கும் என்பதை ஆணித்தரமாக இத்தகைய வேதமந்திரங்களை முன்பு எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் நடைமுறையென்ன ? பிராமணனும் க்ஷத்திரியனும் ஸமுதாய உணர்வு அற்று, சுயநலம் பாராட்ட ஆரம்பித்ததினால்தான் இந்த அவல நிலை.

இவ்வாறு ராமதாஸரும் அவருடைய தொண்டர்களும் ஆராய்ந்து நாட்டின் சீர்கேட்டுக்கான காரணத்தைக் கண்டுபிடித்தார்கள்.

நவீன ஆராய்ச்சியாளர்கள் நாட்டின் சரித்திரத்தை- மேல் நாட்டு நோக்கோடு - அந்த அளவு கோலை இங்கே நீட்டி - ஒரு தவறான கருத்தைப் பரப்பிவிட்டார்கள்.

பாரத நாட்டின் வேத நெறி தனிமனிதன் உய்வதற்குரிய லட்சியமாக மோக்ஷம் என்ற ஒன்றைக் காட்டி- தனிப்பட்ட மனிதன் மேம்பாட்டை சிந்தையில் வளர்த்து சமூக சிந்தனையே இல்லாத சுயநலத்தில் குறியுள்ளவர்களாக ஆக்கிவிட்டது. அதனால் நாடு குட்டிச் சுவராகி விட்டது - என்று காரண காரிய நியதிக்கு ஒவ்வாத ஸித்தாந்தத்தை அடிக்கோடிட்டி விளம்பரம் செய்துவிட்டார்கள். அதை நம்பிவிட்ட நம் நாட்டு அறிவுஜீவிகள் - நான்கு வர்ண அமைப்பின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை அறியாமல்- மேலே நாம் சொன்னக் கருத்துக்களை இருட்டடிப்புச் செய்து மறைத்து- வர்ணதர்மத்தை அழிப்போம் என்று கொடிபிடித்து அலைகிறார்கள். அதனால் மனிதனிடம் உள்ள நற்பண்புகளும் மறைந்து விட்டன. கேவலமாக மிருக இச்சைகளைத் தூண்டிவிடுகின்ற உல்லாச வாழ்க்கையையே பலவிதமாக விளம்பரப்படுத்தி இந்த கேவலமான மனோவிகாரங்களுக்கு மனித வர்க்கத்தைப் பலியாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தற்கால நிலை விமர்சனம் போதுமே.

ஸமர்த்தர்தமது ஆராய்ச்சியின் முடிவில் — தான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதற்கு ஒரு திட்டம் வகுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

இந்த அவலத்தை நீக்க நாம் புதிதாக ஒரு பாதை போடவேண்டியதில்லை ஞானேச்வரரும் துகாராமும் நாமதேவரும் ஏகநாதரும் வழிகாட்டிவிட்டார்கள். நான்கு வர்ண அமைப்பினால் சாதிக்கமுடியாத ஒற்றமையை பாகவத தர்மத்தின் மூலம் அதைக்கடைப்பிடிப்பதின் மூலம் ஸாதித்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை வந்து விட்டது.

ஞானிகளான அந்தப் பெரியோர்கள் “இந்த மனித சமுதாயத்தை ஆண்டவன்தான் ரக்ஷிக்க முடியும்” என்று நினைத்தனர். பாமரர்களிடையே பகவன் நாம கீர்த்தனம்

செய்து அதில் பாமர மக்களை ஈர்த்து ஈடுபடுத்தி நாம கோஷத்துடன் வீதி வலம் வந்தனர்.

வைசியர்களுக்கு இயல்பாகவே தெய்வ பக்தி ரத்தத்தில் ஊறியுள்ளது.

முஸ்லீம் வேட்டையினால் சொத்துக்களைப் பறி கொடுத்திருந்தாலும் கூட, தான தர்மங்களை குறைவற்று செய்தனர். இந்த நாம கோஷ கோஷடியினருக்கு பிசை அளித்துப் போஷித்தனர்.

ஞானிகள் பாட ஆரம்பித்தனர். எந்த ஜாதியில் பிறந்தவறாயினும் பகவன் நாம கீர்த்தனம் சொல்பவன் வணக்கத்திற்கு உரியவன்- எத்தனை யாகங்கள் கர்மாக்கள் செய்தாலும் பகவன் நாமகீர்த்தனம் செய்யாதவர்கள் நீசர்கள் என்ற பெரும்புரட்சியான கருத்தை ஆழமாக விஸ்தாரமாகப் ப்ரசாரம் செய்தனர். அது சமுதாயத்தைப் பிடித்துக்கொண்டது.

ஹனுமான் வீரபராக்ரமசாலி. அவன் சிரஞ்ஜீவி - ராமநாமம் கேட்குமிடமெல்லாம் அவன் பிரஸந்நமாக இருக்கிறான். ராமநாமம் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தால் நமக்கு பலம் வீர்யம் சக்தி தைரியம் எல்லாம் வளரும். நமது முயற்சிகள் எல்லாம் பலிக்கும். நம்மால் எதையும் சாதிக்க முடியும். ராம ராம என்று சொல்லிக்கொண்டே உழைப்போம். ஹனுமான் நம்மை ரக்ஷிப்பான்- என்ற ப்ரசாரம் வலிமைபெற்று மக்களிடையே ஊன்றியது. மூவர்க்கு தாரை நம்பினோம் அவர்கள் கைவிட்டுவிட்டார்கள். நமக்கு தெய்வமே கதி அந்த நம்பிக்கையின் உவமான ஹனுமானே கதி அவனுக்குப் பிடித்தது ராமநாமம். அதைப் பிடித்துக் கொள்வோம் என்று தெளிவான- எளிமையான மார்க்கத்தை பிரசாரம் செய்வதற்கென கேஷத்ரய தீரையை மேற்கொண்டார் ஸமர்த்தர். தீர்த்தங்களில் ஸநாநம் செய்ய வேண்டும். கேஷத்திரங்களை தர்சனம் செய்யவேண்டும். இவை அழியாமல் விளங்கவேண்டும் அவையே நமது சொத்துக்கள். அவ்வாறு காப்பது நமது கடமை. கேஷத்திரங்களில் அன்றாடம் கூட்டம் கூட்டமாக வழிபாடு

செய்வதன் மூலம்தான் கொள்ளைக்கூட்டத்தாருக்கு எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை விளக்கிக் காட்டி அவர்களுடைய அதிரடி நடவடிக்கைகளைத் தகர்க்க முடியும்- என்ற நம்பிக்கையை வளர்த்தார் ஸமர்த்தர். அந்தந்த கேஷத்ரவாலிகளுக்குப் புத்துணர்ச்சியை ஊட்டினார்.

இந்த தீர்த்த யாத்திரையில் ஸமர்த்தருடைய பெருமையை மக்கள் உணரும் வண்ணம் அந்தந்த ஊர்களில் நடைபெற்ற அற்புதங்கள் பற்பல. அவற்றை எழுத்தால் எழுதி மாளாது. பண்டரீபுர பக்தர்களைப் பற்றி மஹீபதி என்ற பெரியவர் மஹாபக்தவிஜயம் என்ற நூல் எழுதினார். அந்தந்த மஹான்களின் வாழ்கையில் நிகழ்ந்த அதிசயமான நிகழ்வுகளை வர்ணிக்கின்றார். அந்த அற்புத நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஆதாரம் அவர்கள் பாடியுள்ள பாடல்களிலேயே கிடைக்கின்றன.

இயற்கையாக இப்படியெல்லாம் நடந்திருக்கவே முடியாது- எல்லாம் கட்டுக்கதைகள் என்று தூக்கிளரிகின்ற நம்நாட்டு அறிவுஜீவிகளைப் பற்றி நமக்கு கவலை இல்லை. எதிலும் நம்பிக்கை இல்லாத அவர்களுடைய தோல்வி மனப்பான்மைக்காக நாம் பரிதாபப்படலாம். அதனால் வாழ்கையில் பிடிப்பற்றுபோய்- எங்கும் வெறுமையையே பார்க்கிறவர்களால் சமுதாயத்திற்கு எந்த நன்மையும் செய்துவிட முடியாது. அவர்களை மறந்துவிடுவோம். அதுவே நமக்கு நல்லது.

ஆனால் உலகத்திலே- எதையும் நம்புகின்ற பாமர மக்களை ஏமாற்றிச் சொப்பிடுவித்தை காட்டி- தம்மிடம் தெய்வசக்தி இருப்பதாக விளம்பரம் செய்து கொண்டு அதனால் ஆடம்பர வாழ்கை நடத்துபவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அதனால் அற்புதங்கள் என்று எல்லாவற்றையும் நம்பிவிடவும் முடியாதுதான். ஆனால் மஹான்களின், ஞானிகளின் வாழ்க்கையிலே இப்படிச்சில அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தால் அப்படி நிகழ்ந்த அற்புதத்திற்கு தன்னைக் காரணமாகவே காட்டிக்கொள்ள மாட்டார்கள். அதனால் ஏற்படும் புகழை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

காஞ்சி மஹாஸ்வாமிகளின் முகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ஒவ்வொரு அட்சரத்தையும் தெய்வத்தின் குரலாக ஏற்று, அதை அப்படியே தமது கையெழுத்து மூலமும் ஒலி நாடாவினும் பதிவு செய்து, அவற்றைத் தொகுத்து தெய்வத்தின் குரலாக வெளியிட்டார் ரா.கணபதி என்ற மஹான். நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கல்கி பத்திரிகையில் ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டார்.

“காஞ்சி மஹாஸ்வாமிகளின் தர்சன பாக்கியம் பெற்ற பலர் - அந்த தர்சனத்தில் தாம் பெற்ற பயனை தம் சுற்றத்தாருடன் மட்டுமே பகிர்ந்து கொண்டு பரவசமடைகிறார்கள். அத்தகையவர்கள் தமக்கு ஏற்பட்ட உண்மையான அநுபவங்களை அடியேனுக்கு ஆதாரபூர்வமாக எழுதினால் அவற்றை தொகுத்து நூல்களாக வெளியிடலாமே! எழுதியனுப்புங்கள்..”

இந்த அறிக்கை மஹாஸ்வாமிகளின் கவனத்திற்கு வந்தது. அவர்கள் உடனே ரா.கணபதி அவர்களை வரவழைத்தார்கள்.

“எனக்கு ஏதோ பெருமை சேர்ப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு நீ செய்ய ஆரம்பிக்கிற காரியம் சரி இல்லை. கஷ்டப்படுகிறவர்கள் என்னிடம் வந்து தமது தொல்லைகளைத் தெரிவிக்கிறார்கள்..”

அவற்றை நான் ஆதரவுடன் கேட்கிறேன். அவற்றை அலட்சியம் செய்யாமல்- நான் நுணுக்கமாகக் கேட்டுக் கொள்ளும்போதே “பெரியவாள் கேட்டுக் கொள்கிறார்கள்” நமக்கு ஆறுதல் கிடைக்கும் என்று மனதைத்தேற்றிக் கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நான் அளிப்பது சந்தர்மெளரி ச்வர பிரஸாதம் தான். அந்த பிரஸாதத்தை பக்தியோடு ஏற்றுக்கொள்பவர்களுக்கு நல்லது நடக்கிறது. அவ்வளவு தான். அதில் என் செயல் ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் அப்படி நினைப்பதற்கு நான் பொறுப்புமில்லை - நான் ஏதோ பண்ணி அவர்களுடைய சிரமத்தைப் போக்குகிறேன் - என்ற ப்ரமையை வளர்க்கக் கூடாது. அந்த முயற்சியைக்கைவிடு”

என்று ஆணையிட்டார்கள். அதை ஏற்று ரா.கணபதி கல்கியின் அடுத்த இதழிலேயே - “நான் பெரியவாள் மகிமை பற்றி எழுதப்போவதில்லை. எவரும் எனக்கு செய்திகள் அனுப்ப வேண்டாம்” என்று அறிக்கை விட்டார்கள்.

அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காட்டி தனக்கு பெருமை சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென மஹான்கள் நினைக்கவே மாட்டார்கள். மஹான்களிடம் அருள்பெற்றவர்கள் தான் அந்த நன்றியோடு வெளியிடுகிறார்கள்.

விவேகானந்தரின் அற்புதங்களைப் பற்றிய கணிப்பு கவனத்திற்கு உரியது.

“நாம், மஹான்களின் அற்புதங்கள் என்று நினைப்பவை எல்லாம் அவர்களுடைய இயல்பான தன்மைதான். காரணமில்லாமல் ஒரு காரியம் நிகழ்ந்ததானால் அதை அற்புதம் என்று என்கிறோம். அந்தக்காரியம் நடைபெற்றது காரணத்தோடுதான் என்று விளங்கிவிட்டால்- அது அற்புதமாகாது. பிரபஞ்சமே ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையில் உண்டாவதுதான். தீவிரமான யோகப் பயிற்சியினால் ஐம்பூதச் சேர்க்கையே உருக்குலையாமல் கலைத்து மறுபடியும் கோத்துவிடமுடியும். அதை நினையாமலேயே கூட யோகிகள் ஸாதித்துவிடுவார்கள். அற்புதம் நிகழ்ந்துவிடும் ‘இதோபார் ஆச்சரியம்’ என்று தம்பட்டம் அடிக்காமலேயே மஹான்கள் அகன்றுவிடுவார்கள்.

அதனால் பகவானுடைய ஸ்ருஷ்டியிலும் யோகிகளுடைய த்ருஷ்டியிலும் ஒன்றும் அற்புதமில்லை.

இது தான் விவேகானந்தர் விளக்கம்.

ஸமர்த்தருடைய அற்புதங்களை நாம் இந்த சரிதத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தோமானால்- அவருடைய ஸாதனைகளை உணரமுடியாது- அந்தக்கால கட்டத்தில் மஹானாகத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளாமல், மனிதனாகவே இருந்து, தன்னுடைய கடுமையான உழைப்பினால் பாரத

நாட்டில் சரித்திரத்தில்- மஹோந்தமாகச் செய்து காட்டிய நிகழ்ச்சிகளிலே நாம் கவனம் செலுத்துகிறோம்.

ஆனால், அந்த அற்புத நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய செய்திகள் நாடுமுழுவதும் பரவி அவரை ஒரு மஹாபுருஷராக காட்டியதும் உண்மைதான். அதனால் அவர்களின் ஆணைகளை மதித்து ஏற்று மக்கள் நடந்து கொண்டதனால்தான்- ஒரு பெரும் எழுச்சியே அவரால் கொண்டுவர முடிந்தது.

## 2. யாத்ரா ஆரம்பம்

ஸமர்த்தர் முதன் முதல் யாத்திரையை கரவீர ஷேத்திரத்தில் (கோல்ஹாபூரில்) துவங்கினார். அங்கு அம்பா பவானியை வழிபட்டார். அங்கு பாஜி பந்த் என்ற பிரபு ஸமர்த்தரின் பெருமையறிந்து அவரை வணங்கினார். அவருடன் அம்பாஜி என்ற பனிரெண்டுவயது பையனும் வந்திருந்தான். அவனுக்கு உபநயனமாயிற்று. காயத்ரீ மந்திர புரச்சரணம் (அந்தமந்திரத்தை தனக்கு வசமாக்கிகொள்கின்ற முறை) செய்து தேஜஸ்வீயாக விளங்கினான். அவனை அருகில் அழைத்த ஸமர்த்தர். நான் ஒரு ஓவி சொல்கிறேன். அதைக்காகிதத்தில் எழுது பார்க்கலாம் -” என்றார். உடனே ஸமர்த்தர் கூறிக்கொண்டே வரும்போதே காகிதத்தில் எழுத ஆரம்பித்து கூறிமுடித்த மறுகணம் எழுதி முடித்து ப்ரதியை ஸமர்த்தரிடம் காட்டினான். எழுத்துக்கள் வரிசையாக முத்து முத்தாக இருந்தன. ஸமர்த்தர் மகிழ்ந்து பையனைத் தன்னுடன் அழைத்து போவதாகக் கூறினார்.

பாஜிபந்த் கூறினார் “இவன் என் குமாரனல்ல. விதைவையாகிவிட்ட சகோதரி ரகுமாயியின்” பிள்ளை.

போஜனத்திற்குப்பிறகு ஸமர்த்தரை எல்லோரும் வணங்கினர். ரகுமாயியும் வணங்கினாள். அவளிடம் ஸமர்த்தர் கேட்டார் “உன் குமாரன் அம்பாஜி நல்ல தேஜஸ்ஸோடு இருக்கிறான் அவனை என்னுடன் அனுப்பலாமா?”

ரகுமாயி தயங்கினாள். தமையனாரிடம் சொன்னாள். “இவனை அனுப்பிவிட்டால் நானும் அடுத்த பிள்ளையும் என்ன செய்வோம்?” இது ஸமர்த்தர் காதில் விழுந்தது. “அம்மா! தயங்கவேண்டாம். நீங்களும் அந்த குமாரனும் என் லத்ஸங்கத்தின் யாத்திரையில் சேர்ந்துவிடலாம்.” ஸந்தோஷமாக மூவரும் கிளம்பிவிட்டனர்.

## 3. தாகலியில் முதல் மடம்

அந்த ஆண்டு ஸ்ரீ ராம நவமி உத்ஸவம் வந்தது- தாகலிக்கு வந்து சேர்ந்தார் ஸமர்த்தர். ஒருநாள் இரவு அவருக்கு ஸ்வப்னத்தில் ஹனுமான் வந்தார். நீ ராமாயணப்ரவசனம் செய்ய வேண்டுமென்றார்.

ஸ்ரீ ராம நவமிக்கு பத்து நாட்களுக்கு முன்பே ப்ரவசனம் ஆரம்பித்துவிட்டார்.

ஆறாவது நாள் ஸுந்தர காண்டம். ஸமர்த்தர் அசோகவனத்தை வர்ணிக்கிறார்.

## राजतैः काञ्चनैश्चैव पादपैः सर्वतो वृतम्

என்ற ஸ்லோகத்திற்கு விளக்கம் கொடுக்கும் போது மரங்களில் வெள்ளிபோல வெள்ளை வெளேரென்று புஷ்பங்கள் பூத்துக்குலுங்கின. மரமல்லிகை மரத்தின் மலர்கள் அவை என்று சொல்லிக்கொண்டே போனார். எதிரே பதினைந்து வயது பையன் ஒருவன் எழுந்தான் வெள்ளைப்பூக்கள் ஏது? அசோகமரமல்லவா! அதன் பூக்கள் சிவப்பாக அல்லவா இருக்கும்? என்று கேட்டான்.

“ராஜதை:” வால்மீகி பகவான் கூறுகிறார். வெள்ளி வெள்ளைதானே? என்றார் ஸமர்த்தர். பையன் மறுபடியும் ஆட்சேபித்தான். “காஞ்சறை: என்று கூறுகிறார். தங்கம் வெள்ளை நிறமா? எனக்குத் தெரியும் சிவப்பு பூக்கள்தான்” என்றான் பையன். கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் அவனை மடக்கினார்கள்.

“ஸமர்த்தர் சரியாகத்தான் சொன்னார்.” வீணாக விதண்டாவாதம் செய்யாதே என்று அடக்கினார்கள்.

ஸமர்த்தர் சொன்னார், பையா! நாம் தனிமையில் இதைப்பற்றி விசாரனை செய்வோம் இப்போது என்னை பேசவிடு.

பையன் விடவில்லை. ஆட்சேபிக்கிற பையன் ஹனுமான் தான் என்று புரிந்து கொண்டார் ஸமர்த்தர். ஸபையோர்களைப்பார்த்துச் சொன்னார்,

“பையன் சொல்வது சரிதான், ஹனுமானுக்கு ராவணன் மீது கடுமையான கோபம் அதனால் அவருடைய கண்கள் சிவந்து விட்டன. ஆகவே வெள்ளைப்பூக்களெல்லாம் ஹனுமானுக்கு சிவப்பாகத் தெரிந்தன. அதைத்தான் இந்த பையனும் கூறகிறார்.”

பையன் கைகொட்டி சிரித்தான். இந்த வருத்தாந்தத்தை ஸமர்த்தரின் ஸமகாலத்தில் வாழ்ந்த ஹனுமந்த ஸ்வாமி தனது ராமதாஸீ பகார் என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார். ஸ்ரீ ராம நவமி உற்சவம் கோலாகலமாக நடந்தேறியது.

அந்த சமயம் கிரிதரபந்த் தமது மூத்த குமாரனான உத்தவனை அழைத்துக்கொண்டு வந்து ஸமர்த்தர் திருவடியில் ஸமர்ப்பித்தார். அவனுக்கு வயது ஏழு. உபநயனமாகி இரண்டே ஆண்டுகளில் அவன் ஸகலகலா வல்லவன் ஆகிவிட்டான். ஸமர்த்தரிடம் மதுரமாக கருணாஷ்டகத்தை ஒப்புவித்தான்.

ஸமர்த்தர் யாத்திரைக்கு புறப்பட்ட போது ஏழு வயது உத்தவன்தானும் கூட வருவதாக அழுதான்.

ஸமர்த்தர் அவனை ஸமாதானப்படுத்தினார். தன்னுடைய ராமநாம பிராசரத்திட்டத்தை, தான் யாத்திரை கிளம்பினபிறகும் இங்கே தொடர்ந்து நடத்த வேண்டும். என்று பக்தர்களுக்கு ஆணையிட்டு- அதன் பொருட்டு ஒருமடத்தை அங்கே ஸ்தாபித்தார். அதற்கு அதிபராக உத்தவகோஸ்வாமியை நியமித்து அவருக்குத் துணையாக ஒரு பெரியோர்களின் குழுவையும் நியமித்தார்.

பசுவின் புதுச்சாணிக் கொண்டு வரச்சொல்லி அதை நீரில் கரைத்து முரட்டுத்துணியினால் அதை வடிகட்டி கிடைத்த மிருதுவான விழுதைக் கையினால் பிசைந்து உருட்டி ஒரு மாருதிமூர்த்தியை வடித்து விட்டார். அதை இரண்டு நாட்களில் கெட்டிப்படுத்தினார். அந்த ஹனுமான் பாராங்கல்லாகப் பசுமஞ்சள் நிறத்தில் காட்சி அளித்தார். அதை அந்த மடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்து விட்டார். தாகலியில் நிறுவிய இந்த மடம் முதன் முதல் ஏற்பட்டது.

ஸமர்த்தர் பஞ்சவடி போய் ஒருவாரம் இருந்துவிட்டு தாகலிக்குத் திரும்பினார். மடத்துவாசலில் இரு இடையர்கள் வாக்குவாதம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஒரு இடையர் சொன்னார். “எங்கள் வீட்டுக்கபிலைப் பசுவின் சாணியினால் தான் மாருதி மூர்த்தியை குருதேவர் செய்தார்.”

அடுத்தவர் சொன்னார் “போடா போடா இது தங்க விக்ரஹமாக்கும் என்றான். ஸமர்த்தர்-மூர்த்தி சாணியினால் தயாரிக்கப்பட்டது- என்று கூறினவனை- சந்நிதிக்குள் அழைத்துப்போனார். நீ இந்த மூர்த்தியின் திருவடியைச் சுரண்டிப்பார், என்றார். அவன் சுரண்டினான். மஞ்சள் மஞ்சசேலென்று தங்கம் துலங்கியது. தோற்றவன் அழுதான். அவனைக்கூப்பிட்டார்.

“இங்கேபார், நீ கூட பசுவின் சாணத்தை வயலில் போட்டு உழுதுபயிரிட்டால்- அந்த வயலில் தங்க நிறமாகத் தானியங்கள் விளையும். இதுதான் நீ சுரண்டினாயே அந்த ஹனுமான் உனக்குக் கற்றுக்கொடுத்த பாடம் என்றார். இந்த செய்தி அநந்ததாஸ் எழுதிய ஸ்ரீதாஸாயனம் என்ற நூலில் கிடைக்கிறது. ஸமர்த்தர் மஹத்தான யாத்திரை கிளம்பினார்.

#### 4. தத்தாத்ரேய தர்சனம்

தாகலியிலிருந்து ஸமர்த்தர் நேரே கோதாவரியின் உத்பத்தி ஸ்தானமான பிரஹ்மகிரி (ரத்னகிரி)க்குச் சென்றார். அங்கு சிவபெருமானை தர்சனம் செய்துவிட்டு

பிரஹ்மகிரியின் அடிவாரத்தில் இருக்கின்ற தீரீயம்பகேச்வரம் - என்ற ஜோதிரலிங்கக்ஷேத்திரத்தை அடைந்தார். அங்கு மூன்று முக தங்கக் குவளையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தீரயம்பகேச்வரனை தர்சனம் செய்தார். பிரஹ்ம - ருத்ர - விஷ்ணு என்ற மும்மூர்த்திகளின் அவதாரமான தத்தாத்ரேயரை- மாஹூருக்கு அருகில் உள்ள ஸத்புதாமலையின் அடிவாரத்தில் உள்ள குகையில் தர்சனம் செய்யச் சென்றார். குகைவாசலில் சிலர் ஜபம் செய்துகொண்டிருந்தனர். பக்கத்தில் ஒரு பெரிய மேட்டில்- பெரிய அடுப்பை மூட்டி, அதில் பெரிய கங்காளத்தை வைத்து அதில் கோழிகளையும் வெள்ளாடுகளையும் வெட்டிபோட்டுவிட்டு ஒரு பயங்கரமான பெண்மணி "இந்த பிராமணனை பிடித்து வா வெட்டிப் போட்டு விடுவோம்"- என்று கூச்சலிட்டாள். அதைக்கேட்டு ஜபம் செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் ஓடிவிட்டனர். ராமதாஸர் மட்டும் தியானத்தில் இருந்தார். ஸ்ரீ தத்தர் குகையிலிருந்து வெளியே வந்தார். அந்த பயங்கர பெண்மணி அடுப்பு எல்லாம் மறைந்து விட்டன.

ஸமர்த்தர் அவரை வணங்கினார். 'இப்படி தீர்புருஷன்தான் யோகமார்க்கத்துக்கு உரியவன். உனக்கு யோகஸித்திகள் அனைத்தும் பலிதமாகட்டும்' என்று ஆசிஅளித்தார்.

### 5. மாஹூரில் மாருதி

பிறகு மாஹூருக்கு இறங்கிவந்து அங்கு ஒரு மடத்தை ஸ்தாபித்தார். மாஹூரில் அந்தணர்கள் கூட்டமாக அமர்ந்து வேதமோதிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த ஊருக்கு ப்ரம்மபுரம் என்ற பெயரும் உண்டு. அந்த ஊரில் உள்ள மடத்திற்குச் சென்றார். அதன் வாசற்புரத்தில் ஒரு பெரிய மாமரம். அதன் கிளையொன்று மடத்தின் முகப்பை மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த மடத்தில் ஒருமாருதியை பிரதிஷ்டை செய்யலாம் என்று நினைத்தார். கூடவந்த தொண்டர்கள்

ஒவ்வொரு ஜோளியிலும் மாருதி மூர்த்திகள் தயாராக இருந்தன.

இந்த மடத்தில் ஒரு மூர்த்தியை பிரதிஷ்டை செய்யலாமா? என்ற கேட்டார் ஸமர்த்தர். ப்ராமணர்கள் ஸந்தோஷமாக வரவேற்றனர். மாருதி மூர்த்தியை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினார். மரக்கிளை இடித்தது.

"மரக்கிளையை வெட்டினால் நல்லது" நாம் அதற்குள் மாருதியை ஊர்வலம் வந்து ப்ரதிஷ்டை செய்வோம்- என்றார் ஸமர்த்தர் - ராமநாம கோஷம் செய்து கொண்டு எல்லோரும் கிளம்பிவிட்டனர். அம்பாஜி "குருதேவர் சொன்னாரே! மரக்கிளையை நாமே ஓடித்து விடுவோமே" என்று நினைத்து கோவில் சுவர்மீது ஏறினான். கோவில் வலப்புறம் மதிலை ஓட்டி கிளை தொங்கியது. அதை கோயில் மண்டபத்திலிருந்தபடியே இழுத்து ஆட்டினான். அந்தக்கிளை வெகு நாட்களாக கோவில்சுவர் முனையில் காற்றினால் உராய்ந்து உராய்ந்து இற்றுபோயிருந்தது. அம்பாஜி இழுத்ததும் அது கையோடு வந்துவிட்டது கீழே அதளபாதாலம்வரை ஆழமான பாழுங்கிணறு. அதில் வீழ்ந்தான் அம்பாஜி. அவன் மேலே கிளையும் விழுந்தது. ராம ராம ராம பலமுறை குரல்கொடுத்தான். அங்கு யாருமில்லை- மாருதிமூர்த்தியுடன் ஊர்வலம் சென்றிருந்தார்கள். அவர்கள் திரும்ப கோவில் அருகே வரும்போது- அம்பாஜியின் தீனக்குரல் ஓடுங்கி- எவர்காதிலும் விழவில்லை.

மாருதி ப்ரதிஷ்டை கோலாஹலமாக நடந்தது. எல்லாரும் பிரஸாதம் வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு. கிராமத்திற்கு சென்றுவிட்டனர்.

தாயாரும் தம்பியும் — அம்பாஜி எங்கே போய்விட்டான்? என்று கவலைப்பட்டனர். குருதேவரிடம் சென்றனர்.

“அம்பாஜியைக் காணோமே தாங்கள் எங்காவது அனுப்பியிருக்கிறீர்களா?”

“அல்லவே, எங்காவது போயிருப்பான். கவலைப்படாதீர்கள். மாருதி முன்உட்கார்ந்து ராமநாமம் சொல்லுங்கள் அவன் வந்துவிடுவான்” என்றார் ஸமர்த்தர்.

மாலை ஆயிற்று- தீபாராதணைக்காக கிராமத்தார்கள் கூடினார்கள். அப்போதுதான் மரக்கிளை ஓடிந்திருப்பதை அவர்கள் கவனித்தார்கள். யார் வெட்டினார்? அனைவரும் நானில்லை நானில்லை என்றார்கள். மரக்கிளை எங்கே? தேடினார்கள். மரக்கிளை கிணற்றில் கிடந்தது. குருதேவர் ஆஜ்ஞையால் கிளை தானே ஓடிந்து விழுந்திருக்கிறது - என்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

கிணற்றை எட்டிப்பார்த்தவர் காதில் முனகல் சத்தம் கேட்டது.

ஒருவன், “கிணற்றில் முனகல் கேட்கிறதே!” என்றான். எல்லாரும் ஓடிவந்து பார்த்தனர். ரகுமாயியும் ஓடி வந்து பார்த்தார். அவள் காதில் தீனக்குரல் விழுந்தது.

“ராம ராம அம்பாஜி கிணற்றில் வீழ்ந்திருக்கிறானே!” என்று கதரினான்

ஸமர்த்தரிடம் சென்றார்கள். அவர் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

கிராமத்தார் பாதாளகரண்டியை கொண்டு வந்து கயிற்றில் கட்டி கிணற்றில் இறக்கி பலமுறை முயன்றும் கூட மரக்கிளை பாதாளகரண்டியில் சிக்கினாலும் தண்ணீர் மேல்மட்டத்தில் வழக்கி விழுந்து விட்டது இரவு முழுவதும் முயன்றார்கள். அம்பாஜியின் முனகல் நின்றுவிட்டது. அவன் இறந்துவிட்டான் என்று தீர்மானித்தார்கள்.

விடியற்காலையில் ஸமர்த்தர் த்யானம் கலைந்து எழுந்தார். உடனே “அம்பாஜி கிணற்றில் விழுந்து இறந்துவிட்டான் -” என்றார்கள்.

எப்படி விழுந்தான்? என்று கேட்டார் ஸமர்த்தர்.

“மடத்தின் முகப்பை மறைத்திருந்த கிளையை வெட்டச்சொன்னீர்களல்லவா? எல்லோரும் உங்களோடு ஊர்வலம் வந்துவிட்டோமா! அவன் மட்டும் தனியாக மரக்கிளையை ஓடிக்கப்பார்த்து- அது முறிந்து- அத்துடன் கிணற்றில் நேற்காலையில் விழுந்திருக்கிறான். ராத்திரிதான் அவன் விழுந்திருக்கிறான் என்பதே எங்களுக்கு தெரிந்தது.”

“எவ்வளவு முயன்றும் கிளையை வெளியே எடுக்க முடியவில்லை. கிணறு ரொம்ப ஆழம். நடுராத்திரி வரை அவன் முனகல் ராம ராம என்று கேட்டது. பிறகு நின்று விட்டது. பாவம்! இறந்துவிட்டானே!”

ஸமர்த்தர் ஓடிவந்தார். உரத்த குரலில் ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த! அம்பாஜி! என்று கூப்பிட்டார். கிணற்றிலிருந்து ராம ராம என்று குரல் கேட்டது.

அம்பாஜி எப்படி இருக்கிறாய்? என்று கேட்டார்.

“ராம ராம- கல்யாணம் தான்” என்றான்.

என்ன கல்யாணம் என்கிறாயே?

ராம ராம மாருதி மடியில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் ராம ராம கல்யாணம்தான்.

அடுத்த கணம் கிணற்றிலிருந்து மரக்கிளை எகிரி- ஆகாசத்தில் எட்டின மட்டம் எழும்பி- பொத்தென்று அப்பால் விழுந்தது.

அம்பாஜியும் தூக்கிளியப்பட்ட பந்துபோல்- கிணற்றிலிருந்து எழும்பி குருதேவர் திருவடிகளில் வந்து வீழ்ந்தான். ஜனங்கள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர். “கல்யாண ஜி” என்று எழுப்பினார் ஸமர்த்தர். பிராமணர்கள் எல்லோரும் ஸமர்த்தருக்கு வேத கோஷம் செய்து புஷ்பாஞ்சலி ஸமர்ப்பித்தனர்.



“குருதேவா ! தங்கள் மஹிமையை அறிந்து கொண்டோம் இனி நாங்கள் தங்கள் ஸேவகர்கள்.”

“என்னுடைய மஹிமை இதில் ஒன்றுமில்லை. பிரதிஷ்டை ஆனவுடனேயே ஹநுமான் பிரஸந்நமாகிவிட்டார். அவரைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். தைரியமாக இருங்கள். முஸ்லீம் கொள்ளைக்காரர்கள் மறுபடியும் வந்தால் ஜய மஹாவீர ஹநுமந்தா ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த- என்று கோஷம் செய்துகொண்டு- எதிர்ப்புக்காட்டுங்கள். ஓடி ஒளியாதீர்கள். சுறுக்குகயிறு தயாராக வைத்திருங்கள்-குதிரைகள் பாய்ந்து வரும்போது நான்கு குதிரைகளின் கால்களை சுறுக்குகயிற்றில் மாட்டி இழுங்கள். நூறு குதிரைகள் ஒன்றமேல் ஒன்றாக விழும். வீரர்கள் வீழ்வார்கள். அவர்களைக் கோல் கொண்டு அடித்துப் புரட்டி எடுங்கள். அடிபட்டவர்கள் தலைதப்பினோமென்று ஓடுவார்கள். அன்றிலிருந்து உங்கள் பக்கம் தலைவைத்துப் படுக்கமாட்டார்கள். உங்கள் மீதும் அடிகள் விழலாம். துணிந்து நில்லுங்கள்” என்று உற்சாகமூட்டினார். “குதிரைகளைப் பிடித்துக் கட்டிவையுங்கள். நீங்களும் சவாரி பண்ணுங்கள். மாருதி காப்பாற்றுவார்.” திரும்பிப் பார்த்து “கல்யாண் ! யாத்திரை கிளம்பலாமா ?”

தொண்டர்கள் அவரைக் கல்யாண்ஜி ஸ்வாமி என்றே அழைத்தனர். அவர் குருதேவருடன் கூடவே இருந்து அவ்வப்போது குருதேவர் திருவாய் மலர்ந்து பாடும் பாடல்களை காகிதங்களில் படிவம் எடுத்து வைத்துக்கொண்டார். அவற்றை பத்திரமாக சிவப்பு பட்டு சதுர வஸ்திரங்களில் வைத்து மூலை மடிப்பாக மூடி பட்டு கயிற்றினால் கட்டி வைத்துவிடுவார். அவருடைய ஜோல்னா பையில் எப்பொழுதும் காகித மடல்களும் மசிக்கூடு பேனாவும் இருக்கும். தாஸபோதம் 7751 பாடல்களும் அவருடைய திருக்கரங்களால் மணி மணியாக எழுதப்பட்டவை அவர் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட டோம்காவ் மடத்தில் இன்றும் பூஜையில் இருக்கின்றன.

இனி யாத்திரை போகும் இடங்களிலெல்லாம் மடம் நிறுவி அங்கு மாருதியைப் பிரதிஷ்டை செய்வது, என்ற ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டார். சில சிற்பிகளை அழைத்து கிடைக்கிற கற்களின் வாக்குக்கு ஏற்ப சிறியதாகவும் பெரியதாகவும் மாருதி பிரதிமைகள் செய்யச் சொல்லி, அதன் பொறுப்பை சாஹூபூர் பாஜி பந்திடம் ஒப்படைத்தார். அடுத்து அகோலா நகரம் சென்றார். அங்கு மடம் ஸ்தாபித்து மாருதி பிரதிஷ்டை செய்தார்.

அங்கு ஏராளமான பக்தர்கள் கூடினார்கள். அவர்கள் தினம்தோறும் ஹநுமான் ஸந்நிதியில் ராம நாம கோஷம் செய்யவேண்டும் என்றும் முஸ்லீம்களின் தாக்குதலை எதிர்க்க வேண்டும் என்றும் அறிவுரை கூறினார். அங்கு சிலநாட்கள் ராமாயண ப்ரஸங்கம் செய்தார்.

அங்கிருந்து- ஸத்புராமலைத் தொகுதிகளில்- ஆங்காங்கு வாழ்ந்த மலைவாசிகளை சந்தித்தார். அவர்கள் ஸமர்த்தரைக் காணும் முன்பே ராமநாம கோஷம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆங்காங்கு மலைப்பகுதிகளில் ஸீதாலட்சுமணராமனுக்கு சிறுகோவில்கள் கட்டியிருந்தார்கள். அவர்களுடைய கபடமற்ற பக்தியைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார் ஸமர்த்தர்.

அந்த மலைப்பகுதிக்குச் சற்றுக்கிழக்கே - கோரகநாதர் என்ற ஹடயோகியின் தர்சனம் ஸமர்த்தருக்குக் கிடைத்தது. அவர் ஸமர்த்தரை ஆசீர்வதித்து ஒருவில்லும் அம்புறாத்துணியும் பரிசளித்து வில்வித்தைப் பயிற்சி அளித்தார்.

பீல் என்ற மலைமக்களும் கோண்ட் என்ற மலைமக்களும் வாழ்ந்த மலைப்பகுதியில் வானாநதிக் கரையில் ஆறு அடி உயரமுள்ள மாருதியை பிரதிஷ்டை செய்தார். அவர்களுக்கு எளிய நாமாவளிகளையும்; ராம ராம-ராம ராம என்று இரண்டு பிரிவினராக மாற்றி மாற்றிச் சொல்லிக்கேட்கும் ஆனந்தத்தைப் புகட்டினார். கட்சித்தகராறுகளைத் தீர்த்து வைத்தார். கிழங்கு பிடுங்குவது

மரங்களுக்கு ஹானியில்லாமல் கிளைகளைவெட்டுவது பச்சிலைகளின் பெயர்களையும் தன்மையையும் விளக்கிக் கூறி அவற்றின் சருகுகளைப் பேணுகின்ற முறைகளெல்லாம் கற்பித்தார். ஆடுகள் வளர்க்க கற்றுக்கொடுத்து தொழிலாளர்களாக ஆக்கினார். வீண்பொழுதுபோக்கு கூடாது. ஏதாவது தொழில் செய்யவேண்டும். அல்லது ராமநாம பாராயணம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஊக்கத்தைப் புகட்டினார். மலைவாசிகளுக்கு உற்சாகம் கரைபுரண்டது. அவர்கள் முன்பே மலைப்பகுதிகளில் கிடைக்கின்ற மிளகு, வால்மிளகு, ஜாதிக்காய், ஜாதிப்பத்ரி, வசம்பு, ஏலக்காய், கிரம்பு முதலியப்பொருள்களை ஓலைப்பெட்டிகளில் போட்டுக்கொண்டு வந்து ஸமர்த்தர் செய்தார்கள். அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு- ஸமர்த்தர் யாத்திரையைத் தொடர்ந்து எலச்பூர் சென்றார்.

### 6. எலாச்பூர் விஜயம்

போலா ராம் மஹந்து என்ற மஹந்தின் மடம் இருந்தது. அவருக்கு மௌனிபாபா என்று பெயர். மௌனமாக ராமநாம ஜபம் செய்துகொண்டே பல அற்புதங்களுக்கு காரணமாக இருந்திருக்கிறார். யாருக்கும் அருள்வாக்கு பிரஸாதம் என்று தருவதில்லை. அவரைத்தொடர்ந்துதர்சனம் செய்து பிரார்த்தனை செய்துகொள்வார்கள். அவர்களுடைய இன்னல் தீரும் கோரிக்கை நிறைவேறும். அப்படி பயன் பெற்ற தனிகர்கள் அங்கு தர்சனம் செய்பவர்களின் லௌகரியத்திற்காக பெரிய சத்திரங்களைக் கட்டிபோட்டு இருக்கிறார்கள். மடத்தில் ஸீதா ராம சந்திர மூர்த்திக்கு மூன்றுகால பூஜை, பிரஸாத விநியோகங்கள் இப்படி எல்லாம் விமரிசையாக நடந்து கொண்டிருந்தன. மடத்திலே கைங்கர்யம் செய்து கொண்டிருக்கின்ற சீடர்கள் அன்ன வஸ்திரங்களுக்குக் குறைவில்லாமல் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களுக்கு மௌனிபாபாவிடம் பரமபக்தி. அவரைத்தவிர வேறு மஹானையோ தைவத்தையோ நினைக்கக்கூட மாட்டார்கள். அவ்வளவு அலட்சியம்.

ஸமர்த்தர் அங்கு ஆற்றில் ஸ்நாநம் செய்துவிட்டுக் கரையேறி காயத்ரீஜபம் செய்துகொண்டிருந்தார். மௌனிபாபாவின் சீடர்கள் - ஸமர்த்தரைக் கண்டார்கள். நீளமான தாடி, இடுப்பில் கௌபீனம், யோகதண்டத்தைத் தரையில் ஊன்றி அதன்மீது முழங்கையைவைத்துக்கொண்டு ஜபமாலை பிடித்து ஜபம் செய்துகொண்டிருந்தார். ஸமர்த்தரின் தொண்டர்கள் ராம நாமத்தை முணுமுணுத்துக்கொண்டு அமைதியாக உட்காந்திருந்தனர். ஜபம் முடிந்து- மாத்யான்ஹிக ஸ்நாநத்திற்காக- ஆற்றில் இறங்கினார். ஸமர்த்தர் முழுகி முழுகி எழுந்திருந்தார்.

“கல்யாணா ! எனக்கு மிகவும் பசிக்கிறது ஏதாவது ஆஹாரம் இருந்தால் கொண்டுவா-” என்றார்.

கல்யாண் அப்போதுதான் கரையில் ரொட்டி தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார். சுடச்சுட இரண்டு ரொட்டிகளை எடுத்துவந்து ஆற்றின் பிரவாஹத்து மத்தியில் நின்ற ஸமர்த்தரிடம் நீந்திப்போய் கொடுத்தார். ஸமர்த்தர் அதை வாங்கி பிரவாஹத்தில் இருந்தபடியே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக புட்டு வாயில் போட்டுக்கொண்டார். கரையில் உட்கார்ந்து இருந்த மௌனிபாபாவின் சீடர்கள் இதைப்பார்த்து-

“இதென்ன ஆசாரமோ ?” என்று தலையில் அடித்துக்கொண்டார்கள். அப்போது ஒரு முரட்டுப் பசுமாடு எங்கிருந்தோ பாய்ந்து ஓடிவந்து ஆற்றங்கரையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடியது. மௌனிபாபாவின் சீடர்கள் அதை விரட்டினார்கள். பசு பாய்ந்து அங்கிருந்த பெரும் பாறையின் மீது ஏறியது. கொம்பைப் பாறையில் குத்தியது. பசுவின் சொந்தக்காரி பசுவைத்தேடிக்கொண்டுவந்தாள். அவளைப்பார்த்து பசுதடுமாறியது. பாறையிலிருந்து வழக்கி விழுந்தது தலையில். ரத்தக்காயம். இருமுறை புரண்டது - இறந்துவிட்டது.

ஐயோ ! என் பசு செத்துவிட்டதே! என்று அலரினாள் அவள். இதற்குள் இரண்டு ரொட்டிகளையும் சாவதானமாகச் சாப்பிட்டு முடித்த ஸமர்த்தர்.

“கல்யாண் ! அந்தப் பசுவைக்கறந்து கொஞ்சம் பால் கொண்டுவா-” என்றார்.

கல்யாண் ஓடிப்போய் பாத்திரம் எடுத்து வந்தான். பசுமாடு அலங்கோலமாகப் படுத்துக்கிடப்பதைப் பார்த்தான். பால் கறக்கப் பாத்திரம் கொண்டு வந்த கல்யாணைப்பார்த்து மெளனிபாபா சீடர்கள் சிரித்தார்கள்.

கல்யாண், பசுவின் கால் பக்கம் போய் நின்றார் கைக்கூப்பினார்

“காமதேநுத்தாயே! எழுந்திரு அம்மா! என் குருதேவருக்குப் பால் கொடுக்கவேண்டும். கொஞ்சம் கறந்து கொள்கிறேன்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

பசு எழுந்து விட்டது. கல்யாண் ஜீ பாத்திரம் நிறையப் பால் கறந்தார். பிரவாஹத்தில் நின்று கொண்டிருந்த குருதேவரிடம் கொடுத்தார். ஸமர்த்தர் முழுவதும் குடித்துவிட்டுக்கரையேறினார்.

பசுவின் சொந்தக்காரியும், மெளனிபாபாவின் சீடர்களும், மூக்கின் மேல் வைத்த விரல்களை எடுக்காமலேயே திடுக்கிட்டு நின்று கொண்டிருந்தனர்.

அந்தப் பெண்மணி- கல்யாண்ஜீயிடம் கேட்டாள் “இந்தப்பெரியவங்க யாருங்க!”

கல்யாண்ஜீ “ஜய ஜய ரகுவீரஸமர்த்த” என்ற உரத்த குரலில் சொன்னார். மெளனிபாபா சீடர்கள் முன்பே ஸமர்த்தரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிரு ிறார்கள். அவர்கள் இடுப்பில் துண்டைக்கட்டிக்கொண்டு, ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணினார்கள்.

“எங்களைக் க்ஷமிக்க வேண்டும். எங்கள் கண்கள் திறந்து விட்டன. பாரதப் புண்ய பூமியின் கஷ்டங்களை நீக்க ஒரு மஹான் அவதரிக்கப்போகிறார் என்று பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எங்கள் பாபா கூறியிருக்கிறார். “தாங்கள் தான், எங்கள் அதே மஹான் அபராதங்களை மன்னிக்கவேணும்.”

“ஸாதுக்களே ! இதையெல்லாம் போய் யோகீச்வரிடம் சொல்லிவிடாதீர்கள். அவர் திருவடி தாசுக்குஸமமானவை இவையெல்லாம்.”

மாட்டுக்காரி ஸமர்த்தரை பிசுஷுக்கு அழைத்தாள். தொண்டர்களெல்லோரும் க்ருபை பண்ணவேண்டுமென வேண்டினாள். ஸமர்த்தர் கோஷ்டி அவளுடன் சென்றது.

பைதுலில் மடம் நிறுவி மாருதி ஆலயம் எழுப்பினார் ஸமர்த்தர். அங்கு இன்றும் ஸ்ரீராம நவமிஉற்சவம் மிக விமரிசையாக நடந்து வருகிறது. பைதுலுவுக்கு அருகில் சிண்ட்வாரா, பாலாகர், பண்டாரா சென்றார். அந்த வழியிலே வேணகங்கா நதிக்கரையில் அம்போரா என்ற க்ஷேத்திரத்தில் முகுந்த ராஜ் ஸ்வாமிகளின் குருவானஹரிநாத ஸ்வாமிகளின் ஸமாதியுள்ளது. அங்கிருந்து அமர்கண்டக் மலைத்தொடரில் உள்ள ராம டெக் - அங்கிருந்து சித்ரகூடம் சேர்ந்தார்.

## 7. சித்ரகூட விஜயம்

சித்ரகூடத்திற்கு வந்ததும் ஸமர்த்தருக்கு பாவாவேசம் வந்துவிட்டது. ஸ்ரீராமனுக்கு லட்சுமண ஸ்வாமி அமைத்த பர்ணாசாலை, அதன் முன்னே பெரியதாழ்வாரம், ராமனும் ஸீதையும் சாய்ந்து அமர்வதற்காக அரசமரத்தடியில் படர்ந்திருந்த வேர்களைச் செதுக்கி வழுவென்று அமைந்த மேடை.

பரதனுக்குப் பாதுகை அளித்த இடம். பரதன் ராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்காகக் கொண்டு வந்திருந்த புண்ய நதிகளுடையவும் நான்கு ஸமுத்திரங்களுடையவும் தீர்த்தம் நிரம்பிய குடங்களிலிருந்த தீர்த்தத்தை அங்கே ஒரு கிணற்றில் கொட்டினாராம். அந்த “பரத கூபம்” எல்லாம் ஸமர்த்தரைப் பரவசப்படுத்தின. ஸ்ரீராமனுடைய தியாகத்தை மிஞ்சிய பரதனுடைய த்யாகத்தை நினைத்து நினைத்து கண்ணீர் விட்டார். ஸமர்த்தர். தொண்டர்களெல்லோருக்கும் விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொன்னார். இந்த ராமனையும் பரதனையும் உள்ளத்தில் அமர்த்திக்கொண்டு விட்டீர்கள். உங்களுக்கு சுய நலமே எழும்பாது. பரோபகாரமே மேலிட்டு

நிற்கும். நீங்கள் செய்கிற தொண்டுகளெல்லாம் பலமடங்கு பயனளிக்கும். துளசிதாஸருக்கு ஸ்ரீராமதர்சனம் முதலில் இங்குதான் கிடைத்தது. ஹனுமான் தான் அந்த ஸாதனை புரிந்தார் என்று அங்கு ஒரு ஹனுமானை பிரதிஷ்டை பண்ணினார் ஸமர்த்தர்.

துளசிதாஸர் 1623ல் தானே ஸ்ரீராமன் திருவடி சேர்ந்தார். சித்ரகூடத்தில் இருந்த ஸாதுக்கள் துளசிதாஸரைப் பற்றிய பசுமையான நினைவுகளைப் பரிமாறினர். துளசிதாஸருடைய விநயபத்திரிகையிலிருந்து பல பாடல்களைப் பாடினர். ராமனுடைய ரூபஸௌந்தர்யம், குணஸௌந்தர்யம், சரித்ரஸௌந்தர்யம், எல்லாம் அந்தப் பாடல்களிலே கண்முன்னே காட்சியாக விரிந்தன. ஸமர்த்தர் வெகுநேரம் கண்மூடி அவற்றையெல்லாம் தமது த்யானத்தில் பதிவு செய்துகொண்டார். சித்ர கூடத்திலிருந்து கிளம்பின போது அங்கிருந்த ஸாதுக்கள், அந்த கோஷ்டியின் மதுரமான நாம ஸங்கீர்த்தனத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டு அவற்றை இழக்கவிரும்பாமல்- பின்னோடு கிளம்பிவிட்டனர். நாம கோஷ்டத்தில் உச்சிக்குரலில் கலந்து கொண்டார்கள். அவர்களைத் தவிர்க்கமுடியவில்லை. ஸமர்த்தர் ஓர் ஒழுங்குமுறையை வகுத்தார்.

ஸமர்த்தர், எவர்களுக்கு நேரே காவிக்கொடி தன் கையால் கொடுத்திருக்கிறார்களோ அவர்கள் மட்டும் தான் கொடி ஏந்தலாம். அவர்கள்தான் திருவோட்டில் பிகைஷ எடுக்கலாம். தொண்டர்களைத் தவிர கூடவருகின்ற ஸாதுக்கள் நமது அதிதிகள். அவர்கள் தொண்டர்கள் குழாமோடு சேர்ந்து பிகைஷ எடுக்கக்கூடாது. ஸாதுக்கள் தாமாகவே காவிக்கொடியோ வேறுகொடியோ பிடித்துக்கொண்டு வரக்கூடாது. தொண்டர்கள் குழுவை ஒட்டினாற்போல அவர்கள் வரிசையாகப் பின்பற்றி நடக்கவேண்டும். நாமாவளியில் குழப்பமில்லாமல் ஒற்றுமையாக தொண்டர்கள் பாடுவதையே வாங்கிப் பாடவேண்டும். உணவருந்தும் போது தொண்டர்கள் பின்னோடு வருகின்ற ஸாதுக்களை உட்காரவைத்து



போஜனமளித்துவிட்டு மீதமுள்ளதை தொண்டர்களும் குருதேவரும் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். இந்த ஒழுங்குமுறையை கடைபிடிக்க முடியாதவர்கள் தயவுசெய்து கோஷ்டியில் சேரவேண்டாம் - என்று விலக்கினார்.

### 8. வாராணஸீ விஜயம்.

ஸமர்த்தர் தமது குழாமுடன் வழியில் இரண்டு நாட்கள் தங்கி வாராணஸியில் பிரவேசித்தார். அதன் மஹாபரிக்ரமத்தில் - வாராணஸி க்ஷேத்திரத்தைச் சுற்றியுள்ள பெரிய வட்டத்தில், - பெருமையோடு ஆட்சிபுரிந்த சிற்றரசுகள் எல்லாம் - முஸ்லீம் ஆக்கிரமிப்புக்குப் பிறகு - அரசுக்கு வரிவசூலித்துக் கொடுக்கின்ற மணியக்காரர்களாகி பெயருக்கு அரசராக வாழ்ந்தனர். மக்களிடையே பீதியும் மனக்கலவரமும் தான் குடிகொண்டிருந்தன.

டெல்லி முகலாய அரசு, அக்பர் முதன் முதலாக தமது ஆட்சிமுறையில் ஒரு சுமுகமான போக்கை வெளிப்படுத்தினார். அதற்குக் காரணமுண்டு. பின்வருகின்ற சாஹாஜிகாண்டத்தில் விளக்கம் காணலாம். யாத்திரிகர்களுடைய ஸஞ்சாரத்தினால் எங்கும் ஹர ஹர மஹாதேவ என்ற கோஷம் கேட்டது. வாராணஸியில் நுழைந்ததுமே ஸமர்த்தர் தமது தொண்டர்களுடன் ஒருவாரத்திற்குள் காசி யாத்ராக்கிரமப்படி செய்யவேண்டிய முன்னோர்கடன்கள், தீர்த்த ஸ்நாநங்கள், இவற்றை ஒழுக்கத்தோடு செய்து முடித்துக்கொண்டார்.

பிறகு டுண்டிவிநாயகர், விச்வநாதர், அன்னபூரணி, காலபைரவர் முதலிய சந்நிதிகளில் தர்சனங்களை முடித்துக்கொண்டனர்.

மறுநாள் காலை துளஸீ (ghat) காட்டில் கங்காஸ்நானம் செய்துவிட்டு, ஸங்கட மோசந ஹநுமான் ஸந்நிதியில் ராம நாம கோஷத்துடன் புறப்பட்டார் ஸமர்த்தர். கடைவீதிகளில் பெரிதாக வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த வைசியர்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு கோஷ்டி முழுவதற்கும் தமது இல்லங்களில் அழைத்து ஸமாராதனை செய்தனர்.

ஸமர்த்தரும் முக்கிய சிஷ்யர்கள் நால்வர்மட்டும் தனியாக சில வீடுகளில் நின்று ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த- என்று கோஷம் செய்து திருவோட்டில் பிகைஷ ஏற்று கங்கையில் சிறிய காட்களில் அமர்ந்து பகிர்ந்து உண்டனர். கங்கையின் மேல்கரை முழுவதிலும் வானளாவ உயர்ந்த மாளிகைகளும் ஸாதுக்களின் அகாடாக்களும் நெருக்கமாக இருந்தன. பிற்பகல் 20 நாழிகைக்கே (3 மணிக்கே) கங்காகாட்களில் நிழல் வந்துவிடும்.

முதல்நாள். தசாஸ்வமேதப் படித்துறை விசாலமானது- ஸமர்த்தரின் கோஷடி கொடி ஏந்தி நாமகோஷத்துடன் கீழே விசாலமான படியில் வந்து அடக்கமாக உட்கார்ந்துகொண்டு- நாமாவளிகளும் அபங்கங்களும் பாட ஆரம்பித்தனர். டோல்; கும்கி; ஜால்ரா; தில்ரூபா நாதம் - கங்கையின் சீதளமான காற்றோடு மிதந்து வெகுதூரம் கேட்டது. மக்கள் கூடிவிட்டனர். அமைதியாக மேற்படிகளில் அமர்ந்து கேட்டனர். ஒவ்வொரு பாடல் முடிவிலும் ஸமர்த்தர் ஹர ஹர மஹாதேவா என்று குரல் கொடுப்பார். மேற்படிகளில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் அனைவரும் எதிரொலி கொடுத்துவிட்டு அமைதிகாப்பார்கள்.

ஸமர்த்தர் பேச ஆரம்பிப்பார்.

வாராணஸி அகில பிரஹ்மாண்டத்திலேயே ஒரு மிக உயர்ந்த கேஷத்திரம். இந்த பிரம்மாண்டம் முழுவதும் ப்ரளயகாலத்தில் பெரும் ஜலவெள்ளத்தில் மூழ்கும்போது காசிவிச்வேச்வரர் தமது சூலத்தில் இந்தக்காசி கேஷத்திரத்தை- வெள்ளத்துக்கு மேலே தூக்கிப்பிடித்து நிற்பார். மறுபடியும் பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் இதே கங்காதீரத்தில் அப்படியே நிறுவுவார். இந்த காசி கேஷத்திரத்தின் வட எல்லையில் தன்னோடு கூடிய வரணா நதியிலிருந்து, கங்கா தேவி தக்ஷிண வாஹிநீயாக தெற்கு நோக்கி அஸி நதிவரை சென்று, பின் கிழக்கே திரும்புகிறாள். இந்த தக்ஷிண வாஹிநியை உள்ளடக்கிய கேஷத்திரத்திற்கு வாராணஸி என்ற மஹத்துவம். இந்த கேஷத்திர வாஸிகள் அனைவருமே ஸ்ரீ

ருத்ரத்தில் வரிசையாகக் குறிப்பிடப்பட்ட ஸ்ரீ ருத்ரர்கள் என்று யாத்திரையாக பாரத பூமியின் பல கோணங்களிலிருந்து வருகின்ற பெரியோர்கள் கொண்டாடுவார்கள்.

இந்தக்காசியிலே அமர்ந்து அனவரதம் ஓயாயமல் கங்கா தாராபிஷேகம் பெற்று குளிர்ந்த நெஞ்சமுடைய சிவபெருமானும், இங்குள்ள அனைவருக்கும் பட்டினி என்றால் என்ன என்றே தெரியாதபடி அன்னம் பாலிக்கின்ற அன்னபூரணி தேவியும், இங்கே இறப்பவர்களின் காதுகளில் ராம என்ற நாமத்தை உபதேசிக்கிறார்கள். இங்கே இறந்தால் போதும். ஞானம் தேவையில்லை. நேரே மோக்ஷம்தான்.

இந்த கேஷத்திரத்தில் ஒருதடவை ராம என்று சொன்னால் லக்ஷம் தடவை சொன்ன பயனுண்டு. ஆயிரம் தடவை சொன்னால் பத்துகோடி ராம ராம நாமம் சொன்ன புண்ணியமுண்டு. இப்படிக்கூறுபவர்களனைவருமே ஒரே ஜாதி. பரமேச்வரதாலர்கள் ராம நாமச் செல்வர்கள்.

ஆகவே அனைவரும் ராம நாமம் சொல்லவேணும்.

ஒரு ஸாது எழுந்து கேட்டார், ஐயா - எத்தனையோ நாட்களாக ராம நாமம் சொல்லிவருகிறேன். ஒரு பயனுமில்லையே;

ஒரு பயனுமில்லையா?

இல்லை ஐயா;

உமக்கெத்தனை காணிநிலம் சொத்து இருக்கிறது?

நிற்க ரிழல்கூட எனக்கு சொந்தமில்லை.

உமது வீடு பெரிய பங்களாவோ?

வீடாவது வாசலாவது? நான் பரதேசிதான்.

எத்தனை நாளாகப் பட்டினி?

பட்டினியே கிடந்ததில்லை. யாராவது அன்னம் போட்டு விடுவார்கள்.

எங்குதூங்கினீர்கள்

ஹாய்யாக கேதார்காட்டில். அகலமான படியில் படுப்பேன்.

தூக்கம் எப்படி?

பகலிலும் தூங்குவேன், இரவிலும் தூங்குவேன்.

பிள்ளை குட்டிகள் உண்டா?

அதெல்லாம் மறந்து பத்து வருஷமாச்சு.

வீட்டிலிருந்து விரட்டி விட்டார்களா?

அவர்கள் நடைமுறை யெல்லாம் எனக்கு பிடிக்கவில்லை. சொல்லிக்கொள்ளாமல் வந்து விட்டேன்.

உமக்கு என்ன வேண்டும்?

ஒன்றும் வேண்டாம்.

உமக்கு ஏதோ வேண்டும்? மறைக்காமல் சொல்லி விடுங்கள்.

ஒன்றும் வேண்டாமையா!

பின் ஏன் ராம நாமம் சொல்லிப் பயனளிக்கவில்லை என்கிறீர்கள்.

அதுதான் தெரியவில்லை.

“நீர் பொல்லாத மனுஷன் ஐயா! இங்கு இத்தனை பேர் கூடியிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் ஆயிரம் கோரிக்கைகள். என்றாவது நிறைவேறாதா? என்று ஆவலாக இருக்க நீங்கள் அநுபவத்திற்கு ஒன்றும் வேண்டாத பரமாத்மனானி. அந்த நிலையில் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்பதைக் காட்டி விட்டீர்களே! ராம நாமத்தினால் ஏற்படும் பயன் இவருக்கேற்பட்டிருக்கின்ற பரமாத்மநிலைதான்.

மறுநாள். மணிகர்ணிகாகாட்டில் பஜனை. அங்கு நாள்முழுதும் ஸ்நாநம் ஈரவேஷ்டியோடு கர்மாச்செய்வது,

தகஷிணை வாங்கிக்கொண்டு அவசர அவசரமாக அடுத்தாற் போல் காத்திருக்கின்றவர்களுக்கு கர்மா செய்துவைப்பது, என்ற ஒரே பரபரப்பு. பஜனையில் கூட்டமில்லை

பலநாட்கள், பல காட்களிலும், நாற்சந்திகளிலும் நின்று நாம கோஷம் ஒருபுறம். ஸ்ரீராமஜயராம ஜயஜய ராம-பஜனை மறுபுறம். ஹர ஹர மாஹாதேவ் என்ற கோஷம். இரவு வீடுதிரும்பும் சிறுபெண்களும் பையன்களும் அபங்கம் பாடிக்கொண்டே பரவசமாக நுழைகிறார்கள்.

எங்கு திரும்பினாலும் ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த- என்ற கோஷம். சிலர் பக்தியோடு- சிலர் கேலியாக.

காசியில் எந்த நாட்களிலும் அதிக செல்வாக்குடையவர்கள் காட்களில் மரமேடை அமைத்துக் கொண்டு தீர்த்தசீராத்நங்கள் செய்துவைக்கின்ற பண்டாக்கள். அவர்களுடைய மந்திரபடனத்திற்கு தனி வலிமையுண்டு. வேத அக்ஷரங்கள் எல்லாம் அதிகப்படி அதட்டலுடன் வெளிவரும். துர்தேவதைகள் எல்லாம் அங்கு எட்டியே பார்க்காது.

இவர்களுக்கு அடுத்த படியாக சாஸ்திரம் படித்தவர்கள். சாஸ்திரங்களைக் கசடறக் கற்று வாதம் புரிவதற்காகவே பல நுணுக்கங்களைத் தெரிந்து வைத்துக்கொண்டு- ஆங்காங்கு கூடுகின்ற சாஸ்திர ஸபைகளில் தமது சிஷ்யர்கள் புடைகுழ கம்பீரமாக வந்து அமர்ந்து கொண்டு- வாதப்போர்புரிவதிலேயே உஷாராக இருப்பார்கள். அதைக்கேட்கவே அரைகுறைகள் பலர் கூடுவார்கள்.

அதனால், சாஸ்திரப்பயிற்சியில் அளவற்ற திறமை பெற்ற பல வித்வான்கள், பலதர்மாசாரியார்கள் கூடி ஒரு மஹாஸபை நிறுவியிருக்கிறார்கள். அந்த மஹாஸபையிலே ஒரு நாள் ஸமர்த்த ராமதாஸரின் வருகை பற்றிபேச்சு வந்தது.

அவர் மஹான்!”

“அவருக்கு ஜனங்களை வசீகரிக்கக் கூடிய மந்திரஸித்தி இருக்கிறது.”

ஆமாம்! காதுக்கினிமையாகப் பாடினால் எல்லாரும் தான் கூடுவார்கள். கூட்டத்திற்காக அவரை மஹான் என்ற சொல்லமுடியுமா?

அவர் பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தியிருக்கிறார். அவர் கடாட்சம் பட்டால் தீராத வியாதியெல்லாம் தீருகிறது;

அது எப்படித் தீரும்? இதெல்லாம் வெறும் ப்ரமை!!

எப்படியோ! காசி க்ஷேத்ரமெங்கும் அவர் பேச்சாகவே இருக்கிறது. அவரை நமது மஹாசபைக்கு வரவேற்கிறமாதிரி வரவேற்று- பேசி- அவர் வெறும் வெற்றுவேட்டு- என்பதை மஹாஜனங்களுக்குப் புரிய வைத்துவிட வேண்டும்- என்று திட்டமிட்டனர்.

மறுநாள், ஸமர்த்தர் ஒரு அழகான மாருதி பிம்பத்தை அலங்காரம் செய்து கல்யாணஜீ தலையில் தலைப் பாகைக்கு மேல் வைத்துக் கொண்டு, ஸங்கட மோசந ஹநுமான் ஸந்நிதியிலிருந்து, ஊர்வலமாக நாம கோஷத்துடன் கிளம்பினர் அப்பொழுதெல்லாம் தென் கோடியில் ஹரிச்சந்த்ரகாட் தான் கடைசியானது. அங்கே ஒரு மஹாச்மசானம். சுற்றுப்புற கிராமங்களிலிருந்து எல்லாம் இரட்டை மாட்டு வண்டிகளில் கீழே சக்கரங்களுக்கிடையே டோலியில் ப்ரேதங்களை எடுத்துக்கொண்டு வண்டிமேலே அமர்ந்து- ராம நாம ஸத்ய ஹை-'' என்று ஒரே குரலாக மந்தமாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து ஹரிச்சந்திர காட்டில் இறக்கி தஹனம் செய்வார்கள். எப்பொழுதும் ஓயாத தஹன ஒளி பரவிக் கொண்டே இருக்கும்.

அந்த ஹரிச்சந்திர காட்டின் மேல் மட்டத்தில் ஒரு பெரிய ஆலமரம். அந்த ஆலமரத்தடியில் பீடம் கட்டி மாருதிமூர்த்தியை ப்ரதிஷ்டை செய்தார் ஸமர்த்தர், நாம கோஷத்துடன். அந்த ஹநுமான் ப்ரபலம் ஆகிவிட்டார் "அந்த இடமே காட்டுக்கே" ஹநுமான் காட் என்ற பெயர் வந்து விட்டது.

இந்த அதிசயத்தை தூரத்தில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிராமணர்கள் அவரை அணுகி பழங்கள், புஷ்பங்கள் முதலிய காணிக்கைகளை அவருடைய திருவடியில் ஸமர்ப்பித்து அவரை வேண்டினார்கள்.

"தங்கள் மஹிமையை அறிந்தோம். தங்களை முறைப்படி எங்கள் மஹாசபையில் வரவேற்று மரியாதை செய்ய விரும்புகிறோம். தாங்கள் அவசியம் நாளை எழுந்தருளியிருந்து எங்களைப் பெருமைப் படுத்த வேண்டும்" என்று வேண்டினர்.

ஸமர்த்தர் ஸந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொண்டார்.

"இதற்கு முன்பே, இந்த க்ஷேத்திரத்திலே ப்ரவேசித்தவுடன் முதலில் ப்ராமண மஹாசபைக்கு வந்து தங்கள் அருளாசிகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். பாமரனோடு பாமரனாக இந்த ஏழை பக்தக்கோடிகளோடு சேர்ந்து கடமையை மறந்து விட்டேன். க்ஷமிக்கவேண்டும் நானே அவசியம் வருகிறேன்"

ப்ராமண மஹாசபையினருக்கு ஒன்றுதான் நினைவுக்கு வந்தது. ராமாயணத்தில் ராமன் தண்டகாரண்யத்தில் ப்ரவேசித்தபோது தபஸ்விகளான ஞானிகள் வந்து ராமனை வரவேற்றனர் அப்போது ராமன் சொன்னார். "நான் அல்லவா உங்கள் இருப்பிடம் தேடிவந்து உங்களைப் பணியவேண்டும்? நான் தாமதித்து விட்டேன். என்னை மன்னிக்க வேண்டும்" என்று கூறியது நினைவுக்குவந்தது.

மறுநாள் ஸங்கடமோசன ஹநுமான் ஆலயத்துத் தோட்டத்தில் தங்கியிருந்த ஸமர்த்தரின் கோஷ்டியை ப்ராமண மஹாசபையினர் வேத கோஷத்தோடு ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்று விச்வநாதர் ஆலயத்திற்கு அடுத்தாற்போல உள்ள முக்தி மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். அதன் முன்னே விசாலமான முற்றம். ஒருபுறம் ஸந்நியாஸிகள்- மறுபுறம் ப்ராமணப் பெரியோர்கள். மஹாபண்டிதர்கள், விலையுயர்ந்த சால்வைகள் எல்லாம் போர்த்துக்கொண்டு



மகரகண்டிகள் நுத்ராசுடி மாலைகள் துளசிமணி மாலைகள் ஸ்படிகமாலைகள், எல்லாம் தரித்து கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தனர். நடுவிலே ஏராளமான பக்தர்கள் கூட்டம்.

ஸமர்த்தர் நுழைவாயிலிலேயே “ஸ்ரீராம் ஜயராம ஜயஜயராம, என்ற நாமாவளியை குழாம் அமெரிக்கையாகப் பாட கூப்பிய கைகளுடன் ப்ரவேசித்தார். அவர்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட மேடையில் அமர்ந்து கொண்டார். அவருடைய விநயத்தைக் கண்டு அனைவரும் அதிசயத்தனர். முதலில் ஏகநாதர் நாமதேவர் ஞானேசுவரர் இவர்களுடைய அத்வைத பரமான அபங்கங்கள் பாடப்பட்டன.

மஹாஸபையின் தலைவர்; வேத மந்திரங்களைக் கூறி ஆசிகளை முழங்கினார். தலைவர் கை நீட்டி ஸமர்த்தரை பேச அழைத்தார்.

ஸமர்த்தர் எழுந்திருந்தார் - “ப்ரம்ம மஹாஸபையில் உள்ள அத்தனை மஹாவித்வான்களுக்கும் இந்த ராமதாஸி பணிந்து விஞ்ஞாபிக்கிறான். சில தொண்டர்களுடன் பகவன் நாமம் சொல்லிக்கொண்டு பாரத பூமியின் திவ்யக்ஷேத்ரங்களை வலம் வருகின்ற இந்தப் பரதேசிக்கு, வழியில் மனதை உருக்குகின்ற, நெஞ்சைத் துடிக்கவைக்கின்ற காட்சிகள் தென்பட்டன. ராமனும் தர்மபுத்திரனும் ஆண்டது இந்தப் புண்ய பூமி. இப்படி அலங்கோலமாகப் பொலிவு இழந்து, அமைதி இழந்து, தர்மவிரோதிகளான கொள்ளைக்காரர்களுக்கு அதீனமாகிவிட்டதே! இது எப்படி நேர்ந்தது? என்று நாம் ஆராய வேண்டும். ஆராய்ந்து மஹாஸபையினர் ஒரு நல்ல வழிகாட்டினால் அதை ஏற்று இந்த தாஸன் மஹாஜனங்களுடைய ஒத்துழைப்புடன் ஆவன செய்யக்காத்திருக்கிறான், என்று சொல்லி அமர்ந்தார்.

ஒரு பெரியவர் எழுந்தார். கனைத்து இருமிவிட்டு பேசினார்.

“புதிதாக என்ன வழி காட்ட வேண்டும்? ஸநாதனமான வேத நெறி இருக்கிறதே. அது வகுத்தபடி அந்தந்த வர்ணத்தார் தர்மத்தை அநுஷ்டித்து வந்தாலே போதுமே!

கலியுகத்தின் ஆவேசத்தினால். க்ஷத்திரியர்கள் தேச பக்தியோடு வீரர்களாகப் போர்புரிந்து தமது ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றாமல், ராஜ போகங்களை அநுபவித்துக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். நம் நாட்டு வீரர்களுக்கோ யுத்தர்மம் இப்படி-எதிர்த்து வருகின்ற அரசனுக்கு- தூது அனுப்பி எச்சரித்து அதை மீறி அவன் யுத்தத்திற்கு வந்தால் யுத்தகளத்திலே, ரத, கஜ, துரக, பதாதிகளால் ஆன ஸேனைகள் பரஸ்பரம் மோதி வெற்றி தோல்விகளின் முடிவின்படி ஒரு அரசன் ஜயித்த அரசுடன் ஸமாதானம் செய்து கொண்டு கப்பம் கட்டுவான். இத்தகைய போர் முறைகளையே நம்ம நாட்டு வீரர்கள் காலங்காலமாகக் கற்றிருக்கிறார்கள். இப்போது நாட்டில் புகுந்து அட்டஹாசம் செய்பவர்கள் அரசர்களல்ல. அவர்கள் யுத்த களத்தில் போரிடுகின்ற மஹாவீரர்கள் அல்ல. நூற்றுக்கணக்கான குதிரைகளில் சவாரி செய்து திடீரென்று கிராமங்களில் புகுந்து சூறையாடுகிறார்கள். இவர்களை எதிர்த்துத் தாக்குகின்ற யுத்தப் பயிற்சியை நம் நாட்டு வீரர்கள் பெறவில்லை. அதனால் தோற்றுப்போய் — நமது அரசுகள் கொள்ளைக்காரர்கள் விதிக்கின்ற விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு அவர்களுக்கு கப்பம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது வீரர்கள், எதிரி அரசனுக்குக் கூலிப்படைகள் ஆகிவிட்டனர். இப்படி க்ஷத்திரிய தர்மம் கெட்டுவிட்டால் நாம் என்ன செய்வோம்?

நான்காம் வர்ணத்தவர் புகுந்து, ஹடயோகம் மந்திர ஸித்தி அப்புதங்கள் செய்வது என்று ஆரம்பித்து முழங்கால் வரை தாடி வளர்ந்ததுக் கொண்டோ, ஒட்டவைத்துக் கொண்டோ பெரிய பெரிய மடாதிபதிகள் ஆகி, ஒரு சாஸ்திரமும் படிக்காமல் ஹாம் ஹும் என்று மந்திரோச்சாரணம் செய்து கொண்டு ஆணிகள் அடித்த படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு யோகீசுவரர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு பாமரர்களைத் தவறான வழியில் இழுத்துச் செல்கிறார்கள். வாய்க்கு வந்த படி பாடிக் கொண்டு அந்தப் பாட்டு மயக்கத்தில் கூட்டம் கூட்டிவிடுகிறார்கள். நான்கு வர்ண அமைப்பை கண்டபடி ஏசுகிறார்கள். தர்ம

நிலைகுலைந்து விட்டது. இத்தனையிலும் சளைக்காமல் ப்ராமணர்கள் கூடியவரை விடாமல் ஸ்வதர்மத்தை அநுஷ்டித்து வருகிறோம்.”

ஸமர்த்தர் பணிவுடன் எழுந்து சொன்னார் ஒரு விபரம் தெரிந்து கொள்கிறேன். கலியின் கொடுமையினால் - மற்ற வர்ணத்தார் ஸ்வதர்ம அநுஷ்டானத்தை மீறி நடக்கிறார்கள் என்றீர்கள். ஸ்ரீமத்பாகவதம் கூறுகிறது (கலியில் பல தோஷங்கள் இருந்தாலும் ஒரு பெரிய நல்ல குணம் இருக்கிறது. பிரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டித்த கருணா மூர்த்தியான பகவான் கலியில் பிறந்திருக்கிற நம்மிடம் பரமக்ருபையுடன் கலியுகத்திற்கு மகத்தான ஒரு குணத்தைக் கொடுத்திருக்கிறாரே. கேசவனைப்பாடியே - பந்தங்கள் தானாக அறுந்து-ஒருவன் மோக்ஷத்தை அடையலாம் என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறதே அதை நாம் ஜனங்களுக்கு எடுத்துக்கூற வேண்டாமா!

மற்றொரு பெரியவர் எழுந்தார். நீங்கள் சொல்வது சரிதான். பாகவதத்தில் அப்படிதான் சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு என்ன அர்த்தம்- என்றால் யாகம் முதலிய கர்மாக்களை அநுஷ்டிக்கத் தகுதியில்லாதவர்களும், தகுதியிருந்தால்கூட சக்தி இல்லாதவர்களும் அப்படிச் செய்யலாம் என்று அர்த்தம் அது இரண்டாம் பட்சம். தகுதியுள்ளவர்கள் சக்தி இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் கூடியவரை யாகாதி கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கத் தான் வேண்டும்.”

ஸமர்த்தர் சொன்னார். நீங்கள் சொல்வதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்தர்மம் என்றும் பிராமணதர்மம் என்றும் சொல்கிறோமே அது என்ன? தர்மம் என்றால் ஸ்வபாவம். யாகாதி கர்மாக்கள் தர்மம் அல்ல, கடமைகள். நெருப்புக்குச் சுடுவது ஸ்வபாவம். அது அணைந்து விட்டால் சாம்பல். நீருக்கு ஜில்லென்று தண்மையாக இருப்பது ஸ்வபாவம். அதைக்காய்ச்சி உஷ்ணப்படுத்தினால் சற்று நேரத்தில் தானாக ஆறிப்போய் ஜில்லென்று ஆகிவிடும். பனிக்கட்டியாக ஆனாலும் சற்றுநேரத்தில் உருகிப்போய் திரவம் ஆகிவிடும்.

அதுபோல பிராமணனுடைய ஸ்வபாவத்தை ஸ்ம்ருதிகள் சொல்கின்றன.

शौचं सत्यं ऋजु त्वं च विज्ञानमपरिग्रहः ।

विप्रधर्मा इमे सर्वं मन्यत्स्यादुपसर्जनम् ।

சௌசம் என்றால் சாரீ சக்தி

ஸத்யம் என்றால் வாக்கசக்தி

ருஜு உத்வம் என்றால் உள்ளத்தில் ஒன்று வைத்து வெளியே மாறாகப் பேசாத நேர்மை. இதுமனதின் சக்தி.

விஞ்ஞானம் என்றால் ஆத்மஞானம் - காயதீர் மஹிமையால் ஏற்படுவது असावादित्यो ब्रह्म । ब्रह्मैवाहमस्मि என்று ஸந்த்யாவந்தனத்தில் தினம்தோறும் மூன்றுவேளைகள் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வது. கடைசியாகச் சொன்னது மிக மிக முக்கியம். அபரிக்ரஹம் என்றால் அன்றாடத்தேவைக்கு அதிகமாகச் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ளாமை. ராமன் அச்வமேதயாகம் செய்து ப்ராமணர்களுக்கு ராஜ்யத்தையே நான்காகப் பிரித்து தானம் செய்தார். ப்ராமணர்கள் அதை ஏற்க வில்லை. ராமனிடமே ஸமர்ப்பணம் செய்தார்கள். பிரஹ்மத்தில் லயமடைய வேண்டும் என்று தவம் கிடக்கின்ற எங்கள் மீது சொத்தைப் பரிபாலிக்கின்ற பொறுப்பை ஒப்படைக்காதீர்கள் - என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். இந்த ஐந்தும் பிராமணர்களிடம் இயல்பாக இருக்க வேண்டும். சுடுவது என்ற இயல்பு நெருப்பில் இல்லையானால் அது நெருப்பு அல்ல. இயல்பு பிறவிக் குணம். வேத அத்யயனம் சொல்லிக்கொடுப்பது, யாகம் செய்வது — செய்விப்பது. தானம் - கொடுப்பது, ஏற்பது இவை கடமைகள். மேலே சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்கு குந்தகமில்லாமல் இந்தக்கடமைகளை ஆற்ற வேண்டுமென்பது தானே சாஸ்திரநியதி?

யாகம் செய்வது பிராமணனுடைய கடமை. யாகங்கள் என்றால் வாஜபேயம், அதிராத்ரம், லோம யாகம் இவை

ச்ரௌதகர்மாக்கள். இவற்றைச் செய்வதற்கு தனித்தகுதி வேண்டும். இவை தவிர பிராமணனாகப் பிறவி எடுத்ததாலேயே அவன் செய்யவேண்டிய யஞ்ஞங்கள் தீர்க்க வேண்டிய கடன்கள் என்று ஐந்து பஞ்சமஹாயஞ்ஞங்கள் தவறாமல் செய்ய வேண்டியவை.

மனிதனாகப் பிறந்தவன்- ஐந்து பேர்களுக்குக் கடன் பட்டிருக்கிறான் (1) தேவர்கள் அவர்கள் ஐம்பெரும் பூதங்களை மனிதனுக்கு உதவியாகக் கட்டுப்பாட்டோடு வைத்து உதவுகிறார்கள். (2) ருஷிகள் நமக்கு வேதங்களைப் பல்லாயிரவருஷங்களுக்குமேல் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். அந்த வேதங்களை வாக்கினால் சொன்னாலேயே கேஷமத்தைத் தருகின்றன. (3) பித்ருக்கள் நமக்கு முன்னோர்கள். அவர்களுடைய குலத்தில் பிறந்ததினால் நமது நல்ல புத்தியும்- ஒழுக்கமும் இயல்பாக அமைந்துள்ளன. (4) மனுஷ்யர்கள் பந்துக்களாகவும், நண்பர்களாகவும் ஆசிரியர்களாகவும், காப்பாளர்களாகவும், சமயத்துக்கு உதவி செய்பவர்களாகவும், இருப்பதினால்தான் நமக்கு அன்றாட வாழ்க்கையே சீராக நடைபெறுகின்றது (5) மற்ற பிராணிகள் இத்தனை பிராணிகளும் இயற்கையின் உயிர்களாக இருந்து நாம் அறியாமல் நமக்கு உதவுகின்றன. இந்த ஐம்பெரும் கடன்களைத் தீர்க்க - ஐந்து மஹாயஜ்ஞவைகள். செய்முறையில் மிகச்சலபமானவை. ஆனால் பயன் தருவதில் மிகச்சிறந்தவை. ஆகவே மஹாயஜ்ஞங்கள்.

தேவர்களை அன்றாடம் வழிபாடு செய்வதே தேவயஜ்ஞம். ஸந்த்யாவந்தனம் தேவ யஜ்ஞம் தான். தெய்வங்களை எல்லாம் ஸ்மரிக்கிறோம். அன்றாடம் சிறிதளவாவது வேதம் ஓதுவதன் மூலம் பிரஹமயஜ்ஞம் என்கின்ற ஜலாஞ்சலி கொடுப்பதே தேவ யஜ்ஞம். முன்னோர்களுக்கு அந்தந்த பருவங்களில் தர்ப்பணம் செய்வது, ச்ராத்தம் செய்வது இவையெல்லாம் பித்ருயஜ்ஞம். இம்மூவரும் நமது புலன்களுக்குப் புலப்படாதவர்கள். தேவர்கள் ருஷிகள் முன்னோர் ஆகவே அவர்களை நினைத்து

சிறிய கர்மாக்கள் செய்கிறோம். மனுஷ்யர்களும் பிராணிகளும் உயிரோடு இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு அடையாளமாக கர்மா செய்தால் மட்டும் போதாது. நமக்கு தொடர்புள்ளவர்களுக்கும்- நமக்குத் தொடர்பில்லாத ஏழைகளுக்கும் உபகாரம் சேவை செய்வதே மனுஷ்யஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் ஆகும்.

பகவத்கீதையில்- யாகம், யஜ்ஞம், கர்மா- என்ற சொற்கள் எல்லாம் **वेदविहित कर्म** வேதத்தினால் விதிக்கப்பட்ட கடமை என்றே பகவத் பாதர்களும் மற்றமதாசாரியர்களும் பொதுவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவற்றை விளக்குகின்ற பண்டிதர்கள் அகநி ஹோத்ரம் முதலிய யாகங்களையே பொருளாக எடுத்துக்காட்டி அவற்றைப் பயனைக் கருதாது செய்யவேண்டுமென ப்ரஸங்கம் செய்கிறார்கள் - மனுஷ்யர்களுக்கும், பிராணிகளுக்கும் சேவைபுரிவதும், உதவி செய்வதும், தவிர்க்க முடியாத யஜ்ஞம்தான் என்பதை எடுத்து சொல்வதே இல்லை. ஆனால் ஞானதேவர்- தமது ஜ்ஞானேச்வரி என்ற கீதைப் பேருரையில்- கீதையில் வருகின்ற யாகம் கர்மா என்ற சொற்களுக்கு வேதத்தில் குறிப்பிட்ட பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள் தான் பொருள்- என்பதை விளக்கியிருக்கிறார். ஆகவே ப்ராமணர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட, தவிர்க்க முடியாத கடமைகளில்- மனுஷ்யர்களுடையவும் பிராணிகளுடையவும் அன்றாட சிரமங்களைத் தீர்ப்பதும் உபகாரம் செய்வதும் கடமைகள் - யஜ்ஞங்கள் ஆகின்றன. ஆனால் பிராமணர்கள் தமது வீட்டுக்குள் செய்யப்படுகின்ற யாகாதி கர்மாக்களை அநுஷ்டிப்பதாலேயே தமது கடமைகள் தீர்ந்து விட்டன என்று நினைக்கிறார்களே. இது நியாயமா? பெரியோர்கள் விளக்க வேண்டும் என்று சொல்லி அமர்ந்தார்

பிராமணர்கள் அனைவரும் திடுக்கிட்டார்கள்.

பெரியோர்களே! என்னை மன்னிக்க வேண்டும். பகவத்கீதையில் மூன்றாவது அத்யாயத்தில் **यज्ञशिष्टाशिनः सन्तः मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः** என்ற வசனத்திற்கு பகவத் பாத பாஷ்யம்

देव यज्ञादीन् निर्वृत्य என்ற தேவயஜ்ஞம் முதலிய பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களைத்தான் குறிப்பிட்டு சொல்கிறது. அச்வமேதம் முதலிய விசேஷ யாகங்களை எடுக்க வில்லை. விசேஷ யாகங்களை காட்டிலும் பிராமண வர்க்கத்திற்கே பொதுவாக விதிக்கப்பட்ட ஐந்து மஹா யஜ்ஞங்கள்தான் முக்கியமானவை. ஆகவே தேவயஜ்ஞம், ருஷியஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மநுஷ்யஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம் எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்து (निर्वृत्य) மீதமிருப்பதையே ஸாதுக்கள், தன் பந்துமித்ரர்களுடன் சாப்பிட வேண்டும். இந்த பகவத்பாத பாஷ்யத்தை அநுஸரித்தே ஞானேச்வரர் ஸ்பஷ்டமாக அன்றாடம் மனுஷ்யர்களுக்கும், பிராணிகளுக்கும் தேவையானவற்றைப் பகிர்ந்தளித்த பிறகுதான் மீதமிருப்பதை ஒருவன் எடுத்துக் கொள்ளலாம். என்று கூறுகிறாரே! பெரிய யாகம் செய்துவிட்டு, அதற்காகப் பெரும்பொருள் சேர்த்து, அந்த யாகம் முடிந்ததும் மீதத்தை தமக்கு உபயோகப் படுத்துவது முறையாகுமா? என்று இவன் விளக்க கோறுகிறான்.

நான்கு மகரகண்டி ஸால்வைப் பெரியோர்கள் தமக்குள் ஸம்ஜ்ஞை செய்து கொண்டு எழுந்தார்கள். ஒருவர் கூறினார் உங்கள் ஸம்பாஷணம் கேட்க கேட்க ஆனந்தமாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் காரியம் இருக்கிறது. ஸபை நடக்கட்டும் என்று சொல்லிக் கிளம்பிவிட்டார்கள்.

சற்று நேரம் மெளனம். பிறகு ஒரு வயதான மஹாவித்வான் முக்கி முனகிக்கொண்டெழுந்தார். பேசினார்.

ராமதாஸ ஸ்வாமிகள் சொன்னது ஒரு அக்ஷரம் கூட தவறானது என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் கால தேசவர்த்த மானங்கள் மிகவும் விபரீதமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறன. புராணகாலத்திலிருந்து பிராமணனும் கூத்திரியனும் ஒன்றுபட்டு- ஞான மார்க்கத்திலும் சரி, லோக விஷயங்களிலும் சரி, பரஸ்பரம் ஆலோசித்துதான் பல கார்யங்களைச் செய்தார்கள். தற்காலம் ராஜாக்கள் அவ்வளவாக பிராமணர்களை மதிப்பதில்லை. பரஸ்பரம்

பொறாமையினால் மோதிக்கொள்கிறார்கள். ராஜாக்களிடம் ஆலோசகர்களாக இருந்த பிராமணர்கள் அவரவர்கள் அஹங்காரப்பட்டுக் கொண்டு அரசர்களைத் தூண்டி விடுகிறார்கள். ராஜாக்களுடைய பரஸ்பரக் கலத்தினாலேயே ராஜாக்களே அடுத்த தேசத்தின் மீது துருக்கர்களை ஏவி விடுகிறார்கள். இந்த நிலையில் பிராமணர்கள் வைச்யர்களை நம்பி கர்மாநுஷ்டானத்திற்கு அநுகூலமாக சொத்துக்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு- நாளைக்கு என்ன செய்யலாம் என்று கவலைப்படாமல் கர்மாநுஷ்டானங்கள் செய்து வருகிறோம். இந்த நிலையில் ராமதாஸ ஸ்வாமிகள் சொன்ன மநுஷ்ய யஜ்ஞங்கள் பூத யக்ஞங்கள் இவற்றையும் தேவ யஜ்ஞம் ருஷியஜ்ஞம்- பித்ருயஜ்ஞம் போல அடையாளமாக வைச்வதேவம் என்ற சின்னக்கர்மாவால் செய்து விட்டதாக மனதை ஸமாதானப்படுத்திக்கொள்கிறோம். அதனால் ஸாதாரணஜனங்களுக்கு வர்ணதர்மங்களில் நம்பிக்கை போய்விட்டது. அதைச் சீர்திருத்த வேண்டியதுதான். உங்களைப்போன்ற மஹாபுருஷர்கள்தான் இந்த காரியத்தைச் செய்ய முடியும். உங்களுடைய பிரயத்னம் ஸபலமாக வேண்டுமென்று வேதபாராயணம் செய்து விச்வேச்வரனை பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஸமர்த்தர் எழுந்திருந்தார். "பெரியோர்களே! இவன் சில கசப்பான உண்மைகளைச் சொல்ல வேண்டிய நிர்பந்தம் வந்து விட்டது. அதனாலே பேசுகிறான். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் நமது ஸநாந தர்மத்தை- பாகவத தர்மம்தான் காப்பாற்றும். ஜனங்களை ஒற்றுமைப்படுத்தி- சத்ருக்களை விரட்டிவிடும். நான்கு வர்ண அமைப்பு சீரழிந்துவிட்ட நிலையில் இது ஒன்றுதான் தாரகம். இதற்கு வாராணஸீ ப்ராஹ்மணஸபை ஆதரவுதர வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

மற்றொரு பெரியவர் எழுந்தார். திடமான வாக்கில் பேசினார்.

ஸத்யமேவ ஜயதே. ஸத்யம் தான் ஜயிக்கும். நீங்கள் சொன்ன ஒவ்வொரு அட்சரமும் ஸத்யம். ஏதோ

பிராமணதர்மத்தை அநுஷ்டிப்பது போலவும், காப்பாற்றுவது போலவும், காசிபிராமணர்கள் பாசாங்கு தான் செய்கிறார்கள். ஸ்ரீமத் பாகவதம் கூறுகிறது **कर्मण्यकोविदाः मूर्खाः पण्डित मानिनः ।** கர்மமார்க்கம் இவர்களுக்கு தெரியாது. தெரிந்தது போல பாவனை பண்ணிக்கொண்டு மார்தட்டிக்கொண்டு மூர்க்கத்தனமாக நடந்துகொண்டு பண்டிதர்கள் நாங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு சமூகத்தினுடைய வெறுப்பைத்தான் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நேர்மையில்லாமல் தித்திப்பாக அழகாகப்பேசி தனவந்தர்களை மயக்குகிறார்கள். இப்படியே உலகத்தை ஜயித்துவிடலாம் என்று மனப்பால் குடிக்கிறார்கள். ஏழைகளை துச்சமாக நினைக்கிறார்கள். “நிறைய பாபங்கள் முன்ஜன்மத்தில் செய்திருக்கிறான். இந்த ஜன்மத்திலே கஷ்டப்படுகிறான். நாம் புண்யம் செய்து ஸெக்யமாக இருக்கிறோம். பிராமணனை ஹரியாக - பரமேச்வரனாக உபாஸிக்க வேண்டுமென கூறுகிறார்கள்.”

**पशून् द्रुह्यन्ति विस्रब्धाः प्रेत्य खादन्ति ते च तान् ।**

**द्विषन्तः परकायेषु स्वात्मनं हरिमीश्वरम् ॥**

இவர்கள் இப்படி ஆத்மஹத்தி பண்ணிக்கொள்கிறார்கள் என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த நிலை வருமோ என்று ஒரு நொடிகூட அவர்கள் சிந்திப்பதில்லை.

**त्रैवर्णिका ह्यक्षणिक्काः आत्मानं खादयन्ति ।** ஆகவே நீங்கள் ஒரு வழி சொல்லுங்கள் நாங்கள் கேட்கிறோம்.”

ஸமர்த்தர் பேசினார். “உங்களுடைய தெளிவான சிந்தை மனபூர்வமானது. நேர்மையானது. கபடமற்றது. இப்படி பிராமண சமூஹம் வீணாகிப்போகின்றதே என்ற உங்களுடைய மனப்புழுக்கம் - பரிதாப உணர்ச்சியே மஹாதவம்.

புராண காலத்தில் விச்வாமித்திரரும்; பரசுராமரும், துரோணரும் - வில்லை கையிலேந்தி போர் புரிந்து இருக்கிறார்கள். மஹாக்ஷத்ரியர்களான- அர்ஜுனன் கர்ணன் முதலியவர்கள் இந்த பிராமண வீரர்களிடம் வில்வித்தை கற்றிருக்கிறார்கள். அப்படி போரிட்ட பிராமணன் தமக்கு ராஜ்யம் வேணுமென்ற போர்புரியவில்லை. தர்மத்தை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன்- சிறிது கூட சுயநலம் பாராட்டாமல். ஜீவவர்க்கத்தின் கேஷமத்தையே கோரித்தான் போர் புரிந்தான்.

பிராமண தர்மம் வேதங்களில் கூறப்பட்ட கடமைகள். எல்லாமே ஒரு சாராரைக்காப்பதற்காக அல்ல. **शं नो अस्तु द्विपदे शं चतुष्पदे** இரண்டு கால் பிராணிகளான மனிதவர்க்கம், பட்சி வர்க்கம் - நான்கு கால் பிராணிகளான ம்ருக வர்க்கம் - எல்லோருக்கும் மங்களம் உண்டாகட்டும் என்று தான் வேதம் பிரார்த்திக்கிறது. இந்த உட்கருத்தை நாம் நினைத்துப் பார்க்கிறோமா?

இந்தப் புண்யபூமில் பிறந்து தைவீகமே மனதில் நிறைந்து வாழ்கின்ற மனிதர்களைப் பதராக நினைத்து கொள்ளைக்காரன் டெல்லியில் சக்ர வர்த்தியாக ஆள்வதாவது? அதற்கு அடிபணிந்து தர்மமும் பக்தியும் மிகுந்து வாழ்கின்றவர்கள் தலைகுனிந்து வாழ்வதாவது? பாமர ஜனங்கள் கேட்பாறற்று சோற்றுக்காக அரசாங்கத்தின் கொடுங்கோல் ஆட்சிக்குக் கட்டுப்படுவதாவது? இதெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டாமா?

**राष्ट्रं धारयतां ध्रुवम्**

என்று ராஷ்ட்ர தர்மத்தை அடிப்படையாக கொண்ட நமது வேததர்மம் கேட்பாறற்று காட்டு ஓலமாக ஆகிவிட்டதே!

ஜாதி, மதம், வர்ணம், என்ற பேதங்களை யெல்லாம் கடந்து- நாமெல்லோரும் அவ்யாஜ கருணாமூர்த்தியான பகவானின் செல்வங்கள். எல்லோரும் சேர்ந்து அவனது ராம நாம கீர்த்தனம் செய்து நாட்டுமக்களை ஒற்றுமைப்படுத்தி.

வீறுகொண்டு எழுவதுதான். மஹா ராஷ்ட்ர தர்மம். அதைக் கைக்கொண்டு இந்த அந்நிய பிசாசுகளை விரட்டி இந்த பாரத புண்யபூமியை பழைய சோபையோடு விளங்கச் செய்ய வேணும்- என்பதுதான் நமது கொள்கையானால்- எல்லோரும் ஏகோபித்து- ஸ்ரீராம ஜயராம ஜயஜயராம. ஹர ஹரமஹா தேவ- ஜயஜய ரகுவீர ஸமர்த்த- என்று கோஷம் செய்ய வேண்டும்.

கூடியிருந்த அனைவரும் அப்படி கோஷமிட்டனர்- முக்திமண்டபம்- இன்றுதான் முக்திமண்டபம் ஆயிற்று- என்று பிராமணோர்த்தமர்கள் பெருமகிழ்ச்சி எய்தினர்.

அன்றிரவு காசிமஹாராஜா அவர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தார். காசிமஹாராஜா பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். காசிக்ஷேத்ரமும் விச்வேச்வரர் ஆலயமும். அவருடைய பரிபாலனத்துக்கு உட்பட்டது.

காசி க்ஷேத்திரம் மிகவும் புனிதமானது- என்று நினைத்து அங்கு மலஜலங்கள் கழிக்கக்கூடாது. அதனால் காசிக்ஷேத்திரத்தின் அக்கரையில் (கீழ்க்கரையில்) தமது அரண்மனையைக் கட்டிக்கொண்டு வாழ்கிறார்கள். வேதாத்யயனம் முழுமையாகச் செய்தவர்கள். அவர்கள் நாள்தோறும் தமக்கு சொந்தமான அலங்கார ஓடத்தில் ஏறி அரண்மனைக்கு எதிரே, கங்கையின் மேல்கரையில் சிவாலாகாட் என்ற தங்களுடைய மாளிகைக்கு வந்து சிவ பூஜை செய்துவிட்டு பரிவாரத்துடன் ஓடத்திலேறி கங்கையின் தென்முனையிலிருந்து கங்கையில் பவனிவருவார்கள்.- கங்கையில் ஸ்நாநம் செய்கின்ற வெளிநாட்டு உள்நாட்டு யாத்ரிகளிலெல்லோரும் ஹர ஹர மஹாதேவ- என்று கைகூப்பி வணங்குவார்கள். மஹாராஜாவும் கூப்பின கை இறங்காமலே சென்றுதசாச்வமேத காட்டில் இறங்கி- விச்வநாதர் ஆலயம் சென்று பக்தியோடு பூஜை செய்து- உச்சிகால பூஜை தர்சனம் செய்துவிட்டு மதியம் சிவாலாகாட் மாளிகையிலேயே தங்குவார். பிற்பகல் பிரமாணர்களின் வேத பாராயணத்தில் கலந்து கொள்வார். மாலையில் கங்கையில்

ஓடப்பவனி போய் விச்வேச்வரரை தர்சித்து- இரவு கீழ்க் கரையில் உள்ளதன் அரண்மனைக்குச் செல்வார்.

காசி மஹாராஜா ஸமர்த்தர் கோஷ்டிக்கு விருந்து வைத்து- நடு இரவுவரை அவர்களுடைய நாமகீர்த்தனம் கேட்டு விடைகொடுத்தார்.

இரவு ஸங்கட மோசன ஹநுமானின் தோட்டத்தில் தங்கியிருந்த ஸமர்த்தரின் குழாமை ஸந்திப்பதற்காக மறுநாள் காலை பிராமண இளைஞர்கள் வந்தனர். கூடைகூடையாக பழங்கள் கொண்டு வந்திருந்தனர். எல்லோரும் ஸமர்த்தரை வணங்கி ஆசிபெற்று அமர்ந்தனர்.

ஸமர்த்தர் மந்த ஹாஸம் புரிந்து அவர்களை விசாரித்தார். அவர்கள் ஹநுமான் சாலிஸாவை இனிமையாகப் பாடினார்கள். கண்மூடி ஸமர்த்தர் ஹநுமானை பிரத்யக்ஷமாக தர்சனம் செய்தார்.

ஸமர்த்தர் அவர்களைக் கேட்டார் “நேற்று பிரம்ம மஹாலபைக்கு வந்திருந்தீர்களா?”

“சிலபேர்தான் வந்திருந்தோம். இரவு முழுவதும் எங்களது வ்யாயாம சிபிரத்தில் (உடற்பயிற்சிமன்றம்) தங்களைப் பற்றியே பேசினோம். உதயத்தில் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தோம். தங்களிடம் தொண்டர்களாக சேர்ந்து தங்கள் திட்டத்திற்காக உழைப்போம். உடனே ஸ்நாநம் செய்துவிட்டு இங்கே வந்தோம். தங்கள் ஆணைக்காக காத்திருக்கிறோம்.

இதுவரை என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள் ?

யாத்திரிகர்களின் யாத்ராகர்மாக்களை செய்து வைக்கவேண்டிய அளவுக்கு வேதங்களையும் கர்ம முறைகளையும் கற்றுக்கொண்டோம்.

ஈல சிறிய தங்க நாணயங்கள் வைத்திருக்கிறோம்- யாத்ரிகள் கையில் அவற்றை எண்ணிக் கொடுத்துக் கர்மாவின் நடுவில் தக்ஷணை கொடுக்கவேண்டிய ஸந்தர்ப்பங்களில், இந்த தங்க நாணயங்களை தக்ஷிணையாகக் கொடுங்கள்,

நாங்கள் மற்ற நாணயத்தை தக்ஷிணையாக வாங்கமாட்டோம்- என்று சொல்லிவிடுவோம். அவர்கள் பலதடவை தக்ஷிணை வைத்துகொடுப்பார்கள். கடைசியில் அவர்கள் தயங்கி தயங்கி - தங்கள் திட்டத்திற்கு மேல் பல மடங்கு அதிகமாக எங்களுக்கு நாட்டு நாணயங்களை வழங்குவார்கள். இப்படி ஏமாற்றி பிழைப்பு நடத்துகிறோம். நேற்று தங்கள் அம்ருதவர்ஷமான பேச்சைக் கேட்டுத்தான் எங்களுக்கு கண்கள் திறந்தன. செய்தபாவங்களுக்கு பிராயச்சித்தமாக தங்களோடு சேர்ந்து சேவை செய்வது என்று முடிவுக்கு வந்தோம்.

ஸமர்த்தர் புன்னகை புரிந்தார். என் அருமைக்குழந்தைகளே ! அவஸரப்படாதீர்கள். பூவுலகிலேயே சிறந்தது காசி மஹாக்ஷேத்ரம். இந்த பாரத பூமியில் பிறந்தவர்கள் எல்லோருக்குமே ஜன்மாவில் ஒரு தடவையாவது காசிக்கு சென்று கங்காஸ்நாநம் செய்து விச்வேச்வரரை தர்ஃனம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணமுண்டு. ஏழைகள் கூட பல சுகபோகங்களை தியாகம் பண்ணி- துட்டு துட்டாகப் பணம் சேர்த்து காசி யாத்ரை செய்வார்கள். அப்படி வருகின்ற யாத்ரிகர்களுக்கு முறைப்படி கங்காஸ்நாநம் செய்து வைப்பதற்காகவே நீங்கள் பிறவி எடுத்திருக்கிறீர்கள். அந்த தர்மத்தை நீங்கள் கைவிடக்கூடாது. உங்களுக்கு இப்போது ஒரு தியாக புத்தி வந்திருக்கிறது. அதை வலுவாக வைத்துக்கொண்டு ஏழைகளான யாத்ரீகர்கள்- நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் அளவுக்கு உங்களுக்கு தக்ஷிணை கொடுக்க இயலாதவர்களாதலால் அவர்களை மிகவும் ஆதரவோடு வரவேற்று அவர்கள் செய்யவேண்டிய கர்மாக்களைக் குறையாமல் செய்து வையுங்கள். அதனால் அவர்களுக்கு எவ்வளவு புண்ணியம் உண்டோ அதைப்போல பலமடங்கு உங்களுக்கு புண்ணியம் பெருகும். தன்வந்தர்கள் உங்களுடைய ச்ரத்தையைப் பார்த்து வாரி வாரி வழங்குவார்கள். ஆகவே தீர்த்தங்களின் புனிதத் தன்மையைக் காப்பது உங்கள் கையில் தான் இருக்கிறது. என்ன காரணமோ தெரியவில்லை ஆக்ரமித் மூர்க்க முஸ்லீம்கள் கொஞ்சம்

கொட்டமடங்கியிருக்கிறார்கள்! அவர்களை நம்பமுடியாது. காசி க்ஷேத்ரத்தைக் காப்பாற்றுவது உங்கள் கையில் இருக்கிறது. அதற்கு காசி வாஸி மஹாஜனங்களுடைய விச்வேச்வர பக்தியை ஜாதி வித்யாஸமில்லாமல், உங்களுடைய பிராமணப் பெருமையையும் கர்வத்தையும் விட்டு விட்டு சமமாகப் பழகி அவர்களுக்கு உற்சாகமூட்டி அவர்களுடைய ஆர்வம் குறையாமல் விழிப்புணர்ச்சியை, பகவன் நாம பஜனை - நாமஸங்கீர்த்தனம் முதலிய வற்றை ஒன்றுகூடிச் செய்வதால் பெருக்கவேண்டும். உஷாராக இருக்கவேண்டும். முக்கியமாக வேத அத்யயனத்தை கைவிடக்கூடாது. இதுவே இப்போது மலர்ந்திருக்கின்ற மஹாராஷ்ட்ரதர்மத்தின் அடிப்படை. இந்தத் தொண்டர் கூட்டத்தில் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற மரியாதை உண்மையானால் இப்படி நீங்கள் நடந்து கொள்வதே எங்களுக்குப் பெரும் பலம். இதுவே இந்த யாத்திரையின் முக்கிய நோக்கம். ஜய ஸ்ரீராம ஜயராம ஜய ஜயராம. ஜய ஸ்ரீ ரகுவீரஸமர்த்த.

இவ்வாறு அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தார். ஸங்கடமோசந ஹநுமான் கோவில் வளாகத்தில்- சுற்றிவர பெரிய திண்ணைகள். அவற்றில் அமர்ந்து ஸாதுக்கள் துளஸிராமாயணம் படித்து கொண்டிருந்தார்கள்- ஒருவர் ஒரு சௌபாயியின் கால் பகுதியைப் படிப்பார்- அதை நூற்றுக்கணக்கான பக்தர்கள் எதிரே இருக்கும் பலகையில் பட்டுவிரித்து- அதன் மீது துளஸிராமாயணத்தை விரித்து வைத்துக்கொண்டு ஜனங்கள் கூடிப்படிப்பார்கள். ஸமர்த்தர் தமது குழாமுடன் அங்கு அமர்ந்து கண்மூடிக் கேட்டு பரவசமாக ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே கேட்டார்.

ஸமர்த்தர் நினைத்துப் பார்த்தார். முட்டு முட்டாக குந்திக் கொண்டு உட்கார்ந்து- கையில் ஜபமாலையில் ராம நாமம் உருள, பக்திபரவசத்துடன் இந்த ஏழை ஸ்தீரீகள் எவ்வளவு பவ்யமாகக் கேட்கிறார்கள்? நடுத்தர மக்களின் அலட்சியப்போக்கினால் கடமைகளை மறந்து உல்லாஸ வாழ்க்கை மற்ற நகரங்களில் பரவிவிட்டதே. இங்கே இந்த

துளசிதாஸரின் ராமாயணம் இப்படி ஆட்கொண்டு இருக்கிறதே !

“ஸத்யம் சிவம் ஸுந்தரம்” என்று காசிவிச்வேச்வரரே முத்திரை குத்தின அந்த ஸ்ரீராம சரித மாஸைத்திற்கு எவ்வளவு அருள்திறன்? அந்த அருள்திறனால் அல்லவா சீரழிந்த வேததர்மம் இன்றும் பிழைத்திருக்கிறது?

இப்படியெல்லாம் தம் தொண்டர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னார். ஸமர்த்தருக்கு காசியை விட்டுக்கிளம்பவே மனமில்லை. தமது கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்கு காசியில் பல பாடல்களைக் கற்றக் கொண்டார் ஸமர்த்தர்.

காசியாத்திரையில் மஹா பரிக்ரமம்- என்று ஒரு முறை உண்டு சுமார் பதினைந்து மைல் உள்ள இந்த பிரதக்ஷிணம்- ஸித்தி பெற்ற பெரியோர்களின், பல ஸ்தலங்களை உள்ளடக்கியது - நாமகோஷம் செய்துகொண்டே வலம் வந்தார்.

ஒரு ஆச்சரியத்தை கவனித்தார். நகரங்களில்- மதமாற்றத்தினால் ஏற்பட்ட சமீபகால முஸ்லீம் ஜனத்தொகையைக் காட்டிலும்- அந்தப் பிரதேசத்து கிராமங்களில்- மிகமிகச்சிறிய அளவிலேதான் மதமாற்றம் நடந்திருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக கிராமவாசிகளின் உள்ளத்திலே - ரத்தத்திலே- ஊறிய வேத நெறி - பக்தி நெறி - மனஉறுதி அவர்களை கட்டாய மதமாற்றத்திலிருந்து காப்பாற்றி இருக்கிறது. அவர்களிடம் அநுஷ்டானம் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஊரில் இருக்கின்ற வேதம் ஒதுகின்ற ஏழைபிராமணர்களிடம் பாமர ஜனங்களுக்குள்ள மதிப்பும் மரியாதையும் நன்றாகத் துலங்கின. ஸமர்த்தர் மனதிலே இவையெல்லாம் ஆழமாகப் பதிந்தன. வேத தர்மத்திற்கு அழியாத ஜீவன் உள்ளது. அதை அழிக்கவே முடியாது. அதைக்கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு நமது பிரசாரத்தை நடத்த வேண்டும் என்று உற்சாகம் மேலிட்டது.

ப்ரேதத்தை எரிக்க சுடலைக்குப் போகிறவர்கள் 'ராம நாம ஸத்ய ஹை' என்று கூறிக்கொண்டே போவார்களானால் இந்த மதத்தின் வேரை எவ்வாறுதான் பிடுங்கமுடியும்?

பரிக்ரமா முடிந்து- ஸங்கட மோசன ஹநுமான் ஸந்நிதிக்கு வந்தார். தொண்டர்களுடன் ஹநுமான் சாலீலா பாடினார்.

जय जय जय हनुमान गोसाईं।

कृपाकरहु गुरुदेव कीनाई ॥

ஹநுமான் கோஸ்வாமியே! காசி கேஷத்ரம் வந்து பலபாடங்களைக் கற்றுக்கொண்டு விட்டோம்- நீங்கள் தான் எங்களுக்கு குருதேவர். மேலும் தொடர்ந்து- எமக்கு வழிகாட்டவேண்டும். என்று நூறுதடவை இந்த தோஹாவைப் பாடினார்.

(இந்தக் காசியாத்திரைப் படலத்தில் கூறப்பட்ட ஸமர்த்தரின் பிரஸங்கங்கள் - மன ஓட்டங்கள்- எல்லாமே ஸமர்த்தரின் தாஸ போதத்திலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாடல்களின் கருத்துதான். ஒன்றுகூட நூலாசிரியரின் கற்பனை அல்ல)

### 9. பிரயாக யாத்திரை

காசியிலிருந்து கிளம்பி ஒரே இரவில் ப்ரயாகைவந்து சேர்ந்தார்கள். ஜூஸி என்ற இடத்தில் ஓடங்களில் ஏறி- கங்கையின் மேல்கரை வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கேயும் கங்கை - தக்ஷிண வாஹிநீ தான் - தென்முனையில்- மேற்கே இருந்து ஓடிவருகின்ற- யமுனை கலக்கிறது. அந்தக் கூடலில்- நதிகளின் அடி ஆழத்தில்- குபு குபு வென்று கிளம்பி ஸரஸ்வதீ நதீ சேருகிறது.

கூடுகின்ற கரை ஓரத்தில் அக்ஷய வடம் - அழியா ஆலமரம். அங்கு வந்து சேர்ந்தனர் ஸமர்த்தரும் தொண்டர்களும். அங்கு வேணீமாதவர் என்ற ராம பக்தர் அவர்களிடம் வந்து சேர்ந்தார். அவர் வால்மீகி



ராமாயணத்திலிருந்தும் ஸ்ரீ ராம சரித மாநலத்திலிருந்தும் ராமன் வனவாலத்தின்போது அங்கு நடந்த நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்கூறி அந்த இடங்களை அடையாளம் காட்டினார். ஸமர்த்தர் அந்த நேரத்தில் ராமனும் ஸீதையும் லட்சுமணனும் தம்மோடு கூட வருவதாக ஒரு பாவாவேசத்தில் ஆழ்ந்தார். வேணிமாதவர் அவர்களை - பரத்வாஜ ஆசிரமத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்குதானே- ஸீதாராம லட்சுமணர்கள் அந்த முனிவரை ஸந்தித்து ஆசிபெற்றார்கள். அங்கே மஹரிஷிகள் பலருடைய பிம்பங்கள் கல்லில் வடிக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்களை அடையாளம் காட்டினார் வேணிமாதவர். அங்கிருந்து அவர்கள் த்ரிவேணி ஸங்கமத்து மூலையில் உள்ள அக்ஷய வடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அதனடியில் தவச்சின்னங்களாக அமர்ந்திருந்த மஹரிஷிகளை தர்சனம் செய்து வைத்தார்.

துளஸீதாஸர் இங்கே யாத்திரை வந்திருந்தபோது, ஒருநாள் இரவு - ராம நாமம் சொல்லிக்கொண்டு அவ்விடத்தில் வெகுநேரம் அமர்ந்திருந்தார்.

நள்ளிரவில்- ஒரு லேசான ஒளிபரவியது. கல்லாகச் சமைந்திருந்த அம்மஹரிஷிகள் எழுந்து ராமாயணம் படித்தனர். அவர்களைப் பணிந்து இது என்ன நூல்? என்று கேட்டார். ஒரு முனிவர் சொன்னார் முதல் முதலாக சிவபெருமான் காசுபுண்டர் என்ற முனிவரிடம் தாம் கேட்ட ராமாயணத்தைப் பார்வதி தேவிக்கு எடுத்துச் சொன்னாரே- அந்த ராமாயணம் இது என்றார். தொடர்ந்து கேட்க வேண்டுமென்று அங்கேயே தவம் கிடந்தார் துளஸிதாஸர். ஆனால் மறுநாள்- அந்த நிகழ்ச்சி நடைபெறவில்லை. மேலும் சில நாட்கள் முயன்றார். அன்று கண்டகாட்சி தமக்கு அருள் பாலிப்பதற்காக- மகரிஷிகள் காட்டிய கருணை- என்று உணர்ந்தார் துளஸிதாஸர். இந்த விபரத்தை வேணிமாதாவர் கூறக் கேட்ட ஸமர்த்தர்- துளஸிதாஸர் அரும் பெரும் மாண்பை நினைத்து தியானத்தில் வெகுநேரம் ஆழ்ந்திருந்தார்.

அங்கே சற்றுத் தள்ளி நகரத்து முனையில்- ஒரு மடத்தை நிறுவி மாருதியையும் பிரதிஷ்டை பண்ணினார்.

மறுபடியும் காசிக்குத் திரும்பினார். காசி நகரமத்தியில் ஒரு மடத்தை ஸ்தாபித்தார். அங்கு ராமசந்திர த்ரிவேதி என்ற மஹாபண்டிதரை அதிபராக நியமித்து, அவரும் அவருடைய சீடர்களும், தான் இதுகாறும் எழுதிய நூல்களைப் படி எடுத்து வைக்கும்படி பணித்தார்.

### 10. அயோத்தியா விஜயம்.

ஸமர்த்தர் காசியிலிருந்து கயாக்ஷேத்ரம் சென்றார். பல்குனி நதியில் ஸ்நாநம் செய்தார். கதாதரபாதங்களை தர்சனம் செய்தார். தைவத்திற்கு முன்பாக முன்னோர்களான பித்ருக்களை வழிபடுவது வைதீக ஸம்ப்ரதாயத்தில் முக்கியமானது.

உபநிஷத்துகள் ஒருபுறம் மனித தேகத்தில்- ஆத்மா- அழிவற்றவன் - ஒரு உடலை உதரி- தனது புண்ய பாபங்களுக்கு ஏற்ப, அடுத்த பிறவியை உடன் எடுத்துக்கொள்கிறான். புண்யபாபங்கள், அஹங்காரத்தின் தொடர்புகள், அதை ஆத்ம ஞானத்தினால் விலக்கி மறுபிறவியில்லாமல் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்- என்பதுதான் பரமஸித்தாந்தம்.

ஆனால் வேதங்கள் மற்றொரு முறையை எடுத்துச் சொல்கின்றன. ஒரு குலத்தில் பிறந்தவன் தன் மூதாதையர்களுடன் தொடர்பு உள்ளவன். தன் ஸந்ததிகளுக்கு அந்தத் தொடர்பை அறுந்து போகாமல் இணைத்துக் கொடுப்பவன். ஆகவே இறந்தவன்- விச்வே தேவர்கள் என்ற தேவர்களுடன் சேர்ந்து- இறந்தவனின் பிதா - பாட்டனார் - முப்பாட்டனார்கள் தொடர்பைப் பெறுகிறான். அதனால் அவன் தெய்வமாகிறான். ஆகவே இறந்த பிதாவை அவருடைய முன்னோர்களுடன் சேர்த்து வைத்து தர்ப்பணங்களும் ச்ராத்மும் செய்துவருகிறான்.

இது ஸந்ததிகளுக்குத் தம்மூதாதையருடன் தைவீகமான தொடர்பை கொடுத்து தம் குலத்தைப் பற்றிய மதிப்பு உயர்ந்து இந்தக் குலத்தில் பிறந்த நாம் தவறு செய்யக்கூடாது- என்ற நற்பண்புகளை வளர்த்துக் கொடுக்கிறது. இந்த சாஸ்திர விதி பரமார்த்த ஸத்யமில்லையானாலும் வ்யாவஹாரிக ஸத்யம்தான் - நடைமுறை - ஸத்யம்தான்.

அங்கு தர்சனத்தை முடித்துகொண்டு சற்றுதூரத்தில் இருந்த புத்த கயாவுக்குச் சென்றார். அங்குதான் கௌதமபுத்தர் போதிமரத்தடியில் அமர்ந்து ஞான ஒளிபெற்றார்.

இரண்டு இடங்களிலும் ஸமர்த்தர் மதஸம்பந்தமான மக்களின் ஈடுபாடுகளை ரஸித்தார்.

அங்கிருந்து வடக்கே திரும்பி அயோத்தி சென்றார். ராமஜநம் பூமியில் அடிஎடுத்து வைத்ததும். தம் நிலைமறந்து 'ஸ்ரீராமஜயராம ஜய ஜய ராம' என்று அடங்கிய குரலில் முணுமுணுத்தார். சிஷ்யர்கள் அவரை கைத்தாங்கலாக அணைத்து அழைத்துச் சென்றனர்.

ஹநுமான் கத்தி (gaddi) (ஸிம்மாஸனம்) யில் ஸமர்த்தருக்கு விசேஷமான வரவேற்பு நடந்தது. அந்த நாள் வரை அயோத்தியில் முஸ்லீம்கள் ஆக்ரமிப்பு நடைபெறவில்லை.

பதினேழாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் அக்பரின் ஆட்சி டெல்லியில் நடந்தது. அவர் தன் சபையில் சில ஹிந்து தீர்ப்புருஷர்களை ஆலோசகராக சேர்த்துக்கொண்டார். அவர்களுடைய நேர்மையும் உண்மையான ஒத்துழைப்பும் அக்பரை ஈர்த்தது.

அவர்கள் அக்பருக்கு ஆலோசனை கூறினார்கள்! கொடுமை ஆட்சி நடத்தினால் பகைதான் வளரும். உங்கள் ஆட்சி பாரத நாட்டில் தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டுமானால், இந்தப்பகையை வளர்க்கின்ற முஸ்லீம்கள் அட்டுழியத்தையும் மதமாற்றத்தையும் நிறுத்த வேண்டும். இந்து அரசர்கள் போர்புரிய விரும்பவில்லை. அவர்களை

மதித்து தமது ராஜ்யத்தை ஆள்வதில் அவர்களுக்கு சுதந்திரம் அளித்தீர்களானால் அவர்கள் உங்களுக்கு கீழ்ப்படிந்து நடந்து கொள்வார்கள். இந்து அரசன் ஆண்டால் ஜனங்கள் அமைதியாக இருப்பார்கள். பகை வளராது. ஆட்சி திடப்படும். இந்த முறையில் இந்து அரசுகள் அனைத்தையும் உங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்து விடலாம். உமது ராஜ்யம் விரிவடையும். நீங்கள் நிம்மதியாக- டெல்லியில் சக்ரவர்த்தியாக இருக்கலாம். உங்களுக்கு இந்த யோஜனைசரி என்று தோன்றி சம்மதம் தெரிவித்தால் அடுத்த ஆலோசனையை நாங்கள் கூறுவோம் என்றார்கள்.

அக்பருக்கு அரசாட்சிவேணும். அது இவ்வளவு ஸுலபமாக நடக்குமானால் இந்த ராஜ்யங்களை வசப்படுத்தப் போர்புரிந்து வீணாகப் பகையை வளர்த்துவானேன். என்று உணர்ந்து "உங்கள் ஆலோசனையை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அதன்படி நீங்கள் இந்த ஆலோசனையை செயல்படுத்தி எனது ஆட்சியை வளரச் செய்யவேண்டும்" என்றார் அக்பர்.

அப்படியானால் இரு ஆணைகளைப் பிறப்பிக்க வேண்டும்.

(1) நமது ஆட்சியில்- பலவந்தமாக ஜனங்களை மதமாற்றம் செய்யக்கூடாது. அவரவர்கள் மதத்தை அநுஸரித்து அவர்கள் நிம்மதியாக இருக்கவேண்டும்.

(2) கிராமங்களிலோ, நகரங்களிலோ புகுந்து ஸ்வயேச்சையாக மக்களைக் கொடுமைப்படுத்துவதோ, கொள்ளையடிப்பதோ மதமாற்றம் செய்வதோ கூடாது. இந்தச் சேதி தெரிந்தால் அவர்கள் சிரச்சேதம் செய்யப்படுவார்கள் - யாரிடமும் அரசாங்க ஆணையின்றி வரிவசூலிக்கக்கூடாது.

(3) நமது நேரடி ஆணையின்றி பக்கத்து அரசர்கள் மீது படையெடுக்கவோ ஆக்கிரமிக்கவோ கூடாது.

இப்படி பிரகடனம் செய்யவேண்டும். என்று சொன்னார்கள்.

அக்பர் அதை அப்படியே ஏற்று ஆணைப்பிறப்பித்தார். அக்பரின் பரந்த மனப்பான்மையும், தயாள குணமும், வெகு விரைவில் நாடெங்கிலும் பிரசாரம் ஆயிற்று. (இந்தச் செய்திகள்- C.V. வைத்யா ஜாது நாத் ஸர்கார், லின்ஷ்யாட் இவர்களுடைய சரிதரப்புத்தகங்களிலிருந்து திரட்டியவை.)

பிறகு அக்பரின் மகன் ஜஹாங்கீர் ஆட்சியிலும் (1605-1627) தொடர்ந்தது. அடுத்து ஷாஜஹான் ஆட்சி(1627-1638) இந்த ஆட்சியில் அக்பரின் ஆணைகள் மீறப்பட்டன. இதற்குக் காரணத்தை சாஹஜி காண்டத்தில் காண்போம்.

அயோத்தி அப்போது அலங்கோலம் ஆகவில்லை.

ராம ஜந்மஸ்தான் - என்ற ஒரு அழகான பளிங்கு மண்டபம். நடுவிலே ஓர் அறை - மத்தியில் வெள்ளியால் கவசம் போடப்பட்டு நகாசு வேலையெல்லாம் மிளிர்ந்த தூண்கள், அந்த தூண்களின் மேலே - தங்க வேலைப்பாடுகளும், நவரத்னத் தொங்கட்டான்களும் மிளிர் ஒரு விதானம், அதிலிருந்து வெள்ளிச் சங்கிலிகள், அவற்றிலிருந்து தொங்குகின்ற ஒரு தொட்டில், நாற்புறமும் நவரத்னங்கள் இழைத்தது - அதன் நடுவே ராமலாலாவின் ஒரு தங்கப் பதுமை. பக்கத்தில் லட்சுமணன் பதுமை - கவிமான் மயிரிழைகளால் தலையலங்காரம் - சுருள் சுருளான, முடிகள் அதைச் சுற்றி ஒரு வைரப்பரிவட்டம். அறையின் மூலைகள் நான்கிலும், நிலைக் கண்ணாடிகள், அந்தக் கண்ணாடிகளில் குழந்தைகள் - ஒன்றுக்கொன்று பார்த்துப் புன்னகைப் புரிகின்ற பிம்பங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. அறையைச் சுற்றி வெளிப்புறத்தில் விசாலமான தாழ்வாரம் - பக்தர்கள் - நாற்புறமும் உள்ள ஜன்னல்கள் வழியாக ராமலாலாவை லட்சுமண லாலாவை தரிசிப்பார்கள். அந்த மண்டபத்திற்கு வெளியே குளு குளு வென்று மலர் தோட்டம் - பண்டாக்கள் மண்டபத்தின் தாழ்வாரம் தாண்டி படிகளில் உட்கார்ந்து

தூத்பேடா பிரஸாதங்கள் வழங்குவார்கள். நெய் வாசனை மூக்கைத் துளைக்குமாறு பக்வம் செய்யப்பட்ட தூத்பேடாக்களை நிவேதனத்திற்காக பளிர்ந்து சுத்தமான வெண்கலப் பேலாக்களில் கொண்டு வந்து நிவேதனம் செய்துவிட்டு - அந்தப் பேலாவிலிருந்து ஒரு கை அள்ளி - பண்டாக்கள் தமது தாம்பாளங்களில் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். பேலாவை பிரஸாதத்துடன் கொண்டு வந்தவர்களிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுவார்கள்.

ராமலட்சுமண ஜாநகீ.

ஜய போலோ ஹநுமானகீ.

ராம ராம ஜய ராஜா ராம

ராம ராம ஜய ஸீதாராம

என்ற நாமாவளிகளைப் பாடிக் கொண்டு வலம் வருவார்கள். எல்லோர் முகங்களிலும் ராமலாலா, லட்சுமண லாலாவை தர்சனம் செய்த ஆனந்தம் பொங்கி வழியும். ஸமர்த்தர் தர்சனம் செய்து விட்டு அந்தத் தோட்டத்திலிருந்து வெளியே வந்தார்.

தொண்டர்களிடம் பேசினார்.

ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த ! நாம் எங்கே இருக்கிறோம் பூமியிலா ? வைகுண்டத்திலா ? அல்ல அயோத்தியிலா ! ராமபிரான் ஆண்ட அயோத்தியில் - அவருடைய நித்யமான ஸத்யமான வைபவம் நம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டுவிட்டதல்லவா ! கல்யாண்ஜீ ! நம்ம ஜனங்கள் துஷ்டர்களின் ஆக்ரமணத்தில் சிக்கி இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கஷ்டத்திலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும் ? இது எல்லாம் கனவா ? நினைவா ? எது உண்மை ? எது தோற்றம் ? ஒன்றும் புரியவில்லையே. ஒரு கட்டிடச் சுவரில் சாய்ந்தார் ஸமர்த்தர். தொண்டர்கள் மந்தமான குரலில் ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம என்று பாடிக் கொண்டே இருந்தனர்.

ஸமர்த்த ராமதாஸர் வந்திருக்கிறார் - என்ற செய்தி ஊரெல்லாம் பரவி விட்டது. அந்தந்த மடத்து மஹந்துக்கள், ஹரிதாஸர்கள், ஸந்நியாஸிகள், எல்லோரும் கூடிவிட்டனர்.

ராஜமஹல் என்ற பெரிய மண்டபம். ஆயிரம் ஜனங்கள் அமரலாம். ஓயாமல் அங்கு ராமநாமபஜனை நடக்கும். அங்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

ஸமர்த்தர் - பூர்ண ப்ரஜ்ஞையுடன் முகம் மலர்ந்து - அவர்களுடைய நாம கீர்த்தனங்களைக் கேட்டார்.

மஹந்துக்கள் - "எல்லோரும் "ஸமர்த்தருடைய மஹிமையெல்லாம் அறிவோம். அவர்கள் ஆரம்பித்திருக்கின்ற இந்தப் பெரிய இயக்கம் மிகவும் அவசியமானது - அதற்கு எங்களுடைய பூரண ஒத்துழைப்பையும் தருகிறோம். தாங்கள் நான்கு வார்த்தைப் பேசி எங்களுக்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டும்" என்று வேண்டினார்.

ஸமர்த்தர் கை கூப்பி வணங்கிப் பேசினார்.

இங்கே ஸ்ரீ ராமனுடைய சைதன்யம் பிரகாசிக்கிறது. இங்குள்ள புழு பூச்சி முதலிய ஜீவராசிகள் கூட ராம சைதன்யம் மிக்கவை.

रामो विग्रहवान् धर्मः सर्वभूतसुहृत् समः ?

இப்படி ஸத்ய வாக்குப்படி ஸகல பிராணிகளிடமும் பரிவு கொண்டவனாக - ஸமமாகப் பார்ப்பவனாக; தர்மமே வடிவானவன் பிரபு ராமன். அவருடையவே செயல் ஸ்வரூபமான மாருதி. இங்கு ஸிம்ஹாஸனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றார் நீங்கள் எல்லோரும் அருள் பெற்றவர்கள். அடியேனுக்கு - ஆசிய கீர்த்து நான் எடுத்துக் கொண்ட இயக்கம் மேன்மேலும் வளர்ந்து - நாட்டினுடைய சத்ருபாதை நீங்கி, பாரத புண்ய பூமி விளங்க வேண்டும் என்று அருள் பாலிக்க வேண்டும். உங்களுக்கு நான் சொல்ல வேண்டியது வேறொன்றுமில்லை. ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ராம. ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த என்று அமர்ந்தார்.

மஹந்துக்களும், ஸாதுக்களும் ஸ்ரீ ராமாவதார காலத்து - நினைவுச் சின்னங்களையெல்லாம் காட்டி விளக்கினார்கள்.

அங்கங்கே நின்று நாம கீர்த்தனத்தோடு நர்த்தனம் ஆடினார் ஸமர்த்தர்.

ஸ்ரீ ராம வஸந்த மஹாமண்டபத்தில் அகண்டமாக வால்மீகி ராமாயணமும் ஸ்ரீ ராம சரிதமாலமும் பாராயணம் செய்கின்றனர் பக்தர்கள். அவர்களுடன் க்ரந்தங்களுடன் அமர்ந்து சில நாழிகைகள் பாராயணம் செய்து புத்துணர்ச்சி பெற்றனர்.

சுற்றுப்புற கிராமங்களில் வஸிக்கின்ற பாமர ஜனங்கள், அமெரிக்கையாக துளஸீதாஸரின் ஸீதாராம கல்யாண வைபவ சௌபாய்களைப் பாடிக்கொண்டே ஒவ்வொரு சின்னத்தையும் தர்சனம் செய்து, அங்கு வைத்திருக்கின்ற சந்தனக் கிண்ணத்திலிருந்து துளி சந்தனத்தை எடுத்து நெற்றியில் தீட்டிக் கொண்டு - விரித்திருந்த பட்டாடைகளில் பைஸாக்களைப் போட்டு விட்டு வரிசையாகச் சென்று கொண்டே இருந்தனர்.

அவர்களைப் பார்த்து, அமைதியடைவதற்கு பதிலாக ஸமர்த்தருடைய மனம் திகில் பட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

மாருதியின் கடாட்சபலமா? ஏன் இன்னும் துருக்கர்கள் இப்படியே விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள்?

அது ஷாஜஹானின் ஆட்சிகாலம். பெரிய ராஜ தந்திரி. புராதனமான கலாசாரத்தோடு உள்ளவற்றில் ஆழ்ந்து திடமாக ஊன்றிய மக்களின் தைவ பக்தியை லேசில் தகர்த்துவிட முடியாது. மக்களை ஹிம்ஸித்து ஹிந்து அரசர்களுடன் பகை கொண்டு போரிட்டு ஜயித்தாலும் - எப்பொழுதும் ஒரு நெருக்கடியிலேயே - காலத்தைக் கடத்த வேண்டியிருக்கும். மாறாக அவர்களுக்கு சுதந்திரம் போன்ற மயக்கத்தை அளித்து தன் வசப்படுத்திக் கொண்டு விட்டால், அவர்களுடைய துணை கொண்டு, நாட்டில் மேலும் பல பகுதிகளை நம் வசப்படுத்தி விடலாம். ஆங்காங்கே சிறு பகுதிகளில் ஆட்சிபுரிகின்ற முஸ்லீம் ஜாகிர்தார்களையும் கட்டுப்படுத்தி விடலாம்.

ஷாஜஹானின் இந்தத் திட்டத்தினால் நாட்டின் கீழ் திசையில் - அயோத்யா காசி முதலிய இடங்களில் புராதனப் பெருமைகள் அழியாமல் இருந்தன. இதனால் ஜனங்களிடம் டெல்லியின் முஸ்லீம் ஆட்சியின் வளர்ச்சி நாட்டுக்கு நல்லதல்ல - என்ற எச்சரிக்கை காணப்படவில்லை. இதை நினைத்துத் தான் ஸமர்த்தர் கவலைப்பட்டார்.

அன்றிரவு வெகு நேரம் நாமகீர்த்தனம் நடைபெற்றது. கவலையினால் அயர்ந்து போன ஸமர்த்தர் ஒரு ஓரமாகப் படுத்துக் கொண்டு விட்டார். நாம கீர்த்தனம் முடிந்து மற்றத் தொண்டர்களும் - ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு தூங்கினர்.

விடியற்காலையில் ஸமர்த்தருக்கு ஒரு கனவு. ஒரு கோபுரம் இடிந்து தன் தலை மீது வீழ்வதை யாரோ எதாலோ தடுப்பது போல். கண் விழித்தார். பொழுது விடிய இன்னும் ஒரு யாமம் இருந்தது. தொண்டர்களை எழுப்பி ஸரயூவில் ஸ்நாநத்துக்கு அழைத்துப் போனார். அங்கு ஸரயூ நதி படித்துறை ஓரமாக மிதந்த பெரிய பெரிய ஆமைகளை விலக்கி அனைவரும் ஸ்நாநம் செய்தனர். தணிந்த ஆழ்ந்த குரலில் 'ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ராம ஜய ராம ஜபம் செய்தனர்.'

பொழுது விடிந்தது. நேரே ராம ஜந்ம் ஸ்தானுக்குச் சென்றார்கள். அங்கு ஒரு வாலிபர் வரவேற்றார். "நான் உங்களுக்காகத் தான் காத்திருக்கிறேன்."

"நீங்கள் யார்?"

"என் பெயர் ராமக்ருஷ்ணன். இன்று விடியற்காலையில் ஒரு கனவு கண்டேன். ஹநுமான் கத்தி (Gaddi) மாருதி எனக்கு தர்சனம் கொடுத்தார். இங்கே ஒரு பக்தர் குழாம் வரும். அவர்களுக்கு ராமலாலா தர்சனம் செய்து வை" என்றார்.

தன் கனவில் தலையில் விழ இருந்த கோபுரத்தைத் தட்டிவிட்ட வாலிபன் இவன் தான்.

தங்கத் தொட்டிலில், லட்சுமணன் லாலா மீது ஒரு காலைத் தூக்கிப் போட்டு கொண்டு தூங்குகின்ற ராமலாலாவை தர்சனம் செய்தார்.

"ப்ரபோ! கௌஸல்யா நந்தன. தசரத ராமா! உன்னை தர்சனம் செய்தவுடன் என் கலக்கங்கள் தீர்ந்து விட்டன. என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே. இந்த ராமக்ருஷ்ணனைக் கொண்டு எனக்கு அபயம் அளித்து விட்டீர்கள்"

ராமலாலாவின் பிரஸாதமாக ராமக்ருஷ்ணன் - ராம லாலாவின் கண்களில் தீட்டியிருந்த மையை - ஒரு தூரிகையால் எடுத்து ராமக்ருஷ்ணன் ராமதாஸர் 'நெற்றியில் தீட்டிவிட்டார்.

தர்சனம் செய்து வெளியே வந்தவுடன் ராமக்ருஷ்ணன் - "என்னைத் தங்கள் சீடனாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்" என்று கூறி திருவடிகளில் வீழ்ந்தான்.

"இதுவும் ராமலாலாவின் ஆணையோ? அதற்குள் பக்தர்கள் கூடிவிட்டனர். அவர்களுடன் பேசி - ஹநுமான் கத்திக்கு அருகே - ஒரு மடத்தை நிறுவி. அதற்கு ராமக்ருஷ்ணனை மஹந்தாக நியமித்தார். இங்கு ஓயாத ராம நாம கீர்த்தனம் தான் உங்கள் பணி. லாதுக்களே! இந்த அயோத்யா நகரம் பாரத புண்ய பூமியின் நெற்றித் திலகம். எதிரிகள் நாட்டைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். டெல்லி அரசாங்கத்தின் பசப்பு வார்த்தைகளை நம்பாதீர்கள். அது நாட்டில் புரை ஓடிக்கொண்டிருக்கின்ற புற்று நோய். அது திடீரென்று பரவி விடும். மெத்தனமாக இருக்காதீர்கள். நீங்கள் வீட்டில் சேர்த்து வைத்திருக்கின்ற செல்வமெல்லாம் செல்வமில்லை. கெட்டியான மாளிகைகள் எல்லாம் நமக்கு அபயமளிக்காது - இந்த ராமலாலா தான் நமக்கெல்லாம் - யுகக் கணக்காக தஞ்சமளிக்கிறான். இந்த சொத்தைக் காப்பாற்றினால் - அது நமக்கு எந்த ஆபத்திலும் உதவும். இந்த சொத்தைக் காப்பாற்றுவது உங்களுக்கெல்லாம் முதல் கடமை. நீங்கள் விழிப்போடு இருந்தீர்களானால் இந்த பாரத தேசம் முழுவதும் உங்களுக்கு துணையாக இருக்கும். நம்மை விழித்திருக்க வைப்பது - ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ராம - ஜபம் தான் அதை மறவாதீர்கள். இங்கே ஹநுமான் வீற்றிருக்கிறார். ராமாயணத்தில் ஒரு செய்தியை நினைவூட்டுகிறேன். லங்கையில் நடந்த ராம ராவண யுத்தத்தில் - ஒரு நாள்

ராவணன் மிகக் கடுமையாக வானர சேனைகளைத் தாக்கிப் போட்டுவிட்டான்.

ஜாம்பவானும் அடிபட்டுக் கிடந்தார். இரவு விபீஷணன் கையில் தீவட்டியுடன் படுகாடு கிடக்கின்ற வானர உடல்களை ஒதுக்கிக் கொண்டு “யார் யார் எங்கே கிடக்கிறார்கள்?” என்று தேடினார். ஜாம்பவானுடைய ராம நாம முனகல் கேட்டது. ஓடி வந்து - விழுந்து கிடக்கின்ற ஜாம்பவானைத் தூக்கினார்.

கண்களில் ரத்தம் வழிய - அவர் கேட்டார்.

“யார் அது?”

“நான் தான் விபீஷணன்”

“ஹனுமான் எங்கே? அவர் எழுந்து விட்டாரா!”

“எழுந்து விட்டார். ராம லட்சுமணர்களுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.”

“நல்ல வேளை. அவர் உயிரோடு இருந்தால் போதும்.”

“நீங்கள் ஹனுமானை மட்டும் பற்றி கவலைப்படுகிறீர்களே! ராம லட்சுமணர்களுக்கு ஒன்றும் கஷ்டமில்லையே - என்று விசாரிக்கவில்லையே?”

“விபீஷணரே! நீர் கேட்பது சரிதான். ஆனால் ஹனுமான் பிழைத்திருந்தால் எத்தனை பேருக்கு கஷ்டம் வந்தாலும் பரவாயில்லை. அவர்களைக் காப்பாற்றி விடுவார். ஆனால் ஹனுமான் விழுந்து போனால் - எத்தனை பேர் உயிரோடிருந்தாலும் பயனில்லை. இப்படிச் சொன்னார் ஜாம்பவான். பெரியோர்களே! உங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம் தான். அதை அடிக்கடி நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நமக்கு ஹனுமான் தான் கதி. ஹனுமான் சாலீஸாவில் கோஸ்வாமி சொல்வதை நாம் சொல்லிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

और देवता चित्त न धरई

हनुमत सेई सर्वसुख करई

மற்ற தெய்வங்களைப் பற்றி மனதில் நினையாதீர்கள். அநுமானை ஸேவியுங்கள். நினைத்ததெல்லாம் சாதியுங்கள்.

அவருக்கு ராம நாம கோஷம் தான் பலம். அவரை வைத்துக் கொண்டு நாம் எத்தனை ஆபத்துக்கள் வந்தாலும் ஸமாளித்து விடுவோம். ஹனுமானும் ராம நாமமுமே நமக்கு கதி. வரிசையாகக் கேட்பதற்களை தர்சனம் செய்து வருகிறோம். ஆனால் இங்கு வந்தது முதல் - எங்கள் இதயங்களிலே ஒரு பெரிய சுமை அழுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அது என்ன? தெரியவில்லை. அந்தச் சுமையைத் தான் உங்கள் தலைகளிலும் சுமத்துகிறேன். உஷாராக இருங்கள்.

ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த.

ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம

அயோத்தியிலிருந்து கிளம்பினார். அயோத்தியில் மேரு ஸ்வாமி, மௌனீ பாவா என்ற இரண்டு ஸாதுக்கள் தொண்டர் குழாமில் சேர்ந்து கொண்டனர்.

மேரு ஸ்வாமி ராம ஸோஹாலா என்ற நூலில். அயோத்தியில் ராம தாஸர் பெற்ற அநுபவங்களாக இது வரை சொன்னவையெல்லாம் வர்ணித்திருக்கிறார். ராமதாஸர் அயோத்தியில் பதினொரு மாதங்கள் தங்கி இருந்தார். நடக்கப் போவது அவருக்கு நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது. அதை வெளியில் சொல்லிக் கொள்வது தன்னைப் பற்றிய மக்களின் மதிப்பில் கரும்புள்ளியாகி விடும் என்று நினைத்தார். தைவசித்தமில்லாமல் ஒன்றும் நடைபெறாது. அதைப் பற்றி முன்பே தெரிந்திருந்தாலும் - மஹான்கள் வெளியிட மாட்டார்கள். அது தைவநியதிக்குத் தடைபோடுவது போல் ஒரு அபசாரம் ஆகிவிடும் - என்று நினைப்பார்கள். ஆகவே அயோத்தி மக்களை உஷார்படுத்துவதில் அவ்வளவு நாஸூக்காக நடந்து கொண்டார்.

11. ப்ருந்தாவன் விஜயம்

ஸ்ரீ ராமனைப் பார்த்த கண்களால் கண்ணனைப் பார்க்க வேண்டாமா? யாத்திரை திசையில் இல்லாவிட்டாலும்

இப்போது தவறவிட்டால் - பிறகு இங்கு தர்சனம் செய்ய வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடும் - என்று நினைத்துப் பருந்தாவனமார்க்கத்தில் திரும்பினார்.

ஆத்மாராம் என்ற கவிஞர் தன்னுடைய தாஸ விச்ராமம் என்ற நூலில் பிருந்தாவன் யாத்திரைப் பற்றி விஸ்தாரமாக எழுதுகிறார். பிருந்தாவன் யாத்திரையில் ஸமர்த்தருக்கு ஸாக்ஷாத்தாகவே ராதாக்ருஷ்ணதர்சனம் கிடைத்தது. கண்ணன் பாங்கேவிஹாரி. அவருக்கு ஒரு சால்வையும் ஒரு கோலும் அன்புடன் அளித்தார். லீலாஸ்தானங்களையெல்லாம் தர்சித்தார். கீர்த்தனக்காரர்களும், கோஸ்வாமிகளும், ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைக் கையில் ஏந்தி அந்தந்த லீலாஸ்தலங்களில் அந்தந்த பகுதிகளை மதுரமான கானம் செய்யும் போது - பல்லாண்டுகள் முன்பு என்றோ நடந்த கதையாகத் தோன்றவில்லை - நேராகவே அந்தந்த ச்லோகங்களில் நர்த்தனமாடினார் கண்ணன். ஒரு சிறு குடிசை முதல் மூன்றாண்டுக்கு மாளிகை வரை இங்கே கண்ணன் இந்த லீலை புரிந்தான் என்று காட்டினார்கள். மங்கையர்கள் ராஸலீலாஸ்தலத்தில் வட்டமாக நின்று கீதங்கள் பாடினபோது அவர்களுக்கு தைவீகக் கலையே வந்து விட்டது. பர்ஸானா கோவர்தனம், கோகுலம் மதுரை எல்லாவிடங்களையும் தரையில் கால் வைக்கக் கூசிக் கொண்டு நடந்தார். பிரத்யட்ச அநுபவமாக ஸூர்தாஸருடைய பதங்கள் - உத்தவரையும் கோபிகளையும் தர்சனம் செய்து வைத்தன. அயோத்தியில் இதயத்தில் ஒரு பெரும் சுமையைத் தாங்கினதாகச் சொன்னோமே - அந்தச் சுமை நீங்கி லலிதமாக - ஸுகாநுபூதி பெற்றார். மத்ராவில் மடம் நிறுவினார். ஹரி க்ருஷ்ணா என்பவரை மஹந்தாக நியமித்தார். பாங்கே விஹாரியிடம் சென்று விடைபெற்றார். அங்கு பிரஸாதம் கொடுத்த பூஜகர், பாங்கே விஹாரி லால் உங்களை த்வாரகை போகும்படி நியமிக்கிறார் என்றார். தமது யாத்ராமார்க்கத்துக்குச் சிறிது கூட அருகாமையில் இல்லாத திசையில் - யாத்ரையைக் கொடுத்தது - கண்ணனின் க்ருபை என்று மனமுருகினார். துவாரகை பேட்த்வாரகர எல்லா இடங்களிலும் கண்ணனுடைய வைபவங்கள் பிரகாசமாகத் தெரிந்தன.

குசேலருக்குத் தமக்கு அருகில் உட்கார இடம் கொடுத்த - மஞ்சத்தையும் தரிசித்தார். த்வாரகாதீசனுடைய ஆலயம். அதன் பின்னால் கடலில் கோமதீ நதீ ஸங்கமம். நதிக்கரையிலிருந்து நூறு படிகள் ஏறி ஆலயதர்சனம். ஒரு பூஜகர் கண்ணன் திருவடியில் அமர்ந்து கண்ணனுடன் தங்கக் கழக் கோடிகளை உருட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். தோற்றமெல்லாம் உண்மையாகி விடுகின்றது. பிரபஞ்சத்தில். ஆனால் த்வாரகையில் ஸத்யமெல்லாம் தோற்றமாக, வெளிப்படையாகத் தெரிந்தன. அந்த த்வாரகாதீசனை ஒரு கல் வடிவமென்று யாரும் நினைக்க முடியாது. கண் சிமிட்டுவது போலவும், கலகல வென்று சிரிப்பது போலவும் த்வாரகாதீசன் காட்சி அளித்தான். ஸமர்த்தருக்கு இவையெல்லாம் - பகவான் அழைத்துக் கொடுத்த பேரநுபவங்கள். அதை நினைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்கினார். அங்கு மடம் நிறுவி ஹரி என்பவரை மஹந்தாக ஆக்கினார்.

அங்கிருந்து கடலோரமாகப் போர் பந்தர் வந்து குசேலரின் ஜன்மஸ்தானத்தில் கண்ணன் அருளால் எழும்பிய குசேலப் பளிங்கு மாளிகையை தர்சனம் செய்து கொண்டு, கடலோரமாக தெற்கே ஸோமநாதக்ஷேத்ரம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு பதினெட்டுத் தடவை கஜினி முஹம்மது படையெடுத்தான் என்ற வரலாற்றை ஆறும் வகுப்பு சரித்ர புஸ்தகத்திலேயே காணலாம். அவன் அழித்த - கடலோரத்தில் மஹோன்னதமாக விளங்கிய ஸோமநாதர் ஆலயத்தை கஜினி இடித்துத் தரைமட்டமாக்கிவிட்டான் - பிறகு ராஜபுத்ர அரசர்கள் - அந்த இடத்திற்கு சற்று தூரத்தில் - ஸோமநாதருக்கு மற்றொரு ஆலயம் எழுப்பினார்கள். பூமியை முப்பத்தைந்து அடிகள் விசாலமாகத் தோண்டி அதற்குக் கீழே பதினைந்து அடி ஆழம் தோண்டி அஸ்திவாரம் போட்டு அதன் மீது முப்பத்தைந்து அடி உயரம் நூறு சதுர அடி சதுரத்தில் கோயில் எழுப்பி ஸோமநாதரை பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். அதற்கு மேல் பூமி மட்டத்தில் சிறிய கோபுரங்கட்டினார்கள். அப்படி அமைந்த பாதாளக்

கோயிலுக்குப் படிகள் இறக்கி, தர்சனார்திகளுக்கு வஸதி செய்தார்கள். அந்த லோமநாதரையும் தர்சனம் செய்து விட்டு அதற்கு தெற்கே சற்று தூரத்தில் பிரபாஸ கேஷத்ரம் சேர்ந்தார்கள். அங்கு தான் த்வாரகையில் கண்ணனோடு வாழ்ந்த யாதவர்கள், முனிவர் சாபம் பெற்று - ஒருவர்க்கொருவர் இரும்புக் கோரைகளிலேயே அடித்துக் கொண்டு முடிவடைந்தனர். அதற்குப் பக்கத்தில் பலராமர் ஆதிசேஷ வடிவமெடுத்துப் புகுந்துவிட்டப் பாதாள குகை அதை தர்சனம் செய்து கொண்டு - ராஜஸ்தான் நோக்கி கிழக்கே யாத்ரை சென்றார். அங்கிருந்து வடக்குப் புறமாக ராஜஸ்தானில் நுழைந்தார். அந்தப் பகுதி தான் மேற்கிலிருந்து வந்த கொள்ளைக்காரர்களின் தாக்கத்திற்குப் முதல் பலியாயிற்று. ஆனால் ராஜபுத்ர வீரர்கள் லேசில் இடம் கொடுக்கவில்லை. பல்லாயிரம் குதிரைப்படைகளை இழந்து, முஸ்லீம்கள் தோற்றுத் திரும்பிப் போன கதைகளை எல்லாம் கேட்டார். ஜயபூர், உதய்பூர், சித்தோட் இவையெல்லாம் - போர்ச்சின்னங்கள் பலவற்றைத் தாங்கி - கண்களில் நீரை வரவழைத்தன. அங்கு நாட்டுப் பாடல்களிலே ராஜபுத்ர வீரஸாஸஹங்களைப் பற்றிய பாடல்களைக் கேட்டு, மனதில் தைர்யத்தை ஏற்றிக் கொண்டார். ப்ருத்விராஜ் ஜய் ஜஸ்வந்த்ஸிங் ராணா ப்ரதாப் இந்தப் பெயர்களெல்லாம் பௌருஷத்தையும் தேசபக்தியையும் ஊட்டுபவை. பரமேஸ்வரனிடம் அசையாத பக்தியுடையவர்கள். அவர்களுடைய படை பலம் அளவற்றது. ரோஸம் கொண்டு ஒரு வரை ஒருவர் பகைத்துக் கொண்டு தேசிய ஒற்றுமையைக் கருதாமல் மற்றவர்களை முஸ்லீம் அக்ரமத்தினர் தாக்கப் போவதை வேடிக்கைப் பார்த்தவர்கள். ஆகவே தற்பொழுது ஓரளவு செல்வாக்குடன் இருந்தாலும், ராஜஸ்தான் அரசர்கள் தேசிய நோக்கோடு ஒன்றிவிட முடியாதவர்கள் என்று உணர்ந்தார் ஸமர்த்தர்.

அங்கிருந்து பஞ்சாப் சென்றார். குருநானக்கினுடைய ஜந்மஸ்தானம் சென்றார். அவர்களுடன் மொழி பெயர்ப்பின் துணை கொண்டு ஸம்பாஷனை செய்தார். சீக்கியர்கள்

ஸமர்த்தருடைய லட்சியம் அதற்கான திட்டங்களைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டார்கள். ஆனால் பஞ்சாப் சூழ்நிலையில் சீக்கிய மதம் பரவுவது தான் பொருத்தமானது. அதிலே அவர்கள் தீவிரமாக முனைந்து செயல்படுவது தான் நமக்கு நல்லது என்று தெளிந்து விடைபெற்றார். அங்கிருந்து ஸமர்த்தர் ஸ்ரீநகர் சென்றார். (இந்த ஸ்ரீநகர் காஷ்மீர் ஸ்ரீநகர் அல்ல. பத்ரி - கேதார் நாத் யாத்ராமார்க்கத்தில் உள்ள மலை நகரம்.) அங்கு ஒரு மடம் நிறுவினார். தனியாகப் பாதசாரிகளாக கேதார யாத்திரை செய்கின்ற ஏழை ஜனங்களுக்கு தமது மடத்தில் தங்குவதற்கு இடமளித்தார். மேலே தாங்க முடியாத குளிரை சமாளிக்க - முரட்டுக் கம்பளிகள் வழங்கி - அவற்றைத் திரும்புங்கால் இங்கே திருப்பி ஒப்படைத்து விடவேண்டும் என்ற நியதியை வகுத்தார். தூக்க முடியாத அந்த கம்பளங்கள் குல்லாக்களை - மேலேயுள்ள யாத்திரையில் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு - திரும்பு காலில் அங்கு வந்து ஒப்படைத்து - கழுத்தை இப்புறமும், அப்புறமும் பல தடவை திருப்பி - கழுத்து வலிக்கு எண்ணை வாங்கித் தடவிக் கொண்டு திரும்பும் வழியில் யாத்ரிகர்கள் செல்வார்கள்.

## 12. பத்ரீகேதார யாத்ரை

ராமதாஸர் உச்சந்தலையிலிருந்து முகப்பக்கம் மட்டும் திறந்து உடல் கணுக்கால் வரை மூடுகின்ற முரட்டுக் கம்பளி அங்கியை உடுத்திக் கொண்டார். தொப்பியும் அணிந்து கொண்டார். தேவப்ரயாகையில் இரண்டு மலைகளின் உயர்ந்த உச்சியிலிருந்து சரிவாக ஒரு புறம் மந்தாகினீயும், மறுபுறம் அலகநந்தாவும் இறங்கி மோதிக் கொள்கின்றன. பனை மர உயரம் அலைகள் கிளம்பி நாற்புறமும் நீர்த்திவிலைகள் முத்துச்சரம் போல வீசி விழுகின்ற காட்சி கண் கொள்ளாதது. அங்கு புருஷோத்தமனை தர்சனம் செய்து கொண்டனர். இங்கிருந்து ருத்ர ப்ரயாகையில் கேதார்நாத்திற்கு வலது புறமும், பத்ரிநாத்துக்கு இடது புறமும் பாதைகள் பிரிகின்றன. முதலில் கேதாரத்திற்கு சென்று - காளை மாட்டின் திமில் போல வளர்ந்திருந்த கேதாரேஸ்வரரை தர்சனம் செய்து விட்டு



திரும்பி ருத்ரபிரயாகை வந்து பதரிநாத் யாத்ரிரை செய்தார். பத்ரியில் - பூலோகஸ்வர்கமான கேஷத்ரத்தில் நர நாராயணர்கள் தவம் செய்த இடத்தில் ஆங்காங்கே தபஸ்விகள், உடல் முழுதும் சாம்பலைப் பூசிக் கொண்டு கௌபீனதாரிகளாக ஸஞ்சரித்தனர். அவர்களுக்கு பிரபஞ்சமே தெரியாது. பதரிநாத்தில் செல்வம் மிகுந்த வட நாட்டு வைச்யர்கள், கோடீஸ்வர்கள் - ஆங்காங்கே குளிர்க்க அடக்கமாக விழல் குடிசைகள் கட்டி கொடுத்திருக்கின்றனர். அவர்களுடைய தர்ம சாலையிலிருந்து தினம் தோறும் - உச்சி வேளையில் சுடச்சுட ரொட்டிகளும் - கப்பரையில் பாலும் நிரப்பி - கப்பரைகளை மூடி வைத்து விட்டுப் போவார்கள். தன்னலமற்ற தர்மத்தின் பூரணஸ்வரூபமாக பதரிகாச்ரமத்தை தர்சனம் செய்து கொண்டார்.

### 13. ஹநுமத் தர்சனம்.

அங்கிருந்து கடினமான ஒரு மலை மீது செங்குத்தாக செதுக்கப்பட்ட படிகளில் ஏறினார்கள். மேலே ஒரு சமவெளி. அதன் ஓரத்தில் பெரிய சரிவில் மலைப்பிளவு அதில் வேர் பிடித்து ஒரு தேவதாரு மரம். அவ்வளவு பனியையும் தாங்கிக் கொண்டு பசுமையாக வளர்ந்திருந்தது. அந்த மரத்தடியில் ஒரு பாராங்கல் மேடை. அதில் கால்களை நீட்டி ஒரு ஆறு அடி அளவுள்ள - ஹநுமான் படுத்திருந்தார். வாலைச் சுருட்டித் தலைக்கு உயரமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆகாயத்தைப் பார்த்து முகம் மல்லாந்திருந்தது - ஹநுமானுக்கு களைப்பு உண்டா ? ராம நாம பஜனம் செய்கின்ற ஸாதாரண ஜனங்களுக்கே சோம்பேறித்தனம் இருக்காது. களைப்பும் இருக்காது.

படுத்திருந்த ஹநுமான் பிம்பத்துக்கு மேலே பத்தடி உயரத்திற்கு மேலே அந்த தேவதாரு மரத்தின் கிளைகள் - நெருக்கமாகப் பரவி இருந்தன. அந்த மரத்தின் ஆலிலை போன்ற இலைகளுக்கு இயற்கையாகவே உஷ்ணம் உண்டு. அவற்றின் மீது - எங்கும் தரையில் பரவியிருக்கின்ற உறைபனி. பனித் துளிபட்டுத் தெரித்துப் போகுமே தவிர

உரையாது. குளிர்காற்று நீர் கொண்டு கனத்து மெதுவாக வீசியது. இலைகள் அசைந்தன. மேல் புறம் வெளிர் பசுமையாகவும் உட்புறம் நல்ல பசுமையாகவும் அடர்ந்த இலைகள் கிளை முழுதும் வியாபித்திருப்பதை பார்த்து தன் பிரபு ராமனே மஞ்சத்தில் சாய்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்ற பாவனையில் ஹநுமான் புன்னகை புரிகிறாரோ என்று நினைத்தார் ஸமர்த்தர். யாத்ரிகர்களுக்கு எட்டாத அந்த ஹநுமத்தர்சனம். ஸமர்த்தரின் குழாமுக்கு இனம் புரியாத ஒரு ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது.

ஸமர்த்தர் பேசினார் - “ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த. ஸாதுக்களே - எல்லோரும் நினைத்துப் பாருங்கள். பனிபடர்ந்த இந்த ஹிமயமலைச் சிகரம் மனித நடமாட்டமே இல்லாத இடம். ஒரு சிற்பி மஹாநுபாவன் காசியிலிருந்தோ - பிருந்தாவனத்திலிருந்தோ கையில் உளியும் சுத்தியலும் எடுத்துக் கொண்டு பதரி யாத்ரிரை வருகிறான். நர நாராயணர்களை தர்சனம் செய்கிறான். எங்கும் வெள்ளை வெளேரென்று பனிமலைச் சிகரங்கள். பையில் உள்ள உளியும் சுத்தியும் கேட்கின்றன. “எங்களுக்கு இங்கே என்ன வேலை ?” அந்த சிற்பி இந்த மலை ஏறி வருகிறான். எதற்காக கஷ்டப்பட்டு மலை ஏற வேண்டும் ? இதை அவன் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. மலை ஏறிவிட்டான். இந்த நீளமான பாறை தெரிகிறது. தேவதாரு மரத்து நிழலில் ஒரு புழுக்கம். அதனால் அந்த பாறையில் - பனிபடரவில்லை. பாறையைப் பார்க்கிறான். அந்த ஆறடிப் பாறை மீது ஹநுமான் படுத்திருப்பது போன்ற பிரமை ஒரு நிமிஷம். இந்த பிரமை நீண்டது ராம ராம என்று இசைத்து அழைத்தான் கைப்பையிலிருந்து உளியும் சுத்தியலும் இடித்துக் கொண்டன.

“ஹநுமான் - ஓயாத உழைப்பாளி. அவருக்கு ஓய்வே கிடையாது. ராம நாமம் கேட்கும் இடங்களிலெல்லாம் ஓடி ஓடிக் காதாரக் கேட்பதே வேலை. ராமா என்று யாராவது கண்களை கசக்கினால் - அவர்களுடைய துயர்துடைப்பதாகவே அவருடைய நேரம் முழுவதும்

கழிகிறது. அவருக்கு இந்தப் பாறையில் ஒரு பிம்பம் வடித்து ஓய்வு கொடுப்போம்.”

இப்படி அல்லவா நினைத்து அந்த சிற்பி மஹாநுபாவன், இந்த சயன ஹநுமானப் படிமத்தில் வடித்திருக்கிறான். பக்தர்களிடம் ஹநுமான் காட்டுகின்ற க்ருபையைக் காட்டிலும் அந்தச் சிற்பி ஹநுமான் மீது காட்டிய அநுதாபம் எவ்வளவு சிறந்தது ?

அப்படி ஹநுமான் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருப்பதை - இந்த தேவதாருமரக்கிளை ராம பிரானாகி - அதன் உஷ்ணமான இலைகளால் கணப்பு மூட்டி - ஹநுமானுடைய குளிரைக் குறைக்கிறாரே ! இந்த அட்புதத்தை நாம் காணக் கொடுத்து வைத்திருக்கோமே.

கல்யாணஜி - இந்தப் பாடல்களை படிவம் எடுத்துக் கொண்டாயா ?

“இதோ வடித்துக் காண்பிக்கிறேன் கேளுங்கள் என்று ஸமர்த்தர் தற்போது சொன்ன ஓவிகளைப் படித்தார். ஹனுமத் தர்சனப் பகுதி - ஏகநாதய்யரின் நுலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

#### 14. தகஷிண தேச யாத்திரை.

ஸமர்த்தர் குழாமுடன் - மானஸ ஸரஸ்ஸுக்குச் சென்றார். ஹிமாலயப் பகுதி யாத்திரையில் தைவிகமான ஸ்வாநுபவங்கள் மெய் மறக்கச் செய்தன. பகவன் நாம கீர்த்தனம் அமைதியை அளித்தது. தேசத்தில் முஸ்லீம் ஆக்ரமணம். ஜநங்களின் பரிதாப நிலையெல்லாம் அவருடைய மனதில் இடம் பெறவே இல்லை.

மானஸ ஸரஸ்ஸின் அமைதியான சூழ்நிலை ப்ரபஞ்ச வாஸனையையே அடியோடு அழித்து விட்டது. இங்கேயே பிரஹ்மலயம் அடைந்துவிடலாம் என நினைத்தார். தொண்டர் குழாமுக்கு குருதேவருடைய மன ஓட்டம் விசித்ரமாகத் தென்பட்டது. எவரிடமும் பேசுவதில்லை. மேலே என்ன செய்ய வேண்டும் ? எங்கே போக வேண்டுமென்றெல்லாம் நினைப்பே இல்லை; எங்கிருந்தோ

நாள் தோறும் யாத்ரிகர்களான ஸாதுக்களுக்கு - உணவுப் பொட்டலங்களை டோலியில் சுமந்து கொண்டு வந்து யாரோ படைத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு வேளை புஷ்டியான ஆஹாரம். இப்படி அன்னமிடும் தர்மாத்மா - யார் ? என்ற கேள்விக்கு விடையே கிடைக்கவில்லை. தொண்டர் குழாம் குருதேவரின் முகத்தைக் கவலையோடு பார்த்து. குருதேவரின் முகத்தில் தவழ்ந்த அமைதியும் புன்னகையும் அவர்களுக்கு நிம்மதியளிக்கவில்லை. அவரை விட்டு விட்டு நகர்ந்து விடவும் இஷ்டமில்லை.

ஸமர்த்தர் பூரண நிலையில் இருந்தார். உடல் சுமையாகிவிட்டது. மிகவும் குறைந்து விட்ட சரீர தர்மங்களான ஜல மலம் கழிப்பது கூட சுயபிரஜ்ஞை இல்லாமலேயே நடந்து வந்தது.

பொழுது விடிந்து வெகு நேரத்திற்குப் பிறகுதான் - பனி மூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு ஸூர்ய பகவான் வெளிப்படுவார். ஸூர்ய கிரணங்கள் பனிப்பாறையில் பட்டு எதிரொளியைக் கிளப்பியது - கண்களைத் திறந்து பார்க்கவே முடியாமல் கூசிற்று. கண்களை மெல்லிய துணியால் மூடிக் கொண்டு கண்களைத் திறந்தால் எந்தப் பொருளும் முழுமையாகத் தெரியவில்லை. ஸமர்த்தர் - மானஸஸரஸ் கரையில் நின்று கொண்டிருந்தவர் - நீரில் நழுவி விட்டார்.

அப்படி நழுவியவர் - தவறி விழுந்து விட்டாரோ கரையேற முயற்சி செய்வாரோ - என்று உரக்க ராம நாமம் சொன்ன தொண்டர்கள். அரைநிமிஷம் காத்திருந்தனர். பிறகு தான் மனப்பூர்வமாக சரீரத்யாகம் செய்ய முனைந்து விட்டார் என்பது அவர்களுக்குப் புரிந்தது - இறங்கி அவரைக் கரை ஏற்றலாம் என்று நினைத்து காலை எடுத்து வைத்தால் - கால் முழங்கால் வரை உள்ளே போய் விட்டது. அடுத்த காலை ஊன்றி எடுக்க பயமாக இருந்தது. தொண்டர்கள் நீட்டின அவருடைய கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கரையில் போட்டனர். என்ன செய்வது என்று புரியாமல், உரக்க ராம ராம ராம என்று கோஷமிட்டனர். திடீரென்று அங்கே

பதினைந்து அடி உயரமான கன்னங்கரேலென்ற கம்பளிப் பொதி நடந்து வந்தது. கால்களே ஆறடி உயரம். தொண்டர்கள் நிமிர்ந்து பார்த்தனர். அந்தப் பொதி - ஸரஸ்ஸில் இறங்கி ஸமர்த்தரை கைகளில் ஏந்தி கரையேறி நடந்தது மயிர்களை சற்று நேரம் கழித்து உதரியது. சிறு சிறு பனித்துளிகள் அந்தப் பொதியிலிருந்து கிளம்பி விசிறி விழுந்தன. ஸமர்த்தரைத் தமது தடித்த கம்பளிக் கைகளில் வைத்துக் கொண்டு உதரியது. ஸமர்த்தரைக் கீழே இறக்கியது. நிறுத்தி வைத்து அவருடைய உடல் முழுவதையும் தமது கம்பளிக் கைகளால் தேய்த்தது. ஸமர்த்தருக்குச் சற்று நேரத்தில் உணர்வு வந்தது. அது ஆழ்ந்த குரலில் - என்னவோ சொல்லிற்று. ஒன்றும் புரியவில்லை - கடைசியில் ராம ராம என்றது. விடு விடு வென்று நடக்க ஆரம்பித்து விட்டது. சரிவான பாதையில் ஸமர்த்தரை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு மறுகையால் சறுக்கி விழுகின்ற தொண்டர்களைத் தூக்கி நிறுத்தி நடக்கச் செய்தது. அடுத்து தாழ்வரை புல் பூண்டுகள் தெரிந்தன. நடைபாதை தெரிந்தது. கைகளைத் தூக்கி ராம ராம என்று கோஷம் போட்டு விட்டு அந்தக் கம்பளிப் பொதி - தன் வழியே திரும்பிவிட்டது. ஸமர்த்தரும் குழாமும் ஆச்சரியப்பட்டனர்.

ஸமர்த்தர் கூறினார் - பிரம்மாண்டம் - என்ற பகவத் ஸ்ருஷ்டியில் ஒரு அணுப் போன்ற பாரதபூமியின் ஒரு சிறு மூலையில் - ஏதோ கொடிய நிகழ்ச்சிகள் அவற்றிலிருந்து ஜனங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் - என்ற என் கவலையில் ஒரு அஹங்காரம் வந்து விட்டது. இது பரமாத்மாவுக்கு — மேலே விழுந்த கொசுவை உதருவது போன்ற காரியம். இதைச் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் - என் ஆத்ம நிலையிலிருந்து நழுவி விட்டது. பகவத் ஸங்கல்பம் நடக்கிறது. நமக்கென்ன கவலை ? என்று தோன்றிற்று. இந்த சரீரம் எதற்கு ? ஸரஸ்ஸில் கரைந்து விடுவோம். உங்களையெல்லாம் இப்படி இங்கே அழைத்து வந்துவிட்டோமே ? நமக்கென்ன ? ராமன் இருக்கிறார்.

தொண்டர்களிடையே திடீரென ஒருவர் ஸமர்த்தரின் கால்களில் வீழ்ந்தார். மற்றும் இரு தொண்டர்கள் அவரைக் கைதூக்கி எழுப்பினர்.

ஸமர்த்தர் கேட்டார் ? “என்னப்பா என்ன ஆயிற்று ?”

“எனக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை தங்களுக்குத்தான் புத்தி பிசகிவிட்டது”.

இதைக் கேட்டு தொண்டர்கள் திடுக்கிட்டனர். ராம ! ராம ! ராம ! - என்று கூறிக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டனர்.

ஸமர்த்தர் அவருடைய கையைப் பிடித்தார். அவர் கையை உதரினார். அவர் கேட்டார்.

‘அன்றைக்கு ராமதர்சனத்தின் போது நீங்கள் இட்டபணி - தங்கள் கிருபையால் நிறைவேற வேண்டும். நான் ஒரு சிறு கருவி என்றீர்களே’.

ஸமர்த்தர் அதிர்ந்து விட்டார்.

“ஆஹா ! மாருதி பகவானே ! என்னை இடது காலால் ஒரு தடவை உதையுங்கள்” தொண்டர் - உதைத்தார். கீழே மூர்ச்சித்து வீழ்ந்து விட்டார். மயக்கம் தெளிய சிறிது நேரம் பிடித்தது.

“தொண்டர்களே ! வாருங்கள் தாமதித்தால் ஹனுமான் வாலால் சாட்டையடி கொடுப்பார். பணியைத் தொடருவோம் - என்றார் ஸமர்த்தர்.

ஹிமாலயத்தின் கிழக்கு எல்லையில் கீழிறங்கி - புத்தரின் பிறப்பிடமான லும்பினி வழியாக காமரூபத்தில் (அஸ்ஸாம்) காமாக்ஷ்யா - என்ற காமாக்ஷியை தரிசனம் செய்து கொண்டு போகும் இடமெல்லாம் சிஷ்யர்களைச் சேர்த்து மடத்தை நிறுவி ஹனுமானை ப்ரதிஷ்டை பண்ணினார். அங்கிருந்து பூரி வந்து ஜகந்நாதரை தர்சித்தார். அங்கு ராமாயண ப்ரவசனம் செய்து ஏராளமான சிடர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டார். அங்கு முன்பே பக்தி மணம் பரவியிருந்தபடியால் அவருடைய சிறிய முயற்சி அமோகமாகப் பலித்தது. அங்கு மடம்

ஆஞ்ஜநேய ப்ரதிஷ்டை, கோதாவதரி க்ருஷ்ண நதிகளின் ஸமுத்ர ஸங்கமங்களில் ஸ்நாநம் செய்து பணியைத் தொடர்ந்தார். எங்கும் ஆதரவு பெருகியது. அவருக்கு மொழிப் ப்ரச்னையே ஏற்படவில்லை. பேச்செல்லாம் ராம நாமம் தான். எல்லோரிடம் பழக்கிப் போன மஹான்களின் கீர்த்தனங்கள் தாம். திரளாக ஜனங்கள் கூடி ஸமர்த்தருடைய தரிசனத்தினால் புத்துணர்ச்சி பெற்றனர். திருப்பதி வந்து கோவிந்த நாம கோஷத்தோடு வெங்கடேசப் பெருமாளின் தர்சனம் - ரத வீதியில் அங்கப்ரதக்ஷிணம் செய்து - தமது பணி நல்லபடியாக நிறைவேண்டுமென ப்ரார்த்திக் கொண்டு, ஸ்ரீரங்கத்தில் ரங்கநாதரையும் மதுரையில் மீனாக்ஷி ஸுந்தரேச்வரையும், தர்சித்து ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம, நாமப் ப்ரசாரம் செய்தார். மதுரையிலிருந்து ராமேச்வரம் சென்றார்.

ஸமர்த்தருக்கு அங்கே ஹநுமாருடைய தர்சனம் கிடைத்தது. ஹநுமான் யாத்திரை பற்றிய கேள்விகள் எல்லாம் கேட்டார். ஸமர்த்தர் சொன்னார்.

“கீழ்க்கடற்கரை ஓரத்திலும் - முஸ்லீம்களின் ஆக்ரமிப்பு அதிகமில்லை. ஆனால் மதமாற்றம் நகரங்களில் நடக்கிறது. அதற்கு காரணம் நகரத்தில் உல்லாச வாழ்க்கை அதிகமாகி ஜனங்களுக்கு தெய்வப் பற்றுதலில் ஆழமோ பக்தியோ இல்லை. துருக்கர் கிராமங்களில் போய் பெண்களை ஹிம்ஸை செய்ய ஆரம்பித்தால் ஊர் கூடிவிடும். தவறு செய்தவர்கள் தப்பிக்க முடியாது. நகரங்களில் அடுத்தவீட்டுக் காரணப் பற்றி நினைப்பதற்கே ஜனங்களுக்கு நேரமில்லை அவரவர்கள் தொழில், பிழைப்பே பெரிதாக முன் நிற்கும். அடுத்த வீட்டில் புகுந்து கொள்ளையடித்தால் தன் வீட்டு பந்தோபஸ்தை வலுப்படுத்ததான் நினைப்பார்களே. தவிர அடுத்த வீட்டுக்காரனுக்கு உதவிக்குப் போக மாட்டார்கள். பெண்களைக் கொண்டு போவதோ, வாலிபர்களை பெண்ணு சைகாட்டாடி மத மாற்றம் செய்வதோ, பதட்டமில்லாமல் நடந்து விடுகிறது. இவன் பகவன் நாம பஜனம் மூலம் இழுத்து - ஜனங்களிடம் ஸமுதாய உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணுவது தான் தலையாய கடமையாக மேற்கொண்டிருக்கிறான்.”

ஹநுமான் சொன்னார். “ப்ரபு வைகுண்டத்திற்கு போகும்போது இவனை அழைத்துச் சொன்னார். ராமேச்வரத்திலிருந்து கொண்டு விபீஷணனுக்கு இடையூறு வராமல் கண்காணித்துக் கொண்டு இரு என்று எனக்கு ஆணையிட்டார். ஆனால் நீரோ, உன் பக்தர்களோ, ஒரு குரல் கொடுத்தால் போதும். வந்தது போனது தெரியாமல் உங்களுடைய கார்யத்தை நிறைவேற்றிடுவேன். மேலும் மேலும் பகவன் நாமம் சொல்லி ஜனங்களை உஷார்படுத்துவதுதான் முக்யம். எங்கு வேண்டுமானாலும் என் மூர்த்திகளை ப்ரதிஷ்டை பண்ணு. பூஜை வழிபாடு உற்சவம் என்றெல்லாம் ஸ்ரீராமனுக்கு நடக்கட்டும். எனக்கு ராமநாமம் சொன்னால் போதும். நான் ப்ரஸன்னமாவேன். இதை ஜனங்களுக்கு போதித்து, மடங்களையும் என் மூர்த்திகளையும் ப்ரதிஷ்டை பண்ணி, அங்கு தினந்தோறும் கூடி ஜனங்கள் நாம பஜனம் சொல்ல வேண்டுமென்பதை ப்ரசாரம் பண்ண வேண்டும். அதற்கு, ஆங்காங்கு தொண்டர் படை சேர்க்க வேண்டும். ப்ரசாரத்தைத் தொண்டர்களிடமும், மடாதிபதிகளையும் விட்டு விடு. நாட்டு நடப்புகளை கவனித்து முஸ்லீம்களின் கொடுமையை ஒழிப்பது ஒன்றே உன்கடமை. மதமாற்றம் யார் செய்தாலும் அது நடைபெறாதவாறு தடுப்பதில்தான் உன் முழு முயற்சியும் இருக்க வேண்டும்” - என்று தோழனைப் போல் தோளில் தட்டிக் கொடுத்து உபதேசம் செய்தார். மறைந்தார்.

அங்கிருந்து கேரளம் பக்கம் திரும்பினார் ஸமர்த்தர். அங்கு மற்றொரு கொடுமை நடந்து கொண்டிருந்தது “போர்ச்சுகீலியர்” மேல்கடற்கரை ஓரமாக வியாபாரம் என்ற போர்வையில், ஜனங்களைக் கெட்ட வழிகளில் ஈர்த்துச் சென்றார்கள். “வாஸ்கோடிகாமா” மிகத் தந்திரமாக கேரளச் சிறுமிகளை கல்வி கற்பிப்பதாக ஈர்த்து, அவர்களை மதம் மாற்றி விலை மகள்களாகப் பயன்படுத்தி - ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் பதட்டமில்லாமல் கிருஸ்தவ மதமாற்றம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவர்கள் ஒருங்கே ஹிந்துக்களையும், முஸ்லீம்களையும் கூட துரும்பாக மதித்துக் கொடுமைப்

படுத்தினார். அதற்காக மேற்கத்திய நாடுகளிலிருந்து அளவற்ற செல்வம் குவிந்தது. அதை வைத்துக் கொண்டு புதிதாக மதமாற்றம் பெற்ற உள்நாட்டு ஜனங்களுக்கு மதமாற்றத்திற்கு ஆட்கள் பிடித்துக் கொண்டு வருவதை ஒரு தொழிலாக்கி செய்யப் பழக்கினார். வெளிப்படையாக விரோதமோ, பகையோ காட்டி ஆக்ரமித்துள்ள முஸ்லீம்களைக் காட்டிலும், இவர்களால் ஹிந்துமத ஸமூஹத்திற்கு அதிகமான கேடு விளைகின்றதே ! இந்த வீழ்ச்சியிலிருந்து பாரத தர்மத்தை எப்படிக்காப்பது என்பது பெரிய கவலை ஆயிற்று. கி.பி. 1600-1650க்குள் மேலும் டச்சுக்காரர்கள், பிரஞ்சுக்காரர்கள், பிரிடிஷ்காரர்கள் என்று அலை அலையாக வந்தனர். செயலற்று, நலிவடைந்து, ஒருவருக்கு ஒருவர் பொறாமையோடு சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற இந்து அரசர்களோடு கட்சி சேர்ந்து உள் நாட்டு அரசரை பலஹீனப்படுத்தி, வெளி நாட்டுக்காரர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். அத்துடன் கடப்பமான வஞ்சனையான மதமாற்றமும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஸமர்த்தர் தமிழ் நாட்டில் பல இடங்களில் மடம் நிறுவி மஹாத்மாக்களான சிஷ்யர்களை மடாதிபதி ஆக்கி 'ராம நாம' ப்ரசாரத்தை வலுப்படுத்துவது ஒன்றுதான் இந்த சாபக்கேட்டுக்கு விமோசனம் என்று தீர்மானித்து, அந்த திட்டத்தை நிறைவேற்றினார். இதனிடையே மேல் கடற்கரையில், அரபு நாட்டு வணிகர்கள் கப்பலோடு வந்து இங்கு விளைகின்ற ஆரோக்ய வஸ்துக்களான ஏலக்காய், க்ரம்பு, ஜாதிக்காய், ஜாதி, பத்திரி, மிளகு போன்ற பொருள்களை அற்ப விலைக்கு கொள்முதல் செய்து கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டு, தம் நாட்டிலிருந்து இங்கு தேவையில்லாததான லெண்ட், பன்னீர் - மது போன்ற வஸ்துக்களை அலங்காரமான கண்ணாடி குப்பிகளில் அடைத்துக் கொண்டு நூறு மடங்கு லாபத்துடன் விற்றுச் சென்றனர். அழகான கேரள கன்னிகளை நூறு இருநூறு நாணயங்களில் விலைக்கு வாங்குவோர் அரபு நாட்டுக்காரர்கள்தான். கன்னியை போகப் பொருள்கள் ஆக்கினர். அவர்கள் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே பல கர்ப்சிதைவுகளுக்கு ஆளாகி, அந்தபுர வாழ்க்கை இழந்து

தெரு கூட்டுவது, சமை தூக்குவது என்று ஸ்வலப ஊதிய வேலைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். மீனவர் குப்பங்களிலும், தோப்பு தொரவுகளிலும் விவசாயிகளிடமும் இந்த அரபு நாட்டு வியாபாரிகள் கைவரிசையை காட்டுகின்றனர். மற்ற ஸமுதாயத்தினர் நன்றாக தெரிந்தும் அவர்கள் காணாததுபோல் நடந்து கொள்கின்றனர். இவர்களிடம் விழிப்புணர்ச்சி உண்டாக்குவதில் ஸமர்த்தரின் தொடர்பினால் ஊக்கம் அளிக்கப்பட்ட ஜனங்கள் செயல்பட்ட ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அந்த பணிக்காக சில அணுக்கத் தொண்டர்களை அங்கேயே தங்க செய்து விட்டு மேலே யாத்திரை தொடர்ந்தார்.

அங்கிருந்து கிளம்பி பம்பைவரை வந்து, அதற்கப்பால் கிஷ்கிந்தையை அடைந்தார். அங்கெல்லாம் ஸ்ரீ ராமபிரான் ஸீதையைத் தேடி ஸஞ்சரித்தபோது ருச்யமுகத்தில் தங்கியிருந்த இடங்களைத் தரிசனம் செய்தார். அங்கு ஒரு மடத்தையும் மாருதி மூர்த்தியையும் பிரதிஷ்டை செய்தார். அங்கிருந்து வடக்கே விஜய நகர ஸாம்ராஜ்யத்தின் இடிபாடு அடையாளங்கள் கொண்ட ஹம்பி சேர்ந்தார். கி.பி. 1565ல் விருபாக்ஷர் கோவில், யோக நரளிம்ஹ மூர்த்தி இடிபாட்டுக்குட்பட்ட இடங்களைக் கண்டு மனம் வெதும்பினார். அங்கிருந்து பங்களுர் சென்றார். அங்கு சிவாஜி மஹாராஜாவின் தந்தை ஸாஹஜி பான்ஸ்லேயை ஸந்தித்தார். (இந்த விவரம் பின்வரும் ஸாஹஜி காண்டத்தில் காண்போம்.)

முன்பே திருப்பதியிலிருந்து தெற்கே யாத்திரை செய்தபோது காஞ்சீபுரம்வரை சென்றிருக்கிறார். அங்குள்ள சைவ வைஷ்ணவ ஆலயங்களை தர்சனம் செய்திருக்கிறார். அதுபோல இப்போது கர்ணாடகாவிலும் சிவ விஷ்ணு ஆலயங்களை தர்சனம் செய்தார். அதுமட்டுமல்ல இரண்டு இடங்களிலும் சிவ பக்தர்கள், விஷ்ணு பக்தர்கள் தன் தைவம் பெரிது என்ற ஆக்ரஹத்தோடு வாதம் செய்து, அது பரஸ்பர த்வேஷத்திலும் மற்றதைவத்தை நிந்திப்பதிலும் கடுமையான விளைவுகளை உண்டாக்கின. இதையெல்லாம் கண்டு மனம் வெதும்பினார். விஷ்ணுவின் அவதாரமான ராமனுக்கு

பரமேஸ்வரன் அவதாரமான ஆஞ்சநேயர்தாலராக இருந்தார். அந்த பரமேஸ்வரனை ராமன் ராமலிங்கமாக ப்ரதிஷ்டை செய்து, ராமேஸ்வரத்தில் தன் கையாலே பூஜை செய்திருக்கிறார். அந்த ஸ்ரீராமனும் ஹனுமானும்தான் இந்த ஜனங்களை ஒற்றுமைப்படுத்தவேண்டும். உலகில் ஒரு துசி முதல் ஸூர்ய பகவான் வரை எல்லாமே பகவானுடைய அம்சங்கள். அதிலே இந்த பேதபுத்தி நமக்கு ஏன் வரவேண்டும் ? ராம நாமம்தான் இந்த பேதபுத்தியை நீக்க வேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்தார்.

### 15. பரசுராம சேஷத்ர விஜயம்

பெங்களூரிலிருந்து ஸ்ரீசைலம் வந்து மல்லிகார்ஜுனரை தரிசனம் செய்தார். அங்கிருந்து சிப்ஜுனா சென்றார். அது பரசுராம சேஷத்ரம்.

அங்கு பரசுராமருக்கு ஓர் ஆலயம் இருந்தது. தமது குல முதல்வரான ஜமதக்நி முனிவரின் புத்ரரான பரசுராமர் மஹாவிஷ்ணுவின் ஆவேசம் அவ்வப்போது வரப் பெற்றவர். அவரை ப்ரார்த்தித்தார். “மஹாதபஸ்வியாகவும், வீரதீர சூர பராக்ரம சாலியுமான தங்கள் குலத்தில் பிறந்த நான், தாங்கள் தானம் செய்த இந்த புண்ய பூமியில் இத்தனை கொடுமைகளைக் கண்டு வெறுமனே கண்ணீர்விட்டுக் கொண்டிருக்கிறேனே ! அத்தனை க்ஷத்திரியர்களையும் வென்று அரசுகளைக் கைப்பற்றி ப்ராஹ்மணர்களுக்கு தானம் செய்தவுடன் - நீங்கள் தானம் செய்த பூமியில் நிற்கத் தாகாது என்று கூறி விரட்டினார்கள் ! அந்த பாரத புண்ய பூமி, தன் பெருமைச் சின்னங்களான கோயில்கள் இடிப்பட்டு பொட்டைக்காடாக நிற்கிறதே ! ஜனங்களெல்லாம் வீதிகளில் வரிசையாக குத்து விளக்கேற்றி ஸந்நிதி தெருவில் ஈச்வரனுடைய கோவில்களுக்கு வழிகாட்டினார்கள் ! அவர்களை வெட்டவெளியில் தவிக்கவிட்டுவிட்டாரே ! உங்கள் குலத்தில் பிறந்த நான் அத்தனையும் பார்த்துக் கொண்டு எதற்காக வாழவேண்டும் ? ஆனால் சாகமாட்டேன். இந்த அக்ரமங்களை ஒழிப்பதற்கு தேஹபலமும், புத்திபலமும், மனோபலமும், ஆத்ம பலமும், கொடுங்களேன் ? பகையற்ற மனுஷ்ய தர்மத்தை

நிலைநாட்ட எனக்கு வழிகாட்டுங்கள். தைர்யம் கொடுங்கள்.

பரசுராமர் வாய் திறக்கவில்லை. உடனே அவருடைய பிதாவான ஜமதக்நி முனிவரை த்யானம் செய்து ப்ரார்த்தித்தார்.

தங்கள் தவப் பெருமையையும், ஆத்ம பலத்தையும் யாவரும் அறிவர். உங்கள் குலத்தில் பிறந்தவன் நான். உங்கள் தனயன் பரசுராமன். சிரஞ்ஜீவியாக இங்கேதான் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவரைக் கெஞ்சி பார்த்துவிட்டேன். அவரை கூப்பிடுங்களேன். உங்களிடம் அவருக்கு அலாதி பக்தியுண்டே. என் விண்ணப்பத்தைக் கேட்கும்படி சொல்லுங்களேன்.”

பரசுராமரே ! உங்களுக்கு என்ன ஆயிற்று ? உங்கள் வீர தீர பராக்கிரமங்கள் எங்கே போயின ? உங்கள் சக்தியெல்லாம் தீர்ந்துவிட்டதா ? உங்களுக்கு வயதாகிவிட்டதா ? நீங்கள் ஹனுமானைப்போலே சிரஞ்ஜீவியல்லவா ? எப்படி கிழத்தனம் உங்களை நெருங்கும் ? இப்படி சித்தத்தை கருங்கல் ஆக்கிக்கொள்ளலாமா ?

அதனால் யாருக்கு என்ன பயன் ? உங்கள் குலத்தில் பிறந்த பிள்ளையல்லவா நான் ? என் மழலைச் சொல்லைக் கேட்கலாகாதா ? தயவுசெய்து என்னைத் திரும்பிப் பாருங்கள். உதாசினம் செய்யாதீர்கள். எனக்கு வரம் அளியுங்கள். இவ்வளவு சக்தியுள்ள நீங்கள் உங்கள் வம்சத்தில் பிறந்த என்னைக் கைவிடலாமா ? நீங்கள் தீனதயாளாளர் அல்லவா ? அந்தப் புகழை காத்துக்கொள்ள வேண்டாமா ? என்று கண்ணீர் விட்டார் ?

பரசுராமர் ப்ரலன்னமானார்.

“உன் சரணத்தை தொட்டவர் யாவரும் வீர தீரர்கள் ஆவார். நீ நினைப்பதெல்லாம் நடக்கும். நீ கொடுப்பதெல்லாம் அமோகச் செல்வமாகும்.

ஸ்ரீராம ஜய ராம

ஜய ஜய ராம

ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த

(இங்கு ஸமர்த்தர் பாடின பாடல்கள் 5 மேலே குறிப்பிட்ட கருத்துகளை வெளியிடுகின்றன. அவற்றைப் பவித்ரமான மந்த்ரங்களாக பெரியோர்கள் இன்றும் நித்ய பாராயணத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.)

#### 16. யாத்ரா மங்களம்.

ஸமர்த்தர், பரசுராம கேஷத்ரத்திலிருந்து மஹாபலேச்வரம் தொண்டர்ளுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

அதுவே க்ருஷ்ண நதியின் உற்பத்தி ஸ்தலம். அங்கிருந்து பீமா சங்கரம் என்ற ஜ்யோதிர்லிங்க கேஷத்ர தரிசனம் செய்து கொண்டு பண்டரீபுரம் சென்றார்.

“பண்டரீநாதா ! நீதானே ஸ்ரீராமன். உன்னுடைய கோதண்டமும் அம்புராதூணியும் எங்கே? தண்டகவனத்து ருஷிகள் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்ற போது கழற்றி வைக்காத அந்த கோதண்டத்தையும் அம்புறாத்தூணியையும் எங்கேயோ வைத்துவிட்டு இங்கே இடுப்பில் கையை வைத்துக் கொண்டு வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாயே? இது நியாயமா? எங்கே உன்னுடைய வானரப் படைகள்?

பண்டரிநாதர் சிரித்தார். “ஸமர்த்தரே ! இனி உம்முடைய லீலையைப் பார்க்கத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று பதில் சொல்வதுபோல் இருந்தது.

கி.பி. 1643ல் பஞ்சவட வந்துச் சேர்ந்தார். தாகளியிலிருந்து கிளம்பி பணிரெண்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. உத்தவ ஸ்வாமி நல்ல தேஜஸ்வியாக, யௌவன புருஷராக விளங்கினார். மடத்து நிர்வாஹம் அமைதியாக சீராக நடந்துக் கொண்டிருந்தது. ஸாதுக்களின் ராம நாம கோஷம் அகண்டமாக நடந்துக் கொண்டிருந்தது. ஸமர்த்தருக்கு பரம ஸந்தோஷம்.

ஸமர்த்தருக்கு வயது 36. பணிரெண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நடக்கின்ற கோதாவரிப் புஷ்கரம் என்ற பெரு விழா கோதாவரியின் உற்பத்தி ஸ்தானம் முதல் நதிக்கரை ஓரம்



श्री समर्थ रामदास स्वामी

கிழக்கே ஸாகர ஸங்கமம் வரை சென்று புஷ்கர ஸ்நாநம் செய்ய விரும்பினார்.

கோதாவரியின் உற்பத்தி ஸ்தானத்தின் அருகில் உள்ள ஜாம்ப கிராமத்திற்கு விரைவாகச் சென்று தாயையும், தமயனாரையும் தரிசனம் செய்ய வேணும் என்று நினைத்தார். ஆனால் அங்கே உள்ள பஞ்சவடையில் கோவில் கொண்டுள்ள ஸ்ரீராமனை பரிவாரத்தோடு தரிசித்தார். நேரேபைடன் சென்றார். ஸ்ரீ ராமன் ஸந்நிதியில் ஒரு ஸாது கூடில்லாத தேர்ந்த மெல்லியகெட்டியான மூங்கிலில் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு வில்லையும் அம்புறா தூணியையும் ஸமர்ப்பணம் செய்தார். முன்பு தான் தரிசித்த தத்தாத்ரேயரே ஸாது வடிவத்தில் இந்த தநுஸ்சையும், அம்புறா தூணியையும் அருளியிருக்கிறார் என்று உணர்ந்து அவரை சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி ஏற்றுக் கொண்டார். தலையில் அவிழ்ந்த ஜடாமுடியும், இடுப்பில் கௌபீனமும், கையில் கோதண்டமும்,, இடுப்பில் அம்புறா தூணியும் தரித்த இந்த விசித்ர சாமியாரைக் கண்டு சில வைதிக யாத்திரிகர்கள் அச்சமுற்றனர். ஒருவர் கேட்டார்!

“ஸ்வாமி ! தாங்கள் யார்? தலையில் சடை, இடுப்பில் கோவணம், கையில் வில்லும் அம்பும், இது ? என்ன வேடக் கோலமா? ஸாதுக் கோலமா? உமக்கு வில் வித்தை தெரியுமா?

“இவன் ஒரு ராம பக்த ப்ரஹ்மசாரி. காடுகளிலும், மலைகளிலும், சஞ்சரிக்கின்றான். ஆயுதம் தேவைப்படுகிறது ! ஆனால் அதை உபயோகித்தது இல்லை.

அதோ ஆகாயத்தில் ஒரு கழுகு வட்டமிடுகிறதே? அதை குறிவைத்து நீர் அம்பு விடுவீரா?”

“பார்க்கலாம்” என்று வில்லில் நானேற்றி அம்பு கோர்த்து ஆகாயத்தில் பறக்கும் கழுகின் வேகத்தை கணித்து கழுகு ஒரு புறம் இருக்க மறுபக்கத்தில் அம்பை எய்தார். சரியாக கழுகு அம்புக் குறியில் வந்து அடிப்பட்டு விழுந்து செத்தது. அசையாத ஒரு பொருளைக் குறி வைத்து அடிப்பதே வில்வித்தையில் பெரிய சாஹஸம் - பறக்கின்ற பட்சியின் வேகத்தை கணித்து அது அப்படி போகும் திசைக்கு வரும் குறி



பார்த்து விட வேண்டுமானால் எவ்வளவு பெரிய ஸாஹஸம். சாதாரண மக்கள் ஆச்சர்யப்பட்டனர்.

அந்தணர்கள் பிடித்துக் கொண்டனர். புண்ய சூத்ரத்துக்கு, புண்ய காலத்தில் பறக்கின்ற பறவையை அம்பினால் வதைத்து - மஹாபாதகம் பண்ணிவிட்டீரே?

நீங்கள் தானே கேட்டீர்கள்? முடியுமா - என்று”

“ஆமாம் ! முடியும் முடியாது என்று சொல்லவேண்டியதுதானே” “எனக்கே தெரியாதே! முடியுமா என்று பார்த்தேன்? அடிப்பட்டு செத்துபோய்விட்டது”

மஹா பாபம் அதற்கு நீர் ப்ராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளவேண்டும். செய்துகொள்ளாவிட்டால் உங்களை நாங்கள் தீர்த்த ஸ்நாநம் செய்ய அனுமதிக்கமாட்டோம்!”

“அப்படியா! சரி! எனக்கு ப்ராயச்சித்தம் செய்து வைய்யுங்கள். நீங்கள் சொல்கிறபடி செய்கிறேன்.”

“அவர்கள் சுவடியை புரட்டி இவ்வாறு ஹோமம் செய்ய வேண்டும், இந்த த்ரவ்யங்கள் வேண்டும், தீர்த்த ஸ்தலமாக இருப்பதால் அதிக தக்ஷிணை கொடுக்க வேண்டும் என்றார்கள்.

சரி என்று ஏற்றுக் கொண்டார்.

உடன் முறைப்படி எட்டு நாழிகைகள் ஹோமம் நடந்தன. ஸமர்த்தர் முறை தவறாது எல்லாவற்றையும் ச்ரத்தையுடன் செய்தார். கை நிறைய தக்ஷிணைக் கொடுத்தார். பிராமணர்களுக்கெல்லாம் பரம ஸந்தோஷம். ஆசீர்வதித்தனர். ஸமர்த்தர் கேட்டார்.

“இப்பொழுது என் பாபம் போய்விட்டதா?”

“கோதாவரி புஷ்கர நன்னாளில் நீர் இந்த ப்ராயச்சித்தத்தை மிகச்ச்ரத்தையாக செய்து கொண்டீர். பாவம் போய் புண்யாத்மா ஆகிவிட்டீரே?”

“அப்படியா? இந்த கழுகு பிழைத்துவிடுமா?”

“அதன் தலைவிதி. உமது கையால் சாகவேண்டும் என்று இருக்கிறது. மஹா சாது கையால் அடிப்பட்டு மோக்ஷத்திற்கு போயிருக்கும்.”

“அது மோக்ஷம் போவதற்கு உதவியிருந்தால் - நான் செய்தது எப்படி பாவம் ஆகும்?”

ஆனாலும் நீர் அடித்ததினால் உமக்கு பாவம்தானே?

“நான் எங்கே அடித்தேன்? ஒரு மஹான் அனுக்ரஹித்த வில்லும், அம்பும் அடித்தன. எனக்கு முடியுமா? பார்க்கிறேன் என்றுதானே சொன்னேன்.”

அது மோக்ஷத்திற்கு போய் விட்டாலும் நீர் செய்தது உமக்கு பாவம்தானே?

அப்படியா! பார்ப்போம்! ஸமர்த்தர் தனது கமண்டலத்திலிருந்து ஒரு கை ஜலமெடுத்து அந்த கழுகின் உடல்மீது தெளித்தார். அது சிறகுகளை உதறிக் கொண்டு ஆகாயத்தின்மீது பறந்தது. ப்ராஹ்மணர்கள் திடுக்கிட்டார்கள். ஸமர்த்தரை வணங்கினர்.

ஸமர்த்தர் கூறினார்.

“பாவம் செய்யக் கூடாது என்று ஜனங்களை தடுப்பதற்காக - பாவத்தில் பயம் ஏற்படுத்துவதற்காக சாஸ்த்ரங்களில் ப்ராயச்சித்தம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாபத்தை ப்ராயச்சித்தத்தினால் தீர்த்து விடலாம். அந்த ப்ராயச்சித்தம் செய்து கொள்ள என்னால் முடியும் என்ற தைர்யத்தில் பாவம் செய்ய கூடாது. ப்ராயச்சித்தத்தை நம்பி தொடர்ந்து பாபச் செயல்கள் செய்யக் கூடாது. அப்படி மனோ பாவத்தை திருத்துவதற்காக ப்ராயச்சித்தங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ராயச்சித்தங்கள் புண்ய கர்மாக்கள் அல்ல - துணிந்து, செய்த பாபத்தை நீக்குவதற்காக இந்த ப்ராயச்சித்தம் செய்து கொள்கிறேன் என்று ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டு, புண்ய கர்மாக்களைச் செய்தால் அதுவும் பாவம்தான். இந்த புண்ய கர்மாவினால் என் மனம் சுத்தமாக வேண்டும். இனி நான் பாப கர்மாவை செய்ய மாட்டேன்

என்ற மன உறுதியோடு செய்கின்ற புண்ய கர்மாதான் நியாயமானது. பாவத்தைச் செய்துவிட்டோமே ! என்று பச்சாத்தாபப்பட்டு பகவன் நாமாவை சொல்லி பாப வாசனையை அழித்துக் கொள்ள வேண்டும். வீட்டில் குழந்தைகள் இருக்கின்றன - அங்கு பாம்போ, தேளோ கண்ணுக்கு தெரியாததால் கண்டவுடன் அதை அடிப்பது ஜீவ ஹிம்சை ஆகாது. ப்ராயச்சித்தத்தினால்'' பாவம் செய்யலாம், தீர்த்து விடலாம்'' என்ற பாப வாசனை இருக்கும்வரை ப்ராயச்சித்தத்தினால் பயனே இல்லை. பாவம் செய்யக் கூடாது என்று மன உறுதி ஏற்படவேண்டுமானால் அதற்கு. ''ராம நாம ஜபம்தான் கதி'' என்று விளக்கினார்.

தொண்டர்கள் 'ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த' என்று கோஷமிட்டார்கள். அப்போதுதான் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு இவர் ஸமர்த்த ராமதாஸர் அல்லவா ! என்று ஆச்சர்யம் மிகுந்தது. எல்லோரும் சேர்ந்து ராம நாம கீர்த்தனம் செய்தனர். (மேலே சொன்ன கருத்துக்களெல்லாம் தாஸபோதத்திலிருந்து எடுத்தவை).

பைடனில் அந்த கூட்டத்தில், ஜாம்ப் கிராமத்திலிருந்து வந்த ஒரு சாது ஸமர்த்தரருகில் வந்து ''நீங்கள் எங்க ஊர் 'நரோபாவா?' ஆமாம் ஆமாம். நெற்றியில் முண்டு தெரிகிறதே ! சின்ன வயதில் மரத்தில் ஏறி கீழே விழுந்து நெற்றியில் அடிப்பட்ட ஊன காயமாக இருந்ததே! அலக்ஷியம் செய்து அதனால் ரத்தம் கட்டி முண்டு ஏற்பட்டதே நரோபா? நீர் சூர்யாஜிபந்தின் புத்திரனல்லவா?'' என்று அவரை அணைத்துக் கொண்டார். அவருடைய வாத்ஸல்யம் ஸமர்த்தருக்கு சுகத்தைக் கொடுத்தது. கிழவர் சொன்னார். ''அப்பா ! உனது தேஜஸ்ஸை பார்த்து ஆச்சர்யப்பட்டேன். முதலில் அடையாளம் தெரியவில்லை. எங்க ஊர் பிள்ளை. ரொம்ப பெருமையாக இருக்கிறது''.

''பெரியவரே ! கிராமத்தில் என்னுடைய தாயார், தமையனார் ஸௌக்கியமாக இருக்கிறார்களா? நீங்கள் பார்த்தீர்களா''.



तू सांग कोठे होतासि । विसरलासि कां रे मजसी ।  
जरी बहु काळे दिवसांनी आलासी। तोष तो होय चित्तासी ॥

ஸமர்த்தர் 23 ஆண்டுகளுக்கு பிறகு தாயாரை வந்து தர்சனம் செய்கிறார்.

“ஸௌக்யமாக இருக்கிறாள் உன் தாயார். ஸதா ராம ஜபம்தான். இடையே நரோபா நீ எங்கே இருந்தாலும் நோய் நொடியில்லாமல் சேஷமமாக இருக்க வேண்டும் என கண்ணீர் விடுகிறார்.” என்னோடு வாப்பா! அழைத்துப்போகிறேன்.

“பெரியவரே ! நீங்கள் புஷ்கர ஸ்நாநம் செய்துக் கொண்டு இங்கேயே இருங்கள். நான் இப்போதே கிளம்பி போகிறேன்.”

இருபத்துமூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஸமர்த்தர் தன் ஜன்ம பூமியில் அடி வைத்தார். உடன் வந்த பரிவாரங்களை கிராமத்துக்கு வெளியே நிறுத்திவிட்டு கிராமத்தில் நுழைந்தார். ராம ராம ராம ராம என்று மெல்லிய குரலில் கூறிக் கொண்டே கரு கரு என்று வளர்ந்த தாடியையும், மீசையுமாக அதிக உயரமில்லாது, வளர்ந்து புஷ்டியான தேஹத்துடன், பளீர் என்ற தேஜஸ்ஸுடன் தன் வீட்டிற்குவந்து வாசலில் நின்றார். “மாசே விட்டல பாண்டுரங்காராம ஸீதாஹநுமந்தா” என்று பாடிக் கொண்டு நின்றார். வாசல் திண்ணையில் காலை நீட்டிக்கொண்டிருந்த கிழவி ராணுபாய் “யாரோ பைராகி வந்திருக்கிறார். அக்ஷதைக் கொண்டு வாம்மா !” என்று மறுமகளை அழைத்தாள்.”

நான் உன்பிள்ளை, பிகைஷ வாங்க வரவில்லை ! மாதாவின் தரிசனத்திற்கு வந்திருக்கிறேன் நரோபா” என்றார். அந்த கெஞ்சலைக் கேட்ட ராணுபாய் உடனே புரிந்துக் கொண்டாள். “நரோபா ! என் கண்ணை ! வந்தாயா? கல்யாணப் பந்தலிலிருந்து ஓடினாயே ! எத்தனை நாட்கள் கழித்து என்னை நினைத்துக் கொண்டாய் ?”

“அம்மா ! ஒருநாளும் உன்னை மறந்ததில்லையம்மா ! என்று கூறி கால்களில் விழுந்து முத்தமிட்டார்.

“போதுமடா ! எழுந்திரு ! உன் முகத்தை எனக்கு காண்பி. கண்பார்வை மங்கிவிட்டது”.

“மங்கவும் இல்லை ஒன்றுமில்லை. என்னை பாரம்மா ! என்று தன் தாயாரை தன் கைகளால் தூக்கி தன் எதிரே நிறுத்திக்

கொண்டார். பளிர்ென்று முகம் தெரிந்தது. தாயார் தாடியையும், மீசையையும், தடவினாள். முகவாயை இரு கைகளினாலும் பிடித்து தன் விரலினால் சொடுக்கிக் கொண்டாள். “அண்ணா! எங்கேயம்மா!”

“இதோவந்தேன் என்று பரப்புடன் கங்காதரர் வெளியே வந்தார். தேஜோமயமாக, மஹாபுருஷராக, விளங்குகின்ற தமையனாரை ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தார். தமையனார் தம்பியை அணைத்துக் கொண்டு உள்ளே போனார்.

“நரோபா! நரோபா - என்று கிராமம் முழுவதும் கூடிவிட்டது. ஸமர்த்தர் அவர்களை வாசலிலேயே அமரச் செய்துவிட்டு உள்ளே சென்று மதனியாரை வணங்கினார். அதற்குள் துக்காராமின் அபங்ககங்களை பாடிக் கொண்டு தொண்டர் குழாமும் அங்கு வந்துவிட்டது. தொண்டர்கள் ஜாம்ப கிராமத்தின் ஜனங்களை தரையில் விழுந்து வணங்கினார்கள். ‘ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த’ என்று கோஷமிட்டனர்.

ஸமர்த்தர் நான்கு நாட்கள் தங்கினார். கிராமத்து ஜனங்கள் தொண்டர்களுக்கெல்லாம் விருந்து வைத்தனர். நாம ஸங்கீர்த்தனமும், கோஷமும் தொடர்ந்து நடந்துக் கொண்டிருந்தது. ஐந்தாம் நாள் - ஸமர்த்தர் கிராமத்து ஜனங்களை அழைத்தார். அனைவரும் வந்து தெருவில் அமர்ந்தனர். ஸமர்த்தர் சற்று நேரம் மதுரமான குரலில் நாமகீர்த்தனம் செய்தார். பிறகு பேச ஆரம்பித்தார்.

தந்தைமார்களே! தாய் மார்களே! ரகுவீரன் தீனதயாளன் ஆலயத்தில் மலர்ந்த முகத்தோடு பரிவாரத்துடன் ஒன்று சேர்ந்து தரிசனம் கொடுத்தார். த்ரிலோகாதிபதி அயோத்யாநாயகன் கௌஸல்யா பாக்யம் தசரத குமாரன் நம் கிராமத்தில் மிகவும் ப்ரஸந்நமாக இருக்கிறார். அதற்கு காரணம். நீங்கள் சொல்கின்ற ராம நாமம்தான். அவருடைய திருவடிகளைத் தொழுகின்ற மாருதி எப்பொழுதும் உங்களுக்கு அருள் புரிகிறார். ஐந்து ஜோதிர்லிங்கங்களைக் கொண்டது நமது தேசம். அதனால்தான் அதற்கு மஹாராஷ்ட்ரம் என்று பெயர்.

அதற்கு நல்ல காலம் பிறந்து கொண்டிருக்கிறது. ஜனங்களெல்லோரும் சத்ரு பாதை நீங்கி நிம்மதியாக இருக்கப் போகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் - நீங்கள் சொல்கின்ற ‘ராம நாம பலத்தினால்’ - மாருதி வீறு கொண்டு எழுந்துவிட்டார் என்பதுதான்.

அந்த ஹநுமானை மறவாதீர்கள். ஓயாமல் ராம நாமம் சொல்லுங்கள். கொடுமைக்காரர்கள் வந்தால் அஞ்சாதீர்கள். எல்லோரும் கூடி ஒருமுகமாக எதிர்த்து உலக்கை, கோடாலி, மண்வெட்டிகளை, ஆயுதமாகக் கொண்டு அடித்து விரட்டுங்கள். உங்கள் புதல்வன் இவன். இந்த பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறான். இவனை ஆசீர்வதியுங்கள். ஸ்ரீராம ஜய ஜய ராம ஜய ஜய ராம். ஜய ஸ்ரீ ராம் ரகுவீர ஸமர்த்த! என்று கோஷமிட்டு விடைப்பெற்றார்.

உடன்பரிவாரத்துடன் கோதாவரிக் கரை ஓரமாக நடந்து கோதாவரி கடலில் ஸங்கமம் ஆகும் இடம் வரை யாத்திரை செய்து புஷ்கர ஸ்நாந விதிப்படி ஆங்காங்கே கரையிலுள்ள கேஷத்ரங்களை தர்சனம் செய்து கொண்டு திரும்பி அக்கரை வழியாக அதே ஊரிலே ஸ்நாநம் செய்துக் கொண்டு த்ரயம்பகேச்வரம் வந்துச் சேர்ந்தார்.

ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் - ஒரு வசனம் உண்டு. பித்ரு தர்ப்பணம் செய்பவன் - மாமரத்தடியில் செய்தால் - பரிதவிக்கும் பித்ருக்களுக்கும் தர்ப்பணம் ஆயிற்று. மாமரத்திற்கும் தண்ணீர் ஊற்றியாயிற்று! அது போல் மற்றவர்கள் கேஷத்ர யாத்ரை போவது போலல்லாமல் இந்த மஹா ப்ரதக்ஷிண யாத்திரையினால் புண்ய பூமியையும் அங்கங்கு புண்ய நதிகளில் ஸ்நாநம் செய்வது புண்ய கேஷத்ரங்களை தர்சனம் செய்வது என்று மட்டுமல்லாமல் ஸமர்த்தருக்கு மிக பெரிய பயன்கள் கிடைத்தன.

(1) “தேசமெங்கிலும் மூலை முடுக்கு விடாமல் ஒரு ஆன்மீகச் சூழ்நிலை. எங்கும் ராமனையும் கண்ணனைப் பற்றியுமே பேச்சு.

(2) ஜனங்களுக்கு தைவப் பற்று உள்ள அளவு நாட்டுப் பற்று இல்லை. அது குறையா? நிறைவா? என்று ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து குறை என்ற முடிவு கிடைத்தது.

(3) "ஜனங்களிடம் தமது ஸமூஹ உணர்ச்சிதான் பரவலாக இருக்கின்றதேதவிர முழுச்சமுதாய உணர்ச்சி இல்லை. இதற்குக் காரணம் மற்ற நாடுகளில் உள்ளது போல் ஸமூஹமென்றும், ஸமுதாயம் என்றும் வேறாக காணப்படவில்லை" இவ்வாறு நம் நாட்டை குறைகூறும் நோக்கத்தோடு எழுதுகின்ற சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். அது உண்மையல்ல. எந்த நாட்டிலும் ஸமூஹ உணர்ச்சி மிகக் கடுமையாகவும் ஸமுதாய உணர்ச்சி மத்தமாகவும்தான் உள்ளன. உள்நாட்டுக் கலவரம் இல்லாத நாடே கிடையாது. அதற்குக் காரணம் ஸமூஹ உணர்ச்சிதான். ஆனால் அதை ஸமரசபடுத்தித்தான் ஆகவேண்டும். இன்னும் சில பாடங்களையும் கற்றுக் கொள்ள ஸமர்த்தருக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

மற்றொன்று. சமூஹ ஸேவையென்று என்று சொல்லிக் கொண்டு சில பொதுப் பணிகளை தன் ஊரில் செய்துவிட்டு புகழ் தேடுகிறான். பாராட்டுதலை விரும்புகிறான். ஆனால் பெரிய பெரிய சேஷ்ட்ரங்களில் செல்வந்தர்கள் - நாட்டு ஜனங்கள் அனைவருக்கும் யாத்திரைகளுக்கும் உதவியாக நிறுவியிருக்கின்ற அறக்கட்டளைகளையும், தர்ம சத்திரங்களையும் - காணக் காண - நம்முடைய சிறுமை தெரிகிறது. அஹங்காரமும், மமதையும் குறைகிறது. சேஷ்ட்ர யாத்திரையின் முக்ய பயன் இதுதான் என்கிறார் சங்கர பகவத் பாதாசார்யார். பத்து ஜனங்கள் நம்முடையவர்கள், நூறு ஜனங்கள் நம்முடையவர்கள் - என்று சிறு மமதைகளை அழிக்க வேண்டுமானால் वसुधैव कुटुम्बकम् - இந்த பூமியில் உள்ள அனைத்து ஜீவன்களும் - நம் குடும்பம்தான் என்ற மஹாமமதை

வரவேண்டும். அதை போதிக்கிறது சேஷ்ட்ர யாத்திரை.

ஸமர்த்தர் தாம் சென்ற விடமெல்லாம் தாம் எடுத்த முக்யமான வாழ்க்கைப் பணி. நிறைந்து தொடர வேண்டுமானால் அந்த விழிப்புணர்ச்சியை மங்காமல் காப்பாற்ற வேண்டுமானால் - ஆங்காங்கே மடங்களை ஸ்தாபித்து பீடாதிபதிகளாகச் சிறந்த சாதனையாளர்களான சிஷ்யர்களை அமர்த்த வேண்டும். அதுமட்டுமல்லாமல் அந்த மடங்களை அடிக்கடி தொடர்பு கொள்வதற்காகவே சில ஸாதுக்களாக அங்கிருந்த பகுதிகளில் தேர்ந்தெடுத்து ஊக்கம் அளிக்கவும் செய்தார்.

கிரிதரர் என்ற மஹா கவி. ஸமர்த்தப் ப்ரதாபம் - என்ற நூலில் இவற்றைத் தொகுத்துக் கொடுத்து இருக்கிறார். காசியில் ராம சந்திரர், அயோத்தியில் ராமக்ருஷ்ணர், ப்ரயாகையில் வேணீ மாதவர், சதர்வேதியில் ஹரிச்சந்தர், (கல்கத்தா) கங்கா ஸாகரில் ஹரி வம்சீ, ஹரித்வாரத்தில் ஹரிக்ருஷ்ண, பத்ரி - கேதாரத்தில் நாராயண தயால், துவாரகையில் ஹரி, ஸோம நாத்தில் வம்சீ வம்பரர், உஜ்ஜயினியில் கதாதரர், கேதாரில் ராமஸ்வாமி, சூரத்தில் ஜகன்னாதர், ஜெய்பூரில் ஸதாசிவர், கர்நாடகாவில் ஜயராமர், தெலுங்கானாவில் சிவராமர், ஸ்ரீரங்க பட்டணத்தில் சங்கரர், காஞ்சியில் பகவந்த், ஓங்காரேச்வரத்தில் ப்ரஹ்மதாலஸ். ஸ்ரீசைலத்தில் கோதண்டராமர், மதுரையில் மாருதி தாலஸ், திருவனந்தபுரத்தில் பலபீமர், ராமேச்வரத்தில் ஹநுமந்தர், தஞ்சாவூரில் பீமராஜர் இவர்கள் ப்ரஸித்திப் பெற்றவர்கள். மடங்களும் ப்ரஸித்திபெற்றவை.

யாத்ரா காண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராம ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த.

\*\*\*

ஸ்ரீ குருப்பயோ நம:

ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம

ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த

ஸ்ரீ ஸமர்த்த ராம தாஸ சரிதம்

3. மாருதி காண்டம்.

1. மாருதி

தைவீகத் தன்மை என்பது எங்கோ ஸ்வர்க்கத்திலோ ஏதோ ஒரு திசையிலோ, நிலை பெற்ற உருவமோ, அருவமோ அல்ல; பரம் பொருள் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது, ஸூர்ய ஒளி போல. அது புலப்படவில்லையென்றால் அதற்கு ஏதோ தடை உள்ளது. அப்படிப்பட்ட ஸ்வயம் ப்ரகாசமான பரம்பொருள் கருணையே வடிவானது. அதற்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. ஆயினும் எந்தவிதமான உந்துதலையும் எதிர்பாராமல் லீலையாக ப்ரபஞ்சத்தைப் படைத்தது. அதன் தொடர்பு இல்லாமல் எந்தப்பொருளும் இருக்கமுடியாது. அப்படி எங்கும் நிறைந்திருப்பதும் புலப்படாததுமான பரம்பொருள் தானே தனது கருணையினால் “இதோ பார் !” என்று தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கிறது.

எந்தப் பொருளுக்கும் அதன் இயல்பு ஓர் அளவுக்கு உட்பட்டது. ஒரு கிலோ எடையைத் தாங்கக் கூடிய ஒரு பொருளின்மீது ஐந்து கிலோ எடையை ஏற்றினால் அது நொருங்கிவிடும். ஆனாலும் மின்சாரத்தின் இணைப்பினால் ஐந்து கிலோ எடையைத் தாங்கக் கூடிய சக்தியை கொடுக்க முடிகிறது. அந்தப் பொருளின் இயல்புக்கு மீறிய ஒரு சக்தியை ஒரு அசேதனத்திற்கே கொடுப்பதற்கு மனிதனாலேயே மின்சார ப்ரயோகத்தினால் - ஸாதிக்கமுடிகிறதே ! அது போல ஈசுவர க்ருபையால் சிலரிடம் தைவத்தன்மை தானாகவே மிளிர்கிறது.

ஒரு ஸாதாரண மனிதன் முற்பிறவிகளில் செய்த புண்யங்களின் பயனாக சுயநலம் பாராமல் எங்கும் நிறைபரம்

பொருளிலே அதன் அவதார லீலைகளில் மனதை நிலை நிறுத்தி - எளிய வாழ்க்கை வாழ்கின்ற ஒரு தம்பதிகளுக்கு மகனாகப் பிறக்கிறான். தாய் தந்தையருடைய நற்பாதைகளும், இவனுடைய புண்யங்களும் சேர்ந்து அவனுக்கு மனித இயல்பை மீறிய தைவத்தன்மையை இளம் வயதிலேயே பெருக்கி வருகிறது. திருஞானஸம்பந்தரும்; ஆண்டாளும் உதாஹரணங்கள். பிறவியிலேயே புலப்பட்ட தைவீக இடங்கள் தானாக விளங்கும். இதைத் தான் சீதாசார்யன் க்ருஷ்ணன் கூறுகிறார்.

यद्यद्विभूतिमत् सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।

तत्तदेवाव गच्छ त्वं मम तेजोऽश संभवम् ॥

இந்த ரீதியில் ஆஞ்ஜநேயரின் பெருமையைச் சிந்தித்துப் பார்ப்போம்.

தசரதருடைய அச்வமேத மண்டபத்தில் மேலே ஆகாசத்தில் தேவர்கள் கூடினர். யாகத்தில் ஹவிர்பாகம் ஏற்பதற்காக யஜ்ஞ தீக்ஷிதர்கள் அழைத்திருக்கிறார்கள். ராவணனுடைய உபத்ரவம் தாங்காமல் ப்ரம்ம தேவனை முன்னிட்டுக் கொண்டு நாராயணனை வேண்டுகின்றனர். நாராயணன் மனிதாவதாரம் எடுக்க இசைந்தார். அவருக்கு உதவி செய்வதற்காக தேவர்கள், வானரர்களாகப் பிறக்கவேணுமென! ப்ரம்ம தேவன் நியமித்தார்.

ஸூர்யன் ஆலோசித்தார். அவருக்கு ஏற்கனவே இரண்டு குமாரர்கள். முதல் குழந்தையை சாயா தேவீ பெற்றாள். பிறவியிலே மிகவும் மந்தம். ஒருகால் நொண்டி. பகவான் அந்தக் குழந்தைக்கு பகவான் சனைச்சரன் என்று பெயர் வைத்து ஒன்பது க்ரஹங்களில் ஒருவராக நியமித்தார். ஸூர்ய பகவான் பூமண்டலத்தைப் பனிரெண்டு ராசிகள் கொண்ட ஆகாச வீதியில் ஒரு வருஷத்தில் கடக்கிறார். ஆனால் சனைச்சரன் அவருக்குப் பிறந்த பிள்ளை. ஒரு ராசியைக் கடக்கவே இரண்டரை ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இரண்டாவது பிள்ளையான யமன் பயங்கரமான உருவம் படைத்தவர்.

அவரை பகவான் தெற்கு திசைக்கு அதிபராக நியமித்தார். ஸூர்யனுக்கு புத்திர பாக்யம் திருப்திகரமாக இல்லை. ராமாவதாரத்திற்கு அநுகூலமாக எப்படிப் பிள்ளை பெறுவது என்று கவலைப்பட்டார்.

ஒரு நாள் த்யானத்தில் ப்ரம்ம தேவருடைய ஒரு கண்ணிலிருந்து ஒரு சொட்டு நீர் வழிந்தது. அதைக் கையில் ஏந்தினார். பூமியில் விட்டார். அதிலிருந்து ஒரு வானரன் பிறந்தான். மஹா பராக்ரமசாலி. 'ருக்ஷரஜஸ்' என்று பெயர். இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்தான். மானஸ ஸரஸ்ஸின் கரையில் நின்று ஒரு நாள் ஸ்படிகம் போன்ற தண்ணீரை எட்டிப் பார்த்தான். அதிலே ஒரு பிம்பம் தெரிந்தது. அது தன்னுடைய ப்ரதிபிம்பம் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. அது பல்லைக் காட்டியது. இவனுக்கு ரோஷம் வந்தது. அதை அடிப்போம் - என்று தண்ணீரில் குதித்தான். எதிரியைத் தேடினான். கிடைக்கவில்லை. கரை ஏறினான். மறுபடியும் தண்ணீரைப் பார்த்தால்தான் ஒரு வாநரீ ஆகிவிட்டதை உணர்ந்தான். எதிரே பளிங்குப் பாறையில் தன் முகத்தைப் பார்த்தான். தன் அழகை நினைத்துப் பெருமிதப் பட்டான். கரை ஓரமாக உல்லாசமாக அவள் ஸஞ்சரித்தான்.

ப்ரம்ம தேவனிடம் இந்த்ரன் சென்றான். அவனுடைய மூத்த பிள்ளை ஜயந்தன். அவன் நல்லவனாக வளரவில்லை.

ஸ்ரீராமனுக்கு உபகாரம் செய்கிற பிள்ளையாகப் பெறுவோமா! என்று கவலை. ப்ரஹ்ம தேவரிடம் கேட்டான்.

“அதோ பார் ! வாநரீ ! அவளுக்கு நல்ல வீர்யம் இருக்கிறது. அவளிடம் உனக்கு ஒரு பிள்ளைப் பிறக்கட்டும். இந்திரன் தயங்கினான்.” மூத்த பிள்ளை சசியிடம் பிறந்தவன் சரியில்லை. மறுபடியும் வானரியிடம் வாலோடு ஒரு பிள்ளையா?”

ப்ரஹ்ம தேவர் சொன்னார் “வாலீ பிறப்பான். அவனால ராமனுக்கு உபகாரமா ? அபகாரமா? தெரியாது. உனக்கு அவளவுதான் பாக்யம். அது நியதி. கவலைப்படாதே.”

இந்திரன் திரும்பினான். மானஸ ஸரஸ் கரையில் நின்று வானரியின் அழகு இந்த்ரனுடைய ஆயிரம் கண்களையும் கவர்ந்தது. வாலி பிறந்தான்.

ஸூர்யன் ராமனுக்கு அநுகூலமாகப் பிள்ளை வேண்டுமே ! என்று கவலையோடு வானரியை பார்த்தான். அழகில் மயங்கினாலும் மனதில் உத்ஸாஹமில்லை. அவளிடம் ஒரு வானரக் குழந்தைப் பிறந்தது. குழந்தை அழவே இல்லை. கழுத்தைத் தடவிக் கொடுத்தார். அழகான கழுத்தோடு வாநரக் குழந்தை பிறந்தது. அவன்தான் சுகீர்வன். வானரி மறுபடியும் ருக்ஷரஜஸ் ஆகிவிட்டான்.

பிறந்தவுடனே வாலிபம் பெற்று விட்ட குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு ருக்ஷரஜஸ் ப்ரஹ்ம தேவனிடம் சென்றார். ப்ரஹ்மா சொன்னார்.

“வாநர வீரனே ! பூமியில் தக்ஷிண தேசத்தில் பம்பை என்ற ஸரஸ் இருக்கிறது. அதை ஒட்டிணாப் போல கிஷ்கிந்தை என்ற மஹா வனம் இருக்கிறது. அங்கு கிளைகளில் எல்லாம் பழங்களாகப் பழுத்துத் தொங்குகின்ற விரிந்த மரங்கள் உள்ளன. அங்கே நிறைய வாநரர்கள் இருக்கிறார்கள். அங்கே போய் உன் பிள்ளைகளான மஹா வீரர்களை வானரர்களுக்கு அரசனாக பட்டாபிஷேகம் செய்துவை. உலகில் எங்கும் உள்ள வாநரர்கள் எல்லோருக்கும் வாலியும், சுகீர்வனும் சுக்ரவர்த்திகளாகட்டும். இவர்களுடைய வாநர ஸாம்ராஜ்யம் ஸ்ரீராமனுக்கு பரம உபகாரம் செய்யப் போகிறது என்று அநுக்ரஹம் செய்து விடை கொடுத்தார்.

அவர்கள் கிஷ்கிந்தை வந்து சேர்ந்தார்கள்.

தக்ஷிண தேசத்தில் காளஹஸ்தியில் பரமேச்வரனை வாயு பகவான் பூஜை செய்து வருகிறார். அதனால் அதற்கு வாயு கேஷத்ரம் என்று பெயர்.

அவருக்கு பரமேச்வரன் ஏதோ யோஜனையில் இருப்பது போலத் தோன்றியது.

‘ப்ரபோ ! நான் ஒரு கவலையுடன் உங்களை வழிபட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன். உங்கள் திருமுகத்தில் ஏதோ சிந்தனைக் குறி தெரிகிறதே.’

“வாயு தேவா ! எனக்கு மிகவும் சுகமாக ஸேவை செய்துக் கொண்டிருக்கிறாய். உன்னிடம் சொல்வதற்கென்ன தயக்கம்? பகவான் நாராயணன் மறுஷ்ய அவதாரம் செய்து ராவணனை வதைத்து, தேவர்களின் துயர்ந்துடைப்பேன் - என்று அருள்பாலித்திருக்கிறார். அவருக்கு உதவியாக தேவர்கள், வானரர்களாகப் பிறந்து ஸேவை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார். ராவணனோ பெரிய துஷ்டன். அவன் வீணை வாசித்துக் கொண்டே என்னிடம் ஸாமகானம் செய்தான். என்னை மயக்கிவிட்டான். அவனுக்கு அமோகமான பராக்ரமத்தை அருளியாயிற்று. ஸ்ரீராமன் அவனோடு போர் புரிவாரே ! இந்தக் கவலைதான் எனக்கு. ஏதாவது உதவிச் செய்யலாமா? என்று யோஜிக்கிறேன்.

“தங்களுடைய இந்த ஸங்கல்பம் ஸ்ரீ ராமனுக்கு வஜ்ர கவசமாகுமே ! எனக்கும் ராமனுக்கு உபகாரம் செய்யக் கூடிய ஒரு புத்திரனைப் பெற்றுக் கொடுக்க வேண்டிய கடமை உள்ளது. ஆனால் ஒரு கணம் கூட எங்கும் நிலைக்காமல் அலைந்து கொண்டே இருக்க வேண்டிய தொழிலில் உள்ள நான் ஒரு தவமோ, த்யானமோ செய்ததில்லையே ! அத்தகைய புத்திரனை நான் எப்படிப் பெறுவேன் ?

“வாயு தேவா ! கவலைப்படாதே. அதோ பார். ஏழு மலைகளுக்கு இடையே ஒரு பெரிய சிகரம். அஞ்ஜநாத்ரி. அங்கே கேஸரி அஞ்ஜனை என்ற வானர தம்பதிகள் எப்பொழுதும் ‘நாராயண நாராயண’ என்று நாம ஜபம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் இப்போது உன்னிடம் ஆவேசித்து விடுகிறேன் த்யானத்தில் உள்ள அஞ்ஜனை உச்சி வெயிலில் மலைச் சிகரத்தில் தவம் செய்கிறாள். வாயு தேவா ! அவளருகே சற்று நேரம் நீ ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிரு. போதும். மஹா பராக்ரமசாலியான பிள்ளை பிறப்பான்”.

வாயு தேவன் அஞ்ஜனாத்ரி வந்து குளிர்ந்து நறுமணம் கமழ்ந்து மெதுவாக அவனைத் தழுவினான். அஞ்ஜநா தேவிக்கு மெய் சிலிர்த்தது. பூரித்தது.

ஸுக ப்ரஸவம் ஆயிற்று. குழந்தை மிக அழகாக இருந்தது. ஸுந்தரன் என்று பெயர் வைத்தாள் அஞ்ஜனை.

## 2. வித்யாப்யாஸம்

குழந்தைக்குப் பால் வாங்கப் போனாள் அஞ்ஜனை. ஆறுமாதக் குழந்தை குப்புரத்திக் கொண்டு அழுதது. முட்டிக்கால் போட்டுத் தவழ்ந்தது. நிழலுக்கு வெளியே அண்ணாந்து பார்த்தது. ஆகாயத்தில் பளபளவென்று ஒரு பழம் தொங்கியது. ஒரே தாவலாகத் தாவியது.

குழந்தை தாவிக்கொண்டு வந்ததைக் கண்டு இரங்கி ஸூர்ய பகவான் - ஒரு சின்னச் சிறு மாம்பழமாக உதயாசலத்தில் தெரிந்தார். அதைக் கவவி விழுங்கிவிட்டது சிக.

உலகமே இரண்டு விட்டது. பார்த்துக் கொண்டே இருந்த சந்திரன் கூட பயந்து பாதாளத்தில் ஒளிந்து கொண்டு விட்டது. தேவர்கள் திகைத்தார்கள். தேவேந்திரன் ஐராவதத்தின் மேலேறி வந்து இறங்கினான். குழந்தை சூர்யனை குதப்பிக் கொண்டிருந்தது. அதன் தாடையில் அடித்தான். பழம் இடது தாடைக்குப் போய்விட்டது. இடது தாடையை அடித்தான் பழம் வெளியே விழுந்தது. சூர்யன் ஆகாயம் போய்விட்டார்.

குழந்தை அழுதது. அஞ்ஜனை பாலை எடுத்துக் கொண்டு ஓடோடி வந்தாள். அழுத குழந்தையின் தாடைகளைத் தடவினாள். மடியில் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டாள். வாயு தேவன் குழந்தையைப் பார்த்தான். ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டான். காற்று அசையவில்லை. உலகத்தில் உள்ள ப்ராணிகள் எல்லாம் மூச்சுவிட முடியாமல் திணின. ப்ரம்ம தேவன் வந்தார். குழந்தையைப் பார்த்தார். குழந்தையின் தாடைகள் தான்ஸ்ருஷ்டித்ததைவிட அதிகமாக அழகாக



நீண்டியிருந்தன. ஹநுமானே ! என்று அழைத்தார். வாயுதேவா ! நீ ஏன் அசையாமல் நிற்கிறாய் ! உன் வேலையப் பார்”

ப்ராணிகளுக்கு மூச்சு திணரல் நின்றது. படைத்த ப்ரஹ்மன் “நீ சிரஞ்ஜீவியாக இரு” என்ற குழந்தையின் நெற்றியில் எழுதினார். ஹநுமானே ! உன்னை யாரும் வெல்லமுடியாது. உன்னை என் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் கூட கட்டுப்படுத்த முடியாது. ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் உன் சேவை மஹத்தானதாக விளங்கும். உன்னுடைய ஓயாத உழைப்பும் புத்தி சக்தியும் உன் திருவடி பணிந்து ராம நாமம் சொல்பவர்கெல்லாம் பரவி, வெற்றியைக் கொடுக்கும்’ என ஆசீர்வதித்தார்.

ஹனுமான் “நான் படிக்க வேண்டுமே ! என்று அழுதான். “அழாதே ! ஹநுமானே ! உனக்கு ஸகல வித்தைகளையும் ஸூர்ய தேவன் அருள்வார்” என்று கூறி விடை பெற்றார் ப்ரஹ்ம தேவன்.

மறுநாள் விடிவதற்கு முன் ஹநுமான் எழுந்தார். தாயை வணங்கினார்.

“அம்மா ! நான் ஸூர்ய பகவான் உதிக்கும்வரை உதயாசலத்தில் அவருக்காகக் காத்திருப்பேன். எனக்கு ஆசி அளித்து விடை கொடுங்கள் அம்மா !,

ஆகாயத்தில் பாய்ந்தார் ஹநுமார். உதயாசலத்தில் ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய ரதத்தில் அருணன் ஸாரதியாக ஓட்ட - மத்தியில் அமர்ந்த ஸூர்ய பகவானை வந்தனம் செய்தார்.

“குருதேவா ! எனக்கு ஸகல வித்யைகளையும் உபசேத்து அருள வேண்டும்”

“குழந்தாய் ! பல்லாயிரக் கணக்கான காதங்கள் தாண்டி என் ஜோதியை நெருங்கவே முடியாத கிரணங்களை ஒதுக்கி சீடனாக வந்து நிற்கிறாயே ! உன்னுடைய உணக்கமும், துணிவும் என்னைப் பரவசப்படுத்துகின்றன. ஆனால் எனக்கு பகவான் விதித்த கடமை. காலம் முழுவதும் ஓயாமல் தன்னைத் தானே

நாள்தோறும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற - பூமண்டலத்தை பனிரெண்டு ராசிகளைக் கடந்து ஓராண்டில் நான் சுற்றி வருகிறேன். ஓய்வே கிடையாது. உனக்கு எப்படி பாடம் சொல்வேன்.

“குருதேவா ! நான் வாயு குமாரன். தங்கள் ரதத்திற்கு முன்னே - என்னை பின்னோட்டமாக - என் பிதா இழுத்துச் செல்வார். நான் தங்கள் முகம் பார்த்து கவனமாக கேட்பேன்”

ஸூர்ய பகவானுக்கு, பரமாத்மாலாங்க்ய யோகத்தை முன்பே கற்பித்துள்ளார். “इमं विवस्वते योगं प्रोक्तवा नहमव्ययम्” என்று கீதாசார்யர் அர்ஜுனனிடம் கூறுகிறார். மூன்றே நாட்களில் ஸூர்யனுடன் பின்னோட்டமாக ஓடியே ஸகல வித்யைகளையும் கற்றுக் கொண்டுவிட்டார்.

நான்காம் நாள் ஹநுமான் கேட்டார்.

“குருதேவா ! தாங்கள் உபதேசித்தீர்களே ! பரம தத்வத்தை. அதன் அநுபவம் எனக்கு எப்பொழுது கிடைக்கும் ?

यत्त्वं परमं प्रोक्तं भगवन् गुरुपुङ्गव ।

कदा मे दर्शनं तस्य जगत्तिमिरनाशन ॥

“என்னுடைய புகழை மேலும் வளர்ப்பதற்காகவே என் வம்சத்தில் பகவான் மறுஷ்யாவதாரம் செய்யப் போகிறார். அவருக்கு உதவி செய்வதற்காக நான் ஒரு வானர வீரனைப் பெற்றிருக்கிறேன். அந்தப் பிள்ளை ஸாது. நேர்மையானவன். ஆனால் துரத்தருஷ்டவசமாகச் சின்ன வயதில் பல துன்பங்களுக்கு இரையாவான். அவனுக்குத் துணையாக, வழிகாட்டியாக நீ இருந்து அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அவனை, அவதாரம் செய்யப் போகின்ற மஹாத்மாவோடு நண்பனாகச் சேர்த்துவைக்க வேண்டும். அதற்குத் தக்க வெகுமதி கிடைக்கும்.

महात्मनस्तस्य पुनः स हायार्थं ममात्मजः

जातः स ऋजुबुद्धित्वात् दुःसहं केशमाप्नुयात् ।

त्वं तस्य सचिवो भूयाः तेन सख्यं महात्मनः  
सम्पादय - ततः श्रेयो भविता ते न संशयः ॥

“தாங்கள் ஆணையைத் தலைமேல் தாங்குவேன். அந்த மஹா புருஷன் வருவதற்காகக் காத்திருப்பேன். எத்தனை நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டும்? அதுவரை நான் என்ன தவம், என்ன ஜபம் செய்ய வேண்டும்?”

तावत् काल प्रतीक्षोऽहं किं कुर्वन् किं जपन् गुरो ।

ஸூர்யன் புன்னகை புரிந்தார். இந்தச் சிறு பயலுக்குத்தான் எவ்வளவு உத்ஸாஹம். எவ்வளவு அவசரம்? இவனுக்கு ஏதாவது கார்யம் கொடுக்க வேண்டும்.

“குழந்தாய்! சற்று மனதைக் கூர்மையாக்கி கவனி. ஏதாவது காதில் விழுகிறதா? பார்.” “संस्तभय मनः किञ्चित्

श्रूयते किं नु सांप्रतम् ?” ஹனுமான் கூர்ந்து கவனித்தார் “எங்கோ தூரத்திலே ஒரு மலைச் சிகரத்தில் இருந்து “ஓங்காரம்” போல் நீண்ட சொல் காதில் விழுகிறது. அதனால் என் மனம் சிலிரிக்கிறது. அது என்ன?

श्रूयते प्रणवोच्चादः कुतोऽपि गिरि कूटतः ।

मानसं हृदयं चापि प्रहर्षयति तत् किमु ॥

ஹனுமானுடைய கூர்மையான கவனத்தைக் கண்டு ஸூர்யன் ஆச்சரியப்பட்டார். “அது ஓங்காரம் தான். ஆனால் இரண்டு அட்சரங்கள் கொண்டது. சித்ர கூடத்தில் புற்றுக்குள்ளே உட்கார்ந்து கொண்டு வருண குமாரன் பல ஆண்டுகளாக ஜபித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதை நீ தொடர்ந்து ஜபிக்க வேண்டும். “ராம”

प्रणवस्यायमुच्चादः रामेतिद्वक्षरात्मकः ।

चित्रकूटे जपत्येतन्मन्त्रं प्राचेतसो मेमुनिः ।

तदेव राम रामेति जप नित्यमतन्द्रिराः ।

அந்த மந்த்ரம் ஸகல லோகங்களுக்கும் ஹிதமானது. அதை ஜபித்தால் உனக்கு பரப்ரஹ்மத்தில் லயம் ஏற்படும். நீ எடுத்த கார்யங்களில் எல்லாம் வெற்றி பெறலாம்”

सर्वलोक हितस्यास्य मन्त्रस्य पठनात्तव

परे ब्रह्मणि रामाख्ये नैष्ठिकी रतिरात्मदा ।

सर्व कार्येषु विजयः नियमेन भविष्यति ।

ஹனுமான் குரு தேவரை வணங்கிவிட்டு கிஷ்கிந்தை வந்து சேர்ந்தார். ஸூக்ரீவனைக் கண்டார். ஸூக்ரீவனும் ஹனுமானைப் பார்த்தான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் இழுத்துக் கட்டிக் கொண்டனர். ஸூக்ரீவன் தமையனான வாலி - வானர சக்ரவர்த்தியிடம் அநுஸரணையாகத்தான் இருந்தான். ஆனால் வாலிக்கு அவன்மீது கோபம் வந்தது. விரட்டினான். துரத்தினான். ஸூக்ரீவன் எங்கெல்லாமோ ஓடினான். அவனுடன் ஹனுமானும் ஓடினார். வழியில் ஹனுமான் தொடர்ந்து ஓடிவந்த வாலியைத் திசை திருப்பிவிட்டார். குறையில் ஒளிந்து கொண்டிருந்த சூக்ரீவனிடம் வந்தார்.

“திரும்பி கிஷ்கிந்தைக்கே போய்விடுவோம். அங்கு பக்கத்தில் ருச்யமுக பர்வதம் உள்ளதல்லவா? அங்கே வாலி நுழையமுடியாது. அவனுக்கு அப்படி ஒரு சாபம். நாம் பத்திரமாக இருக்கலாம்”

சூக்ரீவன் கேட்டான். “இதை அப்பொழுதே சொல்லியிருக்க கூடாதா? உலகத்தையே சுற்றி வந்துவிட்டோமே!”

“நான் அப்பொழுதே உன்னைக் கூப்பிட்டேன். நீ ஓடுகிற ஓட்டத்தில் உன் காதில் விழவில்லை. இப்போதுதானே நின்றாய்.”

“நான்தான் அண்ணனுக்குப் பயந்து ஓடினேன். நீங்கள் எதற்கு என்னைத் தொடர்ந்து ஓடிவந்தீர்கள்?”

“அது என் கடமை”

“யார் விதித்தார்கள்?”

“அதெல்லாம் சொல்ல முடியாது? நீ என்னை மதித்தாலும், மதிக்காவிட்டாலும் - நான் உன்னை விட்டு நகர மாட்டேன். நீ நான் சொல்வதைக் கேட்டால் நல்லது. ‘அப்படியே செய்கிறேன்’ என்று சுக்ரீவன் ஹநுமானை இழுத்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டான். அதன் பிறகு நடந்ததெல்லாம் உலகப் ப்ரஸித்தம்.

### 3. மாருதியின் ஸங்கல்பம்

மஹா பராக்க்ரமசாலியான - பரமேச்வர அம்சமான வாயு குமாரன், மந்தபுத்தியுள்ள ஸுக்ரீவனை இளக்காரம் செய்வதில்லை. குரு புத்திரன் அல்லவா? அவனுக்கு ஸேவை செய்தார். அந்த குரு பக்தி. ஹநுமானுக்கு ராம தர்சனம் செய்து வைத்தது. சிறிது கூட தன்நலம் பாராமல் - தனக்கென்று ஒன்றுமே செய்து கொள்ளாமல் ராம கைங்கர்யத்தில் முனைந்து நிற்பது, அதனிடையே வந்த இன்னல்களையெல்லாம் கண்டு சுணங்காமல், பின் வாங்காமல் ஏற்றுக் கொண்ட கடமையைச் சிறிது கூடத் தளராமல் - ஈடுபட்டுச் செய்வது முதலிய குணங்களே வடிவமானவர்.

ஹநுமான் லங்கையில் ஸீதாதேவியைத் தேடுகிறார். தேடாத இடமில்லை. ஸாதாரண சேவகன் என்ன செய்வான்? “முடிந்தவரை முயன்றுவிட்டோம். வஞ்சனையில்லாமல் பணி செய்தோம். கார்யம் நடைபெறவில்லை. அதை யஜமானனிடம் போய்ச் சொல்லிவிடுவோம்” இப்படித்தானே நினைப்பான்? ஹநுமான் எப்படி நினைத்தார்.

ஸீதையைக் காண்பதற்காக எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் எல்லாம் பயன்தரவில்லை. ப்ரபுவிடம் போய்ச் சொல்லி விடுவோமா?

சொன்னால் என்ன ஆகும்? தேவி கிடைக்கமாட்டாள் - என்று உறுதியாகிவிட்டால் ராமன் உயிரோடு இருப்பாரா? தேவி கிடைப்பாள் என்ற நம்பிக்கையில் தானே உயிருடன் இருக்கிறார். இனி உயிரை விட்டுவிடுவார். தேவியை இழந்து அவரால் உயிர் வாழ முடியாது. லக்ஷ்மணன் உயிரோடு இருப்பாரா? பிறந்த நாள் முதல் இணை பிரியாமல் இருப்பது தொட்டில் பழக்கமாயிற்றே! அவரால் உயிரோடு இருக்க முடியுமா? தேவி எங்காவது இருந்து இந்தச் சேதி கேட்டால் மறு கணம் இறந்து விடுவாளே! பரதன், சத்ருக்னன், அயோத்தி, சுக்ரீவன், கிஷ்கிந்தை, எல்லாமே அழிந்துவிடும். முயற்சியில் தோல்வி - என்று செய்தியைச் சொன்னால் இத்தனை அனர்த்தங்கள் நேரும். சொல்லாமலே இருந்துவிட்டால் நம்பிக்கையில் உயிர் தரித்திருப்பார்களே!

சந்தேஹத்தோடு முயற்சிக்கு முடிவு கட்டுவானேன். தேவி இல்லை என்பது உறுதியாகவில்லையே! முயற்சியை நாம் ஏன் கைவிட வேண்டும்? உயிருள்ளவரை நாம் முயற்சியைக் கைவிடக் கூடாது. வெற்றியில் நாம் நம்பிகை இழந்து விட்டால் உலகத்திற்கு எவ்வவு ஹாநி ஏற்படும்? இத்தனையும் நடந்தது நம் செயலாலா? ப்ரபுவினுடைய அமோகமான ஆணை பலத்தினால் அதை ஏற்றுத் துணிவுடன் செயல்பட்டதால் நடந்தது. அந்த ஸ்ரீராமனை நினைந்து அடைய வேண்டிய லட்சியம் ஸீதாதேவி. அவளை நினைப்போம். இது வரை செய்த முயற்சிகள் எல்லாம் - முழுமூச்சாக நடைபெற்றதென்றால் அது எப்படி? அலட்சியமாகவோ - செய்து தொலைக்க வேண்டுமே! என்று கசப்புடனோ அல்ல. எதற்காக இவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டும்? நமக்கென்ன லாபம்? ஸீதாதேவி கிடைத்தால் ராமனுக்கு லாபம்? நமக்கென்ன லாபம்? இப்படி நினைக்கவில்லையே! ச்ரத்தையும் கவனமும் கொஞ்சம் கூடக் குறையாமல் செயல்பட்டோம். இதைப் பரமேச்வரன், இந்த்ரன், யமன், வாயு பகவான், அறிவர். அவர்கள் தான் சூர்யனும் சந்த்ரனும் வாயுவும் கண்காணித்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரையும் வணங்குவோம்.

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय  
देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै।  
नमोऽस्तु रुद्रेन्द्र यमानिलेभ्यो  
नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणोभ्यः ॥

என்று துதித்தார். அடுத்த கணம் அசோக வனம் கண்ணில் பட்டது. “இதை நாம் பார்க்கவே இல்லையே” பாய்ந்தார். தேவியைக் கண்டார்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் பதிமூன்றாவது ஸர்கத்தில் காணப்படுகின்ற ஹநுமானுவை சிந்தனையை இவ்வாறு நினைத்துப் பார்த்தார் ஸமர்த்தர். தனி ஒருவனாக லங்கையில் புகுந்த ஹநுமானுக்கு எவ்வளவு பொறுப்புணர்வு? இதுதான் மனிதனுக்கு வேண்டும். நமக்கு வேண்டும். நாட்டிற்கு நேர்ந்திருக்கின்ற பயங்கரமான அபாயம் நீங்க வேண்டுமானால் இந்த ஹநுமானின் துணை வேண்டும். எல்லோர்க்கும் உறுதியான மதிநலம் - உடற்திறன் - எடுத்த கார்யத்தை நிறைவேற்றுவோம் - என்று நம்மைப் பற்றி சுற்றியுள்ளவர்களுக்கு நம்பிக்கை, பயம் சிறிது கூட இல்லாத தைர்யம். நோய், நொடி இல்லாமை. அயறாமை சோம்பல் இன்மை. உடன் உழைப்பவர்களுக்கு உதஸாஹத்தை அளிக்கின்ற வாக்கு வசீகரம். இவையெல்லாம் எல்லோருக்கும் ஹநுமானை வழிபட்டால்தான் கிடைக்கும்.

இப்படிக் காலம் காலமாக முன்னோர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களே!

बुद्धिर्बलं यशोधैर्यं निर्भयत्वमरोगता।

अजाड्यं वाग्पटुत्वं च हनुमत्स्मरणाद्भवेत् ॥

ஹநுமானின் இந்தப் பெருமையெல்லாம் உணர்ந்து அவருக்குப் பிடித்தமான ராம நாமம் சொல்லி மேலே சொன்ன நற்பண்புகளை எல்லாம் ஜனங்கள் வளர்த்துக் கொள்வதற்காகச் செய்ய வேண்டிய கார்யம் எங்கு

திரும்பினாலும் ஹநுமானின் தர்சனம். அந்தந்த ஊர்களில் ஹநுமான் மூர்த்திகளை ப்ரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும். ஜாதி மத வித்யாஸமில்லாமல் ஜனங்கள் அந்த ஆலயங்களில் கூடச் செய்து, ராம நாம பஜனம் செய்விக்க வேண்டும். ஸ்ரீராம நவமி, ஹநுமத் ஜயந்தி முதலிய விழாக்களைப் பத்து நாட்கள் நடத்த வேண்டும். அன்றாடம் வித விதமான அலங்காரங்கள் செய்து ஸ்ரீ ராமனுக்கும் ஹநுமானுக்கும் வீதி உலா நடத்த வேண்டும். அவ்வமயம் பக்தர்கள் கூடி நாம ஸங்கீர்த்தனம், அபங்கங்கள் எல்லாம் பாட வேண்டும். அதன் மூலம் தைவப்பற்று, ஆலயப்பற்று நாட்டுப்பற்று இவற்றை சமுதாயத்தில் வளர்க்க வேண்டும். இப்படி ஜனங்களை ஒற்றுமைப் படுத்திவிட்டால் - அந்த ஒற்றுமை - எதிரிகள் வந்து தாக்கும் போதும் எழுச்சி பெற்று எதிர்த்து அடிக்க தைர்யத்தைக் கொடுக்கும் என்று திட்டம் போட்டார் ஸமர்த்தர்.

#### 4. மஹாலியில் முதல் மாருதி

ஸமர்த்தர் த்ரயம்பகேச்வரத்திலிருந்து பஞ்ச வடிக்கு வந்தார். அங்கு ஆலயத்தில் ஸ்ரீராமனை தர்சனம் பண்ணினார். தாம் யாத்திரையில் பெற்ற அநுபவவங்களை யெல்லாம் தந்தையிடம், தனயன் போல ஒப்புவித்தார்.

இரவு ஆலய மண்டபத்திலேயே தங்கினார். விடியற் காலையில் கனவு கண்டார். “மஹாபலேச்வரம் சென்று, அங்கு இருந்து கொண்டு - மாருதி ப்ரதிஷ்டைகளை ஸங்கல்பித்தபடி நிறைவேற்றலாம்” என்று ஸ்ரீராமனின் உத்தரவு கிடைத்தது.

மஹாபலேச்வரம் க்ருஷ்ணா நதியின் உத்பத்தி ஸ்தானம். ஸஹ்யாத்ரி மலைத் தொடரின் நடுவில் 4,500 அடி உயரத்தில் அழகான சிகரம். பசுமையான செடி கொடிகள் வளர்ந்த இடம். நிறைய மழை பெய்து - சின்னஞ்சிறு மலை அருவிகள் வழிந்து கொண்டே இருக்கும். அதற்கு ப்ரஹ்மாரண்யம் என்று பெயர். அதன் ஒரு பகுதியில் ஒரு உயர்ந்த சிகரத்தையே பரமேச்வரனாக பாவித்து பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பூஜித்திருக்கிறார்கள். அங்கிருந்துதான்

க்ருஷ்ண நதி பெருகுகிறது. ராமதாஸர் கி.பி. 1644ம் ஆண்டு நடுவில் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். மூன்று மாதங்கள் அங்கு தங்கி சிவபெருமானை த்யானம் செய்தார். ராம நாம பஜனமும் கீர்த்தனங்களும் தொண்டர்களோடு நடந்தன. அவருடைய புகழ் நாடெங்கிலும் பரவி விட்டதால் - எங்கிருந்தெல்லாமோ ஜனங்கள் அங்குவந்து தர்சித்தனர்.

அங்கு திவாகரர், அநந்தர் என்று இரு ப்ராஹ்மணர்கள் ஸமர்த்தருக்குச் சீடர் ஆயினர். அங்கு ஒரு மடம் நிறுவப்பட்டது. அங்குள்ள ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஆலயத்தின் பின் புறம் - ஒரு வீர மாருதி ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டார்.

ஹநுமான் ஸ்ரீராமனுடைய ஸந்நிதியில் இருக்கும் போது கைகட்டி வலது கரத்தினால் வாயை மூடிக் கொண்டு விநயாஞ்ஜநேயராகக் காட்சி அளிப்பது உசிதம்.

ஆனால் தனி ஆலயங்களில் வீர தீர பராக்ரம சாலியாக - எல்லோருக்கும் அபயம் அளிப்பவராக - இடது கையில் கதாயுதம் தொங்க - தர்சனம் தருவதுதான் உசிதம் என நினைத்தார் ஸமர்த்தர். ஹநுமானை அங்கு அவ்விதம் அமைந்தார். கும்பாபிஷேகத்தில் திரளான ஜனங்கள் கூடியிருந்தனர். ராம நாம கோஷம் வாணைப் பிளந்தது. திவாகரர் மடாதிபதி ஆனார். அநந்தர் கவிஞரானார். ராமாயணம் போல தாஸாயணம் - என்று ஸ்ரீ ஸமர்த்த சரித்ரத்திற்குப் பெயர்வைத்து அவ்வப்போதய நிகழ்ச்சிகளைக் காவ்யமாக எழுதினார்.

அந்த மலையின் அடிவாரத்தில் க்ருஷ்ணா நதிக்கரையில் வாய்என்ற நகரம். ஜனத் தொகைமிக்க அந்த நகரத்தில் வேத விற்பன்னர்கள் பலர் இருந்தனர். ஆற்றங்கரைக் கருங்கல் மேடையில் நடந்த ஸமர்த்தரின் நாம கீர்த்தனத்தில் அனைவரும் கலந்து கொண்டனர். பலருக்கு மந்த்ரோப தேசம் செய்தார்.

ஒருநாள், ஒரு இடையன் நாம ஸங்கீர்த்தனத்திற்குப் பிறகு ஸமர்த்தரை வணங்கினான்.

“ஐயா! தங்கள் குரலால் ராம நாமம் கேட்டு என் வயிறு நிறைந்துவிட்டது” என்று சொன்னான். ராம தாஸர் அவனுடைய கபட மற்ற பேச்சைக் கேட்டு சிரித்தார்.

“உனக்கு சாப்பாடு வேண்டாமா! என்று கேட்டார்.

“வேண்டாமுங்க. கேட்டுக் கொண்டே இருந்தால்போதுமுங்க”

“நானைக்குப் பசிக்கும். அதனால் உன் வாயாலே ராம நாமம் சொல்லிக் கொண்டே இரு” என்றார்.

“சரிங்க” என்று அவன் உட்கார்ந்து விட்டான் ஆற்றங்கரையில் அவனுக்கு எதிரே ஒரு வீர மாருதியை ப்ரதிஷ்டை செய்தார்.

“இனி இவர்தான் உனக்கு குரு. அவரை ஸேவித்துக் கொண்டு இரு” என்று பணித்தார்.

அந்த மாருதி ரோகா தோபா என்று புகழ் பெற்றார். தரிசித்தவுடன் வரம் கொடுப்பவர் என்று பொருள்.

ராம தாஸர் வாய் நகரத்திலிருந்து தெற்கே நடந்தார். க்ருஷ்ண நதி ஓரத்தில் மாஹாலி என்ற நகரத்தில் தங்கினார். க்ருஷ்ண நதியும், வேணா நதியும் அங்கு ஸங்கமிக்கின்றன. அங்கு ஸங்கமேச்வரா என்ற சிவ பெருமானின் ஆலயத்தில் தங்கினார்.

அங்கிருந்து இரண்டு மைல் தூரத்தில் 1500 அடி உயரத்தில் “ஜராண்டா” என்ற மலை. அதன் சிகரத்தில் மிகப் பழமையான மாருதி கோவில் இருக்கிறது. அதன் சுற்றுப் புறத்தில் பல மைல் தூரத்திலுள்ள கிராமங்களில் வாழ்பவர்கள் காலையில் வீட்டு வாசலிலேயே நின்று அவரை வழிபடுவார்கள். ஸமர்த்தர் ஸங்கமத்தில் ஸ்நாநம் ஜபங்களை முடித்துக் கொண்டு மலை ஏறி மாருதியை அண்ணாந்து தர்சித்தார். கையில் கதையை ஏந்தி - பாயும் கோலத்தில் ஒரு காலே ஊன்றி மறு காலே மடக்கிக் கொண்டு மாருதி நின்றார். அவருடைய காலடியில் சில அரக்கர்கள் வீழ்ந்து கிடந்தார்கள்.

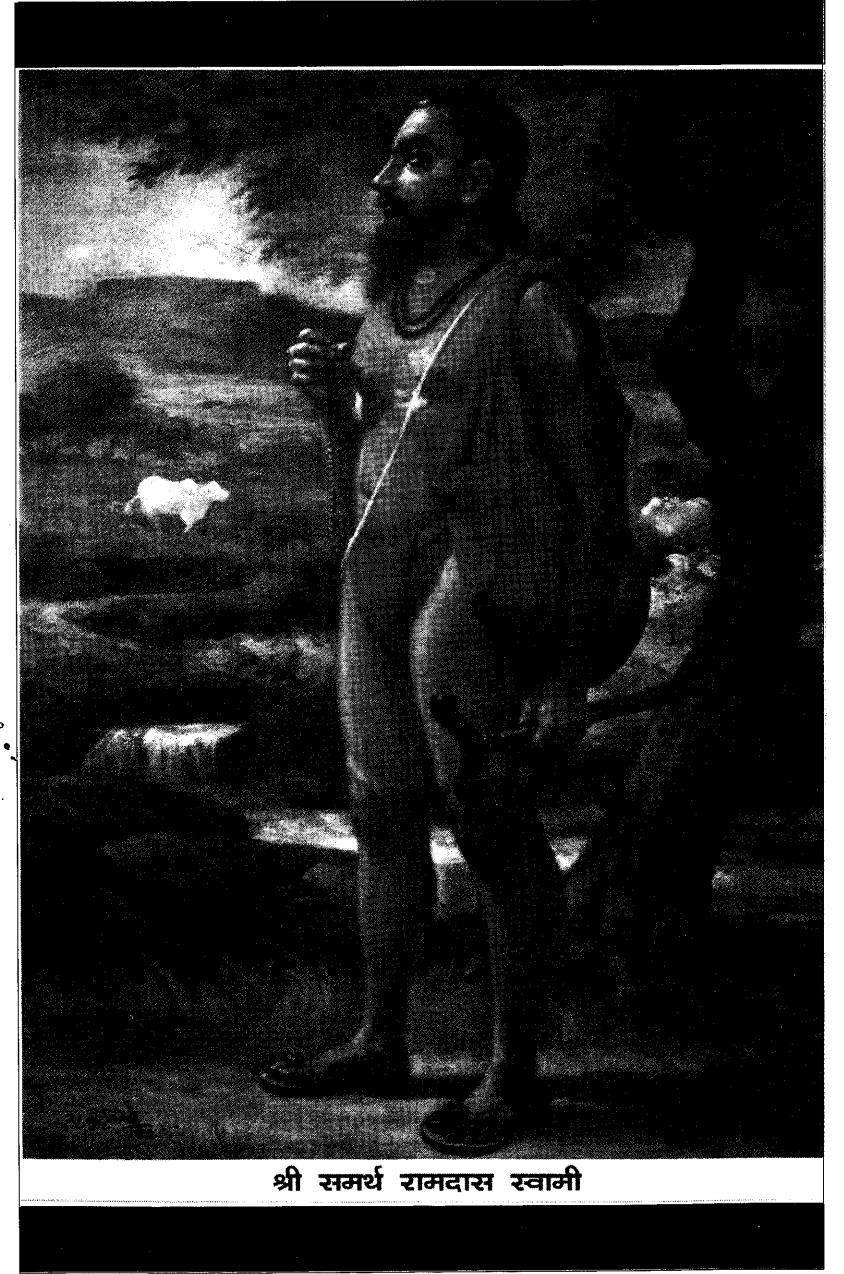
இனி நிறுவப் போகின்ற ஆலயங்களில் ஹனுமானை இந்தக் கோலத்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தார்.

ஜராண்டாவிலிருந்து திரும்பி மாஹுலிக்கே சென்றார். அங்கு சில நாட்கள் தங்கினார். அந்த ஸமயம் அவரை தரிசிக்க துகாராம ஸ்வாமி ! ஜயராம ஸ்வாமி, ரங்கநாத ஸ்வாமி ஆந்தமூர்த்தி, கேசவ ஸ்வாமி என்ற மஹாராஷ்ட்ர மஹான்கள் வந்து சேர்ந்தனர். இந்த விசேஷமான ஸமாகமத்தைப் பற்றி ஒரு அபங்கம் பாடினார் துகாராம்.

“காவிக்க வர்ண முத்து ஒன்று  
ராமதாஸ ஸம்ப்ரதாயக்  
கொடி ஏந்தி ஒளி வீசுகிறது வானில்.  
நெற்றியிலே முண் டொன்று  
சிவந்த ஒளி வீசுகின்ற வலுவான திருமேனி  
இடையிலே கோவணம், தோளிலே கம்பளி;  
பை ஒன்று தோளிலே கையிலே யோக தண்டம்  
பாதங்களில் மெல்லிய மரப்பாதுகை குறடு  
துளஸ் மணிமாலை வாயிலே ராம நாமம்  
க்ருஷ்ணா நதிக் கரையில் துகா கண்டான்  
தேஜஸ் ஒன்று அதன் திருவடியிலே தலை வைத்தான்”

அவர்கள் அறுவரும் கூடின நாட்கள் பொன்னானவை. புண்ய பூமியின் புது மலர்ச்சிக்கு, விதை ஊன்றப்பட்ட நேரம்.

இந்த ஆறு மஹான்களும் இங்கு கூடி இருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி மிக வேகமாகப் பரவியது. ஸாதுக்களும் கீர்த்தனகாரர்களும் கூடி விட்டனர். அபங்க பஜனைகளும், நாம ஸங்கீர்த்தனங்களும் இடைவிடாமல் நடந்து கொண்டே இருந்தன. மாஹுலியில் வீரமாருதியின் ப்ரதிஷ்டை நடந்தது. சில நாட்கள் இந்த ஆனந்த பரவசத்தில் மூழ்கி இருந்த ஆறு மஹான்களும் பரஸ்பரம் ப்ரியா விடை பெற்றுக் கொண்டு பிரிந்தனர்.



श्री समर्थ रामदास स्वामी

யாத்ரை முடிவில் ஸமர்த்தர்

### 5. சாஹ்பூரில் மாருதி

ஸமர்த்தர் அங்கிருந்து கிளம்பி கரத் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்குதான் கோய்நா நதி, க்ருஷ்ணாவில் ஸங்கமிக்கிறது. அந்த ஸங்கமத்தில் ஸ்நாநம் செய்து பக்கத்திலிருந்து சிறிய மலையில் ஏறி - - அங்குள்ள குறையில் அமர்ந்து ஜபம் செய்தார். நடுப் பகலில் இறங்கிவந்து சாஹ்பூரில் ஒரு தெருவில் - பிகைஷ எடுத்தார். ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம - என்று பாடிக் கொண்டே ஒரு வீட்டு வாசலில் நின்று "ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த" என்று குரல் கொடுத்தார்.

அந்த வீட்டு அம்மாள் வெளியே வந்தாள். "பெரிய மனிதர்கள் உள்ளே பேசிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஏன் கூச்சல் போடுகிறீர்? என்றாள்.

ராமதாஸர் அங்கிருந்து மௌனமாக நகர்ந்தார். சில வீடுகளில் பிகைஷ எடுத்தார். சாப்பிடுவதற்குக் கோஷ்டியுடன் நதிக் கரைக்குச் சென்றார்.

அந்த ஊர்கார ஸாது ஒருவர் பின்னோடு வந்தார். "அவன் இந்த ஊருக்கு குல்கர்ணி. தங்களை அவமதித்து விட்டான். வந்ததே கேடு. ஏதோ கணக்கில் தப்பு செய்து விட்டான் பீஜ்பூர் ஸுல்தானின் வீரர்கள் வந்து கைது செய்து அழைத்துப் போய் விட்டனர்."

ராமதாஸர் அதைக் கவனியாமல் நாமாவளி போடத் தொடங்கினார். குல்கர்ணியின் மனைவி மக்கள் 'யாரோ மஹானுக்கு அபசாரம் செய்து விட்டோமே' என்று கலங்கி ஓடி வந்து ஸமர்த்தரின் சரணங்களில் வீழ்ந்தனர்.

"கவலைப் படாதீர்கள். சில நாட்களில் உங்கள் கணவர் வந்து சேர்வார். ராமநாமம் சொல்லிக் கொண்டிருங்கள். ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த" என்று ஆசியளித்தார்.

சரியாகப் பதினொன்றாம் நாளன்று பாஜிபந்த் குல்கர்ணி வந்து சேர்ந்தார். அவருடன் குமாஸ்தா ஒருவரும் வந்தார். தாஸோ பந்த் என்ற அந்த குமாஸ்தா கிராமத்து எல்லையில் திரும்பிவிட்டார்.

நதிக்கரைப் பக்கம் போனவர் திரும்பி வருவார் என்று காத்திருந்தார் பாஜிபந்த். அந்தப் பரம உபகாரியை வீட்டுக்கு அழைத்துப் போய் மரியாதை செய்ய வேண்டுமென நினைத்திருந்தார். அவரைக்கானே.

வீடு திரும்பினார். எல்லோருக்கும் ஸந்தோஷம். பாஜிபந்த் மட்டும் ஏக்கத்துடன் உட்கார்ந்துவிட்டார்.

மனைவி வந்து “உடல் நலமில்லையா? வைத்தியரை அழைத்துவரச் சொல்லட்டுமா”

“வேண்டாம். அது இருக்கட்டும். நீங்கள் அந்த தாலோபந்தை எங்கே கண்டு பிடித்தீர்கள்? அருமையான மனிதன். அவரைப் போல இன்னும் ஒருவரைப் பார்க்க முடியாது.

“யாரைச் சொல்கிறீர்கள்?”

“நீதானே அனுப்பினாய் அவரை?”

“நான் யாரையும் அனுப்பவில்லையே!”

“அதற்குள் உனக்கு மறந்து விட்டதா?”

“நீங்கள் சொல்வதே புரிய வில்லையே!”

“நீ அனுப்பினதாகத் தாலோபந்த்” சொன்னாரே! என்று

அவர் ஸுல்தான் தர்பாருக்கு வந்தார். அப்போது நம்முடைய கணக்குகள் பரிசீலிக்க பட்டன. இந்த தாலோபந்த் அவர்களிடம் சென்று - நமது கணக்குகளை - எடுத்துக் காட்டி அவர்கள் நினைத்தபடி - நமது கணக்கில் ஒரு தவறுதலுமில்லை - என்று நீரூபித்து விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்தார். செலுத்த வேண்டிய வரித் துகையையும் முழுவதும் செலுத்தி ரசீது வாங்கிக் கொடுத்தார். நான் “என்னோடு என் ஊருக்கு வரவேணும் என்று வேண்டினேன்” வருகிறேன் என்று சொன்னார்.

அவர் வருவார் என்று நான்கு நாட்கள் காத்திருந்தேன். நேற்றுத்தான் நான் இருக்குமிடம் தேடி வந்தார். அவரையும்

அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன் - ஆற்றங்கரை வந்ததும் - நான் ஸ்நாந - ஸந்தி செய்து விட்டு வருகிறேன் என்று போனார்”.

ஊராருக்கெல்லாம் இந்தச் செய்தி பரவியது. அவ்வளவு வரித் துகையையும் முழுமையாக ஒரே தவணையில் செலுத்திவிட்டார், தாலோபந்த். இதைக் கேட்டு அனைவரும் ஆச்சரிய பட்டனர்.

மறுநாள் காலை ஸமர்த்தர் ஒரு கீதம் பாடிக் கொண்டே வந்தார்.

“ராம! நீயே ஸுல்தான். நீயே குல்கர்ணீ.

நீயே கணக்கன், நீயே வரி வாங்குவாய்

நீயே செலுத்துவாய், நீயே அடிப்பாய்

நீயே அணைப்பாய், இது என்ன லீலை ?

பாடலைக் கேட்ட குல்கர்ணீ குடும்பத்தினர் வீட்டு வாசலுக்கு ஓடிவந்தனர். குல்கர்ணியின் மனைவி ஸதீபாய் - ஸமர்த்தரின் சரணங்களில் வீழ்ந்தாள். எழுந்து உள்ளே அழைத்தாள். தம்பதிகள் ஸமர்த்தருக்கு பாத பூஜை செய்தனர்.

“நான் பரதேசி. எனக்கென்ன இவ்வளவு உபசாரம்”.

“ஸ்வாமி தங்கள் பரதேசிக் கோலம் எங்களை ஏமாற்றிவிட்டது. எங்கள் பிழைகள் எல்லாம் பொறுக்க வேண்டும். எங்களுக்குப்புரிந்து விட்டது. நீங்கள் தானே அந்த தாலோபந்த் !!! அவமானம் செய்தவர்களிடம் இவ்வளவு க்ருபையா?”

ராமதாஸர்பாடினார்.

“ராம ! நீயே ஸுல்தான். நீயே குல்கர்ணீ. இவையெல்லாம் ஸ்ரீராமனுடைய லீலைகள். அவற்றை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுபவர் ஹனுமான்.

பாஜிபந்த் கூறினார்.

நான் ஒரு அறிவிலி - கணக்குத் தெரியும், பட்டாத்தெரியும், வரி வசூலிக்க தெரியும். அதிலேயே என்



வயதெல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது. ஸதீபாய் தான் ஓயாமல் குடும்பத்திற்கு உழைத்து கொண்டே ராம நாமம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். அவள் செய்த பாக்கியம் எனக்குப் பொன்னும், புகழும் சேர்ந்துவிட்டது. இந்த நிகழ்ச்சிதான் என் கண்களைத் திறந்துவிட்டன. நீங்கள் பாடினீர்களே ராம ! நீயே ஸுல்தான், நீயே குல்கர்ணி. இதேப் பாடலில் ஒவ்வொரு அட்சரமும் ஸத்யம். ஸுல்தானிடம் அகப்பட்ட எந்த ஹிந்துவும் உயிர் தப்பியதில்லை. இத்தனை ஆண்டுகளாக ஒழுங்காகக் கணக்கெழுதி வரி வசூலித்து செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் என்னிடம் ஸுல்தானுக்கு அபார நம்பிக்கை. யாரோ பொறாமைப்பட்டு ஏதோ தவறாக என் கணக்கில் தப்புக் கண்டு பிடித்து என் ராஜ விச்வாஸத்தை அவமதித்து - கைது செய்து இழுத்துக் கொண்டு போனார்களே ! தாலோபந்தாக நீங்களே வந்திருக்காவிட்டால் எதையும் அலட்சியம் செய்கிற ஸுல்தான் வேறு எதையும் காதில் வாங்கி இருக்க மாட்டான். அதுவும் ஒரு தம்பிடி குறையாமல் வரித்துகையைச் செலுத்தியிராவிட்டால் - என்னை அந்தக் கணமே கழுவில் ஏற்றியிருப்பான். எப்பேர்ப்பட்ட பேராபத்து. அதை விரல் நுனியினால் தகர்த்துவிட்டீர்களே !

“குல்கர்ணி ! எல்லாம் உன் மனைவி ஜபித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ராம நாமத்தின் மஹிமை. அதை உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிற மாருதியின் கருணை. அவருக்கு நீங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு கோயில் எழுப்பி மாருதியை ப்ரதிஷ்டை செய்யக் கூடாதா?

“ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த”

உடனே அந்த சாஹூபூரில் ஒரு மாருதி ஆலயம் எழுந்தது. ஜனங்கள் எல்லோரும் தொடர்ந்து அந்த ஆலயத்தில் ராம நாம கோஷமும், அபங்க பஜனங்களும் செய்து வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையும் ஊக்கமும் பெற்றனர்.

## 6. மஸூரில் மாருதி

சாஹூபூருக்கு வடக்கே - சற்று தூரத்தில் மஸூர் என்ற சிறு நகரம், மக்கள் தொகை பெருகி சுரு சுருப்பாக இருந்தது.

நீர்வளம் நில வளம் பெருகி விவசாயம் நல்ல பயனை அளித்தது. அங்குள்ள சிற்றாறின் நடுவே ஒரு பசுமையான செடி கொடிகள் வளர்ந்த மேடு. அந்த மேட்டில் ஸமர்த்தர் ஓர் மாருதி ஆலயம் நிறுவினார். அங்கு ஒரு மடமும் நிறுவினார். நகர மக்கள் பெருவாரியாக ராம நாம பஜனைகளிலும் அபங்க ஸங்கீர்த்தனங்களிலும் பங்கு கொண்டனர். இங்கு சில நாட்கள் தங்கிய - ஸமர்த்தர் “மநா சே ச்லோக” என்ற நூலை எழுதினார். அவற்றைப் பாடிக் கொண்டே தொண்டர்கள் - வீதிகள் தோறும் வலம் வந்தனர். பிசுஷு எடுத்தனர்.

ஸமர்த்தர் இங்கிருந்த ஜனங்களையெல்லாம் கூட்டி ஹநுமான் ஸந்நிதியில் ஒரு பேருரை நிகழ்த்தினார். “உங்கள் நகரத்தில் இந்த வீர மாருதி ப்ரஸந்நமாக இருக்கிறார். இன்றிலிருந்து உங்கள் தொல்லை எல்லாம் தீர்ந்துவிடும். நாஸ்தோறும் நீங்கள் இந்த ஹநுமானை தர்சிக்க வேண்டும். காலே மாலை வழிபாடு செய்து தர்சனம் செய்ய வேண்டும். மற்ற பக்தர்களுடன் சேர்ந்து ஒற்றுமையாக, ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம, என்று பஜனம் செய்ய வேண்டும். நாட்டிலே முஸ்லீம்களின் ஆட்சியினால் பல அட்டுழியங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. நாம் மட்டும் பாதுகாப்பாக முன் ஜாக்ரதையாக இருந்து விடுவோம் என்று சுயநலம் பாராட்டினால் தப்பிக்க முடியாது. சூறாவளி வந்தால் எல்லோரையும் தாந்தாக்கும். ஆகவே ஸமுதாயம் முழுவதும் ஜாதி, பேத, பட்சம், பாராட்டாமல் ஒவ்வொரு நாளும் ஹநுமானின் ஸந்நிதியில் கூடி ராம நாம பஜனை செய்க. அது ஒட்டுமொத்தமாக ஜனங்கள் எல்லோருக்குமே நல்ல மனப்பான்மையை வளர்த்துக் கொடுக்கும். இதோ ஸ்ரீ ராம நவமி நெருங்கிவிட்டது. அதைப் பெருவிழாவாக - எல்லோரும் சேர்ந்து கொண்டாடுவது இந்த ஒற்றுமைக்கு உரமாகி மலரச் செய்யும்” என்று உபதேசித்தார்.

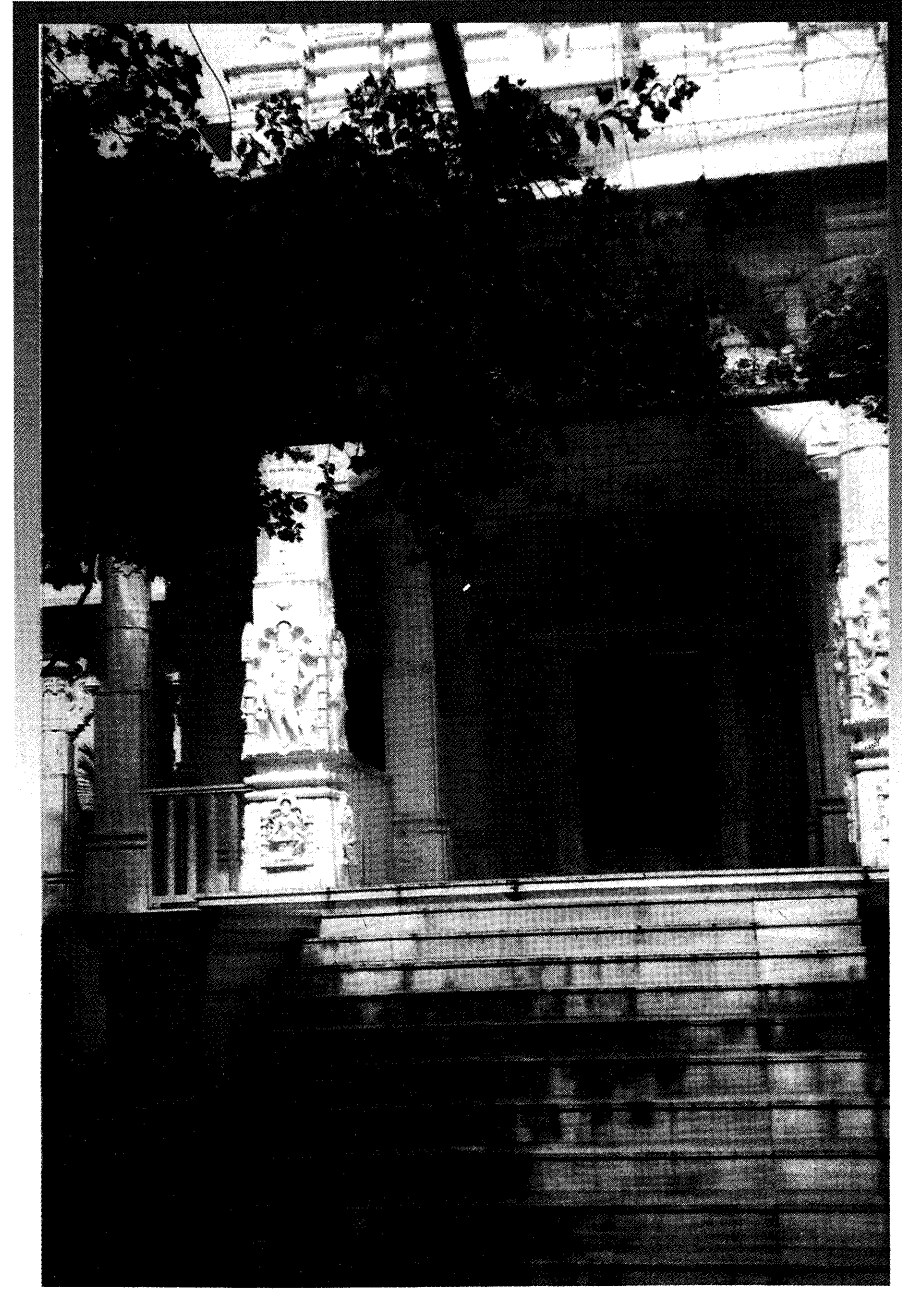
“உடனே ஒற்றுமையாக இப்படி ஒரு விழாக் கொண்டாட எங்களுக்கு அனுமதி அளிக்க வேண்டும். பாதுகாப்பு தர வேணு” மென்று எல்லோரும் சேர்ந்து உள்ளூர் அதிகாரிகளிடம் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டனர். அந்த

அதிகாரிகளும் ஸுல்தானுக்கு, ஜனங்களின் ஒற்றுமையான வேண்டுகோளை ஏற்று அநுமதி அளிப்பது ஜனங்களிடையே நம்மிடம் விசுவாஸத்தைத் திடப்படுவதற்கு அநுகூலமாகும் - என்று எடுத்து எழுதி அனுமதி பெற்றுக் கொடுத்தனர்.

விழா, கோலாஹலமாக நடந்தது. கீர்த்தனகாரர்கள் பலர் கூடி விட்டனர். மாற்றி மாற்றி நாமாவளிகளையும் அபங்கங்களையும் பாடினர். ஸ்ரீ ராமனுக்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் சிறப்பாக நடைபெற்றன. அத்தனை ஜனங்களுக்கும் வித விதமான ப்ரஸாதங்கள் வழங்கப் பட்டன. அன்னதானம் சிறப்பாக நடந்தது. ஸமர்த்தரின் தொண்டர்களின் சேவையைப் பாராட்டினர். ஸுல்தானின் உள்ளூர்தலைமை அதிகாரியான ஜகதாலே பட்டில் உள்பட பலர் ஸமர்த்தரிடம் ராம ராம உபதேசம் பெற்றனர்.

கி.பி. 1645ல் நடந்த இந்த ஸ்ரீராம நவமி விழா எட்டின வரை ஜனங்களுக்கு உத்ஸாஹத்தையும் மனோ தைர்யத்தையும் பெருக்கினது மட்டுமல்லாமல் - ஹநுமானின் பராக்ரமமும் ஆர்வமும் தமக்கே வந்து விட்டாற்போல எழுச்சியை வளர்த்தது. சிலம்பாட்டம், குத்துச் சண்டை, வெகு உயரம் எழும்புவது, வெகு தூரம் தாண்டுவது, போன்ற விளையாட்டுகளில் பயிற்சி பெற்றவர்களின் போட்டியும் நடந்தது. வெற்றியடைந்தவர்களுக்கு நிறையப் பரிசுகளும் கிடைத்தன.

ஸமர்த்தருக்கு சீடர்களாகக் கற்றறிந்த வித்வான்களும் செல்வந்தர்களும் வியாபாரிகளும் விவசாயிகளும் சேர்ந்து ராம நாம தீட்சைபெற்றனர். அவர்கள் பலரைதமது அணுக்கத் தொண்டர்களாக ஏற்றார். வித்வான்களை நாடெங்கிலும் போய் - ஜாதி மத பேதமற்ற ஹநுமத் பக்தியையும் நாம கீர்த்தனத்தையும் ப்ரசாரம் செய்ய வேணுமென நியமித்தார். பலரைத் தமது தூதுவராக நியமித்து - நாட்டின் நிலவரங்களையும், சத்ருக்களின் சூழ்ச்சிகளையும் அவ்வப்போது - தமக்குத் தெரிவிக்க வேணும் என்று விதித்தார். செல்வந்தர்களை மாருதி ஸந்நிதியில் அடிக்கடி விழா எழுப்பி



சாபலில் ஸ்ரீராமர் கோவில்

மக்களைக் கூட்டி ராம நாம பஜனத்தையும் ஒற்றுமையையும் வளர்க்க வேண்டுமென ஆணையிட்டார். எல்லோருக்கும் விவசாயிகளிடம் பரிவையும், ஆறுதலையும் அளித்து, சுகாதார வசதிகளையும், வைத்ய வசதிகளையும் செய்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று வேண்டினார். ஸமர்த்தரின் இயக்கம் இவ்வாறு கட்டுப்பாடான முறையில் வலுப் பெற்றது. மக்களிடையே உள்ளூர் தகராறுகளை சுமுகமாகத் தீர்த்துவைக்க ஜந பஞ்சாயத் எல்லா வகுப்புபினருக்கும் இடமளித்து துவக்கப்பட்டது. இத்தனையையும் கண்காணிக்க சமர்த்த மடங்களின் அதிபர்களுக்குப் பொறுப்பு அளிக்கப்பட்டது.

### 7. சாபலில் இரண்டு மாருதிகள்

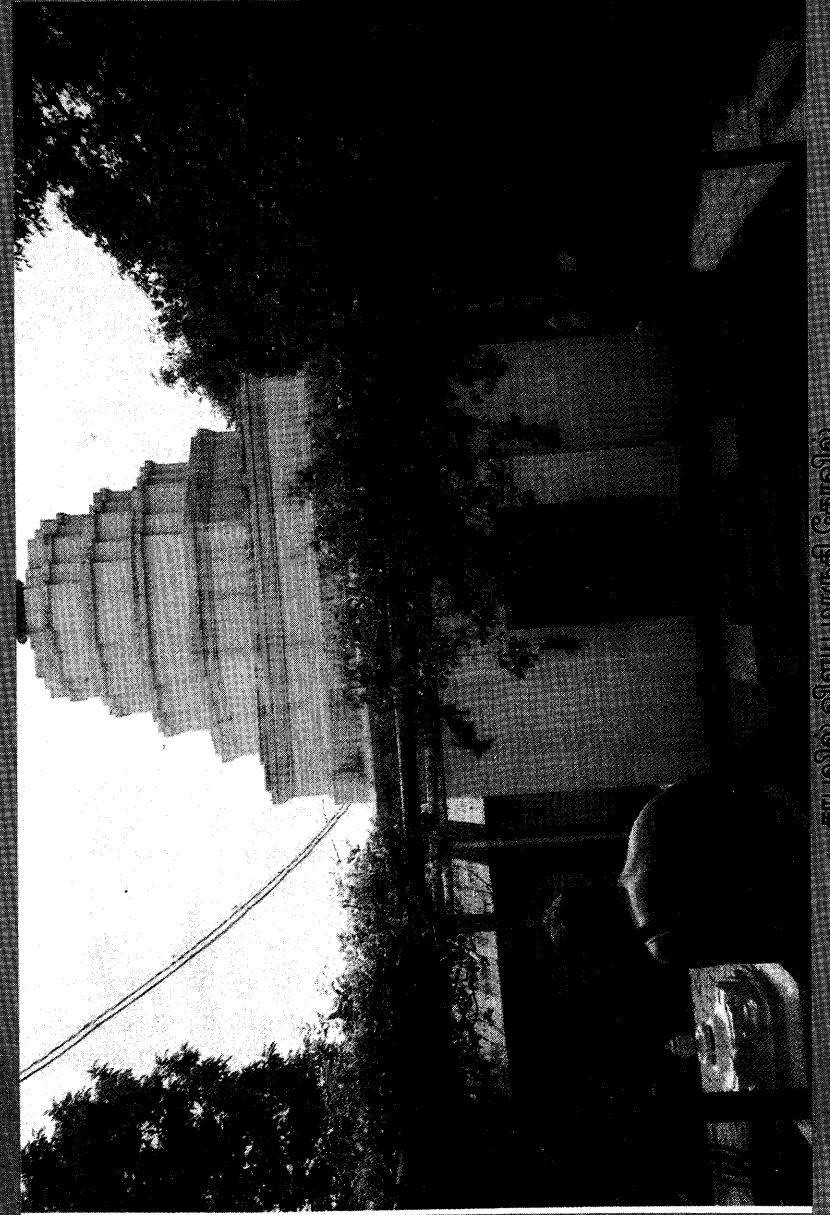
அடுத்தாற்போல ஸமர்த்தர் தொண்டர் குழாமுடன் சாபல் என்று புகழ் பெற்ற கிராமத்திற்குச் சென்றார். க்ருஷ்ண நதியின் இரு கரைகளும் ஸமர்த்தரின் கவனத்தை ஈர்த்தன. மேல் கரையில் சிறு குன்றுகள். மலைகள் மீது அடர்ந்த காடுகள். காடுகளிலே சுதந்திரமாக புலி சிறுத்தை மான்கள் போன்ற ம்ருகங்கள் ஸஞ்சரித்தன. பலவிதமான பட்சிகள் மரங்களில் தாவித் தாவி விளையாடின. ஸமர்த்தருக்கு இளமை நினைவுகள் வந்து விட்டன. மரங்களில் ஏறி கிளைகளின் உச்சிகளில் ஏறி - கொடிய ம்ருகங்கள் ஸஞ்சரிப்பதைப் பார்த்து ரஸிப்பார். மலைகளின் இடையே நிறைந்திருந்த ஏரிகளில் இறங்கி நீந்துவார். மலை அருவிகளின் நீர் வீழ்ச்சிகளில் வெகு நேரம் உடல் உருப்புகள் எல்லாம் வேகமான நீர்த்தாக்கத்தினால் விம்முவதை ரஸிப்பார். ஸமர்த்தர் உபவ்ரஜ என்ற கிராமத்திலிருந்து க்ருஷ்ண நதியில் நீந்திக் கடந்து மேல் கரையில் சந்திரகிரி மலையின் அடிவாரத்தில் சாரேகா(வ்)ம் என்ற இடத்தில் தங்கினார். அதுவும் ஒரு மலைச் சிகரம்தான். அங்கு ஒரு மடத்தையும், மாருதி கோயிலையும் நிறுவினார். சில சீடர்களை அங்கே தங்கி இருந்து யாத்ரிகளுக்கு த்யானம் செய்ய வசதி செய்து கொடுக்கும்படி நியமித்தார். ஏகாந்தமாகத் தவம் செய்ய நிம்மதியான இடமென்று, தாஸபோதத்தில் பாடுகிறார். அங்க தத்து என்ற நாவிதன் ஸமர்த்தரின் அருகிலேயே நின்று கொண்டிருப்பான்.

ஸமர்த்தர் வழியில் உள்ள புதர்களைச் செதுக்க முனைவார். உடன் தத்து அந்த முயற்சியைத் தானே ஏற்று முடித்துக் கொடுப்பான். இருவரும் சந்தர்கிரி மலைமீது ஏறி - நடுவில் ஒரு குழையைக் கண்டுபிடித்தனர். அந்த குழையில் - ஒரு புலி, குட்டிகளுடன் வசித்தது. அதன் முன்னே நின்று கூர்மையான பார்வையை அதன் மீது செலுத்தி - ராம ராம ராம ராம என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். சில நாழிகைகள் கழிந்தன.

புலி எழுந்தது. சோம்பல் முறித்தது. வாயைப் பிளந்தது இருபுறமும் பார்த்தது. குட்டிகள் புலியைச் சூழ்ந்து கொண்டன. குழையை விட்டு வெளியே வந்தது. பத்து அடிகளுக்கு அப்பால் ஸமர்த்தர் சிறிது கூட அசையால் நகராமல் நின்று கொண்டிருந்தார். இடது புறத்தில் ஒரு சரிவான பள்ளம் குட்டிகளுடன் ஓடிவிட்டது. (இந்த வருத்தாந்தத்தை மேரு ஸ்வாமி, பீம ஸ்வாமிகள், கிரிதர ஸ்வாமிகள் மூவரும் தாம் எழுதிய நூல்களில் குறிப்பிடுகிறார்கள்.)

பிறகு தத்துவும் ஸமர்த்தரும் சேர்ந்து அந்த குழையைச் செப்பனிட்டு, வந்து தங்குவதற்கு வசதியாகச் செய்து வைத்தனர்.

அந்தச் சந்தர்கிரி சிகரத்தின் மேல் புறச்சரிவில் அமைந்த சாபல் கிராமத்தில் ஒரு மடத்தை நிறுவினார். கிராமத்து மக்கள் அவரிடம் பக்தி கொண்டார்கள். அங்கு சாஹஜி மஹாராஜாவின் ப்ரதி நிதியான நரஸோமால், அம்பர்கானே, ஆனந்தராவ் தேஷ் பாண்டே, பாநாஜி ஜோஷி, ப்ரானாஜி பேபர் தேஷ்முக் முதலிய ப்ரமுகர்கள் ஸமர்த்தருக்கு, தமது சேவையை அர்ப்பணித்தனர். மலை ஓரமாக மாண்ட் என்ற சிற்றருவி வெகு வேகமாக ஓடியது. அதன் அருகே ஒரு மேடு. புல் பூண்டுகள் முளைத்து மண்டிக் கிடந்தது. அதைத் தத்து புல் பூண்டுகளைக் களைந்து சுத்தப்படுத்தி, புழங்குவதற்கு ஸௌகர்யமாகச் செய்து கொடுத்தான். ஸமர்த்தர் நாள்தோறும் அங்கு சென்று அமர்ந்து த்யானம் செய்வார்.



சாபலில் சில விதவைகளான ஸாதுப் பெண்மணிகள் சமர்த்தருக்கு சேவை செய்ய முன் வந்தனர்.

### 8. உம்வ்ராஜ் மாருதி

சாபல் கிராமத்திலிருந்து நாள்தோறும் ஸமர்த்தர் - சற்று தூரத்தில் உள்ள க்ருஷ்ண நதிக்கு ஸ்நாநம் செய்யப் போவது வழக்கம். அதன் கரையில் உம்வ்ராஜ் - என்ற கிராமம் உள்ளது. அந்த தீர்த்தக் கரையில் அமர்ந்து வெகு நேரம் ஸமர்த்தர் த்யானம் செய்வார். கண் விழிக்கும்போது ஒரு வயதான கிழவர் - நல்ல உயரமும் பருமனும் கொண்டு மூலக் கச்சம் உடுத்தி முரட்டுக் தடி ஒன்றை ஊன்றிக் கொண்டு நின்றார். ஸமர்த்தர் அவரை 'ஜய ஜய ரகுவீ ஸமர்த்த' என்ற கூறி வணங்குவார். அவர் சிரிப்பார்.

“தாங்கள் யார்? என்று தெரிந்து கொள்ளலாமா?

“பார்த்துக் கொண்டுதானே இருக்கிறாய். நான் ஒரு கிழவன்”

“இங்கே ஏன் நிற்கிறீர்கள்? ஒரு மரத்தடியில் உட்காரக் கூடாதா?”

“உட்காருவது எனக்கு வழக்கம் இல்லை. இங்கே குளிக்க வருபவர்கள் - 'ராம ராம ராம' என்பார்கள். ஏதோ மனக் கஷ்டத்தோடு அப்படிச் சொல்கிறார்கள் என்று நினைப்பேன். என்னைப் பார்த்து நிமிர்ந்து 'ராம ராம ராம' என்று கூறி வேகமாகப் போய்விடுவார்கள்”.

“ப்ரபோ! ஜய ஸ்ரீராம். ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த. ஸ்ரீராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம. உங்கள் விருப்பம் போல் உங்களுக்கு ஒரு ஆலயம் கிராமத்து ஜனங்களை எழுப்பச் சொல்கிறேன் என்று சொல்வதற்குள் பெரியவர் மறைந்து விட்டார்.

அங்கே கை குவித்துக் கொண்டு வாலே இருப்பில் சுற்றிக் கொண்டுள்ள ஹநுமானை ப்ரதிஷ்டை செய்தார். கி.பி. 1648ல்

### 9. சிரானேயில் மாருதி

அடுத்து சிரானே - என்ற கிராமத்திற்குச் சென்றார். அங்கு கிராமத்தில் நுழையும் இடத்தில் ஒரு பெரிய ஆலமரம். அந்த ஊர் ஜனங்கள் அந்த ஆலமரத்தையே தெய்வமாகக் கொண்டாடினார்கள். பரந்து நூறு அடி சுற்றளவு. வெளிப்புரம் எல்லாம் சுற்றிவர விழுதுகள் - பூமியில் வேர் பிடித்து ஒரு கோபுரமுள்ள ஆலயம் போல அது தோற்றமளித்தது அதன் தென்புரத்தில் நுழை வாயில் மாதிரி சிறிய இடைவெளி. அதில் நுழைந்து ஜனங்கள் சுற்றிவர அமர்ந்து துள்ளி ராமாயணம் படித்தார்கள். ஒருவர் நடுவில் அமர்ந்து ஒரு சௌபாயியின் கால் பகுதியை ராகத்தோடு படிப்பார். கையில் காகிதச் சுவடிகளோடு உட்கார்ந்திருக்கின்ற பக்தர்கள் அதை வாங்கிப் பாடுவார்கள். பத்து சௌபாய்கள் முடிந்து - ஒரு தோஹாவரும். அது முடிந்ததும்.

“ராமலக்ஷ்மண ஜாநகீ ?

ஜய போலோ ஹநுமாநகீ”

என்று சேர்ந்து பாடுவார்கள். இந்த அதிசயத்தை ஸமர்த்தரும் தொண்டர்களும் தர்சனம் செய்தார்கள். மரத்திற்கு வெளியே ப்ரதிக்ஷிணம் செய்தார்கள். பாராயணம் முடிந்தது. கடலைப் பருப்பு சுண்டல் நிவேதனமாயிற்று. தீபஹாரதி முடிந்தது. ஸமர்த்த சீடர்கள் ஒரு அபங்கம் பாடினார்கள்.

முடிந்ததும் ஸமர்த்தர் கேட்டார்?

“இங்கே என்ன ஸ்வாமியை வழிபடுகிறீர்கள்.

“லங்கை நோக்கி நின்று கொண்டு இங்கே ப்ரத்யக்ஷமாக ஹநுமான் நிற்கிறார்.

“அப்படியா ? இங்கே ஒரு வீர மாருதியை ப்ரதிஷ்டை செய்யலாமா? என்ற கேட்டார். கிராமத்து ஜனங்களுக்கெல்லாம் பரம ஸந்தோஷம். அங்கே ஒரு வீர மாருதியை ப்ரதிஷ்டை செய்தார். அங்கு பலசீடர்கள்

சேர்ந்தார்கள். ராமாயண பாராயணத்தை முக்கியமாக நடத்திவைக்க தேச பாண்டேய என்ற பெரியவர் மிகவும் விநயத்துடன் வந்து ஸமர்த்தரை வணங்கினார். அவரை ஹநுமானின் பூஜை முதலிய கடமைகளை ஏற்றுக் கொள்ளச் சொன்னார் ஸமர்த்தர். சாபலில் அமைந்துள்ள ஸமர்த்த பஞ்சாயத்துடன் தொடர்புக் கொண்டு - தொடர்ந்து ராமாயண பாராயணத்தைச் சிறப்பாக நடத்தும்படி நியமித்தார். இதுவும் கி.பி. 1648ல் நடந்தது.

### 10. மனபாடலே - பார்காவம் - மாருதி பிரதிஷ்டை

பீஜபூர் அதில் ஷாஹீயின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட கிராமங்கள் இரண்டு. மனபாடலே, பார்காவம். அவற்றிற்குப் பக்கத்தில் பநஹாலா கோட்டை. அந்த கோட்டை முஸ்லீம் ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக்கு உபயோகப்படும் என்று நினைத்தார் ஸமர்த்தர். இரண்டு கிராமங்களிலும் ஏழை ஜனங்கள் தான் வசித்தனர். ஆனால் அங்கு ஒரு ஆச்சர்யத்தைக் கண்டார் ஸமர்த்தர். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குமுன் அந்த வழியே சென்ற ஸுவ்தானின் படை ஒரு அழகான கோவிலைக் கண்டது. கருங்கல் திருப்பணியான அந்தக் கோயிலின் முகப்பே அவ்வளவு அழகாக இருப்பதைக் கண்டு படை வீரர்களின் உள்ளங்கள் கொதித்தன. திடீர் தாக்கத்தினால் அந்தக் கோயில் த்வம்ஸம் ஆகிவிட்டது. படைகள் அகன்றதும் இரு கிராமங்களுடைய ஜனங்கள் வந்து பார்த்தனர். சின்னா பின்னமாகச் சிதறிக் கிடந்த சிற்பக் களஞ்சியங்களுக்கு இடையே அந்த ஆலயத்து தேவியின் மூர்த்தி உடைந்து கிடந்தது. அவற்றை மிகவும் சிரமப்பட்டு புரட்டி பார்த்தனர். கால் ஒரு துண்டம், இடை ஒரு துண்டம், கைகள் பல துண்டங்கள், மார்பும் இடுப்பும் ஒரு துண்டம்; அதன் கீழே முலைகளின் மேற் பகுதி முதல் முகம் கிரீடம் எல்லாம் சேர்ந்த பகுதி. குப்புறக் கிடந்தது. அதைப் புரட்டிப் பார்த்தனர். தேவியின் அந்த நிலையிலும் உதட்டில் புன் முறுவலும் கண்களில் கருணா கடாக்ஷமும் மிளிர்ந்தன. அதை ஐந்தாறு பேர்களாக மெதுவாகத் தூக்கிப் பக்கத்தில் சமமாகக் கிடந்த ஒரு தூணில் மேல் வைத்தனர். முன்புறமோ, பின்புறமோ

சாயாமல் கீழே சிறிய கல் சில்லுகளை அண்டக் கொடுத்து - அசையாமல் ஸ்தாபித்தனர். எண்ணை, பால், சந்தனம், எல்லாம் கொண்டு வந்து அபிஷேகம் செய்தனர். பால் அபிஷேகத்தின் போது "அம்மா என்னம்மா" என்ற கதரி விட்டனர். முகத்தைத் துடைத்து சந்தனம் குங்குமமிட்டு ஸாம்பிராணி போட்டனர். வீடுகளிலிருந்து பொங்கல் கொண்டுவந்து படைத்தனர். புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்தனர். தீப ஹாரதி எடுத்தனர். வலம் வந்தனர். இது அன்றாட வழிபாட்டு முறை ஆயிற்று. கிராமத்தில் கல்வியறிவுள்ள பெரியவர்கள் - பின்னமான மூர்த்தியை பூஜை செய்யக் கூடாது - மஹாமஹா பாபம் என்று தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தார் ஸமர்த்தர். பாமர மக்களின் பக்தியைக் கண்டு அவருடைய உள்ளம் விம்மியது.

தெய்வம் எங்கே இருக்கிறது? படத்திலா? கோவிலிலா? க்ருஹத்திலா! மூத்தியிலா? இந்த கிராமத்து ஜனங்களில் ஒருவரை அழைத்தார் ஸமர்த்தர். "அம்பாள் இந்த உடைந்த சிலையில் இருக்கிறாளா?"

அந்தக் கிழவர் சொன்னார். கால்கள் உடைந்து, இடுப்பு முறிந்து, மார்பு இரண்டாகப் பிளந்து, கைகளை இழுந்தும் கூட அம்மா முகத்திலே கொஞ்சம் கூட வருத்தம் தெரியவில்லையே - 'நீங்களே பாருங்க! அந்தக் கண்களிலே என்ன கருணை? முகத்திலே என்ன சிரிப்பு?"

"தூர்த்தபதர்களா? என்னை குந்தாலியால் உடைத்தீர்களே? என்ன ஆயிற்று? இதோ பாருங்கள். என் குழந்தைகள் - எனக்குப் பாலாபிஷேகம், பஞ்சாம்ருத அபிஷேகம் செய்கிறார்கள்! எத்தனை மலர்மாலை சூட்டுகிறார்கள்? அவர்களை நானும் கைவிடமாட்டேன்? என்னை அவர்களும் கைவிடமாட்டார்கள். இப்படியல்லவா எங்கள் அம்மா அந்தப் பிசாசுகளை விரட்டினான்? நீங்கள் இப்படி கேள்வி. கேட்டுவிட்டீர்களே!"

ஸமர்த்தர் குன்றிப் போனார். அந்தக் கிழவரை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டார்.

"தொண்டர்களே! பாருங்கள் பாரத மாதாவை. இந்த கிராமத்தார் உள்ளங்களிலே சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கிறார். இவர்களிடமிருந்து நாம் பக்தியைத் தெய்வ ஸ்வரூபத்தை கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இவர்கள் வேதம் படிக்கவில்லை. சாஸ்த்ரம் படிக்கவில்லை. யோகம் பயிலவில்லை. கைக் குழந்தையாகத் தாயின் இடுப்பில் அணைத்துக் கொண்டிருந்த போது - தாய் ஊட்டிய தேவீநாமமும், ராமநாமமும் தான் மீதம். உடைந்த கல்லில் ப்ரகாசிக்கின்ற தேவியோடு பேசுகிறார்களே! இவர்கள் பரம ஏழைகள். அன்றாடம் காய்ச்சிகள். ஆனால் அவர்கள் உள்ளங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன - என்று எடுத்துக் காட்டினார்கள். அவர்களைப் பார்த்து பேசினார்.

"உங்களுக்குத் துணையாக ஒரு வீர மாருதியை இங்கே ப்ரதிஷ்டை செய்யலாம் என நினைக்கிறேன். கூடிய சீக்கிரம் இடிந்த இந்தக் கோயிலையும் புதுப்பிக்க ஏற்பாடு செய்யப்படும். இந்த குக்கிராமங்களுக்கெல்லாம் ஏற்படுகின்ற தொல்லைகளுக்கு முடிவு கட்டுவதற்காக - நாடெங்கிலும் ராமநாம கோஷத்தை ஒரு இயக்கமாகச் செய்து வருகிறோம். அந்த இயக்கத்தில் நீங்களும் சேர்ந்துவிட்டால் நல்லது -" என்றார். எல்லோரும் ஒரு மனதாக ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்தர் என்று கோஷம் எழுப்பினர். இப்படி மனபாடலையில் மாருதி கோயில் எழுந்தது.

அதை அடுத்திருந்த பாகாவம் ஜனங்களும் - எங்களுக்கும் ஒரு மாருதி கோவில் கட்டிக் கொடுங்கள் என்று வேண்டினர். கி.பி. 1649ல் அங்கும் மாருதி கோயில் எழுந்தது.

## 11. மாஜகாவியில் மாருதி

சாபலிலிருந்து உம்வ்ரஜ் செல்லும் வழியில் இரண்டரை மைல் தூரத்தில் மாஜகாவம் என்ற கிராமம். அந்த கிராமத்தில் ஒரு மூலையின் ஒரு மண் குதிரைச் சிலை. ஐந்து ஆண்டுகளுக்குமுன் ஒரு முஸ்லீம் குதிரைப்படை வெகு வேகமான அந்த கிராமத்தின் வழியே பாய்ந்து சென்றது. கிராமத்தைக் கடந்து சென்ற குதிரை வீரப்படை திரும்பிவந்தது. தெரு மூலையில் இருந்த பெரிய மண் குதிரை

முன் இரண்டு கால்களையும் தூக்கிக் கொண்டு நின்றது. ஒரு வீரன். அங்கே வந்து குதிரைமீது அமர்ந்தபடியே அருகே வந்து அதன் மீது வாளை வீசினான். வாள் மண் குதிரை மீது பாயாமல் பின்னால் வந்த குதிரை வீரனைத் தாக்கியது. தலை அறுப்பட்டு அவன் கீழே வீழ்ந்தான். விழுந்தவன் அந்தப் படையின் தலைவன். அடுத்துவந்த வீரர்கள் வாள் வீசிய வீரன் மீது பாய்ந்தார்கள். அவன் மண் குதிரையின் பின்புறமாக வலம் வந்தான். இன்னும் பின் வந்த வீரர்கள் என்ன நடக்கிறது? என்ன செய்கிறோம் - என்பதை ஆராயாமல் ஒருவன் மேல் ஒருவர் வாளை வீசிக் கொண்டனர். சுமார் இரு நூறு பேர் மடிந்தனர். சவாரியை இழந்த குதிரைகள் அந்த மண் குதிரையை வலம் வந்தன. கிராமத்தார்கள் கூடி வேடிக்கை பார்த்தனர். மண் குதிரைமீது ஹநுமான் தோன்றினார். “ஜய ஸ்ரீராம” என்று கோஷமிட்டார். “இந்த குதிரைகளை அழைத்துப் போய் சாபலில் உள்ள சிவாஜியின் சேனையில் சேர்த்து விடுங்கள். என்று ஆணையிட்டார். அதன்படி குதிரைகளைக் கொண்டு சாபலில் சேர்த்தனர். அதை மண் குதிரையை ஹநுமானாகவே பாவித்து - பூஜைச் செய்து ராம நாம கோஷம் செய்து வந்தனர்.

ஸமர்த்தரை தர்சனம் செய்த கிராமத்து ஜனங்கள், இந்த குதிரைமீது ஒரு வீர மாருதியை ப்ரதிஷ்டைச் செய்ய வேண்டுமென வேண்டினர். சौदे हनुमान् (கோடே ஹநுமான்) உதித்தார்.

## 12. சிங்கன் வாடி மாருதி

சாபலுக்கு அருகே சிங்கன் வாடி மலை உள்ளது. சாபலிலிருந்து கொண்டிருந்தப்போது - ஸமர்த்தர் அந்த மலையில் உள்ள - ஒரு சிறு முகட்டில் அமர்ந்து ஜபம் செய்வார். அங்கு பிற்காலத்தில் பல தடவை நெருக்கடியான ஸமயங்களில் - என்ன செய்வது - என்று திகைக்கும்போது - ஹநுமான் காட்சியளித்து - வழிகாட்டியிருக்கிறார். அந்த குறைவில் ஒரு குழந்தை மாருதியை ப்ரதிஷ்டை செய்தார். அவர் அங்கிருந்து த்யானம் செய்யும்போது குழந்தை ஹநுமான் ஸமர்த்தரின் தோளில் அமர்ந்து வாலினால்

ஸமர்த்தரின் உடல் முழுவதும் சுற்றிக் கொள்வார். இந்த पुञ्जवर्णத்தைப் பற்றி (வால் வளையத்தைப் பற்றி) ஸமர்த்தர் ஒரு அபங்கம் பாடியிருக்கிறார்.

பின்னர் இந்த குறைவாசலில் உள்ள புண்ய மரத்தடியில்தான் - ஸமர்த்தர் சிவாஜி மஹாராஜாவுக்கு மந்த்ரோபதேசம் செய்தார்.கி.பி. 1649ல்.

## 13. போரகாவம் மாருதி

க்ருஷ்ணா நதிக்கரையில் போரகாவம் என்ற கிராமத்திற்கு எதிரே 'பாஹே - என்ற கிராமம். ஆகவே அதற்கு பாஹே போரகாவ் - என்ற பெயர் வந்தது. க்ருஷ்ணா நதி மாஹாத்மயத்தில் இது பாஹுக்ஷத்ரம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே க்ருஷ்ணா நதி இரு கிளைகளாகப் பிரிகின்றது. பிரிவின் நடுவே ஒரு திட்டு விஸ்தாரமாக இருக்கிறது. அந்தத் திட்டில்தான் ஸமர்த்தர் பதினொன்றாவது மாருதியை ப்ரதிஷ்டை செய்தார். இந்த ஹநுமானுக்கு ஒரு தனிப்பட்ட சிறப்பு உண்டு. அதை ஸமர்த்தர் ஐம்பத்து மூன்றாவது அஷ்டகத்தில் பாடி இருக்கிறார். ராவணவதம் செய்து ஸ்ரீராம பிரான் லங்கையில் விபீஷணனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்தார். அவன் உதவிய புஷ்பக விமானத்தில் ஏறித் திரும்பி வரும்போது மாத்யான்ஹிக வேளை. கீழே க்ருஷ்ணா நதி தெரிந்தது. அங்கே இறங்கினார்.

ஒரு விசேஷ தினமென்று பக்கத்து சிஷ்டா என்ற கிராமத்தில் உள்ள ஸுமங்கலி ஸ்த்ரீகள் - லௌபாக்யத் த்ரவ்யங்களுடன் வந்து - முறங்களில் மங்கள த்ரவ்யங்களை வைத்துக் கொண்டு நதிக்கு பூஜை செய்து விட்டு ஸ்நாநம் செய்தனர். மங்கள கீர்த்தனங்கள் பாடினர். கரை ஏறி மடி உடுத்துக் கொண்டு - திலகமிட்டுக் கொண்டு - பரஸ்பரம் நாலேந்து ஸுமங்கலிகளுக்கு முறத்தில் லௌபாக்ய த்ரவ்யங்களை வைத்து வழங்கினர். அவர்களிலே - பலர், இதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸீதா தேவியை வணங்கி - முறம் வழங்கினர். சற்று தூரத்தில் உள்ள அக்ரஹாரத்துக்கு அழைத்துப் போய் ஒரு வீட்டில் ஸீதாதேவிக்கு விருந்து வழங்கினர்.



க்ருஷ்ணா நதியில் இறங்கி ஸ்நானம் செய்து விட்டு ஸ்ரீராம பிரான் கரை ஏறி த்யானத்தில் அமர்ந்தார். திடீரென்று நதியில் பெரு வெள்ளம் பெருகியது. த்யான மேடையில் வெள்ளம் புக இருந்தது. ஹனுமான் ஸ்ரீராம பிரானின் பின்புறம் சற்று தூரத்தில் இரண்டு கால்களையும் வலுவாக ஊன்றினார். அதன் பின் பக்கத்தில் வெள்ளம் இரு பகுதிகளாகப் பிரிந்தது. கைகளை இருபுறமும் நீட்டினார் வெள்ளம் தடைபட்டு கைகளுக்கு அப்பால் பிரிந்தன. ராமன் அமர்ந்து த்யானம் செய்த இடம் நடுத்திட்டாக அமைந்தது. பிறகு சற்று தூரத்தில் இரு ப்ரவாகங்களும் இணைந்தன. இப்படிக்கூடுமிடத்தில்தான் ஸமர்த்தர் ஹனுமானைப் ப்ரதிஷ்டை செய்ய நினைத்தார்.

திட்டில் அமர்ந்து த்யானம் செய்தார். ராமாயண காலத்தில் நடந்த இந்த நிகழ்ச்சியின் தர்சனம் கிடைத்தது. அப்படி இரண்டு கைகளையும் நீட்டி - ப்ரவாஹத்தைத் தடுத்த ஆஞ்ஜநேயர் அவ்விடத்திலேயே மூழ்கி இருப்பதாக த்யானத்தில் தெரிந்தது. திட்டின் ஆரம்ப இடத்தில் தொண்டர்களைத் தோண்டச் சொன்னார் ஸமர்த்தர். ஆழத்தில் புதைந்து கிடந்த ஒரு மாருதி மூர்த்தியைக் கரை சேர்ந்தனர். அந்த மூர்த்தியை அங்கேயே ப்ரதிஷ்டை பண்ணினார். இந்த விவரம் அந்த அஷ்டகத்தில் காணக் கிடைக்கிறது.

இந்தப் பதினொன்று மூர்த்தி ப்ரதிஷ்டைகளுக்கும் கி.பி. 1645 முதல் 1649 வரை நடந்தவை. ஸமர்த்தரும் சிவாஜியும் சேர்ந்து சில நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொண்டார்கள். அது மட்டுமல்ல. பின் வருகின்ற சரித்தரத்தில் இந்த பதினொன்று மூர்த்திகளின் அருள்பாலிப்பு நிறைய நடந்திருக்கிறது. ஆகவே, அந்தப் பக்கத்து பக்தர்கள் பலர் இந்த பதினொரு கேஷத்ரங்களையும் ஒரே சமயத்தில் வலம் வருவது என்ற ஒரு யாத்ரா க்ரமத்தை அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள். தமது ஊருக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கேஷத்ரம் ஆரம்பித்து வலமாக வரிசையாக மற்ற கேஷத்ரங்களையும் தரிசனம் செய்து பதினொன்றாவது கேஷத்ரத்தில் யாத்திரையை முடிப்பார்கள். அந்த வரிசை வருமாறு.

(1) சாபலில் ராமதர்சனம். தாஸ மாருதி. (2) ப்ரதாப மாருதி (3) சிங்கன்வாடி (4) மாஜ காவம், (5) உம்வ்ரஜ், (6) மஸூர், (7) சாஹபூர், (8) பஹேபோர்காவம், (9) சிராலா, (10) பர்காவம், (11) மந்பாடலே.

இவை தவிர ஸமர்த்தர் தமது முன் யாத்திரையின் மேலும் - பின் குறுக்கும், நெடுக்கமுமாகப் பல இடங்களுக்கும் போகும் போதும் ஆங்காங்கு மடங்களை ஸ்தாபித்து 1,100 ஹனுமான் மூர்த்திகளை ப்ரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார்.

இவை தவிர முன்னரும், பின்னரும் - டாகலீ, ஸஞ்ஜன்கட், மிரஜ், மஹாபலேச்வர், வாய், தஞ்சாவூர், டெம்பூ, சிரகாவம், இந்தோர், முதலிய இடங்களிலும் சிறப்பான மாருதி ஆலயங்களை ஸமர்த்தர் எழுப்பியிருக்கிறார். அவையெல்லாம் சரித்தர ரீதியாகப் புகழ் பெற்றவை.

இவை தவிர சாஹஜியின் ஆட்சி காலத்தில் பங்குநர் நகரத்தில் நெருக்கமான சந்து பொந்துகளில் உள்ள ஹிந்துக் குடியிருப்புகளுக்குள்ளே முஸ்லீம் குடியிருப்புகள் நுழையாதவாறு மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் மாருதி மூர்த்திகளை ப்ரதிஷ்டை செய்வித்தார்.

சிவாஜி ஒரு மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்து - க்ஷத்ரபதியாக விளங்கினார் என்றால் அதற்கு அடிப்படையாக ஸமர்த்தர் நாடெங்கிலும் - ஜனங்களிடையே ஹனுமானுடைய விடா முயற்சி, மனோ தைர்யம், இன்னல்களை அயராமல் சமாளிக்க ராம நாம கோஷமே ஒரு மருந்து - என்று ப்ரசாரம் செய்து சிவாஜியின் பெருமுயற்சிக்கு உதவினார்.

அதனால் சிவாஜி - எடுத்துக் கொண்ட ஸாஹஸ முயற்சிகள் - எல்லாம் பொது ஜனங்களின் ஆதரவினாலும் ஒத்துழைப்பினாலும் எளிதாக ஸாதிக்க முடிந்தது.

மாருதி காண்டம் முற்றிற்று.  
ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்தர்  
ஸ்ரீராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம

உ

ஸ்ரீ குருப்போ நம:

ஸ்ரீராம ஜயராம ஜய ஜய ராம

ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த

ஸ்ரீ ஸமர்த்த ராமதாஸ சரிதம்

4. சாஹஜீ காண்டம்

## 1. சாஹஜியின் ப்ரவேசம்

நம் நாட்டின் இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளின் சரித்திரத்தைக் குதர்க்கம் செய்யாமல் புரட்டிப் பார்த்தால் ஓர் உண்மை விளங்கும்.

எப்பொழுதெல்லாம் ப்ராஹ்மணனும், க்ஷத்ரியனும் ஒற்றுமையாகச் செயல்பட்டார்களோ - அப்பொழுதெல்லாம் நாட்டின் நிலைமை சுபிட்சமாகவும், ப்ரகாசமாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறது. எப்பொழுது அந்த ஒற்றுமை பலவீனப்பட்டு - க்ஷத்ரியர்கள் தற்பெருமை கொண்டாடினார்களோ - அப்பொழுதெல்லாம் நாடு, வீழ்ச்சி அடைந்தது. இந்த உண்மையைச் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டுவோம்.

1) விக்ரமாதீத்ய ஸாம்ராஜ்யம் குல்லூக பட்டர் என்ற தன்னலமற்ற ப்ராஹ்மணனின் ஒத்துழைப்பினால் செழித்துப் புகழ் பெற்றது.

(2) சந்திர குப்த மௌரியன் அரசு - சாணக்யன் என்ற பிராமணனின் ராஜ தந்திரத் திறமையினால் பாதுகாப்பாக நிலைத்து நின்றது.

(3) விஜய நகர ஸாம்ராஜ்யம். வித்யாரண்யர் என்ற பிரம்ம ஞானியின் ஸங்கல்ப பலத்தினால் ஹரிஹர புகர்கள் ஸாம்ராஜ்ய அதிபர்கள் ஆனார்கள்.

(4) பிற்காலத்தில் தஞ்சையில் கோவிந்த தீக்ஷிதர் - என்ற மஹானின் பூர்ண ஒத்துழைப்பினால் நாயக்க மன்னர் ஆட்சி புகழ் பெற்றது.

அதுபோல ஸமர்த்தர் எவருடையவும் உந்துதல் இல்லாமல் தானே முயன்று க்ஷத்ரபதி சிவாஜி ஸாம்ராஜ்யம் எழுவதற்குக் காரணமானார். கி.பி. பதினேந்தாம் நூற்றாண்டு துவக்கத்தில் மஹாராஷ்ட்ர மண்ணில் பாபாஜி பான்ஸ்லே என்ற புகழ்பெற்ற ஜாகீர்த்தார் இருந்தார். இவர் ஸூர்ய வம்சத்தினர். உதயபூர் சிசோதிய ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர். இந்தக்குடும்பம் பூனாவிலிருந்து வெருலா (எல்லோரா) வந்து சேர்ந்தது. பாபாஜி அந்தப் பகுதியில் சில கிராமங்களுக்குப் பட்டல் ஆக இருந்தார். விவசாயியாக நிலங்களை உழுது பயிரிட்டு தான்யச் செழுமையினால் செல்வந்தர் ஆனார். ஆனால், ஒரு வீரர் படையைச் சேர்த்துக் கொண்டு தளபதியாகவும் இருந்தார். பீஜபூர் ஸூல்தான்களுக்கும் டெல்லி மொகலாயருக்கும் இடையே ஏற்படும் மோதல்களில் அவ்வப்போது வலுத்த கட்சிக்குத் தம் படையுடன் உதவி செய்து பெரும் புள்ளி ஆகிவிட்டார்.

கி.பி. 1510ல் அவருக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்தார். மாலோஜி என்று பெயர். பாபாஜி தனது கடுமையான உழைப்பினால் சிறு கிராமங்களைச் சேர்த்து வாங்கி, மாவஸ்தார் (ஜமீன்தார்) ஆகிவிட்டார். அவருக்குப் பக்கத்து ஜாகீர்தார் - பால்தான் என்ற பகுதியின் தலைவர் நிம்பல்கர். பாதாஸ் பாரமதி. ஸூபே முதலிய கிராமங்கள் அவர்களுக்குச் சொந்தமானவை. அந்த வலங்கர் நிம்பல்கர் தமது திறமையினால் மேலும் சில பகுதிகளைச் சேர்த்துக் கொண்டார். மாலோஜி பான்ஸ்லே - நிம்பல்கரின் பெண்ணான, உமாபாயை மணந்து கொண்டார். நிம்பல்கரின் போதனை பெற்று ஒரு திறமையான குதிரைப்படையைத் திரட்டிக் கொண்டு கிலேதார் ஆகிவிட்டார். அந்த சமயம் பீஜபூருக்கும், அஹமத் நகருக்கும் இடையே பூசல் மூண்டது. மந்திரிகளின் சாமர்த்தியத்தினால் அஹமத் நகர் அரசன் குதுப்ஷாவின் மகளை பீஜபூரின் இப்ராஹிம், அதில்ஷா மணந்து கொண்டான். தாற்காலிக சமாதானம் ஏற்பட்டது. மாலோஜி அஹமத் நகர் ஸூல்தானின் துணைவாக இருந்தார். மறுபடியும் பகை மூண்டது. நிஜாம்ஷா (அஹமத் நகர்) மீது பீஜபூர் ஸூல்தான் போர் தொடுத்தான்.

திலாவர்கான் என்ற பீஜபூர் தளபதியை மாலோஜி பான்ஸலே அஹமத் நகரின் சார்பில் எதிர்த்து விரட்டி விட்டார். அது மாலோஜியின் பெரிய சாதனையாக அவருடைய புகழ் பரவியது. திலாவர் கான் அஹமத் நகர் நிஜாமுடன் சேர்ந்து விட்டான் அவன் பீஜாபூரை மறுபடியும் தாக்கும்படி நிஜாமைத் தூண்டினான். அந்தப் போரிலும் மாலோஜியின் புகழ் மேலும் பரவியது. கி.பி. 1593க்குள் பெல்காம், கோல்ஹாபூரும், மாலோஜியின் ஆளுக்கைகு வந்துவிட்டது.

மாலோஜிக்கு குல தெய்வமான தேவியின் அருள் கிடைத்தது. தேவியின் திருவுள்ளப்படி அவன் தனது விளை நிலங்களில் ஒரு பகுதியைத் தோண்டினார். அதில் பெரிய பாண்டத்தில் பொன்னும், ரத்னங்களுமான புதையல் கிடைத்தது. சீமானாகி விட்டான் மாலோஜி.

மாலோஜிக்கு 1594ல் ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். சாஹஜி என்ற பெயர் வைத்தான். அவன் சிறு வயதில் மிகுந்த களையுடன் லக்ஷ்மீ கடாசும் பெற்று வசீகரமாக இருந்தான். வயது வந்ததும். அஹமத் கோட்டையிலேயே செல்வாக்குடைய லகுஜீஜாதவின் குமாரி ஜீஜீபாயை மணந்தான். லகுஜி மிகவும் கர்வம் உள்ளவன். சாஹஜி மாமனாரை லட்சியம் செய்யவில்லை.

தர்பாரில் மாலோஜிக்குப் பெருமதிப்பு. மாலிக் ஆம்பர் என்ற தர்பாரின் பிரதானி - மாலோஜியின் திறமை கண்டு ஆதரித்தான். அவன் கி.பி. 1626ல் இறந்தான். லகுஜி ஜாதவ் கோபித்துக் கொண்டு பீஜபூர் ஸுல்தானுக்குத் துணை போனார். அங்கு அரண்மனைக் குழப்பத்தில் புகுந்து தலையிட்டதனால் 1630ல் கொலையுண்டார். ஸுல்தானும் 1632ல் மாண்டார்.

சாஹஜி தம்முடைய சொந்த மேம்பாட்டில்தான் குறியாக இருக்கிறான் என்று நிஜாமிடம் புகார் சென்றது. நிஜாம் சாஹஜியை அலட்சியம் செய்தான்.

சாஹஜி டெல்லி மொகலாயருடன் சேர்ந்துவிட்டார். 1647ல் சாஹஜிக்கு முதல் புதல்வன் பிறந்தார். பெயர் 'சம்புஜி'.

பீஜபூர் ஸுல்தான் இப்ராஹீம் அதில்ஷா, சாஹஜியின் வளரும் வல்லமை கண்டு - மறுபடியும் உறவு கொண்டாடினான். தமது ஸேநாபதியாவே நியமித்தான். இறந்தான்.

அப்போதுதான் டெல்லியில் ஷாஜஹான் சிம்மாஸனம் ஏறினான். உடனே அவன் டெக்கானில் பீஜபூரையும், அஹமத் நகரையும் ஒருங்கே தாக்கப் பெரும்படையை திரட்டினான். சாஹஜி, இருவர்களுக்கும் காப்பாற்றத் துணிந்தார். மொகலாயரோடு கூடியிருந்த ஜாதவராவும் நிஜாமுக்கு உதவி செய்ய வந்துவிட்டார். 25,000 குதிரைப் படைகளுடன் மீர்ஜும்ரா என்ற தளபதி சாஹஜியை அடக்க வந்தான். சாஹஜி தன்னுடைய சகாக்களுக்குத் தைர்ய மூட்டினார். தன்னை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் - பொதுவான செய்தியாளர்களின் மூலம் பீஜபூர் ஸுல்தான் காதுகளில் ஒரு செய்தியைப்போட வைத்தார்.

“பீஜபூர் ஸுல்தான் மட்டும் திடமாக இருந்துவிட்டால் முகலாயர் படை முழுவதையுமே ஸமாளித்துவிடலாம்” இதுதான் செய்தி. பீஜாபூர் ஸுல்தான் லிகந்தருக்கு வயது பத்து. முராரிஜகதேவ் என்ற பீஜபூருக்கு நம்பிக்கையானவருடன் பாலக்ருஷ்ண பந்த் என்ற பெரியவர் இந்தச் சேதியைத் தெரியச் செய்தார். முராரிஜகதேவுக்கு பீஜபூர் அரசாங்கத்தில் மிகுந்த மரியாதை உண்டு. சாஹஜியின் முன்னேற்றத்தில் தான் பீஜபூரின் பாதுகாப்பு நீடிக்கும் - என்பது உணர்த்தப்பட்டது, முகலாய முற்றுகைக்கு. ஷாஜஹானுக்கு ஸஹாயமாக இருந்தவர்கள் மாலிக் அம்பார் முதலானோர் கட்சி மாறிவிட்டனர்.

சாஹஜி புத்தி சாலித் தனமாக பீஜாபூர் ஸுல்தானையும் அவனுடைய தாயாரையும் மாஹூலிக்கு அனுப்பிவிட்டார். முஸ்லீம் வீரர்கள் சாஹஜிக்காக உயிரைக் கொடுக்கத் துணிந்துவிட்டனர். முகலாயப் படைகள் சிதறின. ஜாதவ்ராவ் என்ற ஹிந்துத் தலைவரைத் தன் வசப்படுத்தி முகலாய தளபதி பீஜபூர் ஸுல்தானைத் தம் பக்கம் இழுக்க முனைந்தார்.

அவர் தெளவதாபாத்திலே பட்டப் பகலிலே கொலை செய்யப்பட்டார். அந்த நேரத்தில் சாஹஜியின் அருமை நண்பரான விஜயராஜ் என்ற பெருநிலக்கிழார். சிவநேரியில் இருந்தார். விஜயராஜுக்கு சாஹஜியின் மூத்த குமாரன் ஸாம்பாஜியிடம் பெருமதிப்பு. தன் பெண் ஜெயந்தியைத் திருமணம் செய்து வைத்தார். ஆகவே சாஹஜி அங்கு முகாம் இருந்தார். இந்த இடைவெளியில்

தர்யாகான் முரண்டு பிடித்தான். கர்பிணியாக இருந்த மனைவியையும் சம்பூஜி தம்பதிகளையும் அங்கேயே விட்டுவிட்டு அஹமத் நகர் சென்றார்.

## 2. சிவாஜி பிறப்பு.

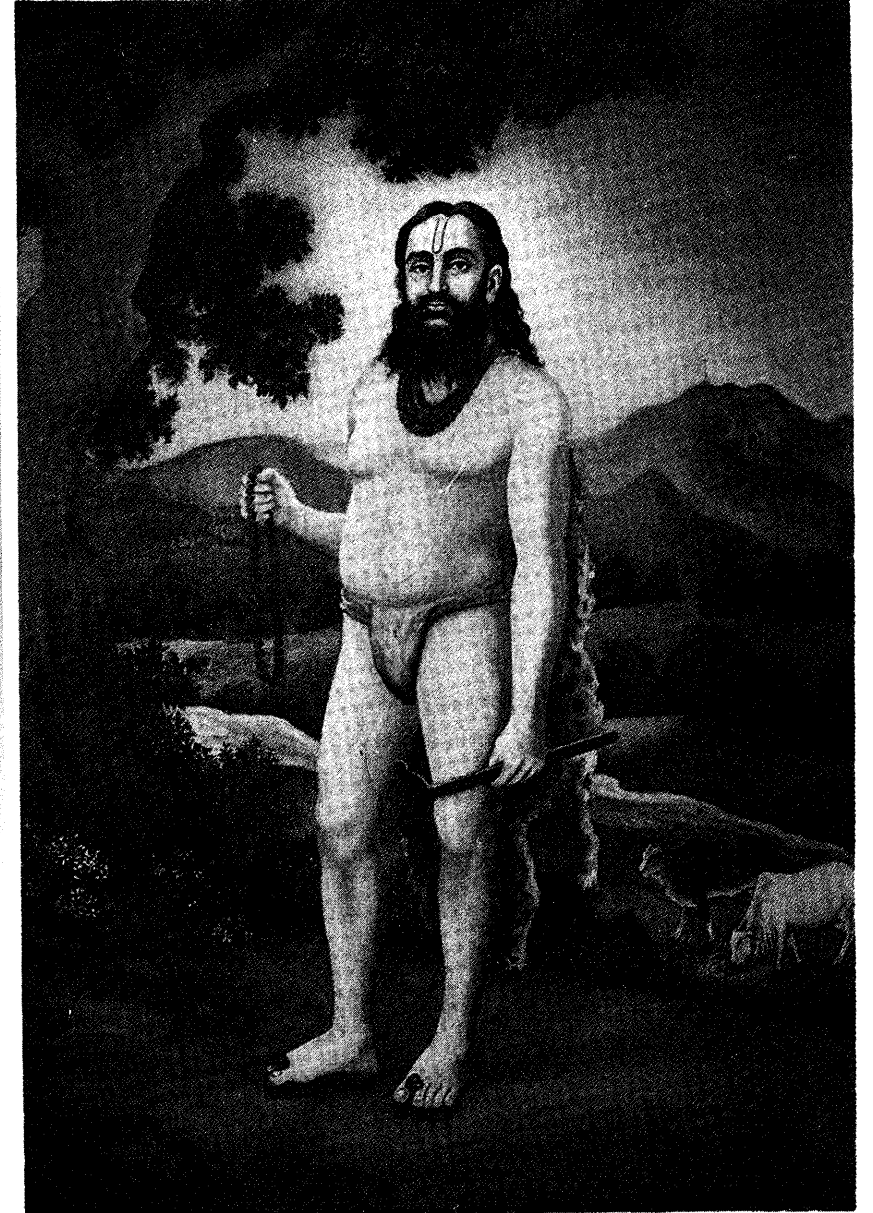
ஜீஜாபாய்க்கு 1630 பங்குனி கக்ல த்ரயோதசியில் ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். சிவ ப்ரஸாதமாகப் பிறந்த பிள்ளையாதலால் சிவாஜி என்று பெயர் வைக்கப்பட்டது. சாஹஜி தர்யாகானை அடக்கிப் போட்டுவிட்டு, சிவநேரிவந்து பிள்ளையின் திருமுகம் கண்டார். மகிழ்ந்தார். தானங்கள் எல்லாம் செய்தார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஜீஜாபாயியையும், சிவாஜியையும் பீஜபூர் அழைத்துச் சென்றார். சாஹஜி நிஜாமைக் கைவிட்டு டெல்லி தர்பாரின் உதவிக்குப் போய்விட்டார். டெல்லி தர்பார் சாஹஜியின் திறமையறிந்து அவரை வரவேற்றது. அதன் பயனாக சாஹஜி-நாஸிக்கிலிருந்து கோல்ஹாப்பூர் வரை தமது ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்திக் கொண்டார். சாஹஜியிடம் சிறந்த குதிரை வீரர் படையும், காலாட்படையில் சூரர்களும் சேர்ந்தனர். நினைத்த நிமிஷத்தில் குபீரென்று பாய்வதற்கு உஷார் நிலையில் இருந்தனர்.

சாஹஜி அடிக்கடி நாஸிக்கிலிருந்து கோலாப்பூர் போய் வந்து கொண்டிருந்தார். படைகளின் உத்ஸாஹத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். அந்தச் சமயத்தில் - சாஹஜி போகும் வழியெல்லாம் ஸமர்த்த ராமதாலரின் சீடர்களின் ராம நாம கோஷமும் ஆஜ்ஞநேயரின் கோவில்களெல்லாம்



Sri Rama Jaya Rama Jaya Rama



SRI SAMARTHA RAMADAS

சிவாஜியை எதிர்நோக்கி ஸமர்த்தர்

உத்ஸாஹமான வழிபாடுகளும், அபங்க ஸங்கீர்த்தனங்களால் - ஜாதி மத வித்யாஸமின்றி வார்கிரிகள், ராமக்ருஷ்ண ஹரி, என்ற ஜாலரா முழக்கங்களும் நடந்து கொண்டிருப்பதை நேரே பார்த்தார். இப்படி இயக்கத்தையே நடத்தி வருகிறார். ஒரு இருபது வயது மஹாபுருஷர் என்று கேள்விப்பட்டார்.

### 3. சாஹஜி ஸமர்த்தர் சந்திப்பு

அப்போது தான் 1630ல் ஸமர்த்தர் ஸ்ரீராமனை ஸாக்ஷாத்தாக தர்சனம் செய்து அருள் பெற்றிருந்தார். இந்த மங்களச் செய்தி நாடெங்கிலும் பரவியது. டாகலிக்கும், பஞ்சவடிக்கும் இடையே ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த ஸமர்த்தரை தர்சனம் செய்வதற்காக ஜனங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக அந்த ப்ரதேசங்களில் காணப்பட்டனர்.

மனம் நொந்து சேர்ந்து போயிருந்த ஜனங்களுக்கு திடீரென இவ்வளவு எழுச்சி வந்திருக்க வேண்டுமானால் இதை நிகழ்த்தியவர் ஒரு தெய்வ அருள் பெற்றவராகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

பண்டரீபக்தர்களிடையே காணப்படும் பக்தி ப்ரவாஹத்தைக் காட்டிலும் - இது புதிதாக தைர்யம், உத்ஸாஹம் செயலூக்கம். இவற்றையல்லவா பெருக்கி இருக்கிறது ! இத்தகையவர்களின் ஆதரவுதானே நமக்கு வேண்டும் - என்றெல்லாம் ஆலோசித்தார் சாஹஜி.

தாகலியில் அப்போது தான் ஸ்ரீராம நாமி உத்ஸவம் முடிந்து ஆரவாரம் மட்டுப்பட்டிருந்தது. வெளியூர் கூட்டங்கள் கலைந்து விட்டன.

ஸமர்த்தர் தமது சீடர்களை அழைத்துக் கொண்டு பல்லாங்குழி மேடைக்கருகில் அமர்ந்து தமது ராமதர்சன அநுபவ அபங்கங்களை சீடர்கள் பாடக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

திடீரென்று "சாஹஜி மஹாராஜ்கீ ஜே" ஜய ஜய ரகு வீரஸமர்த்த" - என்ற கோஷங்கள் வானளாவ எழுந்தன. குதிரை வீரர்கள் முன்னே வந்து - சாலையில் போய்க்

கொண்டிருந்த ஜனங்களைத் தெரு ஓரமாக ஒதுக்குகின்றனர். நால்வர் நால்வராக முன்னே மூன்று வரிசைக் குதிரை வீரர்கள் நடுவே சாஹஜி மஹாராஜா - குதிரையின் தீமில் மீது லகாளைப் போட்டுவிட்டு ஜனங்களுக்குக் கைகூப்பியவண்ணம் பவனி வந்தார்.

ஸமர்த்தர் இருக்கிற இடம் வந்ததும் குதிரையிலிருந்து தாவி இறங்கி - முன்னே உள்ளூர் ப்ரதானிகள் வழிகாட்ட - காணிக்கைப் பொருள்களை அலங்காரமாகத் தாம் பாளங்களில் அடுக்கி ஏந்தி டவாலி சேவகர்கள் பின் தொடர - அந்தத் தோட்டத்தில் ப்ரவேசித்தார். ஸமர்த்தர், ஆஸனத்தில் இருந்து ஐந்தாறு அடிகள் முன் வைத்து - ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த - என்று கைகளைத் தூக்கி ஆசீர்வதித்தார்.

சாஹஜீ கை கூப்பினபடியே முன் வந்து - தலை குனிந்து - ஸமர்த்தரின் சரணங்களைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார்.

சாஹஜீ, ஸமர்த்தருடைய விசாலமான நெற்றி, கோபீ சந்தனக்கீற்று, நடுவில் வகிடு எடுக்கப்பட்டு இரு பக்கமும் தோள்களுக்குப் பின் தொங்குகின்ற சுருள் சுருளாக குழற்கத்தைகள், மார்பு வரை நீண்ட தாடியை, சுருள் சுருளாக கன்னத்தோடு ஒட்டிய மீசையை, மேல் உதடும் கீழ் உதடும் சமமாகப் பதிந்த வாயை, வெள்ளை வெளேரென்று தந்தங்களைப் பார்தார், இடது கையில் யோக தண்டம், வலது கையிலே அபய முத்திரை, இடுப்பிலே பரந்து முன் தொங்கிய கௌபீனம், நடந்து நடந்து உருண்டு திரண்டிந்த புறங்கால்கள், சிவந்த பாதங்கள், சாஹஜியின் கண்களை ஈர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டன. மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யமே வீரமும் கருணையும் கலந்து உருவெடுத்தது போன்ற ஸ்வரூபம், சாஹஜியை ஆட்கொண்டு விட்டது. 'சேர வேண்டிய இடம் சேர்ந்து விட்டோம்' என்ற நிம்மதி முகத்தில் தெரிந்தது.

ஸமர்த்தர் 'மஹாராஜ் ! இந்தப் பரதேசியைப் பார்க்க இவ்வளவு தூரம் வந்ததற்கு ஏதாவது லட்சியம் உண்டா !'

"மஹான்களை தர்சிப்பதே லட்சியமாக தான் சாதுக்கள் அணுகுவார்கள். அது தான் முறை. ஆனால் இந்தப் பிறவி ஒரு குறிக்கோளுடன் தான் இவ்விடத்தை அணுகியிருக்கிறது. அது சரியா ? தவறா ? இவனுக்குத் தெரியாது. ஆனால் தங்களை தரிசனம் செய்த நொடியிலேயே, தங்கள் திருவடிகளைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்ட கணத்திலேயே, நமது லட்சியம் நிறைவேறிவிடும் என்ற நம்பிக்கை வந்துவிட்டது. தங்கள் பொன்னான நேரத்தை - விஷயத்தை வளர்த்துப் பேசி வீணாக்க விரும்பவில்லை.

அந்தரங்கத்தில் ஒரே ஒரு லட்சியம். நாட்டில் அந்நியர் ஆக்கிரமிப்பு என்ற புற்று நோய் கவ்விக் கொண்டிருக்கிறது. சத்ருவை போர்க்களத்தில் போர் செய்து ஜயித்து ஒழிக்க வேண்டுமென்ற புராதன க்ஷத்ரிய தர்மம், இப்போது செல்லுபடியாகாது. ஆகவே வஞ்சனையை வஞ்சனையினால் தான் அழிக்க முடியும். அந்த முறையில் நாட்டை முஸ்லீம் ஆட்சியிலிருந்து மீட்க வேண்டும் என்பது தான் குறிக்கோள்.

அதற்கு உதவியாகத் தாங்கள் பெரிய இயக்கத்தையே உருவாக்கி - நாட்டில் ஒற்றுமையையும் தேச பக்தியையும் தெய்வத்தின் துணை கொண்டு, ஜனங்கள் அனைவரும் ஈடுபட்டு ஏற்றுக் கொள்கின்ற அருமையான மார்க்கத்தைக் காட்டியிருக்கிறீர்கள். தாங்கள் "என் குறிக்கோள் நல்லது தான் தேசத்திற்குத் தேவை தான்" என்று அங்கீகரித்தீர்களானால் எனக்கு குருவாகத் தலைவராகப் பொறுப்பேற்று என்னை வழிநடத்திச் செல்ல வேண்டும். இதுவே என் வேண்டுகோள்" என்று சாஹஜி தலை குனிந்து ட'ணிந்தார்.

"மஹாராஜ் ! நமக்கும் இதே லட்சியம் தான். அதற்காகவே எங்களது இயக்கம் அயராமல் உழைத்து வருகிறது. நம்மையும் உங்களையும் சேர்த்து வைத்தது, சுக்ரீவனையும் ராம பிரானையும் சேர்த்து வைத்த ஹநுமானின் திருவருள். ராம நாமம் தான் ஹநுமானின் ஸ்வரூபம். ராம நாமம் சொன்னால் ஹநுமான் நம்மோடு நிற்பார். உட்கார்வார். நமது எண்ணங்களைச் செம்மைப்படுத்துவார். நாம் எடுத்த

கார்யங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பார். அவருக்குப் பிடித்தமான ராம நாமம் கூறி விடாமுயற்சியுடன் செயல்பட்டு ராமனின் திருவுள்ளமான ராம ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிப்போம்”.

சாஹஜி ஸமர்த்தரிடம் வேண்டி 'ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம' மந்திர உபதேசம் பெற்றார்.

இதற்குப் பிறகு, யாருமறியாமல் சாஹஜி பல இக்கட்டான நெருக்கடிகளில் ஸமர்த்தரிடம் வந்து ஆலோசனைகள் பெற்றார்.

சாஹஜி இதற்கு முன்பே அஹமத் நகர் நிஜாமின் பெயரால் அவனுடைய படைகளின் துணை கொண்டு பூனா முதல் பாலாகாட், ஜுண்ணாநி, ஸங்க மஹேஷ், த்ரியம்பக, நாஸிக் முதலிய பகுதிகளில் தமது ஜாகிராக உறுதிப்படுத்திக் கொண்டுவிட்டார். பீஜபூர் ஸுல்தான் சாஹஜியின் இந்த ஸாஹஸம் கண்டு பயந்து அடக்கி வாசித்தான். இதைக் கண்டு டெல்லி தர்பார் சாஹஜியை வளர விட்டது தவறு என்று இப்போது தான் விழித்துக் கொண்டது.

கி.பி.1636ல் டெல்லி தர்பார் சாஹஜியையும் பீஜபூர் ஸுல்தானையும் அடக்கத்துணிந்தது. சிவாஜிக்கு வயது ஏழு. பாட்டனாரிடம் வளர்ந்தான். அவர் ஒரு சிறந்த ஆசிரியரை அமர்த்தினார். சிவாஜி விரைவாக ஸகல வித்யைகளையும் கற்றார். மேலும் சில ஆசிரியர்களிடம் யுத்தப் பயிற்சி, குதிரை ஏற்றம், வேல் வீசுவது, வில்வித்தை போன்ற தேவையான கல்விகளைக் கற்றார். முன்பல பிறவிகளிலும் கூத்திரிய குலத்திலேயே பிறந்து கற்றிருக்கிறான் போலும். அதிக பயிற்சி இல்லாமலேயே எல்லாவற்றிலும் திறமை பெற்றான். சுறுசுறுப்பும் அக்கிரமங்களைச் சகியாமையும் இயல்பாக இருந்தன. நெருக்கடியான இடங்களில் கண்காணிப்பு சிறிது தளர்ந்தாலும், ஏடாகூடமாக ஏதாவது செய்து விடுவானோ என்று தந்தை பயந்தார்.



शिवजी महाराजकी राजमुद्रा, मुहर और हौन

சிவாஜி தனியாக பூனாவில்  
ஆட்சி நிறுவியபோது  
சாஹஜி அனுப்பிய  
அரசாங்க இலட்சணிகள் முத்ரைகள்

#### 4. சிவாஜி - புனாவில் தனி ஆட்சி.

இரண்டாண்டுகளுக்குப் பிறகு கி.பி.1639ல் சிவாஜியையும் ஜிஜாபாயியையும் பூனாவுக்கு அனுப்பினார். இளவரசர் என்ற பதவி கொடுத்து அவருக்கு தனக்கு மிகவும் ஆப்தர்களான வீரதீர சிகாமணிகளை மந்திரிகளாக - நியமித்தார்.

சாமராஜ் நீலகண்ட பேஷ்வாவை முதன் மந்திரியாகவும், ஸோநோபந்த் விசுவநாதரை டபீராகவும், மஹாத்தீ ஸாம்ராஜை சுரினஸோகாகவும், மான்கோஜி தஹ்தோண்டேயை சரணோபத்தாகவும், சாம்ராஜ் பத்மநாபை சுப்நிஸாராவும் நியமித்தார். அவர்களுக்கு அரசாங்கப் பொறுப்புகளை மேலே கண்டவாறு பகிர்ந்தளித்தார். சிவாஜிக்கென ஒரு கொடியையும் தனிப்பட்ட முத்திரையையும் நிர்வாஹத்தை தன்னை அபேக்ஷிக்காமல் சுதந்தரமாக நடத்த அதிகாரத்தையும் வழங்கினார். கூத்தரபதி - என்ற பிருத்தையும் வழங்கினார். (தற்போதைய சுதந்திர பாரதச் குடியரசின் பகுதியான மஹாராஷ்ட்ர மாநிலத்திற்கு இந்த முத்திரையே அதிகார முத்திரையாக உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது.)

அந்த சமயத்தில் இந்த நிகழ்ச்சியை நேரில் கண்ட பரமாநந்தர் என்ற மஹாகவி அந்த முத்திரையின் வாசகத்தை இவ்வாறு தருகிறார். "இது கூத்தரபதி. சிவாஜியின் முத்திரை. பூரண சந்திரனாக என்றுமே விளங்கும். உலகம் இதனைப் போற்றும். யாவருக்கும் நன்மையே பெருக்கும்".

தஞ்சாவூர் பிரகதீச்வரர் ஆலயச் சுற்றுச் சுவரில் ஒரு கல்வெட்டு, "சிவாஜி பூரண அரசுப் பெருமையுடன் ஆட்சி செலுத்தப் பூனாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். சிம்மாஸனம் ஏறினார்." இவ்விதம் காணப்படுகிறது. கி.பி.1639ல் பூனாவில் சாஹஜியின் பிரதிநிதியாக ஆட்சி புரிந்த தாகோஜி காண்ட்தேவ் சிவாஜியையும் அவருடைய மந்திரி பரிவாரத்தையும் திரளான ஜனங்களைக் கூட்டி ராஜ மரியாதையோடு புனாவில் வரவேற்றார். சிவாஜி லால்



மஹால் என்ற பெரிய அரண்மனையில் தாயாருடன் ராஜ போகத்தில் இருந்தார்.

சரித்திரத்தின் போக்கில் இங்கே ஒரு நெருடல் எல்லோருக்கும் தோன்றலாம். இப்படித் திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்ட ஒரு மஹாவைபவத்திற்கு சாஹஜி ஏன் போகவில்லை ? பட்டாபிஷேகம் என்ற ஒரு வைபவம் நடைபெற வில்லையே தவிர அதற்குரிய காரியங்கள் எல்லாம் நடந்தனவே !!!

இங்கு தான் ஓர் அதிசயம். மூன்று முஸ்லீம் அரசுகளும் ஒரு நெருக்கடியான ஸந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கினார்கள். இவற்றில் புகுந்து புறப்பட்டு வெற்றி பெறுவது சாமான்யமில்லை. இதனிடையே நம்முடையது - என்று திடமாக ஆட்சியில் வந்துள்ள பகுதியை பூனாவிலிருந்து கோலாஹாபூர்வரை உள்ள ஆட்சியை தவறவிட்டிடக் கூடாது என்று நினைத்தார். சாஹஜி அதற்கு அரசராக சிவாஜியை நியமித்து விடலாமா - என்று ஆலோசித்தார்.

குரு தேவரிடம் சென்று அருளாசி பெறலாம் என நினைத்தார். அவ்வமயம் ஸமர்த்தர் சாபலுக்குப் பக்கத்தில் புலி குகையில் ஏகாந்தமாக ஜபம் செய்து கொண்டிருந்தார். நீலகண்டபேஷ்வாவையும் லோனோபந்தையும் கூட அழைத்துச் சென்றார்.

ஸமர்த்தர் ஜபம் முடிந்து வெளியே வரும் வரை காத்திருந்தனர். ஸமர்த்தர் சற்று நேரத்தில் மஹாதேஜஸ்வியாக மலர்ந்த முகத்துடன் வெளியே வந்தார். பக்கத்தில் இருந்த புளிய மரத்தடியில் அமர்ந்தார்.

“சாஹஜி! நலம் தானா ?”

“குரு தேவர் க்ருபையால் எல்லாம் நலமே !”

“என்ன விசேஷம் ?”

ஸமர்த்தர் தனது நெருக்கடியை எடுத்துச் சொல்லிவிட்டார்.

“ஆகவே சிவாஜியை அழைத்துக் கொண்டு போய் புனாவில் ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்து விட்டு வரலாமா என்று நினைக்கிறேன். தாங்கள் அருள் பாலிக்க வேண்டும்”.

“தற்போது இருக்கின்ற தொல்லைகள் போதாது என்று புதுத் தொல்லைக்கு விதை போடப் போகிறீர்களா ?”

சஹஜி திடுக்கிட்டார்.

“எந்தத் தொல்லையையும் நானாகப் புனைந்து கொள்ளவில்லை. அவை அப்படி நேருகின்றன. அவற்றை குரு தேவருடைய சரண ஸ்மரணத்தினாலும் பதிமூன்ற்சர நாம ஜபத்தினாலும் சமாளித்து வருகிறேன்”

“பத்து நாட்கள் பீஜபூர் ஸுல்தானோடு நட்பு. பத்து நாட்களுக்கு நிஜாமுடன் நட்பு. பத்து நாட்களுக்கு ஷாஜஹானுடன் நட்பு இதென்ன பகடை விளையாட்டு ? இதெல்லாம் கபட நாடகமில்லையா ?”

“அவர்களுக்கு என் நட்பு தேவையாக இருக்கிறது. எப்பொழுது நட்புக்கரம் நீட்டப் போகிறேன் ? என்று காத்திருக்கிறார்கள்.

ஒருவனைச் சார்ந்து நின்று மற்றவரை எதிர்க்கும் போது குரு தேவர் க்ருபையால் நான் சாதிக்கின்ற வெற்றி தான் அவர்களுக்குத் தெரிகிறதே தவிர, நான் முன்பு அவர்களுடன் சேர்ந்திருந்து பிற கட்சியுடன் சேர்ந்து கொண்டதுரோகத்தை அவர்கள் நினைத்துப் பார்ப்பதே இல்லை. அதுவும் குரு தேவர் க்ருபை தான் என்று மனதினால் தங்களை வணங்குவேன். இதைக் கபட நாடகம் என்று குருதேவர் கணித்தால் அதைத் தவிர்க்க வேண்டும் - என்று ஆணையிட்டால் அப்படியே செய்கிறேன்.

“உங்கள் கபட நாடகத்தைத் தவறு என்று நான் நினைக்கவில்லை. இதை விட்டு விட்டு, சிவாஜிக்கு பட்டாபிஷேகம் என்ற நேர்மையான சிந்தனை வந்திருக்கிறதே என்று தான் சிந்திக்கிறேன்.”

“குரு தேவ ! தங்கள் திருவுள்ளம் புரியவில்லை”

“சாஹஜி ! மூன்று பகைவர்களும் உன் நட்பை விரும்புகிறார்கள் - என்று சொன்னீர்களே. அதைக் கொஞ்சம் சிந்திக்க வேண்டும். அந்த மூவரில் நீங்கள் எந்தக் கட்சியில் சேருகிறீர்களோ அவர்களுடைய வெற்றியை சாதித்துக் கொடுக்கிறீர்கள் என்பது மட்டுமல்ல. அதில் சுயநலம் பாராட்டுவதில்லை. வெற்றி தேடிக் கொடுத்து விட்டு, தான் ஒரு பயனும் பெறாமல் ஒதுங்கி இருக்கிறீர்கள். என்ற ஒரு மயக்கத்தில் - மாயையில் அவர்கள் சிக்கி இருக்கிறார்கள். நீங்கள் இப்போது தனியாகச் சதந்தரமாக சிவாஜிக்குப் பட்டம் கட்ட நினைத்தால் அவர்கள் விழித்துக் கொண்டு விடுவார்கள். மூவரும் உங்களை நம்பமாட்டார்கள். தனித்தனியாகவோ மூன்று பேரும் சேர்ந்தோ உங்களை நசுக்க முயல்வார்கள்.

ஆகவே நீங்கள் மாயையைக் கைவிடுவதற்குப் பதிலாக அந்த மாயையை மேலும் விஸ்தாரப்படுத்த வேண்டும்.”

சாஹஜியும், மந்திரிகளும் ஊக்கத்தோடு காதுகளைத் தீட்டிக் கொண்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துக் கொண்டார்கள்.

“மாயையின் விரிப்பை விஸ்தாரப்படுத்துகிறேன். நீங்கள் இந்த மூவரோடும் நட்பும் பகையுமாக நாடகமாடுவது உங்களுடைய நண்பர்களுக்கும் மந்திரிகளுக்கும் பிடிக்கவே இல்லை. ஏதோ ஓரளவு ராஜ்யத்தை விஸ்தாரப்படுத்திக் கொண்டாகிவிட்டது. அதற்கு ஹாநி வராமல் ஜாக்ரதையாக இருந்து விட்டால் போதும் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இப்படி ஒரு மாயை.

நீங்கள் அவர்களுக்கு ஒத்துப்போகாத படியால், அவர்கள் உங்களை விட்டு பிரிந்து - சிவாஜியை ராஜாவாக்கி அவனுடைய ராஜ்யத்தில் நாம் ஸௌக்யமாக இருப்போம் என்று திட்டம் போடுகிறார்கள்” இது அடுத்த மாயை.

நீங்கள் ஊரில் இல்லாத போது சிவாஜியைப் படைகளுடன் கூட அழைத்துக் கொண்டு போய் ராஜாவாக்கி விட வேண்டியது என்று திட்டம் போடுகிறார்கள். இது மூன்றாவது மாயை.

இது உங்களுக்குத் தெரியாது. உங்களுக்கு சம்மதமும் இல்லை என்ற பிரசாரம் நான்காவது மாயை.

இந்த மாயைகள் பிரசாரமாகிவிட்டால் நீங்கள் பழையபடி தன்னலமில்லாத உபகாரி என்ற மாயை அவர்களுக்குக் கலையாது.

உங்கள் திட்டப்படி, வசத்தில் உள்ள ராஜ்யத்திற்குக் கேடு வராமல் சிவாஜி தன்னிச்சையாக தனக்கு அடங்காமல் நடத்துகிறான் என்ற மாயையினால் அதற்குப் பாதுகாப்பும் உறுதியாகிவிடும்.

“இன்னும் சில ஆண்டுகள் நீங்கள் இந்தக் கபட நாடகம் ஆடுவதன் மூலம் தான் முஸ்லீம் அரசுகளின் பிடியிலிருந்து நாட்டை மீட்க முடியும். இப்படி எனக்குத் தோன்றுகிறது. மந்திரிமார்களுடன் ஆலோசித்து எப்படிச் செய்ய வேண்டுமோ அப்படிச் செய்யுங்கள்” என்று முடித்தார் ஸமர்த்தர்.

கண்களும் காதுகளும் குறிப்பாக ஸமர்த்தர் முகத்திலேயே பதிந்திருந்ததால் சாஹஜியும் மந்திரிகளும் அந்தத் தாக்கத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு பல நிமிஷங்கள் ஆயின.

தம் உணர்வுகளுக்கு வந்து ஒருவரை ஒருவர் திரும்பிப் பார்த்து இயல்புக்கு வந்தனர்.

“ஸோனேபந்த் கைகளை வாயில் மறைத்துப் பேசினார்.

குருதேவ ! இவ்வளவு நேரம் நாங்கள் நாங்கள் இல்லை. தாங்களாகவே ஆகிவிட்டோம். என்ன அற்புதமான சிந்தனை ! என்ன தெளிவு ! அதை எடுத்துச் சொல்கின்ற பாங்கு தான் என்ன ? தங்களை குருவாகப் பெற்றதனால் நாங்களே பாக்கியசாலிகள். எங்களுக்கு நேரமே கிடையாது. எப்போதாவது அயர்ந்து போன நேரத்தில் ராம நாமம் சொல்வோம் அதற்கு இத்தனை பயனா !

“மாமந்திரி அவர்களே ! இங்கு சற்று நிதானிக்க வேணும். ஹனுமான் ராம நாமம் சொல்பவர்களை விடவே மாட்டார். எங்களுக்கு வேலை நெருக்கடியினால் ராம நாமம் சொல்ல நேரமில்லை என்கிறீர்களே? அது தவறு. அப்போதும் நீங்கள் ராம நாமம் சொல்லிக் கொண்டு தான் இருக்கிறீர்கள்”

அவர்கள் ஜய ஸ்ரீ ராம

ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த

ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம.

என்று கூறி வந்தனம் செய்து விடை பெற்றனர்.

### 5. சாஹஜியின் கர்நாடகா விஜயம்

ஸமர்த்தர் பீஜபூர் திரும்பினார். இதனிடையே பத்து வயதுள்ள பீஜபூர் ஸுல்தானின் தாயாரை வசப்படுத்திக் கொண்டு, சாஹஜியினுடைய நண்பர்களாக இருந்தவர்கள், இப்போது சுயநலவாதிகளாக துரோகிகளாக மாறிவிட்ட ஹிந்து தளபதிகளின்துணை கொண்டு பீஜபூரைத் தமது வசப்படுத்தி விடலாம் என்று திட்டமிட்டார்கள். சாஹஜி அவர்களுடைய கண்களில் மண்ணைத் தூவி விட்டு புதல்வன் ஸிகந்தரை பீஜபூர் ஸுல்தான் என்ற பெருமையோடு பீஜபூருக்கு அழைத்துச் சென்றார். அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்த தனவான்கள் வீரர்கள் மூன்னூறு குதிரை வீரர்களோடு மொகலாயர்களை வீழ்த்தி விட்டார். பீஜபூரில் சாஹஜிக்கு முஸ்லீம்கள் மஹத்தானவரவேற்பு நடத்தினர்.

சாஹஜி மஹாராஜா ஆகிவிட்டார். அவருடைய ராஜ தந்திரத்தையும், ஹிந்து மதத்தில் ஆழ்ந்த பற்றையும் சுற்றியுள்ள மஹாராஷ்டிரத் தலைவர்கள் போற்றினர். காட்கே, காடே, இஸிக், கெய்க்வாட், தோமரே, சாவன், மோஹிதே, மஹாதிக், காரடே, பாண்ட்ரே, கோர்பாடே போன்ற சமூகத்தினர் சாஹஜியிடம் வந்து கூடினர். அவர்களுடைய திறமைக்குத் தக்கவாறு குதிரைப்படைத் தலைமை முதலிய பதவிகளை அளித்தார்.

மூன்று ஆண்டு கால அளவில் அவர் தமது நிலைமையை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு விட்டார். தானாகவே நிஜாம்ஷாஹியிடம் வென்ற பகுதிகளை மொகலாயர்களுக்கு விட்டுக் கொடுத்தார். பீஜபூர் ஸுல்தானின் பகுதிகளை அவர்களுக்கே விட்டுக் கொடுத்தார். இந்த ராஜதந்திரம் பலித்தது. டெல்லி தர்பாருக்கு மறுபடியும் சாஹஜியிடம் நம்பிக்கை வந்து விட்டது.

மற்றொரு சூழல் முஸ்லீம்களிடையே சிக்கலையே பெருக்கியது. டெல்லி மொகலாயர்கள் சுன்னி வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். கோல் கொண்டர், பீஜபூர் ஸுல்தான்கள் பாஹ்மனிஷியா வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். முஸ்லீம்களுடைய இந்தப் பிரிவுப் பகை ஆண்டவன் உலகிற்கு அளித்த வரபிரஸாதம். அவர்களிடையே திடமான பகை வளர்ந்தது. புராணத்தில் ஒரு கதை உண்டு. ஸுந்தன் உபஸுந்தன் என்று இரண்டு அஸுர ஸஹோதரர்கள். அவர்கள் பிறந்தது முதல் மிகவும் அந்யோன்ய ப்ரியர்களாக இருந்தார்கள். எது கிடைத்தாலும் தமக்குள்ளே பகிர்ந்து கொள்வார்கள். இரண்டு பேரும் சேர்ந்தே கொள்ளையடிப்பார்கள், கொடுமை செய்வார்கள். அவர்களுக்கு இந்த பரஸ்பர அன்பை அவர்களுடைய தாயார் புகட்டியிருந்தாள். ஒரு பொருள் உண்ண முடியாததாக ஒருவருக்கு கிடைத்துவிட்டால் ஸுந்தன் நீ எடுத்துக் கொள் என்று உபஸுந்தனுக்கு கொடுப்பான். உபஸுந்தன் நீயே சாப்பிடு என்று ஸுந்தனுக்குக் கொடுப்பான். இரண்டு பேரும் பகிர்ந்து எடுத்துக் கொள்ள முடியாத பொருள் வேண்டவே வேண்டாம் என்று தூக்கி எரிவார்கள். அவர்களுடைய அன்பின் உறுதியைக் கண்ட பிரம்ம தேவன் உங்களைத் தவிர வேறு ஒருவராலும் உங்களுக்கு சாவு நேராதது என்று வரம் கொடுத்தார். நமக்குள் விரோதம் வராது என்ற தீர்மானத்துடன் அவர்கள் மேன்மேலும் கொடுமை இழைத்தார்கள். இந்திரன் ஒரு நாள் திலோத்தமை என்ற அப்ஸரப் பெண்ணை இவர்களிடையே உலாவச் சொன்னான்.

திலோத்தமை அவர்களுக்கு எதிரே சொகுசுகளையெல்லாம் காட்டினாள். ஸுந்தன் சொன்னான் "இவள் மிக மிக அழகாக இருக்கிறாள் பார்."

உபஸுந்தன் சொன்னான் 'நானும் பார்த்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறேன். அவளைப் போல வேறு பெண் உலகிலே கிடையவே கிடையாது.'

ஸுந்தன் - 'அவள் உனக்கு மதனியாக வந்தால் தேவலை என்று நினைக்கிறாய் அல்லவா!'

உபஸுந்தன் - 'நீங்களும் தம்பிக்கு மறுமகளாக வந்தால் நல்லது என்று தான் நினைப்பீர்கள்.'

ஸுந்தன் - நான் தான் முதலில் பார்த்தேன்.

உபஸுந்தன் - நீங்கள் அவள் பூமியில் இறங்கின பிறகு தான் பார்த்தீர்கள். நான் அவளை ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கும் போதே பார்த்து விட்டேன்.

ஸுந்தன் - மதனியாகப் போகிறாளே என்று வணங்கி இருப்பாய்.

உபஸுந்தன் - மறுமகளாயிற்றே என்று ஆசி அளித்திருப்பீர்கள்.

ஸுந்தன் - பெரியவன் நான் ஆசைப்பட்டுவிட்டேன்.

உபஸுந்தன் - சின்னவன் நான் ஆசைப்பட்டுவிட்டேன்.

ஸுந்தன் - சின்னவன் நீ ! உனக்கு அவளை அனுபவிக்கத் தெரியாது.

உபஸுந்தன் - வயதானவர்களால் அவளை அனுபவிக்க இயலாது.

ஸுந்தன் - மரியாதைக்குரிய பெரியவரிடம் ஆபாஸமாகப் பேசுகிறாயே!

உபஸுந்தன் - தாங்கள் கற்றுக் கொடுத்த வித்தைத் தான்.

ஸுந்தன் அவளிடம் நெருங்கினான். உபஸுந்தன் தமையனுக்கு பளார் என்று ஒரு சாப்பு கொடுத்து கீழே தள்ளி விட்டான்.

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக் கொண்டு மரித்தார்கள். அது போல ஜாதி வேற்றுமையோ வேறு வேற்றுமைகள் எதுவுமே இல்லாத முஸ்லிம் ஸமுதாயத்தில் ஷியா; ஸுந்நி என்ற இரண்டு வகுப்புகளாகப் பிரிந்து அவர்களிடம் உள்ள துஷ்டர்கள் அடிபட்டு சாகட்டும் என்று விதித்து விட்டார் ஆண்டவன்.

ஒருவரை ஒருவர் மடக்குவதற்கு பீஜபூரும், அஹமத் நகரும், சாஹஜியின் உதவியை நாடினர். சாஹஜியின் கை ஓங்கும் போது இருவருமே சேர்ந்து சாஹஜியை ஒழிக்க முற்பட்டார்கள். சாஹஜி மொகலாயரிடம் இணைந்தவுடன் இருவருமே பின் வாங்கினார்கள்.

சாஹஜி நினைத்தார் நமது குருதேவரின் ஆசிதான் மூவரையும் நம்மிடம் கெட்ட எண்ணத்தோடு நெருங்காதவாறு செய்கிறது. என்று மனமார குருதேவரை வணங்கினார். மாஹுலியில் கூடிய ஆறு மஹான்களும் சேர்ந்து நமக்கு ஊக்கமும் பாதுகாப்பும் தருகிறார்கள் என்று நிம்மதி அடைந்தார்.

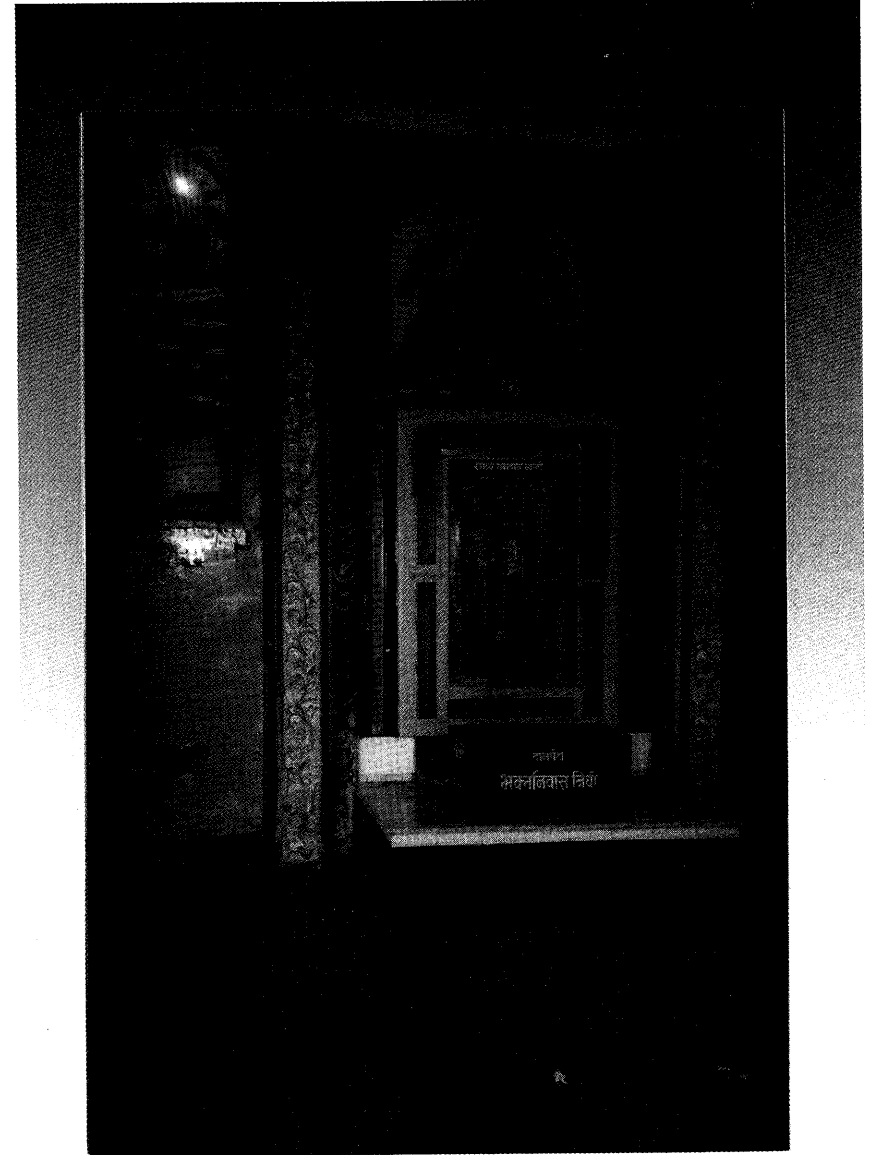
அதில்ஷா சாஹஜிக்கு எந்த வித உதவியும் கொடுக்கத் தயாரானான்.

சாஹஜி கர்நாடகப் பகுதியை வென்று விடலாம் என்று திட்டமிட்டார். அவருக்கு உதவியாக அதில்ஷா தனது தளபதியான ரணதுல்லாகாளை பெரும் படையோடு அனுப்பினார். பீஜபூர் சுல்தானின் சார்பில் சாஹஜி இந்த வேட்டையில் ஈடுபட்டிருந்தது போன்ற மாயை விரிந்தது. சாஹஜி பெரும் புயலே போல கர்நாடகா மீது பதினாயிரம் குதிரை வீரர்களுடன் படை எடுத்தார். வேலூர் அரசன் நாயக், காவேரிப்பட்டினத்தின் அரசன் ஜயதேவன், மதுரை வெங்கட நாயகர், புதுகொண்டாவின் வெங்கடப்பா, செஞ்சியின்

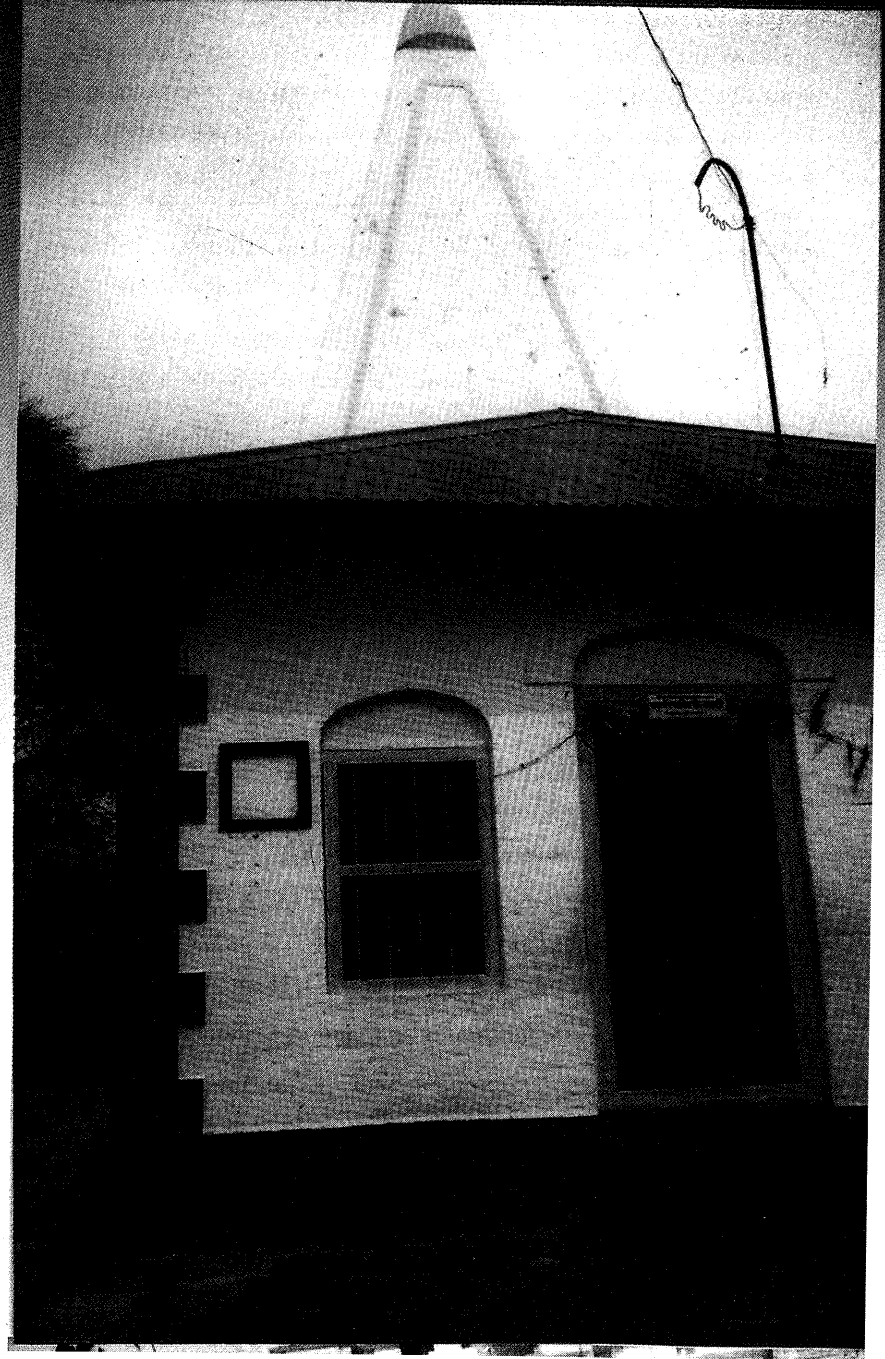
வெங்கடநாயக், ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தின் கண்டரவன் மதுரையின் திருமலை நாயகன், இவர்களெல்லாம் போர் தொடுப்பதற்கு முன்னரே சரணடைந்தனர். விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யத்தின் கடைசி அரசன் ஸ்ரீரங்கராஜன் நாட்டை விட்டு ஓடிப் போய் காடுகளில் ஒளிந்து கொண்டான். ராமேசுவரம் வரை உள்ள பகுதிகள் சாஹஜியின் அடிமையாகிவிட்டன. ரணதுல்லாகானுக்கு பரம சந்தோஷம். பங்களுரை சாஹஜிக்கே சொந்தமான ஜாகிராகக் கொடுத்தான். சாஹஜி 1639 முதல் 1644 வரை முழு மூச்சாக இந்த ஆதிக்க வேட்டையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

ஸமர்த்தரின் தக்பிண தேச யாத்திரை இந்த சமயத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஆகவே சாஹஜியும் ஸமர்த்தரும் மிகவும் ரகசியமாக இரண்டு தடவை சந்தித்தனர். சாஹஜி ஸமர்த்தரிடம் விண்ணப்பித்தார். "தாங்கள் வீசியிருக்கின்ற மாயை - மேலுக்கு பீஜபூர் சுல்தானுடைய கார்யம். அந்தரங்கமாக குருதேவருடைய சீடன் சாஹஜியின் வெற்றி. திறம்பட நடந்தது வருகிறது. ஸமர்த்தர் எல்லாம் ஸ்ரீ ராமனின் கிருபை ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த. ஜய ஸ்ரீ ராம ஸ்ரீ ராம ஜய ராம என்றார்.

வெளிப்படையாக சாஹஜியின் இந்த ஸாஹஸச் செயல் முஸ்லிம் ஸுல்தானுக்குத் துணை போய் பல ஹிந்து அரசுகளை ஒழித்து விட்டது என்று தான் தோன்றும். ஆனால் அந்த ஹிந்து அரசர்களின் நிலைமையை ஆராய்ந்து பார்த்தால். அவர்கள் வெறும் ஆடம்பரப் பொம்மைகளே தவிர, நாட்டின் ஹிந்து அரசுச் சூழ்நிலையைக் காப்பாற்றுகிறவர்களாகச் செயல்படவில்லை. நெருக்கடி வந்தால் இந்த அரசுகள் முஸ்லிம் ஆதிக்கத்திற்கு துணை போய் தம்முடைய சிம்மாஸனத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தயங்கமாட்டார்கள். இது வெறும் கற்பனை அல்ல. விஜயநகர மஹாஸாம்ராஜ்யம் இப்படித் தான் சீரழிந்தது கடைசி அரசன் ஸ்ரீரங்கராஜன் டெல்லி முகலாய தர்பாருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான்"



சாபலில் இராமதாஸ ஸன்னிதி



சாபலில் வீரமாருதி கோவில்

° தக்ஷிண தேசத்தில் சாஹஜியின் ஸாஹஸம் தாங்க முடியவில்லை. மொஹலாயப் பெரும் படையை எனக்கு உதவினால் சாஹஜியைத் தோற்கடித்து தக்ஷிணதேசம் முழுவதையும் டெல்லி தர்பாருக்குக் காணிக்கையாக சமர்ப்பித்து, தங்கள் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டு தங்கள் பிரதிநிதியாக அரசாள்வேன். தங்களுடைய பூரண நம்பிக்கையைப் பெறுவதற்காக - நானே முஸ்லிம் மதத்தில் சேரவும் தயார்''

இந்தக் கடிதம் டெல்லி தர்பாருக்கு போய் சேரு முன் சாஹஜியின் கைக்கு அகப்பட்டது.

இதனிடையே ரணதுல்லாகான் இறந்து விட்டான். சாஹஜீ பூர்ண அதிகாரத்துடன் பங்களூரில் அரசாண்டு கொண்டு, தக்ஷிண தேச வெற்றியைத் திடப்படுத்திக் கொண்டார்.

ஜயராமதாஸ் பாண்டே என்ற மஹாகவி தனது ராதாமாதவ விலாஸ சம்பூவில் 'சாஹஜியின் அந்தரங்க வாழ்க்கையில் ஆழ்ந்த மதப் பற்றுடன் தமது அன்றாட நித்ய கர்மாக்களைச் செய்து வந்தார்' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இதனிடையே பீஜபூரிலேயே புகைச்சல் கிளம்பியது சாஹஜி தம்முடைய ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்திக் கொள்கிறார் என்ற செய்தி டெல்லியிலும் பீஜபூரிலும் பரவியது.

சாஹஜி கமுக்கமாக, தன் மூத்த குமாரன் சம்புஜியிடம் ஒரு மந்திரி மண்டலத்துடன் கர்நாடக ஆட்சியை ஒப்புவித்து விட்டு சாபல் திரும்பினார்.

#### 6. சாபலில் ராமனுக்கு ஆலயம்.

யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு திரும்பிய ராமதாஸர் அவ்வமயம் சாபலில் இருந்தார். ரகசியமாக குருதேவரை சாஹஜி சந்தித்து விட்டு ஒரு விரோதச் சூழ்நிலை உருவாவதை அவரிடம் தெரிவித்து 'அபயஆசி' பெற்றார். சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற முஸ்லிம் ஆட்சிக்கு ஹிந்து சமுதாயத்தின்

விழிப்புணர்ச்சியை உரசல் இல்லாமல் தெரிவிக்க வேண்டுமென நினைத்தார்.

முஸ்லிம் ஆட்சியாளர்கள், புதிதாக எந்த ஹிந்து ஆலயமும் எழுப்பக் கூடாது, என்று பறை சாற்றியிருந்தனர். ஸமர்த்தர், அதை ஸாத்வீகமாக எதிர்க்கும் நோக்கத்துடன் சாபலில் ஒரு பெரிய ஸ்ரீராம ஆலயத்தைக் கட்ட வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். ஆங்காங்கே ஹநுமத் ப்ரதிஷ்டைகள் எல்லாம் ஆடம்பரமில்லாமல் பஜனைக் கூடங்கள் என்ற போர்வையில் நிறுவப்பட்டன. ஆதலால் முஸ்லிம் அரசுகள் அவற்றைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

நதிக்கரையில் ஒரு விஸ்தாரமான ஸமதளம் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டது அதற்காகவே பீஜபூர்ஸுல்தானின்தர்பாரில் கட்டுப்பட்ட பல மஹாராஷ்ட்ர பிரமுகர்கள் ஸமர்த்தரிடம் வந்து ராம நாம தீக்ஷை பெற்றவர்கள். அவர்கள் கோயில் கட்டுவதற்கு எதிர்ப்பு வந்தால் நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம் என்று உறுதியளித்தார்கள்.

அங்கு முன்பே ஸமர்த்தர் மேல் முனையில் வீர மாருதியையும் - கீழ் முனையில் விநய மாருதியையும் ப்ரதிஷ்டை செய்திருந்தார். அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து அங்கு உலவிய பூத ப்ரேத பிசாசங்களை ராம நாம கோஷத்தினால் விரட்டி விட்டார்.

அங்கே ஒரு கீதம் பாடினார் ஸமர்த்தர்.

அன்புக் கடல் தைரிய ஜோதி  
ராமபிரானின் அமுத நாமம்  
நம்பி உரக்க ஒதுங்கள்  
சக்தியும் காட்சியும் தானே பெறுவீர்.  
நாடு வாழ நம்மக்கள் வாழ  
நல்ல காரியம் நாடிச் செல்வோம்  
பூதமும் பிசாசும் யமனும் கூட  
சூரியனைக் கண்ட இருட்டுப் போல  
அஞ்சியே எட்டி ஓடியே போவர்  
ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ராம

கைங்கர்ய உதவியும், செல்வ உதவியும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு குவிந்தன. சிவாஜி 300 தங்க மோஹராக்கள் உதவினார். மஹாராஷ்ட்ர பிரமுகர்கள் ஆங்காங்கே இருந்தவர்கள் தேக்கு மரங்களாகவும் சிறந்த சிற்பிகளை அனுப்பியும் உதவினர். ஆலயம் மிக அழகாக அமைந்து விட்டது. பக்கத்தில் ஒரு நந்தவனமும் பயிராயிற்று.

ஆலயத்திற்கு மூர்த்திகள் வேண்டுமே ! கர்நாடகத்திலிருந்து பல சிற்பிகள்தாம் தயார் செய்து தருவதாக முன்வந்தனர்.

ஸமர்த்தர் தனியே த்யானத்தில் அமர்ந்து விட்டார். பதினைந்து நாட்கள் ஆகிவிட்டன. ஒரு ஏகாதசி முழுதும் உபவாஸம் இருந்து இரவு கண் விழித்து நாம கீர்த்தனத்தில் கலந்து கொண்டிருந்த ஸமர்த்தர். அதனிடையே குபீரென ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம என்று கோஷம் போட்டு எழும்பினார். தொண்டர்களுடன் அங்காபுத்தூர் சென்றார். கிருஷ்ணநதியில் குதித்தார். அது மிகவும் ஆழமான பகுதி. அங்கே ப்ரவாஹம் சூழ்ந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஜனங்கள் கரை ஓரமாக மிகவும் ஜாக்ரதையாக இறங்கி முழுகிவிட்டுக் கரை ஏறுவார்கள். பிரவாஹத்தின் நடுவில் ஒரு சுழல் உண்டு.

ஸமர்த்தர் நதியில் மூழ்கி சற்று தாமதித்தார். இரண்டு நிமிஷங்கள் கழித்துக் கரை ஏறினார் கல்யாண்ஜி உத்தவ் மற்றும் இரு சீடர்களை அழைத்தார் "நீங்கள் நால்வரும் வாயை மூடி நன்றாகத் துணியினால் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும் நடுவில் மெல்லிய மூச்சை இழுத்து உள்ளே நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும் சுழல் மத்தியில் உங்களைக் கீழே இழுக்கும் அதனுடனே நேரே அடிமட்டம் சென்றால் அங்கே ஸீதா தேவி ராமன் லட்சுமணன் அநுமான் பிரதிமைகள் உள்ளன. யாருக்கு எது கிடைத்ததோ அதை எடுத்துக் கொண்டு சுழலைத் தாண்டி இந்தப் பக்கம் நகர்ந்தே மேலே எழும்ப வேண்டும். ஒரு பிராணாயாம காலத்தில் நடைபெற வேண்டும் ஜய ஸ்ரீ ராம ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த. ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ராம என்று கோஷமிட்டுக் கையசைத்தார். நான்கு



சீடர்களும் பிரவாஹத்திலே பாய்ந்தனர். சொன்னபடி செய்தனர் மூன்று நிமிஷங்களில் பிரவாஹத்தின் மேலே பிரதிமைகள் தெரிந்தன. அடுத்த கணம் சீடர் தலை நீட்டினர், நீந்தினர், கரை சேர்ந்தனர். இந்த ஆச்சரியத்தை திரளான ஜனங்கள் கண்டு ஆரவாரித்தனர்.

பிம்பங்கள் வழவழப்பான ஸாலகிராம சிலையில் செதுக்கப்பட்ட நுணுக்கமான கலை அழகுடன் மிளிர்ந்தன. பிம்பங்களைத் தோளில் சுமந்து சீடர்புடை சூழ ஸமர்த்தர் சாபல் நோக்கி நாம கோஷத்துடன் நடந்தார். அதற்குள் அங்காபுத்தூர் ஜனங்கள் அங்கே கூடி “எங்கள் ஊரில் கிடைத்த புதையலை வெளியூருக்கு எடுத்துச் செல்ல அனுமதிக்கமாட்டோம்” என்று தடை செய்தனர்.

செய்தி பூனாவுக்கு சிவாஜிக்குப் பறந்தது. மிகவும் அந்தரங்கமான சில பிரமுகர்களை சிவாஜி அங்காபுத்தூருக்கு அனுப்பினார். குருதேவரின் விருப்பத்திற்கு மாறாக ஜனங்கள் நடந்து கொள்வது நல்லதல்ல என்பதை அந்த ஜனங்களுக்கு எடுத்துக் கூறினர். சிவாஜி வழியெங்கும் ஜனங்கள் பிரதிமை ஊர்வலத்துக்கு பூரண ஒத்துழைப்பு தரவேண்டுமென ஆணை அனுப்பினார்.

அதனை ஏற்று ஜனங்கள் ஒத்துழைப்பு தந்தனர். அமைதியான ராம நாம கோஷத்துடன் மூன்றே நாட்களில் பிரதிமைகள் சாபல் வந்து சேர்ந்தன.

**கோரேகாவம்** என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த க்ருஷ்ணஜி போகில் என்பவர் ஸமர்த்தருடைய சிஷ்யர். அங்காபுத்தூரில் நதியில் அதே இடத்திலிருந்து ஒரு பவானீ தேவியின் பிரதிமையைக் கண்டு எடுத்தார். அவர் ஓடி வந்து ஸமர்த்தரிடம் விண்ணப்பித்தார். ஸமர்த்தர் அந்த சீடருக்கு அந்த பிரதிமையை எடுத்துக் கொண்டு போய் தமது வீட்டிலேயே பிரதிஷ்டை செய்து பூஜித்து வருமாறு அருள் பாலித்தார். கோரேகாவ்வில் அந்த பவானீ தேவி அந்தக் குடும்பத்தின் பூஜையில் இன்றும் இருந்து வருகிறது.

சாபலில் நடக்கப் போகின்ற ஆலய கும்பாபிஷேகத்திற்கும் தொடர்ந்து நடக்கப் போகின்ற ஸ்ரீராம நவமி உற்சவத்திற்கும் அந்த பிராந்தியத்தில் உள்ள பிரமுகர்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் அழைப்புகள் அனுப்பப்பட்டன. அந்தந்தப் பகுதி படைகளும் குல்கர்ணிகளும் ஸமர்த்தரிடம் பக்தி பூண்டவர்கள். சாபலில் கூடப்போகின்ற மேளாவில் பல்லாயிரக் கணக்கான ஜனங்களுக்கு வேண்டிய இருக்கைகள் சுகாதார வசதிகள் அன்னதான ஏற்பாடுகள் பெரும் திட்டத்தில் நடைபெற்றன.

கிபி 1648 ஆண்டு பங்குனி மாதத்தில் சாபலில் ஆலய கும்பாபிஷேகம் வெகு விமரிசையாக நடந்தது. வைதிக ச்ரேஷ்டர்களும், பகவன் நாம கீர்த்தனகாரர்களும், கூடி விட்டனர். சாபலில் நகரம் முழுதும் மகரதோரணங்களும் விதவிதமான பந்தல்களும் மிக அலங்காரமாக ஜோடிக்கப்பட்டன. ஜனங்களுக்குக் களைப்பு தெரியாமல் ஆங்காங்கே பாநக நீர்மோர் விநிகைகளும் நடந்தன. பேரிகைகள் அதிர்ந்தன, சங்குகள் முழங்கின, பலவித வாத்யங்கள் இன்னிசை வழங்கின. அந்தந்த வேளை பூஜைகள் நடந்த போது முழங்கப்பட்ட கண்டாமணிகளின் நாத ஓசை பல மலைகளுக்கு அப்பால் கேட்டது. அங்குள்ள ஜனங்கள் அந்த ஒலி கேட்டு கை கூப்பி வணங்கி கண்களை மூடி தியானித்துப் பரவசப்பட்டனர். மக்கள் எல்லோரும் புத்தாடை புனைந்தனர். ஸ்திரிகள் தலை நிறைய புஷ்பசரம் சூடினர். ஆண்கள் கழுத்தில் பூமாலை தரித்தனர். கைகளில் ஜாலரா முழக்கத்துடன் ராம கிருஷ்ண ஹரி ஜய ஜய விட்டல ஜய ஹரி விட்டல ஹரே ராம ஹரே ராம ஹரே ராம ஹரே ஹரே ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே என்ற நாமாவளிகள் பாடினர். எங்கு பார்த்தாலும் ஒரு விதப் பரவசம். தம் நிலை மறந்து ஆடினர், பாடினர். ஸ்திரீகள் பல வர்ண, புத்தாடைகள் அணிந்து கூட்டம் கூட்டமாக பவனி வருவதைப் பார்த்தால் தேவலோகத்து ரம்பை ஊர்வசி மேனகை திலோத்தமைகள் ஸ்ரீ ராமனை லேவிக்க பூமிக்கு வந்து விட்டார்களோ என்று பிரமையாக இருந்தது.

கோவிலில் ஆராதனைகள் விமரிசையாக நடந்தன. மூர்த்திகளுக்கு ஆபரணங்கள் கிரீடம் முதலிய ராஜ சின்னங்கள் எல்லாம் பளபளவென்று தர்சனம் செய்வோரின் கண்களில் பதிந்தன.

வீதிகளில் எல்லாம் குதிரைகளின் நடனம், காளைகளின் நடனம், மயில்களின் நடனம், சிலம்பாட்டம், மல்லாட்டம், கம்பங்களில் ஏறி அசைந்து ஆடுவது, மெல்லிய கம்பிகளின் மீது வெகு தூரம் நடப்பது போன்ற பல வித்தைகள் மக்களை ஈர்த்தன. மாலையில் அலங்காரப் பந்தலில் ஜனங்கள் அமர்ந்திருக்க மேடைகளில் ஸங்கீத வினிகைகளும், இலக்கியப் பேருரைகளும் நடைபெற்றன. இரவு ஸமர்த்தரே மேடை ஏறி நமது புண்ணிய பூமியின் பெருமை, அதை அன்னியர்களின் கொடுமை ஆட்சிகளிலிருந்து மீட்க வேண்டிய அவசியம், மக்களின் ஒற்றுமை, ராமநாம பஜனை கீர்த்தனங்களில் ஜாதி மத பேதமில்லாமல், ஏழை பணக்காரனென்ற வேற்றுமையற்ற ஈடுபாடு, ஸம்பாவனையோடு நல்ல முயற்சிகளை மேற்கொண்டு நாட்டின் வளத்தையும், நலத்தையும், பேணிக் காக்க வேண்டிய அவசியம் பற்றியும், உணர்ச்சி ததும்ப உற்சாகம் மேலிட தைரியமும் தளராத உழைப்பும் தான் தேவையென உபதேசித்தார்.

இரவு புஷ்ப விமானத்தில் ஸ்ரீராமன் ஸீதா லட்சுமண மாருதிகளுடன் சேர்ந்து அமர்ந்து வீதிகளில் வலம் வந்தார். ஆங்காங்கு தீபஹாரதிகளும் பிரஸாத விநியோகமும் நடைபெற்றன. ஊர் வலத்தின் முன்னே நான்கு யானைகள் அலங்கரிக்கப்பட்டு - ஓம் எழுதிய பட்டு காஷாயக் கொடிகளைத் தாங்கிச் சென்றனர். அடுத்து பதினாறு குதிரைகள் கண்கவர் அலங்காரங்களுடன் அமர்ந்திருந்த வீரர்களின் ஜாலர்தாளத்திற்கு ஏற்ப - சற்றுக்கூடப் பிசகாமல் - ஒரே விதம் நர்த்தனமாடின. கண் கொள்ளாக்காட்சி. ஊர்வலம் ஸமர்த்தர் ஆலய வாசலுக்கு வந்துநின்ற போது மனதை உருக்குகிறாப் போல சில அபங்கங்களைப் பாடினர்.

ராம! உன்கருணை அளவற்றது

உன்பிரேமை எங்களை ஆட்கொண்டு விட்டது. இங்கு கூடியிருக்கின்ற பல்லாயிரம் மக்களின் இதயங்களில் எல்லாம் நீ நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறாய். இப்படி பேராநந்த அநுபவத்தை எங்களுக்கெல்லாம் வழங்குவதற்காக எங்கள் குருதேவரின் இதயத்தில் இப்படி ஒரு ஸந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கிக் கொடுத்தாயே! இங்கே கூடியிருக்கின்ற 90 வயதுக் கிழவர்கள் கூட தமது வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு பேராநந்தத்தை அநுபவித்ததில்லை என்று பரவசப்படுகிறார்களே. இப்படி ஒரு ஆனந்தம் எங்களுக்கு எல்லாம் தொடர்ந்து கிடைக்க எங்கள் உள்ளங்களில் எல்லாம் மேன்மேலும் பக்தியை வளர்த்து ஒற்றுமையாக நின்று எதிரிகளை ஒழித்து, நாடு நலம் பெற அருள வேண்டும். ஜய ஸ்ரீ ராம ஜய ஜய ராம. ரகுவீர ஸமர்த்த ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ராம என்று முடித்தனர்.

ஜனங்கள் எல்லோருடைய கண்களிலும் ஆநந்தக் கண்ணீர் பெருகிற்று. இந்தப் பெருவிழாவில் ஸமர்த்தரின் சீடர்களான திவாகர், பாநுஜீ, கல்யாண், தத்து, உத்தவர், பீம்ஜீ, முஸலராம், பாபாஜி, போலாராம், கேசவ முதலியவர்கள் அயராது உழைத்தனர். பசி தூக்கம் இவற்றை மறந்தனர். அதே போல சீடப் பெண்மணிகள், அநேகப் பெண்மணிகளை ஈர்த்து கற்றுக் கொடுத்து அன்னதான விநியோகத்தில் அன்புடன் ஒழுங்கு முறை தவறாமல் விநயத்துடன் பணி செய்தனர். வேணாபாய் அக்காபாய் ஸதீபாய் முதலியவர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். பிரதிமைகளை விட்டுக் கொடுத்த அங்காபுத்தூர் விருந்தினருக்கு ஸமர்த்தர் தனிப்பட்ட மரியாதை உபசாரங்கள் செய்து போற்றினார்.

ஸமர்த்தர் - தமது முக்கிய சீடர்களான திவாகர், நரஸு அம்பர்கானே, பிரான்ஜி தேஷ்முக, நாகோஜி குலகர்ணி, நாகோஜி பாவே, நைகவாடி முதலியவர்களைக் கூட்டி 'இவ்வாறு ஆண்டுதோறும் ஸ்ரீ ராம நவமி உற்சவத்தை விமரிசையாக நடத்த வேண்டிய பொறுப்பை ஏற்றுக்

கொள்கிறேன்' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்யுங்கள்'' என்றார்.

சிவாஜி - விழாவின் முதல் நாளே கிழ பைராஜீ போன்ற மாறுவேஷம் பூண்டு வந்து ஸமர்த்தரைத் தனிமையில் சந்தித்து வணங்கினார்.

“குரு தேவ ! எனக்கு இந்த விழாவில் பங்கு கொள்ள அநுமதி வழங்க வேண்டும். நமது அரசின் ஸர்தார்கள் இங்கே ஸர்க்கார் சார்பில் ஒழுங்கு முறையைக் கண்காணிக்க வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் அநுமதி அளிக்க வேண்டும். விழா முடிவில் வந்து தங்களை தர்சித்து ஆசிபெறுவேன். அது வரை தாங்கள் அடியேனிடம் தனிப்பட்ட கவனம் செலுத்த வேண்டாம்” என்று வேண்டினார்.

ஸமர்த்தர் சிவாஜியின் ஊக்கத்தையும் அடக்கத்தையும் கண்டு வியந்தார். ஆங்காங்கே விழாவில் ஸ்ரீராமனை தரிசித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்குவதை எட்ட இருந்து கவனித்தார் ஸமர்த்தர். விழா முடிவில் சித்ரா பெளர்ணமி அன்று ஸ்ரீராமர் ஆலயத்தின் பின்புறம் பீம மாருதியை ப்ரதிஷ்டை செய்து, அங்கு அந்தபைராஜிக்கு பிரஸாதம் அளித்து ஆசி வழங்கினார். கூடிய சீக்கிரம் இந்த பைராஜீ சுயரூபத்துடன் வந்து வணங்குவான் என்று தணித்த குரலில் ஸமர்த்தரிடம் தெரிவித்து விடைபெற்றார் சிவாஜி.

வேறு ஆலயங்களே - நம் அரசில் கட்டக்கூடாது என்று பறைசாற்றியிருந்த பீஜபூர் ஸுல்தான் - ஏன் இந்தப் பெரிய கோலாஹலத்திற்கு ஒரு தடையும் சொல்லவில்லை என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாத புதிர். ஆனால் பீஜபூர் ஸுல்தானின் அரசாங்க ஆவணங்களில் ஒரு சேதி “அதில் ஷாவின் அந்தரங்க பிரமுகர்களான காசி பந்த், த்யாநந்தராவ், பாஜி ராவ், கோர்பாடே, சாஹஜி பான்ஸிலே, முதலியவர்கள் நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் விளை நிலங்களை சாபல் ஸ்ரீராமன் ஆலயத்தின் அன்றாட ஆராதனைச் செலவுக்காக அர்ப்பணித்தனர். ஆனால் ஸமர்த்தர் 86 ஏக்கர் நிலத்தை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டு மீதத்தைத் திருப்பி அளித்து

விட்டார்”. இவ்வாறு தெரிவிக்கிறது. சாஹஜியின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த மஸூரில் எட்டு ஏக்கர் நிலம் வழங்கப்பட்டது. இந்த 86 ஏக்கர்களில் சேரும்.

இதற்கு முன்பே கிபி 1645ல் மஸூரில் நடந்த ஸ்ரீ ராம நவமி விழா தர்சனத்திற்காக சிவாஜி வந்திருந்தார். அது தான் சிவாஜிக்கும் ஸமர்த்தருக்கும் முதல் சந்திப்பு. சிவாஜியின் வாஸிப உள்ளத்தில் ஸமர்த்தரின் மஹோந்நதமாக ராம பக்திப் பெருக்கும் - எங்கிருந்ததெல்லாமோ வந்து பக்தர்கள் அவரிடம் காண்பிக்கும் மரியாதையும் உள்ளத்தில் ஆழப்பதிந்து விட்டது.

ஸ்ரீராம நவமி உத்ஸவத்தின் முடிவில் சிவாஜி விஜயம் செய்தார். ஸமர்த்தர் அவருக்கு ஸ்ரீ ராம சந்திர மூர்த்தியின் முடியில் சூட்டியிருந்த மல்லிகை மாலையை சிவாஜியின் மகுடத்தில் அணிவித்தார். அந்த மாலை நல்முத்து மாலையாக மாறி சிவாஜியின் தலைப்பாகையில் கோக்கப்பட்டிருந்தது.

## 7. சாஹஜியின் கைது.

சாபலில் நடந்த ஸ்ரீ ராம நவமி விழாச் செய்தி நாட்டில் பல பகுதிகளுக்கும் பரவியது. பலரிடையே ஒரு மலர்ச்சியும், தைரியமும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. ஆனால் சாஹஜி இந்த விழாவில் கலந்து கொள்ளாதது, ஒரு ராஜ தந்திரம். ஸமர்த்தர் அதை ஆமோதித்தார். கிபி 1648 ஜூன், ஜூலை மாதங்களில் ராமதாஸர் கொங்கண தேசத்து யாத்திரையை மேற்கொண்டார்.

இதனிடையே, சிவாஜி வெளிப்படையாகச் செயல்பட ஆரம்பித்து விட்டார். சாபலிலிருந்து திரும்பும் போதே கோர்ணா கோட்டையை எளிதாகப் பிடித்து அங்கிருந்த முஸ்லிம் காவலர்களை விரட்டிவிட்டார். அது பூமியிலிருந்து 1500 உயரத்தில் இருந்தது. கோட்டை செங்குத்தான மலை மீது செங்குத்தான சுற்றுச் சுவருடன் பாதுகாப்பாக இருந்தது. பிரசண்டகட் என்று பெயர் பெற்றிருந்து அந்தக் கோட்டையின் பின்புறத்தில், இருபது மஹாவீரர்களைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டார். எல்லோர் கையிலும்

துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டார். எல்லோர் கையிலும் உடும்பு என்ற பிராணிகளின் வால்களில், கோட்டை உயரத்து அளவுள்ள கெட்டித் தாம்புக் கயிறுகளைக் கட்டி அவற்றைக் கோட்டை மதில் உச்சியின் மீது வீசினார். அந்த உடும்புகள் மேல் சாளரங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டன. அந்தக் கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு அந்தச் செங்குத்தான கோட்டையின் சாளரங்களை ஏறிப்பிடித்து விட்டனர். சாளரத்தின் தலை வழியாக உள்ளே பாய்ந்தனர். அமர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த காவலரின் ஆயுதங்களைப் பரித்தனர்.

காவலர்களை ஓர் அறையில் தள்ளிப் பூட்டினர். கோட்டை விமானத்தின் மீது காவிக் கொடி பறந்தது. கோட்டையில் வசித்துக் கொண்டு வரிவசூல் செய்து கொண்டிருந்த பீஜபூர் ஸுல்தானின் அதிகாரிகள் கஜானாவை சிவாஜியிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஓடிவிட்டனர். இப்படி அந்தப் பக்கத்தில் சிறுகுன்றுகள் மீது பல கோட்டைகள் முந்தைய ஹிந்து அரசர்களால் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றை ஸுல்தானின் அரசு கைப்பற்றி வரி வசூல் அலுவலகங்களாகச் சிறுபடையுடன் அதிகாரம் செலுத்தியது. சிவாஜி அவற்றையெல்லாம் பற்றி விட்டார்.

பீஜபூர் ஸுல்தானுடன் பிணக்கு ஏற்பட்டு - சாஹஜி - சற்று மந்தமாகவே செயல்பட்டார். தமிழ்நாட்டில் கைப்பற்றப்பட்ட சிறு அரசுகளைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்துடன் சாஹஜி சிறு குதிரைப் படையின் துணையுடன் செஞ்சிக் கோட்டைக்குச் சென்றிருந்தார்.

சாஹஜிக்கும் சிவாஜிக்கும் இடையே பிளவு என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த பீஜபூர் ஸுல்தான் அது ஒரு சூழ்ச்சி என்று புரிந்து கொண்டு விட்டான். வடக்கே சிவாஜியின் ஆதிக்கத்தை அஹமத் நகரும் டெல்லியும் சமாளித்துக் கொள்ளும் என்று நினைத்த பீஜபூர் ஸுல்தான், முஸ்தபாகான் என்ற தளபதியின் தலைமையில் பெரும் படைகளை அனுப்பி செஞ்சிக்கோட்டையை முற்றுகையிடச் செய்தான்.

பாஜி கோர் பாடே என்ற ஹிந்து துரோகிப் பிரமுகரை அனுப்பி வஞ்சனையாக சாஹஜியைக் கைது செய்து விட்டான். அந்த நிகழ்ச்சி ஹிந்துக்களிடையேயும் முஸ்லிம்கள் இடையேயும் பேரதிர்ச்சியைத் தந்தது. சாஹஜியை ரகசியமாகக் கடத்திச் சென்று, பீஜபூருக்குச் சற்று தூரத்தில் உள்ள கோட்டையில் சிறையடைத்து விட்டான். எட்டு மாதங்கள் முஸ்தபாகானே முக்கியமான அதிரடிப்படைகளுடன் சிறையைப் பாதுகாத்து வந்தான். அவன் இறந்தான். பிறகு அப்ஸல்கான் என்ற தளபதி அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றான்.

சாஹஜியின் கைதுச் செய்தி சிவாஜியையும் ஸமர்த்தரையும் உலுக்கி விட்டது. ராமதாலர் உடன் தமிழ்நாடு நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டார். சாஹஜி செஞ்சிக் கோட்டையிலே சிறை இருக்கிறார் என்று நினைத்து அங்குள்ள சிற்றரசர்களை உஷார்ப்படுத்தினார். சிவாஜி குருதேவரை சந்திக்க சாபல் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கு குரு தேவரைக் காணமுடியவில்லை.

சிவாஜி தந்தைக்கும் தனயனுக்கும் பிணக்கு என்ற மாயையைத் தகர்க்க விரும்பாமல் உதாலீனமாகத் தன் காரியங்களை கவனித்து வந்தார். ஆயினும் ஏதாவது அதிர்ச்சி நடவடிக்கை எடுத்து தந்தையை மீட்கவேண்டுமென திட்டம் போட்டார்.

அப்போது ஸோனோ பந்த் என்ற மந்திரி ஆலோசனை கூறினார்.

“மஹாராஜ் ! சற்று நிதானிக்க வேண்டும். பீஜபூர் ஸுல்தான் வீரன் அல்ல. அவனிடம் தங்கள் வீரத்தைக் காட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. அவன் ஒரு கோழை. வஞ்சகமாக - நம்முடைய நண்பரான பிரமுகரை ஏமாற்றி உங்கள் தந்தையைக் கைது செய்து விட்டான். உங்கள் தகப்பனாருக்கு எந்த விதமான ஆபத்தும் வராது. அவரைப் பகடையாக வைத்து உங்களைப் பணிய வைக்கவே முயல்வான். சற்றுப் பொறுமையாக குருதேவரை நினையுங்கள் ராம நாமம் சொல்லுங்கள் வழிபிறக்கும்.”

இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே இரண்டு மஹாராஷ்ட வீரர்கள் ஒரு வாலிபனை அழைத்து வந்தனர்.

“இவர் டெல்லி பாதுஷாவின் இளைய குமாரராம் பெயர்முரத் என்கிறார்”.

“அப்படியா ? அமருங்கள் ஐயா ! என்ன சேதி ! சொல்லுங்கள்”

“நான் வேட்டையாடுவதற்காகக் குதிரை சவாரி செய்து கொண்டு காட்டுக்குப் போனேன். அங்கு ஒரு புலியைத் துரத்தினேன். அது மிரண்டு ஓடி ஒரு திருப்பத்தில் திரும்பியது. அங்கே இந்த வீரர்கள் இதிரே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். புலி என்மேல் பாய எழும்பியது. அதை இருவரும் அம்பு வீசிக் கொண்டு விட்டார்கள். நான் அவர்களை விசாரித்தேன் தங்களுடைய வீரர்கள் என்று தெரிந்தது. எனக்கு பயமாக இருந்தது. என் கழுத்திலிருந்து முத்து மாலையைக் கழற்றி அவர்களுக்குப் பரிசாக அளித்து “என்னை விட்டு விடுங்கள்” என்றேன். அவர்கள் பரிசை ஏற்க மறுத்தார்கள் “தாங்கள் யாரோ பெரிய இடத்து பிள்ளை என்று தெரிகிறது. தவறிப் பயங்கரமான காட்டில் புகுந்து விட்டீர்கள். தங்களை நடுக்காட்டில் விட்டு விட்டு வந்தோம்” என்று எஜமானிடம் சொன்னால் அவர் கோபிப்பார். எம்முடன் வாருங்கள். அவர்கள் தங்களைத் தக்க துணையுடன் தங்கள் ஊருக்கு அனுப்பி வைப்பார்கள்” என்றார்கள். என் குதிரை, புலியைக் கண்டு பயந்து ஓடிவிட்டது. என்னைத் தம் குதிரையின் மீது ஏற்றி மற்றொரு குதிரை மீது அவர்கள் இருவரும் சவாரி செய்து தங்களிடம் அழைத்து வந்திருக்கிறார்கள்”

“அப்படியா ? நீங்கள் மிகவும் களைத்து வந்திருக்கிறீர்கள். ஒரிரவு எம்முடன் தங்கி இளைப்பாறுங்கள். தங்கள் தந்தைக்கு இக்கணமே “தாங்கள் பத்திரமாக இருப்பதாகச் செய்தி அனுப்பிவிடுகிறேன்”.

மொகலாய இளவரசனுக்கு ஒரே வியப்பு. இப்படியும் ஒரு பகை அரசனா ?

“உங்களை அடக்கி விட வேண்டும் என்று எங்கள் அரசாங்கத்தில் பேச்சு நடக்கிறது. எதிரியின் மகனைச் சிறையில் அடைக்காமல் உபசாரம் செய்கிறீர்களே ?”

“அப்படி அல்ல. இது மனிதாபிமானம். அரசுக்கு அரசு இப்படித் தான் போட்டியும் பகையும் மூண்டு கொண்டே இருக்கும். அது வீரத்தனம். தாங்கள் எம்முடன் உணவருந்தி ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளலாம்”.

மறுநாள் காலை சிவாஜி தர்பாருக்கு வந்து அமர்ந்து, மொகலாய இளவரசனை வரவேற்றார். இருவரும் அமர்ந்தனர்.

முரத் பேசினான் “மஹாராஜ் ! தங்கள் பெருந்தன்மை மிகவும் என்னைப் பரவசப்படுத்துகிறது. இதை நான் ஒரு நாளும் மறக்கமாட்டேன். டெல்லி சென்று என் தந்தையிடம் இங்கு நடந்த வைபவங்களை எடுத்துச் சொல்வேன்.

சிவாஜி கூறினார் “இளவரசே ! உங்கள் இனிமையான மனது, என்னைக் கவருகின்றது. டெல்லி பாதுஷாவான தங்கள் தந்தையின் பெருந்தன்மை பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தங்கள் அருங்குணங்கள் தங்களுடைய தந்தையாரிடமிருந்து தானே வந்திருக்க வேண்டும். தங்கள் தகப்பனாருடன் நட்புரிமை வேண்டுகிறேன்”.

முரத் சொன்னான்:- மஹாராஜ் இந்த எண்ணம் அவசியம் என்னால் நிறைவேற்றப்படும். வேறு நான் என்ன செய்ய வேண்டும் !

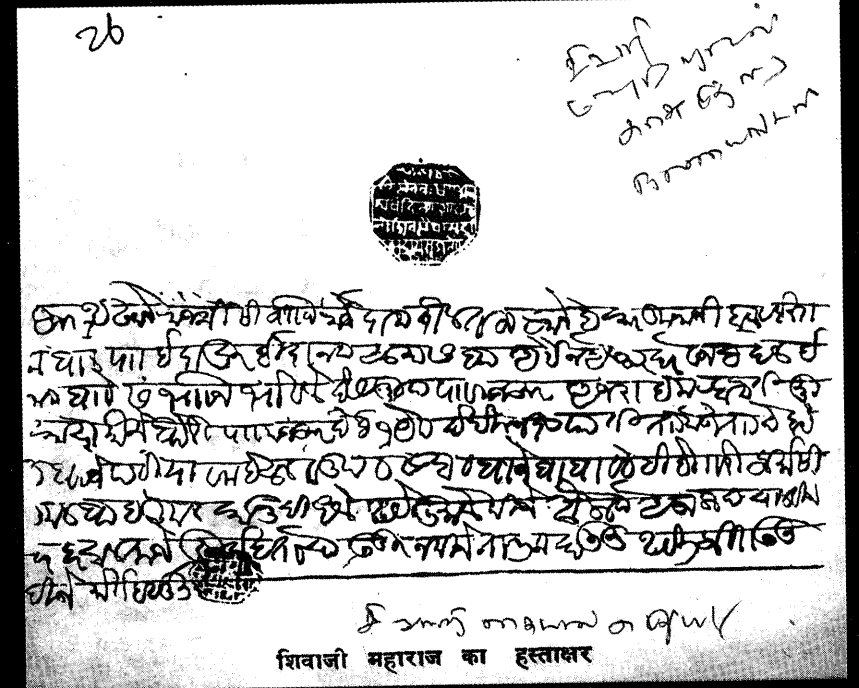
“பெரிய விஷயம் ஒன்றுமில்லை. பீஜபூர் ஸுல்தானிடம் இசை கேடாக என் தகப்பனார் சிறைப்பட்டிருக்கிறார். மாண்புமிகு தங்கள் தகப்பனார் மனது வைத்தால் என் தகப்பனாரை ஒரு தாக்கீது அனுப்பி விடுவிக்க முடியும்.

“அவசியம் தங்கள் விருப்பம் நிறைவேறும் கவலைப்படாதீர்கள் ?”

என்று விடைபெற்றான்.

சிவாஜிக்கு குருதேவரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. 1649 வைசாக மாதம் முதல் வாரத்தில் எழுதப்பட்டது. அக்கடிதம் சரித்திரப் புகழ் பெற்றது.

“கூத்தரபதி சிவாஜி அவர்களுக்கு! நீங்கள் உங்களுடைய லட்சியத்தில் மஹாமேருவைப் போல திடமாக இருக்கிறீர்கள். கோடிக்கணக்கான ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கை நாயகன் ஆகிவிட்டீர்கள். உலகம் பிறந்த நாளாக இடைவிடாது கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்ற ஸநாதந தர்மத்தின் ஆணி வேராக ஊன்றி நிற்கிறீர்கள். உங்கள் மதி நுட்பம் பெரும் புகழுக்கு உரியது. உங்களுடைய ஆத்ம குணங்களையோ நற்பண்புகளையோ எவரோடு ஒப்பிட முடியும்? உங்களைச் சார்ந்து நிற்கின்ற வீரர்படை, குதிரைப்படை, கோட்டைகள், எல்லாமே அதிசயமானவை. அவர்களின் பூரணப் பணிவோடு முயன்று வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி பெற்று வருகிறீர்கள். நீதி, நேர்மை, பேராண்மையெல்லாம் உங்களுடைய ஒவ்வொரு அடிவைப்பிலும் மிளர்கின்றன. நீங்கள் தீர்க்கதரிசனமுடைய மஹாராஜா. உங்களுடைய இங்கிதமும் பெருந்தன்மையும் ஸமயோசித யுக்திகளும் உங்களுடைய மாட்சிமைக்கு அலங்காரம் ஆகின்றன. எடுத்த காரியத்தை எப்படிச் செய்வது என்பதில் தெளிவும், மனோதிடமும், ராஜ தந்திரிகளையெல்லாம் வியக்க வைக்கிறது. நமது நாட்டிலோ புண்ய கேஷத்ரங்களும் புண்ய நதிகளும் தபோவனங்களும் சீரழிந்துகிடக்கின்றன. பிராமண்யமும் அதன் சீர்மையும் குறைந்து - மனப்பூர்வமில்லாத ஸாரமற்ற சடங்குகளாக வெளிரிக்கிடக்கின்றன. தர்மம் என்பது புஸ்தகப்படிப்பாகி வெறும் மேடைப் பேச்சாகி விட்டது. ஆனால் எல்லா உயிர்களிலும் அந்தர்யாமியாக விளங்குகின்ற பரமாத்மா. உங்களிடத்திலே விழித்து எழுந்து உங்கள் சேவை மூலமாக பசுக்களையும், ஸாதுக்களையும், தேசதர்மத்தையும், காப்பாற்ற முன் வந்து விட்டார். அதனால் தான் தர்மம் அனுஷ்டானமில்லாமல், காலடியில் மிதிபட்டு,



சிவாஜி ஸமர்த்தருக்கு எழுதிய கடித

காமத்திற்கும் உல்லாசக்கோலத்துக்கும் சோற்றுக்கும் மட்டுமே, அலைகின்ற மனித மிருகங்களிடையே மாமனிதனாக நிமிர்ந்து நின்று, மனிதப் பண்புக்கு மதிப்புக் கொடுத்து விட்டீர்கள். உங்கள் புகழ் நாடெங்கிலும் பரவிவிட்டது. எத்தனையோ கொடிய மனிதப்பதர்களை விரட்டிவிட்டீர்கள். அனைத்து ஜனங்களும் உங்களிடம் அடைக்கலம் ஆகிவிட்டனர். வெல்க ! வெல்க ! வாழ்க ! வாழ்க ! மஹாராஜாதி ராஜக்ஷத்ரபதி சிவாஜி !!!

உங்கள் ஆட்சியில் தான் இந்த ராமதாஸனும் சுற்றி வருகின்றான். நீங்கள் எங்கு முகாம் இருக்கிறீர்கள் என்பது நாள்தோறும் பறந்து கொண்டிருக்கின்ற உங்கள் நிலைமையினால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பணியிலேயே குறியாக உள்ள மஹாராஜா அப்படித் தான் இருக்க வேண்டும். உங்களை சந்தித்து உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய அறிவுரை ஒன்றுமில்லை. ஆனால் தேவையின்றி நானாக இக்கடிதம் வரைந்திருக்கிறேன். உங்கள் பொன்னான நேரத்தில் பல நொடிகள் இந்தக் கடிதம் படிப்பதில் வீணாகலாம். பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஜய ஸ்ரீராம் ஜய ஜய ரகுவீரசமர்த்த.”

சிவாஜி இக்கடிதத்தை ஆழ்ந்து பல முறை படித்த பிறகு அவருக்கு விளக்கம் கிடைத்தது. குருதேவருக்கு நம் தகப்பனார் சிறையிருப்பது தாங்க முடியாத வேதனையை அளித்திருக்கிறது. அவரை விடுவிப்பதில், தான் ஊக்கம் போதிய அளவு காட்டவில்லை என நினைக்கிறார். வெளிப்படையாகச் சொல்லாத ஒரு தவறுக்கு நாமாக ஏற்றுக் கொண்டு பதில் எழுதுவது உசிதமாகாது.

“குருதேவர் திருவடிகளில் ஸாஷ்டாங்க வந்தனங்கள் செய்து சீடன் சிவாஜி விண்ணப்பிக்கிறான். எந்தத் தகுதிகளை குருதேவர்குறிப்பிட்டு இவனிடம் அவை இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து அவற்றையெல்லாம் எனக்கு ஆசியாக வழங்கியிருக்கிறீர்கள் - என்று ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இவ்விடம் இருக்க வேண்டிய திறன்களையும் குரு தேவர்

கிருபையால் கற்றுத் தேர்ந்து நடந்து கொள்ள பூரண ஊக்கத்துடன் செயல்படுவான் என்பது உறுதி” என்று பதில் எழுதினார் சிவாஜி.

குருதேவரின் கடிதத்தை ஒரு மஹாமந்தரம் போல அன்றாடம் பாராயணம் செய்து, அதை யந்த்ரமாகவே மதித்து வெள்ளிப் பேழையில் வைத்து பூஜித்தார் சிவாஜி.

சிவாஜிக்கு மனது சமாதானம் அடையவில்லை. குருதேவரை நேரில் போய் வணங்க வேண்டும் என்று கிளம்பினார். ராஜ்கட்டிலிருந்து மஹத் என்ற கோட்டைக்கு வந்தார். அங்கு ஓரிரவு தங்கி குலதெய்வமான துர்கா பவானீயை த்யானம் செய்தார். தேவி கனவில் தோன்றி - ஸமர்த்தரை போய் தரிசித்து வா என்று ஆணையிட்டார். மறுநாள் சிவாஜி சாபல் போனார். குருதேவர் அங்கு இல்லை. சிங்கன்வாடியில் இருந்தார். திவாகர் பந்த் என்ற மடாதிபதியைக் கூட அழைத்துக் கொண்டு சிங்கன்வாடி சென்று குருதேவரை வணங்கினார். இது வரை குருதேவரின் அருளினால் நடந்தேறிய நிகழ்ச்சிகளை ஒப்புவித்தார். தனக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டுமென வேண்டினார்.

ஸமர்த்தர் அக்கணமே தமது உள்ளத்தில் உதித்த சில பாடல்களை உபதேசித்தார். அது லகு போதம் என்ற பெயர் பெற்றது. பிறகு அதுவே தாஸ போதத்தின் பகுதி ஆயிற்று. இது வரை பூப்பிரதக்ஷிணத்திலும் மற்றக்ஷேத்ரங்களிலும் பாடிய பாடல்களையெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டி கல்யாண ஸ்வாமிகள் காகிதங்களில் பதித்து வைத்துக் கொண்டு வந்தார். தற்போது தாஸபோதத்தில் காணப்படுபவையெல்லாம் சிவாஜியின் நிமித்தமாக பிறந்தவை என்று பரவலாக ஒரு செய்தி உலாவுகிறது. உபதேசித்தவர் முடிவில் சிங்கன்வாடி மாருதியின் ஸந்நிதியில் சிவாஜிக்கு பிரஸாதமாக சிலவற்றை அளித்தார். ஒரு மட்டைத் தேங்காய், ஒரு பிடி மண், இரண்டு பிடி குதிரைச் சாணி, நான்கு கூழாங்கற்கள். அந்த பிரஸாத பாத்திரத்தை விநயத்தோடு பெற்றுத் தலைமேல் தாங்கினார் சிவாஜி. திவாகர் பந்த் அந்த பிரஸாதத்தின் உட்பொருளை

விளக்கினார். மன்னருக்கு வீர்யமும் மதி நலனும் தைரியமும் வெளிப்படத் தெரிந்தாலும் உள்ளே ஆத்ம ஞானம் பிரகாசிக்கும் இதை மட்டைத் தேங்காய் குறிப்பிடுகிறது. பாரத பூமிக்கே அதிபதி ஆவாயென்றே பொருளை பிடிமண் விளக்குகிறது. பல்லாயிரக்கணக்கான குதிரைகளின் படை உன்னைச் சேரும் என்று குதிரைச் சாணம் விளக்குகிறது. பற்பல கோட்டைகள் உன் வசமாகும் எனக் கூழாங்கற்கள் விளக்குகின்றன.

ஸமர்த்தர், கூத்ரபதியுடன் கூட வந்திருந்த மந்திரிகளுக்கும் பிரதானிகளுக்கும் உண்மையான ராஷ்ட்ர பக்தி, ராஜ பக்தி, இவற்றில் உறுதியூண்டு மன்னனின் எந்த விதமான முயற்சிக்கும் உயிரை தியாகம் செய்தாவது வெற்றி தேடித் தருவோம் என்ற சபதத்தை எடுக்கச் செய்தார்.

சிவாஜி குருதேவரிடம் விடைபெற்று சாபலுக்கு வந்தார். அங்கு ஸ்ரீ ராமனை தர்சித்தார். கோயிலின் அமைப்பையும் சுற்றுப் புற நந்தவனங்களையும் கண்டு மகிழ்ந்தார். ஆலயத்தின் பக்கத்தில் ஓடுகின்ற மாண்ட் நதியின் பிரவாகம் பெருகி ஆலயத்திற்கு சேதம் விளைவிக்காதவாறு ஆற்றங்கரை பக்கத்தில் அணைப்புச் சுவர் எழுப்பச் செய்தார். அதன் பொருட்டு எழுநூறு தங்க மோஹராக்களை அளித்தார்.

சிவாஜிக்கு ஓர் அவசரச் செய்தி வந்தது “பீஜபூரிலிருந்து இரண்டு பெரும்படைகள் பங்களூரைத் தாக்க புறப்படுகின்றன”

சிவாஜி புரந்தர் வந்து சேர்ந்தார். ராஜ்கட்டிலிருந்து பதினாறாயிரம் குதிரைகள் கொண்ட இரண்டு படைகள் புயலெனப் புறப்பட்டு வந்தன. சிவாஜியின் துப்பறிவாளர்களும் ஸமர்த்தரின் சீடர்களும், உஷாராயினர். பீஜபூர் படைகளுக்கு தளபதியாக பதேப்கானும் மற்றொரு படைக்கு ஸுஸேகானும் தளபதியாக, பங்களூரில் இருந்த சம்புஜீ மீதும் புரந்தரிலே இருந்த சிவாஜி மீதும் படை எடுத்தனர். ராஜ்கட்டிலிருந்து கிளம்பின படைகள் மேல் கடற்கரை ஓரமாக கொங்கண் வழியாக வந்து



கொண்டிருந்தன. நிம்பல்கரும் சிவாஜியும் புரந்தர் கோட்டையில் தங்கி நீண்ட நாட்கள் நடக்கக் கூடிய போருக்குத் தயாராயினர். முன்னேறி வருகின்ற முஸ்லிம் படைகளுக்கு வழியெங்கும் தடைகளை ஸமர்த்தரின் சீடர்களும் மராத்திய உள்ளூர் வீரர்களும் ஏற்படுத்தினர். பீஜபூர் தளபதி தமது படைகளை புரந்தர் கோட்டை மீது புயலாகத் தாக்க ஆணையிட்டான். அங்கங்கே தடுக்கி வீழ்ந்த முஸ்லிம் படைகள் மிகவும் சேதமுற்றுப் பின் வாங்கின. மூலேகான் அடிபட்டு வீழ்ந்து செத்தான். அதற்குள் வடக்கே இருந்து வந்த சிவாஜியின் படைகள் பங்களுரின் மீது படை எடுத்த பதேப்கானின் படைகளை ஒரே மூச்சில் நசுக்கி விட்டன.

இந்த வெளிப்படையாக நடந்த போரில் சிவாஜியின் பேராற்றல் வெளிப்பட்டு முஸ்லிம் படைகளுக்குப் பெருத்த தோல்வியை உலக மறிய தந்துவிட்டன. முஸ்லிம் அரசுகள் மூன்றும் திகைத்தன. இதனிடையே முரத் இளவரசனின் ஆழ்ந்த திடமான, நேர்மையான சிபாரிசை டெல்லி தர்பாரினால் தவிர்க்க முடியவில்லை. ரகசியமாக ஒரு கடுமையான எச்சரிக்கை, "சாஹஜியை உடன் விடுதலை செய்யாவிட்டால் விளைவுகள் விபரீதமாகும்" என்று பீஜபூர் ஸுல்தானை எட்டியது. அதே நேரம் தமது படைகளின் அவமான தோல்வியும் சேர்ந்து சிந்திக்க வைத்தது.

சாஹஜியை பீஜபூர் தர்பாருக்குப் பலத்த காவலோடு ஆனால் மரியாதையாக அழைத்து வந்தான் அபுஸல்கான்.

ஆலோசனை நடந்தது. குப்புற விழுந்தாலும் மீசையில் மண் ஒட்டவில்லை என்ற ரீதியில் சிவாஜி சம்புஜீ இவர்களின் செயல்களுக்கு சாஹஜி தூண்டுதல் அளிக்கவில்லை. அவர் மீது ஒரு குற்றமும் இல்லையென (ஸமர்த்தரின் போதனையின் பேரில்) சில மஹாராஷ்டிர பிரமுகர்கள் மனுச் செய்து கொண்டார்கள் என்று பஹிரங்கமாகக் காரணம் சொல்லி. பீஜபூர் தர்பார் சில நிபந்தனைகளை விதித்தது. (1) சம்புஜீ பங்களுர் கோட்டையை பீஜபூர் ஆளுகைக்கு விட்டுவிட வேண்டும்.

(2) சிவாஜி ஸிம்மக்கோட்டையை பீஜபூருக்கு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்.

(3) இந்த நிபந்தனைகளின் படி நடந்து கொண்டால் சாஹஜி முந்தைய செல்வாக்குடன் வாழ்வதற்கு விடுதலை செய்யப்படுவர். சிவாஜி இந்த நிபந்தனைகளுக்குப் பணிய விரும்பவில்லை. ஆனால் அவருடைய மூத்த மந்திரிகள் "ஸிம்ம காட்டைக் காட்டிலும் தந்தையின் விடுதலை முக்கியமானது. ஸிம்ம காட்டை விட்டுக் கொடுத்தாலும் அங்கு உள்ளவர்கள் ஸுல்தானை நுழைய விடமாட்டார்கள். நிபந்தனைக்குப் பணிவதால் ஒருவித நஷ்டமும் நேராதது" என்று அறிவுரை கூறினார்.

சிவாஜி தமது குல தெய்வமான துர்கா பவானியின் ஆலயம் சென்று பணிந்து "நல்ல வழிகாட்டு அம்மா!" என்று வேண்டினார். தேவி "குரு தேவர் ஆணைப்படி செய்யலாம்" என்று ஸூசனை செய்தாள். மறுநாள் காலை எழுந்து நின்று கண்ணாடி பார்த்த போது ஒரு முழுத் தேங்காய் அவருடைய கையில் விழுந்தது. உடனே கிளம்பினார் சிவாஜி. அன்றிரவு மாஹூலியில் தங்கினார். இரவு மாருதியை தர்சனம் செய்தார்.

மறுநாள் காலை பொழுது விடியுமுன் ஒரு சீடர் குரு தேவரின் கடிதத்தோடு வந்து சேர்ந்தார். கடிதம் வருமாறு:-

"மஹாராஜ் உங்கள் மனோதிடம் மேருமலை போன்றது. அதைச் சார்ந்து இருக்கிறது இந்த மாநிலம். இந்த நாட்டின் பழைய மனிதப் பண்பும் ராஜ பக்தியும் அசைக்க முடியாதவை. உங்கள் ஆணைக்கு மக்கள், ஆயிரக்கணக்கான குதிரை வீரர்கள், யானைகள், கோட்டைகள், விளை நிலங்கள் மஹாநதிகள் எல்லாம் காத்திருக்கின்றன. வெற்றியும் புகழும் செல்வமும் தாராளமான மனதும் உங்களுக்கு அணி சேர்க்கின்றன.

நாட்டின் நிலைமையோ சீரழிந்து கிடக்கிறது. புண்ய கேஷத்ரங்களும் நதிகளும் பாழடைந்து கிடக்கின்றன. ஸாதுக்களும் தர்மமும் ஆதரிப்பாரற்று தவிக்கின்றனர். ஆனால் தங்களின் வீர்ய கிரண ஒளிகளால் மக்களின் இதயங்களிலே

புதிய எழுச்சி, உற்சாகம், தைரியம், நம்பிக்கை, எல்லாம் மலர்ந்திருக்கின்றன. நீங்கள் உலக அரசர்களுக்கெல்லாம் முன்னுதாஹரணமாக - சான்றாக - விளங்குகிறீர்கள். உங்களுக்கே எல்லாம் தெரியும். இவன் சொல்லித் தெரிய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. ஜய விஜயீ பவ. ஜய ஸ்ரீராம ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த”

இக்கடிதம் சிவாஜிக்கு நிம்மதி அளித்தது. ஆனால் என்ன செய்ய வேண்டும் அதற்கு ஒரு குறியும் இல்லையே ஒரு சிறு கடிதம் எழுதினார்.

உடன் குரு தேவரைத் தர்சிக்கக் கிளம்பினார். அவர் சிங்கண்வாடியில் இருந்தார். கிபி 1649ல் பாலாஜி அவாஜி சிட்நிஸ, நீலாஜி லோன் தேவ், முஜும்தார் முதலிய சில பிரதானிகளுடன் சிங்கண்வாடி வந்து சேர்ந்தார்.

ஸமர்த்தர் ஒரு அரச மரத்தின் அடியில் ஒரு வேரின் மீது தலை வைத்துச் சாய்ந்திருந்தார். கல்யாண்ஜி சிலதாஸ போதப் பாடல்களைப் பாடிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

ஸமர்த்தர் கையில் ஜபமாலையுடன் எழுந்திருந்தார். சரணங்களில் முட்டிக்கால் போட்டு வணங்கிய சிவாஜியை தோளைப் பிடித்துத் தூக்கினார் குருதேவர்.

“மஹாராஜ் ! உங்கள் பதில் கடிதமும் கிடைத்தது. நீங்களும் விஜயம் செய்து விட்டீர்கள். மிக்க ஸந்தோஷம்”

அந்த இரண்டு தர்ம வீரர்களின் சந்திப்பு அமோகமானது. பிரம்ம - ஸ்ரீரங்கன் - ஒன்று கூடி விட்டன. முகமலர்ச்சியோடு இருவரும் ஒருவர் முகத்தின் பார்வையினாலேயே கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். அவர்களுடைய ஒரே லட்சியத்திற்கு இரண்டு ஊன்றுகோல்கள் கிடைத்துவிட்டன. ஒரு நாற்பது வயது யோகி. இருபது வயதானமாவீரன். இருவரும் சந்தித்து ஓராண்டுதான் ஆகிறது. ஆனால் ஏற்பட்டிருக்கிற வளர்ச்சி இருவரையும் பிரமிக்க வைத்தது. அப்போது ஸமர்த்தர் வழங்கிய அறிவுரை. தாஸபோதத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

ஸமர்த்தர் ஸ்ரீரங்கியுடன் வந்திருந்த அனைவருக்கும் ராம நாம உபதேசம் செய்தார். அன்றிலிருந்து அவர் ராஜ குரு என்று அழைக்கப்பட்டார். சிவாஜி, சாபல் சென்று ராமபிரானை தர்சனம் செய்தார். ஸமர்த்தரும் கூடச் சென்று ராமபிரானின் பிரஸாதத்தை தம் கைகளால் வழங்கினார்.

### 8. சாஹஜியின் விடுதலை

பூனா வந்து சேர்ந்தார் சிவாஜி. சம்புஜி பங்களுரில் காத்திருந்தார். பீஜபூர் ஸுல்தானின் வற்புறுத்தலின் பேரில் சாஹஜி, சிவாஜிக்கும் சம்புஜிக்கும் - ஸுல்தானின் நிபந்தனைகளுக்குப் பணியுமாறு கடிதம் எழுதினார். நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொள்வதாக பங்களுரிலிருந்தும் பூனாவிலிருந்தும் கடிதங்கள் வந்தன. சாஹஜி விடுதலை பெற்றார். ஸுல்தான் தர்பாரில் அவரை வரவேற்று மரியாதை செய்து வைத்துக் கொண்டார்.

கி.பி.1649 ஆடி மாதம் பதினொரு நாள் பூனா வந்து சேர்ந்தார். அன்று பெண்கள் வட ஸாவித்ரீ வரதம் இருப்பார்கள். சாஹஜியின் மனைவி தமது கணவர் தமக்குக் கிடைத்ததை நினைத்து தெய்வத்தின் கருணையை நினைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டாள்.

சிவாஜி மறுபடியும் சாபலுக்குச் சென்று குருதேவருக்கு நன்றி தெரிவித்தார். ஸமர்த்தர் அப்போது ராம கோல் என்ற மலை குகையிலிருந்தார். அங்கிருந்து இறங்கினார். சிவாஜியும் மலைமீது ஏறினார். நடு வழியில் இருவரும் சந்தித்தனர்.

சிவாஜி களைத்து வந்திருப்பதை குருதேவர் கண்டார். கல்யாண்ஜியை தீர்த்தம் கொண்டு வரப் பணித்தார். கல்யாண்ஜி வெகுவேகமாக மலை ஏறி அங்குள்ள சுனையிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்து வரக் கிளம்பினார். குருதேவர் அவரைத் தடுத்து விட்டு தமது யோக தண்டத்தால் எதிரே இருந்து பாறையைத் தட்டினார். அந்தப் பாறையில் உள்ள ஒரு துவாரத்திலிருந்து குபீரென்று ஊற்று நீர் ஸ்படிகம் போல் பீரிட்டு அடித்தது. அதைக் குடத்தில் ஏந்தி கல்யாண்ஜி

மரக் கோப்பையில் சிவாஜிக்கு தீர்த்தம் வழங்கினார். குபடி தீர்த்தம் என்றும் தடை தீர்த்தம் என்றும் அந்த ஊற்று புகழ் பெற்றது. ஸமர்த்தர் சிவாஜிக்கு அங்கே ஒரு ராஜவிருந்து வைத்தார். மந்திரி பிரதானிகளுடன் கூட அமர்ந்து விருந்து அருந்தினார் சிவாஜி. ஸமர்த்தரே - கூட நின்று இனிப்பு வகைகளைப் பரிமாறினார். விருந்து முடிந்து அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் கூடினர்.

அப்போது சிவாஜி குருதேவரின் மீது ஒரு கீதம் பாடினார்.

जय हो महाराज गरीब न बाज  
बन्दकमीना कहना के  
तू साहेब ते री ही लाज हो महाराज  
मैं सेवक बडू सेवा मांगू।  
इतना है सब काज हो महाराज  
छत्रपती तुम, शेकदार शिव  
इतना हमारा अर्ज, हो महाराज

ஏழை பங்களானான மஹாராஜுக்கு ஜே. வெறும் சொல்லுக்குப் பொறுத்துக் கொள்ள வேணும். நீங்கள் அதிபர். உங்களுக்கே பெருமை. நான் ஊழியன். சேவை செய்ய அருள வேண்டும்.

இவ்வளவே கோரிக்கை.

நீங்கள் தான் க்ஷத்ரபதி. நான் டவாலி சேவகன். இது தான் நான் வேண்டுவது.

தொண்டர்கள் அனைவரும் அந்த கீதத்தைப் பக்தியோடு பாடினர். (இன்றும் ஸமர்த்த ஸம்பரதாய பஜனையில் தீபஹாரதிக்கு பிறகு இந்தப் பாடல் பாடப்படுகிறது.)

ஸமர்த்தர் சாபலிலேயே தங்கி இருப்பது, தாம் ஆலோசனைக்கு அணுகுவதற்கு சௌகர்யமாக இருக்குமென சிவாஜி வேண்டினார். ஸமர்த்தர் "அது சாத்யமில்லை. தாங்கள் நினைத்த போதெல்லாம் நான் வருவேன்" என்று உறுதியளித்தார்.

நாடெங்கிலும் ஸ்தாபித்துள்ள மடங்களின் நிர்வாகத்திற்காக - சாஸ்வதமாக ஒரு நிதி அரசாங்கத்திலிருந்து வழங்கு அனுமதிக்க வேண்டுமென்கிறார்.

அதுவும் அவசியமில்லை. சாஸ்வதமாக மடங்கள் ஸாதுக்களுடைய பிக்ஷாசர்யையினால் போஷிக்கப்பட்டு அன்றாடச் செலவுகளை சமாளிக்கலாமே தவிர நிரந்தர நிதி உதவி ஸத்ஸங்கத்தைக் கெடுத்து விடும். ஆகவே, தேவையில்லை என்று மறுதளித்துவிட்டார்.

சாஹஜியுடன் கூட இரண்டு மாவலி (என்ற நாட்டுப் பகுதி)த் தலைவர்களும் விடுவிக்கப்பட்டனர். காண்ஹோஜி ஜேடே; தாதாஜி லோஹேகரேயும் சாஹஜிக்கு தமது ஸஹாயத்தை எப்பொழுதும் வழங்கத் தயாராயினர். அவர்களும் புனா வந்து சேர்ந்தனர்.

சிவாஜி அவர்களை வரவேற்று தமது ஆளுகையில் சிறப்பு ஸ்தானங்களில் நியமித்தார்.

பீஜபூர் ஸம்ஸ்தான ஜனங்களுக்கு ஸமர்த்தரிடம் உள்ள அபரிமிதமான பக்தியையும் ஆதரவையும் விளக்கி - பீஜபூர் ஸுல்தான் அவர்களை மீறித்துள்ள முடியாது என்று விளக்கினார். அன்றாடம் சிறையில் ஸமர்த்தரின் பாடல்களை பக்தியோடு பாடிப்பாடி தன் சிறை வாஸத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் இருந்தனர். இதைக் கேட்டு சிவாஜி பெரிதும் மகிழ்ந்தார்.

### 9. சாஹஜிக்கு சுதந்திரம்.

பீஜபூர் ஸுல்தான் சாஹஜிக்குச் சிறையிலிருந்து விடுதலை அளித்தாலும் பீஜபூரை விட்டு நகரக் கூடாது என்று சகல ராஜ மரியாதையையும் அளித்தார். சிவாஜிக்கும்

சாஹஜிக்கும் இடையே கடிதப் போக்குவரத்தை அநுமதித்தார். சாஹஜிக்கு சாபலில் எழும்பியுள்ள ஸ்ரீ ராமன் ஆலயத்தை தரிசிக்க வேண்டும். குருதேவரை தரிசித்து வணங்க வேண்டும் என்றதுடிப்பு இருந்தது.

பீஜபூர் ஸுல்தான் ஒரு பாலன். தளபதிகளின் ஆட்சி நடந்து வந்தது. அவ்வமயம் பீஜபூர் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு ரகசியத் துப்புக் கிடைத்தது. "அஹமத் நகர் நிஜாம் ஷாஹி மன்னர் பீஜபூரின் பலவீனமான நிலையை கவனித்து அதன் மீது படை எடுக்க சிவாஜியின் துணையை நாடுகிறார், என்பது தான் ரகசியத் தகவல். பீஜபூர் அரசாங்கம் இதைப் பற்றி ஆலோசித்தது சாஹஜியின் துணையை நாடலாம் என்றுக் கருதி அவருடன் விடுதலை அடைந்த மாநிலத் தலைவரான கான்ஹோஜி ஜேடே, தாதாஜி லோஹோகாரே இருவரையும் அணுகியது.

அவர்கள் சொன்னார்கள். "சாஹஜி நம் ஸம்ஸ்தானத்திற்கு முன்பெல்லாம் எத்தனையோ உதவி செய்திருக்கிறார். தக்ஷிண தேசம் முழுவதையும் வென்று சுல்தானின் ஆட்சியை அங்கெல்லாம் விஸ்தரித்தார். அவரை ஒரு காரணமுமின்றி நம் படைத் தலைவர் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தார். சிவாஜி தனக்கு டெல்லி தர்பாரில் உள்ள செல்வாக்கை உபயோகப்படுத்தி தந்தையின் விடுதலையைச் சாதித்தார். அப்படிச் செய்யாமல் நேரே அவர் நம் மீது படை எடுத்திருந்தால் நம் கதி என்ன ஆகியிருக்கும்? ஆனால் நமது படைத் தலைவர்கள் சாஹஜிக்கு பூரண விடுதலை அளிக்காமல் நிபந்தனைகளுடன் விடுதலை அளிக்கிறார்கள். சிவாஜியும் சாஹஜியும் போரிட்டுத் தன் வசமாக்கிக் கொண்ட பங்களுரையும் சிம்ம கட்டையும் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நம்முடைய ராஜதந்திர சூன்யத்தினால் நமக்கு ஆபத்து வருகிறது. இப்பொழுது எந்த முகம் கொண்டு அவர்களது துணையை நாம் நாடமுடியும்?

ஒன்று செய்யலாம் - சாஹஜியை சுதந்திரம் அளித்து மரியாதையாக அவரைக் கொண்டு பூனாவில் சேர்க்கலாம். அவர்களிடமிருந்து பிடுங்கிக் கொண்ட பங்களுரையும் சிம்மகட்டையும் நாமே விட்டுக் கொடுப்பதாக சிவாஜிக்குச் செய்தி அனுப்பலாம். அவர்கள் மனமகிழ்ந்து அஹமத் நகருக்குத் துணை போகாமல் நிறுத்திக் கொள்ளலாம். நமது இந்தச் சலுகைகளால் சிவாஜியின் நட்பு நமக்குக் கிடைத்து விடும் என்று அஹமத் நகர் உணர்ந்து நம் மீது படை எடுப்பு முயற்சியை கை விடலாம். எல்லாம் தைவச்சித்தம்" என்று கூறினார்.

அதன்படியே பீஜபூர் நடந்து கொண்டது. சாஹஜி நேரே குரு தேவரை தர்சிக்கக் கிளம்பினார்.

அவ்வமயம், ஸமர்த்தர் சிவாஜியின் விருப்பப்படி ராஜ குடும்பம் அடிக்கடி தம்மைச் சந்திக்க வஸதியான இடத்தில் தம் முகாம் வைக்க இடம் தேடி ஸதாராவிற்கு மேற்கே பரளி என்ற கிராமத்தில் உர்மோடி ஆற்றங்கரையில் ஆச்ரமம் அமைக்கச் செய்தார். அதற்கு ஸந்த்யா மாதா ஆச்ரமம் என்று பெயர் வைத்தார். அது அடுத்த மலைச்சரகத்தின் சாய்வான பகுதியில் இருந்தது. அந்த மலைப் பகுதியில் முன்பு கரடிகள் வாழ்ந்தன. அதனால் அச்வல்கட் என்று அழைக்கப்பட்டது. அதுவே பின்னர் சாதுக்களான ராமதாஸ ஸம்ப்ரதாயத்தினரின் வாஸ ஸ்தலமாகி பிற்காலத்தில் ஸஜ்ஜன்கட் என்று புகழ்பெற்றது. அது அப்போது சிவாஜியின் ஆளுகைக்குட்பட்டதல்ல என்று தெரிந்தே ஸமர்த்தர் அதைத் தன் வாஸஸ்தலம் ஆக்கிக் கொண்டார்.

அங்கு சிவாஜி தன் தாயாரான ஜீஜாபாயுடன் ஸமர்த்தரை தர்சிக்க வந்து சேர்ந்தார்.

ஸாஹஜி தமது இனையாள் மனைவியின் குமாரன் வெங்காஜியையும் அழைத்து வந்தார். முதன் முதலாக வெங்காஜி, குருதேவரை இப்போது தான் சந்தித்தான். பார்த்தவுடனேயே குருதேவர் - வெங்காஜியின் மனப்பாங்கைப் சிவாஜியோடு ஒத்துழைக்கமாட்டான் என்று

இவன் புரிந்து கொண்டு விட்டார்.

தான் தற்போது ராமேச்வர யாத்திரை மேற்கொண்டிருப்பதாகவும் தன்னோடு யாத்திரையில் சேர்ந்து கொள்ளலாம் - என்று அழைத்தார். அவனுக்கு ராம நாம உபதேசமும் செய்து வைத்தார்.

வெங்காஜி தவிர்க்க முடியாமல் குருதேவரின் ராமேச்வர யாத்திரையில் சேர்ந்து கொண்டான்.

ஸாஹஜி, முன் தக்ஷிண தேச விஜய யாத்திரையின் போது - செஞ்சியில் தங்கி இருந்த போது - பீஜபூர் சுல்தானால் கைது செய்யப்பட்டார். அந்த சமயம் தஞ்சாவூரில் விஜயராகவ நாயகரின் ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது - ஸமர்த்தரின் ராமேச்வர யாத்திரையின் போது கூட வந்த வெங்காஜி - தஞ்சாவூர் அரசின் செழிப்பையும் நாகரிக வளத்தையும் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான். தந்தை ஸாஹஜி அந்தச் சூறாவளி விஜய யாத்திரையின் போது தஞ்சாவூரையும் கைப்பற்றியிருக்க வேண்டும். தவறிவிட்டார் என்று நினைத்து வருந்தினான் வெங்காஜி. ஆழ்மனதில் பதித்துக் கொண்டான். தகுந்த சூழ்நிலையை உருவாக்கிக் கொண்டு - நாம் இந்த ஸாஹஸத்தில் ஈடுபடுவோம் என்று திட்டம் போட்டுக் கொண்டான் - விஜயராகவ நாயகர் ஆட்சியில் நாட்டில் சுபிக்ஷம் காணப்பட்டாலும் நாட்டின் பாதுகாப்பு ஆட்டம் கண்டிருந்தது. அடிக்கடி - திருச்சியிலுள்ள நாயக் ஆட்சியால் தொந்தரவு நேர்ந்து கொண்டிருந்தது. இதையும் வெங்காஜி மனதில் பதிய வைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஸமர்த்தருடன் ராமேச்வர யாத்திரையைத் தொடர்ந்தான்.

வழியில் ஓரிடத்தில் குருதேவரிடம் பேசினான். "குருதேவ ! என் தகப்பனார் தமிழ்நாட்டில் - செஞ்சி வரை சென்று பல பகுதிகளை தமக்கு அதீனமாகச் செய்து கொண்டவர். அவர் மேலும் தஞ்சாவூர் - ராமேச்வரம் பகுதிகளையும் தமக்கு அதீனப்படுத்திக் கொள்வதற்கு முன் - பீஜபூர் ஸுல்தானின் கைதி ஆகிவிட்டாரே! அது ஏன்?" என்று கேட்டார்.

"அதுவும் ராமன் இஷ்டம்"

"அப்பகுதிகளும் நம்வசம் ஆனால் தானே எடுத்த கார்யம் பூர்த்தி ஆகும்?"

ஸமர்த்தர் - வெங்காஜியைக் குறிப்பாகப் பார்த்தார்.

"குருதேவ! நான் பேசுவது தங்களுக்கு உகப்பு இல்லையா?"

"வெங்காஜி! நீ எனக்கு ஒரு பிரமாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும்."

"தங்கள் கட்டளைக்குக் காத்திருக்கிறேன்."

"சிவாஜி எதிராக - நீ எந்த முயற்சியும் எடுக்கக் கூடாது."

"தங்களுக்கு இப்படி ஒரு ஸந்தேகம் ஏன் வருகிறது?"

"கேள்வி கேட்காதே! பிரமாணம் செய்"

"சரி - குருதேவ தங்கள் திருவடி பிரமாணமாக - நான் சிவாஜிக்கு எதிராக ஒரு முயற்சியும் எடுக்க மாட்டேன். இது ஸத்யம்.

ஸமர்த்தர் ராமேச்வர யாத்திரை முடிந்து பரளி வந்தார். சாஹஜி தனிமையில் குருதேவரை ஸந்தித்தார். சிவாஜியின் திட்டங்கள் பற்றித் தெரிந்து கொண்டு, அந்த விஷயத்தில் குருதேவர் வெங்காஜியிடம் பெற்றுக் கொண்ட சபதம் பற்றி அறிந்து குருதேவருக்கு தம் குடும்பத்தின் மேல் செய்நன்றிக்கண்ணீர் விட்டார். ஸமர்த்தரோ "இவை எல்லாம் ஸ்ரீ ராமனின் செயல்கள். அவருடைய கைப் பொம்மையாக அவர் ஆட்டுவித்தபடி ஆடுவது தான் தமது கடமை" என விளக்கம் கூறினார். (இந்த விபரம் அடுத்த காண்டத்தில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம்.

சாஹஜி திரும்பி உடனே வர வேண்டுமென சிவாஜியிடமிருந்து செய்தி வந்தது கி.பி.1655ல் பீஜபூரில் ஒரு குமுறல் ஏற்பட்டு விட்டது. அஹமத் நகர் நிஜாம்ஷாஹி பீஜபூர் மீது படை எடுக்கப் போவதாகவும் சிவாஜியின் உதவியைக் கோரியதாகவும் ஒரு பொய்யான தகவலை ரகசியத்துப்புச் செய்தியாக அனுப்பி சிவாஜி தன் தந்தையின் சுதந்திரத்தையும் பங்களுர் சிம்மகட்பகுதிகளையும் தாமே விட்டுக் கொடுக்கும்படி செய்து ஏமாற்றி விட்டார் என்ற குமுறல் அரசாங்கத் தளபதிகளிடையே ஏற்பட்டுவிட்டது.

சிவாஜி தந்தையாரை பீஜபூருக்கு அனுப்பினார். அவருடன் வெங்காஜியும் சென்றான். சாஹஜி பீஜபூர் சல்தானுடன் பேசினார்.

வளர்க்காதீர்கள். சிவாஜிக்கு டெல்லி தர்பாரில் நல்ல மதிப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. அது பீஜபூருக்குத் தலைவலி உண்டாக்கலாம். ஆகவே நாம் இப்போது ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொள்வோம் என்றார்.

படைத் தளபதிகள் முரண்டுபிடித்தாலும் மந்திரிபிரதானிகள் உடன்படிக்கை செய்து கொள்வது தான் நல்லது என்று சம்மதித்தார்கள். பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்தன. ஒரு உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது.

(1) சாஹஜி பூஜபூருடன் உள்ள உறவை எக்காரணத்தைக் கொண்டும் முறித்துக் கொள்ளக்கூடாது.

(2) சிவாஜிக்கும் பீஜபூருக்கும் இடையே தனிப்பட்ட சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்பட வேண்டும்.

(3) சாஹஜியும் அவருடைய ஜாகீர்களும் சிவாஜிக்கு உதவியாகச் செயல்படக் கூடாது.

(4) சாஹஜி இப்படி ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள சிவாஜியை சம்மதிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

(5) சிவாஜியை அவர் வென்ற பகுதிகளுக்கு அரசனாக பூஜபூர் மதிக்கும்.

(6) பீஜபூர் மீது சிவாஜி பகை கொள்ளக் கூடாது. சாஹஜி சிவாஜிக்கு கடிதம் எழுதி இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு சம்மதம் தெரிவிக்கச் செய்தார்.

சாஹஜி ராஜகட் திரும்பினார். தமது அரசு வெற்றிகளைச் சிவாஜியிடமே ஒப்புவித்தார். தமிழ்நாடு வரை சிவாஜியின் தலைமை ஆட்சியை ஏற்றுக் கொண்டது.

சாஹஜி காண்டம் முற்றியது.

ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த.

ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம.

ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம  
ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த  
ஸ்ரீ ஸமர்த்தராமதாஸ சரிதம்.

## 5. சிவாஜி காண்டம்

### 1. சிவாஜியின் ராஜ்யார்ப்பணம்

ஸமர்த்தர் ராமேச்வர யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு அஹமத் நகர் அருகே உள்ள திஸ்காவம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு தினகர் என்ற மஹாத்மா ஆத்ம ஞானத்தில் ஸாதனை பெற்று தவத்தில் இருந்தார். அவருக்கு ஒரு நாள் த்யானத்தின் போது ஸமர்த்தர் உள்ளத்தில் தர்சனம் கொடுத்தார். மறுநாள் அந்தப் பெரியவரை தர்சனம் செய்து விட வேண்டுமென தினகர் பலரை விசாரித்தார். தாம் கண்ட ஸ்வரூபத்தின் அங்க அடையாளங்களை அவர் விவரித்த போது சில பெரியோர்களுக்கு "ஸமர்த்தர் தான் தர்சனம் கொடுத்து இருக்கிறார்." என்றறிந்து தினகரிடம் கூறினார்கள். இந்த ஸம்பவத்தை தினகர் தனது ஸ்வாநுபவ தினகர் என்ற நூலில் தொகுத்திருக்கிறார்.

அவரைத் தேடிச் சென்று ஸமர்த்தர் தர்சனம் கொடுத்து மகிழ்வித்தார். அங்கிருந்து நேரே பண்டரீபுரம் சென்றார். பண்டரீ நாதனை தரிசித்தார்.

"ப்ரபோ ! நீங்கள் ராமன் அல்லவா ? ஸாதுக்களின் ஆபத்துக்களையெல்லாம் தீர்ப்பவர் அல்லவா ? முஸ்லிம்களின் கொடுமைகளுக்கு ஆளாகி ஜனங்கள் தவிக்கும் போது இப்படி கைகளை இடுப்பில் கொடுத்து நின்று வேடிக்கை பார்க்கலாமா ? எங்கே உங்களுடைய வில்லும் அம்பும் ? கிளம்புங்கள்" என்று பிரார்த்தித்தார். திரும்பினார். சுவர் ஓரத்தில் நின்றுருந்த ஒரு பெரியவர் ஒரு வில்லையும் அப்புறாத்துணியையும் ஸமர்த்தரிடம் நீட்டினார்.

"என்ன இது" என்று கேட்டார் ஸமர்த்தர்.

“உங்களிடம் கொடுக்கச் சொல்லி என்னிடம் இவற்றைக் கொடுத்து விட்டு ஓடி விட்டான் ஒரு பையன்” என்றார்.

“பண்டரிநாதா ! உனது திருவருள் இப்படி கிடைக்கிறதே. பண்டரிநாதா ! இவன் முயற்சிகளெல்லாம் பலித்திடும்படி இருப்பில் கை கொடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பேன் என்கிறீர்களா ! என்னக்ருபை ? செயல் உன்னுடையது; புகழ் எனக்கா ?”

ராமதாஸருக்கு தமையனாரிடம் இருந்து செய்தி வந்தது. “தாயார் வெகு நாட்களாக உன்னைப் பார்க்க வேணுமென புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறாள்” என்று. உடனே ஜாம்பப் கிராமத்திற்குச் சென்றார். ராணுபாய் தன் பிள்ளையை ஒரு மஹானாகக் கண்டு பரவசப்பட்டான். ஊர் கூடி விட்டது. ஸமர்த்தர் மதுரமான குரலில் அபங்கங்கள் பாடி நர்த்தனம் செய்தார். ஜனங்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ராம - நாம கீர்த்தனம் செய்தனர். தாயையும் தமையனையும் வணங்கி விடை பெற்றார்.

ஸமர்த்தர் அங்கிருந்து மாஹுலி வந்தார். தாம் பிரதிஷ்டை செய்த மாருதியின் முன்னே வெகு நேரம் த்யானம் செய்தார். “விடியற் காலை ஸமர்த்தர் வெளியே வந்த போது சிவாஜி காத்திருந்தார். ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த” என்றார்.

ஸமர்த்தர் தோளில் ஜோளியை மாட்டிக் கொண்டு பிகைக்கு கிளம்பினார். சிவாஜி தமது ராஜ உடைகளைக் களைந்து ஸாதாரண ஆடையும் இடுப்பைச் சுற்றிய அங்கவஸ்திரமுமாக தொண்டர்களுடன் கூட நாமாவளி போட்டுக் கொண்டு ஸமர்த்தருடன் கிராம வலம் வந்தார். உஞ்ச வ்ருத்தி - முடிந்து மாருதி ஆலயம் திரும்பினார் ஸமர்த்தர்.

சிவாஜி - குருதேவருடைய ஜோளியில் ஒரு துண்டுக் காகிதத்தை ஸமர்த்தர். ஸமர்த்தர் ஜோளியைக் கழற்றி மாருதி ஸந்நிதியில் வைத்து - ஜோளியிலிருந்து துண்டுக் காகிதத்தை எடுத்தார்.

“குருதேவர் அருளிய திறமையில் அடியேன் வெற்றி பெற்ற - அரசை குருதேவர் திருவடிகளில் ஸமர்த்திக்கிறேன்” என்று எழுதியிருந்தது.

“என்னப்பா இது ?”

“குருதேவ ! தாங்கள் சில நாட்களுக்கு முன் - எனக்கு அருளிய கடிதத்தின் மூலம் “அவசரப்படாதே சற்றுப் பொறுமையாக இரு” என்று எச்சரிக்கை வந்தது. அது என் உள்ளத்தை பலவீனப்படுத்துகிறது. இது வரை நடந்த செயல்கள் எல்லாம் வெற்றி பெற்றது குருதேவருடைய கிருபையினால் தான். வில்லிலிருந்து கிளம்பிய அம்பு போல இவன் செயல்பட்டான். இப்போது அந்த வில்லே நாண் கயிற்றைத் தளர்த்தினால் அம்பு எப்படிப் பாய முடியும் ?

ஸமர்த்தர் பெரிதாகச் சிரித்தார்.

கூத்தரபதி ! உங்களை நன்கு புரிந்து கொண்டேன். பொறுப்பை என் மீது சுமத்தி விட்டீர்கள். நல்லது. ராஜ்யம் என்னுடையது தானே ?

“ஆம்”

“குருதேவருடைய சொத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டியது சீடனுடைய கடமை அல்லவா !”

“அஞ்சேல், அபயம், விட்டலனிடம் போய் இப்படி இடுப்பில் கை கொடுத்து நின்றால் எப்படி? என்று கேட்டேன். அவன் எனக்கு ஒரு வில்லும் அம்புறாத்தூணியையும் அளித்து உன் கடமையைச் செய்” என்று ஆணையிட்டிருக்கிறான். இதோ அந்த வில்லும் அம்புறாத்தூணியும்!

சிவாஜி கூறினார்: இனி எனது ஒவ்வொரு அடிவைப்புக்கும் தங்கள் ப்ரேரணை முன் செல்லும். எனக்கு ஒவ்வொரு நிமிஷமும் உங்கள் நினைவாகவே இருக்கும். உங்கள் அந்தராத்மாவுடன் இவனுடைய இதயம் இரண்டற்று ஆத்மாவும் ஒன்றாகிவிடும். உங்கள் எண்ணமெல்லாம் இவன்

செயல். மாருதி நம் மீது இரட்டைக் குதிரை சவாரி செய்வார். அவர் கையில் நம் லகான்கள். மைநாக, ஸுரஸா, ஸிம்ஹிகைகளைப் போல, வருகின்ற இடையூறுகளை மாருதி போகிற போக்கில் களைந்தெரிவார். ஜய ஸ்ரீராம ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம என்று கூறினார். ஸமர்த்தர் சிவாஜியை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டார். ராஜ உடைகளை தம் கைகளாலேயே பூட்டி விட்டார். தோள்களில் வில்லையும் அம்புறாத்தூணிகளையும் மாட்டிவிட்டார். புருவமத்தியில் வலதுகை மோதிர விரலை வைத்து அழுத்தினார். தோள்களைக் குலுக்கினார். கை தூக்கி ஆசீர்வதித்தார்.

ஸமர்த்தர் கேட்டார் “அடுத்த காரியமென்ன ?

சிவாஜி “மாவிலி பகுதியில் நம்முடையவர்களே நமக்கு எதிரிகளாகச் செயல்படுகிறார்கள். அவர்களைப் படியவைக்க வேண்டுமெனக் கிளம்பினேன். குருதேவரின் அவசரப்படாதே” கடிதம் கிடைத்தது. அதைக் கவனிக்க வேண்டும்”

“நல்லது அங்குதானே சிவாதார் மலைத் தொடர். நானே அங்கு போய் சில நாட்கள் தியானம் செய்யலாம் என்று நினைத்திருக்கிறேன். பார்க்கலாம் ஜய ஸ்ரீராம் என்று விடை கொடுத்து அனுப்பினார்.

## 2. துகாராம் தர்சனம்

சிவாஜி, மாஹுலியிலிருந்து நேரே பூனா வந்து சேர்ந்தார். தாயார் ஜிஜாபாயிடம் - மாஹுலியில் தனக்கு கிடைத்த பாக்கியத்தைச் சொன்னார். தாயார் துகாராம் ஸ்வாமியை தர்சனம் செய்ய வேண்டுமென விரும்பினாள். அவளை அழைத்துக் கொண்டு தேஹுவுக்குக் கிளம்பினார். பாதுகாப்புப் படை பின் தொடர்ந்தது. அதில் தம்முடைய கண் ஜாடை தெரிந்து செயல்படக் கூடிய சில வீரர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டார். பல்லக்கில் ஜிஜாபாயை முதல் நாளே அனுப்பி அவளுக்கு துகாராம் தர்சனம் சேவைகளைச் செய்து வைக்கச் சொல்லி தகுந்த, துகாராம் பக்தர்களைத் துணை அனுப்பினார்.



தேஹுவில் துகாராம் ஸ்வாமி உபாஸித்த பாண்டிரங்கன் கோவில்



தாயார் இரவு முழுவதும் நாம ஸங்கீர்த்தனம் கேட்டு உள்ளம் பூரித்து மறுநாள் காலை துகாராம் ஸ்வாமிகளிடம் விடைபெற்றாள். அந்த நேரம் சிவாஜி பரிவாரங்களுடன் வந்து சேர்ந்தார். தாம் கொண்டு வந்த ஸமர்ப்பணப் பொருள்களைப் பல தாம்பாளங்களில் பரப்பி முன்னே வைத்து வணங்கினார். தாயாரை வாசல் வரை சென்று வழி அனுப்பினார். திரும்பி உள்ளே வந்து துகாராம் அமர்ந்திருக்கும் ஆஸனத்தருகே தனக்கென விரிக்கப்பட்டிருக்கும் விரிப்பில் அமர்ந்தார். ஸ்வாமிகள் பூஜை செய்கின்ற விடோபாவின் ஸந்நிதி மிகவும் சோபையுடன் விளங்கியது. சிவாஜி தர்சனம் செய்ய விரும்பினார். ஆனால் (ஸ்வாமிகளும் தம்மோடு எழுந்திருப்பாரே ! அது அபசாரமாயிற்றே) என்று விருப்பத்தை அடக்கிக் கொண்டார்.

சிவாஜி: ஸ்வாமிகள் தமக்கு மந்திர உபதேசம் செய்ய வேண்டுமென பிரார்த்தித்தார்.

ஸ்வாமிகள்: “அது வேண்டாமே!”

சிவாஜி: “நான் ஏதாவது தவறு செய்து விட்டேனா ? அபசாரமா ?”

ஸ்வாமிகள்: “அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமல்ல தங்களுக்கு ஏற்ற குரு ஸமர்த்தர்தான்.”

சிவாஜி: “நான் தங்களுக்கு ஏற்ற சீடன் ஆகமாட்டேனா ?”

ஸ்வாமிகள்: “என் தகுதியை நினைத்துச் சொன்னேன் தாங்கள் இன்று தங்கலாம் அல்லவா ?”

சிவாஜி: “பாக்யமே பாக்யம்”

“ஸ்வாமி ! நான் இப்படி ஏன் சொல்கிறேன் என்பது மாலையில் புரிந்து விடும்.”

உச்சி வேளை வரை நாம ஸங்கீர்த்தனம் நடந்தது. இதனிடையே சிவாஜி தனிமையில் தேஹுவில் இருக்கிறார் என்றறிந்து அங்கே அவரை எளிதாகப் பிடித்து விடலாம் என

நினைத்து அஹமத் நகர் நிஜாம் ஷாஹி மன்னர் ஒரு தளபதியுடன் 300 குதிரை வீரர்களை அனுப்பி விட்டான். ஆலயத்தில் உச்சி வேளை பூஜை நடந்து கொண்டிருந்த போது, திமு திமு வென்று குதிரைப்படை வந்து விட்டது. சிவாஜியின் படைத் தலைவர் உஷாராக அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டார். ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் நாம கோஷம் போட்டுக் கொண்டு அவர்களை முன்னேற விடாமல் தடுத்தனர். கலகம் விளைவித்தால் காரியம் கெட்டுவிடும் என நினைத்து நிஜாம் ஷாவின் படை தானாக விலகி ஆலய வெளிச் சுவரைச் சுற்றி ஆயத்தமாக நின்றது. எப்படியும் சிவாஜி வெளியே வந்து தானே ஆக வேண்டும். பிடித்து விடலாமென நினைத்தனர். சிவாஜி அலட்டிக் கொள்ளவே இல்லை பணிவுடன் பக்தர்களை வேண்டிக் கொண்டார் “நாம் எல்லோரும் விடோபாவின் கருணை கடாட்சத்தின் வீச்சில் இருக்கின்றோம். நாம ஸங்கீர்த்தனம் தவிர. வேறு எந்த நினைவும் நமக்கு வேண்டாம். ஜய ராமக்ருஷ்ணஹரி” என்று கூறி கை கூப்பி வணங்கினார். இடைவெளியில்லாமல் நாம ஸங்கீர்த்தனம் நடந்து கொண்டே இருந்தது. அன்னதானம் நடந்து கொண்டே இருந்தது. பக்தர்கள் பந்தி பந்தியாகப் போய் உணவருந்தி விட்டு வந்து நாம ஸங்கீர்த்தனத்தில் ஈடுபட்டனர். சிவாஜியின் பாதுகாப்புப் படையினருக்கும் எதிரிகளின் படையினருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் பல பொட்டணங்களாக அவர்கள் நிற்குமிடங்களில் கொண்டுபோய் உணவு வழங்கப்பட்டன.

சிவாஜி உணவெடுத்துக் கொள்வதற்காகவும் சற்று நேர ஓய்வுக்காகவும் விடோபா ஸந்நிதிக்குப் பக்கத்தில் உள்ள துகாராம் ஸ்வாமிகளின் அறைக்குப் போய் விட்டு வந்தார். துகாராம் ஆனந்தமாகப் பல அபங்கங்கள் எடுத்துக் கொடுத்து பலவிதமான பாவாவேசங்கள் கொண்டு நர்த்தனமாடினார். இதனிடையே பூனாவிலிருந்து சிவாஜியின் படை ஒன்று வந்து ஆலயத்திற்கு அப்பால் அரை மைல் தூரத்தில் முகாமிட்டது. அகமத் நகர் படையினருக்கு அடிவயிற்றில் கலக்கம் ஏற்பட்டது. முண்ட முடியாமல் உஷார் நிலையிலே

நின்றனர். நாமகீர்த்தனம், நேரம் ஆக ஆக சூடு பிடித்து உற்சாகம் மிகுந்து ஆனந்த பரவசத்தில் ஆடுவார் பாடுவார் உகந்து ஆலிப்பார். மாலை 25 நாழிகைக்கு (4மணிக்கு) சிவாஜி ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்தார். பாதுகாப்பு படைத் தலைவருக்கு கண்ணை காட்டினார்.

ஓய்வறைக்குச் சென்றார்.

பதினைந்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு ஓய்வறைக் கதவு திறந்தது ஒரு தொண்டுக் கிழவர் வெளியே வந்தார். அவரை உள்ளூர் பிரமுகர்கள் மண்டபத்திலிருந்து இடது புறபிராகாரத்தில் இறக்கி வெளியே அழைத்து வந்தனர்.

வெளியே கோயில் வாசலில் சிவாஜியின் குதிரைதயார் நிலையில் நின்றது. அதை ஒட்டினாற்போல் பாதுகாப்புப் படை வீரர்கள் குதிரைகளின் மீது ஏறித் தயார் நிலையில் நின்றனர். எதிரி வீரர்கள் சிவாஜி, வெளியே வரப்போகிறான் பாய்ந்து பிடித்து விடுவோம் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்தனர். பிரமுகர்களுடன் தள்ளாடி வந்த கிழவர் வாசலுக்கு வந்ததும் இங்குமங்கும் திரும்பிப் பார்த்தார். திடீரென சிவாஜியின் குதிரைமீது தாவினார். குதிரை பறந்தது. பாதுகாப்புப் படை வீரர்களும் உடன் பறந்தனர். எதிரிப்படை திகைத்தது.

“ஏதோ கிழவன் போகிறான் அவனோடு படை போகிறதே”

மற்றவன் சொன்னான் “சிவாஜி தானய்யா கிழவன் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு தப்பிவிட்டார்”

உடனே எதிரிப்படை ஐந்து நிமிடம் தாமதித்து விட்டு கிளம்பியது. முன்படையைத் துரத்தியது. வெகு தூரத்திற்கப்பால் சிவாஜியின் குதிரைப்படை ஒரு மலையின் சுற்றுப்பாதையில் போவதைக் கண்டனர். இவர்கள் வேகத்தை முடுக்கினர். முன்னே சென்ற சிவாஜிப் படை ஒரு மலை முகட்டில் பாதை இருபுறமும் பிரிவதைக் கண்டது. இடதுபுறப் பிரிவின் முன் ஒரு பெரிய கம்பத்தில் “இந்தப்

பக்கம் போகாதே அபாயம்” என்ற அறிக்கை தெரிந்தது. நான்கு குதிரை வீரர்கள் குதிரைகளிலிருந்து இறங்கினர். அந்த எச்சரிக்கை கம்பத்தை உலுக்கி வேரோடு பிடுங்கினர். அதை வலது புறத்தில் நட்டு விட்டனர். பதினைந்து நிமிஷங்கள் கழித்து எதிரிப்படை பறந்தோடி வந்தது. வலது புறத்தில் எச்சரிக்கையைக் கண்டு இடது புறத்தில் திரும்பியது சற்று தூரத்தில் சரிவான பாதை வந்தது. குதிரைகளை அடக்க முடியவில்லை. திழு திழுவென்று குதிரைகள் பின்புறம் மோதின சற்று தூரத்தில் மலைப்பகுதியை காட்டுச் செடிகள் வழி மறித்தன. அவற்றையும் பொருட்படுத்தாமல் குதிரைகள் பாய்ந்தன. அங்கு ஒரு பெரிய ஏரி. கரையில் வளர்ந்திருந்த செடிகள் பார்வையை மறைத்தன. ஏரியின் நாற்புறமும் செங்குத்தான பாறைகள். செடிகளின் மீது பாய்ந்த குதிரைகள் வெகு ஆழத்தில் உள்ள ஏரியில் வீழ்ந்தன வீழ்ந்தன வீழ்ந்து கொண்டே இருந்தன. முன்னூறு வீரர்களும் பலி ஆயினர். சேதி சொல்லக் கூட ஒரு வீரன் மிஞ்சவில்லை. வழிமாற்றித் திசை திருப்பிவிட்ட சிவாஜியின் படைகள் கிழ வேஷம் போட்ட தலைவருடன் திரும்பி தேஹுவுக்கு வந்தனர்.

தேஹுவில் துகராம், பஜனையைக் கலைக்கக் கூடாது என்ற எண்ணத்தினால் மண்டபத்திலேயே பாகவதர்களுடன் பாடிக் கொண்டிருந்தாலும் மனம் கலங்கினார். ‘மஹாராஜாவுக்கு பரிவட்டம் கட்டி பிரஸாத மாலை சாற்றி பிரஸாதம் கொடுக்கவில்லையே அதற்குள் எதிரிகளுக்கு அகப்படாமல் தப்பி ஓடிவிட்டாரே! எதிரிப்படைகள் துரத்திக் கொண்டு போகிறதே. விடோபாவை தர்சனம் செய்ய வந்த சிவாஜிக்கு ஒரு ஆபத்தும் வராமல் இருக்க வேண்டுமே’ என வருந்தினார். பஜனையைத் தொடருமாறு சொல்லிவிட்டுத் தமது ஓய்வறைக்குச் சென்றார்.

அங்கு பேரதிர்ச்சி அவரைத் தாக்கியது. சிவாஜி ராஜ உடைகளைக் களைந்து மெல்லிய நூல் வஸ்திரத்தைச் சமமாக உடுத்திக் கொண்டு தோளில் ராம நாம வஸ்திரத்தை மாடையாகத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு நாம கீர்த்தனத்தை வாங்கிப் பாடிக் கொண்டு நர்த்தனமாடினார்.

“ப்ரபோ ! விடோபா ! ஈதென்ன கருணை ? மஹாராஜாவை எப்படிக் கொண்டு வந்தாய் ! ஜய ராம க்ருஷ்ண ஹரி - என்று கூறி மூர்ச்சையாகி விட்டார் துகாராம்.

சிவாஜி அவரைத் தோளின் மேல் தாங்கி மஞ்சத்தில் படுக்க வைத்தார். விசிறியை எடுத்து விசிறினார். சில நிமிஷங்களில் ஆச்வாஸமானதால் கண்களைத் திறந்தார்.

“குரு தேவ !”

“மஹாராஜா! தாங்கள் எப்படித் தப்பித்தீர்கள் ?”

இவையெல்லாம் குருதேவர் கருணையினால் நிகழ்ந்தவை. நான்கு நாட்களுக்கு முன் குருமஹாராஜர் எனக்கு பரம் அநுக்ரஹம் செய்தார்.

அது இருக்கட்டும். தாங்கள் உடல் நலம் தானே ! கீர்த்தனத்திற்குப் போவோமா!”

“பிறகு போவோம். நடந்ததை விபரமாகச் சொல்லுங்கள்.”

“குருநாதரை தர்சனம் செய்து விட்டு பூனா வந்து சேர்ந்தேன். அப்போது ஒரு தகவல் கிடைத்தது. ‘அஹமத் நகர் ஸுல்தான், இவனை எப்படியாவது நசுக்கிப் போட வேணுமென்ற முஸ்தீப்புடன் பெரும் படையைத் திரட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்’ அந்த கணத்திலிருந்து இந்தக் கணம் வரை குருமஹாராஜர் என் உள்ளத்தில் குடிகொண்டு என்னை இயக்கி வைத்திருக்கிறார். கூறுகிறேன் கேளுங்கள். இவன் உடனே நினைத்தான். அவன் பெரும்படையைத் திரட்டிக் கொண்டு வந்தால் மூர்க்கத் தனமாக வழியெல்லாம் ஜனங்களுக்குக் கொடுமைகள் இழைத்துக் கொண்டு வருவான். போரில் வெற்றி தோல்வி வேறு விஷயம். இப்படி ஜனங்களுக்குச் சேதமில்லாமல் அவனை திசை திருப்ப வேணுமென நினைத்தான் இவன். தங்களை தரிசிப்பதற்காக குறைந்த பாதுகாப்புடன் தேஹுவுக்கு இவன் போகிறான் என்ற செய்தியைப் பரப்பினேன். குருமஹாராஜின் அருளால் அவன் புத்தி மாறியது. குறைந்த பாதுகாப்புடன் போகின்ற

சிவாஜியை எளிதாகச் சிறைபிடித்து விடலாமே ! என்று நினைத்தான். அவனுடைய இந்த யோஜனையும் இவனுக்கு காதில் வீழ்ந்தது. அதனால் தாயாரைப் பாதுகாப்பே இல்லாமல் பல்லக்கில் அனுப்பினேன். “இவன் ஒரு பக்திப் பித்தன். இந்த நேரத்தில் எளிதாகப் பிடித்து விடலாம்” என்று தைரியம் அவனுக்கு வந்து விட்டது. ஆகவே காலையில் எல்லோரும் அறிய குறைந்த பாதுகாப்புடன் இங்கு வந்தேன். என்னுடன் வந்திருக்கின்ற பாதுகாப்புப் படையினர் சிறந்த மதி நலம் படைத்தவர்கள். படைத் தலைவன் இவனிடம் சொன்னான். தங்களைப் பாதுகாக்காக மற்றொரு படை அங்கேயே ஒளிந்து கொண்டிருக்கும். நான் ஒரு கிழவரை போல வேஷம் போட்டுக் கொண்டு தங்கள் இருப்பிடத்திலிருந்து தள்ளாடி நடந்து போய் தங்களுக்காகக் காத்திருக்கும் குதிரையில் பாய்ந்து ஏறுவேன். என் குதிரை பறக்கும். நம் மஹாராஜாதான் மாறு வேஷம் போட்டுக் கொண்டு ராஜகுதிரை மீது ஏறிவிட்டார் என்று நம் படையினர் என்னைப் பின்தொடர்வர். அதைப் பார்த்து எதிரிப்படையும் எங்களைத் தொடரும். அவர்களை வழியிலேயே நசுக்க வேறு திட்டம் போட்டிருக்கிறேன். தாங்கள் ஸ்வாமிகளை சாவதானமாக தர்சனம் செய்து விட்டு ஒளிந்து கொண்டிருக்கின்ற பாதுகாப்புப் படையுடன் பூனா திரும்பலாம் என்றான். அவனுடைய திட்டத்தை மெச்சினேன். அதன்படியே நடந்தது. எல்லாம் குருமஹாராஜாவின் கிருபை

“மஹாராஜா! தாங்கள் சொன்னது முக்காலும் உண்மை. உங்கள் குருதேவரின் மஹிமை அளவற்றது.”

“ஆனால் இவன் இன்று இங்கு பெற்ற பேராநந்த அநுபவத்திற்கு கோடி ஜந்மங்களில் புண்யம் செய்திருக்க வேணும். தங்கள் அபங்கங்கள் எல்லாம் என் உள்ளத்தை நெகிழ வைத்து விட்டன.

எல்லா உயிரினங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக நீ இருக்கிறாயே விடோபா! என்று தெரிந்து கொண்டிட்டால்



वत दिक्षिपतेर्षीर्षि मतापेन तपन्यमा  
 \* अणमाद्यय जगदापयिष्यति ॥

பகைவர் நண்பர் ஆவர். புலியோ, கருநாகமோ, அவனைத் தொடாது. விஷமே அமுதம் ஆகும். கன்னத்தில் விழுந்தஅறை முத்தமாகும். செயலெல்லாம் திருவினையாகும். அவன் மீது ஏவிய அம்பு அருமலராகும். கொடிய நெருப்பு குளிர்நருமே. (அபங்கம் 3957.)

“விட்டல ப்ரபோ ! நான் உன்னிடம் வரம் கேட்டுத் தொந்தரவு தரமாட்டேன். உன்னைக் காணாமல் நான் வேறென்ன பெற வேண்டும். நான் வேறொன்றும் வேண்டமாட்டேன். என் உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து சொல்கிறேன். எனக்கு செல்வாக்கு வேண்டாம், வெற்றி வேண்டாம், செல்வம் வேண்டாம், நீ மோகூழ்ம் கொடுத்தாலும் எனக்கு அதுவும் வேண்டாம். ஒரே ஒரு தடவை நீ காட்சி கொடுத்தாயானால் அது போதும். உன் மார்போடு இணைத்துக் கொண்டால் போதும். (அபங்கம் 3019.)

இப்படியெல்லாம் பாடினீர்களே ! அவற்றைக் காது கொடுத்துக் கேட்டதற்கே இவ்வளவு ஆனந்தம் என்றால் அதுவே போதுமே ! விட்டலனைக் காண வேண்டுமென்ற துடிப்பே போதுமே !

இப்பொழுது புரிந்தது - நீங்கள் காலையில் சொன்னீர்களே !

“நான் இருக்கின்ற உலகியல் நிலையில் - செய்ய வேண்டிய கடமைகளுக்குக் கட்டுப்பட்ட நிலையில் - எனக்கு, உங்கள் சீடனாகத் தகுதியில்லை என்பது புரிந்தது”

துகாராம ஸ்வாமி - சிவாஜியை விட்டலனின் ஸந்நிதிக்கு அழைத்துச் சென்றார். கண்ணீர் மல்க விடோபாவின் சரணங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு பிரார்த்தித்தார். விடோபாவின் தலையில் சூட்டியிருந்த ஒரு தங்க நிறமான சம்பகப்பூ - துகாராமின் கையில் வீழ்ந்தது. அதை சிவாஜி மார்பு முத்து மாலையில் செருகினார். கூடியிருந்த பக்தர்களுக்கெல்லாம் கைகூப்பி வணங்கி சிவாஜி விடைபெற்றார்.

### 3. சிவாதார வாஸம்

மேலை கடற்கரையில் போர்ச்சுகீஸியர்கள் புகுந்ததால் பலவீனப்பட்டிருந்த பீஜபூர் ஸம்ஸ்தானத்தின் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்த கல்யாண், பீவண்டி முதலிய பிரதேசங்களை சிவாஜி எளிதில் வசப்படுத்தினார். பீஜபூர் வெகுண்டெழுந்தது. உங்கள் சார்பில் தான் அவற்றைக் கைப்பற்றி இருக்கிறேன். அந்த பிரதேசம் உங்களுடையது தான் என்று சொல்லி சமாளித்தார்.

அதற்கு அடுத்த ஜாவளி என்ற பிரதேசத்தை சந்திரராவ் மோரே என்ற ஹிந்து சிற்றரசன் ஆண்டான். அவன் சிவாஜிக்குப் பணிந்து போவது போலப் பாசாங்கு பண்ணினான். ஆனால் சிவாஜியின் முக்கியமான தாக்கீதுகளை அலட்சியம் செய்தான். பீஜபூர் ஸுஸ்தானுக்கு உதவி செய்தான். அந்த சிவாதார என்ற பகுதி சிவாஜி அரசாங்கத்திற்குப் பட்ட மற்றப் பகுதிகளுக்கு இடையே முள்ளாகக் குத்தியது. ஸமர்த்தர், அவனை வசப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் அங்கு சென்றார்.

சிவாதாரின் மலை உச்சியில் சந்திரராவின் கோட்டையும் மாளிகையும் இருந்தது. உச்சிக்குக் கீழே ஒரு குகை. நூற்றிஐம்பதடி விஸ்தாரமான நல்ல காற்றோட்டமுள்ள அந்த குகை புல் பூண்டு மண்டிக்கிடந்தது. ஸமர்த்தரின் தொண்டர்கள் அவற்றை அழித்துச் சீர்ப்படுத்தினர். ஏழடி உயரமுள்ள அந்த குகையின் உட்புறத்திலிருந்து ஒரு சுரங்கப் பாதை மேலே உள்ள கோட்டைக்குள் கொண்டுவரும். ராமதாஸர் அங்கே அமர்ந்து மலை ஊற்றுப் பிரவாகம் போல ஓவி என்ற சந்தத்தில் பாடல்களைப் புனைந்து சொல்ல கல்யாண் ஸ்வாமி அவற்றைப் படி எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

அந்த குகையின் முகப்பில் ஒரு விநாயக மூர்த்தியை பிரதிஷ்டை செய்தார். அவரைப் போற்றி எழுதப்பட்ட பாடல்கள் தாலபோதத்தின் ஆரம்பத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. பக்தி ஞான வைராக்யம் என்ற விஷயங்கள் முதலிடம் பெற்றன.

சிவாஜி - ஸமர்த்தரை அடிக்கடி தர்சனம் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் பரளியில் ஊர்வசி நதிக்கரையில் ஒரு ரம்யமான பிரதேசத்தில் ஒரு ஆசிரமம் கட்டினார். ஸமர்த்தர் பரளியிலும் சிவாதாரிலுமாக மாற்றி மாற்றி வாசம் செய்து கொண்டிருந்தார். சிவாஜி பரளியில் ஒரு நந்தவனம் அமைக்கலாம் அதற்குரிய ஒரு திட்டத்தை வகுத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென குரு தேவரை வேண்டினான். குருதேவர் தோட்டக்கலை பற்றிய ஒரு ஸமாஸத்தையே எழுதி. தால போதத்திலே சேர்த்தார்.

தசகம் 2 ஸமாஸம் 7ல் ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்களின் செயல்கள் ஸங்கல்பங்கள் எப்படியெல்லாம் விரிவடையும் என்பதை வரிசைப்படுத்திக் கூறியிருந்தார்.

அவர்கள் ஸ்நாநம் ஸந்தியாவந்தனம், தேவபூஜை, முதலியவற்றைத் தவறாமல் செய்வார்கள். அன்னதானங்கள் செய்வார்கள், ஆலயங்கள் கட்டுவார்கள், ராஜகோபுரங்கள் திருப்பணிகள் செய்வார்கள், தீர்த்தக் கரைகளில் அக்ரஹாரங்கள் அமைப்பார்கள். தடாகங்கள், கிணறுகள் வெட்டுவார்கள், தடாகக் கரைகளில் அமர்ந்து ஜபம் செய்ய மண்டங்கள் கட்டுவார்கள், குணங்களின் நாற்புறமும் படித்துறைகள் கட்டுவார்கள்.

देव द्वारी पडशाला । पाईरिआ दीपमाला ।

बृन्दावने पार पिपला ! बांवेधांघे तो सत्त्वगुण ॥ २०

ஆலயங்களின் பக்கத்தில் ஸேவார்த்திகள் தங்குவதற்குச் சத்திரங்கள், ஆலயத்திற்குப் படிக்கள் கட்டுவார்கள், வாசலில் கருங்கல் தீபஸதம்பங்கள் நிறுவுவார்கள். தீர்த்தக்கரையில் உள்ள ஆலமர அரசமரங்களைச் சுற்றிட உட்காரும் மேடைகள் கட்டுவார்கள்.

लावी वनें उपवनें । पुष्पाटिका जीवनें ।

निववी तापसांची मनें ! तो सत्त्वगुण ॥ २१

ஆலய வீதிகளிலே நெடிது உயருகின்ற மரங்களையோ பிராகாரத்தின் ஓரங்களில் சுற்றிலும் நந்தவனங்களையும் நீர்க்குமிழிகளையும் அமைத்து, பக்தர்கள் ஆலய வலம் வரும் போதே மனது தூய்மையும் அமைதியும் அடையுமாறு அமர்ந்து தியானம் செய்யத் தேவையான மேடைகளையும் கட்டவேண்டும். அதனால் மனித மனப் பண்பு தூய்மை பெறும்.

वृन्दावनं तुलसीवने । रङ्गमाला संमार्जने ।

ऐसी प्रीति घेतली मने । तो सत्त्वगुण ॥ २२

மேடைகளின் இடையே வெளிப்புறம் இரண்டு பக்கமும் துளசிப் பாத்திகள். அவற்றின் உள் சுற்றில் நடைபாதை நடுவில் நீளமாக முல்லைப் பந்தல் - மல்லிகைச் செடிகள் - நந்தியாவட்டை போன்ற பெருஞ்செடிகள் அமைக்க வேண்டும். இத்தகைய சேவைகளில் ஈடுபட்டவர்களே புண்ணியம் பெறுவார்கள்”.

என்றெல்லாம் குருதேவரின் ஆணைபெற்ற சிவாஜி - பூனாவிலிருந்து பூந்தோட்ட அமைப்புச் சிற்பிகளை வரவழைத்து கோவிலின் நாற்புறமும் நந்தவனமும் நந்தவனத்தை ஓட்டினாற்போல சாலை மரங்களும், அடுத்து விசாலமான சாலையும், அமைக்கும்படி திட்டம் வகுத்து அதை நிறைவேற்ற அரசு அலுவலர்களையும் சிவாஜி நியமித்தார்.

ஸமர்த்தர் அங்கு வசிக்கும் போது அவருடைய தமையனார் கங்காதரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. “ஸாதுக்கள் தனித்தனியே தவத்தில் இருந்தாலும் அந்தர்யாமியின் பிரேரணை மற்ற ஸாதுக்களை ஸந்திக்கச் செய்து விடும். அப்படி ஒரு ஆகர்ஷணசக்தி, ஒரு மஹானிடம் ஏற்படுகிறது. அதற்குக் காரணம் அவருடைய ஹ்ருதயத்தில் ஸீதாராமன் பொலிவுடன் பிரகாசிக்கிறார். ஆகவே ஸ்ரீராமன் நடமாடிய கோதாவரிக் கரையிலும் க்ருஷ்ணா நதீ தீரத்திலும் ஸஞ்சரிப்பது ராமனுடைய திருவுள்ளம். நீ தன்யன் கொடுத்து வைத்தவன்”.

ராமதாஸர் பதில் எழுதினார்

தாங்கள் தான் ஓயாத தவத்தினால் புண்யக்ஷேத்ரங்களை பவித்திரமாக்கி வருகிறீர்கள். ஞான, பக்தி, வைராக்யங்கள் திடமாக ஊன்றிவிட்ட உங்கள் இதயத்தில் யாவரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவேயன்றி, வேறு சிந்தனையில்லாத தங்களுடைய பிரவசனங்களால் ஜனங்கள் கெட்ட வழிகளைத் துறந்து நல்வழிகளில் ஊக்கத்துடன் செல்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகின்றேன். அது என் மனதிற்கு நிம்மதியளிக்கிறது.”

ச்ரேஷ்டர் - என்று மரியாதையாக அழைக்கப்படுகின்ற கங்காதரரின் வாழ்க்கை முழுவதும் ஸ்ரீமத் பாகவத, ஸ்ரீமத் ராமாயண பாராயணங்களிலும் ப்ரவசனங்களிலும் பூர்ணமாகி வந்தது. அவருடைய பக்தி ரஹஸ்யம், ஸுலபோபாயம் என்ற நூல்களுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது.

ஸமர்த்தரை, நரஸிம்ம ஸாமராஜ், திவகாரமுலே முதலிய பெரியவர்கள் வந்து சந்தித்தனர்.

சந்த்ரராவ் மோரேயை வழிக்குக் கொண்டு வருவதற்காக ஸமர்த்தர் செய்த ஸாத்விக முயற்சிகள் பலிக்கவில்லை. சிவாஜி பொறுமையிழந்தார். ஓர் அதிர்ச்சித் தாக்கவில் ஜாவலிக் கோட்டையை வசமாக்கி, சந்த்ரராவ் மோரேயை கைது செய்து கொண்டு வந்துவிட்டார். சந்த்ரராவ் சிறையில் இருந்தபடியே சூழ்ச்சிகள் செய்தார். அவை அப்பட்டமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவன் தூக்கில் ஏற்றப்பட்டான். மாவளி பிரதேசம் முழுவதும் வசமாயிற்று. அதற்கு அடுத்தாற் போலிருந்த பிரதாப்கட்டும் வசமாயிற்று. பிரதாபகட் கோட்டை ஒரு அழகான அமைப்புடன் விளங்கிற்று. அதன் பாதுகாப்பு முறைகள் வலிமையாக இருந்தன. அங்கு 1656ல் சிவாஜி பவானீ தேவிக்கு ஓர் ஆலயம் எழுப்பினார். கும்பாபிஷேகத்திற்கு ஸமர்த்தரும் விஜயம் செய்தார்.

சிவதார் குகையில் விநாயகப் பெருமானுக்கு விநாயக சதுர்த்தி விழா விமரிசையாக நடந்தது. நாம

ஸங்கீர்த்தனங்களும், வீதியுலாவும், ஏராளமான ஜனங்களை ஈர்த்தன.

#### 4. அபஸல்கானின் சூழ்ச்சி.

டெல்லியில் ஷாஜஹான் வியாதியினால் படுத்தபடுக்கையானான். ஒளரங்கஜீப்புக்கும் தமக்கும் இடையே வாரிசுப் போட்டி வலுத்தது. ஒளரங்கஜீப் அந்தச் சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டிருந்த போது, சிவாஜி துணிவு பெற்றார். ஜுன்னார் மீதும், அஹமத் நகர் மீதும் திடீர் தாக்குதல் நடத்தினார். இரண்டு இடங்களிலிருந்தும் ஏராளமான கஜானாப் பொருள்களைக் கைப்பற்றி - ராஜகட்டுக்குப் பாதுகாப்பாக அனுப்பினார். வழியே ஒளரங்காபாத் கோட்டையில் மொகலாய அரசு ஏராளமான செல்வங்களைச் சேர்த்து வைத்திருந்தது. அதைக் தாக்க முயன்றார். மொகலாய தளபதி சிவாஜியின் ஆவேசமான படைகளுடன் போரிடாமல் பின் வாங்கினான். அதைத் துரத்திப் பிடிக்க ஒளரங்காபாத் பாதுகாப்பு படைகள் தொடர்ந்தன. பாதுகாப்பற்ற ஒளரங்காபாத் கோட்டையில் புகுந்து செல்வங்களையெல்லாம் பல மூட்டைகளாகக் குதிரைகள் மீது ஏற்றிக் கொண்டு வேறு வழியாக சிவாஜி ராஜகட் போய் விட்டார்.

ஒளரங்கஜீப் கருவினான், கொக்கரித்தான். கைப்பற்றிய செல்வங்களில் சிறு பகுதியை பல மூட்டைகளாக பொதிக முதைகளின் மீது ஏற்றி டெல்லிக்கு அனுப்பி - சிவாஜி மன்னிப்புக் கேட்டார். பீஜபூர் சுல்தானை வென்று டெல்லி தர்பாருக்கு வசப்படுத்தித் தருவதாக ஆசை காட்டினார். ஒளரங்கஜீப் பின் கோபம் தணியவில்லை. ஆயினும் வாரிசுப் போட்டி மும்முறத்தில் இந்தத் தகராறில் ஈடுபட முடியாமல் சிவாஜியை விட்டுவிட்டான்.

இந்த சமயத்தில் ராமதாஸரின் ராம நாமப் பிரசாரமும் ஹிந்து உணர்வு எழுச்சியும் பேரியக்கமாக நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் பரவின. ஜனங்கள் உற்சாகமுற்றார்கள்.

பீஜபூர் சுல்தான், சிவாஜியின் வெளிப்படையான ஸாஹஸத்தைக் கண்டு அஞ்சினான். சாஹஜிக்குச் செய்தி அனுப்பினான். "சிவாஜியை அடக்கி வைக்காவிட்டால் பீஜபூர் சும்மாப் பார்த்துக் கொண்டிருக்காது" என்று.

சாஹஜி பதில் எழுதினார் "சிவாஜி இப்போது சுதந்திர கூத்தர்பதி. அவனுடன் பீஜபூர் நேரே தொடர்பு கொள்ளலாம்" பீஜபூரின் மஹமத் அதில்ஷா இறந்து விட்டான். அரசு அவனுடைய ராணி படை ஸாஹிபீயின் கையில் இருந்தது. அவள், தளபதிகள் நிறைந்து அமர்ந்திருந்த தர்பாரில் கேள்வி கேட்டாள்.

"இந்த மஹாராஷ்ட்ரப் பெருச்சாளியைப் பிடிக்க நம் அரசில் வீரர்கள் இல்லையா?"

அபஸல்கான் எழுந்தான் ஒரு லட்சம் படைகள், ஐம்பதினாயிரம் குதிரைகள், இரண்டாயிரம் யானைகள், ஐந்து கோடி தங்கமொகராக்கள் என் கைவசமானால் சிவாஜிப் பெருச்சாளியைக் கூண்டில் அடைத்துக் கொண்டு வருவேன் என்றான்.

இந்தச் செய்தி, உடன் சிவாஜிக்கும் ஸமர்த்தருக்கும் கிடைத்தது. சிவாஜி சிவாதாரில் குருதேவரை ஸந்தித்தார்.

அபஸல்கானின் படைகள் வழியெல்லாம் ஹிந்துக்களைத் துன்புறுத்தின. கோவில்களையும் மடங்களையும் இடித்தனர்.

ஸமர்த்தர் பல்லாயிரக்கணக்கான சீடர்களுக்கு செய்தியினுப்பினார். அவதிப்படுகின்ற ஜனங்களுக்கு முதல் உதவியும் உணவும் வழங்கப்பட வேண்டும். நமது இயக்கத்தில் பிடிப்புள்ள தனவந்தர்களைக் காட்டிக் கொடுக்காமல் அவர்களிடமிருந்து பண உதவி மட்டும் பெற்றுச் செயல்பட வேண்டுமென ஆணைகள் பறந்தன.

சிவாஜி பயந்து விட்டது போல நடத்தார். பீஜபூர் ஸமஸ்தானத்திற்கு தன் தந்தை செய்த பேருதவிகளையெல்லாம் நினைவூட்டி "நான் தங்கள்



ஆளுகையில் உள்ள பகுதிகளை ஆக்ரமிக்கவில்லையே ! உங்களுக்கு ஆபத்து வந்தால், என்றும் உங்களைக் காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இந்த நண்பன் மீது படையெடுப்பது தங்களுக்கு நல்லதல்ல. சமாதானமாக உடன்படிக்கை செய்து கொள்வோம்” என்று பாந்தாஜி கோபீநாத் போகீல் என்ற பீஜபூர் ஸமஸ்தானத்திற்கு நம்பிக்கையுள்ள பெரும் தனக்காரர் மூலமாக செய்தி அனுப்பினார்.

பாந்தாஜி பீஜபூர் சேனாதிபதியான அப்ஸல்கானைச் சந்தித்தார். “நாட்டிலேயே சிவாஜி ஒருவர் தான் நமது பட்சபாதி மற்ற அனைவரும் விரோதிகள். அவரையும் பகைத்துக் கொள்ள வேண்டா” மென்று தந்திரமாக பாந்தாஜி உபதேசித்தார்.

அப்ஸல்கானுக்கு நிறைய வெகுமதிகளை அளித்தார். அவனுக்கே உள்ளூர் பயம் தான். சிவாஜியின் போர்த்திறமையும், அவருடைய படைகளுடைய உள்ளார்ந்த ராஜபக்தியும் கண்டு பயந்தான். ஆயினும் வீராப்போடு பேசினான். “நமது பிரதானி க்ருஷ்ணாஜி பந்த் பரால்கர் உங்களோடு பேசுவார், அவருடைய நிபந்தனைகளுக்கு நீங்கள் கட்டுப்பட்டால் நான் பிரதாப்கட்டுக்கு வந்து தனியே உங்கள் சிவாஜியை சந்திக்கிறேன்” என்றான்.

க்ருஷ்ணாஜி பந்த் செயலாற்ற முடியாத நிபந்தனைகளை விதித்தார். பாந்தாஜி அவற்றை நேரில் சென்று சிவாஜியிடம் தெரிவித்தார். சிவாஜி கேட்டார் “இந்த நிபந்தனைகளை மீசை முளைத்தவன் எவனாவது ஏற்றுக் கொள்வானா?”

“எனக்கும் இப்படி அபிப்பிராயம் உண்டு. நேரில் மஹாராஜாவிடம் தெரிவித்து விட வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் வந்தேன். அவனோடு ஷாதாடிப் பயனில்லை. ஏற்கமுடியாது என்று சொல்லிவிடுவோமா!

“அவசரப்படாதீர்கள். ஏற்றுக் கொள்வோம் என்று சொல்லியனுப்பினால். அப்ஸல்கான் நம்மை பயந்தாங்குளி என்று நினைத்துக் கொள்வான். அதனால் நம் மீது

திட்டங்களில் அலட்சியமாக இருப்பான். அவனுடைய அலட்சியம் தான் நமக்கு பலம், மற்றொன்று க்ருஷ்ணாஜி பந்துக்கு கொஞ்சம் கர்வம் கூடுதலாகும். அவன் அப்ஸல்கானிடம் சொல்வான் சிவாஜி எளிதாக நம்மிடம் மாட்டிக் கொள்வான். என்பான். அவனுக்கு அலட்சியம் மேலும் அதிகமாகும். அது தான் நமக்குத் தேவை. மற்றொன்று, நமது படைகள் போருக்குப் போனால் வழியில் உள்ள ஜனங்களுக்கு துன்பமோ சேதாரமோ நேரக்கூடாது என்று கண்டித்து வைத்திருக்கிறோம். அவர்கள் போருக்கு வந்தால் வழியில் உள்ளவர்களுக்கு எவ்வளவு தொல்லை எவ்வளவு நாசம் ? இதைத் தவிர்க்க வேண்டும். ஆகவே அவர்களுக்கு சொல்லியனுப்பிவிடலாம்.”

“நாம் நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுப்படுகிறோம். பெரிய மேடையில், வரவேற்பு நடக்கும் மேடைக்கு கீழே மற்ற யாவரும் நிற்க வேண்டும். ஆயுதம் எதுவும் கொண்டு வராமல் இருவரும் போர் உடை அணியாமல் கனவான் உடையில் இருவரும் சந்திப்போம். பேச்சு வார்த்தை முடிந்தவுடன் இனிய விருந்துக்கு இரு பக்கத்து ஸர்தார்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவர். பீஜபூர் ஸுல்தான் வாழ்க” என்று சேதி சொல்லியனுப்பினார்.

சிவாஜியின் தாயார் ஜீஜாபாய்க்கும், முதிய மந்திரிமார்க்குக்கும் இந்த ஏற்பாடு மிகவும் கவலை தந்தது. அவர்கள் பரளியில் குருதேவரை சந்தித்தனர். “சிவாஜி குலதெய்வமான தேவி பவானீயை தர்சனம் செய்து வேண்டிக் கொள்ளட்டும் அவள் ஸுசனையாக அருள் பாலிப்பாள். அதை ஏற்று அதன்படி நடக்கட்டும்” என்று சொல்லியனுப்பினார்.

ப்ரதாபகட் கோட்டையில் நுழைந்ததும் ஒரு விசாலமான மைதானம். அதன் நடுவில் விசாலமான மேடை தயாராயிற்று. மேடை நான்கு அடி உயரம். மேடைக்கு அப்பால் பத்து அடி அகலம் தாழ்வாரம். தாழ்வாரத்தின் முடிவில் கோட்டைச்சுவரின் உட்புறம் அலுவலக அறைகள்.

கோட்டை வாசலுக்கு வெளியே நான்கு அடி தாண்டி கீழே இறங்கும் படிகள். ஐம்பது படிகள் இறங்கினால் சாலை. படிகளிலே எதிர் எதிராக இரண்டு எதிரிப் படைகள் ஆயுதம் தாங்கி நிற்கலாம். கோட்டையின் மதில்கள் எல்லாம் மஹாராஷ்ட்ரக் கொடிகளும் பீஜபூர் கொடிகளும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் பறந்தன. பாதுகாப்புக் காரணமாக தோரணங்கள் எல்லாம் மரங்களின் உச்சிகளில் கட்டப்பட்டன. தோரணங்கள் நெருக்கமாக மரங்களை மறைத்தன. மரங்களிலும் கோட்டை மதிற்சுவருக்கு மேலேயும் மஹாராஷ்ட்ர வீரர்கள் மறைந்திருந்தனர்.

சந்திப்புக்கு (10.11.1659)க்கு முதல் நாள் காலை. சிவாஜி பூஜையை முடித்துக் கொண்டு தியானத்தில் அமர்ந்தார். பக்கத்தில் ஸோநோபந்த் நின்றார். “தியானத்தின் போது நான் ஏதாவது சொன்னால் அதைக் குறித்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” குரு தேவர் ஆணைப்படி சிவாஜி உடலை ஓட்டினார் போல புஜங்களிலும் உடம்புத் தோலால் ஆன கவசமணிந்து கொண்டார் அது முழங்கால் வரை நீண்டது. இடுப்பிலிருந்து கால் வரை தொள தொளவென்று மெல்லிய பட்டு கமீஸ் உடுத்திக் கொண்டார்.

மேலே சிவப்புப் பட்டில் முழுதும் ஜரிகை குறுக்கே நெய்த பட்டு ஜிப்பா தொள தொள வென்று முழங்கால் வரை தொங்கியது. கைகளிலும் தொள தொள வென்று பட்டுக் குழாய்கள் தொங்கின. கை விரல்கள் கூரான புலி நகங்கள் கோர்க்கப்பட்டிருந்தன. நெற்றியில் கோபீ சந்தனமும் தலையில் ஜோடனைகள் இன்றி வெறும் தலைப்பாகைப் பின் தொங்கட்டானுடன் அமைந்திருந்தது.

அப்ஸல்கான் இடுப்பில் தொள தொள வென்று பைஜாமா. மார்பு திறந்து கழுத்திலிருந்து இரண்டு பக்கமும் மாலையாக பட்டு உருமால் தொங்கியது. தொந்தி வலுவாகப் புடைத்துத் தெரிந்தது.

வாசலில் வரவேற்பு கோலாஹலமாக நடந்தது. பன்னீர் சென்குகளில் இருந்து நறுமணமான பன்னீரே வழியெங்கும் தெளித்துக் கொண்டே வந்தனர்.

மேடையில் ஏறினான் அப்ஸல்கான் கைகளை பின்னால் கட்டிக் கொண்டு சிவாஜி கை கூப்பி வணங்கினான்.

“அறே பாஜி” என்று சொல்லிக் கொண்டே விடுவிடுவென்று முன்னே வந்தவனை சிவாஜி, கைகளை நீட்டி லாகவமாக அவனை அணைப்பது போல முன் வந்து மார்பில், புலி நகரங்கள் பொருந்திய கைகளைப் புதைத்தான். அப்ஸல்கான் பின்னங்கைகளில் வைத்திருந்த கூறான பிச்சவாக்கள் இரண்டை சிவாஜியின் இரு விலாவிலும் செருக நினைத்தான். அவனுடைய கைகள் துவண்டன. அவன் மார்பில் ரத்தம் பீறிட்டு அடித்தது. மல்லாக்க விழுந்தான். சிவாஜி பாய்ந்து, முகத்திலும் விரல்களை பதித்தான். பழுத்த மாங்கனிப் போலப் பருத்த கன்னங்கள் விண்டு வீழ்ந்தன. கோட்டைச் சுவர் அறைகளில் ஒளிந்திருந்த வீரர்கள் வார்களுடன் வெளியே வந்தார்கள். அப்ஸல்கானின் பிணத்தை சுற்றி நின்ற முஸ்லீம் வீரர்களைப் பிடித்து இழுத்து ஆயுதங்களை பிடுங்கி கொண்டார்கள். வாசலில் எதிர் எதிர் நின்ற படைகள் சற்று நேரம் போரிட்டன. அவையெல்லாம் கூலிப்படைகள், மஹாராஷ்ட்ர வீரர்களோ ராஜவிச்வாலம் மிக்கவர்கள். எதிரிப்படைகளைக் கைது செய்து காவலில் வைத்தனர்.

சிவாஜி முகத்திலும் மார்பிலும் அப்ஸல்கானின் உடலிலிருந்து பீரிட்ட ரத்தக் கரைகள் தெரித்தன. ஜய பவானீ ஜய ஸ்ரீராம் ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த - என்று ஜனங்களின் கோஷம் வெகு நேரம் கேட்டது.

பீஜபூரில் குழப்பம் “போர் தொடுக்கிறேன் என்று சவால் விட்ட அப்ஸல்கானுக்கு தேவையான படைபலத்தை ஸம்ஸ்தானத்தால் கொடுக்க முடியவில்லை என்று ஒரு சாரார். அப்ஸல்கான், பாந்தாஜியிடம் லஞ்சம் வாங்கிவிட்டான். அது போல சிவாஜியிடமும் முதலில் பெரும் துகை லஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு, தனிமையில் அகப்பட்டுக் கொண்டவனைக் கொன்று விடலாம் என்று ஒரு சாரார் சாஹஜி எவ்வளவோ உபகாரம் செய்திருக்கிறார். அவர் பிள்ளை

மீது படை எடுக்கத் துணிந்ததே மஹாபாபம். அதன் பயனை சாயபு அநுபவிக்கிறாள். என்று, பலர் பலவிதம் பேசினர். பீஜபூர் ஸம்ஸ்தானம் இனி தலை தூக்க முடியாது என்ற அவமானத்தை மென்று தின்று கொண்டிருந்தது.

அப்ஸல்கானின் மகன் பஸல்கான் தப்பி ஓடிவிட்டான். வீரர்கள் தலை தப்பினால் போதுமென ஓடிவிட்டார்கள். பல குதிரைகளை சிவாஜி தமது படையில் சேர்த்துக் கொண்டார்.

பங்களூரில் - தோட்டத்தில் உலா வந்து கொண்டிருந்த சிவாஜியின் மூத்த சகோதரன் சம்புஜியை அப்ஸல்கான் சில தினங்களுக்கு முன்பு தான், ஒளிந்திருந்து பாய்ந்து கொண்டு விட்டான். தீராத அந்தத் துயரத்தை அவனைக் கொண்டு ஓரளவு தீர்த்துக் கொண்டார் சிவாஜி.

மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யம் நிலைபெற்று விட்டது. சுதந்திர அரசு என்ற அந்தஸ்துடன் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளையும், தூதர்கள் நியமிப்பதையும் மேற்கொண்டது.

### 5. சாஹஜியின் மறைவு.

உடனே சிவாஜி சிவாதாருக்கு வந்து ராமதாலுரை சந்தித்தார். 'எதிர்பாராத நெருக்கடி. கொடிய சத்ருவை தனிமையில் சந்திக்க ஒப்புக் கொண்டாயிற்று. ஒவ்வொரு கணமும் திகில் தான். தியானத்தில் அமர்ந்தேன் கொஞ்சம் கூட நினைத்துப் பார்க்காத ஒரு திட்டம் உருவாயிற்று. வருகிறவன் என்னை எப்படியாவது கொண்டு விட்டு வேண்டுமென ஆயுதத்துடனேயே வருகிறான். துணைக்கு படை பலத்தை வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்ற நிபந்தனைக்குக் கட்டுப்பட்டாயிற்று. த்யானத்தில் கிடைத்த தங்கள் உபதேசம் ஒவ்வொன்றும் பலன் தந்தது. ஒன்றைத் தவிர விட்டிருந்தாலும் நான் இல்லாமல் போயிருப்பேன். அந்தந்த நிமிஷத்தில் அந்தந்த திட்டம் நினைவுக்கு வந்ததேயென ஆச்சரியம், புலி நகங்கள் கோத்த விரல்கள் அவ்வளவு வேகமாக - அவ்வளவு கூராக - பாராங்கல் போல் தடித்திருந்த அவனுடைய மார்பைக் கிழித்திருக்க வேண்டுமானால்

எவ்வளவு சக்தியும் அழுத்தமும் விரல்களுக்கு வந்திருக்க வேண்டும்! எல்லாம் குருதேவர்க்குபை".

என்று வணங்கினார் சிவாஜி.

மஹாராஜ், குருதேவர் சிவாதாரில் உட்கார்ந்து பிரார்த்தனைதானே செய்ய முடியும். மாருதியல்லவா உங்கள் உள்ளத்தில் குடியிருந்து நிமிஷம் தோறும் உங்கள் செயல்களை சரியானபடி முடுக்கிவிட்டு உங்கள் விரல்களுக்கு அவ்வளவு சக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறது. இவையெல்லாம் ராமநாமத்தின் பயன். இதோ இரண்டு வாரங்களில் ஸ்ரீராம நவமி வரப்போகிறது. திரளான ஸாதுக்களைக் கூட்டி சாபளில் ஸ்ரீ ராம நவமி விழாவை விமரிசையாகச் செய்ய வேண்டும். மஹாராஜாவும் பங்கு கொள்ள வேண்டும். பகவானுடைய திட்டம் இப்படி நிறைவேறியிருக்கிறது. ஸ்ரீ ராமன் தான் ஒவ்வொரு உள்ளங்களில் விழித்து இருந்து, இந்த மங்களமான நிகழ்ச்சிகளை நடத்திக் கொடுக்கிறான். (இக்கருத்துக்கள் நிரம்பிய பாடல்கள் தாஸபோதம் பதினெட்டாவது அத்தாயம் ஆறாவது ஸமாஸத்தில் உள்ளன.)

கிபி 1645 முதல் 1660 வரை சிவாஜியும் ஸமர்த்தரும் சேர்ந்து நடத்திய அத்துதங்கள் மறக்கவே முடியாதவை. ஆனால் இவையெல்லாம் கிரிதர் என்ற கவி எழுதிய ஸமர்த்த ப்ரதாப் என்ற நூலிலும் அநந்ததாஸின் ஸாதாஸாயனத்திலும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் மதச்சார்பற்ற ஆசிரியர்கள் என்று தம்மைப் பெருமைப்படுத்திக் கொண்ட இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆசிரியர்கள் இவற்றிற்கெல்லாம் இருட்டடிப்பு செய்து விட்டார்கள்.

அப்ஸல்கானை முறியடித்த பிறகு சிவாஜியின் சேனையில் 50000 குதிரைகளும் 4000 யானைகளும் இருந்தன. ராஜவிச்வாஸமுள்ள இரண்டு லட்சம் வீரர்கள். இவர்களைப் போஷிப்பதற்கு உபயோகப்பட்டது, நல்லவேளையாக ஓளரங்கபாத் கோட்டையிலிருந்து அள்ளிக் கொண்டு வந்த

பெரும் செல்வம். திருப்தியும் ஆர்வமுமுள்ள படைவீரர்கள் எந்த நேரமும் தயார் நிலையில் இருந்தனர்.

சில நாட்கள் ஓய்வுக்காக சிவாஜி தாம் வசப்படுத்திய பன்ஹலா, விசாலகட், ரங்களா, பவான்கட் முதலிய கோட்டைகளை சீர்படுத்துவதற்காகத் தங்கியிருந்தார். சிவாஜியின் தாயார் ஜீஜாபாய் அக்காலத்தில் சிறந்த ராஜ தந்திர விதுஷ்யாக ராஜகட் பிரதாபகட் முதலிய முக்கிய கோட்டைகளை திறம்பட பராமரித்து வந்தார். சிவாஜியின் தளபதிகள் ஓயாமல் பரந்துக்கிடக்கின்ற ஸாம்ராஜ்யத்தின் எட்டிய பகுதிகளிலும் ரோந்து சுற்றிக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

கிபி1660 ஸ்ரீ ராம நவமி சாபலில் வெகுவிமரிசையாக நடைபெற்றது. மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் பக்தர்கள் கூடி ராம நாம கோஷத்திலும் கீர்த்தனங்களிலும் கலந்து கொண்டார்கள். ரஸிகர்கள் மாறி மாறி ஆங்காங்கே அமைதியாகச் சுற்றி வந்தனர்.

ஸமர்த்தரின் முதல் சீடர் உத்தவர் தாக்கவியிலிருந்து வந்து பக்த கோஷ்டிகளில் வரவேற்பு, மேற்பார்வை, உபகாரம் முதலியவற்றைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனித்து வந்தார்.

அவர் திவ்ய நாம கீர்த்தனத்தில், ஆனந்த பரவசத்துடன் ஸமர்த்தரின் அபங்கங்களைப் பாடும் போது சிவாஜி ஒரு ஸாது போல வேஷம் தரித்து அவர் பின்னே நின்று, ஜாலராவில் தாளத்தின் கதிவரிசைகளை முழங்கிக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் காட்சி ஸமர்த்தருக்கு மட்டும் தான் கிடைத்தது.

இடையிடையே சிவாஜியின் வெற்றிச் செய்திகள் வந்து கொண்டே இருக்கும். அப்போது க்ஷத்ரபதி சிவாஜி மஹாராஜகீ ஜெய் என்ற பெரிய கோஷம் வனமெங்கும் எதிரொலிக்கும்.

பின்பு மழை நாட்களில் சிவாஜி, பன்ஹலா கோட்டையில் தங்கி இருந்தார். திடீரென்று 1661ல் பீஜபூரின் சேனை அந்தக் கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொண்டது. ஸித்தி ஜோஹார் என்ற தளபதி, கடுமையாகக் காவல் காத்தான்.

இதனிடையே மொகலாயரின் பெரிய படையொன்று பூனாவை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறதென்று சிவாஜிக்குத் துப்பு கிடைத்தது. கோட்டையிலிருந்து சரணடைவதற்காக தான் கீழே இறங்கி வருவதாக ஒரு டவாலிச் சேவகன் மூலம் சிவாஜி செய்தி அனுப்பினார். ஸித்தி ஜோஹார் உஷாராகக் காத்திருந்தான். வெகு நாழிகை ஆயிற்று. எங்கே வருகிறார்? என்று டவாலி சேவைகளை தளபதி கேட்டான். அவனைப் பக்கத்தில் காணோம். சிவாஜியின் சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டு சில வீரர்கள் கீழே இறங்கினார்கள்.

எங்கே மஹாராஜா! என்று கேட்டான் தளபதி.

“அவர் முன்னாலேயே போய் விட்டாரே!” என்றார்கள் மூட்டை தூக்கிகள். மழை கொட்டு கொட்டென்று கொட்டியது. சிவாஜியை பின் தொடர்ந்து போய் பிடிக்க முடியவில்லை. சிவாஜி நெடும் சாலை வழியே செல்லாமல் பாஜி ப்ரபு என்ற மலை வாசித் தோழன் காட்டிய வழியில் இருமலைகளின் இடுக்கு வழியாக விசாலகட் வந்து சேர்ந்தார். வழிகாட்டிய பாஜிப்ரபுவை பீஜபூர் சேனை கொண்டு விட்டது. சிவாஜி ஸதாரா வந்து சேர்ந்தார். அங்கு ஸமர்த்தர் காத்திருந்தார். ஒவ்வொரு தடவையும் சிவாஜி எதிரிகளின் பிடிகளிலிருந்து நழுவி விடுகின்ற ஸாஹஸத்தை பெரிதும் பாராட்டினார்.

சிவாஜி விடைபெற்று பூனா போய்ச் சேர்ந்தார். மொகலாயப் படைகள் ஏனோ தடைப்பட்டுத் திரும்பி விட்டன என்றறிந்தார்.

ஸதாராவில் ஸமர்த்தரைக் காண்கேசவ ஸ்வாமி வந்தார். முன்பே அவர் கிபி 1644ல் ஸமர்த்தரை மாஹூலியில் ஸந்தித்திருக்கிறார். தற்போது சிவாஜி மஹாராஜாவின் வெற்றிகளுக்கெல்லாம் ப்ரேரகராகவும் ரக்ஷகராகவும் இருக்கிறார் என்றறிந்து அவரை தர்சனம் செய்ய வந்தார் சிவாஜி. இருவரும் சேர்ந்து நாம கீர்த்தனம் செய்தார்கள். கூடியிருந்த பக்தர் கூட்டம் பேரானந்த அநுபவம் பெற்றனர்.

சிவராமஸ்வாமி என்ற வேதாந்தி வந்து தாம் எழுதியிருந்த (பஞ்சீகரணம்) என்ற நூலை ஸமர்த்தரிடம் ஸமர்ப்பித்தார். ஸமர்த்தர் அதைப் படித்துப் பாராட்டி சில பாடல்கள் எழுதி ஸ்ரீமுகம் கொடுத்தார்.

ஸமர்த்தர் சாபலுக்குத் திரும்பினார். சிவாஜி, ஒரு நாள் படாடோபமான ஆபரணங்கள் எல்லாம் பூண்டு தலையில் முத்து மாலைகள் கோத்த தலைபாகை ஜொலிக்க கம்பீரமாக நடந்து வந்த ஒருவரை அழைத்து வந்தார்.

ஸமர்த்தரும் சிவாஜியும் பரஸ்பர பரிவுடன் முகமன் கூறி அமர்ந்தனர். எதிரே வந்தவருக்கு ஒரு ஆஸனம் போடப்பட்டது.

அமர்ந்து அவர் பேசினார்.

“என் பெயர் வாஸுதேவ சாஸ்த்ரி. ஸகல சாஸ்த்ர பண்டிதன். என்ன வேணுமானாலும் என்னைக் கேட்கலாம். நான் பதில் சொல்லிவிட்டால் நீங்கள் எனக்குப் பணிய வேண்டும்” என்றார்.

அப்போது அங்கு விறகுவெட்டி ஒருவன் வெட்டிய விறகுக் கட்டைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு கோடாலியை தோளில் போட்டுக் கொண்டு வந்தான்.

அப்போது அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்த இடம் சாலை ஓரத்து மாமர நிழல். ஸமர்த்தர் ஒரு பாறையின் மீது உட்கார்ந்திருந்தார். பாறையை விட்டுத் தான் இறங்கி, விறகு வெட்டியை விறகுச் சுவையை பாறையின் மீது இறங்கும்படி கூறினார் ஸமர்த்தர்.

பாறை மீது இறக்கமறுத்து விறகுச் சுவையைக் கீழே போட்டான் அவன்.

“ஏனப்பா ! பாறையில் இறக்கவில்லை என்றார் ஸமர்த்தர்”.

“உங்களுக்குத் தெரியாதா ? என்னைக் கேட்கிறீங்களே !” என்றான் விறகு வெட்டி.

“என்னப்பா சொல்கிறாய் ?”

“பாறையிலே இருக்கிறது உங்களுக்குத் தெரியாதா ?”

ஸமர்த்தர் வாஸுதேவ சாஸ்த்ரியிடம் திரும்பி “இவன் இந்தப் பாறையிலே என்னவோ இருக்கிறது என்கிறானே! அது என்ன ?”

“அவன் ஒரு முட்டாள் விறகு வெட்டி. அவன் சொல்வதை வைத்துக் கொண்டு என்னைக் கேள்வி கேட்கிறீர்களே!”

“நீங்கள் தானே கேள்வி கேட்கச் சொன்னீர்கள். சாஸ்த்ரவிசாரம் அப்புறம் ஆகட்டும். இந்தக் கேள்விக்கு பதில் சொல்லுங்களேன்!”

இது ஒரு கேள்வி. அதற்கு இந்த நான்கு சாஸ்த்ர பண்டிதன் பதில் சொல்ல வேணுமோ ? அந்தப் பாறையில் ஒன்றுமில்லை” என்றார்.

விறகு வெட்டி சொன்னான். “ஐயா சொன்னது தப்புங்க”

“என்ன சொல்கிறாயடா ?” என்று அதட்டினார் பண்டிதர்.

“உங்க பதில் தப்புங்க. அதிலே சீவன் இருக்குங்க”.

“என்னடா ? பிதற்றுகிறாய் ? வேதாந்தம் பேசுவதாக எண்ணமோ ?”

“வேதாந்தமா ? அப்படின்னா என்னங்க ?”

“ஏதோ உளருகிறான் அவன். அவன் கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்ல வேணுமோ ?”

“நீங்கள் சொன்ன பதில் தவறு என்கிறானே விறகு வெட்டி” என்றார் ஸமர்த்தர்.

“நான் ஞானப் போர் புரிய வந்திருக்கிறேன் இவன் என்ன சொன்னால் எனக்கென்ன ?”

“ஞானப் போரா? அப்படி ஒன்று உண்டா? ஞானத்திலே போருக்கு எங்கே இடம்?” என்று கேட்டார் ஸமர்த்தர்.

“என்னவோ ஸர்வஜ்ஞர் மாதிரிப் பேசுகிறீரே? உனக்கு விதண்டா வாதம் பிடிக்காது.”

“பண்டிதரே! நீங்கள் நான் கேட்ட கேள்விக்குச் சரியான பதில் கூறவில்லை”

“நான் தான் சொன்னேனே இந்தப் பாறையில் ஒன்றுமில்லை என்று” அதை இந்த விறகு வெட்டி ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் அதற்கு நான் பிணையா!”

“தவறைத் தவறு என்று சொல்ல அதை அறிந்தவனுக்கு உரிமை உண்டே அவன் பண்டிதனாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லையே!”

“இந்தப் பாறைக்கு சீவன் இருக்கிறது என்கிறான். அது தான் விபரமறிந்த லக்ஷணமோ?”

“பாறையில் சீவன் இருக்கிறது என்கிறான். அதைப் பார்த்து விடுவோமே!” என்றார் ஸமர்த்தர். விறகு வெட்டியைக் கூப்பிட்டார். இந்தப் பாறையை உன் கோடாலியால் பிள என்றார். விறகு வெட்டி ஒரு போடு போட்டான். பாறை இரண்டாக உடைந்தது. பாறையில் உள்ளே ஒரு தேரையும் சிறுகுழியில் அது குடிப்பதற்கு ஜலமும் இருந்தது. எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். ராமதாஸர் அந்த விறகு வெட்டியைக் கைகூப்பி வணங்கினார். நெடுநாள் அநுபவமாக அவனுக்கு சில பாறைகளில் உள்ளே ஜீவன் இருப்பது கண்டிப்பாக அடையாளம் தெரிந்து வைத்திருக்கிறான். ஜய மாருதி என்று சொல்லிக் கொண்டே அவன் போய் விட்டான்.

வாஸுதேவ சாஸ்த்ரி ஸமர்த்தரின் சரணங்களில் வீழ்ந்தார். “அடியேன் வாஸுதேவன்.”

“வாஸுதேவ கோஸ்வாமி, ஐயா, நீர் ஞானத்திற்கு பகவானுடைய அநுக்ரஹம் தவிர வேறு தகுதி தேவையில்லை

என்ற பாடத்திற்கு நீங்கள் காரணமாகி விட்டீரே ! வாஸுதேவகோஸ்வாமி ஸமர்த்த சிஷ்ய கோடியில் சேர்ந்து விட்டார்.

சாஹஜி தன் புத்திரனைக் காண ஜெஜூரி வந்து சேர்ந்தார். சிவாஜி ராஜாங்க வரவேற்பு பூனாவில் நடத்தினார். ஜெஜூரியிலிருந்து தந்தையின் பல்லக்கைப் பிடித்துக் கொண்டே வந்து நகர வாயிலில் ஒரு ரதத்தில் தந்தையை ஏற்றி, தான் பக்கத்தில் நின்று சாமரம் போட்டுக் கொண்டு பவனி வந்தார். மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கின. பகவன் நாம கீர்த்தனங்கள் நடந்தன. வானவேடிக்கைகள், குதிரை நடனம் எல்லாம் நடந்தன, ஜீஜாபாயி தன் கணவரையும், தநயனையும் சேர்ந்து பார்த்து ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டாள். இது நடந்தது 1662ல். ராமதாஸரும் வந்து சேர்ந்தார். பத்து நாட்கள் பஜனை விழா நடந்தது. எங்கும் தைவமணம் கமழ்ந்தது. சில நாட்கள் தங்கினார்.

சிவாஜிக்கு நெருக்கடிக்கு மேல் நெருக்கடி. பிர்யா மலையில் தொந்தரவு கொடுத்துக் கொண்டிருந்த நமிதர்காணை ஒழித்தார். அந்தப் பகுதிக்கு மீண்டும் தொல்லை வராமல் இருப்பதற்காக அங்கு மோரோபந்த்பிங்ளே என்பவரை பேஷ்வாவாகவும் நீலோபாந்த் என்பவரை முஜும்தாராகவும் நியமித்தார். கிபி 1662க்குள் சிவாஜி மேல்கடற்கரை பகுதி முழுவதையும் வென்று விட்டார். கல்யாணிலிருந்து கோவாவரையிலும் அதீனமாயிற்று. ஐம்பதாயிரம் காலாட்படைகளும் ஏழாயிரம் குதிரை வீரர்களும் மிகுந்த கட்டுப்பாட்டுடன் துடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அபாஜீ ஸோனதேவ் என்ற கட்டிடக் கலை நிபுணரை ராய்கட்டில் அதிக வலதிகளை விரிவுபடுத்த நியமித்தார். இதனிடையே ஷயிஸ்தகான் என்ற மொகலாய தளபதி டக்கானையும் புனாவையும் ஆக்ரமித்து விட்டான். பொது ஜனங்களையும் ஹிம்ஸிக்க ஆரம்பித்து விட்டான். சிவாஜி தமது உயர்தர அதிகாரிகளுக்குக் கடுமையான தாக்கீது அனுப்பினார். “உடனே அல்லலுக்குட்பட்ட ஜனங்களை மலை

ஓரப்பகுதிகளுக்கு அனுப்பி அங்கே சில காலம் தங்குவதற்கு வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டும்”.

**ரோஹித் கோராவின் தேஷ்முக்கான, ஸர்ஜாராவ் ஜேடே** என்பவருக்கு எச்சரிக்கை பறந்தது. “மொகலாயர் உங்களது பகுதிகளின் மீது ஆக்ரமிக்கப் போகிறார்கள். அந்தப் பகுதி கிராம மக்களையெல்லாம் அப்புறப்படுத்தி. மலையடிவாரத்தில் அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் மிதப்பாக இருந்து விடக்கூடாது. விழிப்போடு தங்கள் அலுவலகத்திலிருந்து நகராமல் உஷாராக முன்னேற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும்”.

சேனைத் தலைமையகத்தின் தலைவராக இருந்த நேதாஜி பால்கருக்கு ஒரு செய்தி “முன்னேறுகிற முகலாயப் படையினருக்குப் பின்னால் தொடர்ந்து அவர்களைத் தாக்கிச் சிதர அடிக்க வேண்டும். முகலாய சேனைக்கு வேண்டிய போர்த்தளவாடங்களையும், உணவுப் பொருள்களையும், பின்னால் வழி மறித்துப் பரித்து நமது கிடங்குகளில் சேர்க்க வேண்டும்” பின்னாலிருந்து இப்படி வருகின்ற நேதாஜியின் தொல்லைகளை முறியடிக்காமல், துரத்தி மொகலாய தளபது தமது படைப் பகுதியைப் பின் வாங்க வேண்டி வந்தது. இப்படி பிளவுபட்ட படைகளை சிவாஜியின் படைகள் திடீரென்று பாய்ந்து சின்னாபின்னப்படுத்தின.

ஞஸ்தும்கான் என்ற முகலாய தளபதி (சிவாஜியிடம் பட்சபாதம் உள்ளவன்) முகலாய தளபதிகளை சந்தித்து பெரும்பாலும் மலைப் பகுதிகளாக எதிரிகளின் சாமர்த்தியமான எதிர்ப்பை சமாளிக்க நமது படைகளுக்குப் பயிற்சி இல்லை. ஒதுங்கி விடுவோம். என்று அறிவுரை கூறினார். முகலாய படை பின் வாங்கியது. நேதாஜி தப்பிவிட்டார். சிவாஜியின் படைகளுக்கும் சேதாரம் அதிகமில்லை. சிவாஜியின் யுத்த தந்திரத்தைக் கண்டு மொகலாயப் படைத் தலைவர்கள் பிரமித்தார்கள்.

புநாவில் தமது அரண்மனையானலால்மகாலில் ஓய்யார வாழ்க்கை நடத்துகின்ற ஷயிஸ்தகானை முன்னால் வேட்டு வைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார் சிவாஜி. ஷயிஸ்தகான் மொகலாய தர்பாரில் ஒரு பெரும் புள்ளி. அவனுடைய பாட்டானார் அஹமத் உல்தௌலா மொகலாய ஸாம்ராஜ்யத்தின் மஹாவீரன். ஜஹாங்கிரீன் மனைவி நூர்ஜஹான் ஷயிஸ்தகானுக்கு அத்தை, அவனுடைய தந்தை அஸப்ஞஜா அவனுடைய சகோதரீ மும்தாஜா, ஜமாநா ஷாஜஹானின் மனைவி. ஷாநாவாஸ்கார் அவளுடைய சகோதரன், அவனுடைய பெண்ணை ஒளரங்கஜீப் மணந்திருக்கிறார். ஒளரங்கஜீப்பின்பலபடை எடுப்புகளுக்கு தலைமை தாங்கி வெற்றி தந்திருக்கிறான். அவனை ராஜ பிரதிநியாகப் புனாவிற்கு அனுப்பினான் ஒளரங்கஜீப். அவன் தன் அரண்மனையில் பரத்தையர்களுடன் கூடிக் கும்மாளம் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதைச் சிவாஜியால் பொறுக்க முடியவில்லை.

இந்த நேரத்தில் கிபி 1662ல் சிவாஜிக்கு ஒரு திடுக்கிடும் செய்தி வந்தது. அவருடைய தகப்பனார் ஹோட்டிகிரி என்ற இடத்தில் குதிரை மீது சவாரி போய்க் கொண்டிருந்த போது குதிரை ஒரு கல்லில் பட்டுத் தடுக்கி விழ அதன் மேலிருந்து குப்புற விழுந்து அந்த இடத்திலேயே காலமானார்.

தாங்க முடியாத துயரத்தின் மீது மற்றொரு கனமான சோகம் சிவாஜியின் உள்ளத்தை அழுத்தியது.

மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யத்திற்கு அடிக்கோல் நாட்டி வளர்த்த மஹாபுருஷனுக்கு உரிய முறையில் ஈமச்சடங்குகள், நாடெங்கிலும் பரவியிருக்கின்ற தந்தையுடைய விச்வாலிகள் அனைவரும் கூடிச் சிறந்த முறையில் செய்ய முடியாமல் போகிறதே என்ற பச்சாத்தாபத்தை தீர்க்க முடியாமல் வெகுநாட்கள் குமுறிக் கொண்டிருந்தார். 1662ல் சாஹஜிக்கு ஈமச்சடங்குகள் ஹோட்டிகிரியிலேயே நடந்தன. சிவாஜி மனதில் பெரும் கமையோடு திரும்பினார்.

## 6. ஷயிஸ்தகானின் தோல்வி

ஷயிஸ்தகானுக்கு பூனாவில் பலத்த பாதுகாப்பு கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. லக்ஷம் குதிரைகள், ரோஹிலா பட்டாணிய வீரர்கள் ஆயிரம், சுத்தி வீச்சில் சிறந்தவர்களும், துப்பாக்கிகளும் பட்டாக்கத்திகளும் குவிந்திருந்தன.

சிவாஜி குருதேவரை த்யானம் செய்தார். பவானீ தேவியை வழிபட்டார். முக்யமந்திரிகளை அழைத்துப் பேசினார். ஆர்ப்பாட்டமான போர் தொடுப்பதில் பயனில்லை. மொகலாயர்களுக்குச் சரியான சூடு கொடுக்க வேண்டும். அது கமுக்கமாக நடந்து பேரதிர்ச்சியைக் கொடுக்க வேண்டும்.

1663 ஏப்ரல் 5 அன்று சிவாஜி தனது மறைவிடத்திலிருந்து வெளியே வந்தார். மாவலவீரர்கள் ஆயிரம் ஆயிரமாக நான்கு படைகள். தமக்குத் துணையாக இரண்டு பிராமண வீரர்கள் தாஜி பாபுஜி, சிம்நாஜி பாபுஜி. நேதாஜியின் தலைமையில் 1000 வீரர்கள். மோரோபாத்தலைமையில் 1000 வீரர்கள்.

லால்மஹாலின் அமைப்பு சிவாஜிக்கு அத்துப்படி. அதன் ரஹஸ்ய அறைகள் சுரங்கப்பாதையெல்லாம் மிக ரஹஸ்யமானவை. மற்றும் இரண்டு தலைவர்கள் இரண்டு 1000 படைக்கு அரண்மனைக்கு அப்பால் ஒரு மைல் தூரத்தில் அரண்மனையின் நான்கு பக்கங்களிலும் மறைந்திருக்க வேண்டும். அதற்குப் பூனா ஜனங்கள் ஒத்துழைப்பார்கள்.

அரண்மனையைச் சுற்றினால் போல பூந்தோட்டம். பல வகைப் பூச்செடிகள் ஆள் உயரம் வளர்ந்தவை.

சுரங்கப்பாதை வழியாக சிவாஜியும், இருசகோதரர்களும், 200 வீரர்களும், தோட்டத்தில் புகுந்து கும்மிருட்டில் சலசலப்பின்றி செடிகளினிடையே மறைந்திருந்தனர். தோட்டத்துக்கு வெளியே நாற்புறமும் பலத்த பாதுகாப்பு. தோட்டத்துக் காவலர் இருவர். அவர்கள் மூக்கிலே மயக்க மருந்து ஊற்றிய துணி திணிக்கப்பட்டது. இருவரும் சுருண்டு வீழ்ந்தனர். ஜன்னல்கள் எல்லாம்

திறந்திருந்தன. கம்பியில்லாத ஜன்னல்கள் தரையிலிருந்து 5 அடி உயரத்தில் இருந்தன. சிவாஜி முன்பே அந்த இருநூறு வீரர்களுக்கு அவரவர்கள் எந்த பக்கம் ஜன்னலில் ஏற வேண்டுமென வரைபடத்தில் காட்டியிருந்தார். நல்ல கும்மிருட்டு. 200 வீரர்களுக்கும் வாயினால் குழல் ஊதி (சீட்டி) லம்ஜைஞ செய்யப்படும் அப்போது ஏறினால் போதும்.

சிவாஜியும், சகோதரர்களும் ஜன்னலில் ஏறினர். ஷயிஸ்தகான் மஞ்சத்தில் படுத்துக் குரட்டை விட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனைச் சுற்றி அவலமான நிலையிலே ஐந்தாறு பெண்கள். சிவாஜி மஞ்சத்தின் மீது பாய்ந்து ஏறி தன் கூரியவாளை ஷயிஸ்தகானின் மூக்கின் அருகே கொண்டு போனான். மூக்கை அறுக்க வேண்டுமென்று திட்டம். அதற்குள் கான் மூக்கு அருகே இடது கையைக் கொண்டு போனான். சுத்தி வீச்சில் அவனுடைய மூன்று விரல்கள் பட்டு அறுந்து வீழ்ந்தன.

மூக்கு முனையில் காயம். ஷயிஸ்தகானின் கண்களில் சூடாக ரத்தத் துளிகள் வீழ்ந்தன. கண்களைத் திறக்க முடியவில்லை கைகளில் பிசுபிசுவென்று ரத்தம் கசிந்தது. கூக்குரல் இட்டான், இந்தத் தாமதத்திற்குள் சிவாஜியும் சகோதரர்களும் 200 வீரர்களும் அமைதியாக சுரங்க வழியில் வெளியேறினர். கடைசி வீரன் சுரங்கப் பாதையை கவனமாக மூடிவிட்டான்.

அரண்மனையில் நடந்த களேபரம் வெளியில் தெரியப் பல நிமிஷங்கள் ஆயின. அதற்குள் நாலாயிரம் வீரர்களும் ஆங்காங்கே இருந்து விலகி அஸூர வேகத்தில் குதிரைகளை உசுப்பினர். சிவாஜி மலைப் பகுதியில் தமது மறைவிடம் சேர்ந்தார். வீரர்கள் ராஜகட் சேர்ந்தனர்.

ஏப்ரல் 6ம் தேதி காலையில் துக்கம் விசாரிக்கப் படைத் தலைவர்கள் அரண்மனைக்குப் போனார்கள். ஐஸ்வந்த் ஸிங் என்ற மூத்தப் படைத் தலைவன் குனிந்த தலைநிமிராமல் நின்று கொண்டிருந்தார். "நீர், வந்த கபோதிகளைத் தேடிக்கொண்டு போயிருப்பீர்களோ என நினைத்தேன் என்று



குத்தலாகச் சொன்னான். ஷயிஸ்தகான் பாதுகாப்புப் படைத் தலைவர்களை வாய்க்கு வந்தபடி ஏசினான். மொகலாய ஸாம்ராஜ்யத்திற்கே இது பெருத்த அவமானம் என்றான். ஒளரங்கஜீப் சிறினான்.

சிவாஜி ஸிம்மகட்டில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார் என்றறிந்து பெரும்படையோடு ஸிம்ஹகட மீது பாய்ந்தான். யானை மீது சவாரி செய்து கொண்டு ஸிம்மகட் வாயிலில் நுழைந்தளவில் தோண வாயிலிலிருந்து ஒருதுப்பாக்கி குண்டு யானையைக் கொன்று வரவேற்றது. ஒரு பெரும்படை சிவாஜி வசப்பட்டது தான் மிச்சம். ஜுன்னாரில் சிவாஜி படையுடன் சேர்ந்தது. தன் பிள்ளையையும் இழந்து விரல்களையும் ஒரு கையையும் இழந்து திரும்பும்போது டெல்லியிலிருந்து உடனே வந்து சேருமாறு ஷயிஸ்தகானுக்கு உத்தரவு வந்தது. டெல்லி வந்த ஷயிஸ்தகானுக்கு முகம் காட்டாமலேயே ஒளரங்கஜீப் அவனை வங்காளத்து ஒரு பகுதிக்கு தாலுத்தராக அனுப்பிவிட்டான்.

அந்த சமயம் போர்ச்சுகீஸிய யாத்திரிகர் காஸ்மி டிகுர்தா என்பவர் இந்தப் பகுதிக்கு யாத்திரை வந்தார். சாபலில் ஸ்ரீ ராமர் கோவிலையும், ஸமர்த்தரின் செல்வாக்கையும் அவருடைய இயக்கத்தின் மக்கட் சேவையையும் பாராட்டி எழுதியிருக்கிறார்.

## 7. காண்டோபா தரிசனம்

சிவாஜியை சந்திக்க குருதேவர் பூனா சென்றார். “உங்களுக்கு மாருதி பரம அநுக்ரஹம் பண்ணியிருக்கிறார். ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் ஸீதாதேவியைத் தேடிச் சென்றது போலல்லவா நீங்கள் ஷயிஸ்தகான் அந்தப்புரத்தில் தைரியமாக நுழைந்திருக்கிறீர்கள். ஹநுமான் உங்களோடு லீலை பண்ணியிருக்கிறார். மொகலாய தர்பார் இந்தச் சேதி கேட்டு அவமானம் தாங்காமல் வயிற்றெரிச்சல் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. மஹாராஜா மாபெரும் வெற்றியைப் பெற்ற நீங்கள் ஏன் சுணக்கமாகக் காணப்படுகிறீர்கள்.”

சிவாஜியின் உள்ளத்தில் தேக்கி வைத்திருந்த துயரமெல்லாம் கலகலவென்று கண்ணீராக வெளிவந்தது. விசித்து விசித்து அழுதார்.”

மஹாராஜ் ! உங்களுக்கு என்ன ? ஏன் இப்படி அழுகிறீர்கள் ?

குருதேவ ! “என் தந்தையை இழந்து விட்டேன் குருதேவா ! நான் மஹாபாவிடாகிவிட்டேன். தேசமே கனவிலே கூடக் காணாத ஹிந்து ஸ்வராஜ்யத்தை பயங்கரமான சூழ்நிலையில் குருதேவருடைய க்ருபையாலே தனி ஒருவனாக ஸ்தாபித்து என் கையில் பத்து வயதிலேயே கொடுத்தார். அதற்குப் பிறகும் அவர்பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்சமா ? நஞ்சமா ? தன்னுடைய மஹாபுருஷ ஒளியிலேயே இந்த முஸ்லீம் கும்பல்களை கண் கூச வைத்து திக்குமுக்காடச் செய்தார். அவரை மஹாராஜாவாக்கி ராய்கட்டில் ஸிம்மாஸனத்தில் அமர வைக்கலாம் என்று கனவுகண்டேன். தங்களுக்குத் தான் தெரியுமே ! மேலுக்குமேல் கெடுபிடிகள் வந்து கொண்டே இருந்தன. கடைசியாகத் தாயாரோடு அவரை நான் சந்தித்த போது என் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர் சொன்னார் ! இப்பொழுது வேண்டாம். அப்படி ஏதாவது விழாக்கொண்டாடினாயானால் முஸ்லீம் அரசுகளுக்கு மனக்கொதிப்பு அதிகமாகிவிடும். அவர்களையெல்லாம் குருதேவர் க்ருபையால் நீ ஒடுக்கிவிடுவாய். அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று சொன்னார்.

“கடலில் அலை ஓய்ந்து ஸ்நாநம் செய்ய முடியுமா ? ஜனங்களிடையே நமது செல்வாக்கு எவ்வளவு வளர்ந்திருக்கிறது என்பதை தங்களுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்வதன் மூலம் காண்பிக்கலாம் என நினைக்கிறேன்”

நீ நியாயம் தான் சொல்கிறாய். ஆயினும் சற்றுப் பொறு. கொஞ்சம் திடப்படுத்திக் கொள். பிறகு பார்க்கலாம் என்று சொல்லி மறுத்து வந்தார்.

இனி, நான் என்ன சாதித்தால் தான் என்ன ! நான் செய் நன்றியில்லாத பாவி ஆகிவிட்டேனே”.

ஸமர்த்தர் குறுக்கிட்டார். “அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள் மஹாராஜ். அவர் ஆரம்பித்த நற்பணியை நீங்கள் பலமடங்கு பெரிதாக்கிச் சாதித்து விட்டீர்கள். அதில் அவருக்கு ரொம்ப ஸந்தோஷம். என்னிடம் அதை பல தடவை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

சிவாஜி:- “நான் அதை நினைக்கவில்லை. அவருடைய அந்திம காலத்தில் அவரை கவனிக்க முடியாமல் போய்விட்டேன். ஒரு மலைப்பகுதியில் குதிரையிலிருந்து விழுந்து மரித்தாரே. என்னைப் பெற்ற அந்தப் பொன் உடலுக்கு நகரமெங்கும் பல்லக்கில் ஏற்றி ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்று ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் பின் தொடர, தானங்கள் எல்லாம் விமரிசையாகச் செய்து தஹனம் செய்திருக்கவேண்டாமா ! இறந்த இடத்திலேயே அவசரம் அவசரமாக சடங்குகளை முடிக்க வேண்டி வந்ததே !.

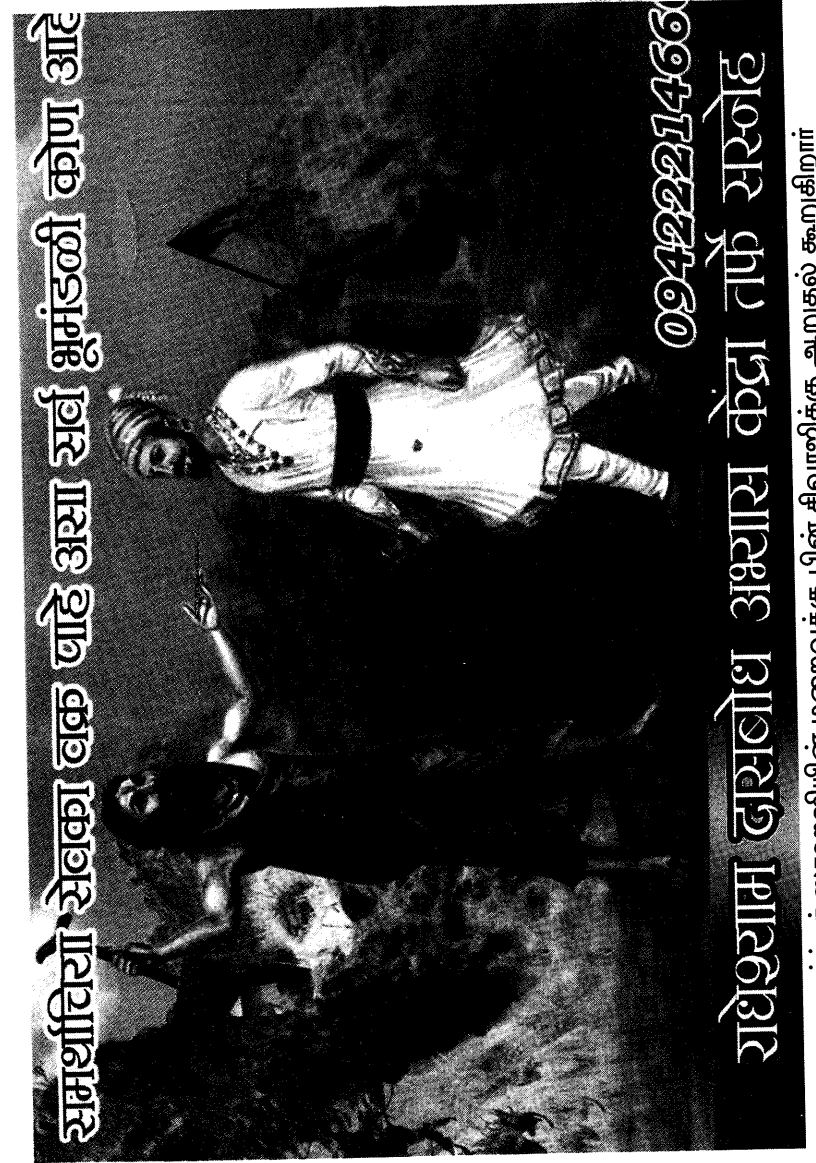
“மஹாராஜா ! ஸ்ரீராமனும் இப்படித்தான் தவம் செய்து தன்னைப் பெற்ற தந்தைக்கு தம் கையால் தகனம் செய்ய முடியவில்லையே என்று அழுதார். தன்னை - துர்ஜாதன் - கெட்ட பிள்ளை என்று நொந்து கொண்டார்.

இந்த பச்சாதாபம் உங்களுக்கு வந்திருக்கிறதே ! அது நியாயம் தான். உளமாரக் கண்களால் கண்ணீர் விடுவது அவசியம் தான். அதனால் மனது சுத்தமாகும். ஆனாலும் சற்றுயோஜித்துச் சொல்கிறேன். நீங்களும் சற்றுப் பவானீயை த்யானம் செய்யுங்கள்” என்றார்.

30 நிமிஷங்கள் தியானம் செய்தனர். ஸமர்த்தர் கூறினார்.

“மஹாராஜா ! உங்களுக்கு இவ்விதம் பித்ருகர்மா சரிவரச் செய்ய முடியாமல் போனதற்கு ஏதாவது காரணம் தெரிகிறதா !”

“குருதேவா ! குடும்பத்தில் ஏதோ தவறு நேர்ந்திருக்கிறது - என்று தோன்றுகிறது”



ஸமர்த்தர் ஸாஹஜியின் மறைவுக்கு பின் சிவாஜிக்கு ஆறுதல் கூறுகிறார்

“ஆமாம் அதுதான் சரியான ஸூசனை. உங்களுக்கெல்லாம் தலைமுறை தலைமுறையாகக் குலதெய்வம் என்று உண்டு. அவர்தான் மல்லாரி மார்த்தாண்ட பைரவர். அவருக்கு ஆலயம் இங்கு தான் ஜெஜ்ஜரிக்கு அருகில் உள்ளது. மஹாராஷ்டிர க்ஷத்ரியர்கள் அனைவரும் வந்து தர்சனம் செய்து காணிக்கை செலுத்துவார்கள். அவரை காண்டோபா “கண்டவுடன் அருள் செய்பவர்” என்று சொல்வார்கள் அவருடைய ஆலயம் ஒரு காட்டுக்குள் இருக்கிறது - இந்த ஊர் ஜனங்களில் ஒருவரை அழைத்துக் கொண்டு போவோம் வாருங்கள் என்றார். நிறைய கூடைகளில் பழ வகைகளை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினார்கள். மலைக் காடுகளில் ஒற்றையடிப் பாதையில் சிறிது தூரம் நடந்தனர். அங்கு எதிர்த்த மலையின் அடிவாரத்தில் திறந்தவெளியில் பனிரெண்டு அடி உயரத்தில் ஒரு மூர்த்தி, குதிரை சவாரி செய்து கொண்டு இடையில் செருகிய உடைவாளுடன் வலது கையில் ஒரு பூச்செண்டுடன் தலையில் உயர்ந்த கிரீடமும் மார்பில் நுணுக்க வேலைப்பாடுடைய ஆபரணங்களும், பக்கவாட்டில் அமர்ந்து, நேர்முகமாக முகம் திரும்பி தர்சனமளித்தார் காண்டோபா.

அங்கே ஏற்கனவே ஒரு சிறு பக்தர் கூட்டம் நின்று பஜனைப் பாடல்கள் பாடிக்கொண்டு, கொண்டு வந்த பழங்களை உரித்து வைத்துப் படைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவற்றுடன் சிவாஜி கொண்டு வந்த பழங்களும் உரித்து வைக்கப்பட்டன. பின்புறமுள்ள செங்குத்தான மலையில் படிகள் வெட்டப்பட்டிருந்தன. அதன் வழியே ஏறி நீண்ட காட்டு மலர் மாலைகள் சூட்டப்பட்டன. பக்கத்தில் ஒரு சுனை. அதில் அமுதம் போல தீர்த்தம், உரித்த பழ வகைகளைக் கலந்து ஒரு பக்தர்கள் தேக்கு இலைகளைப் பரித்து அவற்றில் வழங்கினர். தாம் கொண்டு வந்து இருந்த குவளைகளில் சுனையிலிருந்து நீர் எடுத்து வந்து கொடுத்தனர். அந்த பக்தர்கள் ஸ்வாமி தர்சனம். ராஜ தர்சனம் பெற்று ஆனந்தக் கூத்தாடினர். சிவாஜி மன அமைதி பெற்றுப் பூனா திரும்பினார்.

### 8. முஸ்லீம் பக்தர்.

ஜய ராம ஸ்வாமி என்ற பக்தர் முன்பே ஸமர்த்தரிடம் 1644ல் மாஹூலியில் ராமநாம உபதேசம் பெற்றவர். அவர் வாடகாவம் என்ற ஊரில் உள்ள ஸமர்த்த மடத்தின் மஹந்த். ஓயாமல் ராம நாம ஜயமும் அபங்க கீர்த்தனங்களும் பாடி மக்களைக் கூட்டி ஸ்ரீமத் பாகவத ப்ரவசனம் செய்வார். அவருடைய ப்ரஸங்கங்கள் புகழ் பெற்றவை.

அவர் ஒரு சமயம் க்ருஷ்ணாநதியும் கொய்நா நதியும் ஸங்கமிக்கின்ற கரத் கேஷத்திரத்திற்குச் சென்றார். அங்குள்ள மடத்தில் ஐந்து நாட்கள் பிரவசனம் செய்தார். அவர் கீர்த்தனம் பாடும் போது மிகவும் நுணுக்கமான ஸங்கீத பிரயோகங்களை அநாயாஸமாகப் பொழிவார். அவருடைய ஸங்கீதத்தைக் கேட்கவே நல்ல கூட்டம் கூடும். அந்த ஊரில் ஒரு முஸ்லீம் பிரமுகர். இசைப் பித்து. நல்ல ஸங்கீதம் எங்கு நடந்தாலும் ஆவலுடன் போய்க் கேட்பார். அவருக்கு ஜய ராமதாலின் ஸங்கீதப் புலமை காதில் வீழ்ந்தது.

அன்றிரவு மடத்து வாசலில் நின்றபடியே ஜய ராமதாலின் விநிகையைக் கேட்டார். தம்பூரா மட்டும் துணையாக அவர் க்ருஷ்ண நாமங்களை இசையில் கோத்துப் பாடின போது முஸ்லீம் பிரமுகர் பரவசமானார். இசை மஹிமையினால் க்ருஷ்ண நாமம் ஒரு பங்கு இனித்ததென்றால் அந்த நாமம் காட்டிய வடிவம் முஸ்லீம் பிரமுகரின் உள்ளத்தில் பல பங்கு அழுத்தமாகப் படிந்து விட்டது. அதை மனக் கண்ணால் கண்ட அவர் உள்ளம் பூரித்தது. அந்த வடிவத்தை கண்களால் பார்த்து விட வேண்டும் என்ற வேட்கை பிறந்து விட்டது.

இரவு முழுவதும் தூங்கவில்லை, மறுநாள் காலை அவர் ஜய ராம ஸ்வாமியை ஸந்திக்க மடத்திற்கு வந்தார். மடத்து வாசலில் பந்தல் போட்டிருந்தது. அதில் காத்திருந்தார். சில நிமிஷங்கள் ஆயின. ஜய ராமஸ்வாமி வெளியே வந்தார். பிரமுகர் கை கூப்பி வணங்கினார். இருவரும் பந்தலிலேயே அமர்ந்தனர்.

“பாயீ தாங்கள் யார் ? என்ன விசேஷம் ? என்னைக் காணவந்திருக்கிறீர்கள்”.

“என்னை ஹகீம்பாயி என்பார்கள். எனக்கு இசையில் மிகுந்த ஈடுபாடு. தங்கள் இசையின் பெருமை கேள்விப்பட்டு நேற்றிரவு இங்கு வந்து கேட்டேன். இசை நுணுக்கங்களை எவ்வளவு லாகவமாகப் பாடுகிறீர்கள்”. இப்படிப் பாடுவதற்கு எத்தனை ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்றீர்களோ ! சற்று நேரம் கழித்து - கன்ஹையா என்று ஒரு பையனை அழைத்துப் பாடினீர்களே, அவனுடைய குறும்புகளை எடுத்துச் சொன்னீர்களே, அவை என் மனதில் பதிந்து விட்டன. அவனோடு ஒரு சிறு குட்டிவினையாடினானே அவளையும் நான் பார்த்து விட வேண்டும். அவர்களை அழைத்து வருவதற்கு எவ்வளவு செலவானாலும் அதை முன் கூட்டியே தந்து விடுகிறேன். அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை என் கற்பனை - என்று சொல்லி என்னை ஏமாற்றி விடாதீர்கள். அவர்கள் உண்மையாக இல்லாவிட்டால் உங்கள் இசையில் இவ்வளவு இனிமை இன்பம் காணமுடியாது. ஒரே ஒரு முறை அவர்களை நான் பார்த்தே ஆக வேண்டும் தயவு செய்யுங்கள்” என்றார்.

ஜய ராமஸ்வாமி இதைக் கேட்டுத் திகைத்தார். அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற ஆழ்ந்த நம்பிக்கையை நினைத்து விந்தார். குருதேவரை ஸ்மரித்தார்.

“பாயீ ! அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள் ? எனக்குத் தெரியாது - எங்கள் குருதேவருக்குத் தான் தெரியும்”

“அவர் எங்கே இருக்கிறார் ? நான் பார்க்க முடியுமா ?”

“சில நாட்கள் பொறுங்கள். அவர் இங்கே வருவார்”

“அவர் எங்கே இருக்கிறார் சொல்லுங்கள் நான் பல்லக்கு அனுப்புகிறேன்”

“அழைப்புக்கெல்லாம் இணங்கமாட்டார். அவர் இஷ்டமிருந்தால் வருவார். சற்றுப் பொறுங்கள். நான் மனதார உங்களுக்காக வேண்டிப் பார்க்கிறேன்”

குருதேவருக்குத் தன் சங்கடங்களை எடுத்துச் சொல்லி தான் இங்கிருந்து கிளம்ப முடியாத நிலையில் - கடிதம் எழுதுவதாக விண்ணப்பித்தார்.

குருதேவர் மறுநாள் காலை வந்து சேர்ந்தார். ஊர் எல்லையில் அவருக்குக் கோலாஹலமான வரவேற்பு - நாமகோஷம். முஸ்லீம் பிரமுகர் எட்டி நின்று அவரை தர்சித்தார். முரட்டு முஸ்லீம். உணர்ச்சியை மீறி அவருடைய உள்ளம் கனிந்தது கை கூப்பி வணங்கினார். கூட்டத்துடன் மடத்துக்கு வந்தார். ஆரவாரம் அடங்க இரண்டரை நாழிகைகள் ஆயின. கூட்டம் கலைந்தது.

சற்று நேரம் கழித்து, ஜய ராம ஸ்வாமி ஸமர்த்தரை அழைத்துக் கொண்டு வாசலுக்கு வந்தார். தானறியாமல் முஸ்லீம் பிரமுகர் கை கூப்பி வணங்கினார்.

மலர்ந்த முகத்துடன் ஸமர்த்தர் வாங்க ! பாயீ ! நலம் தானா!

நலம்தானுங்க. ஆனால், தங்கள் தயையினால் என் விருப்பம் நிறைவேறினால் மேலும் மேலும் நான் பெறுவேன் நலம்.

ஜய ராம ஸ்வாமி, வெளியில் அழைத்து வருவதற்கு முன்பே குருதேவரிடம் விஷயம் தெரிவித்திருந்தார்.

“பாயீ - உங்கள் உள்ளார்ந்த விருப்பம் வீண் போகாது. உண்மைக்குக் கடவுள் கட்டுப்படுவான். இன்று மாலை ஐந்தாறு கூலி ஆட்களுடன் - உங்கள் மீனாரத்தின் பின்புறம் வாருங்கள்” என்றார்.

மாலை அவர் தயாராக இருந்தார். ஸமர்த்தர் ஜய ராமஸ்வாமியுடன் உடன் பாடுகின்ற பொருக்கி எடுத்த சீடர்களுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பின்புறச் சுவரை ஒட்டினாற் போல - ஒரு பள்ளம் தெரிந்தது. அங்கே ஆட்களை விட்டு தோண்டிச் சொன்னார். பத்தடி ஆழம் தோண்டினதும் ஒரு மண்டபத்தின் முகப்பு தெரிந்தது. மீண்டும் நோண்டிச் சொன்னார். மேலும் பத்தடி

தோண்டினதில் - ஒரு வாசற்புறம் இடிந்து சற்று இடைவெளி தெரிந்தது. இடைவெளி வழியாக உள்ளே தோண்டிச் சொன்னார். கோயில் கர்பக்ருஹக் கதவு உடைக்கப்பட்டு உள்ளே மண் அடைந்து கிடந்தது. ஒரு ஆளிடமிருந்து மண்வெட்டியை வாங்கி ஜய ராமஸ்வாமியை விட்டு மெதுவாக கவனமாக மண்ணை வெட்டிச் சொன்னார்.

ஜய ராமஸ்வாமி கைகளினாலேயே மண்ணைத் தோண்டினார். சற்று நேரத்தில் தலைகுப்புற இரண்டு சிலாமூர்த்திகள் வெளிப்பட்டன. ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த. ராதேச்யாம ராதேச்யாம - என்று பாடிய படியே மூர்த்திகளை வெளியே கொணர்ந்தார். அவருடைய சீடர்களும் சேர்ந்து கொள்ள ராதேச்யாம ராதேச்யாம என்று பாடினார். ஹகீம் சாகிப் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். ஜய ராம ஸ்வாமியின் ராதேச்யாம ராதேச்யாம என்ற இசைக்கு ஏற்ப இரண்டு மூர்த்திகளும் நடனமாடின. போதுமான வெளிச்சம் எங்கிருந்தோ பாய்ந்தது.

ஸமர்த்தரே ஆச்சரியப்பட்டார். “ஹகீம்பாயீ ! நீங்கள் பாக்யசாலி. நான்கு இரவுகளில் உங்களுடைய ஆழமான அழுத்தமான ஈடுபாட்டுக்குக் கண்ணன் கனிந்து விட்டான்”.

முஸ்லீம் பிரமுகர் ராதேச்யாம் ராதேச்யாம் என்று சொல்லி கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டே இருந்தார்.

பிறகு, ஸமர்த்தரின் ஆணைப்படி தமது மாளிகையின் விசாலமான வெளிப்புரத்தில் தெருவை நோக்கி ஓர் ஆலயம் கட்டிச் சொல்லி அங்கே அந்த ராதாக்ருஷ்ண மூர்த்திகள் பிரஸந்நமாயினர்.

### 9. வயிற்று வலிக்குப் புலிப்பால் மருந்து.

ஸமர்த்தர், கிபி1654 முதல் 1664 வரை சிவாதாரிலே இருக்கப் போவதாகத் தான் கூறி வந்தார். ஆயினும் ஸாதுக்களும் ஸம்பவங்களும் மாறி மாறி அவரை இழுத்துக் கொண்டே இருந்தன. இடையே நீண்ட நாட்கள்தாஸ போதப் பாடல்கள் இயற்றியதிலும் கழிந்தன. கல்யாணஜி அவர்

அருகிலேயே இருந்து பாடல்களைப் பதிவு செய்து கொண்டு வந்தார்.

ஸமர்த்தர் மஹாபலேச்வரம் சென்றார். அங்குக் கோயில் கொண்டுள்ள பரமேச்வரனின் திருவடிகளில் தாஸபோதத்தை ஸமர்த்தரிப்பித்தார். ஸ்ரீராமன் திருவருளால் எழுந்த தாஸபோதம் முற்றிற்று என்று முடிவில் குறிப்பிட்டார். ஹரியும் ஹரனும் ஒன்று என்ற அடிப்படைத் தத்வம் ஆழமாக உள்ளே பதிந்திருந்ததினால் - ஸ்ரீராமன் திருவருளால் மலர்ந்த நூலைப் பரமேச்வரன் திருவடிகளில் ஸமர்த்தரிக்கிறோமே - என்று கூச்சப் படவில்லை.

இப்படிக்காடுகளில் அலைந்து கொண்டிருந்த போது திடீரென்று வயிற்றுவலி வந்து விட்டது. உட்காரவும் முடியாமல் நிற்கவும் முடியாமல் துடித்தார் - மலைச்சரிவில் உள்ள சிறு பொந்தில் படுத்து விட்டார். கல்யாணஜி பக்கத்தில் உள்ள கிராமத்திற்கு மருந்து வாங்கி வரச் சென்றார்.

அந்த சமயம் குருதேவரைத் தேடிக்கொண்டு சிவாஜி அங்கே வந்தார். கிராமத்தில் கிடைத்த கஷாயத்தை வாங்கிக்கொண்டு இருவரும் குருதேவரிடம் வந்தார்கள். அதைக் குடித்தார்குருதேவர். வலி அதிகமாகிவிட்டது. அந்த வழியே ஒரு கிழவன் போய்க் கொண்டிருந்தான். ஸாது ஒருவர் வயிற்றுவலியால் துடிப்பதைப் பார்த்தான்.

“ஐயோ பாவம் ! சாமிக்கு காற்று உள்ளுக்குப் போய்விட்டது. இந்தப் பக்கத்திலே படுகாரமான காற்று உண்டு. அது பூந்து விட்டால் இப்படித் தான் செய்யும். தீரவேதீராது. அதுக்கு ஒரே ஒரு மருந்து தான் உண்டு. அது இங்கே எப்படிக்கிடைக்கப்போறது ? எப்படி சாமியார் சாப்பிடப் போகிறார் ? வேறு வழியிலே இது தீராதுங்களே” என்றான்.

“என்னப்பா ! அந்த மருந்து. சொல்லேன்” என்று கேட்டார் சிவாஜி.

“சொல்லி என்ன ஆகப்போவுது ? அது லேசிலே கிடைக்காதுங்களே !”

“அதைப் பற்றி நீ கவலைப்படாதே ! மருந்தைச் சொல்”

“புலிப்பால் ஒரு ஆழாக்கு வேணுங்க. குடித்தால் அடுத்த கணம் வயிற்று வலி இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விடும்”

இவ்வளவு தானே ! என்றார் சிவாஜி. குதிரை மீது ஏறி காட்டுக்குள் புகுந்து விட்டார். “ஐய ஸ்ரீராம” என்று ஹநுமானை நினைத்தார். பதினைந்து நிமிஷங்கள் புதர்களில் சுற்றினார்.

அங்கு ஒரு பதினாறடி வேங்கை. அப்போது தான் பிறந்திருந்த மூன்று குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அது நிமிர்ந்து பார்த்தது. சிவாஜி தன் கையில் உள்ள கத்தி வில் அம்புறாத்தூணிகளை கழற்றிக் கீழே போட்டார். கையில் மரக் கோப்பையுடன் ஒவ்வொரு அடியாக ராம நாமம் சொல்லிக் கொண்டு புலியை நோக்கிச் சென்றார். குறிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்த புலிக்கு சிவாஜி தன் ஆயுதங்களைக் கழற்றிக் கீழே போட்டதைப் பார்த்த உடன் அதன் அந்தராத்மா சொன்னது “இவனால் பயமில்லை” யென்று. தலைசாய்த்து படுத்துக் கண்களை மூடிக் கொண்டது - மூன்று குட்டிகள் மூன்று காம்புகளில் ஊட்டிக் கொண்டிருந்தன. நான்காவது காம்பைப் பிடித்து அதில் கோப்பையைச் செருகினார். மூன்று கணங்களில் கோப்பை நிரம்பிவிட்டது. மெதுவாக வந்து ஆயுதங்களைப் பூட்டிக் கொண்டார். திரும்பிப் பார்த்தார் புலியை ஹநுமான் தடவிக் கொண்டிருந்தது போல ஒரு காட்சியோ பிரமையோ. குதிரை ஏறி குருதேவரிடம் வந்தார். சுடச்சுட அந்தப் பாலை குருதேவர் பருகினார் “அப்பாடா” என்று குருதேவர் எழுந்து விட்டார்.

ஸமர்த்தர் அரசனைக் கேட்டார். நீங்கள் எங்கே இந்தப் பக்கம் வந்தீர்கள் ?

“பீஜபூரில் ஒரு அவசர நெருக்கடி - படைகள் சாலை வழியாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன. நான் குறுக்கு வழியில்

புகுந்தேன். பரமபாக்யம் குருதேவருக்கு ஒரு சேவை செய்கின்ற பெரும் பாக்யம் கிடைத்தது”.

“மஹாராஜா ! எனக்கு வெகுநாட்களாகவே ஒரு ஸந்தேகமுண்டு - ஹநுமானின் பக்தரா ? ஹநுமானின் அவதாரமா ? என்று. இன்று அது தீர்ந்து விட்டது. மேலும் சொன்னார் “மாருதி எப்போதும் எனக்கு ஸமய ஸஞ்ஜீவியாக மனதில் தோன்றுவார். இன்று நேரேயே வந்துவிட்டார்”.

“எனக்கு ஒரு ஸந்தேஹம். இன்று தீர்ந்துவிட்டது. தாங்கள் ராமதாஸரில்லை. லாக்ஷாத் ஸ்ரீராமபிரானே!”.

பீஜபூரைப் பற்றி கவலைப்படாதே! அது எளிதில் தீர்ந்து விடும்.”

சிவாஜி வணங்கி விடைபெற்றார். பீஜபூர் கலவரம் பிசுபிசுத்து விட்டது. சிவாஜி ராய்கட் திரும்பிவிட்டார்.

ஸமர்த்தரும் பரளி திரும்பிவிட்டார். வழியில் மஹாலியில் க்ருஷ்ணா வென்றா ஸங்கமத்தில் ஸ்நாநம் செய்துவிட்டு கிளம்பினார். அங்கேமெளனபாபாவின் சீடர்கள் காரஸாரமாக எதையே விவாதித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் விவாதத்தைக் கேட்க மக்கள் கூடிவிட்டனர். ஏசல்களையும் கிண்டல்களையும் நையாண்டிகளையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் ரஸித்தனர். ஸமர்த்தர் சற்று நேரம் நின்றார். பிறகு ஒரு பாடல் பாடினார்.

பூமியின் கனமென்ன ? வானத்தின்

நீளமும் அகலமுமென்ன ? கடலின்

உப்புத் தண்ணீரின் அளவென்ன ?

வானத்து மீன்களின் எண் என்ன ?

இதுகாறும் நீங்கள் தின்ன சோற்றின் எடையென்ன ?

என்று பாடிக் கொண்டே சீடர்களுடன் வழி நடந்தார். சாபலுக்கு வந்தார். முக்கியமான பல சீடர்களை அழைத்தார். இது வரை தாஸ போதத்திற்கு எத்தனை பிரதிகள்

எடுக்கப்பட்டுள்ளன. நிறைந்தவை எத்தனை ? குறைந்தவை எத்தனை ? அழகாக எழுதப்பட்டவை எத்தனை ? அவசரமாக கிறுக்கி எழுதப்பட்டவை எத்தனை ? என்றெல்லாம் கணக்கெடுக்கச் சொன்னார். நாடெங்கிலும் பரவியுள்ள மடங்களில் தாஸ போத பிரதிகள் உள்ளனவா ? இல்லையெனில் உடனே அதை சேகரிக்கும் முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றெல்லாம் வற்புறுத்தினார். சீடர்கள் சுருசுருப்பு அடைந்தனர்.

### 10. ஸமர்த்தரின் குதிரை ஏற்றம்.

சிவாஜி சாபலுக்கு வந்தார். வரும்போது - அருமையான வெள்ளைக் குதிரை ஒன்றை அலங்கரித்து அழைத்து வந்தார். குதிரையைப் பரிபாலிக்க இரண்டு குதிரை வீரர்களையும் அழைத்து வந்தார்.

“என்ன இதெல்லாம் ?” என்று கேட்டார் குருதேவர்.

“குருதேவர் இனிப் பாத யாத்திரை செய்யலாகாது தங்கள் சவாரிக்காக இந்தக் குதிரையைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். உங்களுக்கு மெய்க் காவலர்களாகவும் குதிரையைப் போஷிப்பவராகவும் இரண்டு வீரர்கள் உடன் இருப்பார்கள்”.

சீடர்கள் பயந்தார்கள் “குருதேவருக்கு இந்த வயதில் குதிரை ஏற்றமா ? வயது அறுபதாகி விட்டதே” என்றனர்.

ஸமர்த்தர் எழுந்து குதிரை அருகே சென்றார். திமிலில் ஷாட்டுக் கொடுத்தார். குதிரை மெய் சிலிர்த்தது. பாய்ந்து ஏறி கால்களில் வெண்கலப்படி வளையங்களை கோத்துக் கொண்டு லகான்களை இடது கையில் வாங்கிச் சுண்டினார். குதிரை பறந்தது. துணைக் குதிரைகளும் பறந்தன. சாபல் வீதியெல்லாம் ஸமர்த்தர் குதிரை சவாரியைக் காணத் திரளெனக் கூட்டம். இரண்டு மூன்று மைல்கள் சவாரி செய்து விட்டு திரும்பி வீதி முனையில் நுழையும் போதே.

ஐய ஐய ரகுவீர ஸமர்த்த - என்ற கோஷம் வாளைப் பிளந்தது.

சிவாஜி ஆனந்தமாகக் கைகொட்டி குருதேவரை வரவேற்றார். நின்றதும் அருகில் சென்று லகானை வாங்கிக் கொண்டார். ஸமர்த்தர் குதிரை முதுகில் கைவைத்து எழும்பிப் பக்கத்தில் குதித்தார். ஸந்தோஷ ஆரவாரம் அடங்க வெகு நேரமாயிற்று.

### 11. ஜயசிங் ஒப்பந்தம்.

ஷ இஸ்தகான் ஒரு மொகலாய அரசு குடும்பத்து வீரன். அவனை கேலிக்கூத்தாக அவமானப்படுத்தி விட்டான் மலைப் பெருச்சாளி இந்த ஆங்காரம் ஒளரங்கஜீப்பின் உள்ளத்தில் குமுறிக் கொண்டே இருந்தது. அவனை அதே மாதிரியில் பழி தீர்க்க வேண்டும் - என்று முடிவு செய்தான். ஜயஸிங் என்ற ஒரு ராஜ புத்ரஹீரன் சிற்றரசன். ஜயஸிங் மனக் குமைச்சலோடு ஒளரங்கஜீப்பிக்குக் கட்டுப்பட்டான். அவனை மிகவும் மரியாதையாக நடத்தினான் ஒளரங்கஜீப். தர்பாரில் உயர்ந்த அந்தஸ்து கொடுத்திருந்தான். அந்த அளவில் திருப்தி அடைந்த ஜயஸிங் - தான் நேர்மையாளன் - பல போர்களில் வெற்றி தேடித்தந்து ஒளரங்கஜீப்பின் நன் மதிப்பைப் பெற்றவன். அவனுடைய தலைமையில் ஒரு பெரிய ஸேனையை அனுப்பி சிவாஜியை உயிரோடு பிடித்து வரும்படி அனுப்பினான்.

ஜயஸிங் சிவாஜியின் ஆளுகைக்குட்பட்ட எல்லைப் பகுதிகளைத் தன் வசமாக்கிக் கொண்டு புனா அருகே வந்து விட்டான். அப்போது ராமதாலரை தர்சிக்க பரளி சென்றிருந்தார் சிவாஜி. செய்தி கிடைத்தது. குருதேவருடன் கலந்து ஆலோசித்தார். ஜயஸிங் ஒரு ராஜபுத்ரஹிந்து. அவனை வசப்படுத்திவிடலாமா? ஆனால் நேர்மையாளனான அவன் நம் வலையில் சிக்குவானா? ராம நாமம் சொல்லி, ஹநுமானை உள்ளத்தில் இருத்தி, பேசிப்பாருங்கள் என்று ஆலோசனை கூறினார் குருதேவர்.

சிவாஜி, புனாவுக்கு விரைந்தார். மஹாராஷ்ட்ர தளபதி - சிவாஜிக்கு வெற்றி தேடித்தந்த வீரன் முராரி பாஜி. பெருமதிப்புக்குரியவர். அவரை ஜயசிங்கிடம் தூது

அனுப்பினார். சிவாஜி நேரே வந்தால் பேசத்தயார் - என்றான் ஜயசிங்.

முராரிபாஜியை அழைத்துக் கொண்டு சிவாஜி ஜயஸிங்கை சந்தித்தார்.

“நாங்கள் ராஜபுத்ரர்கள். இந்த மொகலாயர்களால் தாக்கப்பட்ட போது - நீங்கள் உதவிக்கு வரவில்லையே”

“உதவிக்கு வரத்தயாராக இருந்தோம். ராணாபிரதாப்புக்கு உதவிக்கரம் நீட்டினோம். அவர் எங்களை வீரர்களாகவே மதிக்கவில்லை. பதுங்கிப் பாய்கின்ற குள்ளநரிகள் என்று சொன்னார்” சிவாஜி மேலும் சொன்னார்.

“ஆம் இதுவே உண்மை. இப்போது நான் சபதம் செய்கிறேன். உங்கள் அரசை உங்களுக்கு மீட்டுத் தருகிறேன் சற்று இடைவெளி கொடுங்கள்”.

ஜயஸிங் சற்று மயங்கினான் உடன் ஸுதாரித்துக் கொண்டான்.

“உங்களை நம்புகிறேன். இந்த கெடுபிடியான நேரத்தில் - நான் பின்வாங்க முடியாது. அது என் நேர்மைக்குத் தக்கது அல்ல. பெரும்படையை ஒளரங்கஜீப் என்னை நம்பி அனுப்பியிருக்கிறான். அதற்கு ஈடுகட்டுகிறாப் போல நீங்கள் பணிந்தால் நான் போரிடாமல் திரும்புவேன்”.

“என்ன செய்ய வேண்டும் சொல்லுங்கள்”.

“நீங்கள் இந்தப் பகுதியில் உள்ள இருபத்து மூன்று கோட்டைகளை விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்”.

“நான் தங்கள் மாட்சிமைக்கு அடி பணிகிறேன். தங்களுக்கு உட்பட்டு - தங்கள் ஆணையின் பேரில் எந்தெந்தப் பகுதியை மாட்சிமை விரும்புகிறதோ அதையெல்லாம் என் படைபலம் கொண்டு ஜயித்து உங்களுக்கு வசப்படுத்துவேன். இதன் பொருட்டு தங்களை நான் ஆக்ராவில் தனிமையில் வந்து சந்திக்கிறேன். அதற்கு முன் என் வசமுள்ள 23 முக்கியமான கோட்டைகளை விட்டுக் கொடுக்கிறேன்” என்று எழுதி ஸீல் வைத்துக் கொடுத்தார் சிவாஜி.



இக்கடிதத்தை - டெல்லி தர்பாருக்கு அனுப்பினான் ஜயஸிங்.

“மாட்சிமையிடமிருந்து அனுமதி வருகின்ற வரை போருக்கு ஆயத்தமாக உஷார் நிலையில் காத்திருப்பேன்” என்று தன் செய்தியையும் சேர்த்து அனுப்பினான் ஜயஸிங்.

டெல்லி தர்பார் ஜயசிங்கின் திறமையைப் பாராட்டியது. மேல் உத்தரவுப்படி. ஜயஸிங் ஸேனையைப் பின் வாங்கியது.

ராமதாஸ குருதேவர் ஆசி பெற்று சிவாஜி 5.3.1966 அன்று ஆக்ரா நோக்கிக் கிளம்பினார். ஒரளங்கஜீப்பிடம் - மூன்றாவது சாஹஸத்தை - நேரில் காட்டுவோம் என்ற உற்சாகத்துடன் தகுந்த முன்னேற்பாடோடு கிளம்பினார்.

அன்றிரவு ஸமர்த்தருக்கு ஒரு கனவு, துளஜாபவானீ பார்காட் மலைக்கு வந்திருப்பதாகவும், தர்சனத்துக்கு வரவும்” என்றும் கனவு. கண் விழித்தார், ஸமர்த்தரின் தமையனார் கங்காதரன் - ஸமர்த்தரின் இளவயதில் பால லீலையின் ஒரு இக்கட்டில் சிக்கிக் கொண்டே போது துளஜா பவானீக்கு வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறார். “அம்மா என் தம்பியைக் காப்பாற்று. உன்னை வந்து தர்சனம் செய்வான்” அந்த வேண்டுகல் இன்னும் நிறைவேறவில்லை. சிவாஜியோ துளஜாபவானியின் கோவிலை இன்னும் கட்டி முடிக்கவில்லை. ஸமர்த்தர்ப் பார்த்தித்தார்.

“அம்மா தாயே ! உனக்கு எவ்வளவு கருணை ? இந்தச் சிறுவனும் உனக்கு வேண்டுகலை நிறைவேற்றவில்லை உனக்கு கோவில் கட்டி முடிக்காத நிலையில் எனக்காக பார்காட் மலையில் காத்திருக்கின்றாயே ! அம்மா ! இதோ வந்தேன். செவ்வரளீ மலர் கொண்டு வந்து உன் திருவடிகளில் சேர்ப்பேன். தங்க மலரென ஏற்றுக் கொள்வாயோ ! இந்த அற்பனின் ஸமர்ப்பணமும் உனக்கு கசப்பாகுமோ ! என் கையில் கிடைத்தது இது தான். இதுவும் உன் படைப்பு தானே வேறு என்னிடம் என்ன இருக்கிறது ! மனது ஒன்று தான் உண்டு. அதைத் தானே ஸமர்ப்பிக்க முடியும். நாற்ற உடலிலிருந்து வேறு எதையும் ஸமர்ப்பிக்க முடியாதே !

எங்களுக்கு நேர்ந்த இன்னல்களையெல்லாம் நீயே தயை கூர்ந்து அவ்வப்போது நீக்கிவிட்டாயே ! என் தாயே ! உன் கிருபையால் நான் நன்றாக இருக்கிறேன். ஆனால் ஒரே ஒரு வேண்டுகோள் உண்டு. அதைத் தவறாமல் நிறைவேற்றிக் கொடு அம்மா,

என் சீடன் இன்று கூடிப்பதி சிவாஜி. அவன் உன்னுடைய குழந்தை அல்லவா ? நீ அவர்களின் குலதெய்வம் அல்லவா ? அவன் இன்று பெரிய ஆபத்தில் தானே போய் மாட்டிக் கொள்ளப்போகிறான் அம்மா ! பட்ட நிலையில் உள்ள அவன் உன்னை நினைக்கிறானோ இல்லையோ நான் நினைக்கிறேன் அம்மா ! நாட்டைக் காப்பாற்றி ஸநாதன தர்மத்தை நிலை நாட்டுவேன் என்ற லட்சியம் அவனுடைய தானாலும் அதனால் பயனடைய விரும்புகிறவர்கள் உன் குழந்தைகளல்லவா ! எத்தனையோ அரக்கர்களை அழித்திருக்கிறாயே ! அவர்கள் ஸாதாரண மனிதர்களைத் துன்புறுத்தவில்லை. தேவர்களைத் துன்புறுத்தினார்கள். இப்போது வந்திருக்கின்ற அரக்கர்களோ வேத நெறியை அழித்து மதமாற்றம் செய்கிறார்கள். அப்பாவி மக்கள் அந்தக் கொடுமைக்கு பலி ஆகின்றனர்.

சிவாஜிக்கு வெற்றியைக் கொடு. எங்கள் பொறுமையைச் சோதிக்காதே. இது ஒன்று தான் என் வேண்டுகோள். இதை நிறைவேற்றினால் உலகம் வாழும் - சாந்தி நிலவும்”.

இந்தப் பாடலைப் பாடிக்கொண்ட ஸமர்த்தர்ப் பாரகாட் மலையில் ஏறினார் (நாட்டுப்பாடல் முறையில் இந்தப் பாடலை துளஜாபவானியின் ஆலயத்தில் இன்றும் பாடுகிறார்கள்) தேவியை தர்சனம் செய்தார். தியானம் செய்தார். கண் மூடியிருந்தது காலில் குரு குருவென்றது கண் விழித்துப் பார்த்தார் கருநாகமொன்று படம் எடுத்து ஆடிப் பக்கத்திலிருந்த புற்றில் மறைந்தது.

## 12. சிவாஜி சிறைவாசம்.

முன்பு ஷயிஸ்த்கான் தோல்வியுற்றுத் திரும்பிய போது ஆங்காரத்துடன் - வழியில் உள்ள துலஜாபூரில் புகுந்தான். அப்போது துலஜாபவானிக்கு - சிவாஜி விபத்தில்லாமல் திரும்பியதற்காக அந்த ஊர் மக்கள் பெருவிழா எடுத்தனர். ஷயிஸ்த்கான் ஆத்திரத்தோடு அதனிடையே புகுந்து பக்தர்களைச் சிதறி ஓடச் செய்து தேவியின் கோயிலில் புகுந்து தேவியை பின்னப்படுத்த முடியாமல் - பிடுங்கி கீழே தள்ளிவிட்டுப் போய் விட்டான். இந்தச் சேதி தெரிந்து தமது குலதெய்வமான தேவியின் கோயிலை உடன் கட்டிவிட வேண்டுமென சிவாஜி ஸர்தார்களுக்கு ஆணையிட்ட வேளையில் தான் - ஜய்ஸிங்கின் முற்றுக்கை நேர்ந்தது. தாஸபோதத்தில் குருதேவர் சிவாஜிக்கு தேவிக்கு ஆலயம் கட்டும்படி ஆணையிட்டப் பகுதிபதினெட்டாவது தசகத்தில் உள்ளது. அதையெல்லாம் நினைத்துத் தான் தற்போது பாரகாட் மலையில் தேவி தர்சனம் செய்து நேர்த்திக் கடனை முடித்து தேவியின் அருள் பெற்றது.

ஒளரங்கஜீப் பீஜபூர் மீது படை எடுத்துத் தோற்றுப் போன போது அவர் படையில் சேர்ந்து போரிட்ட ஆப்கானியப் பதான்கள் எழுநூறு பேரை அங்கேயே கை கழுவி விட்டான்.

இந்தப் பட்டாணியர் சிவாஜியிடம் கூலிப்படையாக உழைக்க முன் வந்தனர். சிவாஜியின் மந்திரிகள் தயங்கினார்கள். சிவாஜி சொன்னார் "நம்முடைய அரசாங்க அமைப்பு விழிப்புடன் செயல்பட்டால், நமது படை வீரர்கள் எப்போதும் நல்லவிதமாகப் போஷிக்கப்பட்டால், அவர்களுடைய ராஜவிச்வாஸம் மழுங்காமல் இருந்தால், இந்த ஆப்கானியப் பட்டாணியர் நமக்கு உயிரைக் கொடுத்து சேவை செய்வார்கள். நமக்கு, ஹிந்து தர்மத்திற்கு விரோதம் பாராட்டுபவர்கள் தான் எதிரிகள். பட்டாணியர்களுக்கு முஸ்லிம் என்ற மதக் கொழுப்பு கிடையாது. நாம் அவர்களை மதித்து நடத்தினால் அவர்கள் விச்வாஸமாக நமக்கு உயிரைக் கொடுப்பார்கள்" என்றார்.

ஒளரங்கஜீப்பை சந்திப்பதற்காக சிவாஜி ஆக்ரா நோக்கிக் கிளம்பிய நேரத்திலே இப்படி சில சில்லரை கெடுபிடிகளை சமாளிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

சிவாஜி ஆக்ரா நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தனர் ஜனங்கள். சிவாஜி தனது குமாரன் பத்து வயது சாம்புஜியை அழைத்துக் கொண்டு இருநூறு குதிரை வீரர்கள் தொடர முன்னே சென்றார்.

இதனிடையே சிவாஜியின் அருமை நண்பரான நேதாஜி பாட்கர், ரகசியமாகச் சில சூழ்ச்சிகள் செய்து, ஆட்சியின் வட பகுதியில் ராஜபுத்திரர்களிடம் இருந்து சிவாஜி தன் வசப்படுத்திய மலைப் பகுதிகளை தன் வசப்படுத்திக் கொண்டு ஒளரங்கஜீப்பிடம் சென்று ஒப்படைத்து விட்டார். எதிர்பாராத இந்தச் செல்வத்தை ஏற்றுக் கொண்ட ஒளரங்கஜீப் நேதாஜியைக் கேட்டான்.

"ஏன் இந்த மாற்றம்? நேதாஜி சொன்னார்".

சிவாஜி அடங்காப்பிடாரி. திடீர் திடீரென ஏதாவது செய்து வீரர்களைத் திக்குமுக்காட வைத்து விடுகிறார். தளபதிகளில் எவரையும் மதிப்பதில்லை. எத்தனையோ உபகாரம் செய்த என்னை அவமானப்படுத்திவிட்டார். தங்களுக்கு சேவை செய்து சிவாஜிக்கு சரியான பாடம் புகட்டுவேன்" என்றார் நேதாஜி.

பல ரஹஸ்யங்களை - ஒளரங்கஜீப்புக்கு சொன்னார். ஒளரங்கஜீப்புக்கு நம்பிக்கை வந்து விட்டது. ஜயசிங், நேதாஜி இருவரை வைத்துக் கொண்டு சிவாஜியைப் பிடித்து விடலாம் என்று தீர்மானித்தார்.

நேதாஜி கட்சி மாறிவிட்டார் - என்ற செய்தி - சிவாஜியை திடுக்கிடவைத்தது. சிவாஜி பிரார்த்தனைகளை முடித்துக் கொண்டு ஒளரங்கஜீப் தர்பாருக்கு கிளம்பிப் போனார்.

ஒளரங்கஜீப் சிவாஜியின் தாமதத்தை நினைத்து உருமிக் கொண்டிருந்தார். சிவாஜியை - தர்பார் வாசலில் ஜயசியங்கும்

நேதாஜிபாட்கரும் - உருவிய கத்தியுடன் வரவேற்றனர். ஒரு நொடி கண்சுமிட்டலில் அவர்கள் தமக்கு ஆதரவு என்பதைப் புரிந்து கொண்டார் சிவாஜி. சிவாஜிக்கு ஒரு ஓரத்தில் ஆஸனம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் அவர் அமரவில்லை.

சிவாஜி எந்த திடீர் தாக்குதலுக்கும் தயாராக உடும்புக் கவசத்துடன் தான் வந்திருந்தார். உடைவாள் இடுப்பில் பக்கவாட்டில் தொங்கியது - அதன் பிடியில் கை வைத்து நடந்து வந்த சிவாஜி இரண்டு கைகளையும் தூக்கிச் சேர்த்து வணங்கினார்.

ஒளரங்கஜீப் நிமிர்ந்து பார்த்துச் சிரித்தான். கால் மேல் காலை மாற்றிப் போட்டுக் கொண்டு தன் ஆஸனத்தில் சாய்ந்து கொண்டான். மண்டபத்தின் இருபுறத்திலும் உருவிய கத்திகளுடன் வீரர்கள் உஷார் நிலையில் நின்றிருந்தனர்.

திடீரென ஒளரங்கஜீப் ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்தான் "இவன் கையில் விலங்கிட்டுக் கைது செய்து பாதுகாப்புச் சிறையில் வையுங்கள் - என்று கூறி உள்ளே சென்று விட்டான்.

ஜய்சிங்கும் நேதாஜியும் சிவாஜியின் கைகளைப் பலவந்தமாகப் பிடித்து இழுத்து கையில் இரும்பு விலங்குகளை மாட்டிப் பூட்டினார். உருவிய கத்திகளுடன் வீரர்கள் புடை சூழ விலங்குகளைச் சங்கிலிகளில் கோத்து சிவாஜியைத் தரதரவென்று இழுத்துச் சென்றனர். தர்பாரில் இருந்தவர் அனைவரும் கை கொட்டிச் சிரித்தனர்.

சிவாஜி திரும்பி பார்த்தார். தன்னை கட்டி இழுக்கின்ற இருவரையும் பார்த்தார்.

சிம்மக் குரலில் கர்ஜித்தார். "நீங்கள் ராஜபுத்திரர்கள் தானா ? வெட்கமில்லை உங்களுக்கு ? ஸூத்ரபதி கைகளில் விலங்குமாட்டத் துணிந்து விட்டீர்களே!"

நேதாஜி சொன்னார். "ஆமாம், நாங்கள் வெட்கம் கெட்டவர்கள் தான். ஆனால் உன்னைப் போல கேடு கெட்டவர்கள் அல்ல."

ஜயசிங் கூறினார்.

"நீ பூனாவில் என்னைக் கெஞ்சிக் கெஞ்சி தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு இருப்பது மூன்று கோட்டைகளை கோட்டை விட்டாயே ! அப்படி கேடு கெட்டவர்கள் நாங்கள் அல்ல. எங்களை பாதுஷா ராஜமரியாதை கொடுத்து அரசாங்கத்தில் முக்கியப் பதவி கொடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். உன்னைப் பூனாவிலேயே தீர்த்துக் கட்டியிருப்பேன். பாதுஷா - அவனை விட்டுவிடு - என்று ஆணையனுப்பினார். அதனால் விட்டு விட்டு வந்தேன். கொக்கரிக்காதே ! சும்மாகிட !" என்று அதட்டினார்.

இதைக் கேட்டு தர்பார் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்த ஸர்தார்கள் ஆச்சரியப் பட்டனர். ஜயசிங் - நேதாஜிபட்கர் இவர்களின் ராஜவிச்வாஸத்தைப் பாராட்டிக் கொண்டே கலைந்தார்கள்.

நேதாஜி பாட்கரைப் பார்த்துக் கேட்டார், சிவாஜி - "நீ மராட்டியன்தானா ?"

நேதாஜி பாட்கர் சொன்னார்.

"நான் மராட்டியன் தான். உன்னைப் போல நயவஞ்சகன் அல்ல. போரிட்டு வெற்றி பெறாமல் - அப்ஸல்கானைக் கொன்றாய். ஷயித்கானை அவமானப்படுத்தினாய். நீ மட்டும் தைரியமாக நேருக்கு நேர் நின்றால். உன்னை முஸ்லீம் படைகள் பூண்டோடு அழித்திருக்கும்" என்றான். இதைக் கேட்டு - ஜயசிங்கே ஆச்சரியப்பட்டான். உண்மையாகவே நேதாஜி சிவாஜியை வெறுக்கிறானா ?

சிவாஜி கண்சுமிட்டினார். ஜயசிங் புரிந்து கொண்டுவிட்டான் - சுற்றி நின்றவர்களை விலக்கிச் சிறைக்கு இழுத்துச் சென்றனர்.

இந்த நாடகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒளரங்கஜீப்பின் அணுக்கத் தோழர்கள் ஒளரங்கஜீப்பிடம் சென்று ஒப்புவித்தனர்.

ஒளரங்கஜீப் நினைத்துக் கொண்டான் “என்னதான் ஹிந்துக்களை வெறுத்தாலும், ஹிந்துக்களின் ராஜவிச்வாலம் மிகவும் உயர்ந்தது தான்”.

சிவாஜியை பந்தோபஸ்தாகச் சிறையில் அடைத்து விட்டு ஜெய்ஸிங்கும் நேதாஜியும் பாதுஷாவை அணுகினார்கள்.

“சிவாஜியைச் சிறையில் அடைத்து வைத்திருக்கிறோம்” சிவாஜி தர்பாரை அவமானப் படுத்தியதற்கு என்ன தண்டனை? சிரச் சேதம் செய்து விடலாமா? உடனே நிறைவேற்றி விடுகிறோம்.

ஒளரங்கஜீப் சற்று யோஜித்தான். மாருதி அவன் உள்ளத்தில் புகுந்தார்.

“அவசரப்படாதீர்கள். அவனை வைத்துக் கொண்டு இந்த சீக்கியர்களை சமாளித்து விடலாம் என்று நினைக்கிறேன். சாதாரணச் சிறை வேண்டாம். ஒரு நல்ல பாதுகாப்பான சகல செளக்ய - வசதிகள் உள்ள கட்டிடத்தில் வைத்து விடுங்கள். ஆனால் கண்கொட்டாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். அவனுக்கு நல்ல உணவுகள் அனுப்புங்கள். அவனுடைய ஆத்திரம் சற்று அடங்கட்டும்” என்றான்.

“நல்ல யோஜனை! உங்களுடைய தீர்க்க தர்சனம் வேறு யாருக்கும் கிடையாது”.

“புகழ்வது அப்புறம் ஆகட்டும். காரியத்தைப் பாருங்கள். நான்கு நாட்களுக்கு பிறகு நீங்கள் சிவாஜியிடம் போய் - என் தாண்டுதல் இல்லாமல் நீங்களே பேசுவது போல போய் பேச வேண்டும் “சீக்கியர்களை உன்னால் வழிக்குக் கொண்டு வர முடியுமானால் உனக்கு விடுதலை வாங்கித் தருகிறோம்” என்று சொல்லிப் பாருங்கள்”.

“மாட்சிமைக்கு ஒரு விண்ணப்பம். நாங்கள் மாட்சிமையின் தயவில் ஏதோ நல்லபடியாக இருக்கிறோம் - என்ற பொறாமையினால் அவன் எங்களை மதிக்கமாட்டான். எங்கள் பேச்சு எடுபடாது”.

ஒளரங்கஜீப் விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டான். அவன் தனது மகன் “முரத்” இளவரசனைக் கூப்பிட்டனுப்பினான்.

“பிள்ளாய்! மலைப் பெருச்சாளிக்கு உன்னிடம் பெரிய மதிப்பு உள்ளது. நீ போய் அவனிடம் பேசினால் நம் காரியம் கை கூடும்”.

“தாதாபாய்! என்ன விஷயம்?”

“பெரிய விஷயம் ஒன்றுமில்லை. சிவாஜி நம்மிடம் வசமாகச் சிக்கி விட்டான். அவனை ஒழித்துக் கட்ட வேண்டுமென தளபதிகள் சொல்கிறார்கள்”.

“தாதாபாய்! அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் செய்து வீடாதீர்கள். அவன் மிகவும் நல்லவன். ஊரெல்லாம் அவனைக் கொண்டாடுகிறது!!

பைத்தியக்கார உலகம். ஏதாவது பேசும். அதையெல்லாம் கவனியாதே. சிவாஜி நல்லவன் என்கிறாயே! அவன் நமக்கு ஒரு காரியம் சாதித்துக் கொடுக்கட்டுமே! அவனை நாமும் கொண்டாடுவோம்.”

“நியாயமாக இருந்தால் அவர் செய்வார்.

அதைத் தான் சொல்ல வந்தேன். நாம் நம் வழியிலே நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருக்கிறோம். அது இந்த சீக்கியர்களுக்குப் பொறுக்கவில்லை. நமக்குத் தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். சிவாஜி அவர்களிடம் போய் நல்ல தனமாகப் பேசி நமக்கும் அவர்களுக்கும் ஒரு சமாதான ஒப்பந்தம் செய்து கொடுத்தால் நாம் சிவாஜியை விட்டுவிடுவோம். அவர் தனது ராஜ்யத்தை ஆளலாம்”.

“தாதாபாய் நல்ல யோஜனைத்தான். அவரிடம் போய் பேசிப் பார்க்கிறேன்”.

முரத் இளவரசன் கபடு சூதில்லாதவன். “சிவாஜிக்கு விடுதலை வாங்கித் தருவோம்” என்ற குதூஹலத்தோடு சிவாஜியை சந்தித்தான்.

சிவாஜி ஸகல வசதிகளுடன் கூடிய மாளிகையின் கூடத்தில் ஒருபுறம் திண்டுகளும் மெத்தைகளும் பரப்பியிருந்தன. மறுபுறம் கட்டிலும் சாய்மான நாற்காலியும் இருந்தன.

“இடையே தரையில் ஒரு மெல்லிய துணியை விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு சப்பணம் போட்டு உட்கார்ந்திருந்தார் சிவாஜி.

எதிரே பக்கத்தில் முரத் உட்கார்ந்து விட்டான்.

“ஏணிப்படி ? சாய்மான நாற்காலியிலாவது உட்காரக் கூடாதா ?” என்று கேட்டான்.

“நான் அரசாங்கக் கைதி - எனக்கு எதற்கு இதெல்லாம் ?”

“அப்படியல்ல, தாங்கள் ஸௌகர்யமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தானே என் தகப்பனார் இப்படி ஒரு மாளிகையில் உங்களை வைத்திருக்கிறார்.

“அவர் எண்ணம் அப்படி ! எனக்கென்னவோ எப்படி இருந்தாலும் நாம் கைதி தானே ! உள்ளம் புழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது உடலுக்கு சொகுசு வேண்டுமா ?

“மஹாராஜ் - உங்கள் உள்ளப் புழுக்கம் தீர்க்க - ஒரு திட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்”

இளவரசருக்கு என்னிடம் இவ்வளவு பரிவா ? என்ன ? சொல்லுங்கள்”.

முரத் தன் தந்தையின் திட்டத்தை விளக்கினான். சிவாஜி மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டார். குருதேவரையும் மாருதியையும் நினைத்தார். இளவரசனின் கபட மற்ற முகத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்.

“இளவரசே ! தங்கள் தங்கமான மனது எனக்குத் தெரிகிறது. இது மிகவும் சிக்கலான விஷயம். சிக்கியர்களுக்கு - அவர்களுடைய லட்சியத்திற்கு - ஒற்றுமையான முயற்சியில் தான் நான் ஈடுபட்டிருக்கிறேன் என்று என்னிடம் மதிப்பு

உண்டு. நான் அவர்களிடம் மோதுவதும் இல்லை. ஆகவே அவர்கள் என்னுடைய நடவடிக்கைகளில் அநுகூலமாகவோ பிரதிகூலமாகவோ குறுக்கிடுவதில்லை.

என் பேச்சை ஆதரவாக அவர்கள் கேட்கலாம் அது எப்போது ? நான் சுதந்திரனாக என்னுடைய ஆட்சியை, பிறருக்குப் பணியாமல் நடத்திக் கொண்டிருந்தால் தான். நான் பிறருக்குக் கட்டுப்படாதவன் - என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு இருந்தால் - நான் நடுநிலையில் இருந்து பேசுகிறேன் என்று மதித்து என் பேச்சைக் கேட்பார்கள். நானோ உங்கள் தகப்பனாரின் சிறையில் அகப்பட்டு அவருக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த நிலையில் அவர்களிடம் பேச நான் போனால் - நான் தங்கள் தகப்பனாருக்குப் பரிந்து பேச வந்திருக்கிறேன் என்று தானே நினைப்பார்கள் ? நடுநிலையற்ற என் பேச்சில் சூது உள்ளது என்று தானே கணிப்பார்கள் ? இப்படி அவர்களுடைய உட்கருத்தையும் மீறி - என் பேச்சில் எவ்வளவு கனம், பொறுப்பு இருக்கிறது என்பதைப் பரிசோதிப்பதற்காக - என்னுடன் - உங்கள் தகப்பனாரிடம் பேசுவதற்காக - ஒரு பிரதிநிதியை அனுப்பலாம். ஆனால் உன் தகப்பனாரை நினைத்தால் - எனக்கு பயமாக இருக்கிறது. என்னை உன் தந்தையார் அன்பு முறையில் பேடிகாண வரச் சொன்னார். என் மந்திரிகள் - எதிரியிடம் தனியாகப் போகக் கூடாது என்று தடுத்தார்கள் “மாட்சிமை அன்போடு பேடிகாண அழைக்கும் போதே நான் மெய்காவலருடன் போவது உசிதமல்ல - தனியாகத் தான் போவேன்” - என்று சொல்லிவிட்டு வந்தேன். எனக்கு தைரிய மூட்டுவதற்காக உன் தந்தை இரண்டு ஹிந்து தலைவர்களையல்லவா என்னை வரவேற்க வாசலில் நிறுத்தி வைத்திருந்தார் !

என்ன வாயிற்று ? நான் உள்ளே நுழைந்தவுடனேயே - என்னுடன் ஒரு வார்த்தை பேசாமல் - அதே ஹிந்துத் தலைவர்களைக் கொண்டு - என்னைச் சிறைப்படுத்திவிட்டாரே !

இந்த மாதிரிச் சீக்கிய பிரதிநிதியையும் பிணைக் கைதியாக பிடித்து வைத்துக் கொண்டு பேரம் பேசமாட்டார் - என்று எப்படி நினைப்பது ? எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற இக்கட்டான நிலையில், என்னை மதிக்கின்ற பெரிய ஜன ஸமுதாயத்தின். (சீக்கிய ஸமுதாயத்தின்) பகையை நான் வரவழைத்துக் கொள்வதா? அவர்கள் வெகுண்டு எழுந்து - என் ராஜ்யத்தை கபளீகரம் செய்து விடுவார்களே!

ஆகவே இந்த விஷயத்தை நான் கொஞ்சம் தீவிரமாக ஆலோசிக்க வேண்டும். எனக்குக் கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுங்கள். உங்களுடைய தனிப்பட்ட அன்புக்காகவே நான் ஏதாவது செய்ய முடியுமா? என்று பார்க்கிறேன்” என்றார்.

முரத் - தந்தையிடம் போய் ஒரு அட்சரம் விடாமல் சிவாஜி சொன்னதையெல்லாம் ஒப்புவித்து விட்டார்.

ஒளரங்கஜீப் தன் சூழ்ச்சி பலிக்காது - என்று தெரிந்து கொண்டான். ஆனாலும் சிவாஜியின் தேன் தடவிய கடைசி வார்த்தையை நினைத்துச் சப்புக் கொட்டினான். சிவாஜியை சிறையில் கௌரவமாக நடத்தும்படி ஜயசிங்கிக்கும், நேதாஜிக்கும் அறிவுரை கூறினான். நான்கு மாதங்கள் - சிவாஜி பலத்த காவலுடன் சிறையில் இருந்தார்.

சிவாஜி ஒளரங்கஜீப்பைப் பார்க்க கிளம்பும் போதே ஆங்காங்கே அரசுப் பிரதிநிதியாக ஆட்சி புரிந்த பிரதிநிதிகளுக்கு - முழுச்சுதந்திரம் கொடுத்து எச்சரிக்கையும் செய்தார். “மற்றப் பகுதிகளுக்கு ஆபத்து வந்தால் எல்லோரும் ஒத்துழைத்து அதை விலக்கவேண்டும் இது குருதேவரின் ஆணை. ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த”

தான் நான்கு மெய்க்காவலரோடு தான் வந்தார் சிறைப்பட்டார். தினம் தோறும் ஜயசிங்கும் நேதாஜி பாட்கரும் வந்து சிறையதிகாரிகளான முஸ்லிம் ஸர்தார்களோடு கூட - சிவாஜியைப் பார்த்து ஏளனம் செய்து விட்டுப் போவார்கள்.

### 13. சிவாஜி சிறை தப்புதல்.

பாலுக்கும் காவல் பூனைக்கும் தோழராகப் பணி புரிந்த ஜயசிங்கும், நேதாஜியும் காவல் ஸர்தாரை எச்சரிக்கையாக இருக்கும்படி விட்டுவிட்டு தனியே ஒரு நாள் ஸந்தித்தார்கள். சிறைக்கட்டிடத்தின் மறுபுறம் - பெரிய மாம்பழக் கிடங்கு இருந்தது. அங்கு தினம் தோறும் பெரிய கூடைகளில் வண்டிகளில் மாங்காய்கள் வந்து இறங்கும். பழங்கள் கூடைகளில் நிரம்பிப் போகும். அந்த மண்டித் தலைவர் ஒரு சாது. எப்போதும் மண்டி போட்டு அல்லாவைத் தொழுது கொண்டே இருப்பார். அவரிடம் ஜயசிங் வந்தார்.

“உங்களிடமிருந்து ஒரு கூடை மாம்பழம் என் உறவினருக்கு அனுப்பவேண்டும் முடியுமா? என்று கேட்டார்.

“அதுக்கென்னங்க. குசாலாகச் செய்யலாம்”

“வெகு தூரம் போக வேண்டியிருக்கும். காய்களாக நாங்களே பொறுக்கிக் கூடையில் அடுக்கித் தருகிறோம். நீங்கள் வந்து ஏற்றிக் கொள்ளலாம்.”

“காய்கள் கொல்லைத் தாழ்வாரத்தில் தான் உள்ளன. கூடைகளில் நீங்களே பொறுக்கி அடுக்கிடுங்கள் - என்றார் மண்டிக்காரர். அடுத்த பகுதியில் சிவாஜியை - அவருடைய உடைகளைக் கழற்றச் சொன்னார்கள். ஒரு கித்தான் சாக்கில் உட்காரச் சொல்லி அதை மூடி - கூடையில் தூக்கி உட்கார வைத்து நாற்புறமும் மாம்பழங்களை அடுக்கினார்கள். மேலே வைக்கோலை உதரி. மூடி அதைப் படிமானமாக மேலே கூடை விளிம்பில் கட்டி வண்டியில் ஏற்றிவிட்டார்கள். 1666 ஆகஸ்ட் 17 சிவாஜி வெளியேறிவிட்டார்.

சிறையில் ஒரு ஏழை பிச்சைக்காரனை சிவாஜியின் உடைகளை மாட்டி விட்டார்கள். ஏற்கனவே தாடியும் மீசையுமாக இருந்தான். சிவாஜிக்காக வருகின்ற உணவை அவன் சாப்பிட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஐந்தாம் நாள் உணவில் கொடிய விஷம் கலக்கப்பட்டது. அதைச்

சாப்பிட்டான். எழுந்திருக்கவில்லை. ஆறாம் நாள் சிவாஜிக்காக சாளரத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த உணவு எடுக்கப்படவில்லை. ஏழாம்நாள் காலை காவலர் அதைக் கண்டனர். சிறைக்காவலாளி மேலிடத்துக்குத் தெரிவித்தான். சிவாஜி இறந்து கிடந்தார் - என்ற செய்தி ஜயசிங்குக்கும் நேதாஜிக்கும் கிடைத்தது. ஓடோடி வந்து பார்த்தனர். சடலம் கோரமாகக் கிடந்தது. நேரே ஓளரங்கஜீப்பிடம் சிவாஜி விஷம் உண்டு இறந்து விட்டார் - என்று கூறினர். ஓளரங்கஜீப் “அப்பாடா” தொலைந்தான்” என்று பெருமூச்சு விட்டார். சிவாஜி இறந்த செய்தி வெளியே தெரிய வேண்டாம் என்று ஆணையிட்டார். உடல் கழுக்கமாக அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

சிவாஜி மாம்பழக் கூடையிலிருந்து வழியில் தயாராகக் காத்திருந்த குமாரன் சாம்பாஜியின் காத்திருந்த குதிரையின் மீது ஏறி - காசி சென்று - கயை பூரி ஜகந்நாதம் வழியாக கோதாவரிக் கரை சேர்ந்து - கோதாவரிக் கரை ஓரமாக மேற்கே பயணம் செய்து 1666 நவம்பர் 20 ராஜகட் வந்து சேர்ந்தார். தாயார் கவலைப்பட்டு மாருதியை நினைத்து ராமநாமம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த ஜீஜாபாயின் முன்னே தலை வணங்கினார். தாய் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டாள். வெளிவந்தது தெரியாமல் தனியே ஓய்வெடுத்துக் கொண்டார். ஜீஜாபாயியின் ஆணையின் பேரில் ஆங்காங்கே ராஜ்யம் எங்கும் முன் போல பாதுகாப்புகள் நடந்து வந்தன. படைகள் எல்லாம் உற்சாகமாகப் பயிற்சி எடுத்து வந்தனர். ஆறு மாதங்கள் ஜீஜாபாயியின் ஆட்சியும் முஸ்தீப்பும் எதிரிகளைத் துள்ள விடாமல் காப்பாற்றியது - என்றால் அதற்குக் காரணம் ஸமர்த்த மடங்களே. அவற்றின் ஆக்க பூர்வமான செயல்பாடுகள் தான். சிவாஜி எப்படியும் வெளி வந்துவிடுவார்கள். நாம் தான் உஷாராக - இருந்து - முஸ்லீம்களை முண்டவிடாமல் நமது ஆர்ப்பாட்டங்களால் அரசைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற இயக்கம் தளராமல் நடந்து கொண்டிருந்தது. சிவாஜி இறந்து விட்டான் என்ற செய்தியை வெளியிட ஓளரங்கஜீப் பயந்தான். அதற்குக் காரணம், சிவாஜி இறந்து விட்டான் என்ற செய்தி வெளியே தெரிந்தால் - ஜனங்கள் மூண்டு எழுவார்கள் என்ற எச்சரிக்கை வந்து கொண்டிருந்தது. ஓளரங்கஜீப்பின் அரசின் சிறையில் ஷத்ரபதி இருக்கிறார். அவருக்கு எந்த விதமான ஆபத்தும் வந்துவிடக்

கூடாது - என்ற காரணத்தினால் தான் ஜனங்கள் அடங்கிக் கிடக்கிறார்கள் என்ற செய்தி பரவலாக வெளிப்பட்டது.

கி.பி.1667 ஏப்ரல் 12 அன்று சிவாஜி வெளியே வந்தார். ராஜகட்டில் மந்திரி பிரதானிகளை வைத்துக் கொண்டு ஆலோசனை நடத்தகிறார் - என்ற செய்தி காட்டுத் தீயாகப் பரவியது. மஹாராஷ்ட்ரம் எங்கிலும் கோலாஹலம்.

ஓளரங்கஜீப் அவமானம் தாங்காமல் கொதித்தெழுந்தான். கொண்டா அந்த ராஜபுத்ரக் குள்ளநர் ஜயஸிங்கையும் நேதாஜி சிறுத்தையையும் என்று கொக்கரித்தான்! இரண்டு மாதங்களாக அவர்களைக் காணோம் - என்றனர் லர்த்தார்கள்.

“ஏன் என்னிடம் தெரிவிக்கவில்லை?”

“நீங்கள் அவர்களை உயிராக மதித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். உங்களிடம் சொன்னால் - “நாங்கள் தான் அவர்களுடைய தலையைச் சீவிவிட்டோம்” - என்று எங்கள் மீது பாய்வீர்களே - என்று வாளா இருந்தோம்.

ஓளரங்கஜீப்புக்கு வெறி பிடித்து விட்டது. “இடியங்கள் இந்து ஆலயங்களை. கொல்லுங்கள் இந்த சாதுக்களை. இந்துப் பெண்களின் தாலியை அறுத்து கஜானாவில் சேர்த்து காதுகளில் தொளை போட்டு இரும்பு வளையங்கள் மாட்டுங்கள்” என்று தாறுமாறாக ஆணையிட்டான். அப்போது தான் அயோத்யா, மதுரா, காசி முதலிய இடங்களில் புகழ்பெற்ற இந்து ஆலயங்கள் இடிபட்டன. மதமாற்றம் கடுமையாகிவிட்டது. கொடுமை தாங்காமல் ஹிந்து இயக்கங்கள் பல தோன்றின. ரகசியக் கும்பல்கள் உயிரைப் புல்லாக மதித்து முஸ்லீம் பாசறைகளைக் கொளுத்தி விட்டனர். முஸ்லீம் ஆயுதக்கிடங்குகளை குண்டு வைத்துத் தாக்கினர். தலைமையே இல்லாத இந்து ரகசிய தளங்கள் டெல்லியில் மூலைக்கு மூலை கிளம்பி முஸ்லீம் அதிகாரிகள் வெளியே நடமாட முடியாதவாறு தாக்கி கொலை செய்தனர். ஓளரங்கஜீப் இறந்தான். டெல்லி தர்பார் குலைந்து போயிற்று. அக்ரமங்கள் அடங்கின. பீஜபூர் அஹமத்நகர் எல்லாம் எலும்புக் கூடுகளாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

சிவாஜியின் கோட்டைகள் எல்லாமே தாமே சிவாஜியிடம் வந்து சேர்ந்தன.

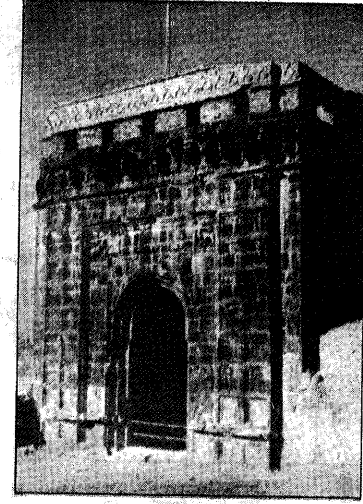
#### 14. சிவாஜி பட்டாபிஷேகம்

சிவாஜி தன் முகத்தில் கரியைப் பூசிவிட்டு ஓடிவிட்டான் - என்று ஆத்திரப்பட்ட ஓளரங்கஜீப் - சிவாஜியின் மீதல்லவா படையெடுத்து அவரை ஒழித்திருக்க வேண்டும்? அப்படிச் செய்யாமல் தனக்கு கீழ்ப்படிந்து-தமது ராஜ்யங்களை மொகலாயரிடம் கொடுத்து விட்டு - பினாமியாக அரசாண்ட ஹிந்து அரசர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட மதுரா, காசி, அயோத்தி முதலிய புண்ய கேஷத்ரங்களை அந்தப் பேமானி அரசர்கள் கண் பார்க்க அழித்தான் என்பது தான் கொடுமை.

சிவாஜி அந்த அரசர்களுக்கெல்லாம் முன்பே மரியாதையாக - ரகசியமாக தகுந்த தூதர்கள் மூலம் - "நம்மோடு சேர்ந்து விடுங்கள். முஸ்லீம் ஆட்சிகளை ஒழித்துவிடுவோம்" என்று செய்தி அனுப்பினார். ஆனால் அவர்களுக்கு தன்னம்பிக்கையும் இல்லை, சிவாஜி மீதும் நம்பிக்கையும் இல்லை. முஸ்லீம் அக்கிரமங்களால் அடிபட்டுச் சாவதை விட அவர்களுடன் ஒத்துப் போய் தமது எலும்புக்கூடு அரசைப் பற்றிக் கொண்டிருப்போம் என்று நினைத்தார்கள். சிவாஜி மிகவும் வருந்தினான்.

ஸமர்த்தர் வந்து சேர்ந்தார். சிவாஜிக்கு அறிவுரை கூறினார். "மஹாராஜ் தூங்குகிறவனை எழுப்பலாம் - எழுந்திருக்கமாட்டேன் என்று அடம்பிடிப்பவனை எழுப்பி என்ன பயன்? அவன் எரிகிற வீட்டிலிருந்து தன்னையும் காத்துக் கொள்ளமாட்டான், உதவிக்கு வந்தவனையும் நெருப்புக்கு இரையாக்கி விடுவான். இந்த விஷயத்தில் நாம் தலையிட வேண்டிய அவசியமில்லை."

சிவாஜியின் சிறை நீக்கத்தைக் கொண்டாடுகின்ற முறையில் ராமதாஸர் 1672ல் பாரகாம் என்ற கிராமத்தில் விசேஷமாக ஸ்ரீராம நவமி விழாவைக் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்தார். சாபலிலிருந்து ஸ்ரீ ராம பரிவாரத்தின் உத்ஸவ



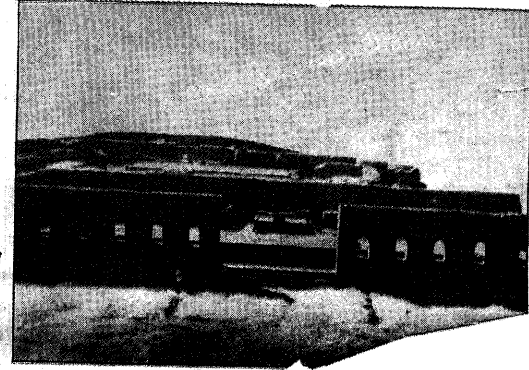
ராமா - நாராயா

ராமபு

23

ராஜகட் அலங்கார வாசல்

24

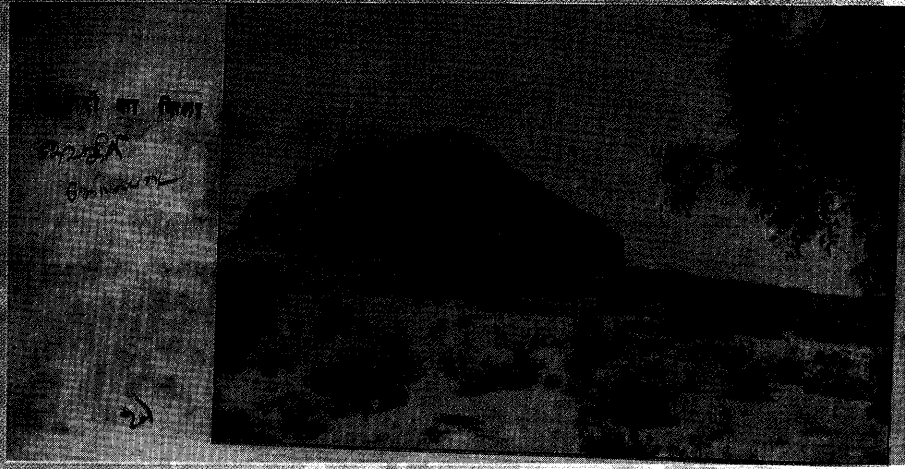


ராமா - நாராயா

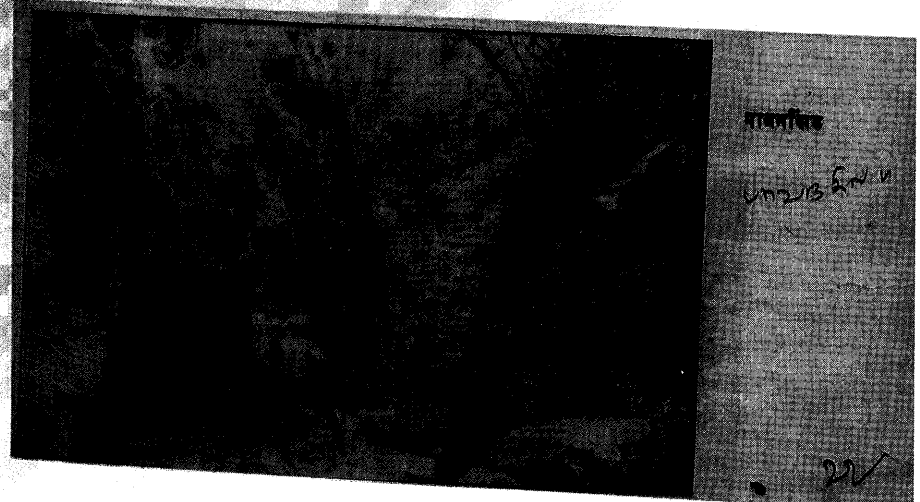
25

ராஜகட் தர்பார்





தேவகட் கோட்டை



பாவங்கிலா

மூர்த்திகள் ஊர்வலமாக நாம ஸங்கீர்த்தனத்தோடும் நர்த்தனத்தோடும் அழைத்துவரப்பட்டன. ஜாலரா ஓசைகளும் மிருதங்க, பேரி, டோல் நாதங்களும் இணைந்து ஜனங்களுக்கு பரம உற்சாகத்தைத் தந்தன. பத்து நாட்களுக்குப் பல்லாயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் கூடினர். தினம் தோறும் விதவிதமான அலங்காரங்களில் ஸ்ரீ ராமன் பவனி வந்தார். இசை வாணர்களின் விநிகைகளும், ராமாயணிகளின் ராமாயண விரிவுரைகளும், ஜனங்களை அயரவிடாது ஈர்த்தன. பலதரப்பட்ட மக்கள் கலந்து ஜாதி வர்ண குல வித்யாஸமின்றி நாம கீர்த்தனங்களில் பிறர் பாடுவதைக் கேட்டு ரஸித்துக் கொண்டும் தாமே வாங்கிப் பாடியும் ஈடுபட்டனர். சிவாஜி வருவதாகக் கூறியிருந்தார். பட்டாபிஷேக ஏற்பாடுகளின் மும்முரத்தில் அவருக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. ராஜகட் பரலி கோட்டை முதலியவை புதுப்பிக்கப்பட்டன. உற்சவம் முடிந்து பதினைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு சிவாஜி குருதேவரிடம் வந்தார்.

ஸமர்த்தரும், ஸாதுக்களும், சீடர்களும், தொண்டர்களும், கூடி அமோக வரவேற்பு அளித்து - ஸ்ரீ ராமனுடைய பட்டாபிஷேக அலங்கார வேலை செய்து வைத்து மகிழ்ந்தனர். ஸ்ரீ ராமனை மறுபடியும் சாபலுக்குக் கொண்டு சேர்க்க வேண்டிய ஊர்வலத்திலும் சிவாஜி கலந்து கொண்டார்.

ராமதாஸரிடம் தன் பட்டாபிஷேக ஏற்பாடுகள் பற்றிய விபரங்கள் கூறி பட்டாபிஷேகம் கண்யமாகவும் - நாடுமுழுதும் தழுவிய பிரதிநிதிகள் என அறிஞர்களையும் அந்தந்த ஊர் பிரமுகர்களையும் அழைக்க ஆலோசனை கூறினார். ஆங்காங்கே கைவசப்பட்ட பகுதிகளில், உயர் அதிகாரிகள், நீதிபதிகள், காவல்துறை அதிகாரிகளை நியமித்து அதிகார வரம்புகளை வகுத்துக் கொடுத்து - ஒற்றுமையாக அன்றாட நடவடிக்கைகளில் தாமதமின்றி ஜனங்களுக்கு வேண்டிய அநுகூலங்களைச் செய்து கொடுக்கவும் திட்டங்கள் வகுத்துச் செயல்படுத்தினார்.

கிபி 1672ல் ஸ்ரீ சைலம் சென்றார். மல்லிகார்ஜுனப் பெருமானுக்கு விசேஷ அபிஷேக ஆராதனைகள் நடந்தன. பிரஸாதங்கள் பெற்றுக் கொண்டார். தரையில் அமர்ந்து த்யானத்தில் ஆழ்ந்தார். முப்பது நிமிஷங்களுக்கு மேல் ஆயின. கூட வந்திருந்த அதிகாரிகள் மந்திரிகள் ப்ரதானிகள் - எல்லோரும் அசையாமல் காத்திருந்தினர்.

சிவாஜி கண் விழித்தார். காத்திருப்பவர்களைக் கைகூப்பி வணங்கினார் "மல்லிகார்ஜுனர் என் சரணாகதியை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டார். இனி நான் அவருடைய திருவடிகளிலேயே காலம் கழிப்பது என முடிவு செய்து விட்டேன். குமாரன் சாம்பாஜிக்குப் பட்டம் கட்டி பட்டாபிஷேகம் செய்து அவனுக்கு உதவியாக இருந்து ராஜ்யத்தைப் பரிபாலியுங்கள்" என்றார்.

பொறுப்பாளர்கள் அனைவரும் திடுக்கிட்டனர்.

முதிய அதிகாரிகள், மந்த்ரிகள் சில நிமிடங்கள் தமக்குள் கலந்து ஆலோசித்தனர். லோநோபந்த் அவையில் விண்ணப்பிக்கச் சொன்னார்கள்.

"மஹாராஜ் ! மஹாராஷ்ட்ரம் - இந்தப் பெரிய தேசம் அன்னை துர்காபவானீ, மாருதி, குருதேவர் என்ற மூவரின் கருவியாகச் செயல்பட்டு உங்களால் நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. அதன் நிர்வாஹ விஷயத்தில் தாங்கள் தனிப்பட்ட மனிதராக ஒரு முடிவு எடுப்பது தங்கள் உரிமையாகாது. இது வரை துர்கா பவானியுடையவும், மாருதியிருடையவும் அருளாசி பெற்ற குருதேவர் தங்களுடைய நடவடிக்கைகளில் துணை நின்று உங்களைக் கருவியாக்கி மஹாலாம்ராஜ்யத்தை நிறுவியிருக்கிறார். குருதேவர் விருப்பத்திற்கு மாறாக தாங்கள் ஒரு முடிவு எடுப்பீர்கள் என்பதை எங்களால் நம்பவும் முடியவில்லை ஏற்கவும் முடியவில்லை - என்பதை இங்கு கூடியிருக்கிற ராஜ்யப் பொறுப்பாளர்கள் சார்பில் விண்ணப்பிக்கிறேன்" என்றார்.

"மஹாமந்த்ரி அவர்களே ! உண்மையை எடுத்துச் சொன்னீர்கள். நான் ஒரு கருவி தான். சற்று நேரம்



குருதேவரை அழைக்க ஸஜ்ஜன்கட்  
அடிவாரம் வருகிறார்.

மல்லிகார்ஜுனரிடம் என் நிலைமையை விண்ணப்பித்து விடை பெறுகிறேன்” என்று தியானத்தில் அமர்ந்தார் சிவாஜி. சில நிமிஷங்களில் குதுஹலமாக எழுந்தார் “க்ஷத்ரபதி மஹாராஜ்கீஜய் என்று அனைவரும் கோஷமிட்டனர்.

சிவாஜி ராஜ்யப் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்கு அநுகூலமாக - ஸமர்த்தர் - தம் அருகிலேயே இருக்க வேண்டுமென பரலிக் கோட்டையைச் செப்பனிட்டார். தொண்டர்கள் சேவைக்கு வருகின்ற ஸாதுக்கள் எல்லாருக்கும் ஹிதமாக இருக்கைகள் கட்டினர். மலை அருவியிலிருந்து ஊற்றெடுத்துப் பெருகி வருகின்ற தண்ணீரைச் சேமிக்க - பெரிய தொட்டிகள் கட்டி, அவற்றின் பரிசுத்தத்திற்கு வேண்டிய விசைகளைப் பொருத்தி வைக்கச் செய்தார்.

தானே போய் அவரை அழைத்து வந்து அதற்குத் திருமுகத்தால் ஸஜ்ஜன்கட் என்று பெயர் வைக்க வேண்டினார். மல்லிகார்ஜுனரின் ஸந்திதியில் தனக்கேற்பட்ட தடுமாற்றத்தையும் - மந்திரிகளின் போதனையால் தாம் முன்னும் இன்றும் என்றுமே குருதேவரின் கைக்கருவி தான் என்ற மனநிலையைப் புதுப்பித்துக் கொண்டதையும் எடுத்துச் சொன்னார். குருதேவரிடம் விடைபெற்று ராஜகட் வந்து சேர்ந்தார் சிவாஜி.

ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகம் என்ற வைபவத்தை நடத்துவதற்கு என்ன முறை என்னென்ன கார்யக்ரமங்கள் ? இவற்றையெல்லாம் தீர்மானிக்க மஹா மந்திரிகள், பைதானில் இருந்த பேரறிஞர்களை வரவழைத்து ஒரு மஹாஸபை நடத்துவது என்று தீர்மானித்தனர். கர்நாடகாவிலிருந்தும் - தமிழ்நாட்டிலிருந்தும் - வித்வான்களுக்கும் அழைப்புகள் அனுப்பப்பட்டன. காசியில் இருந்த காகபட்டர் என்ற மஹாமேதாவி அழைக்கப்பட்டார். சாஸ்த்ரங்களில் ஸந்தேஹம் ஏற்பட்டு பல்வேறு கருத்துகள் வெளிப்படும் போது காகபட்டரிடம் தான் எல்லா வித்வான்களும் போவார்கள். அவர் ஆராய்ந்து

அனைத்துக் கருத்துகளையும் பற்றிப் பேசி அவற்றில் உள்ள குண தோஷங்களை விளக்கி சாஸ்த்ர ரீதியாக ஒரு முடிவு கூறுவார். அதை அனைத்துப் பண்டிதர்களும் ஏற்பார்கள். அவரை அந்த மஹாசபைக்குத் தலைவராக ஏற்றனர். அவர் முதல் நாள் பேசினார்.

இஷ்வாகுவும், ரகுவும், ராமனும், துஷ்யந்தனும், பரதனும், சந்தனுவும், தர்மபுத்ரனும் பிற சக்ரவர்த்திகளும் முறைப்படி பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு ஸிம்மாஸனாதிபதிகளாக, மங்களமாக அரசாண்ட இந்தப் புண்ய பூமியில். மன்னர்கள், வணங்கா முடிகளாக அரசாண்டார்கள். இதனால் அனைவரும் அன்னியனுக்குத் தலை குனிந்துக் கப்பம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற அவலநிலை வந்து விட்டதே. அது பகவான் ஸ்ரீராமனுக்கே பொறுக்கவில்லை. மஹாபராக்ரமசாலியான தன் திருத்தொண்டன் ஆஞ்ஜநேயன் அமைதியாக ராமநாமம் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதாவது ? என நினைத்தார்.

மாருதே ! என்று கம்பீரமாக அழைத்தார் எதிரே ஹனுமான் கைகட்டி வாய் புதைத்து நின்றார்.

கண்கள் மலரச் சற்றுநேரம் அநுமனைப் பார்த்தார். ஹனுமான் புத்துணர்ச்சியும் புதுவேகமும் பெற்றார். பக்கத்தில் இருந்த ஸீதா தேவி - மஹாசக்தியே வடிவான ஸீதாதேவி அனுமானைக் குளிரக் கடாட்சித்துச் சொன்னாள்.

“विक्रान्तस्त्वं समर्थस्त्वं  
प्राज्ञस्त्वं वानरोत्तम ॥”

ஹனுமான் ஸமர்த்தராக அவதரித்தார். அவர் பிறந்து வாழ்ந்த அறுபது ஆண்டுகளுக்குள்ளே - எத்தனை மாறுதல்கள் ? தர்மம் தலை தூக்கி விட்டதே ! கோயில்களை அழித்தார்கள் பாவிக்கள். அத்தனை தெய்வங்களும் ஜனங்களுடைய இதயங்களிலே குடிகொண்டு விட்டனவே ! எங்கே திரும்பினாலும் பகவன் நாம கோஷம் கேட்கிறதே

போன்ஸ்லே குலத்தில் பிறந்த வீரன் சிவாஜிக்கு - ராமனுடையவும் ஹனுமானுடையவும் ஆத்ம பலத்தை அல்லவா ஸமர்த்தர் ஊட்டி விட்டார் ? சிவாஜிக்குத் தான் என்ன தைர்யம் ? ஸாஹஸம் ? அதே நேரத்தில் மஹான்களிடத்திலும் குருதேவரிடமும் அவருக்கு எவ்வளவு பக்தி ? அன்னியர்கள் தலைதூக்க முடியாதபடி ஒடுங்கிவிட்டார்கள். மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யம் ஏற்பட்டு விட்டது. இதை ஸாதித்த சிவாஜிக்கு மஹாஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்து வைக்க வேண்டியது - நமது கடமை. அந்த விதி முறைகளைக் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. அந்த விதி முறைகளைத் தவறாமல் வரிசைப்படுத்தி அதைச் செயலாக்குகின்ற பாக்யம் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு நமக்கு கிடைத்திருக்கிறது. பாரத நாட்டு மஹாஜனங்களுக்கு கிடைத்திருக்கிறது. அதைச் செவ்வனே நடத்திக் கொடுக்க வேண்டியது நமது பொறுப்பு.

முதலில், முக்கியமாக ஆராயப்பட வேண்டிய விஷயம் ஒன்று உண்டு. சாஸ்த்ரங்களில் கூத்ரிய குலத்தவருக்குத் தான் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ளத் தகுதியே விதித்திருக்கிறது. சிவாஜியின் வீரதீர பராக்கரமத்திற்கு நாம் அஞ்ஜலி செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அது வேறு விஷயம். அவருடைய குலத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்து அவர் கூத்ரியர் தானா - என்பது முடிவாக வேண்டும். அதை ஆராய்ந்து கூறும்படி கூடியிருக்கிற பெரியோர்களை வேண்டுகிறேன். சபை நாளை கூடும்” என்று எழுந்தார் காகபட்டார். இந்த விஷயம் சிவாஜியின் காதில் வீழ்ந்தது. வித்வான்களின் புத்தி கூர்மையையும் தர்ம ஆராய்ச்சியில் நேர்மையையும் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்.

விக்ரமாதியன் கூத்ரியனா ? சந்த்ர குப்தமௌரியன் அப்பட்டமாக நான்காம் வர்ணத்தவர் என்பது தெரியுமே. இவர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடந்ததே - என்ன காரணம் ? அவர்களுடைய வீர சாதனைகளும் வெற்றியும் தானே

பட்டாபிஷேகம் செய்யக் காரணமாயின ! என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

பண்டிதர்கள், குலசரித்ரங்களை ஆராய்ந்தனர். குல முன்னோர்கள் செய்த தான தர்மங்கள் எல்லாம் காசி முதலிய க்ஷேத்ரங்களிலே உள்ள பண்டாக்கள், தமது வம்சாவளிக் குறிப்புகளில் எழுதிவைத்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய பழய சுவடிகளைப் புரட்டிப் பார்த்தார்கள். சிவாஜியின் முன்னோர்களான போன்ஸலேகள் - கிமு முன்றாவது நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த - சிசோதியர் என்ற ஸூர்ய வம்சத்தின் வழிவந்தவர்கள் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் கிடைத்தன. அதை மறுநாள் சபையில் சுவடிகளைக் கொண்டு வந்து காட்டி நிரூபித்தனர். சிவாஜி ஸூரிய குலத்தவர். அவருடைய குரு ஸமர்த்தர். ஸூர்யோபாஸகர்களான குல்கர்ணிகளின் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் என்றறிந்து இரட்டை ஸந்தோஷமடைந்தனர்.

அன்றைய சபையில் விக்ரமசக 1596 (கிபி1674) ஆனந்த ஆண்டில் ஆனி மாத சுக்லபட்ச த்ரயோதசியில் (3.6.1674) சுபதினத்தில் க்ஷத்ரபதி சிவாஜி மஹாராஜாவுக்கு ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் என்று குரு அருளை முன்னிட்டுத் தீர்மானம் செய்யப்பட்டது.

சிவாஜிக்குப் பட்டாபிஷேக உடைகள் தயாரிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு வேண்டும் என்று சொன்னார் மஹாராஜா. எல்லா ஏற்பாடுகளும் ஆன பிறகு - மஹாராஜா - ஸஜ்ஜன் கட்டுக்கு விஜயம் செய்து பாதகாணிக்கை ஸமர்ப்பித்து, பட்டாபிஷேகத்திற்கு எழுந்தருள வேணுமென வேண்டினார்.

ஸமர்த்தர் புன்னகையுடன் ஏற்றுக் கொண்டார். மஹாராஜாவுக்கு பரம ஸந்தோஷம்.

“சிவபா ! நீ அழைத்துத் தான் நான் அங்கு வர வேண்டுமா ! நானே முன் நின்று நடத்த வேண்டிய மங்கள காரியமல்லவா இது ! உன் உள்மம் எனக்குத் தெரியும் என் உள்ளம் உனக்குத் தெரியும் - நான் விரும்புவது என்ன ?



என்றால் அன்றைய தினம் அங்கு கூடியிருக்கின்ற எல்லோருடைய த்ருஷ்டிகளும் - உன்னை விட்டு அகலக்கூடாது. வேறு கவனமே அவர்களுக்கு இருக்கக் கூடாது. இது தான் என் மனப்பூர்வமான விருப்பம். சிவபா! இது நிறைவேற வேண்டுமானால் நான் அங்கு காணப்படுவது தகாது. இனி நான் பின்னணியில் இருக்க வேண்டியவன். ஜனங்களுடைய ஆர்வங்களும் எதிர்பார்ப்புகளும் உன்னைச் சார்ந்ததே இருக்க வேண்டும். என் உள்ளம் - ஹ்ருதயத்தில் குடிகொண்டுள்ள ஸீதா லட்சுமண ஹ்ருதய ஸமேத ராமபிரான் அங்கேயே தான் அருவமாக (அருபமாக)ச் சுற்றி வருவார். எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் கண்டுகளிப்பார். அதுவே உனக்கு மேன்மை தரும். புரிகிறதா! நான் அங்கு நேரில் வராததை வேறு எந்த விதமாகவும் எடுத்துக் கொள்ளாதே. ஜய ஸ்ரீராம. ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த.

**ராமலட்சுமண ஜாநகீ.**

**ஜய போலோ ஹ்ருமாநகீ**

என ஆசீர்வதித்தார். மஹாராஜா கண்ணீர் மல்க ஆசியை ஏற்றுக் கொண்டார். உடன் தான் கொண்டு வந்திருந்த பட்டாபிஷேக உடைகளில் இரண்டாவது அடுக்கை குருதேவரின் சரணங்களில் வைத்து நமஸ்கரித்தார். விடைபெற்றார்.

ராஜகட் கோட்டையின் நடுவே விசாலமான அலங்கார மண்டபத்தில் விருந்தினர்கள் அனைவரும் அவரவர்கள் அந்தஸ்துக்குத் தக்கவாறு, தகுந்த இடத்தில், தகுந்த ஆஸனங்களில் அமர்த்தப்பட்டனர். மஹாராஜாவின் ராஜதானியான ராஜகட் கோட்டை முழுதும் அலங்கார நகரம் ஆயிற்று.

பட்டாபிஷேகத்திற்கு நான்கு நாட்கள் முன்பே காரிய கிரமங்கள் ஆரம்பமாயின. ராஜமஹேந்த்ரத்திலிருந்து அமாத்ய பிரம்மராயர்கள் என்ற பிராமண வகுப்பினர் வரவழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் ருக்வேதம் முதலிய வேதங்கள் தவிர அதர்வண வேதத்தில் உள்ள அஸ்திர சஸ்திர

வித்யைகளைப் பயின்று, ஆயுதங்களுக்குத் தைவிக சக்தியை ஏற்றிக் கொடுப்பவர்கள். யாகங்கள் முதலிய மண்டப நிர்மாணங்களில் வல்லவர்கள். ஆந்திராவிலிருந்தும் தமிழ்தேசத்திலிருந்தும் ருக்வேத யஜுர்வேத கனபாடிகள் வரவழைக்கப்பட்டனர். குஜராத்திலிருந்து சக்ல யஜுர் வேதிகளும், கேரளாவிலிருந்து ஸாம வேதிகளும் வந்து கூடினர் தஞ்சாவூரிலிருந்து சிறந்த நாயன - தவுல் கோஷ்டியினர் வரவழைக்கப்பட்டனர். காசியிலிருந்து ஷனாய், முக வீணை முதலிய வாத்யக் கலைஞர்கள் வந்தனர்.

யாக சாலையிலிருந்து நான்கு ஸமுத்ர தீர்த்தங்கள் - தங்கக் குடங்களில் நிரப்பி, அலங்கரித்து வைக்கப்பட்டன. அவற்றைச் சுற்றி வெள்ளிக் குடங்களில், பதினெட்டு புண்ய நதிகளின் தீர்த்தங்கள் கொண்டு வந்து நிரப்பப்பட்டன. யாக வேதிகைகளில் 'ரக்ஷாக்ந மந்த்ர' ஹோமங்களும் 'அஸ்திர சஸ்த்ர மந்த்ர' ஹோமங்களும் நடைபெற்றன. மஹா சாந்தி ஹோமம் நடைபெற்றது. வேதவிற்பன்னர்கள் ஆங்காங்காங்கு தனித்தனியாக வகுத்து அமர்ந்த வேதபாராயணங்கள் நடந்தன. வாத்யக்காரர்கள் மாற்றி மாற்றி நேரம் கொடுக்கப்பட்டு தமது வித்யைகளை விஸ்தரித்து ஜனங்களை மகிழ்வித்தனர். மதிப்பிற்குரிய விருந்தனர்களும் ராஜபிரதிநிதிகளும் வரவேற்கப்பட்டு தக்கபடி இருக்கைகள் கொடுக்கப்பட்டு விழாக்களில் கலந்து கொண்டனர். கிபி 1674 ஆனி மாதம் சக்ல தர்யோதசியில் கூத்தரபதி மஹாராஜாதி ராஜ சிவாஜி மஹாராஜனுக்கு வெகு விமரிசையாகப் பட்டாபிஷேகம் நடந்தேறியது. பிரிட்டிஷ் அரசின் பிரதிநிதியாக வந்த ஆக்ஸ்பண்டன் தர்பாரில் வெகுதூரத்திலிருந்தே பட்டாபிஷேக வைபவத்தைப் பார்த்தார். ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்து - வேதோக்தமான மங்கள ஆசீர்வாதத்துடன் புஷ்ப வர்ஷம் நடந்தது. மந்திரி பிரதானிகள் வரிசையாகச் சென்று அஞ்ஜலி செலுத்தினர். அது முடிந்ததும் மஹாராஜா வெகு தூரத்தில் நின்ற பிரிட்டிஷ் பிரதிநிதியை அருகே அழைத்து வரச் சொன்னார். நாராயண் ஷெனாய் என்பவர் பிரதிநிதியை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

அரசாங்கத்தின் வெகுமானமான வைர மோதிரத்தை சிவப்புப் பட்டு விரித்த வெள்ளித் தாம்பாளத்தில் வைத்து மரியாதையுடன் நீட்டினார். மஹாராஜா அந்த மோதிரத்தை தரித்துக் கொண்டார். பிரதானமந்திரியால் மல்லி மலர் மாலை சூட்டப்பட்டு - ராஜப் பிரதிநிதி பின்நடையாக நடந்து வந்து இருக்கையில் அமர்ந்தார். இவ்விதம் பல உள்நாட்டு அரசர்களிடமிருந்தும் வெளிநாட்டு அரசர்களிடமிருந்தும் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட வெகுமானங்களை ஏற்றுக் கொண்டார்.

பிறகு பிராமணர்களுக்கு அவரவர் இடத்திற்கே சென்று மந்திரிமார்கள். வஸ்திரங்களையும் ஸ்வர்ண ஆபரணங்களையும் தக்ஷிணைகளையும் வழங்கினர். மஹாராஜா ஸிம்மாஸனத்திலிருந்து இறங்கி வந்து கீழே நின்று கொண்டு வரிசையாக வருகின்ற பிராமணர்களின் மந்த்ர அட்சதைகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

மஹாராஷ்ட்ர ஆட்சிக்குட்பட்ட நகரங்கள் கிராமங்கள் மலைவாசிகள் அனைவருக்கும் அரசாங்க அதிகாரிகளால் பலவித பட்சணங்களுடன் கூட அன்னதானம் அன்போடு விதரணையாகச் செய்யப்பட்டன. கூத்தரபதிக்கு ஜே - ராஜாதி ராஜ சிவாஜி மஹாராஜாவுக்கு ஜே !! என்ற கோஷங்கள் பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் உணர்வு பூர்வமாக நாட்டில் வானமெங்கும் முழங்கின.

ராஜகட்டிலேயே தங்கியிருந்த பிரிட்டிஷ் பிரதிநிதி ஆக்ஸெண்டனை நாரோஜி பண்டிதர் என்ற மந்திரி சந்தித்தார். மஹாராஜா, அவரது கோரிக்கைகள் இரண்டைத் தவிர மற்ற கோரிக்கைகள் எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டார். தவிர்க்கப்பட்ட இரண்டில் (1) மஹாராஷ்ட்ர அரசாங்கத்தில் பிரிட்டிஷ் நாணயம் செலவாணியாக அநுமதிக்க வேண்டும் என்பது - மஹாராஷ்ட்ர நாணயம் தான் ஜனங்களிடையே செலவாணி ஆகும். அரசாங்க அளவில் மட்டும் மற்ற நாணய மாற்றம் தேவைப்படி செய்து கொள்ளலாம்.

(2) கைப்பற்றப்பட்ட பிரிட்டிஷ் கப்பல்கள் திருப்பி தரமாட்டாது.



ஆக்ஸெண்டன் மேலும் விலையுயர்ந்த முத்து மாலையையும் கிரிடத்தில் செருகத்தக்க வைரப் புறா இறகையம் மஹாராஜாவுக்கு ஸமர்ப்பித்து விடைபெற்றார்.

சிவாஜி துலாபாரம் செய்து கொண்டார். 16,000 மோஹராக்கள் எடை நின்றன. அவை ஏழை ஜனங்களுக்கு வழங்கப்பட்டன.

பட்டாபிஷேகத்து முன்னர் வரை மஹாராஷ்டிர மண்ணின் பெருங்குடி மக்களான கோர்பாடே, ஷர்க்கே, நிமபலிகரி, மோஹிதே, மஹாதிசு, காட்கே, பாவர், மோரே, ஜாதவ், முதலியவர்கள்.

“சிவாஜி ஒரு நாடோடி வீரன். குதிரைக்காரக் கோமாளி. அவனுக்கு சமூக அந்தஸ்து கிடையாது” என்று நினைத்து உதாஸீனமாக இருந்தனர். அவர்கள் உள்ளத்திலே தான் ஒரு தார்மிக வீரன் என்பதைப் பதியவைக்க வேணும் அப்போது தான் ஸாம்ராஜ்யம் சிறந்து விளங்கும் - என்பது தான் சிவாஜி பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டதின் முக்கிய நோக்கம். உள்நாட்டு அரசார்களும் வெளிநாட்டு புகழ்பெற்ற பிரிடிஷ் முதலிய அரசாங்கங்கள் கூட அரசாங்க அந்தஸ்துடன் தூதரக நியமனம் முதலிய ராஜாங்க நீதிகளுக்குப் புரியாததைக் கொடுக்கின்றனர் என்று தெரிந்து கொண்ட பிறகு தான் பெரும் குடி மக்கள் சிவாஜிக்கு ராஜமரியாதை செலுத்தினர். ராஜாங்க மதிப்பைப் பெற வேண்டுமென போட்டி போட்டுக் கொண்டு சிவாஜியின் ஸேவைக்குக் காத்திருந்தனர்.

முந்தையப் பரம்பரை அரசர்களான - ராஜஸ்தானத்து உதயபூர் போன்ற ராஜபுத்ர ராணாக்கள் சுதந்திரம் இழந்து டெல்லி தர்பாருக்குக் கப்பம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற நிலையில், சிவாஜியின் எழுச்சி, பல மின்மினி நகூத்ரங்களிலையே சூரியனாக உதித்த சிவாஜி, நாடெங்கிலும் - சிவாஜியிடம் பேரபிமானத்தை வளர்த்துக் கொடுத்தன.

ஆனால் அந்த மஹாபட்டாபிஷேகத்தில் ஸமர்த்தர் பிரஸன்னமாக இல்லையென்பது பலவித ஹேஷ்யங்களுக்கு இடம் கொடுத்தது.

(1) குருதேவரின் முன்னிலையில் அவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்து கொள்ள சிவாஜி விரும்பவில்லை.

(2) பூரணமாக முஸ்லீம் ஆட்சி முறியடிக்கப்படாத நிலையில் பட்டாபிஷேகம் நடப்பது - மேல் முயற்சிகளை மந்தப்படுத்தும் என குருதேவர் நினைத்தார்.

(3) மஹான்கள் இத்தகைய ஸாதனைகளை வெற்றியாக நினைக்கமாட்டார்கள்.

இன்று இந்த நூலில் வாசகர்களுக்கு ஜவஹர்லால் நேரு பிரிடிஷ் அரசாங்கத்திடமிருந்து பாரத நாட்டின் ஆட்சியை ஏற்றுக் கொண்ட மஹத்தான நள்ளிரவில் - மஹாத்மா காந்தி நோவாகாளியில் நாட்டில் பிரிவினையில் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்பில் நாட்டு ஏழை மக்களின் துயரங்களைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார் என்ற நினைவு வந்தால் வியப்பில்லை.

சிவாஜியின் பட்டாபிஷேகத்தன்று ஜயகோஷத்தினால் உடல் வாட்டமுற்றிருந்த ஸமர்த்தர், குதிரை மீது 20 மைல் மழையில் சவாரி செய்து சாபல் மடத்துக்குச் சென்றார். அங்கு கோயில் கொண்டிருந்த ராமபிரானைப் பரிவாரத்தோடு ஸேவித்துக் கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிய தன் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தார். சாபலிலிருந்து ரகுநாதபட் என்ற பண்டிதருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்.

“நான் ஹேல்வாக்கிலிருந்து ஸௌக்யமாக சாபல் வந்து சேர்ந்தேன். ஜலதோஷத்திற்கு நெற்றியில் பற்றுப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் எனக்களித்த மனப்பூர்வமான சேவைக்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். திவாகரபட் திரும்பின பிறகு நீங்கள் என்னை

பார்க்கவேண்டுமென நினைத்தால் வரலாம். நமக்கு உடல்கள் தான் வெவ்வேறு. உள்ளம் ஒன்று. அதில் ராமபிரான் வீற்றிருக்கிறான் “ஜய ஸ்ரீ ராம” இக்கடிதம் ஸமர்த்தர் தன் கையாலேயே எழுதியது.

சிவாஜி பட்டாபிஷேகத் தொடர் அலுவல்களிலிருந்து பிய்த்துக் கொண்டு ஸமர்த்தரை தர்சிக்க ஒடோடி வந்தா.

குருதேவர் ஸந்நிதியில் தான் பதவி ஏறினதற்கு குருதேவருக்கு நன்றி செலுத்தும் முறையில் ஒரு பெரிய விழா நடத்த வேண்டுமென நினைத்தார். மஹான்களும் பேரறிஞர்களும் அழைக்கப்பட்டனர். 1676ல் ஸஜ்ஜன் கட்டில் ஸாதுக்களும் ஸந்யாலிகளும் கூடிவிட்டனர்.

சிவாஜி முதலில் சபை வணக்கம் செலுத்தினார். जय हो महाराष्ट्र । गरिब नवाज । बन्दा कमीन हीन में सा हीव । राखो मेरी लाज । सेव क होकर सेवा मागूं । इतना साहेबकाज छत्रपती तुम - शोकदार शिव । दूतना । हमारा अर्ज । (இதன் மொழி பெயர்ப்பு முன்பே சாஹஜி காண்டத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.)

காகபட்டர் தலைமையில் மஹாஸபை நடைபெற்றது. ஸமர்த்தரின் சேவை மஹாராஷ்ட்ர நிர்மாணத்திற்கு ஒவ்வொரு நொடியிலும் ஒவ்வொரு திருப்பத்திலும் ஈடுகொடுத்தது என்பதை மஹான்கள் எல்லோரும் ஏகமனதாக ஒப்புக் கொண்டு பாராட்டினார்கள். சிவாஜிக்கு ஓரளவு த்ருப்தி. ஸஜ்ஜன் கட - ஒரு தீர்த்த யாத்திரை ஸ்தலமாக எந்நாளும் விளங்க வேண்டுமென்பதற்காக - மஹாராஜா பலவித வசதிகளை நினைத்து நினைத்துச் செய்தார்.

### 15. சிவாஜிக்கு ஸமர்த்தரின் உபதேசம்

தொடர்ந்து வெங்கோஜி - சிவாஜியிடம் இருந்து விலகியே இருந்தான். சிவாஜியின் வெற்றி நடையைப் பார்த்து ஒரு புறம் ஆச்சரியம் மறுபுறம் நாம் இப்படி இருக்கிறோமே - என்ற தாழ்வு மனப்பான்மை ஆனால் ஸ்ரீ ஸமர்த்தர் அவ்வப்போது “நீ வருந்தாதே! உனக்கு நல்ல காலம் வரும். நீ ஓயாமல் ஹநுமானை நினைத்துக் கொண்டு ராம நாமம் சொல்லிக் கொண்டு வா” என்று ஆறுதல் கூறினார்.

சிவாஜியும் குருதேவரிடம் அடிக்கடி தம் அச்சத்தை வெளியிடுவார். வெங்கோஜி - என்னை விட்டு ஒதுங்கியே இருக்கிறான். சுற்றுப்புறத்தில் பகைவர்களின் கெடுபிடியை நினைத்தால் வெங்கோஜி பகைவர்களின் வலையில் விழுந்து விடுவானோ? என்று தோன்றுகிறது.

ஸ்ரீ ஸமர்த்தர் சொன்னார் “அப்படி ஒரு ஆபத்தும் வந்து விடாது. அவனை நான் கண்காணித்து வருகிறேன். என்ன இருந்தாலும் அவன் உன் தம்பி தானே? சம்புஜியைப் போல அவனையும் நீ அறவணைத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.”

“எனக்கு ஒரு ஆட்சேபனையும் இல்லை. ஆனால் அவனுக்கு என்னிடம் மதிப்பு இல்லை. என்னை அண்டிப் பிழைப்பது தனக்கு அவமானம் என்று நினைக்கிறான்.”

“அப்படியல்ல. அந்த அளவுக்கு அவனுடைய மனநிலை தாழ்ந்து விடவில்லை. ஆனாலும் நீ சொல்வது போல் கொஞ்சம் அஹந்தை இருக்கத் தான் இருக்கிறது. அதை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன். நீ கவலைப்படாதே.”

பிறகு ஒரு சமயம் அப்ஸல்கானைக் கொண்டு விட்டு சிவாஜி சிவதாருக்குப் போய் ஸ்ரீ ஸமர்த்தரிடம் விண்ணப்பித்தார்.

“குருதேவ! நடந்த நிகழ்ச்சியில் ஒவ்வொரு கணமும் தங்கள் அருட்பார்வை எனக்குத் தெரிந்தது. தமையனாரைக் கொண்டு விட்டானே! என்ற ஆத்திரத்தில் அவனைத் தொலைத்து விட்டுத்தான் மறுகாரியம் பார்ப்பது - என்ற

துடிப்புடன் மூர்க்கத்தனமாகத் தான் இந்த ஸாஹஸத்திள் இறங்கினேன். குருதேவருடைய க்ருபை ஒவ்வொரு கணமும் என்னைப் பரிபாலிப்பதை உணர்ந்தேன்.”

“அது இருக்கட்டும் சிவா! அடுத்த காரியத்தைக் கவனி. இப்பொழுது பங்களுரைக் கட்டிக்காக்க உன் தமையனாரின் ஸ்தானத்தில் யாரை நியமிக்கப் போகிறாய்!”

“அது பற்றி ஆலோசிக்கத் தான் குருதேவரிடம் வந்திருக்கிறேன்.”

“ஒன்று செய்யேன். வெங்கோஜி, தாயார் துகாயீ ஆவு ஸாஹிபாவின் புதல்வன் தானே! அவன் உன் பிரதிநிதியாக அங்கு அரசாளட்டுமே.”

“அவன் இதற்கு சம்மதித்தால் எனக்கு ஆட்சேபம் இல்லை.”

“உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது? அவன் சம்மதிக்கமாட்டானா?”

“அல்ல. என் பிரதிநிதியாக என்று சொல்கிறீர்கள். அந்த நிலையை அவன் ஏற்பானோ? என்னவோ?”

“நான் கவனிக்கிறேன்.”

சிவாஜி விடை பெற்றுச் சென்றார். சாபலில் ராம நவமி உற்சவம் நடந்தது. அங்கு வெங்கோஜி வந்திருந்தான். அவனைத் தனிமையில் அழைத்து குருதேவர் பேசினார்.

“வெங்கோஜி! உன் ராம நாமம் ஜபம் கேட்டு மனம் குளிர்ந்த ஹநுமான் உனக்கு ஒரு வரன் தருகிறார்.”

“என்ன? என்ன?”

“நீ பங்களுர் ஜாகீருக்கு அதிபதியாக இருந்து ஆளவேண்டும் என்பது பிரபுவின் க்ருபை!”

“சிவாஜிக்கு இது சம்மதமா?”

“அதோ பார் சிவாஜி நாமகீர்த்தனத்தில் லயித்து நிற்கிறார். அவரிடமே கேள்!”

வெங்கோஜி தயங்கிக் கொண்டே சிவாஜியின் அருளே சென்றார்.

ஸோநோபந்த் பக்கத்தில் இருந்தார். அவர் கூறினார்.

“இதோ வெங்கோஜி இளவரசர் வந்து விட்டார்.”

சிவாஜி திரும்பிப் பார்த்தார்.

“வெங்கோஜி! உன்னைத் தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பங்களுர் ஜாகீர் தலைமை இல்லாமல் தவிக்கிறது. அதை ஏற்று உன்னால் நடத்த முடியும் என்று நினைக்கிறேன்.”

“உன் அபிப்பிராயம் இதுவாக இருந்தால் எனக்கும் ஸம்மதம் தான்.”

“உடனே புறப்படு!”

இவ்வாறு இங்கிதமாக பங்களுர் ஜாகீருக்கு அரசனானான் வெங்கோஜி.

அவன் பங்களுருக்கு “சுதந்தர அரசன் நான்” என்று நினைத்துக் கொண்டு அவ்வாறே நடந்து வந்தான். சிவாஜிக்கு அதில் வருத்தம் உண்டு. குருதேவர் ஏற்பாடு இது - என்று மௌனமாகப் பொறுத்துக் கொண்டான்.

ஏனெனில், வெங்கோஜியைப் பங்களுருக்கு அனுப்பும் போது, ஸாஹஜி மஹாராஜாவுக்கு அதில் ஷா (பீஜபூர் ஸுல்தான்) அளித்த விருதுகள் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து குதிரை மீது வைக்கப்படுகின்ற அலங்கார அம்பாரியையும் கொடுத்து அனுப்பினார். அவற்றை அலட்சியமாக ஏற்றுக் கொண்டான் வெங்கோஜி.

பங்களுரில் வெங்கோஜியின் மூத்தராணி தீபாம்பா பாயீக்கு முதல் குழந்தை பிறந்தது. அதற்கு ஸாஹஜீ என்றே பெயர் வைக்கப்பட்டது. (அவரே மூன்றாவது ஸாஹஜி ராஜா.)

பங்களூரில் வெங்கோஜிக்கு நிம்மதி இல்லை. அரசு கிடைத்ததே தவிர. அதற்குரிய பூர்ணமான பாதுகாப்புப் படைகளை சிவாஜி - ஒதுக்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் வெங்கோஜி தொடர்ந்து தனக்குரிய மரியாதையைச் செலுத்தாமல் சுதந்திரமாக செயல்படுவதால். அவருக்குப் படை உதவி கொடுத்தால் அதை வைத்துக் கொண்டு - தனக்கு இடையூறாக பீஜபூருடனோ, நிஜாமுடனோ போருக்குக் கிளம்பினால் என்ன செய்வது ? என்ற கவலை தான். அவர் நினைத்த மாதிரியே சில நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன.

பீஜபூர்ஸுல்தான் - "எப்படியாவது வெங்கோஜியைத் தனக்குத் துணையாகச் சேர்த்துக் கொண்டுவிட்டால் - சிவாஜி வெங்கோஜிக்கு விரோதமாகத் தன் மீது பாயமாட்டார். சுதந்திரம் பறிபோகாது" என்று நினைத்து - வெங்கோஜிக்குத் துது அனுப்பினான்.

"தங்கள் தந்தையார் எம்மிடம் நட்புறவோடு இருந்தார். அது போல தங்களும் எம்முடன் உறவு கொண்டாட வேண்டும்" என்று குறிப்புத் தெரிவித்தான்.

தனக்கு எப்படியாவது படைபலத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் - என்ற கருத்தோடு அதில்ஷா நீட்டிய நட்புக்கரத்தை வெங்கோஜி பிடித்துக் கொண்டார்.

இந்தச் செய்தி தெரிந்ததும் சிவாஜி - குருதேவரை அணுகினார். வெங்கோஜியின் போக்கு கவலை தருகிறது என்று விண்ணப்பித்தார்.

குருதேவர் தமது அந்தரங்க சீடர்கள் இருவரை - ஏகோஜியிடம் அனுப்பினார். (வெங்கோஜி என்று மஹாராஷ்ட்ராவிலும் ஏகோஜி என்று தஞ்சாவூரிலும் அவருக்குப் பெயர் பழகிவிட்டது.) அவர்கள் வந்து குருதேவரின் ஆசியைத் தெரிவித்து, ஏகோஜியிடம் சொன்னார்கள்:-

வெங்கோஜிக்கு ராமபிரான் க்ருபை உண்டாக வேணும். அதனால் மேன்மேலும் பெருமையும் புகழும் செல்வமும்

அதிகாரமும் வளரும். ஆனால் ராமபிரானுக்குத் தன் அடியாரிடம் தேவைப்படுவது - ஒன்று தான்; அது தான் நேர்மை. மனது சொல் செயல்களில் கபடம் கூடாது. நேர்மை வேண்டும். செய்ந்நன்றி வேண்டும். உன்னை அழைத்துப் பெருந் தன்மையோடு பங்களூர் அரசை சிவாஜி உனக்கு ஈந்தார். நீ கேட்டாயா ? தானாகத் தானே கொடுத்தார் ? ஏன் ? தன் தம்பி நீ. நன்றாகப் பெருமையோடு வாழ வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்தினால் தான். உனக்கு அரசை அளித்தவருக்கு அதை நீ இடையூறின்றி ஆள வேண்டும் என்பதில் அக்கரை இருக்காதா ?

சிவாஜியின் தம்பி - என்ற ஒரு தோரணை உனக்கு இருப்பதால் தான் முஸ்லீம் அரசர்கள் உன்னிடம் வால் ஆட்டாமல் இருக்கிறார்கள். அந்த தோரணையை நீயே விட்டுக் கொடுத்து அவர்களுடன் உறவு கொண்டாயானால் சிவாஜிக்கு எதிராக நடந்து கொண்டாயானால் உன்னை சிவாஜியால் கூடக்காப்பாற்ற முடியாது. நீ எனக்கு பிரமாணம் செய்து கொடுத்திருக்கிறாய். மறந்து விடாதே.

நேர்மையுடன் நீ செயற்பட்டால் உனக்கு கேடிமம் உண்டு.

ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த.

வெங்கோஜி விழித்துக் கொண்டு விட்டான் - பீஜபூரின் உறவை வளர்த்துக் கொள்ளாது மதில்மேல் பூனையாக நடந்து கொண்டான். ஆனால் அவனுக்கு பெங்களூர் அரசு முள்ளின் மேல் வைத்த காலைப் போல - ஊன்றவும் முடியவில்லை உதரவும் முடியவில்லை.

சிவாஜிக்கு கூத்தரபதி பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. பல சுதேசி மன்னர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். கௌரவிக்கப்பட்டனர். வெங்கோஜி போகவில்லை பொறுமிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது தஞ்சாவூரில் விஜயராகவ நாயகர் - இறந்து விட்டார். பலவீனமாக தஞ்சை அரசை மதுரையை ஆண்டு

வந்த நாயக்க மன்னர்கள் உறவு கொண்டாடி ஆக்கிரமித்தனர். திருச்சியில் ஆண்டு வந்த நாயக் அரசும் போட்டிக்கு வந்தார். நான்கு ஆண்டுகள் இந்தக் கலவரங்கள் நடந்தன.

இதை அறிந்த ஏகோஜி பங்களுரில் கலவரப்பட்டார். முன்பே அவர் தஞ்சாவூர் அரசு மீது கண் வைத்திருந்தார். அது தத்தளிக்கிறது என்று அறிந்ததும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

தான் பட்டுக்கொள்ளாமல் - பீஜபூர் ஸுல்தானுக்கு ஒரு வதந்தி காதில் விழுமாறு செய்தார். அதாவது - பீஜபூர் ஸுல்தான், ஏகோஜிக்குத் தஞ்சையைக் கைப்பற்ற படைகளை உதவுவதற்கு முன் வந்தால் ஏகோஜி பங்களுரை பீஜபூர் ஸுல்தானுக்கு விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார் என்பது தான் அந்த வதந்தி.

பீஜபூர் ஸுல்தான் தான் இந்தத் திட்டத்திற்கு உடன்படுவதாகச் செய்தி அனுப்பினார்.

வெங்கோஜி - பீஜபூர் ஸுல்தானின் படையுடன் கிளம்பி வந்து - திருச்சி நாயக் வம்சத்தினரை வென்று - திருமழபாடியில் வந்து தங்கினார். பங்களுர் அரசை காகல்கர் காடே ஜுஜாகாவ் னெற மராட்டிய பிரபுவிடம் ஒப்புவித்து விட்டார். தனக்கு உதவியாக வந்த பீஜபூர் தளபதிகள் காதர் கலாஸ்கான், அப்துல் ஹலீம் என்ற மூவர் மூலம் தஞ்சாவூர் ஆட்சியாளரை சரணடையுமாறு தாக்கீது விட்டார். அவர்கள் சரணடைந்தனர். தஞ்சாவூருக்கு படைகள் புடை சூழ. வெற்றி முழக்கத்துடன் 1678ம் ஆண்டு வடக்கு வீதி வழியாக வந்து அரண்மனையில் வரவேற்கப்பட்டு சிங்காதனம் ஏறினார்.

(இந்த வரலாறு தஞ்சாவூர் - ஸ்ரீ பிரகதீசுவரர் ஆலயத்தில் பிரகாரச் சுவர்களில் பின்னர் தஞ்சாவூரை ஆண்ட இரண்டாம் சரபோஜி மன்னரால் சுற்றுக் கருங்கல் சுவர்களில் கல்வெட்டாக வடிக்கப்பட்டு 13-2-1803 அன்று முடிவுற்ற போம்ஸல வம்ச சரித்திரம். பின்னர் தஞ்சாவூர் மஹாராஜா ஸரபோஜியின் ஸரஸ்வதீ மஹால் நிர்வாகத்தினரால் படி எடுக்கப்பட்டு - பதிப்பிக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.)



ஸஜ்ஜன் கட்டுக்கு ஸமர்த்தரிடம் வந்து சிவாஜி தஞ்சாவூரில் வெங்கோஜி தாறுமாறாக தஞ்சாவூரைக் கொடுக்க வந்தார்

இந்தச் செய்தி முதலில் ஸ்ரீ ஸமர்த்தரை எட்டியது பின்னர் கூத்தரபதி சிவாஜிக்கும் எட்டியது. சிவாஜி - ஸஜ்ஜன் கட்டுவந்து சேர்ந்தார். அவருக்கு மிகவும் வருத்தம் தந்த விஷயம் வெங்கோஜி சிறிது கூட பொறுப்பில்லாமல் பங்களுர் ஜாகீரை ஏதோ ஒரு பிரபுவிடம் ஒப்புவித்து அசட்டுத் துணிச்சலாக பீஜபூரின் உதவியுடன் மிகவும் பலஹீனமாக தஞ்சை ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது தான்.

குருதேவரிடம் வந்து மௌனமாக வணங்கி நின்றார் சிவாஜி.

“சிவா! என்ன கவலை உனக்கு?”

“பங்களுர் பறி போய்விடும் போல் இருக்கிறது.”

“கவலைப்படாதே. உடன் வலிமையுள்ள கட்டுக்கோபான படையுடன் உன்னுடைய முத்த மகன் ஸாம்பாஜியை பங்களுருக்கு அனுப்பு. ஏகோஜிக்கு தஞ்சை அரசைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற குறி முன்பே உண்டு. “தாறுமாறாக ஒன்றும் செய்து விடாதே” என்று நான் தான் அவனைத் தடுத்து வைத்திருந்தேன். இப்பொழுதும் ஒன்றும் மோசம் போய் விடவில்லை. நான் அதை கவனித்துக் கொள்கிறேன்.”

சிவாஜி விடை பெற்றுச் சென்றார். ஸ்ரீ ஸமர்த்தர் வாசலுக்கு வந்தார். வாசலில் ஒரு கூட்டம் காத்திருந்தது.

பல தாம்பளங்களில் பேட்டி சாமான்களை அடுக்கு வைத்து வணங்கினர்.

“நாங்கள் தஞ்சாவூரிலிருந்து வருகிறோம்.” மஹாராஜாதி ராஜ ஏகோஜி மஹாராஜா அவர்கள் தங்களுடைய மாநலிகமான பரமக்ருபையினால் - தஞ்சாவூர் ராஜ்யத்தை வென்று முடிசூட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய பிரதிநிதிகளாக நாங்கள் - மஹாராஜா அவர்களுடைய பக்தி பூர்வமான ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்களை குருதேவருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். மஹாராஜா அவர்கள் தங்களுடைய அருட்

பிரஸாதமாக கிடைத்த ராஜ்யத்தை தங்கள் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்து விட வேண்டுமென்று மனப்பூர்வமாக ஆர்வத்துடன் இருக்கிறார். அதன் பொருட்டு குருதேவர் அவர்கள் அங்கு விஜயம் செய்ய வேண்டும் - என்று பிரார்த்திக்கிறார். இந்த விண்ணப்பத்தை தெரிவிக்கலான கார்யம் எங்களுக்கு” என்று கூறி வணங்கினார்.

“அப்படியா ? ரொம்ப ஸந்தோஷம். கூடிய சீக்கிரம் யாத்திரை கிளம்புவோம்” என்று விடை கொடுத்து அனுப்பினார் குருதேவர். க்ஷத்ரபதிக்குச் செய்தி அனுப்பினார்.

“தஞ்சையிலிருந்து எனக்கு அழைப்பு வந்திருக்கிறது.”

“பகவான் இஷ்டம் என்னவோ ? அது நடக்கும் ? யாத்திரை கிளம்புகிறேன்.”

சிவாஜி ஒடோடி வந்தார். வணங்கினார்.

“சிவா! உன் அருமையும், அன்பும் தெரியாமல் ஏகோஜி தான் தோன்றித் தனமாக ஏதோ செய்து விட்டான். ஆனால் ஹனுமான் அவனுடைய உள்ளத்தில் புகுந்து லகுவாக தஞ்சாவூர் சீமையை மஹாராஷ்டிர ஸாம்ராஜ்யத்திற்குச் சேர்த்து விட்டார்.”

“குருதேவா! தங்கள் திருவாக்குப் பலிக்க வேண்டும்.”

“ஆனால் ஏகோஜி உன் ஆட்சியோடு இணைவான் - என்று எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஆயினும் அவனை விட்டுக் கொடுக்காமல் அரவணைக்க வேண்டும். ஆகவே அவனுக்கு நீ ஸன்மானங்கள் அனுப்பி அவனுடைய வெற்றியைக் கொண்டாடுவதாகவும், என்ன தொல்லை வந்தாலும் உதவி செய்வதாகவும் நீ பாராட்டுச் செய்தி அனுப்ப வேண்டும்” என்றார்.

ஸ்ரீ ஸமர்த்தர் சில முக்கியமான சீடர்களை அழைத்துக் கொண்டு - வழியில் உள்ள மடங்களுக்கெல்லாம் விஜயம் செய்து உற்சாகப்படுத்தி விட்டுத் தஞ்சைப் பகுதி வந்து சேர்ந்தார்.

ஏகோஜி மஹாராஜா - தமது பரிவாரங்களுடனும் மந்திரி பிரதானிகளுடனும் விருது பதாகைகளுடனும் - திருமழபாடி சென்று குருதேவர் வருகைக்காக காத்திருந்தார்.

ஸ்ரீ ஸமர்த்தர் தொண்டர்களுடனும் வழியில் சேர்ந்து கொண்ட ஸமர்த்த மடாதிபதிகளுடனும் நாம கோஷத்துடன் வந்து சேர்ந்தார்.

மேள தாளங்களுடன் கொம்பு வாத்தியம் முழங்க - ஸ்ரீ ஸமர்த்தருக்கு வேத கோஷங்கள் செய்து பூர்ண கும்பம் கொடுத்து வரவேற்பு நடந்தது. பூமாரி பொய்த்து - புதுப் பல்லக்கில் ஸ்ரீ ஸமர்த்தரை அமரச் செய்து மஹாராஜாவும் முக்ய மந்திரிகளும் கவரி வீசப் பவனி வந்தது. தஞ்சையில் வெண்ணாற்றம் கரையில் மறுபடியும் பூரண கும்ப மரியாதை செய்து நேரே வடக்கு வாசல் வழியாக தஞ்சை நகரத்திற்குள் பிரவேசித்தது - கீழ வீதியில் மஹாத்வாரத்தில் - மறுபடியும் பூரண கும்பம், ஸுமங்கலிகளின் மங்கள ஹாரதிகள் - எல்லாம் நடந்தது - ஸ்ரீ ஸமர்த்தர் தர்பார் மண்டபம் வந்து சேர்ந்தார். வேத பிராமணர்களும், சாஸ்திர பண்டிதர்களும் தர்பார், ஸங்கீத வித்வான்களும், நாட்டியக் கலைஞர்களும், கூடி அறிமுகம் செய்யப்பட்டு - குருதேவரிடம் மங்களாசாசனத்தை பெற்று விடை பெற்றனர்.

பின்னர் அந்தப் புரத்து மஹாமண்டபத்தில் - ஸ்ரீ குரு தேவர், மான்தோல் விரித்திருந்த மேடை மீது தனிமையில் வெங்கோஜியுடன் பேசினார்.

“வெங்கோஜி! ஸ்ரீராம பிரான்க்ருபையால் மாருதிராயர் கண்காணிக்க, எல்லாம் நல்லபடியாக நடந்தேறியது. “முஸ்லீம் பாதுஷாக்களுடன் தொடர்பு வேண்டாம் என்று எச்சரிக்கை செய்திருந்தும் அதை மீறி இந்த ஸாஹஸத்தைச் செய்துவிட்டாய். இடையில் ஏதாவது சிக்கல் ஏற்பட்டிருந்தால் உனக்கு அவமானம் மட்டுமல்ல - சிவாஜிக்கும் அவமானம். சிவாஜிக்கு உன்னைப்பற்றி பெரும் கவலை. உனக்கு பங்களுருக்கு பட்டாபிஷேக அழைப்பு அனுப்பியிருந்தும் கூட, நீ அதை மதிக்கவில்லை.

பட்டாபிஷேகம் ஆகி வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. உன்னுடைய அலட்சியத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் உனது வெற்றியைப் பாராட்டி உனக்கு ஸந்மானங்களும் விருதுகளும் க்ஷத்ரபதி அனுப்பி இருந்தாராமே.”

“ஆமாம் எல்லாம் வந்து சேர்ந்தன.”

“உனக்கு அவற்றினால் திருப்தி இல்லையா?”

க்ஷத்ரபதி நான் என் சொந்த முயற்சியால் பெற்ற வெற்றியைத் தம்முடையதாக உலகுக்கு பிரகடனம் செய்யும் நோக்கத்துடன் செய்த காரியம் என்று நினைக்கிறேன்.

“அப்படிச் சொல்லாதே” தன் அரவணைப்பில் உன்னை வைத்துக் கொள்வதன் மூலம் உனக்கு எந்த விதமான ஆபத்தும் வராமல் தடுக்கவும் வந்தால் உனக்கு உதவி செய்யவும் தயார் என்பதை உலகமறியச் செய்ய வேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கம் தான் சிவாஜிக்கு.”

“குருதேவ! தங்களைத் தவிர வேறு எவரிடத்திலும் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. தங்கள் க்ருபை இருந்தால் போதும்.”

வெங்கோஜி! நிறைய ராம நாமம் சொல்லு உனது மனதில் உள்ள பொறாமை அகுவை அஹங்காரம் எல்லாம் போக வேண்டும். அப்போது ஸ்ரீ ராமன் அருள்புரிவார். ஹனுமான் உனக்குத் துணைநிற்பார். தமிழ்நாட்டிலே தஞ்சைத் தரணி சோறுடைத்தது மட்டுமல்ல. ஞான பூமி! இங்கு மஹான்கள் பலர் பிறந்திருக்கிறார்கள். இன்றும் நிறைந்திருக்கிறார்கள். இந்த நகரத்தின் நமது மடங்கள்

நிறுவி. மஹாராஷ்ட்ர தர்மத்தைப் பிராகசிக்கச் செய்ய வேணும் - என்று தோன்றுகிறது. நம்முடன் நமது அத்யந்த ப்ரிய சிஷ்யர் பீமராவ் கோஸ்வாமி வந்திருக்கிறார். அவருடைய சிறந்த சீடர்கள் சிலரும் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குரிய இடங்களும் அங்கு மடங்கள் நிறுவ ஏற்பாடும் செய்ய வேணும்.”

“காத்திருக்கிறேன். ஆணையிட்டால் அது உடனே நிறைவேறும். மந்திரிகளுடன் தாங்களே கலந்து ஆலோசனை செய்து ஆணை இட வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.”

அதன்படி மடங்கள் நிறுவப்பட்டன.

(1) கீழ அலங்கம் சாமந்தான் குளம் தென் கரையில் பிரதான மடம் அதன் அதிபதி ஸ்ரீ ஸமர்த்தரின் பிரதான சீடர் பீமராவ் கோஸ்வாமி.

(2) ஸகா நாயகன் தெருவில் ஒரு மடம் நிறுவி அதற்கு பீமராவ் கோஸ்வாமியின் சீடர் கோவிந்த பாவாஸ்வாமி அதிபதி ஆனார்.

(3) எல்லையம்மன் கோவில் தெருவில் ஒரு மடம் நிறுவி. ஜோளி ராம ஸ்வாமி அதன் அதிபதி ஆனார்.

(4) தெற்கு வீதியில் கலியுக வெங்கடேச பெருமாள் ஆலயத்தின் எதிர சந்தில் ஒரு மடம் அமைத்து ராம்பாவா ஸ்வாமி அதிபதி ஆனார்.

(5) தெற்கு வீதியிலேயே அந்த மடத்திற்கு சற்று மேற்கே பெரிய மடம் நிர்மாணித்து பீமராவ் கோஸ்வாமியிடமே பூஜகராக இருந்த அண்ணாஜி பாவாஸ்வாமியைப் பீடாதி



ஆக்கினார். தஞ்சையில் ஸமர்த்தருக்கு சீடர்கள் கூட்டம் பெருகியது. ஐந்து மடாதிபதிகளும் தினம் தோறும். தாஸபோத பாராயணம் அபங்க கீர்த்தனம் முதலியவைகள் மூலம் பக்தர்களுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுத்தனர். ஸ்ரீ ராம நவமி உற்சவத்தைப் பத்துநாட்கள் விமரிசையாகக் கொண்டாடினர். ஸமர்த்த நவமியாகவும் அந்த விழாக்கள் பரிமளித்தன.

மன்னார்குடியில் ஹரித்ரா நதி வடகரையில் ஒரு மடம் நிறுவி லேது பாவாஸ்வாமிகளை மடாதிபதி ஆக்கினார். அவரிடமே வெங்கோஜி மஹாராஜா ராம மந்திர தீக்ஷையும் பெற்றார்.

ஸ்ரீ ஸமர்த்தர் தஞ்சாவூரில் இருந்த போது ஒரு வயதான சிற்பி வந்து வணங்கினார். பக்தர்கள் அவருடைய கலைத்திறனைப் பற்றிக் கொண்டாடிப் பேசினார்கள். அவருக்குத் தற்போது கண் பார்வை மிகவும் மங்கிவிட்டது. அவரைப் பார்த்து ஸமர்த்தர் ஒரு ஸீதாலட்சுமண ஹநுமத் ஸமேத ஸ்ரீ ராம மூர்த்திகளை பஞ்ச லோகங்களில் தர வேண்டுமெனக் கூறினார்.

அந்த சிற்பி கூறினார்:

“ஐயா தாங்கள் கருணை கூர்ந்து இவனுக்கு அருளிய ஆணையை நிறைவேற்ற இயலாதவனாக நிற்கிறேன் இந்தப் பாவி. என்ன செய்வேன்?” என்று கண்ணீர் விட்டார்.

ஸமர்த்தர் கூறினார்:

வருத்தப்படாதீர்கள். இது ஸ்ரீ ராமனின் விருப்பம். அஞ்ஜனிபுத்திரன் உங்களுடன் கூட இருந்து நிறைவேற்றுவான்.”

ஸமர்த்தர் ஒரு தங்க உருண்டையை அவரிடம் காட்டினார். “இது என்ன?”

“ஸ்ரீ ராமன் பளீரென்று இந்த உருண்டையில் காட்சி கொடுக்கிறாரே.”

“இவனுக்கு இப்போது பளீரென்று கண்கள் தெரிகின்றனவே” ஸாஷ்டாங்கமாக குருதேவரை வணங்கினார் சிற்பி.

“இந்தாரும். இந்தத் தங்க உருண்டையை நீங்கள் வார்க்கப் போகின்ற பிம்பங்களுக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளும் ஐய ஸ்ரீ ராம ஐய ஐய ரகுவீர ஸமர்த்த ஸ்ரீ ராம ஐய ராம ஐய ஐய ராம.”

ஸமர்த்தருக்கு வயது அறுபத்து எட்டு. ஓயாத உழைப்பினால் உடல் நலிந்து விட்டது. ஸஜ்ஜன்கட்டிலேயே தங்கி விடுவது என்று தீர்மானித்தார்.

சிவாஜி தென் தேசங்கள் எல்லாம் தம் ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளைப் பார்வையிட்டு ஸஜ்ஜன்கட் திரும்பினார்.

ஸஜ்ஜன்கட்டில் மேலும் சில வஸதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென நினைத்தார்.

ஸமர்த்தர் எச்சரித்தார் ஸஜ்ஜன்கட்டை ஒரு தபோவனமாக யாத்திரிகளுக்கு பகவதஸ்மரணத்தையும், பக்தியையும் வளர்க்கும் விதமாகத்தான் பார்க்கிறேன். அது உல்லாஸத் தோட்டம் ஆகிவிடக்கூடாது. அடக்கம் தேவை.”

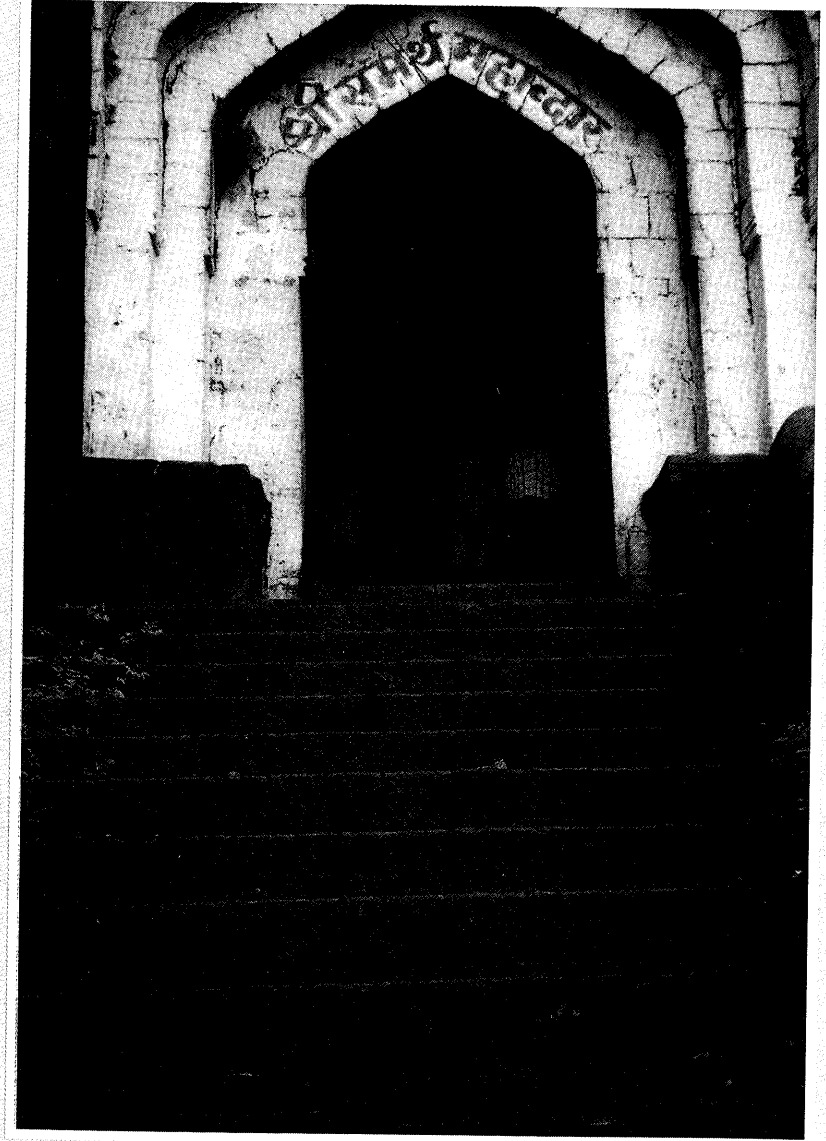
சிவாஜி ஸுதாரித்துக் கொண்டுவிட்டார். தமது உற்சாகம் தர்ம வரம்பை மீறக்கூடாது என்று தன்னைத் தானே

திடப்படுத்திக் கொண்டார். நாட்டின் மக்களுக்கு அவச்யத் தேவைகளைத் தரம் குறையாமல் செய்து கொடுக்கலாமே தவிர உல்லாச வாழ்க்கைக்கு வசதி செய்துக் கொடுத்துச் சோம்பேறிகளாக்கி கடமைகளிலிருந்து வழக்கி வீழ்வதற்கு இடம் கொடுத்து விடக் கூடாது என்று புரிந்து கொண்டார்.

ராமதாஸ் சிவாதாருக்குச் சென்றார். அங்கு பக்கத்து கிராமத்தவர்களுக்கு ஒரு சங்கடம். தமது விளை பொருள்களை வெகுதூரம் மலைப்பாதையில் தலை மீது சுமந்துச் சென்று வியாபாரிகளிடம் விற்க வேண்டியிருந்தது. வியாபாரிகள் மாவலி பிரதேசத்தில் இருந்தார்கள். சிவாஜிக்கு செய்தி அனுப்பினார் ஸமர்த்தர். உடனே மன்னர் அதிகாரிகளை அனுப்பி மலை அடிவாரத்திலேயே ஒரு பெரிய சந்தையை உருவாக்கி போக்குவரத்து வண்டிகளுக்குச் சாலை அமைத்துக் கொடுக்கச் சொன்னார். அங்கு ராம் நகர் சந்தை உருவாயிற்று.

ஸமர்த்தரை ஸந்திக்க பேரறிஞர்கள் பலர் அங்கு கூடினர். அவர்கள் தாஸபோத நூலில் சில விளக்கங்களை ஸமர்த்தரிடமிருந்து நேரிலே பெற விழைந்தனர். அவற்றிற்கு தாஸபோதத்திலேயே வேறிடத்திலுள்ள சில பாடல்களை எடுத்துக் காட்டி விளக்கம் அளித்தார். அந்தப் பாடல்கள் நூலில் எங்கே உள்ளன என்று தேடினார்கள்.

ஸமர்த்தர் கல்யாண் ஜீயைக் கூப்பிட்டார். அவர் அந்த சமயம் குருதேவரின் உடைகளைத் துவைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஈரத்துணியோடு கையில் நீர் சொட்டச் சொட்ட ஓடி வந்தார். ஸமர்த்தர் “அழுக்குப் பயலே போய் கைகழுவி விட்டு வா” என்றார். இரண்டு நொடிகளில் திரும்பி வந்தார் கல்யாண்ஜி.



ஸஜ்ஜன்கட் முன் வாசல்

ஒரு கருத்தைக் கூறி, தாஸ்போதத்தில் இந்தப் பாடலை எடு. நூலின் பக்கங்களை ஒரு புரட்டுப்புரட்டி "இதோ" என்று எடுத்துக் கொடுத்தார். பண்டிதர்கள் வியப்படைந்தனர் குருவை மெச்சுவதா? சீடரை மெச்சுவதா? புரியவில்லை.

சிவாஜி சில நாட்கள் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு - தன் உடல் நிலையைச் சீர் செய்து கொண்டு கர்நாடகம் நோக்கிக் கிளம்பினார். பட்டாபிஷேகத்தில் பெருவாரியான செலவு நேர்ந்ததால் கஜானாவின் நிலை பற்றாக்குறை வந்துவிட்டது. தென்பகுதிகளிலிருந்து வரிவசூல்கள் மெத்தனமாக குறைந்து வந்தன.

மோரோபந்த் பேஷ்வாவை அரசாங்கப் பொறுப்புகளின் தலைவராக நியமித்து விட்டு - முஸ்லீம்களின் நடவடிக்கைகளை அவ்வப்போது கண்காணித்து உஷார் நிலையில் இருக்க வேண்டுமென ஆணையிட்டுவிட்டு ஒரு பலம் மிக்க படையுடன் சென்றார். தன்னுடன் அழைத்துச் சென்ற தன் குமாரன் சாம்பாஜியைச் ச்ருங்ககிரி கோட்டையில் விட்டு விட்டுச் சென்றார். பங்களூரிலும் கோலாரிலும் வேலூரிலும் ஆட்சிகளை முறைப்படுத்தி - அதிபர்களை எச்சரித்து - ஏராளமான வரிபாக்கிகளை வசூலித்து தகுந்த பாதுகாப்போடு ராஜகட்டுக்கு அனுப்பினார்.

ஓளரங்கஜீப் - சில விஷமங்கள் செய்து - பீஜபூருக்கும் அஹமத் நகருக்கும் இடையே மோதலை உருவாக்கினான். திலேர்கான் என்ற தளபதியை பீஜபூருக்கு உதவிக்கு அனுப்பி அஹமத் நகர் மீது படை எடுக்கத் தூண்டினார்.

பீஜபூரே எதிர்பார்க்காத நிலையில் சிவாஜி படையுடன் வந்து - திலேர்கானை வழிமறித்து துரத்தி அவனுடைய படைச் செல்வங்களையெல்லாம் பிடுங்கிக் கொண்டுவிட்டார். பன்ஹலா கோட்டைக்கு அதை அனுப்பிவிட்டார்.

இதனிடையே ச்ருங்ககிரியில் இருந்த சாம்பாஜியை - சில மந்திரிகள் சொப்பிடு வித்தை காட்டி - வாமாசார உபாஸனைக்கு இழுத்துவிட்டார்கள். இளவரசன் குடி, விலைமாதர் வலையில் வீழ்ந்து விட்டான்.

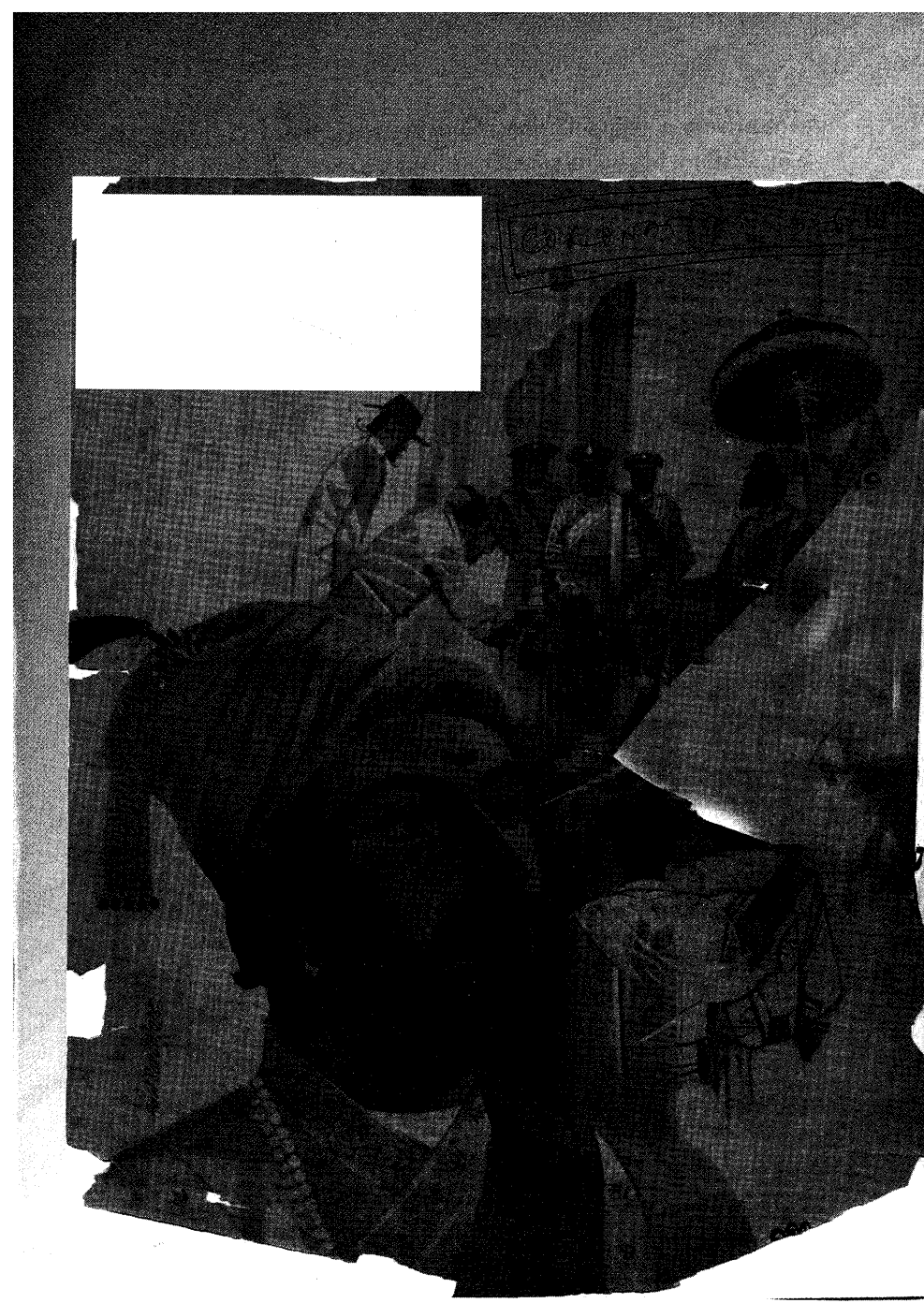
சிவாஜி இது கேள்விப்பட்டு உடனே ஸாம்பாஜியைத் தக்க பாதுகாப்போடு திருப்பி அனுப்பச் செய்துவிட்டார். இந்த நேரத்தில்த் திலேர்கான் - ஸாம்பாஜிக்கு ஆசைகாட்டி தன்னோடு சேர்ந்தால் அவருக்கு சுதந்திர ஆட்சிப் பீடம் அமைத்துத் தருவதாகக் கூறி. டெல்லி தர்பாருக்கு இணைய வைக்க முயற்சி செய்திருக்கிறான். இதுவும் சிவாஜிக்குக் கவலை தந்தது.

ஸாம்பாஜி ஸஜ்ஜன் கட் சென்றவர் - தந்தையையோ ராஜகுருவையே நிமிர்ந்து பார்க்கத் தயங்கினான்.

அந்த சமயம் - ஸமர்த்தர் ஸஜ்ஜன்கட்டில் இல்லை. ஸாம்பாஜி சில குதிரை வீரர்களை ஆசைகாட்டி தன் வசப்படுத்திக் கொண்டு மஹாபலேச்வர் சென்று க்ருஷ்ணாநதில் ஸ்நாநம் செய்து விட்டுவருவதாகக் காப்பளர்களிடம் கூறிவிட்டு நேரே திலேர்கானின் முகாமுக்கு (1678ல்) போய்விட்டான்.

இதனிடையே ஸமர்த்தரின் மூத்த சகோதரனான கங்காதரர். எழுபத்திரண்டாவது வயதில் ஜாம்ப கிராமத்தில் காலமானார். சாம்பாஜியைக் கவனியாமல் தப்பி ஓடி விட்டுவிட்டோமே என வருந்தினார் - ஸமர்த்தர். உத்தவரை ஜாம்ப கிராமத்திற்கு தனது தமையனாரின் ஈமச்சடங்குகளை நடத்திக் கொடுக்க அனுப்பினார். சடங்கின் முடிவில் உத்தவர் ச்ரேஷ்டரின் இரு குமாரர்களையும் ஸஜ்ஜன்கட்டுக்கு அழைத்து வந்து விட்டார்.

வேணுபாய் - என்ற ஸமர்த்தரின் சீடப்பெண்மணி மிராஜ் - ஸமர்த்த மடத்தின் தலைவியாகப் பல பெண்மணிகளுக்கு ராம நாம கீர்த்தனம், அபங்கங்கள் பாடுவது, ஏழைகளுக்கு உணவளிப்பது, என்ற முறையில் ஈடுபடுத்திப் பெரும் புகழ் பெற்றாள். தமது தோழியருடன் ஆண்டு தோறும் சாபலுக்குச் சென்று ஸ்ரீராம நவமி விழாவில் கலந்து கொண்டு, கூடியிருக்கும் பக்தர்களுக்கு லேவை செய்வாள். ஒரு சமயம் ஸமர்த்தர் வந்து மிராஜ் மடத்தில் தங்கினார். வேணுபாய் தமது கையாலேயே பரிசுத்தமாக குருதேவருக்கு சமைப்பாள். குருதேவர் "த்யானத்தில்



சிவாஜிக்கு சாம்பாஜியினால் குழப்பம்

அமர்ந்திருப்பேன் அறையில் கொண்டு வந்து உணவுகளை வைத்து விடு. தியானம் கலைந்த போது எடுத்துச்சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டார்.

ஒரு நாள், தான் தயாரித்த தயிர் பச்சடியை உணவுப் பாத்திரத்தில் வைக்க மறந்துவிட்டார். குருநாதரின் அறை வாசலில் தயிர்ப் பச்சடியோடு காத்திருந்தாள். வெகு நேரம் கழித்து குருதேவர் அறையில் உணவுப் பாத்திரங்களை எடுக்கும் ஓசை கேட்டது - மெதுவாக தாழ்ப்பாள் போடாத - கதவைத் தள்ளினாள். உள்ளே வீரபராக்கரம் வஜ்ராங்க மாருதி பாத்திரங்களின் உள்ளே இருந்த பதார்த்தங்களை இலையில் பரிமாறிக் கொண்டுவிட்டு சாப்பிட உட்கார்ந்தார். வேணுபாய் வெளியே மூர்ச்சையாகிக் கீழே விழுந்து விட்டார். ஹநுமான் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு சாப்பிட்டார்.

மடத்தில் உள்ளவர்கள் வேணுபாயியைத் தூக்கிக் கொண்டு அவளுடைய அறையில் படுக்க வைத்து விசிறிக் கொண்டிருந்தனர். வெகு நேரம் கழித்துக் கண் விழித்தாள். அது வரை ஸமர்த்தர் வாசற்படியில் காத்திருந்தார். குரு தேவரைப் பார்த்ததும் ஏதோ சொல்ல விழைந்தாள்.

குருதேவர் “இப்போது ஒண்ணும் பேச வேண்டாம். பேசாமல் படுத்திரு” என்று கூறிவிட்டு மடத்து சிப்பந்திகளை அவளுடைய அறையையும் எவரும் திறக்க வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டுப் போனார்.

சற்று நேரம் கழித்து - ஸமர்த்தர் - தானே அங்கு வந்து அறையைத் திறந்து உட்கார்ந்திருந்த வேணுபாய் எழுந்திருப்பதைப் பார்த்து “எழுந்திருக்காதே ! நீ கண்ட காட்சியை எவருக்கும் சொல்லக் கூடாது. இதுவே ஆணை என்று சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டே தன் அறைக்குத் திரும்பினார்.

கிபி 1678ல் அவள் சாபலுக்குப் போய் ஸ்ரீ ராம நவமி விழாவில் கலந்து கொண்டு விட்டு ஸஜ்ஜன்கட் வந்து சேர்ந்தாள்.

ஸமர்த்தர் “அவளை முகமலர்ந்து வரவேற்றார்.

“குருதேவ ! என் வாயை அடைத்துப் போட்டு வீட்டிற்களே ! தங்களைப் பற்றிய உண்மை இங்கே உங்களை அண்டியுள்ள பரமார்த்த பக்தர்களுக்குத் தெரிய வேண்டாம ?

“மாயையை எல்லாம் உண்மை என்று நம்பாதே”

“எது மாயை ?”

“காண்பது மாயை ! காணப்படாதது உண்மை.”

“நான் கண்டுவிட்டேனே”

“கண்டுவிட்டாய் அல்லவா ? அது மாயை இன்று உன் வாயால் ஹரிகீர்த்தனம் பாடிக் கேட்க வேணும். நீ ஜமாய்க்க வேண்டும்”.

“காத்திருக்கிறேன்”

இரவு ஸஜ்ஜன் கட்டில் - நல்ல கூட்டம். வேணுபாடினாள் பாடினாள் அப்படிப் பாடினாள் வாங்கிப் பாடிய பக்தர்களுக்குக் கூட குரலில் இனிமை கூடிவிட்டது. அவர்களும் ரஸித்துப் பாடினார்கள். நள்ளிரவுக்கு மேல் மங்களம் பாடி ஸ்ரீராமனுக்கு தீபஹாரதி எடுத்தாள். குருதேவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்தாள். வீழ்ந்தவள் எழுந்திருக்கவில்லை. ஸ்ரீ ராமன் ஸந்நிதி தீபம், சுடர் விட்டுப் பெரிதாக ஒளிவீசி அணைந்து விட்டது.

அவளுடைய ஈமச்சடங்குகளை அன்றிரவே சீடர்களைக் கொண்டு நடத்தினார். வேணுபாயின் ஸங்கீர்த்தனை இரவில் காசியிலிருந்து வந்த மஹாபண்டிதரான காகபட்டரும் இருந்தார்.

“ஒரு விதவை - மஹாஸபையின் நடுவே அமர்ந்து கீர்த்தனம் பாடுவதாவது. அதற்குப் பெரியோர்கள் எல்லாம் அவளுக்கு தாளம் போட்டுக் கொண்டு கூடப்பாடுவதாவது இதெல்லாம் ஸநாதன தர்மத்திற்கு விரோதமானது” என்று வெளியே நின்று புகைந்து கொண்டிருந்தார்.

வாமந பண்டிதர் என்ற மஹாமேதாவி பல புராணங்களையும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களையும் அநாயாஸமாக

விளக்கக் கூடிய திறன் பெற்றவர். அவர் ஹநுமத் ராமாயணம் - என்ற பெயரில் ஹநுமானின் சரித்திரத்தை லக்ஷம் ஓவிகளாகப் பாடியிருக்கிறார். அந்த ஓவிகள் அனைத்தும் மஹாராஷ்ட்ட கீர்த்தனக்காரர்களும், தமது பிரஸங்களில் எடுத்து ஆள்வார்கள். அவர் கூறினார். “யார் விதவை? ஆயிரம் சாஸ்த்ரங்கள் படித்திருந்தாலும், எவன் பகவன் நாம கீர்த்தனத்தில் கலந்துக் கொள்ளாதவனோ, அதை ரஸிக்கத் தெரியாதவனோ - அவன் தான் விதவை - அவனை இகழ்ந்து அஹங்காரியாகத் தன்னைப் பேரறிவாளன் என்று நினைத்துக் கொள்பவன் தான் விதவை. பகவன் நாமம் சொல்கின்ற ஆணும் பெண்ணும் நித்ய ஸுமங்கலிகள். அவர்களுக்கு பகவானே பதி.

ஸமர்த்தர் - காகப்பட்டரை அழைத்து “தாங்கள் சொல்வதும் ஒரு வழி. வாமனபண்டிதர்காட்டுவதும் ஒரு வழி. அவரவர்களுக்கு பகவானுடைய க்ருபையால் அவரவர்களுடைய மனோ தர்மத்திற்கு ஏற்றவாறு எல்லாம் அமைகிறது” மஹாபுத்திசாலியான காகபட்டர் மந்தஹாஸத்தோடு ஸமர்த்தரின் உரையை ஏற்றார். ஸமர்த்த ப்ரதாபம் - என்ற கிரிதர ஸ்வாமிகள் (ஸமர்த்தரின் சீடர்களின் முதல்வர்) இந்த விருத்தாந்தத்தை அழகாக எழுதியிருக்கிறார்.

ஸமர்த்தர், தானே ஸாம்பாஜி தப்பி ஓடி விட்ட செய்தியை சிவாஜிக்கு தெரிவிக்க ஸாமன்கட் சென்றார் - என் வேலையையே எனக்குக் காட்டி விட்டானா முஸ்லீம் தளபதி ? சிவாஜி உளவாளிகளில் சிறந்தவர்களை திலேர்கான் முகாமுக்கு அனுப்பினார்.

திலேர்கான் - சாம்பாஜியை மிகுந்த ஆதரவோடு வரவேற்று - வசதியாகத் தங்கவைத்து பாளங்களையும் பெண்டிரையும் அனுப்பி வைத்தான். ஓளரங்கஜீப்புக்கு செய்தி அனுப்பினான். சாம்பாஜியை நம் ஆளுகைக்கு உள்ள ஒரு பகுதிக்கு ராஜா வாக்கிவிட்டால் ஜனங்கள் நம் பக்கம் திரும்பி விடுவார்கள்” என்று யோஜனை கூறினான். ஓளரங்கஜீப் உடனே சாம்பாஜியை டெல்லிக்குப்

பாதுகாப்பாக அனுப்பும்படி உத்தரவிட்டான். திலேர்கான் ஸாம்பாஜியை ஒரு கூண்டு குதிரை வண்டியில் ஏற்றி - ஆயுதம் தாங்கிகளை அவனைச் சுற்றி நிறுத்தி "சலோ" - என்றான். "எங்கே ! என்று கேட்டான் சாம்பாஜி. அல்லாவின் ஸாம்பராஜ்யத்திற்கு. என்று கூறிப் பெரிதாகச் சிரித்தான் திலேர்கான்.

ஒரு மலைச்சரிவில் சென்று கொண்டிருந்த மூடுவண்டி ஒரு திருப்பத்தில் குடை சாய்ந்தது. வண்டியை நிமிர்த்துவதில் வீரர்கள் ஈடுபட்டார்களே ! வண்டியில் இருந்த சாம்பாஜி இறங்கி இருட்டில் ஒரு வீரனின் துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டான். நிமிர்த்திய வண்டியை வெகு வேகமாக ஓட்டிச் சென்றார்கள். வெகுதூரம் சென்ற பிறகு ஒரு வீரனுக்குத் தன் கையில் துப்பாக்கி இல்லை என்று தெரிந்தது. அவனும் தப்பி ஓடிவிட்டான். வண்டி டெல்லி போய்ச் சேர்வதற்குள் சாம்பாஜி பனஹல் கோட்டையில் சேர்ந்து விட்டான். தந்தையைக் கண்டு விம்மி விம்மி அழுதான். தந்தை அவனை மார்புறத் தழுவினார்.

ஸமர்த்தர் ஸஜ்ஜன் கட்டிலிருந்து ஒரு நாள் மாஹூலி சென்றார். க்ருஷ்ணா வெந்நா நதி ஸங்கமத்தில் ஸ்நாநம் செய்ய இறங்கினார்.

கரையில் இருந்த பிராமணர்கள் ஜபம் செய்து கொண்டே ஸமர்த்தரைப் பார்த்துக் கூறினார்கள்.

"ஸ்வாமிகளுக்குத் தெரியாததில்லை. புண்ய நதி ஸங்கமத்தில் ஸ்நாநத்திற்கு வந்தால் முதலில் ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டு பிராமணர்களுக்கு தக்ஷிணை கொடுத்து அநுஜ்ஞை வாங்கிக் கொண்டு பிறகு ஸ்நாநம் செய்வது வைதீக ஸம்பிரதாயம். அதை நினைவு மூட்டினோம் அவ்வளவுதான்."

"அதற்கென்ன ! அப்படியே செய்கிறேன்" அவர்கள் ஸமர்த்தர் செய்யாத பாபங்களையெல்லாம் குறிப்பிட்டு அந்தப் பாபங்கள் தீருவதற்காகப் புண்ய நதியில் ஸ்நாநம் செய்கிறேன்" என்று ஸங்கல்பம் செய்து வைத்தார்கள்.

ஸ்நாநத்திற்கு இறங்கிவிட்டார். "அநுஜ்ஞை தக்ஷிணை கொடுக்கவில்லையே - கடைசியில் கொடுப்பார்" - என்று பிராமணர்கள் காத்திருந்தனர். பகவந் நாமத்தை சொல்லிக் கொண்டே ஸ்நாநம் செய்து கரை - ஏறி - மடி உடுத்திக் கொண்டு நாமம் நெற்றியில் தீட்டிக் கொண்டு - ஸந்த்யா வந்தனம் ஜபம் எல்லாம் செய்தார். பிராமணர்கள் காத்திருந்தார்கள். ஸமர்த்தர் நதிக்கரை ஓரமாகக் கிடந்த - சிறு கூழாங்கற்களைப் பொறுக்கி ஒவ்வொருவரின் கையிலும் "ஜய ஸ்ரீராம் ஓம் தத்ஸத்" என்று கூறிக் கொடுத்து விட்டு - நடையைக் கட்டினார். பிராமணர்கள் திகைத்தனர். கூழாங்கல்லை தூங்கி எரிந்தனர். கோபமாகச் சென்றார்கள். ஒருவர் மட்டும் உருண்டையாக வழவழப்பாக இருக்கிறது. மனைவிக்கு உப்புக்கல்லைப் பொடி பண்ண உபயோகப்படும் என்று தலைப்பில் முடித்துக் கொண்டார். ஸந்த்யாவந்தனம் செய்து விட்டு வீட்டுக்கு போனார். ஈரத்துணியைக் களைந்து விட்டு - மடி உடுத்திக் கொண்டு ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் பூஜை செய்ய உட்கார்ந்தார். அவருடைய மனைவி ஈரத்துணியை உலர்த்துவதற்காக ஈர உத்தரீயத்தை உதறினாள். அதன் தலைப்பில் கட்டியிருந்த உருண்டை - டண் என்று தரையில் தட்டியது. அதை எடுத்து முடிச்சை அவிழ்த்துப் பார்த்தாள். "ஒரு தங்க உருண்டை" பூஜை செய்து கொண்டிருந்த கணவரிடம் கேட்டாள் "தங்க உருண்டையை அஜாக்ரதையாக ஈரத்தலைப்பிலா முடிச்சுப் போடுவது ? நன்னா இருக்கு நீங்க செய்யறது - என்று மோவாயைத் தோளில் இடித்துக் கொண்டாள்.

"தங்க உருண்டையா ! - என ஆச்சர்யப்பட்டார் - பூஜையைச் செய்து கொண்டே மனைவிக்கு விபரம் சொன்னார்.

அவள் அதை எடுத்துக் கொண்டு போய் அடுத்த வீட்டுக்காரியிடம் காண்பித்துக் கதை சொன்னாள். அவள் உடனே பூஜை செய்து கொண்டிருந்த தன் கணவரிடம் ஓடினாள்.

“ஏன்னா! உங்களுக்கு கொடுத்த கூழாங்கல் எங்கே?”

அந்தப் பைத்யக்கார சாமியார் தக்ஷிணைக்கு கூழாங்கல் கொடுத்தது. அதை அங்கேயே வீசி எரிந்து விட்டு வந்துட்டேன்”.

“எழுந்திருங்கோ! அப்புறம் பூஜை செய்யலாம் - முதல்லே அந்தக் கூழாங்கல்லைத் தேடி எடுத்துக் கொண்டு வாங்கோ” என்று கதை சொன்னாள்.

இப்படி ஒவ்வொரு வீட்டுக்காரியும் கணவனை பூஜை செய்ய விடாமல். சோறும் போடாமல் படை பதைக்கின்ற வெயிலில் கூழாங்கல் தேட அனுப்பிவிட்டார்கள். அவை கிடைக்கவில்லை. தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள். சற்று நேரம் கழித்து ஒரு பிராமணர் கூறினார்.

“ஏங்காணும் - நாமே ஒரு கூழாங்கல்லை எடுத்துக் கொண்டு அந்தச் சாமியாரிடம் கொண்டு போவோமே. அவர் தொட்டுக் கொடுத்தால் போதுமே!” என்றார். அங்குள்ளவர்கள் கை கொண்ட மட்டும் பெரிதாகக் கூழாங்கற்களை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினார்கள். அங்கே ஒரு கிழவன் எதிர்ப்பட்டான்.

“சாமியார் எவ்வளவு தூரம் போயிருப்பார்?” என்று கேட்டார்.

“சமர்த்த சாமிதானே! குதிரை மேலே பாய்ந்து போகிறார் இன்னேரம் சாபல் போயிருப்பார்”.

“சமர்த்த சாமியாரா வந்திருந்தார்? இது கூட தெரியவில்லையே நமக்கு? வேதம் சாஸ்திரம் அனுஷ்டானம் - எல்லாம் பேராசையிலே தான் கொண்டுவிட்டிருக்கிறது”.

என்று வருந்தினார்கள் - மறுநாள் காலை அனுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு சாபலுக்குப் போனார்கள் ஸமர்த்தரை வணங்கினார்கள்.

“எங்கள் அபசாரத்தைக் க்ஷமிக்க வேணும்”

“நீங்கள் ஒரு அபசாரமும் செய்யவில்லையே?”

“மஹாஅபசாரம் பண்ணிவிட்டோம் பிரஸாதத்தை - தங்கள் பிரஸாதத்தை அவமதித்தோமே”

“அப்படி நினைக்காதீர்கள் எல்லாம்! ஸ்ரீ ராமனுடைய மாயை. அவரவர்களுடைய மனப்பாங்குக்கு ஏற்றாற்போல எல்லாம் அமையும். பிரபஞ்சம் அனைத்தும் பகவான் நிறைந்திருக்கிறான் - என்று உணர்ந்து விட்டால் அவர்கள் தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகும். அந்த பாவனையில்லாவிட்டால் பொன் கூட கூழாங்கல் ஆகும். பொன்னும் கல்லும் பகவானுடைய மாயை. அவ்வளவு தான்”

“திவ்ய ஞானம் பெற்ற பிராமணர்கள் அமைதி பெற்றார்கள். கூழாங்கல்லை எட்டி எரிந்தார்கள்.”

சிவாஜி ஒருவாறு - ஓளரங்கஜீப்பின் தாக்குதல்களைத் தோல்வியுறச் செய்தார். அவனுடைய கவனம் வடமேற்கே திரும்பியது.

சிவாஜி பலவாறு ஸாம்பாஜியை அன்புடனும் கடுமையாகவும் எச்சரித்து, அவனுடைய வருங்காலப் பொறுப்புகளை எடுத்துச் சொல்லி அவனைத் திருத்தினார்.

சிவாஜிக்கு ஸோயராபாய் என்று மற்றொரு மனைவி உண்டு. அவளுக்கு ஒரு குமாரன் ராஜாராம். அவனுக்கு அப்போது வயது பத்து. ஸோயராபாயி கெட்டிக்காரி. அவள் ஒரு சூழ்ச்சி செய்தாள். ஸாம்பாஜியின் கெட்ட எண்ணங்களையும் உல்லாச வாழ்க்கையையும் அந்தப்புரத்திலே ஊக்குவித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு தன் பிள்ளை ராஜாராமை சிவாஜிக்கு அடுத்த வாரிசாக ராஜகட்டில் ஸிம்மாஸனம் ஏற்றி விடவேண்டும் என்று திட்டம். அதற்குத் துணையாக - அரண்மனையில் புகுந்து - மந்திரிகளையும் அலுவலர்களையும் அதட்டிக் கொண்டு இருக்கின்ற - அத்தான் அம்மான் போன்ற பந்து வர்க்கங்களை சேர்த்துக் கொண்டு விட்டாள். இவற்றையெல்லாம் அறிந்த



சிவாஜி உஷார் ஆகிவிட்டார். ஸாம்பாஜியை மூத்த - விச்வாஸமுள்ள - மந்திரிகளின் பொறுப்பில் அரசுக்கடமைகளை ஆற்றப் பயிற்சி கொடுக்கச் சொன்னார். உள்கலகத்தை வேறு யாருக்கும் தெரியாமல் தானே - ஆணைகளைப் பிறப்பித்து அவரவர்களை அடக்கி வைத்திருந்தன்.

பிறகு ஒரு நாள் மந்திரி சபையைக் கூட்டினார்.

மஹாராஷ்ட்ர பகுதியில் உள்ள அரசின் வசமுள்ள பகுதிகளை - மஹாமந்திரிகளான மூத்த அமைச்சர்களின் குழு - "சட்ட வரம்புக்குள் பரிபாலிக்க வேண்டும். வேறு யாரும் இவர்கள் ஆட்சியில் தலையிடக் கூடாது. அவர்கள் நேரே மன்னரோடு தொடர்பு வைத்துக் கொண்டு சிக்கல்களைத் தீர்க்க வேண்டுமே தவிர வேறு யாருக்கும் அரசாங்க அலுவல்கள் தெரிவிக்கக்கூடாது" என்று கடுமையான விதிகளை வகுத்தார்.

அரண்மனையில் உள்ள பந்து வர்க்கங்களின் நடவடிக்கைகளை கவனிக்க ரகசிய அலுவலர்களை நியமித்தார். அவர்கள் மேலுக்கு அந்த பந்து வர்க்கங்களுடைய ஸாதாரணத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய கடமையை விதித்தார்.

ஸாம்பாஜி - வயதுக்கு வந்தபடியால் கர்நாடக தமிழ் தேசப் பகுதிகளுக்கு ராஜப்ரதிநிதியாகப் பதவியேற்று - மூத்த மந்திரிகள் ஆலோசனையின் பேரில் அரசைப் பரிபாலிக்க வேண்டுமென வகுத்தார். ஸாம்பாஜி தந்தையின் உள்நோக்கத்தை அறிந்து அவருக்குக் கட்டுப்பட்டு பங்களுரைப் பதவியேற்றான்.

ஸமர்த்தரிடம் சென்று மஹாராஜா இந்த ஏற்பாடுகளை எடுத்து உரைத்தார். இளைய ராணி குறும்பு செய்கிறாள் - என்பதை அறிந்து வருந்தினார்.

"மஹாராஜா ! - என்ன தான் தாங்கள். மஹாதீரராக த்யாகபுருஷனாக நேர்மையோடு பட்சபாதமில்லாமல் அரசை

நடத்தினாலும் கலி புருஷனுக்கு இளைய ராணி ரூபத்தில் அரசில் இடம் கிடைத்து விட்டது. என்ன செய்வது ? இது நியதி. உங்கள் நேர்மையில் நமக்கு நம்பிக்கையுண்டு. ஸ்ரீ ராமன் க்ருபை புரிவான். தைரியமாக இருங்கள்".

பனஹல கோட்டையில் இருந்து கொண்டு சிவாஜி ஸாம்பாஜிக்குத் தன் திட்டத்தை விளக்கி மூத்த மந்திரிகளை அவருடன் பங்களுருக்கு அனுப்பினார்.

ஆனால் ஸாம்பாஜிக்கு உள்ளத்தின் ஓரத்தில் - ஒரு கீரல் விழுந்தது. தன்னை பங்களுரில் தள்ளிவிட்டு மஹாராஷ்ட்ர அரசை ராஜாராமுக்குக் கொடுத்தத் திட்டம் போடுகிறாரோ ? - இது நடந்தது 1679ல்.

ஸமர்த்தர், தனது தமையனின் பிள்ளைகளை - நல்ல கல்வியைக் கற்றுத் தேர்ந்து இருப்பவர்களை - சிவாஜியிடம் அனுப்பினார். அவர்களை வரவேற்று சிவாஜி அரசாங்கத்தில் நல்ல பதவியில் அமர்த்தினார்.

கிபி 1678 விஜயதசமி அன்று சிவாஜி அரசியல் சாஸனமாக ஸமர்த்தருக்கு ஒரு ஸநத் (SANAD) அனுப்பினார்.

"குருதேவர் மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யம் நிறுவுவதற்கு மூலகாரணமாக இருந்து தமது தைவீகப் பிரசாரத்தினால் - நாட்டு மக்களிடையே மாபெரும் எழுச்சியை உண்டாக்கி - அதனால் மக்கள் ஆதரவையும் ஒத்துழைப்பையும் பெற்றுத் தந்து ஸ்ரீ ராமன் திருவருளால் மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யம் நிறுவினீர்கள். தங்களுடைய க்ருபையை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அடையாளமாக - குருதேவரால் அமைக்கப்பட்ட அனைத்து மடங்களுக்கும் ஆலயங்களுக்கும் மான்யங்கள் - வரிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டு வழங்குகிறது".

ஸமர்த்தரின் ஸஹோதரர் கங்காதரர் இறக்குமுன் - ஒரு செய்தி அனுப்பியிருந்தார். அப்போது ஸமர்த்தரின் உடலில் "அக்கி என்ற தோல் வியாதி பற்றியது. உட்காரவும் முடியாமல் படுக்கவும் முடியாமல் மிகவும்

அவஸ்தைப்பட்டார். ஸமர்த்தரின் சீடப்பெண்மணி அக்கா சொன்னாள்.

“இது அன்னை துளஜா பவானியின் பிரஸாதம். தங்கள் தமையனார் சொல்லியனுப்பிருந்தாரே மறந்துவிட்டீர்களே ! தங்களது பால்யத்தில் தங்களுக்கு ஒரு விபத்து நேர்ந்த போது உங்கள் தமையனார் தேவி பவானியை வேண்டினாராமே ! “அம்மா ! என் தம்பியைக்காப்பாற்று. உன் திருவடிகளில் பொன்மலர் சாத்துகிறேன்” அதை அவர் உங்களிடம் சொல்ல மறந்து விட்டாராமே ! இப்போது செய்தி அனுப்பினாரே ! தங்களை தேவி - பொன்மலரோடு தர்சனம் செய்ய அழைக்கிறாள் என்றாள். உடனே நோயின் கடுமையைப் பாராட்டாமல் கிளம்பி விட்டார். தேவியின் திருவடிகளில் பொன்மலர் சாத்தினார். தேவியைப் பிரார்த்தித்தார் (இந்த வருத்தாந்தம் முன்பே சொல்லப்பட்டது. அப்போ பொன்மலர் கொண்டு போகவில்லை. இப்போது பொன்மலருடன் தர்சித்தார்) “அம்மா தாயே ! எனக்கு ஒரே ஒரு வேண்டுகோள் தான். அந்த வரனை மட்டும் கொடுத்துவிடு. சிவாஜி உன் செல்வச்சிறு மகன். உன் தயவினால் மேன்மை அடைந்திருக்கிறான். அதை அவன் கணமும் மறந்ததில்லை. நான் தான் வேண்டுகலை மறந்துவிட்டு செய்நன்றியில்லாத மூடன். என்னை மன்னித்துவிடு. அவன் மேன்மேலும் பெருமையுற்று இந்தப் புண்ணிய பூமியை பாவிக்கிடமிருந்து முழுமையாக மீட்கவேண்டும்.

தேவி ஒரு முத்து மாலையை அருளினாள். சிவாஜியை வரவழைத்து அந்த முத்து மாலையை அவனுடைய ப்ரத்யேகமான தலைப்பானகையில் சூட்டினார். சிவாஜி பட்டாபிஷேகத்தின் போது அரசாங்கத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட கிரீடத்தை ஏற்கவில்லை. தம் குருநாதர் ஸ்ரீ ராம பிரானுடையவே அவதாரம். அவருக்கே உரியது ரத்னகிரீடம். அவருடைய அடிமை நான். என் தலையில் சேவகனுக்குரிய தலைப்பாகை இருக்கலாம் - என்று கூறி மறுத்தளித்து விட்டார்.

அப்போது சிவாஜி - ஸமர்த்தரை ராஜகட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

தஞ்சாவூரில் ஏகோவ்ளி அரசை நல்ல முறையில் பரிபாலிக்கவில்லை. அவருடைய பட்டராணி தீபாம்பாதான் பொறுப்பேற்று அரசு அலுவல்களை செவ்வனே நடத்தி வந்தாள். கிபி 1680ல் சிவாஜி ஏகோவ்ளிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்.

உனது மந்திரி ரங்கோபந்த் ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். உனக்கு உடல் நலம் சரியில்லை. தெய்வ வழிபாடுகளைச் சரியாக செய்வதில்லை. உன்னுடைய படை வீரர்கள் சரியான பயிற்சிகள் இல்லாமல் சோம்பேறிகளாகிவிட்டார்கள். நீ அரசு அலுவல்களை கவனிப்பதில்லை. தகாத நண்பர்கள் உன்னைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி எல்லாம் செய்திகள் வருகின்றன. எனக்கு மிகவும் கவலையாக இருக்கிறது. நமது தந்தையை நினைத்துப்பார். இந்த அரசை திடமாக நிறுவுவதற்கு அவர் என்ன பாடுபட்டிருக்கிறார் ? எத்தனை தொல்லைகளைச் சமாளித்து இருக்கிறார் ? இதெல்லாம் உனக்குத் தெரியுமே. நானும் குருதேவரின் பரம க்ருபையினால் எத்தனையோ விபத்துக்களை கடந்து வந்திருக்கிறேன். உன்னுடைய க்ஷேமத்தையும் மேன்மையையும் விரும்புகிறேன் என்ற முறையில் எழுதுகிறேன். மனக்குழப்பத்துக்கு இடம் கொடாதே. தைரியமாக ராஜ்ய கார்யங்களை கவனி. படைகளை சுருகருப்பாக வைத்துக் கொள். என்ன உதவி வேணுமானாலும் கேள். தருகிறேன்.

அதிகாரிகளைக் கண்போலக் காப்பாற்று. அதே சமயம் அவர்கள் தன்னலம் கருதி உனக்கு இன்னல்களை விளைவிக்காமல் கண்காணிப்பது மிக அவசியம். கபடமும் வஞ்சனையும் சூழ்ந்தது தான் உலகம். நாம் தான் உஷாராக இருக்க வேண்டும். ரகுநாத் பந்த் நம் குடும்பத்தில் - நம் க்ஷேமத்தில் மிகவும் அக்கரை உள்ளவர். அவருடைய ஆலோசனைகளை ஏற்றுக் கொள். நீ புத்திசாலி - உனக்கு அதிகம் சொல்ல வேண்டியதில்லை”.

கிபி 1679ல் சிவாஜியின் ஆரோக்யம் குலைந்தது. முழங்காலில் ஏதோ வலி. பலவித சிகித்சைகள் பலிக்கவில்லை. இதனிடையே அரசியல் பிரமுகர்கள் இடையே - ஸாம்பாஜியின் பக்கலில் சிலர் - ராஜாராம் பக்கலில் சிலர் சேர்ந்து - குடும்பப் பிணக்கை வளர்த்தனர். ஸாம்பாஜி தோழர்கள் - தந்தை உடல் நிலை குன்றிவிட்டதால் தற்போது - ஸாம்பாஜி ராஜ்கட்டில் இருப்பது தான் மூத்தபிள்ளை அடுத்த வாரிசு என்பதை தலைநகரில் ஊர்ஜிதம் செய்ய முடியும் என்று தூண்டிவிட்டனர். ஸாம்பாஜி அரசை மந்திரிகளிடம் ஒப்புவித்து விட்டு தந்தையைப் பார்க்க வருவதாகச் செய்தி அனுப்பினார்.

சிவாஜி குழம்பினார். நடுநிலையாக உள்ள பெரியோர்களை வரவழைத்து ஆலோசித்தார். அவர்கள் கூறினார்கள் "தந்தையின் ஸ்தானத்தில் மூத்த குமாரன் பட்டமேற்பது தான் உசிதம். ஆனால் இந்த சமயம் ஸாம்பாஜி ராஜ்கட்டுக்கு வந்தால் குடும்பக்கலகம் அதிகமாகி - நேர்மையான முடிவெடுக்க முடியாமல் போய்விடும் - என்று கூறி ஸாம்பாஜியிடம் போய் தாங்களே அறிவுறுதிடுவதாக ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இதனிடையே ஸாம்பாஜி பற்றி மன்னருக்குக் கிடைத்த தகவல்கள் விபரீதமாக இருந்தன.

மாந்திரிகர்கள் ஒரு புறம் - மந்த்ரோபாஸனம் செய்து அதன் பலத்தினால் மந்த்ர ப்ரயோகம் செய்து - எதிரிப்படைகளை மயக்கி - தோற்கடித்து மஹாராஷ்ட்ரத்தின் அகண்ட ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிவிடலாம் - என்று ஒரு சாரார்.

சிவாஜியிடம் பழி தீர்த்துக் கொள்ள பீஜபூர் ஸுல்தான் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய படைபலத்தையும் நமது பங்களுர் படைபலத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு - சிவாஜியை முறியடித்து விடலாம் - என்று ஒரு சாரார் தூண்டி விட்டுக் கொண்டே இருந்தனர். இவர்களை நம்பி சாம்பாஜி போர் தொடுக்கத் தயாராகிறான் -

என்ற செய்தி - வந்து கொண்டிருந்தது. இந்த செய்திகளுக்கு கண்களும் மூக்கும் வைத்து சிவாஜியின் இளைய ராணி சிவாஜிக்கு தூபம் போட்டுக் கொண்டே வந்தாள்.

முப்பத்தைந்து ஆண்டு காலமாக வெளி சத்ருப் படைகளை சாமார்த்தியமாக வென்று மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யத்தை நிறுவிய க்ஷத்ரபதிகளை - உட்பூசலை கடுமையான நடவடிக்கையினால் தீர்ப்பதற்குப் பாசம் குறுக்கே நிற்கின்றது.

மூத்த தலைவர்கள் பெங்களூர் சென்று ஸாம்பாஜியிடம் பேசினார்கள்.

"ஸாம்பாஜி - நீ சாதாரண புறம்போக்கு மனிதன் அல்ல. ஒரு சாம்ராஜ்யத்தின் வாரிசு. அதற்குத் தக்கபடி கம்பீரமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். உங்களுடைய தகப்பனார் வீரதீர பராக்க்ரமத்தினால் மட்டும் புகழ்பெற்றவில்லை - தன்னலம் பாராது நாட்டு மக்களின் மேன்மை ஒன்றையே தன் லட்சியமாகக் கொண்டு - எத்தனையோ கஷ்டங்களை அநுபவித்து, அயராமல் உழைத்து, பெருமை அடைந்திருக்கிறார். அது போல உன்னுடைய சீரிய நடத்தையினாலே பெருமை பெற வேண்டும். ராஜ்யத்து மூத்த தலைவர்களும் பிரமுகர்களும் ஒரு மனதாக நீயே அடுத்த வாரிசாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ள வேண்டும் - என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் அரண்மனையிலோ உன்னுடைய சிறு தாயார் தன்பிள்ளை வாரிசாக வேண்டுமென சூழ்ச்சி செய்து வருகிறாள். அவளுக்கு நாட்டுப் பெரியோர்களின் ஆதரவு கிடையாது. அவள் இஷ்டம் நிறைவேறாது. இது தான் தற்போதைய அரசியல் நிலை. இந்த சமயத்தில் நீ தன்னலம் பாராட்டி தனக்குத் தான் அரசரிமையென்று போட்டி மனப்பான்மையோடு ஆதரவு தேட முயற்சி செய்தால் - அது உன் வாரிசரிமைக்கு பலம் சேர்ப்பதற்கு மாறாக - உன்னுடைய பெருந்தன்மை காம்பீர்யத்தைக் குலைத்து

விடும். நீ சண்டை போட்டு ஜயித்தாலும் உனக்கு மரியாதை இருக்காது. ஆகவே உட்பூசலில் கலந்து கொண்டு - உன் பெருமையை இழக்காதே. நீ பேசாமல் இங்கேயே இரு. அரசர் காலகதி அடைந்தால் - நாட்டுப் பெரியோர்கள் - மூத்தபிள்ளைதான் வாரிசு - என்று ஸஹஜமாக - ராஜாங்க மரியாதையோடு - வரவேற்று உனக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைப்பார்கள். கவலைப்படாதே” என்று நயமாகவும் பயமாகவும் அழுத்தமாகவும் போதனை செய்தனர். ஸாம்பாஜி அரை மனதோடு ஏற்றுக் கொண்டான்.

சிவாஜி தனது உடல்நிலையையும், பலவீனத்தையும் கருதாது ஸஜ்ஜன்கட் சென்றார். அந்த சமயம் குருதேவர் கனிவோடு வரவேற்றுச் செய்த உபதேசம் - தாஸபோதத்தில் மகுட ரத்னமாக விளங்குகிறது.

#### 16. சிவாஜி ஸமர்த்தர் ஸல்லாபம் ஸல்லாபம்

சிவாஜியின் சோர்ந்த முகத்தைக் கண்டு ஸமர்த்தர் திடுக்கிட்டார். அவரை அழைத்துப் பக்கத்தில் அமரச் சொன்னார். சிவாஜி குருதேவரின் திருவடிகளுக்கருகில் தரையில் அமர்ந்து விட்டார்.

“சிவபா உடல் நலம் தானே!”

“குருதேவ! சிவபா - என்று அழைத்தீர்களே - இந்த நேரத்தில் என் மனதுக்கு அது தான் ஹிதமாக இருக்கிறது. முதன் முதல் தங்களை வந்து வணங்கிண போது - சிவபா! என்று கருணையோடு அழைத்தீர்களே! அப்படி என் தந்தை தான் அழைப்பார். அவரிடத்தில் - என்ன ஸ்வாதீனம் பாராட்டுவேனோ அதே ஸ்வாதீனத்துடன் மனம் திறந்து உங்களை அடைக்கலம் புகுந்தேன். பின்பு எனக்கு ராஜப்பதவி வளர வளர - தங்கள் பலர் மத்தியில் “நீங்கள், தங்கள்” என்றெல்லாம் அழைக்க ஆரம்பித்துவிட்டீர்கள். ஏனிப்படி? என்று கேட்டேன். நான் மரியாதை காட்டாவிட்டால் உன்னுடைய பந்துக்களும் மஹாமந்திரிகளும் பழயபடி குழந்தாய், (அம்பீ) என்று உறவு

கொண்டாடுவார்கள். அது உன் பதவிக்குத்தகாது” என்றீர்கள். சரி என்று ஏற்றுக் கொண்டேன். இன்று மந்திரிகள், தளபதிகள் அனைவரையும் ஆங்காங்கே விட்டுவிட்டுத் தனியனாய் தங்கள் திருவடியில் நிற்கிறேன். “சிவபா! என்றீர்களே! அது போதும்.

“நீ க்ஷத்ரபதி அல்லவா! மஹாராஜாதி ராஜாவல்லவா! அந்த தைரியத்தோடு பேசலாமே!”

“குருதேவ! அந்த தைரியமெல்லாம் எங்கோ போய் விட்டது. இன்று நான் தனியன்.”

“என்ன கூறுகிறாய்?”

“தங்கள் க்ருபையால் நாடெல்லாம் வென்று விட்டேன். விந்திய மலையிலிருந்து - கன்யாகுமரி வரை எனது ராஜ்யம். ஆனால் அரண்மனைக்குள்ளே - பங்காளிக் காய்ச்சல் என்ற கொடிய தீ பற்றி எரிகிறதே”

“சிவபா! நீ சொல்வது ஒன்றும் புரியவில்லையே!”

“எனக்கு இரண்டு கண்கள் - மூத்த மகன் - மூத்த ராணியின் பிள்ளை. அவனுக்குப் பொதுக் கல்வியையும் க்ஷத்ரவியையும் நன்கு கற்பித்தேன். ஆனால் அவனுக்குக் கெட்ட ஸஹவாஸம் வந்து விட்டது. அரசியல் நெருக்கடிகளில் அகப்பட்ட என்னால் அவனை அன்றாடம் கவனிக்க முடியவில்லை. இளையாளுக்குத் தன் பிள்ளைக்கு ராஜ்யம் கிடைக்க வேண்டுமென ஆசைவந்து விட்டது. அவள் கபடமாக மூத்தமகனுடன் பழகி - அவனுடைய கெட்ட பழக்கங்களக்குத் தாயே துணை போய் விட்டாள். அவளை வெளியில் விட முடியவில்லை. உள்ளும் வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. நீங்கள் முன்பே எச்சரித்திருக்கிறீர்கள்.

कैची माता कैचा पिता । कैची बहिण कैचाभ्राता ।

कैची सुहुर्द कैची वनिता । पुत्र कळ त्रादिक ॥ द 3 स 10-45

कैचा प्रपञ्च कैचे कुळ । कासया होतोसी व्याकुल ।

धनकणलक्ष्मी सकळ । जाइ जणे ॥ द 3 स 10-47

உறவினர் பிணைப்பெல்லாம் தன்னலகத்தின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட வில்லங்கம். தன்னலம் எவரிடம் தேறாதோ - அவருடைய பிணைப்பு உடனே அற்றுவிடும். எப்போதுமே நீ தனிதான்.

தாயாராவது தந்தையாவது தங்கையாவது தம்பியாவது! நண்பனாவது மனைவியாவது பிள்ளை குட்டிகளாவது அவர்கள் பிழைப்பு அளிக்காத ஜன்ம பூமியை மறப்பார்கள். தனக்கு மேன்மையோ செல்வவளமோ தராத குலப் பெருமையை மறப்பார்கள். உன் திறமையை உன் தியாகத்தை - உன் சாதனையை மதிக்க மாட்டார்கள். ஆனால் உன் ராஜ்யத்தை விரும்புவார்கள். எதற்காக? தன்னுடைய சுகபோகத்திற்காக - நீ விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் உன்னை விட்டுவிடுபவை. அழியப் போகின்றன. இதற்கு ஏன் இவ்வளவு கவலை?

कर्मयोगे सकल मिलाली । येके स्थलीं जन्मायी ते ।

ते तुवां आपुली मानिली । कैसीरे पढतमूर्खा ॥ ६३ स 10-52

அவரவர்களுடைய கர்மவினை அவரவர்களை உன்னிடம் கூட்டி வைத்திருக்கிறது. உன்னுடைய கர்மவினை அவர்களோடு உன்னைக் கூட்டி வைக்கிறது.

சிவாஜி கூறினான்:- ஆகவே பந்து வர்க்கங்கள் எவரையும் அரசாங்க பொறுப்புகளில் சேர்க்கவில்லை. அவர்கள் சலுகை பெற முடியாமல் - குமுறிக் கொண்டு உட்பூசலை வளர்க்கிறார்கள். ஆதனாலேயே அவனை பங்களுரில் கர்நாடக, தமிழ்பிரதேசங்களில் ராஜபிரதிநிதியாக வைத்து - மந்திரி மண்டலத்தை நியமித்து, ராஜ்ய பரிமாலனம் செய்ய அனுப்பினேன். அவனுக்கு நமது பகைவர்களான பீஜபூர் ஸுல்தான் முதலியவர்கள் மஹாராஷ்டிர அரசைப் பிடுங்கிக் கொள்ள படை பலத்துடன் உதவி செய்வதாக ஆசைகாட்டி வருகிறார்கள். மூத்த மந்திரிகளை அனுப்பி "உனக்கு தான் மஹாராஷ்டிர அரசு. அவசியமில்லாமல், குடும்பத்திற்கு உன் பேரில் பொறாமையை வளர்த்துக்

கொள்ளாதே - என்று அறிவுரை கூறச் சொல்லி அடக்கி வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் அவனுக்கு என் மீது நம்பிக்கை இல்லை. இளைய ராணியோ தன் மகனுக்குத் தான் அரசு - என்று ஒற்றைக் காலில் நிற்கிறாள்.

இந்த நிலையில் ராஜ்யம் என்ன ஆகும் ? தாங்கள் இப்படி ஒரு ராஜ்யத்தை நிறுவுவதற்கு - நான் பிறப்பதற்கு முன்னே தவம் செய்து தியானம் செய்து - ஜனங்களை விழிப்புணர்ச்சி உண்டாக்குவதற்காக முள்ளிலும் மலையிலும், கல்லிலும், காட்டிலும் நடையாக நடந்தீர்களே. எனக்கு ஸ்ரீராமனை தெய்வமாகத் தந்து - மாருதியை என் மேல் காவலனாக அல்லவா நிறுத்திவிட்டீர்கள். இந்தப் பேருதவி - நீங்கள் செய்திராவிட்டால் நான் எங்கே ? முரட்டுப் படைப் பலத்துடன் மூர்க்கத் தனமாக நாட்டு மக்களையும், புண்யக்ஷேத்ரங்களையும், அழித்து வந்த கொள்ளைக்காரர்களைப் போரிட்டு வென்றிருக்க முடியுமா ? பெரும் படையோடு நம்மோடு பகைவர்கள் மோத வந்த சமயங்களில் எல்லாம் சமாதானம் பேச தனியே வருவதாக ஆசை காட்டி அப்சல்காளை அழித்தேன். பெரும்படையோடு பூனாவில் லால்மஹாலில் அரண்மனையில் இருந்த ஷயிஸ்த்காணையும் அவமானப்படுத்தி அனுப்பினேன். மொகலாய அரசையும் கதி கலங்க வைத்த ஸாஹஸத்தையும் ஒளரங்கஜீப்பிடமே பிடிபட்டு சிறைப்பட்ட போது சிறை தப்பியதே தெரியாமல் மூன்று மாதங்கள் ஒளரங்கஜீப்பை ஏமாற்றின வித்தையும் தானே அவர்களை அயர வைத்துப் பின் வாங்க வைத்தது ? இவையெல்லாம் தங்கள் கிருபையல்லவா ? இப்படிப் பொது ஜனங்களுக்குச் சேதமில்லாமல் எதிரிகளை வென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஸாம்ராஜ்யமல்லவா மஹாராஷ்டிரம். இந்தப் பாடுபட்டு நிறுவப்பட்ட மஹாலாம்ராஜ்யம் மேலும் மேலும் பெருகி - நாடு முழுதும் ஹிந்து ராஜ்யமாக, சுதந்திரமாக விளங்கவேண்டும் என்று பகவானைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கின்ற நேரத்திலேயே - நம் குடும்பத்திலே விரிசல் கண்டு நாட்டின் ஒற்றுமையைக்

குலைக்கின்ற தூர்கதி வருமோ - என்பதை என்னால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. இது காறும் தாங்கள் சாதித்த சாதனைகள் எல்லாம் விழலுக்கு நீர் பாய்ச்சியதாகி விடலாமா ? குருதேவர் தான் - ஸ்ரீ ராமனை பிரார்த்தித்து - மாருதியின் ஸஹாயம் பெற்று இந்த விபத்திலிருந்து மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யத்தை மீட்க வேண்டும் என்று குருதேவர் காதுகளில் மனக் குமுறல்களையெல்லாம் சிவாஜி கொட்டினார்.

இங்கே வாசகர்களுக்கு மஹாபாரதத்தில் போரின் ஆரம்பத்தில் அர்ஜுனனுடைய மனக்கலக்கத்தையும் சிவாஜியினுடைய மனக்கலக்கத்தையும் இணைத்துப் பார்க்கத் தோன்றலாம். போருக்கு முன் அர்ஜுனனுக்கு மனக் கலக்கம் - வெற்றிக்குப் பின் சிவாஜிக்கு மனக்கலக்கம். பகை முற்றும் மூண்டு விட்ட குடும்பத்தின் நடுவில் நின்ற அர்ஜுனனின் மனக் குழப்பம். குடும்பத்தில் பகை மூண்டுவிடுமோ - என்ற சிவாஜியின் மனக்குழப்பம்.

கோழையாகிவிட்ட அர்ஜுனனின் பரிநாப நிலை. தீர்ப்புருஷனான சிவாஜிக்கு எதிர்பாராத நிலையில் திகைப்பு. இரு சீடர்களுக்கும் இரு குருமார்கள் உபதேசித்ததோ ஒரே மருந்து, ஆத்ம ஞானம்.

அதன் பிரயோகத்தில் தான் வித்யாஸம், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உபதேசித்தது - முதலில் கர்ம யோகம் பின் ஞான யோகம். கர்ம யோகத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற சிவாஜிக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. ஞானயோகம்.

இப்படி மேலெழுந்தவாரியாக ஏற்பட்ட மாறுபாடுகளை விலக்கி பக்ஷபாதமின்றி ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையையும், தாஸ போதத்தையும் இணைத்துப் பார்த்தால் - உள்ளோடிய கருத்து ஒற்றுமையை உணரலாம்.

ஸமர்த்தர், சிவாஜியை உன்னிப்பாகக் கவனித்தார். அவனுடைய ஹ்ருதயம் புரிந்தது. ஆரம்பத்தில் எடுத்துக் கொண்ட கடமையில் ஊக்கமும் முயற்சியும் உறுதியும் அதில்

வெற்றிகாணவேண்டும் என்ற லட்சியமும் தான் முன்நின்றன. தான் செய்கிறோம் - என்ற எண்ணமும் தன்னலமும் எழவில்லை. முயற்சி வெற்றி பெற்று பயன் கையில் விழுந்ததும் - நாம் செய்தோம் என்ற அஹங்காரமும், பயன் நமக்கு உரியது - என்ற தன்நலமும் தலை தூக்கிவிட்டன. ஸமர்த்தர்கல்யாண்ஜியை அழைத்தார். அவர்தாஸபோதத்தை எடுத்து வந்தார். "கல்யாண் ! தாஸபோதம் சிவாஜிக்காக எழுதியது தானே ! அதை உபதேசிக்கின்ற காலம் வந்துவிட்டது. ஒருகோ ஸ்வாமி கதை சொன்னாரே அதைப்படி என்றார்.

"சிவபா ! உன் கவலைகளை மறக்கிறாப் போல ஒரு கதை சொல்கிறேன்"

कोणी येक दोधे जण । पृथ्वी फिरती उदासीन ।

कालक्रमेण लागून । कथा आरंभिली ॥ ६ १३ स ४

வைராக்ய சீலர்களான இருவர் - பூமியைச் சுற்றி வந்தனர். காலக்ரமத்தில் இவ்வாறு நடந்தது.

ये के स्त्रीपुरुष होती । उभयातां मध्ये महाप्रीति

येकरुपे चे वर्ततो । भिन्न नाही ॥ do 3

ஒரு புருஷன் பெண்டாட்டி இருந்தனர். இருவரும் ஒருவரிடம் மற்றவர் மிக்க அன்பு பூண்டவர். வித்யாஸமில்லாமல் ஒரே மனதுடன் வாழ்ந்தனர்.

ऐ सा कांहीं येककाल लोटाला । तयां स येकपुत्र जाला ।

कार्यकर्ता आणि भला । सर्वविषयी Do 4

சில நாட்கள் சென்றன. விஷ்ணு என்று அவர்களுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்தான். எப்பொழுதும் ஏதாவது செய்து கொண்டே இருப்பான் பிறருக்காக.

पुढे त्यास ही जाला कुमर । तो पित्याहून आतुर ।

कांहीं तदर्थ चतुर । व्यापक पणें ॥ Do 5

பிறகு அவனுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்தான். பெயர் பிரம்மா. தந்தையைக் காட்டிலும் சூடிகையாக இருந்தான். சில விஷயங்களில் கெட்டிக்காரனாகவும் இருந்தான். மொத்தத்தில் சிறந்தவன்தான்.

तेणे व्याप उदण्ड केला । बहुत कन्या पुत्रग्याला ।

उदंड लोक संचिला । नाना प्रकारें ॥ Do 6

அவன் பல காரியங்களில் ஈடுபட்டான். அவனுக்குப் பல பெண்களும் பிள்ளைகளும் பிறந்தன. பல்தரப்பட்ட ஜனங்கள் கூடிவிட்டனர்.

त्याचापुत्र जेष्ट । तो अज्ञान आणि रागिर ।

अथवा चुकतां नीट । सं० हार करी ॥ Do 7

அவனுக்கு மூத்தபிள்ளை (சங்கரன்) அவன் அறிவிலி. முன்கோபி. யாராவது தவறு செய்தால் அவனைத் தொலைத்து விடுவான்.

पिता उगाच बैला । लेकें बहुत व्यापकेला ।

सर्वज्ञ जाणता भला । जेष्टपत्र ॥ Do 8

குல முதல்வன் (விஷ்ணு) இதை பார்த்துக் கொண்டு வானா இருந்தார். பிரம்மனோ பல கார்யங்களில் ஈடுபட்டிருந்தார். எல்லாம் அறிந்த விவேகியான பெரிய மனிதன் விஷ்ணு.

नातु त्याचें अर्धजाणे । पणतु तो काहीं च नेषे ।

चुकतां संव्हारणे । महाक्रोधी ॥ Do 9

பேரன் பிரம்மன் அரைவேக்காடு. எதிலும் முழுதும் அறியாதவன். கொள்ளுப்பேரன் சங்கரனோ ஒன்றுமறியாதவன். தவறு செய்தவனை உடனே அழித்து விடுவான். பொல்லாத கோபிஷ்டன்.

नेमस्त पणें वंश बाढला । विस्तार उदंडचीजाला ।

ऐसा बहुतकाल गेला । आनंदरूप ॥ Do 10

முறையாக வம்சம் வளர்ந்தது இயல்பாக மிகவும் பெருகிவிட்டது. இவ்வாறு வெகுநாட்கள் ஆயின எப்பொழுதும் இன்ப அநுபவமே.

विस्तार बाढला गणवेन । बडिलांसकोणी च मानीना ।

परस्परे किं त मना । बहुत पडिला ॥ Do 11

குடும்பம் விஸ்தாரமாகப் பெருகி விட்டது. குடும்பப் பெரியோர்களை இளம் பரிவாரங்கள் மதிப்பதில்லை. ஒருவருக்கு ஒருவர் ஸந்தேகமும் பூசலும் வளர்ந்தன. வலுத்துவிட்டன.

उदंड घरकळहो लागला । तेणें कित्येक संहारजाला ।

विपट पडिलें थोरथोरांला । वेबद्ध जालें ॥ Do 12

பற்பல குடும்பக் கலஹங்கள். அளவற்ற கொலைகள். நாசங்கள். வயது முதிர்ந்தவர்கள் கூட இதில் கலந்தனர். வரை முறைகள் எல்லாம் மறைந்தன. எதற்கும் துணிந்து விட்டனர்.

बाप तें क ना तु पणतु । सकळां चा जाला निपातु ।

कन्या पुत्र हेतु मातु । अणु मात्र नाही ॥ Do 15

தந்தை, புத்திரன், பேரன், கொள்ளுப்பேரன், அனைவரும் அழிந்தனர். பெண், பிள்ளை, பாசம், உறவு ஒன்றும் சிறிது கூட மீதமில்லை.

ऐसी काहाणी अपूर्व जेते । उदंडवेळदोतजाते ।

इतुके बो लोन गोसावीते । निवांतजाले ॥ Do 17

இந்த மாதிரி நிகழ்ச்சிகள் முதலில் அபூர்வமாக ஒன்றிரண்டு நடந்தன. பிறகு பல தடவை. எங்கும் இதே கதை தான். இவ்வாறு கதை சொல்லிவிட்டு கோஸ்வாமி மௌனமானார்.

निरूपणी प्रत्यये विवरावें । नाना तत्त्वकोडे उकलावें ।

समजतां समजतां व्हावें । निःसन्देह ॥ Do 22

பேருரை கேட்டாய் சிவபா! இதை நீ சிந்திக்க வேண்டும் அநுபவங்களுடன் ஒத்துப்பார்க்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் படைப்பின் ஸாரமான புதிர் விளங்கும். புதிர் புரிந்தால் தானே விளக்கம் கிடைக்கும். ஐயங்கள் அனைத்தும் தீரும். இந்த ப்ரபஞ்ச பிரவாகத்தின் தத்துவத்தை மேலே எடுத்துச் சொல்கிறேன். கல்யாணஜி! முக்குணக் கலவை பற்றிய பகுதியைப் படி என்றார். அவர்படித்தார். படைப்பின் ரஹஸ்யம் இது தான்.

गुप्त त्रिगुणाचें गूढत्व । म्हणोनी संकेत महत्त्व ।

गुप्त रूपें शुद्ध सत्त्व । ते थें ची वसे ॥ द 20 स 2.23.

படைக்க நினைத்த பரம்பொருள், மஹத் தத்வத்தை படைத்தது. ரஹஸ்யத்தின் ரஹஸ்யமாவது முக்குணக் கலவை. ஸத்தவம் ரஜஸ் தமஸ் என்பவை அவை. மஹத் தத்வத்தின் இயல்பு. அதன் நுண்ணிய நிலை, சுத்தஸத்வம். மஹத் தத்துவத்தின் இயல்பான சுத்த ஸத்த்வத் தன்மை முக்குணங்களாக விரிகிறது அதற்குள்ளேயே.

जे धून गुण प्रगती । तीस गुणक्षोयिणी म्हणती ।

त्रिगुणां चा रूपे समजती । धन्य ते साधु ॥ द 20 स 2-24

எங்கிருந்து அந்த முக்குணங்கள் எழும்பின? அதுவே முக்குணங்களை வெடித்துக் கிளம்பச் செய்பவை. முக்குணங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர் கொடுத்து வைத்தவர்.

இந்த முக்குணச் சேர்க்கையில் பங்கு விகிதத்தில் மாறுதல் ஏற்படுகின்றது. ஒரு பொருளில் ஸத்வ குணம் அதிகமாகவும், ரஜஸ், தமஸ்கள் குறைவாகவும் இருக்கும். அதே போல ரஜோ குணம் அதிகமானால் இதில் ஸத்த்வம் தமஸ் குறையும், தமோகுணம் அதிகமாயிருந்தால் ஸத்த்வம் ரஜஸ் குறையும்.

தமோகுணம் ஸத்வரஜஸ் அதிகமானால் ஸத்வரஜஸ் குறையும், ஸத்த்வம் அதிகமானால் ஸாத்விகம் ரஜஸ் அதிகமானால் ராஜஸம் தமோகுணம் குறையும். ஆனால் எல்லாவற்றிலும் முக்குணக் கலவை உண்டு. அவரவர்களுடைய புண்ய பாபங்களான முன் வினைகளுக்கேற்ப அவர்களுடைய குணங்கள் மாறுகிறதே தவிர, தந்தை தங்களின் குணங்களே பிள்ளைகளுக்கு அமையும் என்ற நியதி கிடையாது. ஆகவே சிவபா! எனக்குப் பிறந்த பிள்ளை கோழையாக இருக்கிறானே என்று நீ வருந்துவதில் அர்த்தமில்லை.

बुद्धि देणें भगवन्ताचे । बुद्धीवीण माणुस काचें ।

राज्य सांडून फुकाचें । भीक मागे ॥ द 15 स - 1 - 15

இத்தனை காரியங்கள் நடந்தனவே எப்படி? ஒவ்வொரு நொடியிலும் பரமன் உன் புத்தியில் புகுந்து வேலை செய்தான். ஸந்தர்ப்பங்கள் அப்படி நேர்ந்தன அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள உன்னுருவானான். நீ அவன் கைப் பாவையாகச் செயல்பட்டாய். அந்த புத்தியில்லாத மனிதன் வெறும் கருவி. அப்படி ஒரு உழைப்பு. சாம்ராஜ்யம் உனக்குக் கிடைத்தது உழைத்தாய். அதை விட்டு விட்டு பகவானைப் பிச்சை கேட்பவன் கேட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டியது தான்.

जें जें जेथें निर्माणजालें । तें तें तयास मानलें ।

आभिमान देरून गोविले । ठाई ठाई । द 15 स - 16

வாய்க்கு வாய் குருநாதருடைய க்ருபையால் அதை சாதித்தேன். இதை சாதித்தேன் என்கிறாயே எல்லாமே பரமன் சாதித்தது. அவன் இஷ்டம் நடந்தது. அதிலே நான் செய்தேன் என்று நீ அஹங்காரப்பட்டால் நீ சிக்கிக் கொள்வாய். அங்கும் இங்கும் அலைய வேண்டியது தான்.

ஆகவே சிவபா! நம் முயற்சி பலித்தது. அதன் பயனை நாமும் நமது ஸந்ததியும் அடைய வேணும் என்று நீ



நினைத்துக் கவலைப்படாதே. நாம் இனி எப்படி செயல்படவேண்டும். அதைச் சிந்தனை செய்து முடிவு செய்கும்பாதே.

निश्चयं विण सर्वकाही । अणुमात्र तें प्रमाण नही ।

व्यर्थ चि पडिले प्रवाही । सन्देहा चे ॥ ५ स 10-24

நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற லட்சியத்தில் உறுதியில்லாமல் பலவற்றைப் பற்றி பேசுவது பயன்தராது. ஸந்தர்ப்பத்திற்குத் தேவையில்லாதது பற்றி வக்கணையாகப் பேசுவது குழப்பத்தில் முடியும்.

मुख्य मनोगत राखणे । हेंचि चातुर्या ची लक्षणे ।

चतुरतो चतुरांग जाणे । इतरतो वेडी ॥ ५ स 10-25

யாரைப் பற்றியும் அபிப்பிராயம் நல்லதோ கெட்டதோ வெளியே சொல்லவே கூடாது. இது தான் கெட்டிக்காரனின் லட்சணம். வெளிப்படையாகப் புகழலாம். நிந்திக்கவே கூடாது. எண்ணம் கெட்டதாக இருக்கும் - செய்கை நல்லதாகத் தோன்றும் - பார்த்தால் கண்டிப்பு அதிகம் இருக்கும். உள்ளம் கனிந்து இருக்கும். முட்டாள்கள் இவற்றைப் புரிந்து கொள்ளமாட்டார்கள்.

उदण्ड स्थली उदंड प्रसंग । जाणोनि करणें यथासांग ।

प्राणि मात्रा चा अन्तरंग । होऊन जावें ॥ ५ स 10-27

எந்தக் காரியமும் எங்கும் ஒரே விதம் தான் நடக்கும் என்று சொல்ல முடியாது - வேறு வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு நிலைமைகள். எல்லா இடங்களிலும் ஒரே உபாயம் செல்லுபடி ஆகாது. ஆங்காங்கு நிலைமைக்கு ஏற்றபடி ஆடத் தான் வேண்டும். ஆனால் அந்தரங்கத்தில் நீர்மையும் நேர்மையும் தவறக் கூடாது. உன் ஆத்மா அசையாமல் ஸத்தியத்தில் நிலை பெற்றிருக்க வேண்டும். உயிரினங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஆண்டவன் இருப்பதை உணர்வேண்டும்.

मनोगत राखोन जातां । परस्परे होय अवस्था ।

मनोगत तोडितां व्यवस्था । बरीनाही ॥ ५ स 10-28

ஒரு பரமஸாது - திருட்டு எண்ணம் இல்லாதவன் ஒரு கொடிய ஸந்தர்ப்பத்தில் பிற உயிரைக் காப்பாற்ற கீழே கிடந்த பண்ப்பையை திறந்து இரண்டு ரூபாய் எடுத்து விடுகிறான். ஒரு நாகரீக திருடன் நட்புரிமை கொண்டாடி வீட்டுக்கு வந்து வயிறு புடைக்கச் சாப்பிட்டு விட்டு - கழற்றி மேஜை மீது வைத்திருந்த விலையுயர்ந்த கடிகாரத்தை எடுத்து பையில் போட்டுக் கொண்டு கை குலுக்கி விடைபெறுகிறான். பிறர் பொருளைக் கவர்ந்தார்கள் என்ற வகையில் இருவரையும் திருடர் என்று சொல்ல நேர்ந்தாலும் அவர்களுடைய உள்ளப் பாங்கை ஆராய்ந்து நல்லவரா கெட்டவரா என்பதை முடிவுகட்ட வேண்டும். அப்போது திருடின ஸாதுவிடம் பரிதாபமும் திருடின போக்கிரியும் அருவருப்பும் மனது கொள்ளும். உள்ளப் பாங்கைக் கவனியாமல் ஸாதுவை திருடன் எனும் போக்கிரியை மதிப்புக்குரியவன் என்றும் நினைத்து விட்டால் அதன் விளைவு விபரீதம் ஆகும்.

या कारणें मनोगत । राखेल तो मोठामदन्त ।

मनोगत राखतो समस्त । ओढोन येती ॥ ५ स 10-29

ஆகவே ஒருவருடைய வெளிவேஷத்தைக் கவனியாமல் அவருடைய உள்ளப்பாங்கை எவர் உன்னிப்பாகக் கவனிக்கிறாரோ அவர் தான் சிறந்த ஆத்மஞானி இவ்விதம் சொன்னார்.

या नर देहाचेनि मङ्गती । बहुत पावले उत्तम गती ।

येकें वापुडीं यातायातीं । बरपडीं जाली ॥ ५ स 10-37

மனிதப் பிறவி பெற்ற எத்தனையோ பேர்கள் கெட்ட ஆசைகளுக்கு வசப்பட்டு - பிறப்பு இறப்பு சங்கிலியில் பிணைபடுகிறார்கள். இதே மனிதப் பிறவியைப் பெற்று பலர்

மஹத்தான ஸாதனைகள் புரிந்து சிறந்த பெருமை பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களிலே நீ ஒருவன்.

शरीर लावावं कारणी । साक्षेप उठे अन्तकरणी ।

सत्त्वगुणा ची करणी । ऐसी असे । द 2 स 7-5

இந்த மனிதப் பிறவி பெற்ற தன் பயன், அர்த்தமுள்ள நற்பணியில் அதை ஈடுபடுத்துவது தான். உன்னுடைய உள்ளத்திலே தானே இத்தகைய ஆக்கபூர்வமான பணிகள் உருப்பெற்றன. தூயமனிதப் பண்பு இது தான்.

अति सर्वत्र वर्णावे । प्रसंगपाहोन चालावे ।

दृटनिग्रही न पडावं । विवेकी पुरुषे ॥ द 18 स 6-7

யாரிடத்திலும் எதனிடத்திலும் தேவைக்கு அதிகமான பற்றுதல் கூடாது. யார் - எது - எந்த அளவுக்கு எடுத்துக் கொண்ட பணி உபயோகமோ அந்த அளவுக்குப் பற்றுதல் வைக்கலாம். உடனே கைவிட்டு விடலாம் என்ற கருத்து இல்லை. அந்தப் பற்றுதல் அந்த காரியத்திற்கு இடையூறு ஆகுமானால் - அதை இழுத்து வைத்துக் கொண்டு, புத்திசாலியானவன் - பிடிவாதம் பிடிக்காமல் - விடக்கூடத் தெரிந்தவனாக இருக்க வேண்டும்.

बहुतचि करितां हट । वेशें पडिले तट ।

कोणि येकाचा सेवट । जाला पाहिजे ॥ द 18 स 6-8

ஸந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு வளைந்து கொடுக்காமல் பிடிவாதம் பிடித்தால் காரியம் நடைபெறாது. எடுத்த காரியத்திலே ஒத்துழைத்தவர் பிரிந்து போவர். பிடிவாதத்துக்கு முடிவு கட்டவேண்டும்.

முன் வினையிலே நீ பிறருக்கு கடன்பட்டிருக்கிறாய். அவர்களுடைய வினையாலே அவர்கள் உனக்குக் கடன்பட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு கற்றறிந்த நீ - முட்டாளாகி அவர்களிடம் பாசம் வைக்கிறாய்.

நீ எடுத்துக் கொண்ட பணியை நினைத்துப் பார். ஆரம்பத்தில் ஸந்ததிகளுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாயா ? - உன் தகப்பனாராவது அப்படி திட்டமிட்டார். ஏனெனில் அவர் ஆயுளில் திட்டம் நிறைவேறாது என்று உணர்ந்தார். தைவக்ருபையால் அவருடைய ஸங்கல்பம் உன் மூலம் நிறைவேறியது. மற்றொரு விஷயம் நீ கவனிக்க வேண்டும். கடுமையான அல்லல்களுக்குள் அகப்பட்டு மீளமுடியாமல் தவித்த ஜனங்களின் பொருட்டு ஸ்ரீ ராமன் இவனுக்கு சாபலில் ப்ரேரணை செய்தார். அந்த நேரத்தை - அந்தக் கருணையை என்னால் மறக்கவே முடியாது "ராமநாமப் பிரசாரம் பண்ணு. அது ஒன்று தான் கஷ்டப்படுகின்றவர்கள் மீள்வதற்கு சுலபமான உபாயம்" என்று பணித்தார். வேதம் வகுத்த கடமைகளை ஆற்ற முடியாத சூழ்நிலையில் தாரக நாமம் தெம்பை அளித்தது. எங்கும் ராமநாமம் சொல்லக் கேட்டது. இன்று பார் உனது அரசாட்சியில் மக்களுக்கு துருக்கர் தொல்லை மங்கியது. நிம்மதியாக நடமாட முடிந்தது, அவரவர்கள் சுகபோகங்களில் நாட்டம் கொண்டனர். பழயபடி தைவபக்தி குறைந்து விட்டது. ராமநாம பஜனம் மங்கிவிட்டது. மாயையின் யந்த்ரத்தில் ரஜோகுணம் மேல்புறம் புரண்டிருக்கிறது. அடுத்து தமோகுணம் மேல்பக்கம் புரளும். அப்போது வேறு யாராவது வெளிநாட்டான் வந்து நாட்டை கபளீகரப் பண்ணிவிடுவானோ என்னவோ ? யார் கண்டது ? இவையெல்லாவற்றையும் மறந்துவிடு. நடப்பது நடக்கட்டும். உனக்கு நல்ல மனப்பக்குவம் உள்ளது. உன் பணி நிறைவேறிவிட்டது. நீ ஈசனிடம் திருவடி சேர வேண்டும் ஆகவே கவனி.

व्यापक पण यादूं नये । परधेन होउ नये ।

आपले बोत्रें घालूं नये । कोणीयेकासी ॥ द 2 स 2-19

பெரும் தன்மையை விடாதே. எதற்கும் பிறரை எதிர்பாராதே. உன் சுமையை மற்றவர் தலைமீது ஏற்றாதே.

कामंविणे राहो नये । नीच उत्तर साहौ नये ।  
आयुदें अन्न सेऊ नये । वडिलतं चे ही । Do 26

கடமை ஆற்றாமல் சோம்பேறியாக இராதே. ஏளனமான பதில்களை பொறுக்காதே. பெரியவர்களே வருந்தி அழைத்தாலும் கூட உழைக்காமல் உண்ணாதே.

अपकीर्ति ते सांडावी । सत्कीर्ति बांदवावी ।  
विवेकें दृढ धरावी । वारसत्याची ॥ २ २ स 2-41

இகழ்ச்சிக்கு ஆளாகாதே, உன் புகழை வளர்த்துக் கொள். விவேகத்தோடு உண்மையை அறிவதில் தளராமல் உறுதியாக இரு. முடிவாகக் கூறுகிறேன் பகவானுடைய ப்ரபஞ்ச நிர்வாகம் நம் சிந்தனைக்கெட்டாதது. மாயையின் முக்குணக் கலவை என்ற யந்திரம் (Grinding Machine) சுழன்று கொண்டே இருக்கிறது. மாயையே அதன் போக்கை மாற்றநினைத்தால் கூட மாற்ற முடியாதது. அந்தச் சுழலில் ஸத்வகுணம் மேலே வந்த போது - நீயும் நானும் பிறந்தோம். அந்தச் சுழலில் சிக்கினோம். நாமே நினைத்துப் பார்க்காத வகையில் காரியங்கள் நடைபெற்றன. ஈசுவரனுக்கு இந்தப் பாரத புண்ய பூமியில் அவளவற்ற கருணை. யந்த்ரச் சுழலில் அடிக்கடி ஸத்வகுணம் மேலிடுகிறது. மஹான்கள் பிறக்கிறார்கள். மஹத்தான காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. அவற்றின் கீர்த்தி நமக்கு. அதுவும் அவன் கருணை. பயன் ஜனங்களுக்கு. மாயையின் லீலையை புரிந்து கொண்டுவிட்டாயா ! இப்படி ஆட்டிவைக்கின்ற பரமன் முக்குணம் சேர்ந்தவைகளாகத் தானே பிரிந்தான். அவன் தான் ஜீவன். அவன் பரமனின் லீலைகளிலே ஆட்படுகிறோம் என்று நினையாமல் - நான் எதிர் லீலை புரிவேன் என்று ஆரம்பித்தான், உடனே அவனை மாயை ஆட்டி வைத்துப் புண்ய பாபங்கள் செய்தான். அவற்றின் காரணமாக - நல்ல - கெட்டகுணங்கள் - அழுத்தமாக வாஸனையாக ஈஷிக் கொண்டுவிட்டான்.

निरसितां जीव शिव उपाधी । जीव शिवचिकैं चे आधी ।  
स्वरूपीहोतां दृढबुद्धि । आपणा कैंचा ॥ २ ४ स 9-21

பரம்பொருள் எங்கும் நிறைந்தது. எல்லாம் வல்லது எல்லாம் அறிந்தது - ஜீவன் உடலில் உழல்வது. ஒன்றும் இல்லாதது. உண்மை அறியாதது. இரண்டுக்கும் உள்ள இந்த அடைமொழிகளை நீக்கிவிட்டால் அப்புறம் "நான்" ஏது ? பரமாத்மா ஏது ? ஞான வடிவமே நிலைபெறுகிறது "நான் எனது" ஒழிந்து விடுகிறது.

ஜீவன் உடலின் ஸம்பந்தத்தால் ஜீவன் எனப்படுகிறான். அவனுடைய முன் வினைகளுடன் கூடிய வாஸனை அவனைத் தனித்துக் காட்டுகிறது. ஞானத்தினால் பரம்பொருள் தவிர 'தான் வேறில்லை' என்ற ஞானத்தினால் அந்த வாஸனை அழிகிறது. அடைமொழிகள் அகன்று விடுகின்றன. கங்கை நீர் காவிரி நீர் கோதாவரி நீர் என்றெல்லாம் தனிப்பட்ட நீர்கள் கடலில் கலந்தால் தனிப்பட்ட தன்மை ஏது ? எல்லாம் கடல் நீர் தானே. அந்த நிலை உனக்கு எளிதில் கிடைத்து விடும். எல்லாம் ஸ்ரீராமன் செயல் தான் என்பதை முற்றும் உணர்ந்துவிட்டாய். உனக்கிட்ட பணியை நிறைவேற்றிவிட்டாய். இனி உனக்கென ஒன்றுமில்லை. எது நடந்தாலும் நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேணும். ஆனால் நீ ச்வாஸித்துக் கொண்டிருக்கும் வரை - நீ எல்லோரையும் கை விட்டுவிட்டாய் - என யாரும் நினைத்து விடக் கூடாது. உன் அபிப்பிராயம் என்னவோ ? என்று எல்லோரும் காத்திருக்க வேண்டும். அதனால் இயல்பாக நடக்க வேண்டியவை நடந்து கொண்டிருக்கும். கொந்தளிப்புகள் தலை தூக்காது. அதனால் ஈடுபட்டிருக்கின்றவர்கள் எல்லோருக்கும் சிந்திக்க நேரம் கிடைக்கும். பகவானை வேண்டுவார்கள். ஒரு நல்ல வழியிருக்கலாம். இத்தனையும் - நீ மெளனத்தைக் கடைபிடிப்பதனாலேயே - உன்னுடைய தீரவீர பராகிரமத்தின் நினைவினாலேயே நடந்து விடும்.

இவையெல்லாம் நீ பரமாத்ம நிலையில் பகவானோடு ஒன்றிவிட்டாலும் பழுத்த விளாம்பழம் லொடலொடவென்று ஆடுவது போல் உடலிலே இருந்தாலும், உடலோடு ஒட்டாத ஜீவன் முக்தி நிலையால் உனக்கு ஏற்படப் போகின்ற அநுபவங்கள். இவையெல்லாம் ராமநாமம் கொடுத்த பயன். ஜய ஸ்ரீராம ஸ்ரீராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம - ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த.

இடையிடையே தாஸபோதப் பாடல்களை எடுத்துக் கொடுத்த கல்யாணஜீயும் குருதேவரின் கருணாகடாட்சமும் அமுதமொழிகளும் சிவாஜியை முழுதும் ஆட்கொண்ட நிலையில் தாம் இருக்கிறோம் என்ற தனித்த நிலை இழந்து - பரிபூர்ண ப்ரஹ்மத்துடன் இணைந்து பல நிமிஷங்கள் மெளனமாக இருந்தனர். சற்று நேரத்து மெளனத்துக்குப் பிறகு சிவாஜி எழுந்திருந்தார். ஸமர்த்தரும் எழுந்து சிவாஜியை இழுத்து இறுக அணைத்துக் கொண்டார். சிவாஜியின் இரு கைகளையும் தமது இரு கைகளையும் இறுகப்பிடித்துக் கொண்டார். ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த - ஜய ஸ்ரீராம என்று கைப்பிடியை விட்டார்.

சிவாஜி பின் நடையாக நடந்து - குருதேவர் முகம் மறையும் வரை பார்த்துவிட்டு குதிரை மீது ஏறினார். பரிவாரங்கள் தொடர்ந்தன.

ராஜ்கட் வந்து சேர்ந்தார்.

### 17. சிவாஜியின் அந்திம காலம்

க்ஷத்ரபதி உற்சாகமாகத் திரும்பி வருவதைப் பார்த்து மந்திரிகள் நிம்மதி அடைந்தனர். கிபி 1680 மாக சுக்ல பெளர்ணமியில் இளைய குமாரன் ராஜாராமுக்கு மந்த்ரோபதேசம் செய்து வைத்தார். சில நாட்களில் புதல்வி சாந்தாவுக்கு ஸேநாதிபதி, பிரதாப ராமன் குமாரனுக்கும் திருமணம் செய்து வைத்தார். இந்த வைபவங்கள் விமரிசையாக நடந்தன. சிவாஜியின் மந்த்ரிகளின் ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் சிவாஜி தமது ராஜ உடை சின்னங்களுடன் வந்து அமர்ந்தார்.

மந்திரிகள் நீலகண்ட மோரேச்வரர் (பிரதர்ன மந்திரி) ப்ரஹ்லாத பந்த் - கங்காதர ஜநார்த்தனர், ராம சந்த்ர நீலகண்ட் - ராவோஜி ஸோமநாத் - ஆபாஹிமஹாதேவ் - ஜோஷிராவ் மஹத்தி நாயக் கூடி இருந்தார். 'க்ஷத்ரபதி மஹாராஜாதி ராஜ சிவாஜி பான்ஸ்லே மாட்சிமையின் சமூஹத்தில் விண்ணப்பிக்கிறேன். நீலகண்ட் மோரேச்வரர்

மஹாராஜ்! எதிர்ப்பே இல்லாமல் நம் புண்ய பூமியிலே புகுந்து ஆங்காங்கே அரசுக் கொடி ஏற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற முஸ்லீம் பாதுஷாக்களை முதல் முதல் எதிர்த்துப் போர்க் கொடி தூக்கி பாரத நாட்டு ஜனங்களுக்கு (பகைவர்களை நம்மால் எதிர்க்க முடியும்) என்ற நம்பிக்கையூட்டினவர்களே தாங்கள் தான். புகைவர்களுடைய அட்டஹாஸத்திற்குப் பணியாமல் சுதந்திரமாக நாட்டை ஆளத்துணிந்தவர்தாங்கள் தான். ஆங்காங்கு முறையாக அரசாங்கங்களை நிறுவி. அரசாங்க இலாகாக்களை ஆட்சிப் பொறுப்புக்குத் தக்க மந்திரிகளைப் பொறுப்பு ஆக்கியது தாங்கள் தான். தாங்கள் வகுத்த வழியிலே அரசாங்கம் வரி வசூல், பாதுகாப்பு, கல்வி வசதி, சுகாதாரம், ராணுவம் என்று கட்டுப்பாட்டான அமைப்புகள் சீராக நடைபெறுகின்றன. கடற்கரைகளுக்கு அப்பால் உள்ள வெளிநாடுகள் கூட - ராஜ ரீக முறையில் நட்புறவு கொண்டு தூதரகங்கள் அமைத்து பரஸ்பர உதவிகள் செய்து கொள்ள முன் வந்திருக்கின்றன. பாரத நாடு தலை தூக்கி விட்டது. பாரத தர்மத்தை இனி எவரும் அழிக்க நினைக்கக் கூட முடியாது. ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் ஜஹாங்கீர் பிரயாகை ஸங்கமத்தில் இருந்த அழியா ஆலமரத்தை வேரோடு கெல்லி காய்ச்சிய இரும்புத் துரட்டிகளை வேரில் செலுத்தி - வேரைப் பொசுக்கினான். அதன் மீது கோட்டைச் சுவர் எழுப்பினான். அந்த தேவதாஸ்வரூபமான ஆலமரம் துளிர்ந்து எழுந்து இதோ நம் கண் முன்னே - கோட்டை அஸ்திவாரங்களை தகர்த்துக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டது.

இது உலகுக்கெல்லாம் ஒரு உண்மையை எடுத்துக்காட்டுகிறது. அது என்ன ? ஸநாதநமான - தைவீகமான பாரதத்தின் மானுட பண்பாட்டை அழிக்கவே முடியாது - வேதங்களே ப்ரமானமான நம்முடைய ஸநாதன தர்ம் வருகும் என்றுமே அழியாது. அதை நிரூபிப்பதைப் போல தாங்கள் மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யத்தை நிறுவி விட்டீர்கள். இனிச் செய்ய வேண்டிய பணிகளைப் பற்றி ஆலோசிக்கவே மந்திரி மண்டலம் கூடி இருக்கிறது. ஆணைக்கு காத்திருக்கிறோம் என்று கூறி முடித்தார்.

சிவாஜி பேசினார்.

மஹாமந்திரிகளே ! குருதேவர் அருளினால் என் உடல்நிலை தேறியிருந்தாலும் ஆயுள் முடிந்துவிடும் என்று நினைக்கிறேன். நாட்டு நடப்புகள் ஜனங்களின் எதிர்பார்ப்பு ஸாம்பாஜியின் மனோநிலை அறிவுத் திறன் ராஜாராமின் தாயாரின் மனப்போக்கு இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் விவரமான செய்திகள் மந்திரி மண்டலத்துக்கு நன்றாகவே தெரிந்திருக்கும். ஆயினும் நம் நாட்டில் தொன்று தொட்டு ஒரு வழக்கம். அரசரின் மூத்த புதல்வனுக்கு அரசரிமை என்று வந்திருக்கிறது. இருக்கின்ற சூழ்நிலையில் எது நாட்டுக்கு மேலும் நல்ல பாதுகாப்பையும் மங்களத்தையும் கொடுக்குமோ அதை ஆராய்ந்து கூறினால் பட்சபாதமற்ற முறையில் நான் ஏற்றுக் கொண்டு ஆணையிட அநுகூலமாக இருக்கும். மூன்று நாட்கள் அமைதியாக தியானத்தில் அமர்ந்து தேவி பவானியின் உத்தரவுக்குக் காத்திருப்பேன். தாங்களும் உங்கள் ஆலோசனையில் முதிர்ந்த தீர்மானத்திற்கு வர அவகாசம் தருகிறேன் - சபை கலையலாம்.

மூன்று நாட்களுக்குள் சிவாஜிக்கு ஜூரம் முற்றிவிட்டது சிகிதலை செய்யப்படவில்லை.

கிபி 1680ல் ரௌத்ர ஆண்டு (3.4.1680) சித்ரா பூர்ணிமையில் ஞாயிற்றுக்கிழமையில் பிற்பகலில் சிவாஜி உயிர் நீத்தார்.

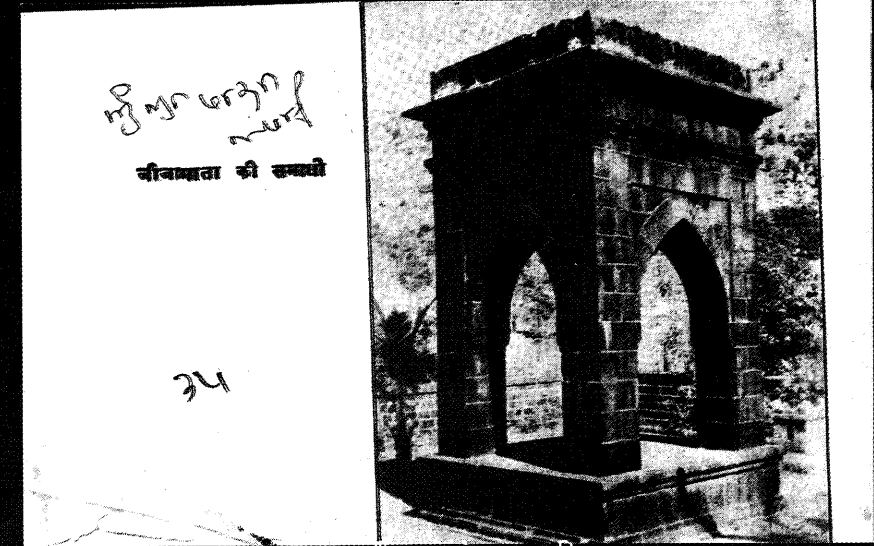


சிவாஜி மஹாராஜ் கி சவாஜி

சிவாஜி  
மஹாராஜ்  
மஹாராஜ்

33

சிவாஜியின் ஸமாதி



சிவாஜி மஹாராஜ் கி சவாஜி

சிவாஜி மஹாராஜ் கி சவாஜி

34

ஜஜாபாய ஸமாதி

ஸஜ்ஜன்கட்டில் இந்த செய்தி கேட்டு ஸமர்த்தர் - தமது அறையின் கதவை மூடி உள் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டார். "ஒளரங்கஜீப் செய்தி கேட்டு பகைவரின் மனைவியின் மானம் காத்த வீரன் மாண்டான்". (ஒளரங்கஜீப்பின் இந்த இரங்கல் செய்தியை ஆதாரமாக வைத்து அமரர் கு.ப.ராஜகோபாலன் அருமையான ஒரு சிறு கதை புனைந்துள்ளார்.)

சிவாஜியின் மறைவை முன்னமே அறிந்திருந்த ஸமர்த்தர், உத்தவரிடம் தெரிவித்து சீடர்கள் அப்போது நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறைகளை வகுத்துக் கொடுத்து இருந்தார்.

ஸமர்த்தரின் சார்பில் திவாகரஸ்வாமி. மஹாராஜாவின் ஈமக் கடன்களில் கலந்து கொண்டார். ரௌத்ர ஆண்டின் ரௌத்ரத் தன்மை ஸமர்த்தரின் செய்கைகளில் வெளிப்பட்டன.

சிவாஜியின் மறைவுக்கு சில நாட்களுக்கு முன்பே இளைய ராணி அரசின் லகானைக் கைப்பற்ற ஆரம்பித்தாள். பன்ஹலா கோட்டையில் ராஜகட்டில் செய்திக்காகக் காத்திருந்த ஸாம்பாஜியைத் தனக்கு ஆதரவான சேனைத் தளபதிகளை அனுப்பி வீட்டுக் காவலில் கைது செய்து வைக்க ஏற்பாடு செய்தாள். அது பற்றி ஸாம்பாஜி அறிந்து கொண்டு செய்தியாளரை பன்ஹலா கோட்டையின் அடிவாரத்திலேயே கண்டு கொண்டு விட்டு - ராய்கட்டுக்குப் பறந்தார். ஹம்பீராவ் போன்ற சில தளபதிகள் ஸாம்பாஜிக்குத் துணை வந்தனர். ஸாம்பாஜி தம் துணைவருடன் புயலாக ராஜகட் அரண்மனையில் புகுந்து இளைய ராணி அவளுடைய பரிவாரங்கள் மற்றும் ஸந்தேஹத்துக்குட்பட்ட அனைவரையும் சிறையில் தள்ளி சிறைச்சாலைகளின் சாவிகள் எல்லாவற்றையும் தன்னகத்தே வைத்துக் கொண்டாள்.

ஸஜ்ஜன்கட்டில் இந்த செய்தி கேட்டு ஸமர்த்தர் - தமது அறையின் கதவை மூடி உள் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டார். "ஒளரங்கஜீப் செய்தி கேட்டு பகைவரின் மனைவியின் மானம் காத்த வீரன் மாண்டான்". (ஒளரங்கஜீப்பின் இந்த இரங்கல் செய்தியை ஆதாரமாக வைத்து அமரர் கு.ப.ராஜகோபாலன் அருமையான ஒரு சிறு கதை புனைந்துள்ளார்.)

சிவாஜியின் மறைவை முன்னமே அறிந்திருந்த ஸமர்த்தர், உத்தவரிடம் தெரிவித்து சீடர்கள் அப்போது நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறைகளை வகுத்துக் கொடுத்து இருந்தார்.

ஸமர்த்தரின் சார்பில் திவாகரஸ்வாமி. மஹாராஜாவின் ஈமக் கடன்களில் கலந்து கொண்டார். ரௌத்ர ஆண்டின் ரௌத்ரத் தன்மை ஸமர்த்தரின் செய்கைகளில் வெளிப்பட்டன.

சிவாஜியின் மறைவுக்கு சில நாட்களுக்கு முன்பே இளைய ராணி அரசின் லகானைக் கைப்பற்ற ஆரம்பித்தாள். பன்ஹலா கோட்டையில் ராஜகட்டில் செய்திக்காகக் காத்திருந்த ஸாம்பாஜியைத் தனக்கு ஆதரவான சேனைத் தளபதிகளை அனுப்பி வீட்டுக்காவலில் கைது செய்து வைக்க ஏற்பாடு செய்தாள். அது பற்றி ஸாம்பாஜி அறிந்து கொண்டு செய்தியாளரை பன்ஹலா கோட்டையின் அடிவாரத்திலேயே கண்டு கொண்டு விட்டு - ராய்கட்டுக்குப் பறந்தார். ஹம்பீராவ் போன்ற சில தளபதிகள் ஸாம்பாஜிக்குத் துணை வந்தனர். ஸாம்பாஜி தம் துணைவருடன் புயலாக ராஜகட் அரண்மனையில் புகுந்து இளைய ராணி அவளுடைய பரிவாரங்கள் மற்றும் ஸந்தேஹத்துக்குட்பட்ட அனைவரையும் சிறையில் தள்ளி சிறைச்சாலைகளின் சாவிகள் எல்லாவற்றையும் தன்னகத்தே வைத்துக் கொண்டான்.

பாலாஜி ஆவாஜி என்ற இளய ராணியின் நெருங்கிய உறவினரை ஒரு வீதியில் தரையில் தள்ளி யானையை விட்டு மிதிக்கச் செய்து கொன்றான். மற்றும் சில உறவினர்கள் கொட்டகையில் கூட்டிக் கட்டி வைத்துக் கொட்டகையைக் கொளுத்தி விட்டு அடிக்கப்பட்டனர். நகரம் முழுவதும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஸோயராபாயியும் அவருடைய மகன் ராஜாராமும் எதிரெதிரே தூண்களில் கட்டுப்பட்டு வீரர்களின் சூர்க்கத்திப் பாய்ச்சலுக்கு குறியாக நடுங்கினர். ஸாம்பாஜி தன் மாமனாரை ராஜ்யத்தின் அனைத்துக் கோட்டை அதிபதிகளுக்கும் உயர் அதிகாரியாக நியமித்து. அவருடைய ஆணைக்கு அனைவரும் கட்டுப்பட்டு வேண்டுமென கடுமையான உத்தரவு போட்டான்.

இங்கிலீஷ் போர்ச்சுகீஸிய உள்நாட்டுத் தலைவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு தன் தலைமையை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான்.

இவையெல்லாம் சிவாஜியின் மறைவுக்கு முன்னேயே சாதித்துக் கொண்டு விட்டான் ஸாம்பாஜி.

இந்தச் செய்தியறிந்த ஸமர்த்தர், பகவானின் இஷ்டம் இது (DESTINY'S PLAY) என்று அமைதியாக ராமநாம ஜபத்தில் இறங்கிவிட்டார்.

கொங்கணத்தில் உள்ள கலிகலுஷர் என்ற உபாஸகர் முன்பே சாம்பாஜியைத் தன் சீடனாக்கிக் கொண்டு ஆட்டிப்படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

சிவாஜி மறைந்ததும் சாம்பாஜி அவரைத் தனக்கு முதல் மந்திரி என்ற பதவி அளித்தான். அவருடைய ஆணையின் பேரில் - தனக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்ய நல்ல நாள் குறிப்பிடச் செய்து - பத்திரிகை எழுதிக் கொண்டு ஸமர்த்தரிடம் சென்றான். அவரை வணங்கி தன் பட்டாபிஷேகத்திற்கு விஜயம் செய்ய வேண்டுமென பிரார்த்தித்தான்.

தனக்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்பதைக் குறிப்பிட்ட தன் பிரதிநிதியாக திவாகரஸ்வாமியை ஸ்ரீ ராம பிரஸாதங்கள் மாலைகள் அனுப்பி ஸாம்பாஜிக்கு ராஜ் திலகம் நெற்றியில் வைக்க அருளினார். ராமதாஸர் ஸாம்பாஜிக்கு விலையுயர்ந்த காணிக்கைகளை அனுப்பி வைத்தார்.

1680 ஜூலையில் ஒரு கடிதம் எழுதினார். "உன் தந்தையாருக்கு நான் செய்த உபதேசங்கள் தாஸபோதம் என்ற நூலில் காணப்படும். அவற்றை கடைப்பிடித்து அரசை நீதி நேர்மையுடன் பரிபாலனம் செய்பவன் தான் சிவாஜியின் ஸிம்மாஸனத்துக்கு உரியவன் ஆவான்".

இந்தக் கடிதம் சிவாஜியின் ஆவணங்களில் பாதுகாப்பாக இருக்கிறது. சாம்பாஜி அதை மதிக்கவில்லை. கலிகலுஷரின் கையில் கொடுத்தான். அதைப் படித்து விட்டு "சந்யாஸிக்கு ஏன் இந்தக் கவலை" என்று கேட்டார் கலிகலுஷர்.

கிபி 1681 ஜனவரியில் ஸாம்பாஜிக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. ப்ரதாபகட் தூர்கா பவானீ ஸந்நிதியில் தனக்கு தங்கத்தை ஈடாக வைத்து துலாபாரம் செய்து கொண்டான். கலிகலுஷரின் சீடர்களுக்கெல்லாம் பகிர்ந்தளித்தான். பட்டாபிஷேகத்தன்று முதலில் காலையில் ஸூர்யதர்சனம் - என்ற சடங்குக்கு ஏற்பாடு செய்தார் கலிகலுஷர். அன்று ஆகாயத்தில் ஒரே மேகமூட்டம். சடங்கு மாத்திரம் நடந்தது. ஸூர்யதர்சனம் கிடைக்கவில்லை. அன்று மாலை சிம்மாஸனத்திலிருந்து இறங்கி அம்பாளை த்யானித்துக் கொண்டு ரதத்தில் ஏறி - நகருக்கு வெளியே அமைத்திருந்த ஒரு அஸூர பொம்மையை அம்பு வீசி அது தீப்பற்றியெரிந்து அழிய வேண்டும் என்ற சடங்கு, ஆனால் வழியிலே ரதத்தின் ஏற்கால் உடைந்து - ரதம் கவிழ்ந்து ஸாம்பாஜி வீதியில் வீழ்ந்தான். இந்த தீய சகுனங்களுக்குப் பரிஹாரமாகக் கடைசி நாளன்று - ஒரு பூஜை செய்து - மூவாயிரம் அந்தணர்களுக்கு ஸ்வர்ண தக்ஷிணை அளிக்க வேண்டுமென விதித்தார் கலிகலுஷன். மூவாயிரம் அந்தணர்கள் கூடி முட்டி மோதிக்



கொண்டு தக்ஷிணை பெற முயன்ற போது - வயது முதிர்ந்த பிராமணர்கள் தள்ளப்பட்டு கீழே விழுந்து மீதிபட்டு இறந்தனர்.

அரசர் மூத்த அதிகாரிகளை அழைத்து - "ஏன் இப்படி நடந்தது?" - என்று விசாரித்தார் மூத்த அதிகாரி சொன்னார் - "கூட்டத்தை ஒழுங்கு முறை வரிசையாக அமைத்து அதில் ஒவ்வொருவராக வந்து தக்ஷிணை பெற வேண்டுமெனத் தடுப்புகள் அமைத்து வழி வகுக்கச் சொன்னேன். முதன் மந்திரி பிராமணர்களை - மற்றவர்கள் இப்படி அடக்குவது அபசாரம் - என்று கூறி தடுப்புகளை அகற்றச் சொல்லிவிட்டார்" என்றார். அரசர் மூத்த அதிகாரியை அவமதித்தார்.

முந்தைய மூத்த மந்திரிகள் மூத்த அதிகாரிக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைப் பார்த்து உள்ளம் வெதுப்பினர். அவனுக்குப் பாடம் கற்பிக்க முனைந்தனர்.

மந்திரியும் மூத்த அதிகாரிகளும் சேர்ந்து டெக்கானின் மொகலாய அதிகாரியாக இருந்த ஓளரங்கஜீப்பின் மகன் - ஆகாபருக்கு மஹாராஷ்ட்ர அரசுக்கு எதிராகப் படை எடுத்தால் உதவி செய்வதாக வாக்களித்து கடிதம் எழுதினார். (மே 1681ல் அவன்தமது ஆலோசகர்தூர்காதாஸிடம் கடிதத்தை காண்பித்தான். தூர்காதாஸ் அதை ஸாம்பாஜிக்கு அனுப்பினார்.

அகாபரோ - தந்தை ஓளரங்கஜீப்புக்கு எதிராக சூழ்ச்சி செய்து கொண்டு சாம்பாஜியின் உதவியை எதிர்பார்த்தான். சாம்பாஜி அந்த ஸந்தர்ப்பத்தைத் தனக்கு ஸாதகமாக உபயோகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஸமர்த்தருக்கு இந்தச் செய்தி காதில் விழுந்தது. தைவசித்தம் விளையாடுகிறது - என்று வாளா இருந்துவிட்டார். ஓளரங்கஜீப் - சிவாஜிக்குப் பிறகு சாம்பாஜியின் ஆட்சி பலவீனப்பட்டு விட்டது என அறிந்து - பெரும் படையுடன் மஹாராஷ்ட்ரத்தைத் தாக்க முனைந்தான்.

ரௌத்தர ஆண்டு முடிந்து - துர்மதி ஆண்டு - பெயருக்கு ஏற்ற சூசனைகளுடன் பிறந்தது. ஸ்ரீ ராம நவமி வந்தது. குருதேவர் மடங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விழாவை மிகவும் பக்தியோடு கொண்டாடி ராம நாம ப்ரசாரத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கும் செய்தி அனுப்பினார்.

சாபலிலிருந்து சீடர்கள் ஸஜ்ஜன்கட்டிற்குச் சென்று ஸமர்த்தரை சாபலுக்கு அழைத்தனர். ஸமர்த்தரும் வந்து சேர்ந்தார். சிவாஜியின் மறைவின் துயர நினைவோடு விழா கம்பீரமாக நடந்தது. பிரார்த்தனைகள் எல்லாம் சிவாஜி நிறுவிய ஸாம்ராஜ்யம் நன்றாக விளங்க வேண்டும் என்ற ஒன்றிலே முடிந்தன. விழாவின் முடிவில் - கூடியிருந்த மஹாஜனங்களுக்கு அறிவுரை வழங்கினார் ஸமர்த்தர்.

"ஸ்ரீ ராமனுடைய பரம க்ருபையினால் ராமதாஸரான மாருதி - நமது பாரத புண்ய பூமியில் - பல தொல்லைகளை நீக்கி மஹாராஷ்ட்ர ஸாம்ராஜ்யத்தை - பல த்யாகிகளுடைய அயராது உழைப்பினால் ஸாதித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்.

ஸநாதமான வேத தர்மத்திற்குப் புத்தொளி பிறந்திருக்கிறது. அந்த ஒளிமங்காமல் மேலும் பிரகாசமாக விளங்க - ஜனங்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம - என்ற நாம கோஷத்தை எழுப்பிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். இந்த ஒரே லட்சியத்தைத் திட்டமாக வகுத்துக் கொடுக்க ஸமர்த்த ஸம்ப்ரதாய மடங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன - மடாதிபதிகளும் பொது ஜனங்களும் விடாமல் ஒத்துழைத்து மங்களமாக வாழ வேண்டும்". ஜய ஸ்ரீராம - ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த என்று கூறி விடைபெற்றார்.

சிவாஜி காண்டம் முற்றிற்று.  
ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம  
ஜய ஜய ஸ்ரீ ரகுவீர ஸமர்த்த.

॥ श्रीराम जयराम जय जय राम ॥

जय जय रघुवीर समर्थ

ஸ்ரீ ஸமர்த்த ராமதாஸ சரிதம்

6. தாஸபோதகாண்டம்

1. ஸமர்த்தரின் ப்ரஹ்மலயம்

கைங்கர்யங்களை ஸமர்த்தர் தொண்டர்களிடம் ஒப்புவித்தார். ராம நாம பிரசாரத்தை ஸமர்த்த ஸம்ப்ரதாய மடங்களில் ஒப்புவித்தார். ஸஜ்ஜன்கட்டிலேயே தவத்தில் ஆழ்ந்தார்.

ஸாம்பாஜியிடமிருந்து வேண்டுகோள்கள் வந்தன. ஆனால் ராஜ்கட்டில் ஸாம்பாஜியின் நடவடிக்கைகள் திருப்தி கரமாக இல்லை. தைவ சித்தம் (Destniy) லீலை புரிகிறது. தமக்கு விதித்திருந்த கடமையிலிருந்து பகவான் தம்மை விடுவித்து விட்டார். இதையறிந்த ராமதாஸர் கேட்ட செய்திகளை மனதில் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் மௌனமாக ராம நாம ஜபத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

ரௌத்ர ஆண்டு பல விபரீதங்களை விளைவித்து விட்டு முடிந்தது. துந்துபி ஆண்டு பிறந்தது. சாப்லிலிருந்து ஸ்ரீ ராம நவமி விழாவுக்காக ஸமர்த்தரை அழைக்க வந்தார்கள். உடல் தெம்பு மிகவும் குறைந்துவிட்ட நிலையிலும் சாபல் வந்து சேர்ந்தார். ஊர்வலம் நடந்தது. விழாவின் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலும் தவறாது நடக்க வேண்டிய சேவைகளைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டி நிர்வாகிகளை அவற்றைக் குறிப்பு எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்னார். நவமிக்கு பிறகு பூர்ணிமையில் ஹநுமானுக்கும் விரிவாக விழா நடத்தச் செய்தார்.

கூடியிருந்த பக்தர்களிடம் கூறினார்.

“தனி மனிதனுக்கு வாழ்க்கையில் அவ்வப்போது சுகதுக்கங்களும் ஏற்றத் தாழ்வுகளும் ஏற்படுவது போல தேசத்திற்கும் ஜனங்களுடைய ஒட்டு மொத்தமான புண்ய பாப

நடவடிக்கைகளுக்கு ஏற்ப ஏற்ற தாழ்வும் வரும். என்ன தான் சொந்த வாழ்க்கையில் கஷ்ட நஷ்டங்கள் வந்தாலும் மக்கள் பொதுவான தர்ம நீதியில் வழுவாது பொதுக் கடமைகளை ஆற்றிவந்தால் தொடர்ந்து நாடு சுபிட்சமாக இருக்கும். அரசாங்கத்தில் ஆட்சி புரிபவர்கள் - சுயநலத்தை அறவே ஒதுக்கி நாட்டு நன்மையிலேயே குறியாக இருந்தால் நாடு நல்ல படியாக முன்னேறும். மாறாக சுயநலமே குறியாக சூழ்ச்சியும் கொள்ளையும் அடித்துக் கொண்டு மேலுக்கு அதிகாரம் செலுத்தினால் அந்த நாடு உருப்படவே உருப்படாது. இதைத் தான் தைவ சித்தம் (Distiny) என்கிறோம். அங்கு நல்லோர்கள் ஊக்கத்தோடு தம் கடமைகளை ஆற்றி பகவன் நாம ஜபம் செய்து கொண்டு வந்தால் தர்மம் வலுவு இழக்காது. தார்மிகர்கள் ஏழை ஜனங்களைக் காப்பாற்றுவார்கள். வருகின்ற துர்வினைகளாலும் அதிகாரிகளுக்கும் சுயநலமிகளான செல்வந்தர்களுக்கும் அதிக பாதிப்பை விளைவிக்கும். ஆகவே எந்த நிலையிலும் சாதாரண மனிதன் தெய்வ பக்தியை மறக்கலாகாது என்று உபதேசித்தார்.

ஸமர்த்தர் அந்தப் பக்கத்திலுள்ள தமக்குப் பழக்கமான புண்ய கேஷத்ரங்களையெல்லாம் தர்சித்தார்.

ஸமர்த்தர் உடல் நிலை சரியில்லை என்று கேள்விப்பட்ட மஹான்கள் எல்லோரும் அவர் இருக்கும் இடம் தேடி வந்து தர்சித்து பரஸ்பரம் பிரேமையைக் காட்டிக் கொண்டனர்.

அதற்குள் ஸஜ்ஜன்கட்டில் சிவாஜி மஹாராஜாவினால் முன்பே துவக்கி வைக்கப்பட்ட ஸமர்த்தருக்காக, தனியாகக் கட்டப்பட்ட ஆச்ரமம் பூர்த்தியாகிவிட்டது. திரும்ப வந்து ஸமர்த்தர் அங்கே தங்கினார். மழை காலத்தில் ஸஜ்ஜன்கட்டின் சிதோஷ்ண நிலை மிகவும் பாதித்தது. பக்தர்கள் இறங்கி சாபலில் வஸிக்கலாம் என்று கூறினார்கள். ஸமர்த்தர் மறுத்து விட்டார்.

கல்யாண்ஜியை அழைத்து வைத்துக் கொண்டு தாம் எழுதிய நூல்களை எல்லாம் ஒருங்கே சேர்த்து ஸஜ்ஜன்கட்

ஆச்ரமத்தில் நூலகம் தோற்றுவித்தார். கல்யாண்ஜி ஒவ்வொரு இடத்திலும் குருதேவர் காட்டிய அக்கரையும் கூர்ந்த கவனத்தையும் கண்டு குரு தேவருக்கு உடல் நிலை தேரி வருகிறது என நினைத்தார். அந்த வேலை முடிந்ததும் கல்யாண்ஜியை விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டார். 1681மாக மாதத்தில் ஸமர்த்தர் மிகவும் மெலிந்து விட்டார்.

அந்த சமயம் தஞ்சாவூரில் முன்பே தயாரிக்கச் சொல்லியிருந்த ஸீதாலக்ஷ்மணஹநுமானுடன்கூடிய ஸ்ரீராம விக்ரஹங்களை ஏகோஜி மஹாராஜா தக்க பாதுகாப்புடன் அனுப்பியிருந்தார்.

தங்கதிருமேனிகள். உயர்ந்த நுண்ணிய வேலைப்பாடுகளுடன் திருமுகம் மலர்ந்த மூர்த்திகளை எல்லாம் தொட்டுத் தடவி நிமிர்ந்து கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார் ஸமர்த்தர். வெகு நாட்களாக வெளிநாடு சென்றிருந்த கொள்ளுப் பேரன் குடும்பம் திரும்பி வந்ததும் அந்தக் குழந்தைகளை முப்பாட்டனார். கொஞ்சுவது போல கொஞ்சினார் ஸமர்த்தர்.

உத்தவரையும், அக்கா என்ற பக்தையையும் அழைத்து கோவில் கட்டி முடியும் வரையில் இந்தக் குழந்தைகளை லாலனை செய்ய வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு என்று ஒப்புவித்தார்.

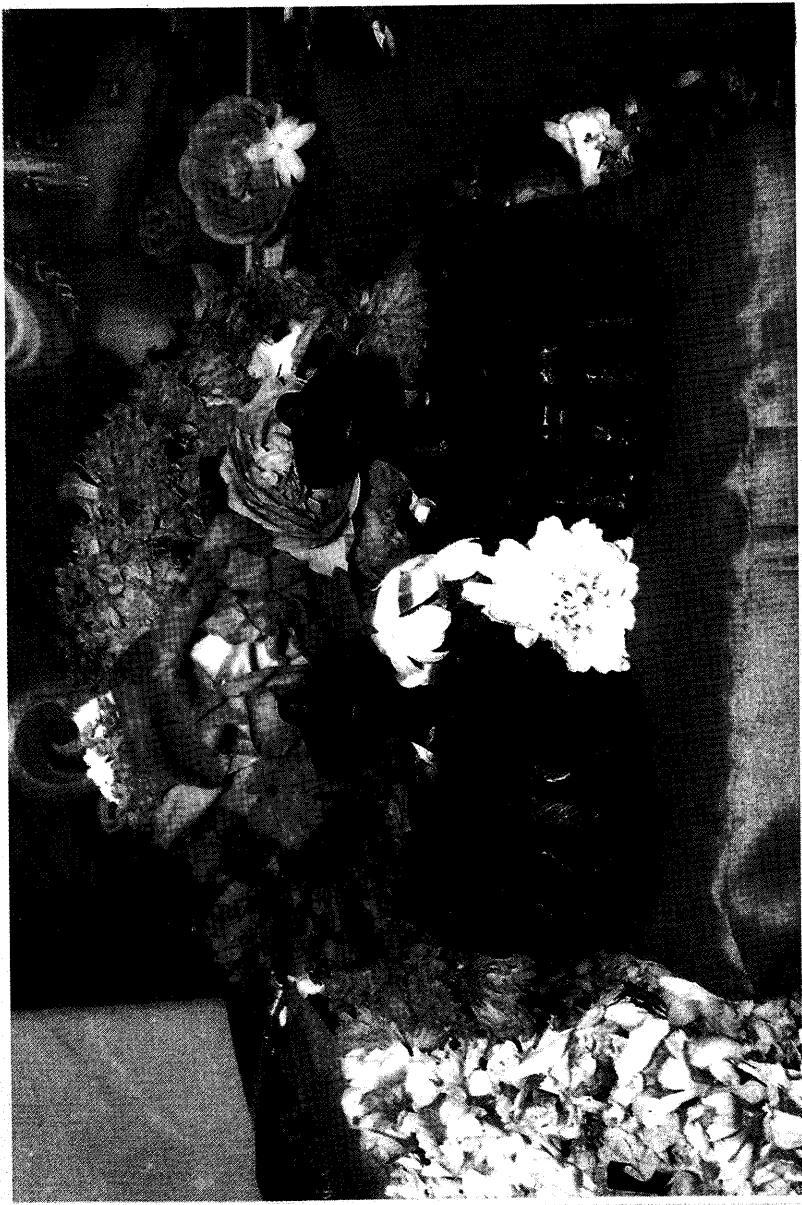
பிம்பங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தார். இரவும் பகலும் வேறு நினைவின்றி பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். உணவே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

“என்னைத் தூக்கி ஒரு பீடத்தில் உட்காரவையுங்கள்” என்று கூறினார். ஒன்று இரண்டு பேர் மூன்று நான்கு பேர் ஏழு எட்டு பேர் சேர்ந்து தூக்கினார்கள். ஸமர்த்தரைத் தூக்க முடியவில்லை.

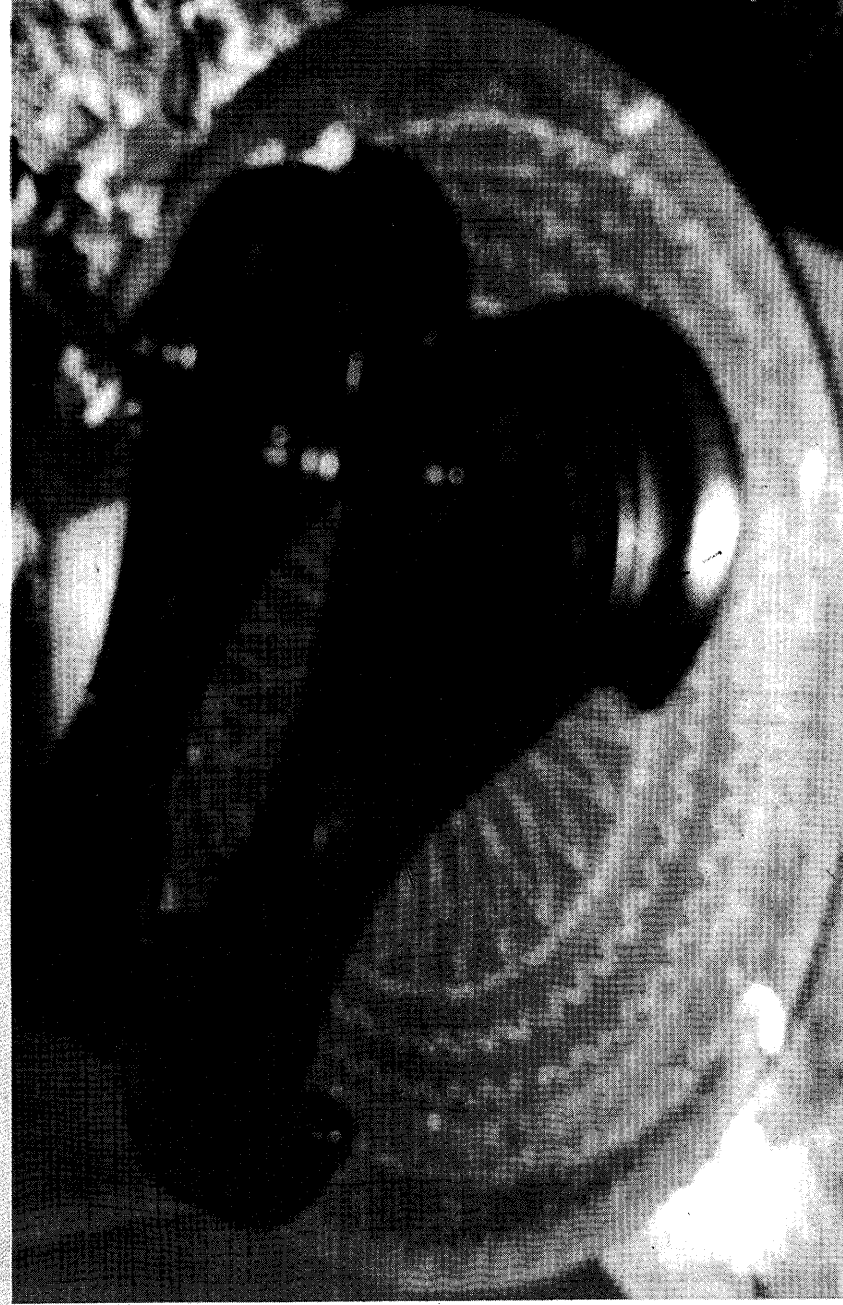
“பகவான் இஷ்டம். விட்டு விடுங்கள்” என்றார். அணுக்கத் தொண்டர்களான அக்கா உத்தவர் போன்ற பக்தர்கள் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பிக் கொண்டே இருந்தனர்.



தஞ்சாவூரில் தயாரிக்கப்பட்டு ஸஜ்ஜன்கட்டுக்கு வந்து சேர்ந்து பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ஸீதாலக்ஷ்மண அனுமத் ஸமேத ராமசந்திர மூர்த்தி



ஸமர்த்தின் பாதுகைகள்



ஸமர்த்தரின் பாதுகைகள்



அரசினியா  
வாழ்வியா வரது

ஸஜ்ஜன் கட்டில் ஸமர்த்தரின் பூஜாக்ரஹம்

“இத்தனை நாள், என் சிஷ்யர்களாக இருந்தும் உங்களுக்கு அஞ்ஞானம் போகவில்லையே”

அக்கா கேட்டாள்.

எது அஞ்ஞானம் ! இந்தப் புண்யத் திருமேனி தினந்தோறும் விச்வரூப தர்சனம் செய்யக் கிடைக்காதே ! இது அஞ்ஞானமா ?

“நான்தான்தாஸபோதத்திலும், கருணாஷ்டகத்திலும், மநாசே ச்லோகங்களிலும், நித்ய தர்சனம் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பேனே ! என்ன கவலை ! என்றார்”

“ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம” என்றார். எதிரே ராம பிம்பத்தை பார்த்தார். கண்கள் மூடின. மார்பு விம்பியது. உள்ளே போன மூச்சு முட்டியது. மார்பு அடங்கியது. அன்று மாக வத்ய நவமி 1681.

உத்தவர் ஈமச் சடங்குகளைச் செய்தார். மூன்றாம் நாள் அஸ்திகள் எடுக்கப்பட்டு கலசத்தில் வைக்கப்பட்டன. புதிதாக கட்டப்பட்ட ஆலயத்தில் பக்கத்தில் - ஒரு குழி முன்பே இருந்தது. ஸமர்த்தரே அதைப் பார்த்து “இந்தக் குழியை மூட வேண்டாம் பிறகு எதற்காவது உபயோகப்படலாம்” என்று கூறியிருக்கிறார். அந்தக் குழியில் அஸ்தி கலசம் வைக்கப்பட்டது. மேலே இரு கருங்கல் பலகைகளால் மூடப்பட்டது. ஐந்தாம் நாள் தஞ்சாவூரிலிருந்து பீமராஜகோஸ்வாமி ஓடோடி வந்தார். “குருதேவ ! தங்களின் தர்சண பாக்யம் இழந்தேனே ! இனி நான் ஜீவித்து என்ன பயன் ?” என்று கதறினார்.

மூடப்பட்ட கருங்கல் பலகைகள் சற்று விலகின. ஸமர்த்தர் திவ்ய ஜோதிப் பிம்பமாக தர்சனம் கொடுத்தார். அனைவரும் கண்டு பரவசப்பட்டனர்.

அந்த இடத்திலேயே ஸ்ரீ ராமனுக்கு கோவில் கட்டப்பட்டது. ஒரு நன்னாளில் ஸீதா லட்சுமண ஹநுமத் ஸமேத ஸ்ரீ ராமனுக்கு பிரதிஷ்டையும் நடந்தது.

## 2. ஸமர்த்தர் எழுதிய நூல்கள்

1. கருணாஷ்டகம் முதலிய ச்லோகங்கள்	1595
2. மானசே ச்லோகம்	205
3. ராமாயணம்	1462
4. சிறுகாவியங்கள் (ஓவிகள்) 11	2741
5. அபங்கங்கள்	1400
6. 328 தலைப்புகளில் ஓவிகள், அஷ்டகங்கள்,	3470
7. ஷட்ரிபு - அஷ்டாக்ஷரி	96
8. பஞ்சீகரணம் - அஷ்டாக்ஷரி	100
9. சதுர்தபாள்	100
10. மநபஞ்சக	125
11. பஞ்சமான்	134
12. மற்ற அஷ்டாக்ஷரிகள்	1670
13. சில்லரை பாடல்கள்	3500
தொகுக்கப்பட்ட பாடல்கள்	3000
நீண்ட கடிதம்	4
தாஸபோதம்	7751
மொத்தம்	26349

ஸமர்த்தர் ஒரு கவியாகப் பிறக்கவில்லை. காவ்யம் எழுத வேண்டுமென்பது அவருடைய லட்சியமும்ல்ல. ஸர்வாந்தர்யாமியான பகவான் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறான். ஸகல ஜீவராசிகளையும் பகவானாகவே பார்த்து அவர்களுக்கு லேவை செய்வதே மனிதனாகப் பிறந்தவனுடைய வாழ்க்கை லட்சியமாக இருக்க வேண்டும் - என்ற ஸநாதன தர்மத்தின் அடிப்படையை உணர்ந்தார். அவர் பிறந்த நேரத்தில் நாட்டில் நேர்ந்த அவல நிலையைக் கண்ணூற்று இப்பொழுது நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன என்று யோஜித்தார். சோர்ந்து தோல்வி மனப்பான்மையோடு தலை விதி என்று நொந்து

கொண்டிருக்கின்ற ஜனங்களுக்கு உற்சாகமூட்டி ஜனங்களிடையே ஸமபாவனையைப் பெருக்கி ஒற்றுமையோடு அக்கிரமக்காரர்களை எதிர்த்து நின்று ஒழிக்க ராம நாமம் சொல்லி எழுச்சி பெற்று நிமிர்ந்து நிற்க வைக்க வேண்டும் என்பதே கடமையென்று உணர்ந்தார். அதற்காகத் தவம் செய்து தெய்வத் திருவருள் பெற்று ராம நாமப் பிரசாரத்திற்காகவும் மநுஷ்ய தர்மமாகிற கடமைகளை உணர்த்துவற்காகவும் அவர் வாயில் உதித்த திருமொழிகளே அவருடைய இலக்கியங்கள். அவற்றை அங்கங்கு கேட்டவர்கள் தொகுத்துக் கொடுத்தனர். அவற்றையெல்லாம் கல்யாணஜீ தம் கையாலேயே படி எடுத்துக் காப்பாற்றி வைத்தார். உதிரிகளாகப் பல பாடல்களை வகைப்படுத்தித் தொகுத்து வைத்தார்.

(1) பிறந்தது முதல் இறக்கின்ற வரை - மனிதர்கள் பலதரப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் எப்படியெல்லாம் நடந்து கொண்டார்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறார். அவற்றினால் பொதுவாக ஜனங்களுக்கு ஏற்பட்ட நன்மை தீமைகளை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

(2) குழந்தைகளுக்காக பல கீதங்கள் பாடி இருக்கிறார். அவர்களுடன் கண்ணனை விளையாட வைத்திருக்கிறார்.

(3) சீடர்கள் பொதுவாகவும், தனிப்பட்ட முறையிலும் முறையிட்ட உலகியல் குறைகளை ஆராய்ந்து அவற்றிற்கு ஏற்ற பரிஹாரம் சொல்லியிருக்கிறார்.

(4) எந்த நிலையிலும் மனம் தளராது ஊக்கமுடன் தர்ம நெறி தவறாது மனிதப் பண்பை மீறாது பகவானுடைய க்ருபையை வேண்டி பொறுமையாக சமாளிக்க வேண்டும் என்கிறார்.

(5) அவர் மராத்தி மொழியில் பரவலாக ஸம்ஸ்க்ருதம் உள்பட பழக்கமான மொழிகளால் கூறப்பட்ட ஆன்மிக தத்துவங்களையும் அனுபவங்களையும் எடுத்துச் சொல்கிறார். வாமந பண்டிதர் என்ற சிறந்த ஸம்ஸ்க்ருத மேதை. அவர் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே பல நூல்கள் எழுதியிருக்கிறார்.



அவரை அழைத்தார் “உம்முடைய கவிதைகள் எல்லாம் மனிதனுக்கு வேண்டிய அறிவுரைகளை இனிமையாகப் படித்து ரசித்து கடைப்பிடிக்கும்படி உற்சாகத்தைத் தருகின்றன. அவற்றை சில ஆயிரம் பேர்படித்தால் போதுமா ! கோடிக்கணக்கான ஜனங்கள் படிக்கட்டுமே ! நாட்டு மொழியில் எழுதுமையா ! ஜ்ஞானேசுவரரும், நாம தேவரும், துகாராமும், ஏகநாதரும், நாட்டு மொழியில் அபங்கங்களைப் பாடியிருப்பதால் தானே அவற்றைப் பல ஜனங்கள் பாடிப் பரவசமடைகிறார்கள். அது போல மராத்தியிலேயே எழுதுமையா ?” என்று வற்புறுத்தினார். அவர் பகவத்கீதைக்கு 22000 ஒவிகளில் “யதார்த்ததீபிகா” என்று உரை எழுதியிருக்கிறார். மிகவும் புகழ்பெற்ற மராத்திய இலக்கியம் அது.

(6) ஸமர்த்தர் தம் இலக்கியங்கள் பற்றி கூறுகிறார். “சிங்கங்களும் புலிகளும் மிகவும் பயங்கரமான மிருகங்கள் தான் ஆனால் அவற்றின் குட்டிகள் அந்த கொடுமையான மிருகங்களின் மடியில் தவழவில்லையா ! நான் உங்களுடைய அறியாச்சிறு பிள்ளை. ஏதோ மழலை பேசுகிறேன் கேளுங்களேன்”

### 3. கருணாஷ்டகம் :

அவர் எழுதிய கருணாஷ்டகம் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. ஸாதாரண மனிதனின் உருக்கமான மனோ வேதனைகளை பகவானிடம் தெரிவிக்கின்றது.

बोलतां चालतां येना । कार्यभागकले चिभा ।

बहुतपीडितां लोकी । बुद्धि दे रघुनायका ।

நான் யாரிடமும் கடுமையாகப் பேசுவதில்லை. என் காரியத்தை நான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். பலர் பொறுக்க முடியாதபடி பேசுகிறார்களே. ரகு நாயக ! நல்ல புத்தியைக் கொடு.

तू ज्ञामी टोणपा ज्ञाली । कष्टलो बहुतान् परी ।

सौख्य ते पाहतां नाहीं । बुद्धि दे रघुनायका ।

ஒரு நிமிஷம் கூட ஹாய்யாக இருக்க முடியவில்லை. மனதில் அமைதியோ ஸௌக்யமோ இல்லை. கஷ்டங்கள் வந்து கொண்டே இருக்கின்றன. ரகு நாயகா ! நல்ல புத்தியைக் கொடு.

उदासीन हे वृत्ति जीवी धरावी ।

अती आदरे सर्व सेवा करावी ।

सदा प्रीति लागो तुझे गूण गाता ।

रघू नायका मागणें दचि आता ।

என் வாழ்வு, உன்னை உதாஸீனம் செய்து விட்டு உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்காது. இந்த அலட்சியப் போக்கை நீக்கி என்னை எல்லோருக்கும் ஆதரவோடு ஸேவை செய்கிற புத்தியைக் கொடு. உன் குணங்களைப் பாடிக் கொண்டு உன்னிடம் பிரேமையை வளர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். ரகு நாயகா ! இந்த நிலை எப்போது கிடைக்கும் ?

काया वाचा मनो भावें । तूझाम्हणवीतसे ।

हेलाज तूला माझी । बुद्धि दे रघुनायका ।

உடல் சொல் மனது மூன்றும் உனக்கே ஆட்பட வேண்டும். என் அஹங்காரம் போக வேண்டும். அத்தகைய புத்தியைக் கொடு ரகு நாயக.

ஒரு சமயம் ஸ்ரீ ராம நவமி விழாவின் போது சாபல் மடத்தில் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. உணவுக்காக சேர்க்கப்பட்ட பண்டங்கள் இரண்டே நாட்களில் தீர்ந்து விட்டன. சிவாஜிக்கு அவசரச் செய்தி போயிற்று. உடன் உதவி கிடைக்கவில்லை. மறுநாள் தொண்டர்களை அழைத்து அக்கம் பக்கங்களுக்கு கருணாஷ்டகத்தைப் பாடிக் கொண்டு பிகைஷ் எடுத்து வாருங்கள் என்று அனுப்பினார் ஸமர்த்தர். சுற்றிலும் பணக்கார கிராமங்கள் இல்லை. ஏழைக் குடிசைகள். உழக்கில் தான்யங்களைக் கொண்டு போட்டார்கள் எப்படியோ ஜோளிகள் நிறம்பிவிட்டன. ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த என்று கோஷ மிட்டுக் கொண்டே தொண்டர்கள்

முற்பகல் நேரத்திலேயே திரும்பி விட்டனர். அதற்குள் வண்டி வண்டியாக தானிய மூட்டைகள் வந்து குவிந்தன.

இன்றும் ராமதாஸிகள் தாஸ நவமி விழாவின் போது உஞ்ச வ்ருத்தி கிளம்பினால் ராமदास गुरु माझे आई । मजला ठाव थावा पायी இந்த ஒரு பதத்தைப் பாடிக் கொண்டு தான் போவார்கள். உஞ்ச வ்ருத்தி சுலபமாக நிறைவேறிவிடும்.

#### 4. ராமதாஸரின் ராமாயணம்.

ராமாயணம் பாரத நாட்டின் எல்லா மொழிகளிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஏதாவது ஒரு மொழியில் ராமாயணம் எழுதப்படாவிட்டால் அதற்கு இலக்கிய மொழி என்ற அந்தஸ்து கிடையாது. சேரி மொழி என்று ஒதுக்கி விடுவார்கள். அந்தந்த மொழியில் ராமசரிதம் எழுதியவர்கள் எல்லோருமே அந்த மொழி “மஹாகவி” பட்டம் பெற்றவர்கள். இன்றும் இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு அலுப்போ உதாஸீநமோ வரவில்லை என்றால் “அந்தச்சரிதம் உண்மை” என்ற கணிப்பு அசைக்க முடியாததாக இருக்கிறது.

ராமதாஸர் தாகலியில் இருந்த போதே வால்மீகி ராமாயணம் முழுவதையும் தன் கையால் எழுதியிருக்கிறார்.

அந்த ராம சரிதத்தை எழுத வேண்டும் என்று ஆரம்பித்த போது அவர் தனக்கென ஒரு குறிக்கோளை வகுத்துக் கொண்டார்.

வால்மீகியே ராமாயணத்தின் தாத்தார்யம் தேவர்களுக்குக் கொடுமை செய்த ராவணனை ஸம்ஹாரம் செய்வது தான் என்று கூறுகிறார் दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् (தச சிரஸ்ச்வதம் நிசாமயத்வம்) ஆனால் ஸமர்த்தர் தனக்கென முக்கிய தாத்தார்யமாக “பாரத பூமியின் தென்னகத்தை ராக்ஷஸர்களுடைய ஆக்ரமணத்திலிருந்து மீட்டு அதில் புண்ய நதிகளும் புண்யக்ஷேத்ரங்களும் நிறைந்து மனிதர்கள் ஸநாதன தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதற்கு அநுகூலமாக்க வேண்டும் என்பதே ஸ்ரீ ராமனின் திட்டம்” அப்படியே வால்மீகி

ராமாயணத்தில் அரண்ய காண்டத்தில் ராமன் தன் திட்டத்தை வெளியிடுகிறார் என்று கூறுகிறார்.

ஸமர்த்தரும் ராமன் காட்டிய வழியிலே சென்றால் முஸ்லீம் ஆக்கிரமிப்பைத் தொலைக்க முடியும் என்று நம்பினார்.

ஸமர்த்தர் ராமன் காலத்தில் தண்டகாரண்யம் நிலைக்கும், தன் காலத்தில் அதே தக்ஷிணதேசம் காணப்படும் நிலைக்கும், ஒன்றுமையுள்ளதாக நினைத்தார். ராமதாஸர் தமது ராமாயணத்தை கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் தான் தொடங்குகிறார். ஸீதா கல்யாணமோ, தந்தையின் ஸத்யவாக்கைப் பரிபாலிப்பதற்காக ராமன் நாடு துறந்ததோ, பரதபக்தியோ, பாதுகாபட்டாபிஷேகமோ, ராம சரிதத்தில் முக்கியமானவை என்று கருதவில்லை. ஸீதா தேவியைத் தேடிக் கொண்டு சென்ற ஹநுமான் வழியிலே பொந்துகளிலும் புதர்களிலும் ஒளிந்து கொண்டு தேவர்கள் படுகின்ற துன்பத்தை வர்ணிக்கிறார். தெய்விக பலத்தை இழந்து பயத்தினால் நடுங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் காண்பிக்கிறார். இந்தக் கொடுமைக்கு ராவணனைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று கங்கணம் கட்டிக் கொள்கிறார். ஸமர்த்தரும் தன் காலத்தில் ஜனங்கள் இவ்வாறு அவதிப்படுவது கண்டு ஹநுமானைப் போல தானும் ராம பக்தனாதலால் இந்தக் கொடுமை செய்கிறவர்களைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று சபதம் எடுத்துக் கொள்கிறார். ராமன் இந்த தண்டக வனத்தில் புகும் போதே சபதம் எடுத்துக் கொண்டது நினைவுக்கு வருகிறதே “ஸீதே ! உன்னையோ லட்சுமணனையோ நான் எடுத்துக் கொண்ட காரியத்திற்காக இழக்க நேர்ந்தாலும் அரக்கர்களை ஒழித்து முனிவர்களின் வாஸ ஸ்தலத்திற்கு, பாதுகாப்பு ஏற்படுத்தாமல் களைப்பாற மாட்டேன்” என்றல்லவா சபதம் எடுத்தார். சாஹஜியையும் சிவாஜியையும் கைது பண்ணி சிறையில் அடைத்த போது கூட ஹநுமானைத் தன் தபோபலத்தினால் தம் மீது ஆவேசித்துக் கொண்டு கண் மறைவாகச் சென்று அவர்களை மீட்டுவிட்டாரே ! ராமதாஸரின் யுத்த காண்ட

வர்ணனையிலும் விபீஷண சரணாகதியிலும், சும்பகர்ண வதத்திலும், தன் காலத்தில் நடந்த யுத்த தந்திரங்களையெல்லாம் வர்ணித்திருக்கிறார். ராவணனுடனும், சும்பகர்ணனுடனும், இந்நிரஜித்துடனும் நடந்த ஸம்பாஷணைகளில் தன் காலத்து முஸ்லீம்களின் அக்கிரமங்களை எடுத்துச் சொல்லி அதற்குரிய தண்டனைகள் அவர்களுக்கும் உண்டு என்று எச்சரிக்கிறார். ராவணன் அஸல் ஸீதையை எடுத்துப் போகவில்லை. மாயா ஸீதையைத் தான் எடுத்துப் போனான் என்று கூறுகின்றார். தக்ஷிண தேசத்தை முஸ்லீம் ஆக்ரமிப்பிலிருந்து மீட்பதற்காகவே எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிக்கு - ஸீதை களவு போனது - என்பது ஒரு வியாஜம் தான் ஆயிற்று. ராமன் காலத்தில் வாநர ஸேனைகள் அரக்கரோடு போரிடுவதற்கு ஈடான படைத் திறன் பெறாதவை என்றாலும் அவற்றைப் பெருவாரியாகச் சேர்த்துக் கொண்டது ஒரு எழுச்சியைக் காட்டுவது போல ஸமர்த்தரும் ஜனங்களுடைய ராமநாம கோஷமும் எழுச்சியும் சிவாஜியின் வெற்றிக்குப் பெரிதும் உதவின என்று எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“தர்மத்திற்குச் சிதைவு ஏற்பட்ட போது போரிட்டு எதிர்த்து பகைவரை ஒழிப்பது தர்ம யுத்தம், என்று ராமாயணம் புகட்டிய நீதியை நினைவூட்டி பொது ஜனங்களுக்கு அரசை எதிர்க்கின்ற எழுச்சி தார்மீகமானது என்று நிரூபிக்கிறார். ராமதாஸர் தனது ராமாயணத்தில் நான்கு முக்கியமான கருத்துக்களை அழுத்தமாகக் கூறுகிறார்.

(1) தேவர்களை ராவணனுடைய கிடுக்கிப்பிடியிலிருந்து மீட்க வேண்டும்.

(2) அரக்கரின் கொடுமை ஆட்சியை ஒழித்து அரசை தார்மிகளான விபீஷணன் கையில் ஒப்புவிக்க வேண்டும்.

(3) அது போல போக்கிரியான வாலியின் ஆட்சியிலிருந்து வாநர அரசை மீட்டு ஸாதுவான சுக்ரீவன் கையில் ஒப்படைக்க வேண்டும்.

(4) அரசரிமையைத் தன் பொருட்டு ஏற்று, தன் பாதுகைகள் பேரால் ஆட்சியை நிர்வாஹம் செய்து,

தனக்காகக் காத்திருக்கும் பரதனைப் போய் சந்தித்து அவன் பெருமையை நிலை நாட்ட வேண்டும்.

என்பவை ராமனுடைய குறிக்கோள்கள் என்று அடிக்கோட்டுக் காட்டுகிறார் ராமதாஸர்.

ராவணன் தன்னைத் திருடுவதற்கு முன்பே ஸீதாதேவி அக்நியின் பாதுகாப்பில் புகுந்து விட்டாள். ராவணன் ஒழிந்ததும் கற்பின் பேரொளியாக அக்நியிலிருந்து வெளியே வந்தாள் என்று ஐயமற அழுத்திச் சொல்கிறார்.

இவ்வாறு தன் காலத்து நாட்டு மக்களுக்கு ராமாயணம் ஒரு வழிகாட்டியாக, எழுச்சி நூலாக அமைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு சில விஷயங்களைத் தன் நோக்கத்துக்குத் தக்கவாறு திரித்து கூறுகிறார். அப்படி செய்திருப்பதாக ஏற்றுக் கொள்வதின் நேர்மையினால் “வால்மீகி ராமாயணத்தின் உண்மைத் தன்மையை மக்கள் மறக்கக் கூடாது” என்கிறார்.

ஹனுமந்தா ராம தூதா என்ற நூல் (மூலம் - நூலின் கடைசியில் அநுபந்தமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது) அதன் மொழி பெயர்ப்பு இங்கே

(1) ஹனுமான் ராம தூதன், வாயுகுமாரன், மிக்க பலமுடையவன். பிரம்மசாரி, வானரர் தலைவர் உலகத்தைத் தாங்குபவன். உலகநாயகன்

(2) அஸுரர்களை அழிப்பவன். காமத்தை வென்றவன். சோகத்தைப் போக்குபவன். கருணைக் கடல். அவன் மஹா ருத்ரன் - முக்ய ப்ராணன். பிறந்த ஜீவனை மோக்ஷமடையும் வரை தொடர்ந்து இருப்பவன். மிகப் புராதன வம்சத்தவன்.

(3) வஜ்ஜிரம் போன்ற எதனாலும் தகர்க்க முடியாத உடல் உடையவன். துன்பத்தைப் போக்குபவன். பயங்கர உருவமுடையவன். காட்டுக்குள் புகுந்து மரங்களை உலுக்குபவன். பிரபஞ்சத்திற்கே மூலகாரணமான மாயா ஸ்வரூபன். ஐம்பூதங்களும் அவனுடைய விரிவே. எல்லாவற்றையும் படைப்பவன் (பிரம்ம தேவன்).

(4) உலகைக் காக்கின்ற விஷ்ணுவும் அவனே. முடிவில் அனைத்து பிரபஞ்சத்தையும் தன்னுளே இழுத்துக் கொள்பவனான பசுபதியும் அவனே. உயர்ந்தவற்றிக்கெல்லாம் மேலே உயர்ந்தவன். தன்னொளியாலே விளங்குபவன். பெயர் உருவம் தன்மை இவற்றைக் கடந்தவன். பரம்பொருள்.

(5) அவனை வர்ணிக்க வேதங்களாலும் இயலாது சாஸ்திரங்களாலும் இயலாது. ஸாரம் இல்லையென்று ஆன பிறகு மிஞ்சி இருப்பவன். இதனால்தான் வேதம் இது அல்ல. அதுவல்ல. எதுவுமல்ல என்று கூறுகிறது.

(6) பக்தர்கள் உள்ளங்களெல்லாம் குதூஹலிக்க அவர் அவதாரம் எத்தகையதோ? ராம கைங்கர்யமே எக்கணமும் செய்பவர். பக்தர்களுக்கு தூண்டு கோலாக இருந்து காப்பவர்.

(7) தாங்க முடியாத கஷ்டங்களை, வரும் முன்பே தடுத்து விடுவார். வந்த ஸங்கடங்கள் ராம ராம என்று சொன்னவுடன் ஓடி விடும். தானே நினைத்து தயை புரிபவன். கொடுப்பதைக் குறையில்லாமல் நிரம்பக் கொடுப்பவன். நாமம் நினைத்தாலே தூய்மைப்படுத்துவன்.

(8) போரில் முரடன். தைரியசாலி. வீறு கொள்பவன், எப்பொழுதும் துடிப்பாக இருப்பவன், எழுந்திருக்கும் போதே அற்புதங்கள் காட்டுபவன், நீர் நிரம்பிய கடலைத் தாவித் தாண்டுபவன்.

(9) கையிலே கடிதம் தாங்குபவன், ஸீதா நாயகனை வணங்குபவன், லட்சுமணனுக்கு உயிர் கொடுத்தவன், ராமனுக்கு மகிழ்ச்சி அளித்தவன்.

(10) பரமானந்தத்தோடு கர்ஜிப்பவன். 'ராம' என்று சொல்லி பிரம்மாநந்தம் மேலிட்டவன். எல்லையற்ற மஹிமையினாலே பிரம்மாதி தேவர்களையும் திகைக்க வைத்தவன்.

(11) அவனுடைய வால் ஆகாயத்தை அளாவிச்சுழலும். தன்னுடைய தேஜஸ்ஸினால் ஸூர்ய மண்டலத்தையே மறைத்து விடுவான்.

(12) அவன் வடிவழகைப் பார்த்தால் உடல் சிலிர்க்கும். அத்தனை அத்துமான் சோபை (அர்ஜுனன் ரதத்தில்) கொடியாக உயர்ந்தவன். இடது கையில் கதாயுதம் சுழலும்.

(13) இடுப்பிலே பொன்னாடைக் கௌபீனம். வாலிலே தங்க கண்டாமணி. இடுப்பிலே நல்முத்து அரை ஞாண். நவரத்னஹாரம் கழுத்திலே

(14) தலையிலே கோடி சந்திர சூர்யர்களின் ஒளியுடன் கூடிய க்ரீடம். காதுகளில் குண்டலங்கள். கழுத்திலே முத்தாரம்.

(15) சுருள் சுருளான தலை முடி. கன்னங்களிலே குழி. முகத்திலே நல்ல சிரிப்பு. விரலிலே மோதிரம். கையில் கங்கணங்கள்.

(16) கால்களில் சலங்கை மணி நூபுரம். அடிவைப்பில் அதிரும் ஓசை. ஏழை பங்காளன். மங்களங்களை அளிக்கின்ற எஜமான்.

(17) அவரை நினைத்தாலே மோகும் பிறப்பிறப்புத் தொல்லை தடைபடும். அவருடைய பூம் பூம் குரல் கேட்டு அரக்கர்கள் நடுங்குவர்.

(18) அரக்கர்குலை நடுங்கும். பூமண்டலமே குலுங்கும். நல்ல நண்பர்களுக்கு உயிரையே அளித்துக் காப்பவன். குரங்குக் குலத்திற்கு ஓர் ஆணி.

(19) பாதாளத்தில் அட்டஹாஸம் புரிந்து வந்த சக்தி தேவியை அடக்கியவன். அஹி மஹி ராவணர்களைப் பிளந்தவன். ராம சந்திரனை மீட்டவன். மூவுலகும் புகழ் பெற்றவன்.

(20) அவருடைய விருதுகள் பிரசித்தமானவை. ஜீவர்களுக்கு மோகமளிப்பவன். அவன் சிரஞ்ஜீவி. மங்களமான அவன் பெயர் கேட்டாலே பூதபிசாசங்கள் நடுங்கும்.

(21) பாம்புக்கடி, தேள், கொட்டு, நாய்க்கடி இவற்றின் விஷத்தைப் போக்குபவன். அவனை மனதில் நினைத்தவனைக் கண்டு யமனே நடுங்குவான்.

(22) காரியத் தடைகள், ஸங்கடங்கள் தீரும். துன்பம், ஏழ்மை, அழியும். தலை எழுத்து, நவக்ரஹ பீடை, வியாதிகள், பிரம்ம ஹத்தி, முதலிய தோஷங்கள் விலகும்.

(23) எல்லா விதமான விருப்பங்களும் நிறைவேறும். பக்தர்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுகின்ற கற்பகத்தரு. மூன்று வேளைகளிலும் இந்த ஸ்தோத்திரம் படிப்பவர்க்கு விருப்பங்கள் எல்லாம் நிறைவேறும்.

24. ஸந்தேஹமே வேண்டாம். பக்தியோடு பாடினால் ராமதாஸன் துணையிருப்பான். பெரிய - சிறிய இடையூறுகளை சமாளிக்க வழிகாட்டுவான்.

ஹநுமான் மீது மற்றொரு ஸ்தோத்ரம் **भीमरूपी (பீமரூபி)**  
16 அநுஷ்டுப் ச்லோகங்கள்.

### தாஸ போதம்

ஸமர்த்தரின் தாஸ போதம் என்ற நூல் ஒரே நேரத்தில் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து எழுதப்பட்டதல்ல. பல ஸந்தர்ப்பங்களில் மன எழுச்சி பொங்கி வெளி வந்த பாடல்களின் தொகுப்பு அது. ஆனால் சிவாதாரில் அவர் தொடர்ந்து சில மாதங்கள் தங்கி தியானம் ஜபம் என்ற அன்றாட நடைமுறைகளைக் கைக் கொண்ட போது வெளி வந்த பாடல்கள் பெரும்பாலானவை கட்டுக்கோப்பாக அமைந்த ஸமாஸங்கள். அவற்றைத் தொகுத்து விஷயங்கள் வாரியாகப் பிரித்து ஒரு நூல் வடிவம் கொடுத்தவர் ராமதாஸரின் அந்தரங்க சீடர்கள். அவர்களில் முதல்வர் கல்யாணஜீ.

தாஸபோதத்தில் 20 தசகங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு தசகத்திலும் 10 தலைப்புகள் உள்ள ஸமாஸங்கள். ஒவ்வொரு ஸமாஸத்திலும் 20 முதல் - 40 ஓவி என்ற சந்தத்தில் அமைந்த பாடல்கள்.

जय जय रघुवीर समर्थ  
श्रीराम जय जय राम जय जय राम

தசகம் - 1 ஸ்தோத்ரங்கள்  
ஸமாஸம் - 1 கணைசர்.

१. श्रोते प्रसती कोण ग्रन्थ काय बेलिले जी येथ ।  
श्रवण केलियाने प्राप्त । काय आहे ॥ 1 ॥

இந்த நூலைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள். வினவுகிறார்கள். "இது என்ன நூல்?" இதில் என்ன சொல்லப்படுகிறது. இதைக் காது கொடுத்துக் கேட்பதற்கு என்ன பயன்?

२. ग्रन्था नाम दासबोध । गुरुशिष्यां च संवाद ।  
येथ बोलिले विशद । भक्तिमार्ग ॥ 2 ॥

நூலின் பெயர் "தாஸபோதம்" குருசீடர் ஸம்பாஷணை பக்தி மார்க்கம் தெளிவாக இங்கே கூறப்படுகிறது.

४. भक्ति चैन योगे देव । निश्चये पावती मानव ।  
ऐसा आहे अभिप्राय । इयें ग्रन्थी ॥ 3 ॥

பக்தி - தைவத்திடம் கொண்டு சேர்க்கிறது. நிச்சயமாக மனிதனை தேவனாக்குகிறது. அத்தகைய கருத்து இங்கே விளக்கப்படுகிறது.

८. मुख्य देवा चा निश्चय । मुख्य भक्ता चा निश्चय ।  
जीवशिवाचा निश्चय । बेलिला असे ॥ 4 ॥

முக்கிய தெய்வம் எது என்ற முடிவு. உண்மையான பக்தன் யார் என்ற முடிவு. ஜீவன் யார்? பரமாத்மாயார்? இவை விளக்கப்படுகின்றன.

१२. नाना कित निवारिले । नाना संशयो छेदिले ।  
नाना आशंका फेडिले । नाना प्रश्न ॥ 5 ॥

பல கேள்விகளுக்கு விடை உண்டு. பல ஐயங்கள் தீர்க்கப்படும். பல ஆக்ஷேபங்களுக்கு பதில் உண்டு. பிரச்னைகளுக்குத் தீர்ப்பு உண்டு.

१५. नाना ग्रंथांच्या संमती । उपनिषदें वेदान्त श्रुती ।  
आणि मुख्य आत्म प्रचीती । शास्त्रें सहित ॥ 6 ॥

வேதங்கள் வேதாந்தம் உபநிஷதங்கள் சாஸ்த்ரங்கள் பெரியோர்களின் அநுபவங்கள் மற்ற பிரமாண நூல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஸம்மதமான கருத்துகளை கூறப்படுகின்றன.

३०. नासे अज्ञान दुःख भ्रान्ती । शीघ्रची येथें ज्ञानप्राप्ती ।  
ऐसी आहे फळश्रुती । ईये ग्रंथी ॥ 7 ॥

அறியாமை, துன்பம், தடுமாற்றம், இவை விரைவாக விலகி ஞானம் பெறலாம். இந்த நூலின் பயன் இது தான்.

३६. नाना धोके देह बुद्धीचे । नाना कित संदेहाचे ।  
नाना उद्वेग संसाराचे । नासती श्रवणें ॥ 8 ॥

உடலின் ஆசையால் ஏற்படுகின்ற தீமைகள். ஐயங்கள். தெளிவில்லாத கருத்துகள். உலகியலில் ஏற்படுகின்ற தொல்லைகள். இவையெல்லாம் இந்த நூலைப் படிக்கக் கேட்டால் தீரும்.

३८. जयाचा भावार्थ जैसा । तयास लाभ तैसा ।  
मत्सर धरी जो पुंसा । तयास तें ची प्राप्त ॥ 9 ॥

அவரவர் அறிவுத் திறனுக்கேற்ற பயன்கள் இந்த உபதேசங்களிலிருந்து கிடைக்கும். பிறரிடம் அஸூயைப்படுகிறவர்களுக்கு அதற்கேற்ற பயனை கிடைக்கும்.

தசகம் 1. ஸமாஸம் 2. கணேசர் பிரார்த்தனை  
ओं नमोजि गणनायक । सर्वसिद्धिफलदायका ।  
अज्ञानभ्रान्ति छेदका । बोधरूपा ॥ 10 ॥

பலவகையான உயிர்கள், பொருள்கள், இவற்றின் தொகுதிக்கு கணம் என்ற பெயர். அந்த கணங்களின் தலை வருக்கி வணக்கம். நினைத்த எல்லா காரியங்களையும் நிறைவேற்றி அவற்றின் பயனை அளிப்பவனே ! அறியாமையையும் குழப்பத்தையும் தீர்ப்பவனே ! அறிவே வடிவானவனே ! வணக்கம்.

३. तु झिये कृपचेनि बळें । वितुलती भ्रान्तीची पडळें ।  
आणी विश्वभक्षक काळें । दास्यत्व कीजे ॥ 11 ॥

உங்களுடைய திருவருளாலே அடுக்கடுக்கான குழப்பங்கள் தீர்கின்றன. அனைத்தும் விழுங்குகின்ற கால தேவதை உங்களுக்கு சேவை செய்கிறது.

११. नाना सुगन्ध परिमळें । थब थबां गळती गंडस्थळें ।  
तें थें आली षट्पद कुळें । झुंकार शब्दें ॥ 12 ॥

உங்கள் நெற்றியிலும் கன்னங்களிலும் முத்து முத்தாக வெளிப்படுகின்ற மதநீர், நறுமணத்தை வீசுகிறது. அவற்றிலே வண்டுகள் மொய்க்கின்றன. ரீங்காரம் செய்கின்றன.

१२. मुडीं व शुंदादण्ड सरले । शोभे अभिनव आवाळें ।  
लंवित अधर तिक्षण गले । क्षणक्षणमंदसत्वी ॥ 13 ॥

உமது வளைந்த துதிகளை நீள்கிறது. பருத்த வயிற்றில் தொப்புள் குழி கவனத்தை ஈர்க்கிறது. உமது தொங்குகின்ற கீழ் உதட்டிலிருந்து அமுதம் கொட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது கணம் தோறும்.

१६. लवथवित मलपें दौंद । वेष्टित कइ नागबन्द ।  
धुद्र घंटिका मंद मंद । बाजती झणत्कारें ॥ 14 ॥

நீர்ப் பெருக்கத்தினால் விண்ணென்று புடைத்துள்ள உமது தொந்தியைச் சுற்றி ஒரு கரு நாகம் அறை ஞானாகச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. அதிலே தொங்குகின்ற தங்கக் கிங்கினிகள் ஜல்ஜல் என்று முழங்குகின்றன.

२०. शोभे फरश आणी कमल । अंकुश तिक्षण तेजाळ ।  
येके करी मोदकगोल । तयावरी अतिप्रीति ॥ 15 ॥

துக்கின கைகளில் ஒன்றில் கோடாலி. மற்றொன்றில் துரட்டி. தாழ்ந்த கைகள் ஒன்றில் தாமரை மற்றொன்றில் கொழுக்கட்டை முகத்தில் த்ருப்தி.

२१. नट नाट्य कळां कुसरी । नाना छन्दे नृत्य करी ।  
टाल मृदंग भरोवरी । उपांग हुंकारे ॥ 16 ॥

தாங்கள் சிறந்த நடிகர், கலைஞர். பலவிதமான ஜதி பேதங்களுடன் ஜாலர் மிருதங்க தாளத்திற்கு ஏற்ப இனிமையான காணம் முழங்க நர்த்தனமாடி, ஹுங்காரத்தில் முடிப்பவர்.

२६. ध्यान गणेशाचें वर्णितां । मतिप्रकाश होय भ्रान्ता ।  
गुणानुवाद श्रवणकरितां । बोळे सरस्वती ॥ 17 ॥

தியானத்தில் கணேசன் தோன்றினவாறு வர்ணித்தால் மதிகலங்கினவன் தெளிவு பெற்று கணேசனின் கருணையையும் பெருமையையும் பெறும் போது ஸரஸ்வதி தேவி மகிழ்வாள்.

२९. ऐसा जो परम समर्थ । पूर्ण करी मनोरथ ।  
सप्रचीत भजन स्वार्थ । कलौ चण्डी विनायकौ ॥ 18 ॥

உங்கள் மனோரதங்கள் எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றுகின்ற பெரும் திறமையுடையவர். அவரை மனமுருகிப் பாடினால் பரமானந்தம் கிடைக்கும். ஏனெனில் கலியுகத்தில் தூர்கா தேவியும் மஹா கணபதியும் பிரத்யட்ச வைவங்கள்.

தசகம் 1 ஸமாஸம் 3 சாரதா ஸ்துதி.

१. आतां वन्दीन वेदमाता । श्रीशारदा ब्रह्मसुता ।  
शब्दमूळ वाग्देवता । महामाया ॥ 19 ॥

வேதங்களின் தாயார். பிரம்ம தேவனின் குமாரி. சொற்களுக்கெல்லாம் வேர் போன்றவள். (ஓங்கார ஸ்வரூபிணி) வாக்கின் தேவதை. பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிக்கின்ற மாயா தேவி, அந்த சாரதா தேவியை வணங்குகிறேன்.

५. जे महन्तां ची शान्ती । जे ईश्वराची निजशक्ती ।  
जे ज्ञानीयांची विरक्ती । नैराशशोभा ॥ 20 ॥

அவள் மஹான்களிடத்தில் மன அமைதியாக இருப்பவள். பரமாத்மாவிடம் இயல் சக்தியாக இருப்பவள். பேரறிஞர்களிடம் வைராக்யமாக நிறைந்திருப்பவள். உள்ளத்தில் ஆசைகள் அறவே அற்ற நிலையில் முகத்தில் காணப்படும் அழகு அவள்.

२२. जे हरि भक्तां ची निजभक्ती । अन्तर्निष्ठां ची अन्तरस्थिती ।  
जे जीवन्मुक्तां ची मुक्ती । सायुज्यता ते ॥ 21 ॥

ஆத்ம வித்யையின் வடிவான தேவீ. அவளை எங்கே காணலாம் என்று அடையாளம் காட்டுகிறார் குருதேவர். ஹரிதாலர்களின் உள்ளங்களிலே ஒரு கோரிக்கையுமின்றி ஹரியிடம் பிரேமையாகவே விளங்குபவள். அஷ்டாங்க யோகப் பயிற்சியினால், வேறு கருத்து அற்ற உள்ளத்தில் தியான வடிவான ஒளியாகப் பிரகாசிப்பவள் அவள். பழுத்த விளாம் பழம் எப்படி ஓட்டின் ஓட்டுதலின்றி குடு குடு வென்று ஆடுமோ - அது போல ஜீவன் முக்தர்களின் ஆத்மா, உடலில் - புலன்களில் - மனதில் - ஓட்டாமல் புத்தியில் பிரதிபலிக்கிறதே அந்த நிலையானவள். உடல் உதிர்ந்தவுடன் பரப்ரஹ்மத்திடம் இரண்டறக் கலந்த நிலையான ஆனந்த வடிவினள்.

२६. म्हणोनि योराहून थोर। जे ईश्वराचा ईश्वर।  
तयेसी माझा नमस्कार। तदंशोचि आतां ॥ 22 ॥

சொற்களுக்கு அகப்படாதவளைச் சொல்லிப் பார்த்தோம். ஏனெனில் ஸர்வஜ்ஞானான ஸர்வ சக்தளான ஸர்வ வ்யாபியான ஈச்வரனுக்கும் அவள் ஈச்வரி. ஈச்வரனுடைய ஞானமும் சக்தியும் நிறைவும் அவள் வழியாக வெளிப்படுகின்றது. அவளுக்கு என் நமஸ்காரம். அவளாகவே நான் ஆவேன்.

தசகம் 1 ஸமாஸம் 4. குரு ஸ்துதி.

७. आपल्या भावासारिखा मनीं। देव आठ बावा ध्यानीं।  
तैसा सद्गुरु हा स्तवनीं। स्तुं आतां ॥ 23 ॥

உள்ளத்தின் பக்தி பிரவாஹத்தை தியானத்தில் தேக்கிக் கொள்வோமானால் குரு தேவரின் அருள் விளங்கும். அவரைப் பாடுவோம்.

९. तुझीयेन अभयंकरें। अनावर माया हे बोरें।  
जैसे सूर्य प्रकाशें अंधारें। पळोन जाये ॥ 24 ॥

குரு தேவா! தங்களுடைய அபயமளிக்கின்ற கை அருள் வீச்சினால் தவிர்க்க முடியாத ஆசைகளை விரட்டுகிறீர்கள். சூரியன் இருட்டை, தான் தோற்றுவதற்கு முன்னே விரட்டுவது போல.

१३. कां सरिता गंगेसी मिळाली ॥ मिळणी होतां गंगा जाली।  
मग जरी वेगळी केली। तरी होणार नाही सर्वथा ॥ 25 ॥

ஒரு சிற்றருவி கங்கையில் கூடுகிறது. அத்துடன் ஒன்றாகி விடுகிறது. பிறகு எவ்வளவு தான் முயன்றாலும் அதைப் பிரிக்க முடியுமா? அப்படி குருவருள் அமோகமானது

२४. मद्रूसी उपमावें अमृत। तरी अमर धरिती मृत्युपंथ।  
सद्गुरुकृपा यथार्थ। अमरचि करी ॥ 26 ॥

அமுதத்தை ஸத்குருவோடு ஒப்பிடலாமா என்றால் அது தற்காலம் மரணத்தைத் தடுக்கலாம். பிறகு இறக்கத் தான் வேண்டும். பின் பிறக்கத் தான் வேண்டும். அந்தச் சூழலைத் தவிர்க்க முடியாது. ஆனால் ஸத்குரு க்ருபை அந்தச் சூழலிலிருந்து மீட்டு விடுமே! என்றுமே விடுதலை.

३१. म्हणोनि मद्रुवर्णवेना। हे गें देचि माझी वर्णना।  
अन्तरस्थितीचिया खुणा। अन्तर्निष्ठ जाणती ॥ 27 ॥

ஆகவே, ஸத்குருவின் பெருமையையோ க்ருபையையோ வர்ணிக்க இயலாதது. குருவை ஓரளவு புரிந்து கொள்ள என் வர்ணனை உதவலாம். அவருடைய உள்ளப் பாங்கைப் புரிந்து கொள்வதற்கு தன்னைத் தானே "நான் யார்?" என்று பரிசோதித்துக் கொள்பவனுடைய மனப்பாங்கு வேண்டும்.

தசகம் 1 ஸமாஸம் 5 ஸாது மஹிமை.

२. जे वस्तु परमदुर्लभ। जयेचा अलभ्य लाभ।  
तेचि होये सुलभ। संतसंगेकरूनी ॥ 29 ॥

நமக்கு எவ்விதத்திலும் கிட்டாத பயன் ஒன்றைத் தருகின்ற ஒரு வஸ்து மிகவும் அருமையிலும் அருமை. அந்த மிக அருமையான அதை "இந்தா! எடுத்துக் கொள்" என்று சுலபமாக அளிப்பது ஸத்ஸங்கம் தான் - ஸாதுக்களின் கூட்டுறவு.

११. जो बोलकेपणें विशेष। सहस्र मुखांचा जो शेष।  
तोहि सिणला निःशेष। वस्तु न संगवे ॥ 30 ॥

எவன் எதையும் எடுத்துச் சொல்வதில் சிறந்தவனோ அவன் ஆயிரம் வாய்கள் படைத்த ஆதி சேஷனாக இருந்தாலும் சரி, அவனும் அயர்ந்து போவானே தவிர, பரம்பொருளிடம் கொண்டு விட முடியாது.



१३. ते चि वस्तु संत संज्ञ । स्वानुभवे कळों लागे ।  
त्याचा महिमा वचनी संगे । ऐसा कवणु ॥ 31 ॥

அதுவே, ஸாதுகளின் ஸங்கத்தில் அவர்களின் முன்னிலையில் - எளிதாக அநுபவத்தில் வந்துவிடும். இது சொற்களின் திறனா? அநுபவத்தின் திறனா? யார் சிறந்தவர்?

२०. संत सत्याचा निश्चयो । संत सार्थकाचा जयो ।  
संत प्राप्तीचा समयो । सिद्धरूप ॥ 32 ॥

ஸாதுக்களிடம் இது தான் ஸத்யம் என்பது துலங்கும். வாழ்வு பயனுள்ளதாக அமையும். ஒரு நாள் திடமான பயன் கை மேல் கிடைத்தே தீரும் (காஞ்சி மஹா ஸ்வாமிகளிடம் ஈடுபட்டவர்களுக்கு இப்படி அநுபவம் உண்டு)

தசகம் 1 ஸமாஸம் 6. கேட்போரின் தன்மை

१७. तुम्हीं श्रोते जगदीशमूर्ति । ते थें माझी व्युत्पत्ति किती ।  
बुद्धिहीण अल्पमती । सलगी करितां ॥ 33 ॥

ஸமர்த்தர் தமது உபதேசங்களைக் கேட்போர்களைப் பாராட்டுகிறார். கேட்போரில்லையேல் சொல்லி என்ன பயன்? காட்டில் ஓலம் ஆகுமே. ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு ருசி. அது எங்கு கிடைக்குமோ அங்கு கூடுவார்கள். ஆனால் தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொள்ள எவருக்குமே ருசி இருக்காது. ஏனெனில் தத்துவத்தில் புலன் இன்பம் கிடையாது. மன இன்பம் கிடையாது. இவற்றையெல்லாம் ஒழிக்க வேண்டும் என்கிறது தத்துவம். ஏதோ சில புண்யாத்மாக்கள் தான் உலகியல் இன்பம், இன்பம் அல்ல. இதைக் காட்டிலும் பேரின்பம் ஒன்று உண்டு. அதிலே ரமிக்கிறார்கள் ஸாதுக்கள் என்பதை கவனித்துத் தெரிந்து கொண்டு தத்துவ ஞானத்தில் நாட்டம் கொள்கிறார்கள். தத்துவப் பசியோடு கேட்கிறார்கள். அப்படிக்கேட்போர்களைப் பாராட்டுகிறார் ஸமர்த்தர்.

நீங்கள் தான் உலகை ஆள்கின்ற வல்லமை படைத்தவர்கள். உங்கள் முன் நான் நிற்க முடியுமா? உங்கள் பசியை என்னால் தீர்க்க முடியுமா? நான் சிறுமதி படைத்தவன். நல்லறிவு இல்லாதவன். ஆயினும் உங்களிடம் சலுகையோடு பேசுகிறேன்.

२०. तैसी संताचा अंकित । तुम्हां सतांपासीं बोलत ।  
तरी माझी चिंता तुमचे चित्त । वाहेळच कीं ॥ 34 ॥

நான் ஸாதுக்களின் ஸேவகன். உங்களுடன் பேசக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறேன். உங்கள் பேருள்ளம் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளட்டும்.

தசகம் 1. ஸமாஸம் 7. கவிகள் என்ற தெய்வங்கள்

१२. कवि वैराग्याचें संरक्षण । कवि भक्तांचे भूषण ।  
नाना स्वधर्मरक्षण । ते हे कवी ॥ 35 ॥

கவிகள் மனிதர்களின் வைராக்யத்திற்கு வலுவு ஊட்ட வேண்டும். கவிகள் பக்தர்களின் உள்ளங்களை அலங்கரிக்க வேண்டும். கவிகள் அவரவர் கடமையை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். அவரே கவி.

२०. कवि देवांचे रूपकर्ते । कवि ऋषींचे महत्त्ववर्णिते ।  
नाना शास्त्रांचें सामर्थ्य । कवि वाखाणिते ॥ 36 ॥

கவி தெய்வத்தின் ஸ்வரூபத்தை நம் முன்னே நிறுத்த வேண்டும். ருஷிகளின் கருத்தின் பெருமையே எடுத்துக்காட்ட வேண்டும். பல சாஸ்திரங்களின் முடிவுகளைப் போற்ற வேண்டும்.

२३. मागां वाल्मीक व्यासादिक । जाले कवीश्वर अनेक ।  
तयांपासून विवेक । सकळ जनासी ॥ 37 ॥

முன்பே, வால்மீகி, வியாஸர் போன்ற கவிச்வரர்கள் அவதரித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் விவேக சக்தியைப் பெருக்கி இருக்கிறார்கள் மக்களிடையே.

३१. कीं ही सुखा चीं तारुवे लोटली। आशै आनंदे उतटलीं।  
विश्वजनास उपेगा आलीं। नाना प्रयोगाकारणें ॥ 37 ॥

ஆனந்த அமுதம் நிரம்பிய குடங்கள் வரிசையாக உள்ளன. பல விதமான புது முயற்சிகள் செய்து உலகிலுள்ள மக்களுக்கெல்லாம் வழங்கலாமே.

தசகம் 1 ஸமாஸம் 8 சபையின் இலக்கணம்

३. या कारणें सभा श्रेष्ठ। भक्त गाती तें वैकुंट।  
नामघोषें घडघडाट। जयजयकारें गर्जती ॥ 38 ॥

ஏதாவது நல்ல ஸந்தர்ப்பத்தைச் சொல்லி ஸபை கூட்ட வேண்டும். அங்கு வைகுண்ட நாமம் கோஷிக்க வேண்டும். ஜய ஜய ராம ஜய ஜய க்ருஷ்ண ஜய ஜய விட்டல் என்று ஜய கோஷம் முழங்கிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

६. नाना समाधानें तृप्ती। नाना आशंका निवृत्ती।  
चित्तीवैसे ध्यानमूर्ति। वाग्विलासे ॥ 39 ॥

கிடைத்தது போதும் என்ற த்ருப்தி. பல ஐயங்களின் தீர்ப்பு. உள்ளத்திலே பகவானின் தியான பூர்த்தி. இவையெல்லாம் ஸபையின் வாக்விலாஸங்களாலே நிறைவேற வேண்டும்.

८. कर्मशील आचारशील। दानशील धर्मशील।  
सुचिस्मंत पुण्यशील। अन्तरशुद्धकृपाळु ॥ 40 ॥

ஸபையில் கூடுபவர்கள் கடமைகளை ஆற்றுகளாகவும் நல்ல நடத்தை உள்ளவர்களாகவும் வாரி வழங்குபவர்களாகவும் தர்மத்தில் நிறை பெற்றவர்களாகவும் தூய்மையுடன் புண்ய கார்யங்களைச் செய்பவர்களாகவும் உள்ளத்தில் கபடமின்றி பிறரிடம் தயவுள்ளவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.

२५. वृद्ध तरुण आणी बाल। पुरुष स्त्रियादिक सकळ।  
अखंड ध्याती तमाळनीळ। अन्तर्यामी ॥ 41 ॥

ஸபையில் கூடுகின்ற கிழவர்கள் வாலிபர்கள் குழந்தைகள் ஆண் பெண் எல்லோரும் ஓயாமல் நீலமேக வண்ணக் கண்ணனை தியானத்தில் உள்ளத்தில் பிரகாசிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

தசகம் 1 ஸமாஸம் 9 தத்துவ வேட்கை

४. आहेतरी चहूंकडे। परी अणुमात्र दृष्टी न पडे।  
उदास परी येकीकडे। पाहतां दिसेना ॥ 42 ॥

எங்கும் நிறைந்திருந்தாலும் பரம் பொருள் கண்ணுக்கு சிறிது கூடத் தெரியவில்லை. தனித்து ஒதுங்கி ஒரு முனைப்பில் இருந்தாலும் அகப்படுவதில்லை.

८. परब्रह्म तें हालवेना। अथवा ठावही चुकेना।  
काळान्तरी हि चळेना। जेथीचा तेयें ॥ 43 ॥

பரம்பொருளை நகர்த்தவும் முடியாது. தானும் நகராது. எத்தனை நாட்களானாலும் அசையாது திடமாக இருக்கிற இடத்திலேயே நிலையாக உள்ளது.

२१. परमार्थ जन्माचें सार्थक। परमार्थ संसारी तारक।  
परमार्थ दाखवी परलोक। धार्मिकासी ॥ 44 ॥

பரம்பொருளை உணர்வதே வாழ்க்கையின் நிறைவு. அது உலகியலிலிருந்து கரை ஏற்றிவிடும். பரப்ரஹ்ம நிலையின் பெருமையை நெறி உள்ளவனுக்கு உணர்த்தும்.

२४. अनंत जन्मी चे पुण्य जोडे। तरीच परमार्थ घडे।  
मुख्य परमात्माचि सापडे। आनुभवसी ॥ 45 ॥

அளவற்ற புண்யங்கள் சேர்ந்தால் தான் - தத்துவம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் - என்ற ஆவலையே தூண்டும்.

எத்தனை படித்தாலும் ப்ரமாத்மாவை அனுபவத்தில் மட்டுமே காணமுடியும்.

தசகம் 1 ஸமாஸம் 10 மனிதப் பிறவி பெரும் பேறு

१. धन्य धन्य हा नरदेहो । येथील अपूर्वता पाहो ।  
जो जो कीजे परमार्थलाहो । तो तो पावे सिद्धीतें ॥ 46

॥

ஒரு ஜீவன் மனிதப் பிறவி எடுத்ததற்குக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். அவ்வளவு அருமையானது. அதன் தனிப்பட்ட திறனை கவனிக்க வேண்டும். மற்ற எந்தப் பிறவிக்கும் தன் பிறவியில் சாதனை ஒன்றும் செய்து கொள்ள முடியாது. அது சில இயல்புகளோடு பிறக்கும். அதை மாற்றி இஷ்டப்படி அமைத்துக் கொள்ள நினைக்கவே செய்யாது. நினைத்தாலும் மாற்றிக் கொள்ள முடியாது. அந்தப் பிறவிக்கு என்ன குணமோ அதன்படி வாழ்ந்து செத்துவிடும். புலி பசித்தாலும் புல் தின்னாது புலால் தான் உண்ணும். மனிதன் புலாலும் உண்பான். அது வேண்டாம் என்று தவிர்க்கவும் முடியும். பச்சைக் காய்கறிகளை உண்ணலாம். அது வேண்டாமென்று கிழங்குகளை மட்டுமே உண்ணலாம். அரிசி, கோதுமை என்று ஒரு தானியத்தை மட்டும் உணவாகக் கொள்ள முடியும். இத்தனைக்கும் மனிதப் பிறவி இஷ்டத்திற்கு இடம் கொடுக்கும். நாய் போலத் திரியலாம். கழுதை போல சுமக்கலாம். படிக்கலாம் அறிவு பெறலாம். அறிவைக் கொண்டு உலகியலில் பல சாதனைகள் புரியலாம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஆன்மீகத் துறையில் ஈடுபட்டு ஆத்ம ஞானம் பெற்று பிறப்பு இறப்பு என்ற தொடரை அறவே ஒழித்து பரம்பொருளுடன் இணைந்து விடலாம். இத்தகைய சலுகைகள் வேறு எந்தப் பிறவிக்கும் கிடையாது. அத்தனை பெருமை வாய்ந்து மனிதப் பிறவி.

३. येक फिरती तीर्थाटणें । येक करती पुरश्चरणें ।  
येक अखण्ड नामस्मरणे । निष्ठावन्त राहिले ॥ 47 ॥

சிலர் புண்ய கேஷத்ர யாத்திரை செய்வார்கள். சிலர் ஏகாந்தமாக அமர்ந்து மந்திரங்களை கோடி எண்கள் ஜபித்து அதில் ஸித்தி பெறுவார்கள். சிலர் ஓயாமல் ராம நாமம் ஜபிப்பார்கள். அந்தந்த லட்சியங்களில் திடமாக நிற்பார்கள்.

१२. येक मनोसिद्ध येक वाचासिद्ध । येक अल्यासिद्ध येक सर्वसिद्ध ।  
ऐसे नाना प्रकारीचे सिद्ध । विख्यात जाले ॥ 48 ॥

அப்படி ஸித்தி பெற்றவர்களில் சிலருக்கு நினைத்ததெல்லாம் நடக்கும். சிலர் சொல்வதெல்லாம் நடக்கும். சிலருக்கு சில லாபங்கள். சிலருக்கு எல்லாம் கிடைக்கும் இவ்விதம் புகழ் பெற்றவர்கள் உண்டு.

१७. ऐसे सिद्ध साधु संत । स्वहिता प्रवर्तले अनन्त ।  
ऐसा हा नरदेह विख्यात । काय म्हणोनि वर्णावा ॥

49

இப்படி ஸித்தி பெற்ற சிலர் ஸாதுக்கள் ஞானிகள் தன் பூரணத்துவத்தையே லட்சியமாகக் கொண்டு இந்த மனிதப் பிறவியின் பயனை. மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். அத்தகைய வாய்ப்பு உடையது மனிதப் பிறவி.

४७. तुक तोडून बोले । मार्ग सांडून चाले ।  
कुकर्मी मित्र केले । तो येक मूर्ख ॥ 50 ॥

சிலர் இந்த மனித உடலை உல்லாச வாழ்க்கைகளும் என்று நினைத்து, தான் தோன்றித் தனமாக மனம் போல வாழ்வார்கள். செய்யாதனச் செய்வார்கள். கெட்ட ஸஹவாஸம் கூடி கெட்டுப் போவார்கள். இப்படியும் சில முட்டாள்கள் உண்டு.

६१. देह परमार्थी लाविलें । तरीच याचें सार्थक जालें ।  
नाहीं तरी हें वेर्थ चि गेलें । नाना आघातें मृत्युपंथे ॥ 51

இந்த உடல், பரம்பொருளை அடைவதற்குப் பயன்பட்டால் அது சரியான உபயோகமாகும். இன்றேல் அது வீணாகி பல கொடுமைகளுக்கு ஆளாகி மரித்து விடும்.

தசகம் - 2 முட்டாள்களின் அடையாளம்  
ஸமாஸம் - 1 முட்டாள்கள்

१. ओं नमो जि गजानाना । येकदंता त्रिनयना ।  
कृपादृष्टी भक्तजना । अवलोकावें ॥ 52 ॥

யானை முகத்தோனே! ஒரே தந்தமும் முக்கண்களையும் உடையவனே. பக்தர்களை கருணையோடு பார்த்து அருள்புரிவாய்.

३. येक मूर्खं येक पढतमूर्खं । उभय लक्षणिं कौतुक ।  
श्रोती सादर विवेक । केला पाकेजे ॥ 53 ॥

ஒருவன் பிறவி முட்டாள். மற்றவன் படித்த முட்டாள். இருவரையும் இனம் காண வேண்டும். கேட்டுக் கொள்ளுங்கள் தக்கபடி நடந்து கொள்ளுங்கள் பாமரமுட்டாள் நல்லது சொன்னால் கேட்பான். அவனிடம் பேசலாம். படித்த முட்டாள் குதர்க்கம் செய்வான். அவனிடம் பேசக்கூடாது.

१७. धरून परावी आस । प्रेत सांडी सावकास ।  
निसुगाईचा संतोष । मानी तो येक मूर्ख ॥ 54 ॥

எதற்கும் பிறர் உதவியை நாடுவான். தன் முயற்சியைக் கைவிடுவான். சோம் பேபிறயாகத்திரிவான். அவன் ஒரு முட்டாள்.

३०. स्वयं नेणे परोपकार । उपकाराचा अनोपकार ।  
करीं थोडें बोले फार । तो येक मूर्ख ॥ 55 ॥

பிறருக்கு உதவி செய்யும் எண்ணமில்லாதவன். யாராவது உதவி செய்தால் அதைப் பாராட்டாதவன். ஒன்றும் செய்வதில்லை. பேச்சு அதிகம். அப்படி ஒரு முட்டாள்.

४०. पुत्र कळत्र आणी दारा । इतुका चि मानुनियां थारा ।  
बिसरोन गेला ईश्वरा । तो येक मूर्ख ॥ 56 ॥

தன் பிள்ளை குட்டி ஸம்ஸாரம் பற்றியே கவலை. அவர்களுக்கு உழைப்பதே வாழ்வு. தெய்வத்தையும் மறந்து விடுகிறானோ அவன் ஒரு முட்டாள்.

५६. अत्य अन्याय क्षमा न करी । सर्वकाल धारकीं धरी ।  
जो विश्वासघात करी । तो येक मूर्ख ॥ 57 ॥

பிறர் செய்த சிறு பிழையைப் பொறுக்கமாட்டான். பிறரைக் காரணமில்லாமல் சீண்டிக் கொண்டேயிருப்பான். நம்பிக்கை மோசம் செய்வான். இவன் படுமுட்டாள்.

தசகம் 2. ஸமாஸம் 2. பிறருடன் பழகும் விதம்

४. विचारो विण बोलों नये । विवंचनेविण करं नये ।  
मयादे विण हालों नये । कांही येक ॥ 58 ॥

சிந்திக்காமல் பேசாதே. ஆராயாமல் எதையும் செய்யாதே. அளவுக்கு மீறிப்பழகாதே யாரிடமும்.

१७. कोणा चा उपकार घेऊं नये । घेतला तरी राखों नये ।  
परपीडा करूंनये । विश्वासघात ॥ 59 ॥

அவசியம் இல்லாமல் பிறர் உதவியை ஏற்காதே. ஒரு தடவை ஏற்க நேர்ந்தாலும் அதைப் பழக்கமாக வைத்துக் கொள்ளாதே பிறரைத் துன்புறுத்தாதே. பிறரைக் காட்டிக் கொடுக்காதே.

२७. तोडीं सीवी असो नये । दुसव्यास देखोन हांसो नये ।  
उणें अंगी संचारो नये । कुळवंताचे ॥ 60 ॥

பிறரை நிந்திக்காதே. பிறர் சங்கடத்தைக் கண்டு சிரிக்காதே. நல்லோர் குற்றம் காணாதே. கண்டாலும் வெளியே சொல்லாதே.

३१. समर्यां यावा चुको नये । सत्त्वगुणा सांडूनये ।  
वैरियांस दंडूनये । शरण आलियां ॥ 61 ॥

கெடுபிடியில் தைரியத்தை இழக்காதே. பிறருக்குப் பரிவு காட்டுவதில் சுணங்காதே. பகைவன் பணிந்து விட்டால் அவனை தண்டிக்காதே.

३५. हरि कथा सांडूनये । निरूपण तोडूनये ।  
परमाथसि मोडूनये । प्रपञ्च वळें ॥ 62 ॥

ஹரிகதை படிப்பதை நிறுத்தாதே. அதை எடுத்துச் சொல்வதை விடாதே. குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபட்டு பரம் பொருள் பற்றிய நினைவைக் கை விடாதே.

தசகம் 2 ஸமாஸம் 3 கெட்டஸஹவாஸம்.

६. इच्छा बांछा चिकित्सा निन्दा । आनित्य ग्रामणी मस्ती सदा ।  
जाणीव अवज्ञा विपत्ती आपदा । दुर्वृत्ती दुर्वासना ॥ 63 ॥

அவசியமில்லாததில் விருப்பம். தகாதவர்களிடம் பழக்கம். தேவையில்லாத விஷயத்தில் ஆராய்ச்சி. பிறரை இகழ்வது, முறைகேடு, விஷமம், கொடுமை, தற்பெருமை. தானாக வந்த விபத்து. தேடிக் கொண்ட ஆபத்து, அவமதிப்பு, அடாவடித்தனம். கெட்ட நோக்கம், இவை எல்லாம் கெட்ட ஸஹவாஸத்தின் விளைவுகள்.

१६. लंडी आणी उन्मत्त । निकामी आणी डुल्लत ।  
भ्याड आणी बोलत । पराक्रमु ॥ 64 ॥

அற்பத்தனம்; ஆனால் கர்வம். சபல புத்தி; ஆனால் மறைவாகத் தவறு செய்தல். முரட்டுத் தனம்; ஆனால் லஞ்சம் வாங்குதல். இவை உடனே கீழே தள்ளி விடும்.

२२. न्यूनवचनी पैशून्यवचनी । अशुभवचनी आनित्यवचनी ।  
द्वेष वचनी अनृत्यवचनी । बाष्कलवचनी धिःकारु ॥ 65

நையாண்டி, எல்லா இடத்திலும் கோள் சொல்லுதல், அபசகுண வார்த்தை, கொச்சைப் பேச்சு, வெறுப்புப் பேச்சு, பொய், வாய்க்கு வந்தபடி பேசுவது, இவை கெட்ட ஸஹவாஸத்தின் பழக்கம்.

२५. आत्महत्यारा स्त्रीहत्यारा । गोहत्यारा बह्वहत्यारा ।  
मातृ हत्यारा पितृहत्यारा । महा पापी पतित ॥ 66 ॥

தற்கொலை, பெண்டிர் கொலை, பசுவதை, நல்லோர் கொலை, தாய் தந்தை கொலை, முதலிய கடைத் தேற முடியாத கொடிய பாபங்களில் துணிச்சல் கொடுக்கும்.

தசகம் 2. ஸமாஸம் 4. பரோபகாரம்

१२. जन्मा आलियोचें फल । कांही करावें सफल ।  
ऐसें न करीतां निर्फल । भूमिभार होय ॥ 67 ॥

இந்தப் பிறவி பயனுள்ளதாக ஆக வேண்டும். ஏதாவது தன்னலமில்லாத நல்ல காரியம் செய். ஒன்றும் சாதிக்காத இப்பிறவி வீண். பூமிக்கு பாரம்.

१३. नर देहां चे उचित । कांही करावे आत्महित ।  
यथानुशक्त्या चित्त वित्त । सर्वोत्तमीं लावावें ॥ 68 ॥

மனிதப்பிறவிக்குக் பொருத்தமாக ஆதம் பிரகாசத்திற்குரியதாக ஏதாவது செய். உன் மனதையும், செல்வத்தையும், வாழ்வின் மிகச் சிறந்த பயனான ஆதம் ஞானம் பெறுவதற்கும் செலவிடு.

தசகம் 2. ஸமாஸம் 5. தற்பெருமையின் கேடு

८. माझें घर माझा संसार । देव कैचा आणिला थोर ।  
ऐसा करी जो निर्धार । तो रजोगुण ॥ 69 ॥

மனிதன் மூன்று குணங்களில் ஒன்றில் அகப்பட்டவன். ஸத்தவ குணமுள்ளவன் பற்றி சொல்லி ஆகிவிட்டது. ரஜோகுணம் உள்ளவன் தற்பெருமையே கொண்டாடுவான்.

என் வீடு, என்பரிவாரம். கடவுளா? அப்படி ஒன்று உண்டா? இப்படி இருப்பவன் உலகியல் பெருமையே குறியாக - தர்மம் செய்தால் கூட அதில் சுயவிளம்பரம் நாடுபவனாக இருப்பான்.

13. धनधान्यां चे संचित । मन होये द्रव्यासक्त ।  
अत्यंत कृपण जीवित्व । तो गुरजोगुण ॥ 70 ॥

ரஜோகுணம் உடையவன் எப்போதும் காசு, சொத்து சேர்த்துக் கொண்டு உள்ளமெலாம் காசு பற்றியே சிந்தனை நிறைந்து மிகவும் கஞ்சனாக இருப்பான்.

தசகம் 2 ஸமாஸம் 6 தமோகுணத்தவன்.

2. संसारी दुःख संमंथ । प्राप्तहोतां उठे खेद ।  
का अद्भुत आलाक्रोध । तो तमोगुण ॥ 71 ॥

தமோகுணத்தவன் குடும்பத்தில் எப்போதும் தொல்லைப்பட்டுக் கொண்டு வருந்துகிறவன். தன் கஷ்டத்திற்குப் பிறரைக் காரணம் காட்டிக் கோபப்படுபவன் தமோகுணத்தவன்.

26. चेटकविद्येचा अभ्यास । शस्त्रविद्येचा हव्यास ।  
मल्लविद्या व्हावी ज्यास । तो तमोगुण ॥ 72 ॥

பிறர் மீது துர் தேவதை ஏவுதல், வித்தை கற்றுக் கொண்டு சூலம் வேல் சிலம்பம் முதலியனப் பயிற்சி பெற்று குத்துச் சண்டைக்கும் தயாராக இருப்பான்.

34. नखें केश वाढवावे । हस्तचिं वतें कराव ।  
अथवा वाक् शून्य व्हावे । तो तमो गुण ॥ 73 ॥

முடியையும் நகத்தையும் நீள வளர்த்துக் கொண்டு ஒன்றிலும் ஈடுபடாதவன் போல கையை விரித்துக் கொண்டு மெளன சாமியார் போல் வேஷம் போடுபவன் அவன்.

தசகம் 2. ஸமாஸம் 7. ஸத்துவகுணமுடையவன்

21. लावी वने उपवने । पुष्पाटिका जीवने ।  
निववी तापसांची मने । तो सत्त्वगुण ॥ 74 ॥

தோப்புகளையும், தோட்டங்களையும், வளர்த்து பூப்பாத்திகள் அமைத்து, தேவையான தண்ணீர் ஊற்றுகளை உண்டாக்கி, ஆச்ரமங்களை தவ வாழ்க்கைக்கு உதவியாகவும் பரிசுத்தமாகவும் மனதிற்கு ஹிதமாகவும் செய்து கொடுப்பர் ஸத்துவகுணமுடையோர்.

40. हरिकथेची अति प्रीती । सर्वथा नये विकृती ।  
आदिक प्रेमा आदि अन्ती । तो सत्त्वगुण ॥ 75 ॥

ஸாத்விகள், ஹரி கதை பாடுவதிலும் கேட்பதிலும் மிகவும் ருசி உள்ளவனாகவும், மனதில் விகாரம் அற்றவனாகவும், மனிதப் பண்பிலே சிறப்பான தைவ பக்தியில் சர்வணம் தொடங்கி ஆத்ம நிவேதனம் வரையிலான எல்லாத்துறைகளிலும் ஊக்கமுடையவனாகவும் இருப்பான்.

42. देहाभिमान गले । विषई वैराग्य प्रबले ।  
मिथ्यामाया ऐसैं कले । तो सत्त्वगुण ॥ 76 ॥

தேஹத்தில் அகங்காரம் விடுத்து. சிற்றின்ப ஆசைகளைத் துறந்து, ஆத்மாவின் உண்மை நிலையை மறைக்கின்ற மாயையை விலக்கினவன் ஸாத்விகள்.

64. सकळ जनासी आर्जव । नाही विरोधासी ठाव ।  
परोपकारीं बेची जीव । तो सत्त्वगुण ॥ 77 ॥

அனைவரிடத்திலும் நேர்மையோடு பழகுவார். அபிப்ராய வேறுபாட்டை விரோதம் என நினைக்கமாட்டார். பிறருக்கு உதவி செய்வதில் உற்சாகம் உடையவர் ஸாத்விகள்.

69. शरीरें धीस साहाणें । दुर्जनासी मिलोन जाणें ।  
निन्दकास उपकार करणें । हा सत्त्वगुण ॥ 78 ॥

கெடு மதியாளனைத் திருத்துவதற்காகத் தன் உடலை வருத்தி உபவாஸம் இருப்பார். தன்னைத் தூற்றுபவனைப் பரிவுடன் ஆதரிப்பார் ஸாத்தவிகர்.

தசகம் 2. ஸமாஸம் 8. ஸநாதந உண்மை.

३. भाविक सात्विक प्रेमल । शान्ति क्षमा दयाशील ।  
लीन तत्पर केवल । अमृतवचनी ॥ 79 ॥

தைவ நம்பிக்கை உள்ளவன் அடையாளங்கள். இவை தன்னலம் பாராத தூய அன்பு, அமைதி, தவறுகளை மன்னித்தல், தயை புரிதல், உள்ளார்ந்த ஹிதத்தையே திறந்த மனதுடன் அமுதம் போல் போதிப்பது.

१४. आदर सन्मान तारतम्य जाणे । प्रयोग समयो प्रसंग

जाणो

कार्यकारण चिन्हें जाणे । विचक्षण बोलिका ॥ 80 ॥

எவரைப் பரிவோடு ஆதரிக்க வேண்டும் ? எவரை மரியாதையோடு போற்ற வேண்டுமென்று தெரிந்தவர். தருணம் பார்த்து ஸமயோசிதமாக அவர்களைக் கொண்டாடுவர். ஒரு செயலின் ஆரம்ப நிலை, சீரானபோக்கு, சரியான முடிவு, இவற்றை கண்காணிப்பவர். குறித்த நேரத்தில் குறிப்பிட்ட விஷயத்தை மட்டும் பேசி முடிப்பவர். இவர் பண்புள்ளவர்.

தசகம் 2. ஸமாஸம் 9. துறவிகளின் இயல்பு.

२०. स्नान संध्या जप ध्यान । तीर्थयात्रा भगवद्भजन ।  
नित्यनेम पवित्र पण । अंतरंशद्ध असावें ॥ 81 ॥

ஸ்நாநம், ப்ரணவோபாலனம், ஜபம், தியானம், தீர்த்த யாத்ரை, ராம நாம பஜனை, எல்லாவற்றையும் நாள் தோறும் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் உடற் தூய்மை, மனத்தூய்மையோடு ஆற்றுபவர் உத்தம ஸந்யாஸி.

२७. विरक्ते असावें अन्तरनिष्ठ । विरक्ते नसावें क्रियाभ्रष्ट ।  
विरक्ते न व्हावें कनिष्ठ । पराधेनपणें ॥ 82 ॥

அந்தர்யாமியை உணர்பவர். செயலில் கபடமில்லாதவர் தன்னைத் தானே குறை கூறிக் கொள்ளாதவர். பிறரை அண்டி வாழாதவர். உத்தம ஸந்யாஸி.

३५. विरक्ते असावे विरक्त । विरक्तें असावें हरिभक्त ।  
विरक्तें असावे नित्यमुक्त । अलिप्तपणें ॥ 83 ॥

ஸந்நியாஸி உண்மையாகவே உலகியலில் பற்றில்லாதவராக இருக்க வேண்டும். ஹரியிடம் பக்தியுள்ளவராக இருக்க வேண்டும். உலகியல் அவர்களை விட்டு விலகி விடும்.

தசகம் 2. ஸமாஸம் 10. படித்த முட்டாள்.

५. आपलेन ज्ञातेपणें । सकळांस शद्ध ठेवणें ।  
प्राणिमात्रां चें पाहे उणें । तो येक पढतमूर्ख ॥ 84 ॥

எல்லாம் தெரியும் என்று சொல்லிக் கொண்டு எடுத்ததற்கெல்லாம் பிறரிடம் குற்றம் காண்பவர், யார் எங்கே தவறு செய்கிறார் என்று கவனிப்பதே தொழிலாகக் கொண்டவர் படித்த முட்டாள்.

१२. श्रोता बहुश्रुत पणें । वक्तयास आणी उणें ।  
वाचाळपणाचे नि गुणें । तो येक पठत मूर्ख ॥ ८५ ॥

கல்வி, கேள்விகளில் சிறந்தவர் பேச்சைக் கேட்கும் போது குருக்கிட்டு ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டே இருப்பவர் படித்த முட்டாள்.

२१. वित्पन्न आणी वीतरागी । ब्रह्मज्ञानी महायोगी ।  
भविष्य सांगो लागे जर्गी । तो येक पठत मूर्ख ॥ 86 ॥

மெத்தபடித்தவன் போலவும், ஆசையற்றவன் போலவும், பிரம்மஞானி போலவும், மஹாயோகி போலவும்,

பார்த்தவுடன் ஒன்றுமே புரியாத அருள்வாக்குக் கூறுவான்.  
இவன் படித்த முட்டாள்.

**பிறவித் துயர் என்ற மூன்றாவது தசகம்**

பிறவி எடுத்தவனுக்கு மூன்று விதமான துயரங்கள் வரும். உடல், புலன்கள், மனது, ப்ராணன், சில சுக துக்கங்களை அநுபவிக்கின்றன. இவை ஆத்மா ஸம்பந்தப்படாத ஸுக துக்கங்கள். பிராணிகள் அனைத்துக்குமே ஏற்படக் கூடிய சுக துக்கங்கள். இயற்கையால் உண்டானவை. அவனவன் செய்த புண்ய பாபங்களால் ஏற்படுகின்ற சுகதுக்கங்களும், இறந்த ஜீவன் அநுபவிக்கின்ற யம வேதனைகளும், ஸ்வர்க நரகங்களான போகங்களும், விதிவசத்தால் தைவிகமாக ஏற்படக் கூடியவை. இவற்றை மூன்றாவது தசகம் கூறுகிறது. நாம் அநுபவிப்பதையே எடுத்துக் கூறுவதால் போதனை அதிகமில்லாததால் விரிவு செய்யவில்லை.

**தசகம் - 3 ஸகுணம் என்றால் என்ன ?**

**ஸமாஸம் - 1 கருவிலிருந்து பிறவி**

'ஊற்றைக் குழியிலே மண்ணெடுத்து' என்று பிறவியின் அருவருப்பான சூழ்நிலையை பாம்பாட்டி சித்தர் பாடுகிறார். அந்த வேதனையை அணு அணுவாக விவரிக்கிறார் ஸமர்த்தர்.

**தசகம் - 3 ஸமாஸம் - 2 குழவிப் பருவத்தின் துயரங்கள்.**

பிறந்த சிசு தாயைத் தவிர மற்ற எதையும் பிடித்துக் கொள்வதில்லை.

२१. बालपण जालें उणें । दिवसेंदिवस होये शाहणें ।

मग ते मायेचं अत्यन्त पेखणे । होते तें राहिले ॥ 87 ॥

ஒரு வயதுக்குப் பின் நாளுக்கு நாள் தாயைத் தவிர பிறரை பிறர் பொருள்களைக் கவனிக்கிறது. தாயின் பிடிப்புத் தளர்ந்து மற்றவற்றிற்குத் தாவுகிறது.

२४. इत कें ही चुकोन बाचला । तरी मारमारूं शाहणाकेला ।

लोकिकीं नेटका जाला । नांव राखे ऐसा ॥ 88 ॥

மழலை விளையாட்டுகளிலிருந்து மீட்டு அவனுக்கு எண்ணும் எழுத்தும் கற்பிக்கின்றனர் தாய் தந்தையர். கெஞ்சிக் கூத்தாடி அடித்து மிரட்டி கல்வி புகட்டுகிறார்கள். மூன்று வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகள், அதிலும் மூத்த குழந்தைகள் விளையாட்டெல்லாம் - ஏழையின் வீட்டிலே கூட தாய் தந்தையருக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றன. (இவற்றையெல்லாம் திரட்டித் தான் தங்கள் கண்ணனின் பால லீலைகளைப் பாடியிருக்கிறார்கள். மூன்று வயதுக் குழந்தை வேறு (அந்தந்த) கண்ணன் வேறு அல்ல. மூத்த குழந்தை ஈர்த்த கவனத்தை அடுத்த குழந்தைகள் ஈர்ப்பதில்லை. அவற்றின் வியாதியும் வேட்கையும் தந்தையருக்கு வேதனை தருகின்றன. இவற்றை தசகம் மூன்று ஸமாஸம் இரண்டில் விவரமாக ரஸிக்கும் படியாக எழுதியிருக்கிறார்.

**தசகம் 3. ஸமாஸம் 3.**

உலகியல் வாழ்க்கையில், சிற்றின்ப அநுபவத்திற்காக மனிதன் செய்கின்ற கபடு சூதுகளையும், குடும்பத்திலே சுயநலம் காரணமாக கசப்புகளையும், அன்பு பாசமெல்லாம் வெளி வேஷமாகவும் நடந்து, குடும்பத்தில் ஒவ்வொரு வரும் அடுத்தவனைப் பற்றிய அவநம்பிக்கையையும் வளர்த்துக் கொண்டு மேல் பூச்சுப் பூசுகின்ற அவலங்களையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

தசகம் மூன்று ஸமாஸம் நான்கிலும் இதுவே தொடர்கிறது. கேவலம் சுயநலம் குடும்பத்தை எப்படி நரகமாக்குகிறது என்பதை வர்ணிக்கிறார்.

**ஸமாஸம் ஐந்தும் ஆறும் இவையே.**

**ஸமாஸம் ஏழில் உடலுக்கு ஏற்படுகின்ற வியாதிகள்.**

ஸமாஸம் எட்டில் குடும்பச் சூழ்நிலை அடுக்கடுக்கான துன்பங்கள் தைவ சிந்தனையை மறக்கச் செய்கின்றன என்பதை வர்ணிக்கிறார்.

ஸமாஸம் ஒன்பதில் ஆயுள் என்ற காலத்தின் துணை கொண்டு (செத்து விடலாம் என்ற துணிவுக்கு வந்து



விட்டாலும்) சாக முடியாமல் உயிர் உடலைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிற காலக் கெடு வந்ததும் மரணம். அப்பாடா ஒழிந்தான் என்ற சுற்றத்தின் நிம்மதியில் முடிகிறது.

தசகம் 3.ஸமாஸம் 10 தியாகம்.

உடல் இவனை ஆயுளின் முடிவில் விடுவதற்கு முன் இவன் இந்தப் பாப உடலை விடத்தான் வேண்டும் என்று துணிந்த நேரத்தில் - பகவன் நாமம் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டால் அது மெதுவாக மனதைத் தாய்மைப்படுத்தி இன்ப துன்ப அநுபவங்களை லேசாக்கி ராமனின் நினைவில் ஆழ்த்திவிட்டால். அவனுடைய எஞ்சிய வாழ்க்கை, சுமை ஆகாது. பெட்டியை தூக்கிக் கொண்டு பிரயாணத்திற்காக சாலையில் நின்று வாகனத்தை எதிர்பார்ப்பது போல - கவலையற்று ராம நாமப் பெட்டியுடன் - தெய்வத்தின் ஸந்நிதியில் காத்திருந்தால் ராமன் அநுமானை அனுப்பித் தகுந்த நேரத்தில் அழைத்துக் கொள்வானே! இந்த மனபாங்கை வர்ணிக்கிறார். 10வது ஸமாஸத்தில். இந்த தசகத்தை இவ்வளவு சுருக்கமாக எழுதி இருப்பதற்குக் காரணம் இவற்றில் ஸமர்த்தரின் நேரடி போதனை ஒன்றுமில்லை. அவருடைய படிப்பினையிலே நாட்டம் கொண்ட வாசகர்களுக்கு இதன் விரிவு அலுப்பைத் தரும் என்பது தான்.

தசகம் - 4 ஒன்பது வித பக்தி

ஸமாஸம் - 1 பக்தியின் முறைகள்.

१. जयजय श्रीगणनाथा । तूं विद्यावैभवं समर्था ।

अध्यात्मविद्येच्या परमार्था । मज बोलवावे ॥ 89 ॥

கண நாதனே! ஜய ஜய! தங்களுடைய ஞான விலாஸம் சிறந்தது. ஆத்ம வித்யையின் பொருள் தாங்கள் தான். மேலும் பேச எனக்கு அருள் பாலியுங்கள். ஒன்பது விதமான வழிபாட்டு முறைகளில் முதலாவதான காது கொடுத்துக் கேட்பது பற்றி கூறுகிறார்.

१०. नाना व्रतां चे महिमे । नाना तीर्थांचे महिमे ।

नाना दानां चें महिमे । ऐकत जावे ॥ 90 ॥

பகவானின் வழிபாட்டு முறைகள் அளவற்றன அவற்றையெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதே பகவானின் மஹிமையை உணர்த்தும். பல விதமான விரதங்கள். விரதம் என்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்தையோ ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்திலோ ஒரு குறிப்பிட்ட முறையிலோ சில நாட்கள் தவறாமல் செய்வோம் என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு விடாமல் முனைப்புடன் செய்து முடிப்பது. ஜபம், பாராயணம், கோவிலை வலம் வருவது, உபவாஸம் இருப்பது, இவையெல்லாம் பகவானைக் குறித்த விரதங்கள். க்ஷேத்ரங்கள் பற்றியோ புண்ய நதிகள் பற்றியோ கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். குறிப்பிட்ட காலங்களிலோ, அன்றாடமோ, பிறருக்கு தானம் வழங்குவது பற்றி அறிவது. இவற்றைக் கவனித்துக் கேட்க வேண்டும்.

२३. मंत्र मोहरे तोटके सिद्धी । नानावह्नी नाना ओषधि ।

धातु रसायण बुद्धी । नाडिज्ञानें ऐकावी ॥ 91 ॥

மந்த்ரங்கள், எந்த ரத்னம் எதற்கு நல்லது? எந்த பாராயணம் என்ன தோஷத்திற்குப் பரிஹாரம்? எடுத்துக் கொண்ட விரதத்தில் என்ன பயன் பெறலாம்? எந்தப் பச்சிலை எந்த வியாதிக்கு நிவாரணம்? எந்தக் கொடி, எந்த மலைப் பிசின், எந்த லிங்கம், எந்தப் பூரம், வியாதிக்கு நிவாரணம்? உடலில் எந்த நாடி உடல் நிலைத் தெரிவிக்கும்? இவையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த அறிவினால் பல ஏழைகளுக்கு உபகாரம் செய்யலாம்.

२७. पिण्ड ब्रह्माण्डां ची रचना । नाना तत्त्वविचं चना ।

सारासारविचारणा । कैसी ते ऐकावी ॥ 92 ॥

இந்த மனிதப் பிண்ட சரீரம் எப்படி வந்தது? விரிந்து பரந்த உலகம் எப்படி வந்தது? அந்தந்தப் பொருள்களின் தத்துவம் என்ன? எது நிரந்தரமானது? எது தற்காலமானது. இவற்றையெல்லாம் கேட்டு ஆராய்ந்து தெரிந்து கொள்வதால் பகவானின் பெருமை துலங்குகிறது. அதுவும் ச்ரவண பக்தித்தான்.

தசகம் 4. ஸமாஸம் 2. நாம கீர்த்தனம்

५. नित्य नवा हव्यास धरावा । साक्षेय अत्यंत चि करावा

हरिकीर्तनें भरावा । ब्रह्मगोळ अवधा ॥ 93 ॥

அன்றாடம் புதிதாக நாம கீர்த்தனம் பாடலாம். உற்சாகமாக விஸ்தாரமாகப் பாடு. ஏழுலகம் கேட்கும்படியாக உரக்க ஹரி நாமம் பாடு.

११. तालमृदंग हरिकीर्तन । संगीत नृत्य तान मान ।  
नाना कथानुसंधान । तुटोचि नेदावें ॥ 94 ॥

ஜாலரா ம்ருதங்கம் சிப்ளாவுடன் ஹரி கீர்த்தனம் செய். இடையே ராகவிஸ்தாரம், அபிநயம், பல ஸங்கதிகள், கதாபிரஸங்கம், என்று தொடர்ச்சி விடாமல் அயராமல் பஜனை பண்ண வேண்டும்.

१५. नाना नवरसिक शृंगारिक । गद्यपद्याचे कौतुक ।  
नाना वचनें प्रस्ताविक । शास्त्राधारे बोलावीं ॥ 95 ॥

ச்ருங்காரம் ஹாஸ்யம் வீரம் முதலிய நவரஸங்கள் முக்கியமாக ராதாக்ருஷ்ணச்ருங்காரம், கத்யங்கள், உரைநடை வசனங்கள், ச்லோகங்கள், திருவாய்மொழி, இவற்றை விஸ்தாரமாகப் பாடி மேற்கோள் காட்டி விரிவுரை செய்து கேட்பவர்களுக்கு அலுப்பு வராமல் உற்சாகம் பெருகும்படி பஜனை செய்ய வேண்டும்.

२२. कीर्तन ऐकतां सदेह पडे । सत्य समाधान तें उडे ।  
नीतिन्याय साधन मोडे । ऐसें न बोलावें ॥ 96 ॥

பாடும் போது இப்படிப் பாடுவதா ? அப்படிப் பாடலாமா என்றெல்லாம் சந்தேகம் வரக்கூடாது. முன்னோர்கள் வகுத்த ஸம்ப்ரதாயப்படி பாடினால் சரி. குழப்பம் வராது. வம்பு விவாதம் வந்தால் பக்தி

மறைந்துவிடும். ஆகவே, தான் தோன்றித்தானமாகப் பாடலாகாது.

தசகம் 4. ஸமாஸம் 3. பகவானை நினைப்பது.

४. सुख दुःख उद्वेग चिंता । अथवा आनन्दरूप असतां ।  
नामस्मरणेविण सर्वथा । राहो च नये ॥ 97 ॥

வாழ்க்கையில் சுகம், துக்கம், வேதனை, கவலை, மகிழ்ச்சி, எல்லாம் வரத்தான் வரும். அவற்றினிடையே ராம நாம ஸ்மரணம் தொடர்ந்து உள்ளத்திலே உருள வேண்டும்.

६. कोडें सांकडें संकट । नाना संसारखटपट ।  
अवस्ता लागतां चटपट । नामस्मरण करावें ॥ 98 ॥

குழப்பம், இடையூறு, சங்கடம், ஆபத்து, குடும்பத்தில் தடபுடல், நெருக்கடி, என்ன வந்தாலும் உள்ளத்தில் ராம நாம ஜபம் ஓட வேண்டும்.

९. वैभव सामर्थ्या आणी सत्ता । नाना पदार्त चालतां ।  
उक्तभाग्यश्री भोगितां । नामस्मरण सांडूं नये ॥ 99 ॥

புகழ், உடற்திறன், செல்வாக்கு, ஒரே நேரத்தில் பல கார்யங்கள், திடீர் அதிர்ஷ்டம், என்ன வந்தாலும் ராம நாம ஸ்மரணம் தவறக் கூடாது.

२४. चहुं वर्णा नामाधिकार । नामी नाही लहान थोर ।  
जडमूढ पैलपार । पावतीं नामें ॥ 100 ॥

நான்கு வர்ணத்தாருக்கும், வர்ண வகுப்பில் சேராதவர்க்கும், நாக்குப் படைத்த அனைவருக்கும், ராம நாமம் சொல்ல உரிமை உண்டு. மேல் ஜாதி கீழ் ஜாதி பேச்செல்லாம் இங்கே கிடையாது. அறிவிலி, உணர்வே இல்லாதவன், பேதை, எல்லாரும் ராம நாமம் சொல்லிக்கரை ஏறலாம்.

தசகம் 4. ஸமாஸம் 4. திருவடி தொழுதல்.

௮. संगत्याग आणी निवेदन ! विदेहस्थिती अलिप्तपण।  
सहजस्थिती उन्मनी विज्ञान। हे सप्तही येकरूप

॥१०१॥

(1) குடும்பத்திலிருந்து விலகல் (2) குருவின் திருவடிகளில் தன்னை ஸமர்ப்பணம் செய்வது (3) உடலை மறந்திருப்பது (4) எதிலும் ஒட்டாமல் இருப்பது (5) தடுமாற்றம் இல்லாமல் இயல்பாக இருப்பது (6) ஓய்ந்துவிட்ட மனதுடன் இருப்பது (7) பகவானுடன் ஒன்றி விடுதல். இவையெல்லாம் குருநாதரின் திருவடியை அனவரதம் மனதால் பணிவதால் ஏற்படும்.

१९. प्रयोग साधने सायास। नाना सोक्षेपे विद्याभ्यास।  
अभ्यासे कांही गुरुगम्यास। पाविजेत नाही ॥ 102 ॥

குருவின் உபதேசமில்லாமல், அருள் இல்லாமல், யோகப் பயிற்சி, சிரமமான தவம், தானாகவே பாஷ்யம் முதலிய பெருநூல்களைப் படிப்பது, ஆராய்வது, இவற்றினால் குரு அருளால் கிடைக்கக் கூடிய பேறு கிடைக்காது.

२२. सेवावे सदुरुचे चरण। या नांव पादसेवन।  
चौथे भक्तीचे लक्षण। ते हें निरोपिलें ॥ 103 ॥

சீரவணம் முதலிய பக்திகள் நாராயணனைக் குறித்துச் செய்வதாகவே சீலோகத்தில் சொல்லியிருந்தாலும் பாதஸேவணம் என்ற நான்காவது பக்தி குரு ஸேவையும் நாராயணன் குறித்துச் செய்கின்ற பக்திக்கு அங்கம் ஆகும் - என்று இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது - என்கிறார் ஸமர்த்தர்.

தசகம் 4. ஸமாஸம் 5. பூஜை

४. देव ब्राह्मण अग्नी पूजन। साधुसंत अतीथिपूजन।  
यति महानुभाव गायित्री पूजन। या नांव पांचवी भक्ति ॥

(1) தைவம் (2) பிராமணன் (3) அக்தி (4) நல்லோர்களான க்ருஹஸ்த பெரியோர்கள் (5) பாடல் இயற்றுகின்ற பக்தர்கள் (6) விருந்தினர் (7) ஸந்யாஸி (8) பேரநுபவம் பெற்றவர்கள் (9) காயத்ரீ தேவி, இந்த ஒன்பது பேரும் ஐந்தாவது பக்தியான பூஜைக்கு உரியவர்கள்.

८. गणेश शारद विठ्ठलमूर्ती। रंगनाथजगन्नाथ तांडवमूर्ती।  
श्रीरंगहनुमंत गरुडमूर्ती। देवतार्चनीं पूजाय्या ॥ 105 ॥

மஹாகணபதி, ஸரஸ்வதீ, விட்டலன், ரங்கநாதன், (பூரி) ஜகந்நாதர், நடராஜர், ஸ்ரீரங்க கேஷத்ரம், ஹநுமான், கருடன், மத்ஸ்யர், கூர்மர், வராஹர், ந்ருஸிம்ஹர், வாமனர், பரசுராமர், ராமர், க்ருஷ்ணர், ஹயக்ரீவர் மற்றும் ஆலயங்களிலுள்ள எல்லா தெய்வங்களும் பூஜைக்கு உரியன.

२९. काया वाचा आणी मने। चित्तें वित्तें जीवें प्राणें।  
सद्भावे भगवंत अर्चणे। या नांव अर्चनभक्ती ॥ 106

॥

நல்ல எண்ணத்தாலும், நல்ல முறையினாலும், உடலாலும், சொல்லாலும், மனதாலும், புத்தியினாலும், செல்வத்தினாலும், ஆத்மாவினாலும், உயிரினாலும், பகவானை சீரத்தையோடு பூஜை செய்ய வேண்டும்.

३२. मनं भगवंतास पूजावें। कल्पून सर्व ही समर्पावें।  
मानसपूजेचें जाणावें। लक्षण ऐसें ॥ 107 ॥

உடல் தளர்ச்சியால் முறைப்படி அமர்ந்து எல்லா உபசாரங்களையும் உரிய பொருள்களோடு ஸமர்ப்பித்துச் செய்ய முடியாவிட்டால் இதயத்தில் அந்தர்யாமியாக விளங்குகின்ற பகவானை த்யானம் செய்து ஸகல உபசாரங்களையும் மனதால் விபரமாகச் சிந்தித்து ஸங்கல்பத்தில் கொண்டு வந்து வாயினால் பாடி பூஜை செய்யலாம்.

தசகம் 4. ஸமாஸம் 6. நமஸ்காரம்

9. भक्त ज्ञानी आणी वीतरागी । माहानुभाव तापसी योगी ।  
सत्पात्रं देखोनि वेगी । नमस्कार करावें ॥ 108 ॥

பக்தர்கள், ஞானிகள், வைராக்ய சீலர்கள், பேரநுபவம் பெற்றவர்கள், தவசிகள், யோகிகள் மற்றும் பெரியோர்கள் இவர்களைப் பார்த்த உடன் விழுந்து நமஸ்கரிக்க வேண்டும்.

१५. नमस्कारें दोष जाती । नमस्कारें अन्याय क्षमती ।  
नमस्कारें मोडलीं जडतीं । समाधानें ॥ 109 ॥

நமஸ்காரம் குற்றங்களைப் போக்கும். செய்த அநீதியைப் பொறுத்துக் கொள்ளும். நமஸ்காரம் மனஸ்தாபத்தைத் தீர்த்து சேர்த்து வைக்கும்.

२२. नमस्कारास बेचावें नलगें । नमस्कारास कष्टावें नलगे ।  
नमस्कारास कांहीं च नलगे ॥ उपकर्णें सामग्री ॥ 110 ॥

நமஸ்காரம் செய்யப் பணம் தேவையில்லை. அதனால் உடலுக்கு ச்ரமமில்லை. நமஸ்காரம் செய்ய வேறு ஒன்றுமே தேவையில்லை. மனப்பூர்வமான பணிவு தேவை.

தசகம் 4. ஸமாஸம் 7. சேவை செய்வது

१५. नाना परिमळद्राव्यांची स्थळें । नाना खाद्यफलांची स्थळें ।  
नाना रसों ची नानास्थळें । यत्ने करीत जावीं ॥ 111 ॥

ராமனுக்கு சேவை செய்வதில் நிறைந்த மனது வேண்டும் என்னென்ன உபசாரங்கள் செய்தால் ராமனுக்கு ஸுகம் ஏற்படுமோ அத்தனை உபசாரங்களையும் செய்ய வேண்டும். நம்மால் முடிந்தது இது தான் என்று சோம்பல் படக்கூடாது. (குடும்பத்தில் பிள்ளையே பிறக்காது - நாலைந்து சகோதரர்களுக்கு உள்ளத்தில் தாபமியிருந்த போது - ஒருவனுக்கு வெகு காலம் கழித்து ஒரு பிள்ளை பிறந்தால் - அந்தக் குழந்தையை எப்படியெல்லாம் ஸுகப்படுத்தலாம் - என்று நினைத்து நினைத்து - விளையாட்டுப் பொம்மைகளும்

- உயர்ந்த ஆடைகளும்) உடலுக்கு ஹிதமான மேற்பூச்சுகளும் செய்கிறோமே அது போல, நல்ல உயர்ந்த பொருள்களை ஸமர்ப்பித்து ராமனுடைய முகோல்லாஸத்தைப் பெற வேண்டும். ஆயிற்று போதும் - என்ற அலுப்பே வரக்கூடாது என்கிறார் ஸமர்த்தர்.

பூஜை மண்டபம் விஸ்தாரமாக இருக்க வேண்டும், ஸுகந்த பரிமளப் பொருள்கள் வைக்க இடம், அறுசுவை மிக்க நிவேதனங்கள் பல - வைக்க இடம், பழங்கள், இனிப்புகள் வைக்க இடம், இவையெல்லாம் ரம்யமாக வரிசையாக வைக்க இடம் வேண்டும்.

१७. सर्वां ठाई अति सादर । आणी दास्यत्वास हि तापर ।  
कार्यभागाचा विसर । पडणार नाही ॥ 112 ॥

சேவைக்கு உபகாரம் செய்யவோ, தர்சனம் செய்யவோ, வந்திருக்கிறவர்களை மிகுந்த ஆதரவோடு வரவேற்க வேண்டும். ராமன் தனக்குச் செய்கின்ற உபகாரங்களையெல்லாம் பக்தர்கள் பார்த்து மகிழ் வேண்டும் என்பதற்காகவே பொறுமையாக அத்தனை உபகாரங்களையும் ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஒவ்வொரு உபசாரத்தையும் கவனமாக ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டோடு செய்ய வேண்டும். அவசரம் அவசரமாகவோ பராக்கு பார்த்துக் கொண்டோ சேவை செய்யக் கூடாது.

१९. ऐसैं वैभव चालवावें । आणी नीच दास्यत्वही करावें ।  
पडिलें प्रसंगी सावध असावें । सर्वकाळ ॥ 113 ॥

நேற்று நன்றாக விஸ்தாரமாகச் செய்தாயிற்று போதுமே. இன்று சுருக்கமாகச் செய்வோமோ - என்று நினைக்கக் கூடாது - எந்நாளும் உபசாரங்களில் ஒன்று கூடக் குறைவாகவோ உள்ளத்திலே வேறு கார்யங்களை நினைத்துக் கொண்டோ செய்யக் கூடாது. கவனமோ மரியாதையோ இல்லாத வெறும் சடங்கு, சேவையல்ல. ராமனுக்கு நாம் அடிமை என்ற எண்ணம் ஒவ்வொரு செயலிலும் சொல்லிலும் மனது

ஈடுபட்டுப் பணிவையும் பரிவையும் பிரதிபலிக்க வேண்டும்.  
சிறிய விஷயங்களில் கூட அலட்சியம் வரக்கூடாது.

२६. वचनें बोलावीं करुणेचें । नाना प्रकारें स्तुतीं चीं ।  
अंतरे निवती सकळांची । ऐसे वदावें ॥ 114 ॥

ராமனுக்கு உபசார வார்த்தைகளைப் பாடும் போது அதில் கனிவு - இருக்க வேண்டும். பல வகையான பல மொழிகளிலான பல மஹான்களின் பக்தியை வெளிப்படுத்துகின்ற பாடல்களைப் பாட வேண்டும் - கூடியிருக்கும் பக்தர்களுக்கெல்லாம் மனது நெகிழ்ந்து ராமனிடம் ஈடுபாடு கூடும்படி இனிய மொழிகளால் பகவானை பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

தசகம் 4. ஸமாஸம் 8. ராமனுடன் நட்பு

६. देवाच्या सख्यत्वाकारणें । आपलें सौख्य सोडून देणें ।  
अन्योन्यभावे जीवें प्राणें । शरीर तेंहि बेजावें ॥ 115 ॥

உண்மையான நட்புக்கு அடையாளம் பரஸ்பர அன்பின் அடிப்படையில் தான் காண முடியும் - நண்பனிடமிருந்து ஒரு தேவையை பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காகவோ, தன்நலம் பேணுவதற்காகவோ, இச்சகம் பேசுவதாகவோ, இருக்கக்கூடாது. எந்த விஷயத்திலும் கருத்து ஒற்றுமையும் செயல் ஒற்றுமையும் இல்லாத நட்பு நட்பே அல்ல. நண்பனுக்காக, சுயநலத்தை விட்டுக் கொடுக்கின்ற மனப்பான்மை வேண்டும். அத்தகைய நட்பு தேவாதி தேவனான ராமனிடம் கொள்ளலாம். அவன் ஈசுவரன் தான். நாம் அற்பன் தான். ஆயினும் அவரிடம் நமது கஷ்டங்களையும் தேவைகளையும் எடுத்துச் சொல்லாமல் அவருடைய குணாதிசயங்களை - நாம் ரஸிக்கின்ற பாவனையில் பேசுவது நட்பு. அவருடைய முக உல்லாஸம் அறிந்து அவருடைய அண்மையிலிருந்து விலகாது. அலட்சியமில்லாமல் பரிவோடு நடந்து கொள்வது நட்பு.

१४. जैसे जयांचे भजन । तैसाचि देवहि आपण ।  
म्हणोनी हें आवघें जाण । आपणापासीं ॥ 116 ॥

நாம் அடிமை மனோபாவத்தோடு ராமனை அணுகினால் அதற்கேற்றபடி அவரும் பரிவுகாட்டுவார். நாம் ஜ்ஞானி பாவத்தோடு பரமாத்மாவாக அவரை அணுகினால் அவர் நம்மோடு ஒன்றிவிடுவார். ஒரு கோரிக்கையுமின்றி அவருடைய முக உல்லாஸத்திற்காகவே அவருடன் பழகினால் - அவரைப் பாடினால் நமக்குத் தாளம் போடுவார். ஆகவே நம் மனப்பாங்கைப் பொறுத்தது அவருடைய அருள்.

१६. मेघचातकावरी बोळना । तरी चातक पाळटना ।  
चंद्रवेळिसि उगवेना । तरी चकोर अनन्य ॥ 117 ॥

சாதகம் என்றொரு பட்சி. ஆகாயத்திலிருந்து பொழிகின்ற மழைநீரைத் தான் நேரே பருகும். சகோரம் என்ற மற்றொரு பட்சி. நிலவைத் தான் உட்கொள்ளும். இரண்டும் மழைக்காகவும் நிலவுக்காகவும் காத்திருப்பதால் இன்பம் காணாமே தவிர்மழை நிலா வரவில்லையே என்று அவற்றின் மீது குற்றம் காணாது. அது போல பல கடமைகளை ஆற்றுகின்ற பொறுப்பான நண்பன் தன்னைக் கவனியாத போது உண்மையான நண்பன் மனக்கசப்போ மனத்தளர்வோ கொள்ளமாட்டான். காத்திருப்பான். அவன் திரும்பிப் பார்த்ததும் "அப்பப்பா உனக்கு எவ்வளவு கஷ்டம் ? இடையிலே என்னையும் திரும்பிப் பார்த்தாயே. ரொம்ப ஸந்தோஷம். உன் வேலையை கவனி" என்று ஆறுதல் கூறிவிட்டு நகர்வான். அப்படி ராமனிடம் நட்புக் கொள்ள வேண்டும்.

२३. देवाचे इच्छेनें वतावें । देव करील ते मानावें ।  
मग सहणचि स्वभावे । कृपाळु देव ॥ 117 ॥

நமக்கு எது நடந்தாலும் ராமன் இஷ்டம். துன்பமும் அவன் அருள். அது நம் உள்ளத்தைச் செம்மைப்படுத்தும்

என்று இருந்துவிட்டால் கருணையே வடிவான ராமன் உன்னை ஸுகப்படுத்துவான். இது ஸத்யம். இது தான் ராம நட்பின் சிறப்பு. குசேல சரிதத்தை நினைத்துப் பார்த்தால் இது புரியும்.

தசகம் 4. ஸமாஸம் 9. தன்னை ராமனுக்கு அர்ப்பணம்.

९. तत्त्वं तत्त्व जेहां सरे । तेव्हां आपण कैचा उरे ।  
आत्मनिवेदन येणें प्रकारें । सहजचि जालें ॥ 118 ॥

சரணாகதி என்பது பக்தியின் உயர்நிலை. தான் தனது தனக்கு ஸுகம் இவற்றையெல்லாம் தவிர்ந்து தம்மை ராமனுடைய திருவடிகளில் கிடத்தி விட்டு ராமனையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. உடற் செயல்கள் எல்லாம் தானாக அந்தந்த நேரத்தில் நடைபெறும். அதைப் பற்றிச் சிந்தனையே அற்றுப் போய்விடும். சிறிது கூட தன்னையோ தன் ஸௌகர்யத்தையோ தேடுவதில்லை - என்ற உறுதி தான் இதற்கு அடிப்படை. இந்த நிலையின் மனப்பாங்கு. நாம் ஆத்மா தான் உடல் அல்ல. ஆத்மாவுக்கு தேவை ஒன்றுமில்லை. ஆத்மா பரமாத்மா ராமனுக்காகக் காத்திருக்க வேண்டும்.

१४. तत्त्वं साक्षिवें वोसरतीं । साक्षित्वनुरे आत्मप्रचीतीं ।  
आत्मा असे आदि अंतीं । आपणकैचा ॥ 119 ॥

உடலை உதரிவிட்ட ஆத்மா - உடலின் செய்கையை ஒரு கணம் வேடிக்கைப் பார்க்கிறது. மறுகணம் அது மறைகிறது. ஆத்மா பரஞ்ஜோதியில் கலந்து விடுகிறது. பின் உடலைப் பற்றிய சிந்தை ஏது ?

தசகம் 4. ஸமாஸம் 10. நான்கு வித முக்திகள்.

பரப்ரஹ்மம் உருவமற்றது. செயலற்றது. அதிலே ஒரு பொறி பறந்தது. அது ஜீவன். ப்ரஹ்மம் சிலிர்த்தது. மாயை தோன்றியது. அது பிரபஞ்சமாக விரிந்தது. அதிலே ஜீவன் உழன்றான். மாயையின் லீலை ஜீவனைப் புரட்டி எடுத்தது.

இதையெல்லாம் இந்த ஸமாஸத்தில் விஸ்தாரமாகக் கூறுகிறார் ஸமர்த்தர்.

२३. येथें ज्या देवांचे भजन करावें । तेथें ते देवलोकीं रहावें ।  
सलोकता मुक्ती चें जाणावें । लक्षण ऐसें ॥ 120 ॥

ஜீவன் கணபதியையோ, ஸூரியனையோ, அம்பாளையோ, பரமேச்வரனையோ, முருகனையோ, நாராயணனையோ, உபாஸிக்கிறான். அதன் பயனாக அந்தந்த தெய்வங்களுடைய லோகத்தில் சேர்கிறான். இது ஸாலோக்ய முக்தி. தன்னை அடிமையாகவும் பரம்பொருளை ஈச்வரனாகவும் உபாஸிக்கிறான். அவனுடைய திவ்ய மங்கள ஸ்வரூபத்தையே வழிபட்டு த்யானிக்கிறான். அந்த தெய்வ லோகத்திலே சென்று பகவான் திருவடிகளில் அணுக்கத் தொண்டனாகிறான். அது ஸாமீப்ய முக்தி. அவன் பகவானுடைய திவ்ய மங்கள ஸ்வரூபத்திலேயே ஆழ்ந்து தியானத்திலிருந்து கொண்டே முக்தி அடைகிறான். அவன் பகவானுடைய லோகத்தில் பகவான் போலேயே வடிவம் பெற்று தனியாக விளங்குகிறான். இது ஸாரூப்ய முக்தி.

३०. निर्गुणी अनन्य असतां । वेणें होये सायुज्यता ।  
सायुज्यते म्हणिचे स्वरूपता । निर्गुण भक्ती ॥ 121 ॥

ஒருவன் ஆத்மஞானம் பெற்று, ஆத்மா வேறு ப்ரஹ்மம் வேறல்ல என்ற ஆசார்ய உபதேசத்தாலே உடலை உதரி பரப்ரஹ்மத்துடன் ஐக்யம் ஆகிவிடுகிறான். இது தான் ஸாயுஜ்ய முக்தி. முன் சொன்ன மூவரும் மஹாப்ரளயத்தின் போது ஸாயுஜ்ய முக்தி பெறுவார்கள்.

தசகம் 5. ஸமாஸம் 1. குரு யார் ?

(தற்காலத்தில் - எதையும், தானே தெரிந்து கொள்ள முடியும், என்ற நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். சாலைகளில் எந்த ஊருக்கு எங்கு திரும்ப வேண்டும் என்பதற்கு வழிகாட்டிகள் உள்ளன. ஆகவே சாலையோடு போகிறவனைப் பார்த்து அந்த ஊருக்கு

எப்படிப் போக வேண்டும் என்றெல்லாம் கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

தற்போதைய INTERNET யுகத்தில் உலகில் அறியத்தக்க அனைத்தையும் மேஜையில் உட்கார்ந்தபடி Laptopல் எதையும் பற்றி ஒரு கணத்தில் தெரிந்து கொண்டு விடலாம்.

பெரியோர்கள் கூறுவார்கள் 'தியானத்தினாலும் யோகத்தினாலும் பரமாத்மாவையே ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணிவிடலாம். ஆனால் ஒரு ஸத்ரீயின் அந்தரங்கத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவே முடியாது' என்று. தற்போதைய விஞ்ஞான வளர்ச்சியில் அதையும் உள்ளபடி தெரிந்து கொண்டு விடலாம்.)

ஆனால், ஒன்றே ஒன்று மட்டும் இது வரை வளர்ந்திருக்கின்ற விஞ்ஞானக் கோட்பாடுகளாலும் வரப்போகின்ற விஞ்ஞானக் கோட்பாடுகளாலும் அறியப்படாதது. அது தான் ஆத்மா.

அறிவு இரண்டு விதமானது. ஒன்று படிப்பினாலும் விஞ்ஞானப் பரிசோதனைகளாலும் இந்தப் பொருள் இத்தகையது என்பதைக் கசடர தீர்மானமாகத் தெரிந்து கொண்டு விட முடியும். புலன்களுக்கு புலப்படுகின்ற வடிவமாகவோ புத்தியில் மட்டும் கருத்தாக விளங்குபவையோ அறிவுக்குப் பொருளாகின்றன.

அறிவு என்பது - ஒரு பொருளைப் பற்றியதாகத் தான் இருக்கும். பொருள் இல்லாத தனி அறிவே கிடையாது. ஆத்மா மட்டும், தானே அறிபவனாகவும் அறிவின் பொருளாகவும் இருந்து முடிவில் அறிவாகவே எஞ்சிவிடுகிறது. இது ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்றவனுடைய அறிவு நிலை.

இவ்வளவு தான் இதைச் சொற்களால் விளக்க முடியும். இது அறிவுக்குப் புலனாகாத விஷயம். அநுபவத்தில் தான் விளங்கும். இந்த அநுபவம் பெற்றவர் தான் குருவாக வந்து நமது தகுதியை ஆராய்ந்து அறிவின் உச்ச நிலையை

எட்டிவிட்ட சீடனுக்கு தன் அநுபவத்தையே மாற்றிக் கொடுக்க முடியும். சர்க்கரைத் தித்திக்கிறது என்று சொன்னால் நாக்கில் சர்க்கரையின் இனிமை ஊறுமா? சர்க்கரையைத் தின்றால் தானே நாக்கில் இனிக்கும். அது போல பரம்பொருளைப் பற்றி எத்தனை விளக்கங்களைப் படித்தாலும் எத்தனை பெரியோர்களிடம் விளக்கம் கேட்டிருந்தாலும் - அத்தனையும் ஏட்டுச் சுகரைக்காய் தான். குருவின் அநுபவம் சீடனின் இதயத்தில் பிரதிபலிக்கிறதே இதை வேறு எந்த விதத்திலும் ஸாதித்துக் கொள்ள முடியாது இத்தகைய குரு யார் - என்பதை ஸமர்த்தர் தசகம் 5. ஸமாஸம் ஒன்றில் எடுத்துக்கூறுகிறார்.

தசகம் - 5 மந்த்ரங்கள் பற்றி  
ஸமாஸம் - 1 குரு யார்?

१४. लक्षण भोजनी पूज्य ब्राह्मण । आन यातीसी पुसे कोण ।  
परी भगवन्ता सी भाव प्रमाण । येरा चाड नाही ॥ 122 ॥

ஒரு உதார புருஷன், லக்ஷம் அந்தணர்களை அழைத்து விருந்து அளிக்கிறான். அவர்களில் ஒருவன் பிரம்ம ஞானியாக இருக்கமாட்டாரா? அவருடைய உதரத்தில் ஒரு பிடி அன்னம் சேர்த்தால் நான் க்ருதார்த்தன் (செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவனாக) ஆவேன் என்று நினைக்கிறான். இது பகவானுக்குத் தெரியும். அவனுடைய நோக்கத்தையும் பரிவையும் அறிந்து அருளுகிறார். பகவானுடைய க்ருபைக்கு வேறு ஒன்றும் லட்சியமில்லை.

३८. जैसे नेत्री घालितां अंजन । पडे दृष्टीस निधान ।  
तैसें सदगुरुवचनें ज्ञान । प्रकाश होय ॥ 123 ॥

சில திறமைசாலிகளின் கண்களில் மை போட்டுக் கொண்டு பூமியின் ஆழத்தில் புதையல் இருப்பதைக் கண்டுபிடிப்பார்கள். அது போல ஸத்குருவின் உபதேசத்தினால் தான் நம் உள்ளத்தில் ஸத்யமான ஞானம் மலரும்.

४१. मागें जाले थोर थोर। संत महंत मुनेश्वर।  
तयांस हि ज्ञानविज्ञानविचार। सदुरुचेनी ॥ 124 ॥

முன்னோர்களான சான்றோர்கள், பீடாதிபதிகள், சிறந்த முனிவர்கள், இவர்களுடன் கூட குரு தேவரிடமிருந்து தான் ஞான அநுபவம் பெற்றார்கள்.

४५. आतां सदुरु ते कैसे। नव्हेती इतरां गुरु ऐसे।  
जयांचे कृपेनें प्रकाशे। शुद्धज्ञान ॥ 125 ॥

இத்தகைய சிறந்த குருவை எப்படித் தெரிந்து கொள்வது? அவர்கள் மற்ற குருமார்கள் போல இருக்கமாட்டார்கள். அவர்களின் கருணாகடாட்சம் எவர் மீது வீழ்கின்றதோ அவர்க்கு ஸத்ய ஞானமும் பேரனுபவமும் கிடைக்கும்.

தசகம் 5. ஸமாஸம் 2. குருவின் இலக்கணம்.

१. ते करामती दाखविती। ते हि गुरु म्हणजेति।  
परंतु य सदुरु नव्हेति। मोक्षदाते ॥ 126 ॥

சிலர் தங்களை குரு வென்று சொல்லிக் கொண்டு மாய அற்புதங்கள் செய்து காட்டுகின்றனர். அவர்கள் உங்களை மோட்சத்திற்கு அழைத்துப் போகின்ற குருமார்கள் அல்ல.

१७. जे वेदांचे अभ्यन्तरी। ते काढून अपत्यापरी।  
शिष्य श्रवणीं कवळभरी। उद्गावचनें ॥ 127 ॥

சிலர் வேதங்களில் என்ன - கூறப்பட்டுள்ளனவோ அவற்றிலிருந்து தேர்ந்து எடுத்து - குழந்தைக்கு சாதம் ஊட்டுவது போல் - மேற்கோள் சொல்லி என்ன அதிசயம் பார்? என்று, கேட்கின்ற சீடர்களை பிரமிக்க வைப்பார்கள்.

३०. बाणे तिहींची खूण। तोचि गुरु सुलक्षण।  
तेथेंचीरिघावें शरण। अत्यादरें मुमुक्षे ॥ 128 ॥

குருவின் பேரனுபவம் வேதநெறி, ஆத்மசாதனை, புனித வாழ்க்கை, இவற்றைக் கவனித்து, அவரை வணங்கி சரணடைய வேண்டும். இது தான் ஸாதகனுக்கு மேன்மையைத் தரும்.

५०. अंतरी शुद्ध ब्रह्मज्ञान। बाह्य निष्ठेचे भजन।  
तेथें बहु भक्तजन। विश्रान्ति पावती ॥ 129 ॥

இதயத்திலே ஆத்ம அநுபவம், வெளியிலே பகவன் நாம கீர்த்தனம், அதிலே லயம். இத்தகைய ஆசார்யன் திருவடிகளில் பக்தர்கள் கூடுவார்கள்.

தசகம் 5. ஸமாஸம் 3. சிஷ்ய இலக்கணம்.

९. सेत पेरिलें आणी उगबलें। परन्तु निगेविण गेलें।  
साधने विण तैसे जालें। साधकांसी ॥ 130 ॥

விதை விதைத்தாயிற்று. பயிர் வளர்ந்து விட்டது. ஆனால் தொடர்ந்து பராமரிப்பு இல்லாததால் - பயிர் அழிந்தது. அது போல குரு உபதேசித்து விட்டார். சீடன் கேட்டுக் கொண்டு விட்டான். தொடர்ந்து சாதனை புரியாவிட்டால் ஸாதகன் முன்னேறமாட்டான்.

१६. सदुरुचेनि असच्छिष्य पालटे। परंतु संच्छिष्ये असदुरु न पालटे।  
कांजे थोरपण तुटे। म्हणोनियां ॥ 131 ॥

ஸத்குரு பாமர சீடனைத் தேற்றி விடுவார். ஆனால் சிறந்த சீடன் கூட ஸித்தி பெறாத குருவினால் தேறி விட முடியாது. ஏனெனில் சித்தி பெறாத குரு - தன் அஹந்தை படாடோபம் கொண்டு சிறந்த சீடனைச் சீண்டுவார்.

२२. शिष्य पाहिजे साक्षेपी विशेष। शिष्य पाहिजे परम दक्ष।  
शिष्य पाहिजे अलक्ष। लक्षी ऐसा ॥ 132 ॥

சிஷ்யனிடம் ச்ரத்தை இருக்க வேண்டும். உபதேசத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்ற மதி நலம் இருக்க வேண்டும். ஊன்றி



கவனிக்கின்ற சீடன் தான், அறிய முடியாத விளக்கத்தை பெற முடியும்.

२९. शिष्य असावा सात्त्विक । शिष्य असावा भजक ।  
शिष्य असावा साधक । साधनकर्ता ॥ 133 ॥

சீடன் ஸாதுவாக இருந்தால் மட்டும் போதாது. பஜனை பண்ணுகிறவனாக மட்டும் இருந்தால் போதாது. எப்போதும் குருவின் உபதேசத்தின் படி ஸாதனை புரிந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

८१. दीर्घसूत्री कृतप्र पापी । कुकर्मी कुतर्की विकल्पी ।  
अभक्त अभाव शीघ्रकोपी । निष्ठुर परघातक ॥ 134 ॥

ஆசார்ய உபதேசத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல் அவர் சொன்னது சரிதானா ? என்பதை மற்றவரிடமும், மற்ற நூல்களிலும் ஆராய்ந்து கொண்டே இருப்பவன். உபதேசித்த குருவினிடம் செய்நன்றி அற்றவன். பாப எண்ணங்கள் உள்ளவன். கோணல் கட்சி பிடிப்பவன். கெட்ட பழக்கம் உடையவன். உபதேசத்திற்கு மாற்றுக் கருத்து சொல்பவன். குருவிடம் பக்தி அற்றவன். குருவின் உள்ளப் பாங்குத் தெரியாதவன். முன்கோபி. எதிர்த்துப் பேசுபவன். கேட்டுக் கொண்ட பரதத்துவத்தையே இகழ்பவன். இப்படிப்பட்ட சீடன் உருப்படமாட்டான்.

தசகம் 5. ஸமாஸம் 4. உபதேசம்.

குருதேவரிடம் மந்திர உபதேசம் பெறுவது ஒரு வழி. ஞான உபதேசம் பெறுவது மற்றொரு வழி.

இந்த ஸமாஸத்தில் - எத்தனை விதமான மந்திரங்கள் என்னென்ன பயன் பெறுவதற்காக உபதேசம் பெற்று ஜபித்துப் பயன் பெறலாம் என்று நூற்றுக்கணக்கான மந்திர வகைகளைக் கூறுகிறார். ஒரு எச்சரிக்கையும் செய்கிறார்.

३१. ऐ से उपदेश अनेक । परी ज्ञाने विण निरर्थक ।  
ये विषयी असे येक । भगवद्वचन ॥ 135 ॥

இவ்விதம் பல உபதேசங்கள் உண்டு. இவையெல்லாம் பரம் பொருள் பற்றிய ஞானமில்லாவிடில் - பிரயோஜனம் இல்லை. இவ்விஷயத்தை பகவானே கூறுகிறார்.

नानाशास्त्रां पठेल्लोको नानादैवत पूजनं ।  
आत्मज्ञानं विना पार्थ सर्वं कर्म निरर्थकम् ॥

ஒருவர் பல சாஸ்த்ரங்களைப் படிக்கலாம். பல தெய்வங்களை உபாஸிக்கலாம். அர்ஜுன ! ஆத்ம ஞானம் பெறாமல் இவை அத்தனையும் வீணே.

தசகம் 5. ஸமாஸம் 5. பல விஷயங்கள் பற்றிய அறிவு.

உலகில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் அநந்தம். அவற்றைப் பற்றிய நூல்களும் அநந்தம். ஆனால் ஆத்ம ஞானம் பெறாவிட்டால் அத்தனையும் வீணே.

१. जंब ते ज्ञान नाही प्रांजळ । तंब सर्व कांही निर्फळ ।  
ज्ञानरहित तळमळ । जाणार नाही ॥ 136 ॥

எத்தனை படித்தாலும் உள்ளத்தில் அமைதி கிடைக்காவிடில் அத்தனையும் வீணே. குழப்பம் தீரவேதீராது ஆத்மஞானம் பெறாவிடில்.

தசகம் 5. ஸமாஸம் 6. பேரறிவு.

१. ऐक ज्ञानाचे लक्षण । ज्ञान म्हणजे आत्मज्ञान ।  
पाहावे आपणासि आपण । या नांव ज्ञान ॥ 137 ॥

ஞானத்தின்தாற்பார்யம் இது தான். ஞானம் என்ற சொல் ஆத்ம ஞானத்தை மட்டுமே குறிக்கும். நான் யார் ? என்ற கேள்விக்கு விடையாக பரமாத்மாவின் அம்சமே நான். அவரைத் தவிர வேறு இருக்கையில்லை. இந்த அநுபவமே ஞானம்.

२६. सिद्ध मुनी महानुभाव । सकाळांचा जो अन्तर्भाव ।  
जेणे सुखें महादेव । दुल्लत सदा ॥ 138 ॥

ஸித்தர்கள் இந்த அநுபவம் பெற்றவர்கள். அவர்கள் மஹாநுபாவர்கள். அவர்கள் முன்னிலையே ஆர்வமுள்ளவர்களுக்கு அந்த அநுபவத்தினால் அமைதி கிடைக்கும். எல்லா உயிர்களிலும் அந்தர்யாமியாக மறைந்திருக்கும், மஹாதேவனான ஸ்ரீ ராமன் ஆனந்த வெள்ளத்தில் துள்ளுவான்.

३७. त्या वेदांतापरतै कांहीं । सर्वथा श्रेष्ठ नाहीं ।  
जे थें वेदगर्भ सर्व ही । प्रगट जाला ॥ 139 ॥

வேதாந்தக் கருத்துகள் தவிர வேறு எதிலும் ஆனந்தம் மிகையாகக் கிடைக்காது. வேதங்களின் உள்ளார்ந்த தாத்பர்யமே அதில் தான் முடிகிறது.

४८. दृश्य पदार्थ आदतां । आपणहि नुरे तत्त्वतां ।  
ऐक्यरूपे ऐक्यतां । मुक्तीच आहे ॥ 140 ॥

கண்களால் காணப்படுகின்ற தோற்றம் மறைந்தால் ஜீவன் கூட தனிமையை இழந்து பரத்தில் லயமடையும். லயம் தான் ஞான வடிவம்.

தசகம் 5. ஸமாஸம் 7. உலகியல் பிணைப்பு.

२. ऐक तयांचे लक्षण । चत्वार ते कोण कोण ।  
बद्ध मुमुक्षु साधक जाण । चौथा सिद्ध ॥ 141 ॥

உலகில் நான்கு வித மனிதர்கள் உண்டு. (1) உலகியலில் கட்டுண்டவர்கள் (2) இதிலிருந்து விடுதலை பெறுவோம் என்று விரும்புவர்கள் (3) அதற்காக சாதனை புரிபவர்கள் (4) ஸித்தர்

१०. न कळे सारासार विचार । न कळे स्वधर्म आचार ।  
न कळे कैसे परोपकार । दान पुण्य ॥ 142 ॥

உலகியலில் இருந்து தப்ப வேண்டுமென்று எதிர்நீச்சல் போடாமல், அந்த வெள்ளத்தில் இழுபட்டுப் போகிறவர்கள்.

எது தேவை எது தேவையற்றது என்ற விவேகமில்லாதவர்கள் நமக்கு கடமைகள் உண்டு என்ற கருத்தே இல்லாதவர்கள். பிறருக்கு உபகாரம் செய்ய வேண்டும் என்ற நினைவே இல்லாதவர்கள். தானம் புண்பச் செயல் இவற்றின் அருமையான பயன் அறியாதவர்கள்.

१६. न कळे कैसे तें बंधन । न कळे मुक्तीचें लक्षण ।  
न कळे वस्तु विलक्षण । या नाव बद्ध ॥ 143 ॥

உலகியலில் நாம் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்வே அற்றவர்கள். இதிலிருந்து விடுதலை பெறலாம் என்ற ஊக்கமே இல்லாதவர்கள். நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியாத பேரானந்தம் தானாகவே கிடைக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள். இவர்கள் தான் உலகியலில் பிணைப்புண்டவர்கள்.

१७. न कळे शास्त्रार्थ बोलिला । न कळे निजस्वार्थ आपुला ।  
न कळे संकल्पे बांधळा । यानाव बद्ध ॥ 144 ॥

பேரநுபவம் பெற்ற மஹான்கள் இத்தனை சாஸ்த்ரங்களை எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்களே! அவற்றில் என்ன தான் சொல்லியிருக்கிறது என்று அறிய விரும்பாதவர்கள். நமக்கு எது மேன்மை தரும் ? என்ற ஆலோசனையே இல்லாதவர்கள். ஏதோ ஒரு நல்ல காரியத்திலாவது முனைந்து ஈடுபடாதவர்கள். இவர்கள் தான் பிணைப்பட்டவர்கள்.

४७. तीर्थ यात्रा दान पुण्य । भक्ति कथा निरूपण ।  
मंत्र पूजा जप ध्यान । सर्वही द्रव्य दारा ॥ 145 ॥

பணம் பணம் என்று சேர்த்துக் கொண்டே போகிறோமே ! அதன் பயன் என்ன ! ஒரு கேஷத்ரத்திற்கு போய் ஸ்வாமி தர்சனம் செய்வோமா ? பாகவதர்களை அழைத்து ராம நாம பஜனம் செய்யச் சொல்லிக் கேட்டு ஆனந்தப் படுவோமா ? ஹரிகதை ஏற்பாடு பண்ணி பக்தர்களுடன் கூட உட்கார்ந்து

கேட்போமா ? பணத்தை மறந்து பகவன் நாம மந்திரம்  
ஒதுவோமா ? பகவானுக்கு பூஜை செய்வோமா ? ஜபம்  
செய்வோமா ? த்யானம் பெறுவோமா ? தானம்  
கொடுப்போமா ? புண்ய கர்மங்களில் பணம் செலவழிக்கச்  
செய்வோமா ? இவையெல்லாம் தானே நாம் பணம்  
குவித்தற்கு பிரயோஜனம் - என்று சிந்திக்கமாட்டார்கள்.

தசகம் 5. ஸமாஸம் 8. மோக்ஷம் அடையவிரும்புவன்.

४. जाला प्रपंजी उदास । मनै घेतला विषयत्रास ।  
महणै आतां पुरे सोस । संसारीं चा ॥ 144 ॥

மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன் குடும்பத்தில்  
ஒட்டுதல் இல்லாமல் சிற்றின்ப ஆசைகளிலிருந்து மனம்  
கசந்து உலகத்திற்கு உழைத்ததெல்லாம் போதும் என்று ஒதுங்கி  
விடுவான்.

१३. पूर्वपाप बोदविले । मज कांहीच नाही घडले ।  
मन अह्माटी पडिलें । सर्वकाळ ॥ 145 ॥

முன் வினைப் பாபங்கள் மூள்கின்றன. எனக்கு எந்த  
வழியும் கிடையாது. மனது பல குழப்பங்களால் சிக்கி  
உள்ளது எப்போதுமே.

१४. नाही कष्टविलें शरीर । नाही केला परोपकार ।  
नाही रक्षिल आचार । काममदें ॥ 146 ॥

நான் உபவாஸ வ்ரதங்களால் உடலை வருத்திக்  
கொள்ளவில்லை. பிறருக்கு உபகாரம் செய்ததில்லை  
குலவழக்க ஆசாரங்களைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை.  
ஆசையும் திமிரும் தான் மேலிட்டு நிற்கிறது.

२०. पोटी धरूनि अभिमान । शब्दी बोले निरभिमान ।  
अन्तरीं वांछुनियां धन । ध्यानस्त जालों ॥ 147 ॥

உள்ளத்திலே கர்வம். பேச்சிலே எளிமையான நடப்பு  
உள்ளூரச் செல்வத்திலே பற்று. த்யானம் செய்யவாவது ?

२३. ऐसा पोटी प्रस्तावला । निरूपणें पालटला ।  
तोची मुमुक्षु बोलिला । ग्रन्थान्तरीं ॥ 148 ॥

இப்படியெல்லாம் உணர்ந்து வருத்தப்படவேண்டும்.  
ஹரிகதா சொற்பொழிவு கேட்டு உள்ளம் திருந்த வேண்டும்.  
இந்த நூலில் அத்தகையவன் மோக்ஷ தாகம் உடையவன்  
என்று ஏற்கப்படுகிறான்.

३१. म्हणे मी आळसी अंगचोर । म्हणे मी कपटी कातर ।  
म्हणे मी मूर्ख अविचार । या नाव मुमुक्षु ॥ 149 ॥

அவன் தன்னை தானே, சோம்பேறி, ஒன்றுக்கும்  
உதவாதவன், கபடமுள்ளவன், கோழை, முட்டாள,  
விவேகமில்லாதவன் என்று கூறிக்கொள்வான்.

३५. म्हणे मी काय आपस्वार्थी । म्हणे मी काय अनर्थी ।  
म्हणे मी नव्हे परमार्थी । या नाव मुमुक्षु ॥ 150 ॥

தன்னை தன்னலக்காரன், பயங்கரமானவன் ஆன்மீக  
சீரத்தை அற்றவன் என்றெல்லாம் மோஹ விரும்பி சொல்லிக்  
கொள்வான்.

४२. ज्यांचे थोरपण लाजे । परमार्थाकारजे झिजे ।  
संतापाई विश्वास उपजे । या नाव मुमुक्षु ॥ 151 ॥

தன் பெருமையில் வெட்கப்படுவான். வெளியே  
காட்டிக் கொள்ளமாட்டான். உண்மையைத் தெரிந்து  
கொள்ளத் துடிப்பான். ஸாதுக்களிடம் நம்பிக்கையும்  
மதிப்பும் கொள்வான். அவன் தான் மோக்ஷ விரும்பி.

தசகம் 5. ஸமாஸம் 9. ஸாதக இலக்கணம்.

४. उपदेशिले आत्मज्ञान । तुटलें संसारबंधन ।  
दृढनेकारणें करी साधन । या नांव साधक ॥ 152 ॥

தக்க சீடனுக்கு ஆத்ம ஞானத்தை உபதேசிப்பா..  
குடும்ப பந்தங்களில் சிக்கமாட்டார். தனது ஸாதனைகளை  
மேலும் மேலும் வலுப்படுத்திக் கொள்வார் ஸாதகர்.

१३. असत् क्रिया ते सोडिली । आणी सत्क्रिया ते वाढविली ।  
स्वरूपस्थिती बलावली । या नाव साधक ॥ 153 ॥

தகாத செயலில் இறங்கமாட்டார். தார்மிகச் செயல்களை  
ஊக்கத்தோடு செய்வார். ஆத்ம நிலை என்ற தனித்த நிலையை  
வலுப்படுத்திக் கொள்வார் ஸாதகர்.

२०. जेथें मनचि मावळे । जेथें तर्कची पांगुळे ।  
तेंचि अनुभवा आणीबलें । या नाव साधक ॥ 154 ॥

நினைவினால் மனது கூட எட்ட முடியாத எந்த  
விஷயத்தில் கார்ய காரணங்கள் விசாரணைக் கூட செல்லுபடி  
ஆகாதோ அந்த வஸ்து எவனுக்கு அனுபவத்தில் கிடைத்து  
விடுகிறதோ அவன் ஸாதகன்.

२७. पुढे जन्मनीचा सेवटी । आपली आपणा अखंड भेटी ।  
अखंड अनुभवीं व्याची दृष्टि । या नाव साधक ॥ 155 ॥

புலன்களைக் கொண்டு அனுபவிக்கின்ற, மனது என்பதே  
இல்லாத படி, ஆத்மா தானாகவே பரமாத்மாவிடம் ஒன்றி  
விடுகிற போது எவனுக்கு ஓர் அனுபவம் மட்டும்  
தெளிவடைகிறதோ அவன் ஸாதகன்.

तिरस्कार तो चिरडिला । द्वेष खिरदुनि सांडिला ।  
विषाद अविषादे घातला । पायांतळी ॥ 156 ॥

யாரையும் உதாசீன புத்தியோடு பார்ப்பதில்லை.  
எவரையும் வெறுப்பதில்லை. வருத்தம் உற்சாகமாக மாறி  
விடுகிறது. அந்த நிலை பெற்றவன் ஸாதகன்.

५०. कोपावरी घालणें घातलें । कापटय अंतरीं कुटिले ।  
सख्य आपुलें मानिलें । विश्वजनीं ॥ 157 ॥

கோபத்தை அடக்குவார். கபடத்தை மனதிலிருந்து  
துடைத்து விடுவார். உலகத்திலுள்ள எவரிடமும் தோழமை  
கொள்வார்.

தசகம் 5. ஸமாஸம் 10 லட்சியத்தை எட்டிவிட்டவனின்  
நிலை.

१४. कर्ममार्गं संशये भरला । साधनीं संशय काळवला ।  
सर्वामधे संशय भरला । साधु तो निःसन्देह ॥ 158 ॥

நாம் செய்கிற காரியம் சரிதானா ? ஸாதனையில்  
முன்னேற்றம் பெறுகிறோமா ? நம்மைப் போல ஸாதனை  
செய்பவர்கள் இப்படித் தான் நடந்து கொள்கிறார்களா ?  
என்றெல்லாம் ஸந்தேஹமே வராது. ஏனெனில் வெற்றியின்  
சிகரத்திற்கு வந்து விட்டோமே.

२७. म्हणोनि संदेहरहितज्ञान । निश्चयाचें समाधान ।  
तेंचि सिद्ध पुरुषासे लक्षण । निश्चयेंसी ॥ 159 ॥

ஸித்த புருஷன் பெற்றுவிட்ட ஞானம் ஐயமற்றது.  
ஏனெனில் அது அனுபவம் அல்லவா ? அந்த நிச்சயத்தினால்  
த்ருப்தி ஏற்படுகிறதே. இது தான் ஸித்த புருஷனின்  
தீர்மானமான இலக்கணம்.

३४. पूर्वपक्षेसी आणि सिद्धान्त । पाहावा प्रकृती चा अंत ।  
मग पावावा निवांत । निश्चयो देवाचा ॥ 160 ॥

இப்படி இருக்கலாமோ - என்று மாற்று அபிப்பிராயம்  
இருந்தாலல்லவா முடிவு வேறுபடும். ஸித்த புருஷனுக்கு  
அந்த நிலையில் வெளி உலகமே அற்றுப் போய்விடுமே.  
அசைக்க முடியாத நிச்சயம் விளங்கும்.

३८. आत्मबुद्धी निश्चयाची । ते चि दशा मोक्षश्रीची ।  
अहमात्मा हे कधीं ची । विसरो नये ॥ 161 ॥

ஆத்மா என்ற சொல்லுக்கு விழுங்கி ஏப்பம் விட்டவன் என்று பொருள். அந்த உறுதி வந்தாயிற்றே. அது தான் முக்தி நிலை. நான் என்பது ஆத்மா தான். இது மறக்கவே மறக்காது. அவர் ஜீவன் முக்தர்.

தசகம் 6. ஈச்வரன் எங்கே ?

ஸமாஸம் 1. ஈச்வரனைத் தேடுவோம்.

முன் தசகத்தில் பரமாத்மவம் பற்றிய விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டன. இந்த தசகத்தில் ஈச்வரத்தத்துவம் பற்றி பேசப்படுகிறது.

३. म्हणोनि ज्यास जेयें राहाणे । तेणेत्या प्रभूची भेटी घेणें ।  
म्हणजे होय श्लाघ्यवाणे । सर्व कांही ॥ 162 ॥

ஒருவன் எங்கேயாவது ஒரு கிராமத்தில் வாழப்போகிறான் முடிவில் என்ன செய்கிறான் ? அந்த ஊர் தலைவரைச் சந்திக்கிறான். அதனால் அவனுக்கு ஸ்தானமும் பெருமையும் கிடைக்கிறது.

६. त्यास न भेटतां त्याचे नगरीं । राहातां धरितीळ वेगारी ।  
तेथें न करितां चोरी । अंगी लगे ॥ 163 ॥

அந்த ஊர் தலைவரை சந்திக்காமல் அந்த ஊரில் வாழ்ந்து மூட்டை தூக்கிப் பிழைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் - நீ திருடாவிட்டாலும் - யாராவது திருட்டுப் பட்டம் கட்டி விடுவார்கள். தலைவரை முதலில் சந்தித்திருந்தால் இந்த இன்னலில் இருந்து நீ மீள முடியும்.

९. राष्ट्रचा प्रभु तो राजा । बहुराष्ट्र तो महाराजा ।  
महाराजा चाही राजा । चक्रवर्ती ॥ 164 ॥

சின்ன தேசத்தை ஆள்பவன் ராஜா - பல தேசங்களை ஆள்பவன் மஹாராஜா - மஹாராஜாக்களை ஆள்பவன் சக்ரவர்த்தி.

१२. ब्रह्मा विष्णु आणि हर । त्यांसी निर्मिता तोचि थोर ।  
तो वोळखावा परमेश्वर । नाना यत्नै ॥ 165

அது போல உலகைப் படைத்தவர் பிரம்மா, காப்பவர் விஷ்ணு, தனக்குள் ஒடுக்கிக் கொள்பவர் ஹரன். இம்மூவருக்கும் மேலே பரமாத்மா. அவர் தான் பிரம்மாண்டத்தையே இயக்கி ரட்சிக்கிறார்.

१७. चलेना ढलेना देव । ऐसा ज्याचा अंतर्भाव ।  
तोचि जाणिजे महानुभाव । संत साधू ॥ 166 ॥

பரமாத்மா அசைவதில்லை. மாறுவதில்லை. நமுவதில்லை. இதை மனதார எவன் நம்புகிறானோ அவன் தான் பேரநுபவம் பெற்றவன், முனிவன், ஞானி.

२३. येवं पोट भरावयाची विद्या । तयेसी म्हणो नये सद्विद्या ।  
सर्वव्यापक वस्तु सद्या । पाविजें ते ज्ञान ॥ 167 ॥

இந்தப் படிப்பு தான் வாழ்வை உயர்த்துகிறது. ஆனால் இதுவே படிப்பின் முடிவல்ல. இந்த ஜீவிதத்திலேயே எங்கும் நிறை பரம்பொருளை அநுபவபூர்வமாக உணர்வது தான் உயர்ந்த ஞானம்.

२९. अबद्धापासीं गेला अबद्ध । तो कैसेनि होइल सुबद्ध ।  
बद्धास भेटता बद्ध । सिद्ध नव्हे ॥ 168 ॥

ஒரு கிறுக்கன் மற்றொரு கிறுக்கனைக் கண்டான் இருவரும் பேசி பண்புள்ள மனிதர்கள் ஆவார்களா ? அது போல ஸம்ஸாரத்தில் திளைப்பவன் மற்றொரு ஸம்ஸாரியிடம் பேசினால் ஸித்த புருஷர்கள் ஆக முடியாதே.

३१. याकारणे ज्ञाता पाहावा । त्याचा अनुग्रह घ्यावा ।  
सारासार विचारें जीवा । मोक्ष प्राप्त ॥ 169 ॥

ஆகவே கற்றுத் தேர்ந்த விவேகியை அணுகி, அவரிடம் உபதேசம் பெற்றால் எது நிஜம் ? எது நிழல் என்பது புரிந்து மோக்ஷத்தை அடைவான்.

தசகம் 6. ஸமாஸம் 2. பரப்ரஹ்ம நிலை

9. सकळ सृष्टीचे रचना । ते हे पांचभूतिक जाणा ।  
परं तु हे तगेना । सर्वकाळ ॥ 170 ॥

அகில உலகின் அமைப்பு ஐம்பெரும் பூதங்களால் ஆனது. ஆனால் அது என்றும் நிலைத்து நிற்காது.

9. येही हे पाहातां भूते । देव कैसे म्हणावे त्यातें ।  
भूत म्हणतां मनुष्यातें । विषाद वाटे ॥ 171 ॥

இந்த ஐம்பெரும் பூதங்களை பகவான் என்று நினைக்க முடியுமா? இந்த பூதத்தை "பூதம்பார்" என்று ஒரு மனிதனைக் காட்டிக் கூறினால் இப்படி அழைத்தற்காக அவன் வருந்துவானே.

22. जे उमजेना ते उमजावे । जें दिसेना ते पाहावे ।  
जें कळेना तें जाणावें । विवेकवलें ॥ 172 ॥

எதை அறிய முடியாதோ அதை அறிந்து கொள். எதைக் காண முடியாதோ அதைக் கண்டு கொள். மனத்தெளிவினாலும் விவேகத்தினாலும் - எதனை எது தொடர்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள். எந்த அறிவினால் ப்ரம்மத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று தெரிந்து கொண்டு அதைத் தேடு.

39. आपणास निवेदावें । आपण विवेके नुरावें ।  
आत्म निवेदन जाणावें । यां चें नाव ॥ 173 ॥

'நான் ப்ரஹ்மம் தான். ப்ரஹ்மம் நான் தான், என்று உனக்கே சொல்லிக் கொள். நான் என்பது தலை தூக்காதவாறு பார்த்துக் கொள். இப்படித் தன்னை பரமாத்மாவிடம் ஸமர்ப்பித்து ஒன்றிவிடுவதே முக்தி.

தசகம் 6. ஸமாஸம் 3. மாயை தோன்றுவது.

21. आत्म्यासारिखें येक असावें । मां ते दृशंतासि द्यावे ।  
दृशंतासिं समजावें । कैसे तरी ॥ 174 ॥

ஆத்மா என்ற ஒன்று இருக்கத் தான் வேண்டும் - என்று உறுதி கொண்டு - அதற்கு ஒரு உதாஹரணத்தைத் தேட வேண்டும். ஏதோ ஒரு சத்தம் கேட்கிறது. அது எங்கிருந்து வருகிறது ? என்று தேடுகிறாப் போலத் தேடினால் ஆத்மாவுக்கு விளக்கம் கிடைத்து விடும்.

26. घटापूर्वी आकाश असे । घटामध्ये आकाश भासे ।  
घट फुटतां न नासे । आकाश जैसैं ॥ 175 ॥

குடத்திற்கு வெளியே ஆகாயம் உள்ளதே. குடத்திற்குள்ளே ஆகாயம் உள்ளதே. குடம் உடைந்தால் ஆகாயம் உடைகிறதா? தனியாகத் தெரிகிறதா? ஒரே ஆகாயம் ஆகிவிடுகிறதல்லவா? அப்படித் தான் ஆத்மா - எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. உடல் மரித்தால் ஆத்மா மரிப்பதில்லை பரமாத்மாவில் கரைந்து விடுகிறது.

28. आपणाविणे निर्गुण ब्रह्म । हेंचि निवेदनाचें वर्म ।  
तत्त्वसारिसा गेलाभ्रम । मी तूणणाचा ॥ 176 ॥

ஆகாயத்தைக் காண முடியுமா? ஆகாயத்தைச் சுவைக்க முடியுமா? ஆகாயத்திற்கு மணம் உண்டா? ஆகாயத்தைத் தொட முடியுமா? அது பருப்பொருள் அல்ல. ஆனால் ஆகாயம் இருக்கிறது. எப்படித் தெரிகிறது? சத்தம் கேட்கிறதே! கையோடு கைத் தட்டினால் சத்தம். கையோடு கை தொட்டால் சத்தமில்லை. ஏன்? சத்தத்திற்கு கைத் தட்டு காரணமல்ல. காரணமானால் மெதுவாகத் தட்டும் போது சத்தம் வரவேண்டுமே? வரவில்லையே! இரண்டு கைகளின் இடையே ஆகாயம் இருப்பதால் அது வேகமாகத் தட்டும் போது அடிபடுவதால் ஓசை. அடிபடாமல் தொடும் போது ஓசையில்லை. ஆகவே, ஓசை ஆகாயம் என்ற பொருள்

இருப்பதை விளக்குகிறது. அது போல எங்கும் நிரம்பியுள் ளுசை ஓம்காரம். அது ஆத்மா இருப்பதை விளக்குகிறது. ஞானத்தின் நிலை என்ன ? தனித்தன்மை. ஈஷக் கூடாது. இப்படித் தான் ஆத்மாவை சொல்ல முடியும். ஆகாயத்தில் உள்ள ஒளி பரமாத்மாவினுடையது. வர்ணமற்றது. பிறப்பிடம் அற்றது. அதில் என்னுடையது உன்னுடையது என்ற பேச்செல்லாம் செல்லாது.

தசகம் 6. ஸமாஸம் 4. ப்ரஹ்ம சோதனை.

பரப்ரஹ்மம் - என்றுமுள்ளது. அதற்கு வயது கிடையாது. கால அளவினால் அதன் ஆரம்பத்தையோ முடிவையோ கூறமுடியாது. ஏனெனில் காலம் என்பதே - பின்னால் அந்த பரப்ரஹ்மம் பிரபஞ்சத்தைப் படைப்போம் - என்று எந்தக் கணம் நினைத்ததோ அந்தக் கணத்தில் பிறந்தது. பிரபஞ்சம் அழியும் போது காலமும் முடிந்து விடுகிறது. இந்த ஆரம்பத்திற்கும் முடிவுக்கும் முன்னாலும் பின்னாலும் பரப்ரஹ்மம் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது.

ப்ரபஞ்ச நிர்மாணக் கணம் ஆரம்பித்து கணம் நிமிஷமாகி - அது நாழிகையாகி, நாளாகி, மாதமாகி, வருஷங்களாகி, பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் யுகங்களாகி, அவை க்ருதம், த்ரேதா, த்வாபரம், கலி, என்ற நான்கு யுகங்களாகி - பல நான்கு யுகங்கள் மந்வந்தரங்களாகி அந்த மந்வந்தரங்களிலே - ஏழாவது வைவஸ்தமந்வந்தரம் - அதில் இருபத்தி ஏழு நான்கு யுகங்களாகி, இப்பொழுது இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகங்களில் கலி யுகத்தில் - நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். இந்தக் கால அளவையும் அவற்றில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளோ விகாரங்களோ மாறி மாறி வருவதையும் இந்த நான்காவது ஸமாஸத்தில் ஸமர்த்தர் கூறிவிட்டு மேலே சொல்கிறார்.

२२. नांव रूप स्थानमान । हा तौ अवघाचि अनुमान ।

तथापी होईल निदान । ब्रह्मप्रलयी ॥ 177 ॥

பெயர் உருவம் இடம் மதிப்பு இவையெல்லாமே கற்பனை தான். அதனால் ஓரளவு அநுமானிக்கலாம். இவையெல்லாம் மஹாபிரளத்தில் மறைந்து விடும்.

२३. ब्रह्मप्रळया वेगळें । ब्रह्म नामरूपा निरालें ।

ब्रह्म कोणि येका काळें । जैसे तैसे ॥ 178 ॥

பரப்ரஹ்மம் பிரளயத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. பெயர் தோற்றங்களில் அகப்படாதது. முன்னும் பின்னும் என்றும் பரமாத்மாஸ்வரூபம் ஞானவடிவானது. ஆநந்த மயமானது.

தசகம் 6. ஸமாஸம் 5. மாயா.

பரப்ரஹ்மம் அடிப்படை அறிவுக்கு எட்டாதது. அதன் தோற்றம் மாயை. தற்கால உவமையாக ஒன்று சொல்லலாம். Laptop அதன் ஒரு மூலையில் தடவினால் அகில உலகத்தின் - எல்லாக் காட்சிகளும் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் காணலாம். அந்த Laptopன் உள்ளே ஒரு நுணுக்கமான கருவி இத்தனையும் வெளியே கொண்டு வருகிறது.

२५. माया लक्ष ब्रह्म अलक्ष । माया साक्ष ब्रह्म असाक्ष ।

माये मध्ये दोनि पक्ष । ब्रह्मी पक्षचि नाही ॥ 179 ॥

மாயையில் விளையாட்டைப் பார்க்கிறோம். அதற்கு காரணமான ப்ரஹ்மம் புலனாகாது. மாயையே இத்தனை இந்திரியங்களை ஏவிக் கொண்டு, ஆனால் தான் ஸாக்ஷியாக வேடிக்கைப் பார்க்கிறது. ப்ரஹ்மம் பார்ப்பது கூட இல்லை. மாயைக்கு இரு பக்கங்கள் உண்டு. ஒரு பக்கம் ஸத்யம், மறுபக்கம் மாயை - மாயை ஸத்யத்தின் தோற்றம் - ஸத்யம் மாயைக்குக் காரணம் - ஒரு தாம்புக் கயிற்றின் துண்டு, பாதையில் கிடைக்கிறது. அது பாம்பாகத் தோன்றுகிறது. பாம்பாக மாறவில்லை. கயிறாகவே தான் இருக்கிறது. ஆனால் பாம்பாகப் பார்த்தது நாம் பயப்படுகிறோம். கயிறென்று தெரிந்தால் பயப்படுவோமா ? ஆகவே மாயையினால் ஏற்பட்ட தோற்றத்தை ஸத்யமென நினைத்து - நாம் உலகில் அல்லல் படுகிறோம். உண்மையின் அநுபவம் கிடைத்து

விட்டால் - மயக்கமே இல்லை. ஆனந்தம் தான். இந்-  
உதாஹரணத்தில் பாம்பு மாயை என்ற நாணயத்திற்கு இரண்டு  
பக்கங்கள். ஒரு பக்கத்தில் ஸத்யமான கயறு. மறுபக்கத்தில்  
தோற்றமான பாம்பு. அது போலத் தான் ப்ரபஞ்சம் என்ற  
மாயைக்கு ஒரு புறம் ஸத்யமான பரப்ஹ்மம் - மறுபுறம்  
தோற்றமான ப்ரபஞ்சம். ப்ரபஞ்ச மாயை தெரியும் போது -  
ஸத்யமான ப்ரஹ்மம் தெரிவதில்லை. ப்ரபஞ்சம் தான்  
தெரிகிறதே. அதற்குக் காரணமான மாயை பின்னணியில்  
மறைந்திருக்கிறது. இந்த மாயையில் இரு பக்கங்கள் உண்டு.  
ஸத்யத்திற்கு மறுபக்கமே கிடையாது.

१८. माया घडे ब्रह्म घडेना। माया पडे ब्रह्म पडेना।  
माया विघटे ब्रह्म विघडेना। जैसै तैसै ॥ 180 ॥

மாயை தோற்றமளிக்கிறது. ப்ரஹ்மம்  
தோற்றமளிக்காது. மாயை மறைகிறது - ப்ரஹ்மம்  
மறைவதில்லை. மாயை மாறுகிறது - ப்ரஹ்மம்  
மாறுவதில்லை. அது உள்ளபடி இருக்கிறது.

२३. आतां असो हा विस्तारा। चालत जाते सचराचर।  
तितुकी माया परमेश्वर। सवाह्य अभ्यन्तरी ॥ 181 ॥

மாயையின் விஸ்தாரம் தான் சராசரமெல்லாம். அதற்கு  
அப்பால் ஈச்வரன். அவன் உள்ளே கயிறாகவும் - வெளியே  
பாம்பாகவும் இருந்து பிரபஞ்சத்தை ஸத்யம் போல  
ஆட்டிப்படைக்கிறான்.

தசகம் 6. ஸமாஸம் 6. படைப்பு.

411. ப்ரபஞ்சப் படைப்புக்கு முன்பே ப்ரஹ்மம் உண்டு.

४. जीव भूतःसनातनः। ऐसै गीतै चें वचन।  
येणे वाक्यें सत्यपण। सृष्टीस आलें ॥ 182 ॥

நாம் பிறந்த உடனே, நம் முன்னே தாயார், தந்தை,  
தமையன், அக்கா, மாமா, அதை - என்று பந்துவாக்கம்

கூடுகிறது. நாம் வளர வளர இந்த குடும்ப பந்தம் வலுக்கிறது.  
இவர்கள் என் பிள்ளைகள், என் தம்பி, என் மருமகள் - என்று  
ஒட்டிக் கொண்டு நாம் வஸதியாக இருந்தால் - தம் தேவைக்கு  
நம்மை உபயோகப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். நமக்கு  
வஸதியில்லையானால் - நாம் அவர்களோடு  
ஒட்டிக்கொண்டால் - மெதுவாக நம்மை  
ஒதுக்கிவிடுகிறார்கள். இது தான் வெளியுறவினர்களின் நிலை.  
ஈச்வரனுக்கும் நமக்கும் என்ன உறவு ? நமக்குக் கஷ்டம்  
வந்தால் 'ஸ்வாமி காப்பாற்றும்' என்று அணுகுகிறோம்.  
நமக்கு பவிஷா வந்துவிட்டால் அவனை மறந்துவிடுகிறோம்.  
ஆனால் பகவான் என்ன சொல்கிறான் தெரியுமா ? அவன்  
கெட்டவனா ? நல்லவனா ? பாபாத்மாமாவா ?  
புண்யாத்மாவா ? பக்தனா ? பகைவனா ? என்று பாகுபாடு  
செய்வதில்லை. என்ன சொல்கிறார் ? ஜீவன் என்னுடையவன்  
ஐயா ! என்னுடைய அம்சம் ஐயா ! இன்று நேற்றல்ல  
பிரபஞ்சம் உண்டான நாளாக - என்னுடைய பகுதியாகவே  
இருந்தாலும், தன்னிச்சையாலே என்னை விட்டுப் பறந்து  
உலகில் அல்லல் பட்டு, பிறகு குரு கடாட்சத்தினால் ஞானம்  
பெற்று என்னிடம் வந்து ஒட்டிக் கொள்கிறான். ममैवांशो  
जीवलीके जीव भूतः सनातनः ஈச்வரன் என்றுமே 'அவன் என்  
அம்சம் தான்' - என்று கூசாமல் உறவு கொண்டாடுகிறான்.  
இந்த க்ருபையை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்தப்  
பார்வையில் ப்ரபஞ்சமே ஸத்யமோ என்று தோன்றும். ஊனக்  
கண்ணுக்குத் தெரிவதெல்லாம் அழிவது தான். यद् दृष्टं तत् नष्टम्  
இதுவும் பகவானின் சொல் தான்.

११. चन्द्र चूडा चे वचन। सदुरु चे उपासन।  
गुरुगीता निरूपण। बोलिळें हरें ॥ 183 ॥

ஆதம்பந்துவை நினைவு மறக்காமல் இருக்க  
வேண்டுமானால் - நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் ?  
புண்யக்ஷேத்ரங்கள் தோறும் கோயில் கொண்டிருக்கின்ற  
பெருமானை தர்சனம் செய்ய வேண்டும். யாத்திரை திட்டம்



போட ஆரம்பித்தவுடனேயே அவன் நினைவு தொடருமே. இதைத் தான் குரு கீதையில் சந்திர சேகரனான (மூலத்தில் சந்திரகுடன்) பகவான் கூறுகிறார்.

तीर्थे तीर्थे निर्मलं ब्रह्म वृन्दं  
वृन्दे वृन्दे तत्त्वचिन्तानुवादः ।  
वादे वादे जायते तत्त्वबोधः  
बोधे बोधे भासने रामचन्द्रः ॥

புண்ய கேஷத்ரங்களில் எல்லாம் ப்ரஹ்ம ஞானிகள் கூடுவார்கள். ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து தமது பரமாத்ம ஞானத்தை திடப்படுத்திக் கொள்வார்கள். எப்படி ? தாம் படித்த பிரம்ஹ நூல்களையெல்லாம் பரிமாறிக் கொள்வார்கள். அது பற்றி வாதம் புரிவார்கள். அப்போது உண்மை மேலும் தெளிவாக விளங்கும். அந்த தத்வ விளக்கத்தில் ராமசந்த்ரன் பிரகாசிப்பான்.

தசகம் 6. ஸமாஸம் 7. ஸகுண ப்ரஹ்மம்.

ஸமர்த்தர் அழுத்தமாக இந்த ஸமாஸத்தில் தன்னுடைய ராம பக்தியை வெளியிடுகிறார். சாபலில் கோயில் எழுப்பி கும்பாபிஷேகம் செய்த போது பக்த ஜனங்கள் மத்தியிலே எழுந்த பாடல்கள்.

आमुचे कळीं रघुनाथ । रघुनाथें आमुचा परमार्थ ।  
जों समर्थांचाहीं समर्थे । देवां सोडविता ॥ 184 ॥

ரகுநாதன் எமது குல தெய்வம். என்னுடைய தத்தவ தர்சனத் தேடலுக்கு வழிகாட்டி. உலகிலுள்ள ஸமர்த்தர் (செயல்வீரர்)களுக்குள்ளே ஸமர்த்தர். எத்தனையோ தேவர்களைக் காப்பாற்றி இருக்கிறார்.

२८. तरीं आतां ऐसे न करावें । रघुनाथ भजनीं लागावें ।  
तेणेची ज्ञान बोलावें । चळेना ऐसें ॥ 185 ॥

'இந்த உடல் தான் நான்' என்ற எண்ணம் இன்னும் உன்னிடம் அழியவில்லை. உன்னுடைய ஞானமோ, ராம நாம கீர்த்தனமோ அதைத் துளைக்கவில்லை. ஆகவே த்யானம், ஸமாதி, தாரணை என்ற மேல் படிகளில் ஏறாதே. நீ ராம நாம கீர்த்தனம் தொடர்ந்து செய். அவரே உனக்கு ஞானத்தைப் புகட்டுவார். அதில் ஐயம் இருக்காது. குழப்பம் இருக்காது.

३१. रघुनाथ भजनै ज्ञान जाळें । रघुनाथ भजनै महत्व बाढलें ।  
म्हणोनियां तुवां केले । पाहिजे आर्धी ॥ 186 ॥

ராம நாம பஜனத்தினால் என்னிடம் ஞானம் மலர்கிறது. ரகுநாதனை வழிபடுவதாலே - எனக்குப் பெருமை கூடுகிறது. நிஜமாகவே நடக்கிறது. ஆகவே நீயும் முதலில் ராம நாம பஜனை பண்ணு.

३३. रघुनाथ स्मरोनि कार्यकरायें । ते तत्काळचि सिद्धी पावे ।  
कर्ता रामहें असावें । अभ्यंतरी ॥ 187 ॥

ரகுநாதனை நினைத்துக் கொண்டே எல்லாக் கடமைகளையும் ஆற்று. உடனே வெற்றி கிடைக்கும் வெற்றியைத் தருபவன் ராமன் தான். இதை உறுதியாக உன் உள்ளத்தில் பதியவை.

४०. ज्ञानवळे उपासना । आम्हीं भक्त जरी मानूं ना ।  
तरी या दोषाच्या पतना । पावो अभक्त पणें ॥ 188 ॥

ஜீ<sup>4</sup>ஷும் பிரஹ்மமும் ஒன்றே என்ற ஞானம் தான் மோக்ஷத்திற்கு ஒரே வழி. வேறு வழியே கிடையாது. உடனே அந்த வழியிலே போக முடியாது. தெரிந்தால் அல்லவா போகலாம் ! அந்த ஞானம் பெறுவதற்கு உபாஸனை சிறந்த வழி. உபாஸனையென்றால் ராமனை பாவனையினால் - பூஜையால் - நாம கீர்த்தனத்தால் - அணுகுவது. இந்த உபாஸனை பழுத்து ஞான வழியில் கொண்டு சேர்க்கும். பக்தனுக்கு உபாஸனையும் முடியாமல் போகலாம்.

அவனுக்கு ராம நாமம் தான் கதி. அதுவும் முடியாதென்றால் அதோகதி தான். மீளவே முடியாது.

தசகம் 6. ஸமாஸம் 8. கண்ணால் காண்பதுவும் பொய்.

१०. नाना गोपुरीं पुतल्या असती । वक्रांगे वक्र दृष्टी पाहाती ।  
लाघव देखतां भरे वृत्ती । परंतु तेथे त्रिभाग ॥ 189 ॥

கோவில்களின், முன் மண்டபங்களில் பல பெண் பிம்பங்கள் - கலை பரிமானத்தோடு கவர்ச்சியாகச் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் கலை அழகைப் பார்த்து ரஸிகள் சொக்கிப் போகிறார்கள். அவை, வெறும் கல் சுண்ணாம்பு மணலால் ஆனவை தானே. ஆகவே, பிரபஞ்ச அழகு மயக்கத்தை தருமே தவிர, உள்ளத் தூய்மையைக் கெடுத்து விடும்.

४७. दृष्टी स दिसे मनास भासे । तितुके काळांतरी नासे ।  
म्हणोनि दृश्यातीत आसे । परब्रह्म तें ॥ 190 ॥

கண்களிலே பட்டு உள்ளத்திலே புகுந்த காட்சி, நினைவிலே அப்படியே இருக்கலாம் - வெளியிலே அது சின்னாபின்னமாகி விகாரப்பட்டு விடும். அந்த நினைவை உள்ளத்திலே சுமப்பதில் - என்ன பயன்? ஸ்ரீ ராம பிம்பத்தை நினைவிலே தரித்து விட்டால், அது மேலும் மேலும் கற்பனையில் ஊறி அழகு பெற்று உள்ளத்தில் தித்தித்துக் கொண்டே இருக்கும்.

५०. मीकोण हें जाणावें । मीषण त्यागूनि अनन्य व्हावे ।  
मगसमाधान तें स्वभावें । आंगी वाणे ॥ 191 ॥

நான் யார் என்று நினைத்துப் பார் கண்ணன் வசனத்தை நினைவுபடுத்திக் கொள் "ஜீவன் என் அம்சம் தான்" அந்த நினைவினால் அஹங்காரத்தை அழித்து விடு. பரமாத்மாவுடன் ஒன்றிவிடு. த்ருப்தியும் அமைதியும் உனக்கு இயல்பாக அமையும். அப்புறம் ஆனந்தம் தான்.

தசகம் 6. ஸமாஸம் 9. தத்துவத் தேடல்.

६. काबाडी बाहाती काबाड । श्रेष्ठ भोगिती रत्नें जाड ।  
हैं जयाचें तयासी च गोड । कर्मयोगें ॥ 192 ॥

பெட்டியில் அடுக்கியுள்ள ஆபரணங்களை - கூலிக்காரன் தூக்குகிறான். உடமைக்காரன் அவற்றை உடலிலே பூட்டித் தூக்குகிறான். முந்தியவனுக்கு கூலி - உடமைக்காரனுக்குப் பெருமை. கூலிக்காரன் ஆபரணங்களைத் தூக்கினாலும் அவனுக்குப் பெருமை அநுபவமில்லை. அது போல அஞ்ஞானிக்கும் அந்தர்யாமியாக ராமன் உள்ளத்தில் வீற்றிருந்தாலும். அவனுக்கு ஆனந்தமில்லை. ஞானிக்கு, உணர்ந்தவனுக்கு அந்த ஆனந்தம் உண்டு.

१२. अन्हा शंख अन्हावेल । गुप्त वनस्पति अमोल ।  
येरण्ड धोत्रे बहुसाल । प्रगट सिंपी ॥ 193 ॥

வலம்புரி சங்கமும், தெற்கு நோக்கிப் படரும், கொடியும் புதரில் மறைந்த மூலிகையும், ஆமணக்குச் செடியும், நெருஞ்சி முள்ளும், வெகு நாட்களுக்குப் பயன் தரும். அவை ஓடு மட்டுமே மிஞ்சியிருந்தாலும் பயன் உள்ளவையே.

१७. तस्मात् सार ते दिसेना । आणी असार तें दिसे जना ।  
सारासार विवेचना । साधु जाणती ॥ 194 ॥

ஆகவே, ஸாரம் புலப்படாது. ஓடு தான் தெரியும். எது ஸாரம்? எது ஸாரமற்றது? என்ற விவேகம் ஸாதுக்களுக்குத் தான் உண்டு.

२२. म्हणोनि हें दृश्यजात । अवघेंचि आहे अशाश्ववत ।  
परमात्मा अच्युत अनंत । तोया दृश्यावेगला ॥ 195 ॥

பார்க்கப்படும் பிரபஞ்சம் சாசுவதமல்ல. ஒரு நாள் அழிந்து விடும். பரமாத்மா தேயாதது முடிவற்றது. பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் முற்றும் வேறானது.

२९. ये चि जन्में ये ची काळें। संसारी होइजे निराळें।  
मोक्षपाविजे निश्चळें। स्वरूपाकारें ॥ 196 ॥

உலகியல் வாழ்க்கையில் இருந்தாலும் அதில் ஈஷிக் கொள்ளாமல் இருந்தால் இந்தப் பிறவியிலேயே இந்த நிமிஷத்திலேயே நிச்சயம் மோகும் உண்டு. பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் லயமடையலாம்.

३३. देही च विदेह होणें। करून कांहींच न करणें।  
जीवन्मुक्ताची लक्षणें। जीवन्मुक्तजाणें ॥ 197 ॥

உடலோடு இருந்தாலும் ஒட்டாமல் இருந்தால் உடல் அதற்குப் பழக்கமான செயலில் தானாக ஈடுபடலாம். நீ அதைக்கண்டு கொள்ளாமல் இருந்து விட்டால் அதுவே ஜீவன் முக்த நிலை.

தசகம் 6. ஸமாஸம் 10. விளக்க முடியாதது.

६. जे समाधानाचें स्थल। कीं तो अनुभवचि केवले।  
तें स्वरूप प्रांजळ। बोलोन दाऊं ॥ 198 ॥

ஒருவர் ஒரு பகஷணம் கொண்டு கொடுக்கிறார். அதைப் பற்றி வர்ணிக்கிறார். ஒன்றும் புரியவில்லை. அதில் ஒன்றைக் கொடுக்கிறார். சாப்பிடுகிறோம். நன்றாக இருக்கிறது என்று திருப்திப்படுகிறோம். அப்போது அவர் சொன்ன வர்ணனைகள் எல்லாம் புரிகின்றன. அநுபவம் தான் திருப்தியை தருகிறது. அந்த அநுபவத்தை விளக்குவோம்.

१२. दृट करूनियां बुद्धी। आधीं ध्यावी आपुलीशुद्धी।  
तेणें लागे समाधी। अकस्मात् ॥ 199 ॥

பிரஹ்மம் - என்றும் உளது. அது ஞான வடிவம். அதன் அநுபவம் ஆநந்தம். இந்தக் கருத்துக்களை புத்தியில் திடமாக வைத்துக் கொள்கிறோம். உடலும், மனமும், மற்ற

எண்ணங்கள் எல்லாவற்றையும், களைந்து தூய்மையுடன் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. திடீரென்று ஸமாதி நிலை. ஜீவன் பரப்ரஹ்மத்தில் லயிக்கின்றது கூடுகிறது - நாம் அறியாமலே.

१७. जेथें मुरालें मीपण। तेंचि अनुभवाची खूण।  
अनिर्वाच्य समाधान। या कारणें बोलिजे ॥ 200 ॥

நான் - என்ற தனித்தன்மை பரம்பொருளில் கரைந்தவுடன் அநுபவம் ஒன்றே மிஞ்சுகிறது. அந்த ஆனந்தத்தை சொற்களால் விவரிக்க இயலாது. அதனால் விளக்கமற்றது என்று கூறுகிறோம்.

२०. शब्दाकरितां वस्तु भासे। वस्तु पाहातां शब्द नासे।  
शब्द फोल अर्थ असे। घनवट पणें ॥ 201 ॥

அது இருக்கிறது - என்று மட்டும் தான் சொற்களால் சொல்ல முடியும் - ஸத். அது ஞானமாகிவிட்டால் சொல் மறைந்து விடுகிறது. கேவல ஞானம் - சித் என்ன எப்படிச் சொன்னாலும் எட்டாத விஷயம். ஆனால் நிறைவு - சிதைவு இல்லாத நிறைவு - ஆநந்தம் தான் நிற்கிறது.

२३. शब्द बोलोनि राहे। सर्व शब्दपूर्वीच आहे।  
या कारणें न साहे। उपमा तथा अर्थासी ॥ 202 ॥

ப்ரஹ்மம் - என்று சொல்லிவிட்டோம். அவ்வளவு தான். முன்பே அநுபவம் கிடைத்து விட்டது. அப்போது தெரிகிறது ப்ரஹ்மம் என்ற சொல். அதை முழுமையாக விளக்கவில்லை என்று, அந்த அநுபவம் ப்ரஹ்மம் என்ற சொல்லின் பொருள் - என்று கூறுவது பொருந்தாது.

५१. स्वप्नीं स्वप्नाचा विचार। तो तूं जाण हा संसार।  
येथें तुवां सारासार। विचार केला ॥ 203 ॥

ஞானிக்கு வாழ்க்கையே கனவு போல - கனவு காண்கிறவன் - கனவில் ஸம்பந்தப்படவில்லை. அந்த அநுபவமும் பொய் என்று விழித்துக் கொண்டவுடன்

தெரிகிறது - ஞானி எப்பொழுதும் விழிப்புடன் இருப்பதால் அநுபவிக்கும் போதே - அது பொய் என்று தெரிந்து விடுகிறது.

५३. याचाचि घेतां अनुभव। बोलणें तितुकें होतें वाव।

निवांत विश्रांतीचा ठाव। ते तू जाण जागृती ॥ 204 ॥

ப்ரஹ்மாநுபவம் நேரும் போது சொற்கள், அவற்றின் விளக்கம் எல்லாம் அர்த்தமற்றதாகி விடும். அமைதி, ஓய்வு, என்று அந்த அநுபவத்தை ஒருவாறு சொல்லலாம்.

५६. अनुभव अनुभवीं विराला। अनुभवेविण अनुभव आला।

हार्ही स्वप्नीं ची चेईला। नार्ही स बापा ॥ 205 ॥

(அநுபூதி அநுபவம் இரண்டும் ஒன்று தான். சொல் மாற்றத்தினால் விசேஷமாகச் சொன்னது போல ஒரு மாயை) அநுபூதியில் மூழ்குகிறது. அநுபவத்திற்கு ஒரு கருவி இல்லாமலேயே அநுபூதி ஸித்தித்து விட்டது. கனவிலேயே விழிப்பு ஏற்பட்டால் - அது கனவுமல்ல, விழிப்புமல்ல. கனவே அற்ற விழிப்பு நிலையே அநுபூதி. இப்பொழுது புரிகிறதா? அந்த அநுபூதியை சொல்லினால் விளக்க முடியாது - என்பது - இவ்வளவு சொல்லியும் சொல்லி விட்டது போல் திருப்தி இல்லையே.

தசகம் - 7. ப்ரஹ்மம்

ஸமாஸம் - 1. கணபதி.

ஏழாவது தசகத்தில் ஆறாவதில் சொன்ன ப்ரஹ்ம வித்யைக்கே சாஸ்த்ர முறைப்படி விளக்கம் தருகிறார். ஆறாவது தசகத்தில் பயிற்சி முறைகள் ஞானப்பாஸம் பற்றி மட்டுமே கூறப்பட்டது.

சரிதத்தில் சிவாதார பக்கத்தில் ஸுந்தரவனம் என்ற இடத்தில் கணபதிக்கு ஒரு கோயில் கட்டினார் என்ற செய்தி வருகிறது. அப்போது எழுதப்பட்ட பாடல்கள் இங்கே வருகின்றன.

६. जोकर्तृ त्वास आरंभ। मूलपुरुष मुळारंभ।

जो परात्पर स्वयंभू। आदि अर्ती ॥ 206 ॥

கணபதி கார்ய ஸித்திக்கு ஆரம்பம். படைப்புக்கு மூலாதாரமான மூல புருஷர். பரம்பொருள் தானே எடுத்த முதல் வடிவம். ஆரம்பம் போல முடிவுக்கும் அப்பால் உள்ளவர்.

९. जे द्वैता ची जननी। किं ते अद्वैताची खाणी।

मूलमाया गवसणी। अनुत ब्रह्मांडांची ॥ 207 ॥

ஒன்றேயான பரப்ரஹ்மம் இரண்டானதற்குத் தாயார். ப்ரஹ்மம், ப்ரக்ருதி - என்று இரண்டாகப் பிளந்தது. இரண்டாவதான அவள் மாயா - எல்லையற்ற பிரம்மாண்டத்தை கவிந்து கொண்டிருப்பவள் சாரதா தேவீ.

१५. कीं तें भवार्णवींचें तारं। बोधें पाववी पैल पारु।

महा आवर्ती आधारू। भाविकांसीहोय ॥ 208 ॥

குருதேவர் - உலகியல் கடலைத் தாண்டுவிக்கின்ற தெப்பம். தமது உபதேசத்தினால் சீடனின் வாழ்க்கைக் கடலில் எதிர் நீச்சல் போடச் செய்கிறார். தம்மை அண்டியவர்களை பெரிய ஆபத்திலிருந்து மீட்பவர்.

२७. सकल विद्ये मध्ये सार। अध्यात्मविद्ये चे विचार।

दशमोऽध्यायीं सारंगधर। भगवद्गीतें सी बोलिला ॥ 209

எல்லாக் கல்விகளைக் காட்டிலும் ஆத்ம வித்யையே மிகச் சிறந்தது. இதை ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் 10வது அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே கூறுகிறார். அধ্যாत्मविद्या विद्यानां - என்று.

३३. लोहाची मांदुस केली। नाना रत्नै साठविलीं।

ते अभाग्यानें त्यागिलीं। लोखंड म्हणोनि ॥ 210 ॥

ஒருவன் இரும்புப் பெட்டியில் ஆபரணங்களை வைத்துப் பூட்டினான். அத்ருஷ்டமில்லாத கபோதிகள் அதை அலட்சியம் செய்தனர். வெறும் இரும்புப் பெட்டி தானே

என்று ? உள்ளே என்ன - என்று தெரிந்து கொள்ள முயலவில்லை. ஆத்மவித்யை ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் தான் விஸ்தாரமாகக் கிடைக்கிறது. அந்த மொழியை ஒதுக்கினவர்கள் அதிருஷ்டக்கட்டைகள் என்கிறார் ஸமர்த்தர்.

४२. तथापि प्राकताकारितां। संस्कृताची सार्थकता।  
ये ष्वीत्या गुप्तार्था। कोणजाणे ॥ 211 ॥

ஒரு பக்ஷணம், தங்கப் பாத்திரத்திலும் உள்ளது - பித்தளைப் பாத்திரத்திலும் உள்ளது. பாத்திர மதிப்பு ஏற்றத் தாழ்வாக இருக்கலாம். பக்ஷணத்தின் ருசி ஒன்று தானே. ஆத்ம வித்யையை மராட்டி மொழியில் சொல்வதால் மூல நூலான ஸம்ஸ்க்ருத நூலுக்குப் பயன் ஏற்படுகிறது. இல்லாவிட்டால் பலருக்கு ஆத்மவித்யை எட்டாத எட்டாக் கனி ஆகிவிடுமே.

தசகம் 7. ஸமாஸம் 2. பரம்பொருள்.

सदुरु कृपा ते चि किली। बुद्धि प्रकाशली।  
द्वैतकपाटे उघडलीं। येक सरिी ॥ 212 ॥

கிடங்கில் நிறைய சரக்கு உள்ளது. ஆனால் அது பூட்டப்பட்டிருக்கிறது. சாவி இருந்தால் தானே திறந்து அவற்றை எடுத்து ஆளலாம். சாவி யாரிடம் இருக்கிறது. குருதேவரின் க்ருபை தான் அந்த சாவி. அது தான் புத்திக்கு வெளிச்சம் தருகிறது. சுகம் துக்கம் - லாபம் நஷ்டம் - மானம் அவமானம் - என இரட்டையாகவே உள்ள பொருள்கள் எல்லாம் ஒதுக்கப்படுகின்றன.

४४. जेजें जया अनुभवलें। तें चि तयासि मानलें।  
तेथेंचि त्याचें विश्वासलें। अन्तःकरण ॥ 213 ॥

எவனுக்கு எப்படி அநுபவமோ அவன் அதை ஐயமின்றி நம்புகிறான். அதனை எத்தனை சாஸ்த்ர விளக்கங்களாலும் மாற்ற முடியாது. அவனுக்கு அவன் இதயம் பிரமாணம்.

தசகம் 7. ஸமாஸம் 3. 14 ப்ரஹ்மங்கள்

ப்ரஹ்மத்துடன் இரண்டறக் கலந்து விட முனைகின்ற ஸாதகன். கீழே குறிப்பிடப்படுகின்ற 13 படிகள் ஆகிய ஸாதனைகளை உணர்ந்து பதினான்காவது படியில் ப்ரம்ஹ லயத்தைப் பெறுகிறான்.

(1) ப்ரஹ்மம் பற்றி விளக்கம் கொடுக்கின்ற வேத சாஸ்த்ரங்கள் சப்த ப்ரஹ்மம்.

(2) வேதம் கூறுகிறது. சொற்களுக்கெல்லாம் ஆதி மூலமானது "ஓம்" என்ற ஓங்கார ப்ரஹ்மம்.

(3) எங்கும் ஊடுருவி எங்கும் நிறைந்திருப்பது ஆகாயம் அது பருப்பொருள் அல்ல. ரூப - ரஸ - கந்த - ஸ்பர்சங்கள் - அற்றது. அப்படி ஒன்று இருக்கிறது என்பதற்கு அடையாளம் ஓசை. அது எங்கும் நிறைந்தது. கண் காது மூக்கு இவற்றை விரல்களால் மூடி வாயை இறுக்கமாக உதடுகளால் மூடி விட்டால் இதயாகாசத்தில் கேட்கும் ஓசை அது. எதனாலும் தட்டப்பட்டு எழுந்த ஓசையல்ல. அநாஹத நாதம். அதனால் இதயாகாசம் என்று கூறுகிறோம். இது ஆகாச ப்ரஹ்மம்.

(4) மிக மிக நுணுக்கமான உயிர்களில் உள்ளது ஸலிக்ஷ்ம ப்ரஹ்மம்.

(5) ஐம்பெரும் பூதங்களின் நுணுக்கமாக அந்தந்த பூதங்களிலும் புலன்களிலும் தனித்தனியாக துலங்குகின்றது. ஸர்வ ப்ரஹ்மம்.

(6) எது இருப்பதால் அது உள்ளதோ - எது அகன்றால் அவை அற்றுப் போகுமோ அது ஸத்தா ப்ரஹ்மம்.

(7) எது இத்தன்மைகளோடு இருந்தும் கூட செயல்படாமல் மற்றவை செயல்படுவதைக் கண்காணிக்கிறதோ அது ஸாக்ஷி ப்ரஹ்மம்.

(8) இப்படியெல்லாம் ப்ரபஞ்சத்தை ஆட்டிப் படைக்கின்ற சக்தி உள்ள ஈச்வரன் ஸகுண ப்ரஹ்மம்.

(9) இந்த அடைமொழிகளுக்கு அகப்படாமல் எது ஸ்வச்சமாக உள்ளதோ அது நிர்குணப் ப்ரஹ்மம்.

(10) இப்படிப் பேசப்படுவது வாச்யப் ப்ரஹ்மம்.

(11) இந்த அநுபவத்தைப் பெறுகின்ற ஜீவன் முக்தன் அநுபவப் ப்ரஹ்மம்.

(12) அநுபவத்தின் விளைவு ஆநந்தப் ப்ரஹ்மம்.

(13) ஜீவன் முக்த ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் பெறுவது ப்ரஹ்மாநந்தப் ப்ரஹ்மம்.

(14) இரண்டு ஒன்றிவிடுவது ஆநந்தமயப் ப்ரஹ்மம்.

३७. ग्रामो नास्ति कुतः सीमा । जन्मे विण जीवात्मा ।

अद्वैतासी उपमा । द्वैताची ॥ 214 ॥

ஊரே இல்லை, எல்லை ஏது ? பிறவி இல்லை, ஜீவன் ஏது ? பரமாத்மாவுடன் ஒன்றிவிட்ட பிறகு இரண்டாவது ஏது ?

தசகம் 7. ஸமாஸம் 4. சுத்த அத்வைதம் .

७. आकाशा वाहेरी पळींजातां । पुढें आकाशचि तत्त्वता ।

तैसैं तथा अनंता । अंतचि नाही ॥ 215 ॥

ஆகாயத்தை விட்டால் போகுமிடமெங்கே ? அங்கும் ஆகாயம்தானே. அது போலத்தான் ப்ரஹ்மமும் ஸர்வ வ்யாபீ. முடியும் இடம் என்பது கிடையாது.

१५. ब्रह्म ब्रह्मांडी कालवले । पदार्थासी व्यापून ठेलें ।

सर्वा मध्ये विस्तारले । संचले पणें ॥ 216 ॥

ப்ரபஞ்சத்தில் ப்ரஹ்மம் நிரவியுள்ளது ஊடுருவியிருக்கிறது - நிரம்பியிருக்கிறது அது இல்லாத இடமே இல்லை.

२८. पृथ्वीहूनि मृदजल । जळाहूनि तो अनल ।

अनलाहूनि कोमल । वायो जाणावा ॥ 217 ॥

२९. वायोहून ते गगन । अत्यंतचि मृद जाण ।

गगनाहून मृद पूर्ण । ब्रह्म जाणावें ॥ 218 ॥

மண்ணைக் காட்டிலும் ம்ருதுவானது லேசானது தண்ணீர். அதைக் காட்டிலும் மிருதுவானது லேசானது நெருப்பு. அதைக்காட்டிலும் ம்ருதுவானது லேசானது காற்று. அதைக்காட்டிலும் லேசானது ஆகாயம். அதைக் காட்டிலும் ம்ருதுவானது லேசானது ப்ரஹ்மம். எவ்வளவு சுகமாக இருக்கும் ?

४९. जाणे ब्रह्म जाणे माया । जाणे अनुभवाच्या ठाया ।

ते येक जाणावी तुर्या । सर्व साक्षिणी ॥ 219 ॥

ஒருவாறு ப்ரஹ்மம் புரிகிறது. / மாயை புரிகிறது, அநுபவத்தின் ஸூக்ஷ்மம் புரிகிறது, எப்படி ? ஆத்மாவுக்கு விழிப்பு நிலை கனவு நிலை ஆழ்ந்த தூக்க நிலை தாண்டி நான்காவது உணர்வு நிலை உணர்வுமயமாகி நானே நான் என்பதே மரத்துப் போய்விடுகிறது. அந்த நிலையில் எட்ட நின்று ப்ரஹ்மத்தை உணர்வது தான் காரியம்.

५०. साक्षित्व वृत्तीचें कारण । उन्मनी ते निवृत्ति जाण ।

जे थें विरे जाणपण । विज्ञान ते ॥ 220 ॥

அங்கு புத்தி விழித்திருந்து உணருகிறது. மனது மழுங்கி விட்டது. அது தான் விஞ்ஞான நிலை.

தசகம் 7. ஸமாஸம் 5. இரண்டாவது அற்றுப் போதல்.

१०. जंव खरेंपण मायेसी । तंवचि साक्षत्व ब्रह्मासी ।

माये अविद्ये चे निरासी । द्वैत कैचे ॥ 221 ॥

மாயா ஈச்வரனுடையது அதுவே அவித்யை மனிதன் ஆட்படுகின்ற அஞ்ஞானம் ஸூரியன் ஸாக்ஷியாக நிற்கிறான்

என்று சொன்னோமே அதுவே மாயை தான். அதை உண்மை என பாவிக்கிறோம். அவன் ஸாக்ஷியாகத் தனித்திருக்கிறான் - என்ற மாயை அகன்றால், பிறகு இரண்டாவது எங்கே ?

१४. वृत्ति रहित जे ज्ञान। तैचि पूर्ण समाधान।  
जेथें तुरे अनुसंधान। मायाब्रह्मीचें ॥ 222 ॥

நான் அறிகிறேன் - என்று சொன்னால் - அறிகிறவன் வேறு அறிவு வேறு என்றாகிறது. துரீய நிலையில் அறிகிறவனே இல்லை. ஞானம் மட்டும் தான். அது திருப்தி மயம். ஆநந்த மயம். மாயை மடிந்து விட்டது. ஞானமே நிலை.

२४. कल्पना जन्मचें मूळ। कल्पना भक्तीं चे फले।  
कल्पना तेचि केवळ। मोक्षदाती ॥ 223 ॥

என்னவோ நினைக்கிறோம் அதற்கொரு வடிவம் கிடைக்கிறது. பல மனோரதங்கள் இணைகின்றன. இவையெல்லாம் கற்பனைதானே ?

இந்தக் கற்பனை தான் பிறவிக்கே காரணம். நினைத்து நினைத்து அதன் வடிவம் உறுதிப்படுகிறது. இதுவே பகவானைப் பற்றிய கற்பனையாக இருந்தால் - அது வளர்ந்து - பூ பூத்து - அது மலர்ந்தால் அது தான் பக்தி. அது மோட்சத்தைக் கொடுக்கும்.

தசகம் 7. ஸமாஸம் 6. பந்தமும் மோக்ஷமும்.

७. उपदेश काळी तदाकार। होतां पडे हें शरीर।  
अथवा नेणे आपपर। ऐसे जालें पाहिजें ॥ 224 ॥

ராம நாமம் சொல்லிச் சொல்லி மனது பண்பட்டு விட்டால் குரு தேவர் உபதேசிக்கும் போதே ராமனாகவே ஆகிவிடலாம். இவ்வுடல் வீழ்ந்து விடுகிறது. நான் - நீ என்ற பேதமும் அற்றுப் போய் விடுகின்றது. அந்த நிலை பெற்றுவிடலாம்.

५२. मुक्त पण हेंचि बद्ध। मुक्त बद्ध हें अबद्ध।  
सस्वरूप स्वतसिद्ध। बद्ध ना मुक्त ॥ 225 ॥

பக்தி முற்றி பகவத் தர்சனம் பெற்று விட்டால் பக்தன் முக்தி வேண்டாம் என்பான். குடும்ப பந்தம் அற்றுவிடும். அப்போது அவனை முக்தன் என்று சொன்னாலும் கட்டுப்பட்டவன் என்று சொன்னாலும் தவறு. தன்னை மறந்த பரவசம். தீனதயாளா - என்று கூறி, தான் தீனன் என்றும் பகவான் தயாளன் என்றும் கூறும் போது கண்ணீர் பெருக்குவது இயல்பாகிவிடும். அவன் கட்டுப்பட்டவனுமல்ல முக்தனும் அல்ல.

தசகம் 7. ஸமாஸம் 7. ஸாதனையில் உறுதி வேண்டும்.

९. अचिंत्य तैचि चिंतावे। अव्यक्तास आठवावें।  
निर्गुणासबोल खावें। कोणेपरी ॥ 226 ॥

நினைக்கவே முடியாததை சிந்திக்க முடியுமா ? இன்னதென்று தெரியாததை வடிவமைக்க முடியுமா ? இது தான் என்று அதன் தன்மை தெரியாத போது எப்படிச் சொல்வது ?

२८. ऐसैं ब्रह्म निरंजन। कदा नव्हे दृश्यमान।  
लावावें तें अनुसंधान। कोणे परी ॥ 227 ॥

இப்படியெல்லாம் ஒரு விளக்கத்துக்கும் மட்டுப்படாத ப்ரஹ்மத்தை கண்களுக்கு எதிரே காட்ட முடியுமா ? அத்துடன் எப்படித் தான் தொடர்பு கொள்வது ?

६८. वचन आधारीं लाविलें। जैसैं शक्क फिरविलें।  
स्वता म्हणोन घेतलें। तथा परी ॥ 228 ॥

என்ன செய்வேன் ? எங்கே செல்வேன் ? எதைப் பிடித்துக் கொள்வேன் ? எதை விடுவேன் ? மஹாப்ரளயத்தில் நீர் வெள்ளமாகப் பெறுகுவது போல் எங்குமே ஆத்மாதானே நிறைந்திருக்கிறது என்ற வசனத்தின்படி உடைவானை எங்காவது சுழற்றி வீசினால் அடிபட்டு வீழ்வது தானே தானே!

இது ஞானியின் குழப்பம். இது தீர்வதற்கு குரு தேவரின் கருபையைத் தேட வேண்டும் என்கிறார் ஸமர்த்தர்.

தசகம் 7. ஸமாஸம் 8. வேதாந்த ச்ரவணம்.

१०. श्रवणं प्रबोध वादे । श्रवणं प्रज्ञा चदे ।

श्रवणं विषयांचे बोदे । तुटोन जाती ॥ 229 ॥

பக்தி மார்க்கத்தில் பகவானுடைய சரிதரம் கேட்டால் அலைபாயுகின்ற மனது - ஒரு வழிப்படும் - என்று சொன்னோம். வேதாந்தம் கேட்டால் ஸாதனைக்காகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற விஷயம் தெளிவடையும். ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிக் கேட்கக் கேட்க ஞானம் பிரகாசமடையும். உலகியல் சபலங்களும் ஆசைகளும் குறைந்துவிடும்.

१८. प्रवृत्ति अथवा निवृत्ति । श्रवणं विण न घडे प्रासी ।

हैं तो सकलांस प्रचीती । प्रत्यक्ष आहे ॥ 230 ॥

ஆத்மா பற்றி கேட்கக் கேட்க நித்ய கர்மாக்களின் அவசியம் புரியும். மற்ற உலகியல் ஈடுபாடுகள் குறையும். ஏனெனில் அநுபவம் - ஞானம் பற்றிய சிறிய அநுபவம் கூட எல்லா விதத்திலும் ப்ரத்யட்சமாகும்.

४३. मुमुक्षु साधक अथवा सिद्ध । श्रवणं विण तो अबद्ध ।

श्रवण मननें शुद्ध । चित्त वृत्ति होय ॥ 231 ॥

ஞானமார்க்கத்தில் - மோக்ஷமடைய விருப்பம் துளிர்ந்தவனாக இருக்கட்டும். ஸாதனை புரிகிறவனாக இருக்கட்டும். ஞானியாகவே தேர்ந்தவனாக இருக்கட்டும். அவன் வேதாந்தம் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கட்டும். அதனால் மனது சுத்தமாகி வேதாந்தக் கருத்துகள் உகப்பாக இருக்கும்.

தசகம் 7. ஸமாஸம் 9. வேதாந்த ச்ரவண முறை.

७. जेणें सांडिला इहलोक । जो परलोकींच साधक ।

तेणें पाहावा विवेक । अद्वैत शास्त्री ॥ 232 ॥

உலகியலில் அருவருப்பும் - பரலோக விஷயத்தில் உற்சாகமும் உள்ள ஸாதகன் விவேகத்தினால் பரம்பொருளுக்கும் - ஜீவனுக்கும் உள்ள உறவை உறுதிப்படுத்திக் கொள்கிறான்.

३१. जो ऐकतांच गर्व गले । कां ते भ्रान्तीच मावळे ।

नातरी येकसरें बोळे । मन भगवन्ती ॥ 233 ॥

வேதாந்தம் கேட்கக் கேட்க அஹங்காரம் குறையும் ஐயங்களும் தவறான எண்ணங்களும் ஒழியும். மனது பகவானை நோக்கி ஒரு முகப்படும்.

தசகம் 7. ஸமாஸம் 10. உடலின் ஓய்வு.

९. प्रारब्धी टाकिला देहो । बोधें फिटल संदहों ।

आतांचि पडो अथवा राहो । मिथ्या कळेवर ॥ 234 ॥

முன் வினைத் தாக்கத்திற்கு உடல் உள்ளாகட்டும். ஞானம் பிறந்து உடலுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் ஸம்பந்தமில்லை என்பது தெளிவாகிவிட்டது. அது விழுந்தும் அல்லது ஒட்டிக் கொண்டிருக்கட்டும். அது வெறும் தோற்றம் தானே.

१२. पुण्यनदीचें जें तीर । तेथें ची पडायें शरीर ।

हा इतर जनाचा विचार । साधु नित्य मुक्त ॥ 235 ॥

ஸாதாரண மனிதன் கங்கை போன்ற புண்ய நதிக் கரையில் உடலை விட்டால் மோக்ஷம் என நினைக்கிறான். ஞானிகளுக்கு அந்த விசாரம் கிடையாது. அது எங்கே விழுந்தால் என்ன!

१५. इतुकें नलगे योगियांसी । तो जीत चि मुक्त पुण्यरासी ।

तिळांजुली पाप पुण्यासी । दिधळीं तेणें ॥ 236 ॥

சாவதற்கு நல்ல நேரம், நல்ல காலம் பற்றியெல்லாம் யோகி கவலைப்படமாட்டார். ஏனெனில் அவன் முன்பே உடலை உதாஸீனம் செய்து விட்டான். ஜீவன் முக்தனாக விளங்குகிறான். முன்பே அவன் புண்ணிய பாபங்களுக்கு எள்ளும் தண்ணீரும் இறைத்து விட்டான்.



२१. परमार्थाचें जन्मस्थान । तैचि सदगुरुचें भजन ।  
सदगुरुभजनं समाधान । अकस्तमात् वाणे ॥ 237 ॥

ஸத்குரு க்ருபையால் ஞானம் பிறந்தது. அவரைக் கடைசி நிமிஷத்தில் மனதால் வணங்கலாம் வேறொரு கடமை இல்லை.

தசகம் - 8 மாயையின் இயல்பு.  
ஸமாஸம் - 1 ஈச்வர தர்சனம்

१२. बहुत शास्त्री बहुतभेद । मतां मतां स नेळ विरोध ।  
ऐसा करितां विवाद । बहुत गेले ॥ 238 ॥

நாமே நூல்களைப் படித்து ஞானம் பெறுவோம் என்று ஆரம்பித்தான் ஒருவன். பல நூல்கள் படித்தான். அவையெல்லாம் நான் சொல்வதே சரி - என்று முடிவு கட்டின. பல முடிவுகள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானவை. இதைப் பற்றி இன்னொரு அறிவு ஜீவியுடன் பேச்சு. இவ்விதமே பலர் போய்விட்டார்கள்.

३१. कुलाल पात्रा पूर्वी आहे । पात्रें कोही कुलाल नव्हे ।  
तैसा देव पूर्वीच आहे । पाषाण नव्हे सर्वथा ॥ 239 ॥

குயவன் பாணைக்கு முன்பே பிறந்து விட்டான். ஆகவே பாணை குயவன் ஆக முடியாது. அது போல் ஈச்வரன் முன்னால். இயற்கை பின்னால். ஆகவே, இயற்கை தானே எல்லாம் ஆக முடியாது.

४१. एवं जगदीश तो वेगळा । जग निर्माण त्याची कळा ।  
तो सर्व मध्ये परी निराला । असोन सर्वी ॥ 240 ॥

ஆகவே ஈச்வரன் ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவன். பிரபஞ்சம் அவனுடைய கலைத்திறமையினால் வந்தது. அவன் எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவியிக்கிறான். ஆனால் அதற்கு அப்பாற்பட்டவன்.

४३. मायोपाधी जगडंबर । आहे सर्वहि साचार ।  
ऐसा हा विपरीत विचार । कोठेचि नाही ॥ 241 ॥

பிரபஞ்சம் மாயையின் திருவிளையாடல். ஆகவே வெறும் தோற்றம் தான். மாறாக 'எல்லாமே ஸத்யம்; நம் அநுபவத்திற்கு வருகின்றனவே என்று கொள்வது' நிலைக்காது.

५४. द्रष्टे पणें द्रष्टा दृश्यी । जैसा पडें अनायासी ।  
कर्ते पणें निर्गुणासी । गुण तै से ॥ 242 ॥

ஒருவன் ஒரு அத்புதமான கலை வடிவத்தைப் பார்க்கிறான். பகவத் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி கேட்கிறான். அவற்றை நினைத்து நினைத்து தன் மயமாகவே ஆகி விடுகிறான். அது போல் - ப்ரபஞ்சத்தை தன் ஸங்கல்பத்தால் படைத்த பரமன் - தானே அதன் தன்மைகளை அடைகிறான்.

தசகம் 8. ஸமாஸம் 2. நுணுக்கமான ஐயங்கள்.

४. येक ब्रह्म निराकार । मुक्त अक्रिय निर्विकार ।  
तेथें माया वोडंबर । कादून जाली ॥ 243 ॥

ப்ரஹ்மம் என்பது உருவமற்றது ஒட்டாதது செயலற்றது மாறுதல் அற்றது என்கிறீர்கள் மாயை எப்படி வந்தது ?

१३. इच्छा परमेश्वराची । ऐसी युक्ति बहुते कांची ।  
परी त्या निर्गुणास इच्छा कैची । हें कळना ॥ 244 ॥

பரமேச்வரன் தன்னிச்சையாக ப்ரபஞ்சத்தைப் படைத்தான் என்கிறீர்கள். அவன் நிற்குணன். ஒரு தன்மையும் அற்றவனாயிற்றே. அவனுக்கு எப்படி விருப்பம் வரும் ?

३१. येक म्हणती मिथ्या स्वभावें । तरी साधन कासया करावें ।  
भक्तिसाधन वोलिलें देवें । मायात्यागा कारणे ॥ 245 ॥

ஒருவர் சொல்கிறார் எல்லாமே மாயை - தோற்றம் - என்கிறார். அப்படியானால் ஸாதனை புரிவானேன் ? பகவான்

பக்தி முறைகளைக் கூறுகிறாரே (கீதையில்) எதற்காக என்றால் மாயையிலிருந்து மீள்வதற்காக என்கிறார். தோற்றம் தானே தானே மறைந்து விடுகிறது. மீள்வதெங்கே!

தசகம் 8. ஸமாஸம் 3. மேலும் நுணுக்கமான கேள்விகள்.

३. कल्पने करितां स्वप्न दिसे । सिंपीकरितां रूपे भासे ।  
जळाकरितां गार वसे । निमिष येक ॥ 246 ॥

கற்பனைகள் எல்லாம் கனவுகளில் வருகின்றன. சிற்பியிலே நாணயம் கிளம்புகிறது. ஸூர்ய கிரண அலைகளில் ஜலம் வருகிறது. ஒரு கணத்தில் இப்படியெல்லாம் நடக்கிறதே எப்படி?

१८. अविद्यागुणं बोलिजे जीव । मायागुणे बोलिजे शिव ।  
मूळमाया गुणें देव । बोलिजेतो ॥ 247 ॥

ஜீவன் அஞ்ஞானத்தினால் தோற்றத்தை உண்மையென்று நம்புகிறான் என்கிறீர்கள். கதவு இடிக்கிறது. தலையில் காயம், வலி, இது தோற்றமா? ஈச்வரன் மாயையினால் பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கிறான் என்கிறீர்கள். மாயை தான் இல்லாததாயிற்றே எப்படிப் படைக்கும்? நிர்குண நிராகார ப்ரஹ்மத்தின் மாயையே ஈச்வரன் லீலை புரிகிறான் என்கிறீர்கள். இதெல்லாம் எப்படி?

தசகம் 8. ஸமாஸம் 4. நுணுக்கமான கேள்விகளுக்கு ஐந்து விடைகள்.

२. ब्रह्मी मूळमाया जाली । तिच्या पोटी माया आळी ।  
मग ते गुणा प्रसवळी । म्हणोनि गुणज्ञोभिणी ॥ 248 ॥

பரப்ரஹ்மம் - எல்லாம் அறிந்தது. எங்கும் இருப்பது. எதையும் செய்யவல்லது. இந்த மூன்றும் அதன் செயலினால் உண்மையென நிரூபிக்கப்படுகிறது. அந்த பரப்ரஹ்மத்தின் ஒரு துடிப்பில் மூல சக்தி உதித்தது. அதிலிருந்து மாயை விரிந்தது. முக்குணங்களைக் கொண்டது. மாயை அந்த முக்குணங்களைப் புரட்டி எடுத்தது.

१०. जें जें जड आणी कठिन । तें तें पृथ्वी लक्षण ।  
मृद आणी बोलेपण । तितुके आप ॥ 249 ॥

எது வெல்லாம் தானே அசையாததோ கடினமாக உள்ளதோ அது மண்ணின் தன்மை.

எதுவெல்லாம் திரவமாகவும் ஈரமாகவும் உள்ளதோ அது நீரின் தன்மை.

११. जें जें उष्ण आणी सतेज । तें तें जाणावें पै तेज ।  
आतां वायोही सहज । निरोपि जेल ॥ 250 ॥

எதுவெல்லாம் சூடாகவும் ஒளியுள்ளதாகவும் உள்ளதோ அவை நெருப்பின் தன்மை. காற்றைப் பற்றி கூறுவோம்.

१२. चैतन्य आणी चंचल । तो हा वायोची केवळ ।  
शून्य आकाश निश्चल । आकाश जाणावें ॥ 251 ॥

எது உயிர் உள்ளதோ அசைவதோ அது வாயுவின் தன்மை. எது வெட்டவெளியோ அசைவற்றதோ அது ஆகாசத்தின் தன்மை.

இந்த ஐம்பூதங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் மற்ற நான்கு பூதங்களின் தன்மையும் கலந்திருக்கும்.

४६. हा भूतकर्म बोलिला । सूक्ष्म संकेतें दाविला ।  
ब्रह्मगोल उभारला । तत्पूर्वी ॥ 252 ॥

இதை பூதக் கலவை என்று கூறுவோம். ஒவ்வொரு பூதத்திலும் நுணுக்கமாக மற்ற பூதங்கள் சேர்கின்றன. இப்படித் தான் ப்ரஹ்மாண்டம் முதலில் உற்பத்தி ஆயிற்று.

ப்ரஹ்மாண்டத்தில் ஐம்பூதக் கலவையின் மாறுபாட்டினாலும், முக்குணங்களின் கலவையின் மாறுபாட்டினாலும், இத்தனை விதமான பொருள்கள் உலகில் பெருகிவிட்டன.

தசகம் 8. ஸமாஸம் 5. ப்ரபஞ்ச விஸ்தாரம்.

அப்படி உற்பத்தியாகும் பொருள்களின் தன்மை வேறுபாட்டினால் பூதக் கலவையும் குணக் கலவையும் அடையாளம் காட்டப்படுகின்றன. உதாஹரணத்திற்கு ஆகாசத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்.

५७. नास्तिक नकारवचन । तैचि शून्योचै लक्षण ।  
तयास ह्यणती हृदय शून्य । अज्ञान प्राणी ॥ 253 ॥

நாஸ்திகப் பேச்சு, இல்லை - சூன்யம் - என்ற வாதம் சூன்யத்திற்கு அடையாளம். இந்த ஆகாசத் தன்மை உடையவர் சூன்யமானவர்கள் உண்டு. சில மனிதர்களிடம் முட்டாள்தனம், அறிவற்ற தன்மை. சூன்யம். முட்டாள்தனம் தவறான கருத்தில் பிடிவாதம் இது பூமியின் தன்மை.

சில மனிதர்களின் மனது இளகியது. இது நீரின் தன்மை. சில மனிதரின் தன்மை - மனது அலைந்து கொண்டே இருக்கும். இது வாயுவின் தன்மை. சில மனிதரின் தன்மை கோபாவேசம் உடையது. இது தேஜஸ்ஸின் தன்மை. இவற்றையெல்லாம் நுட்பமாக வர்ணிக்கிறார்.

தசகம் 8. ஸமாஸம் 6. மனதின் கோளாறுகள்.

२२. त्याचा अवगुण झडेना । तो पाषाणाहून उणा ।  
पाषाण आगला जाणा । कोटि गुणे ॥ 254 ॥

கெட்ட எண்ணங்களில் பிடிவாதமுள்ளவர்கள், கற்களுக்கு சமானம். கற்கள் - என்று உவமை கூறுவது கற்களுக்கு அவமானம். நவரத்தினங்கள் கற்கள் தானே. அவற்றிற்கு கோடி பெருமை உண்டே.

२८. ऐसा जो आळसी दुश्चित्त । परलोक कैचा त्यासी ।  
जया चे जीर्वी अहर्निशी । आळस बसे ॥ 255 ॥

அலட்சிய புத்தியுடன், சோம்பலும் சேர்ந்து விட்டால்! அது பெரிய சாபக்கேடு. இம்மையும் மறுமையும் கிடையாது. பகலிரவு எப்போதும் சோம்பல். மிகக் கொடியது.

தசகம் 8. ஸமாஸம் 7. பரகதி என்றால் என்ன?

१९. गर्भवासी नरदेही घडे । ऐसे हैं सर्वथा न घडे ।  
अकस्मात् भोगणें पडे । पुन्हां नीच योनी ॥ 256 ॥

அடுத்த பிறவி மனித கர்ப்பத்தில் கிடைக்கும் என்று யாரும் உத்தரவாதம் அளிக்க முடியாது. புழுவாகக் கூடப் பிறக்கலாமே. ஆகவே கிடைத்த மனிதப் பிறவியில் மோகஷத்தைக் கண்டு விட வேண்டும்.

४०. स्थूल सूक्ष्म कारण । महाकारण विराट् हिरण्य ।  
अव्याकृत मूळप्रकृति जाण । ऐसे अष्टदेह ॥ 257 ॥

உடல்கள் - உயிர் சைதன்ய உடல்கள் எட்டு விதம். பரப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தில் இவை முறையே (1) மூலப்ரக்ருதி (ஸங்கல்பத்தின் வடிவான மாயை) (2) அது வெளிப்படாத வடிவம். (3) ஹிரண்யகர்பன் (பூரண மனித வடிவில் அத்தனை நுட்பமான பூதத் தன்மைகளையும் தைவத் தன்மைகளையும் கொண்டது.) (4) அது பதிநான்கு உலகங்களை உள்ளடக்கிய விராட் ஸ்வரூபம் (5) ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் முழுமையாக நிரம்பிய ஜீவசைதன்யம் (6) அதில் தனிப்பட்ட ஜீவன் தன்னுடைய புண்ய பாப வாசனையோடு கூடிய சரீரம் (7) உடல்கள் தோறும் புண்ய பாப வாசனைகளோடு பிறந்து இறக்கின்ற - ஸூக்ஷ்ம சரீரம் (8) தாய் வயிற்றில் பிறந்த மனித சரீரம்.

५७. जन्म मृत्यु पासून सुटला । या नांव जाणिजे मोथजाला ।  
तत्त्वे शोधितां पावला । तत्वता वस्तु ॥ 258 ॥

இப்படி மனிதப் பிறவி எடுத்த எட்டாவது சரீரம். வரிசையாக மற்ற ஏழு சரீர நிலைகளைக் கடந்து பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தால் ஐக்யமாவதே மோகஷம்.

தசகம் 8. ஸமாஸம் 8. ஆத்ம தர்சனம்.

६. तथा नवविधामध्ये सार । आत्मनिवेदन थोर ।  
तयेचा करावा विचार । स्वानभवे स्वयं ॥ 259 ॥

சர்வணம் முதலிய ஒன்பது விதமான பக்தி முறைகள் பற்றி முன்பே சொல்லியாகிவிட்டது. அவற்றிலே ஆத்ம நிவேதனம் என்ற ஒன்பதாவது பக்தியே ஆத்ம தர்சனம் எனப்படுகிறது. இதை ஆராய்ந்து அநுபவம் பெறுவதே ஆத்ம தர்சனம்.

१६. विभक्त नाही म्हणोन भक्त । बद्ध नाही म्हणोनि मुक्त ।  
अयुक्त नाणें बोळणें युक्त । शाखाधारें ॥ 260 ॥

பக்தன் என்பவன் பகவானிடமிருந்து பிரிந்து இருக்கின்றவன் அல்ல. முக்தன் என்பவன் உலகியலில் கட்டுப்பட்டவன் அல்ல. என்று சாஸ்திர ஸம்மதமாக எடுத்து சொல்வது தவறாகாது.

३६. येकमूर्ख ऐसें म्हणतीं । माया नासेल कल्यांती ।  
मग आंहांस ब्रह्मप्राप्ती । येखीं नाही ॥ 261 ॥

ஒரு முட்டாள்கூறுகிறான். ப்ரளயத்தில் தான் மாயை நசித்து விடுமே ! அப்போது, தானே தானாக மோக்ஷம் கிடைத்து விடுமே. வேறு வழியில்லையே.

५६. मिथ्या मिथ्यत्वे पाहिलें । मिथ्यापणे अनुभवा आलें ।  
श्रोतीं पाहिजे ऐकिलें । यानाव मोक्ष ॥ 262 ॥

தோற்றம் (தோற்றத்தைக்) காண்பது இரண்டுமே பொய். கயிறு பாம்பாகத் தோன்றுகிறது. பார்க்கிறவன் பாம்பு எனவே பார்க்கிறான், இரண்டுமே பொய். பாம்பென்று அறிந்ததால் தான் பயம் ஏற்படுகிறது. பொய்யில் ஸத்யத்தின் அநுபவம் ஏற்படுகிறது. கயிறு என்ன ஸத்யம் ? வெளிச்சத்தில் காணப்படும் போது - தோற்றம், தோற்றத்தினால் ஏற்பட்ட

பயம், இரண்டும் போய் விடுகிறது. அது போல் உலகியல் - தோற்றம் தான். ஆனாலும் அதனால் ஏற்படுகின்ற அநுபவம் ஸத்யமாகிறது. அந்த அநுபவத்தினால் பொய்யை ஸத்யம் என நினைக்கிறோம். ஆகவே உலகியல் அநுபவம் பொய்யாகிவிடுகிறது. ஸத்யம் அநுபவத்திற்கு வந்து விட்டால். (கயிறு தான் என்பது தெரிந்து விட்டால் பயத்திலிருந்து) மோக்ஷம் கிடைத்து விடுகிறது.

தசகம் 8. ஸமாஸம் 9. ஸுத்த புருஷனின் இலக்கணம்.

९. सदा स्वरूपानुसंधान । हें मुख्य साधूचें लक्षण ।  
जनीं असोन आपण । जनावेगला ॥ 263 ॥

சாஸ்திரங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்து - ஆத்மா - கர்த்தா அல்ல. மனது புத்தி புலன்களால் நீடக்கின்ற காரியங்கள் எல்லாம் முற்றிலும் ஆத்மாவுக்கும் ஸம்பந்தம் இல்லை என்பதை ஒரு கணம் கூட மறக்காமல், உலகியலினால் ஏற்படுகின்ற ஸுக துக்கங்கள் ஆத்மாவுக்கு அல்ல - என்று தொடர்ந்து நினைவிருந்தால் அவன் தான் ஸுத்த புருஷன். இவன் மற்றவர்களிடையே பழகினாலும் அவன் தனிப்பட்டவன் தான்.

२१. अभ्यासाचा मुगुडमणी । वृत्ती राहावी निर्गुणीं ।  
संतसंगे निरूपणीं । स्थिती बाणे ॥ 264 ॥

இந்தப் பழக்கத்தினால் ஏற்படுவது - "பிரஹ்மம் நிர்குணம் என்பது உண்மை தான். ப்ரஹ்மம் நிர்குணம் தான்" என்று தேர்ந்த முடிவை - ஸாதுக்களுடன் கூடி ஆராயலாம். அது மேலும் உறுதியை அளிக்கும்.

३६. ह्य सांडून नाशिवंत । स्वरूप सेविलें शाश्वत ।  
या कारणें शोकरहित । साधु जाणावा ॥ 265 ॥

கண்ணெதிரே காணப்படுவது அழியும் தன்மையுடையது. ஆத்ம ஸ்வரூபம் என்றுமுள்ளது. அதில் கரைந்து விடுவோம். சோகமில்லை. இப்படி நிம்மதி அடைந்தவன் முக்தன்.

தசகம் 8. ஸமாஸம் 10. சூன்யமல்ல.

தத்துவ விளக்கம் பெறாதவர்கள் - எது உண்மை எது பொய் - என்ற விவேகமில்லாதவர்கள். ஒவ்வொருவர் தோன்றியபடி என்னவெல்லாமோ சொல்கிறார்கள்.

२. येक म्हणती हा संसार। करितां पाविजे पैलपार।  
आपला नव्हे कीं जोजार। जीव देवाचे ॥ 266 ॥

ஒருவன் கூறுகிறான் "இந்த உலகியலில் மிதந்து கொண்டே இருந்தால் ஒரு நாள் கடலைக் கடந்து கரை ஏறிவிடலாம். அதற்காக நாம் ஒன்றும் முயற்சி செய்ய வேண்டியதில்லை. எல்லாமே கடவுள் சித்தம்".

ஒருவன் கூறுகிறான் "சங்கரர் காப்பாற்றுவார். பகவதியை வணங்கு. கைமேல் பலன்"

"கடவுள் கடவுள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் - கடவுள் நம் பொறுமையைச் சோதிக்கிறார். பிரளயம் வந்தால் தான் நமக்கு விடிவு காலம்".

"ஆசைகளையும் சபலங்களையும் தவிர்க்காத வரை பிறந்து பிறந்து இறந்து கொண்டே இருக்க வேண்டியது தான். அதற்கு கடவுள் என்ன செய்வார்"

உருகின நெய் உரைந்து தானே போகும். அது போல பிறந்த ஜீவன் பரமாத்மாவோடு தானாக சேர்ந்து விடும். இதற்கென்ன முயற்சி வேண்டியிருக்கிறது.

இவையெல்லாம் சூன்யவாதம். வைராக்யமுமில்லை விவேகமுமில்லை வெறும் PESSIMISM.

८१. आपण वस्तु मुलीं येक। ऐसा ज्ञानाचा विवेक।  
येथून हा ज्ञान दशक। संपूर्ण जाला ॥ 267 ॥

ஒன்று என்றும் பிரகாசிக்கிறது. அதுவே பரப்ரஹ்மம். இது தான் விவேகத்தின் முடிவு. இவ்விதம் ஞான தசகம் முடிகிறது.

தசகம் - 9. குண நாமங்கள்.  
ஸமாஸம் - 1. ப்ரஹ்மத்தின் குணங்கள்.

1. நிராகாரம் - உருவமற்றது.
2. நிராதார - அது எதையும் பிடித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை.
3. நிர்விகல்பம் - கற்பனைக்கு எட்டாதது.
4. நிஷ்ப்ரபஞ்சம் - பிரபஞ்சமற்றநிலை.
5. நிரௌபம்ய - அதற்கு உவமை கிடையாது.
6. நிரபேக்ஷ - அதற்கு எதுவும் தேவையில்லை.
7. நிரஞ்ஜன - பிறப்பற்றது.
8. நிரந்தர - சில நாள் இருக்கும் சில நாள் மறையும் சில நாள் மறுபடியும் வெளிப்படும் - என்றில்லாமல் இடைவிடாமல் என்றுமே இருக்கும்.
9. நிஸ்ஸங்க - ஒன்றிலும் ஒட்டாதது. மற்றொன்று இருந்தாலல்லவா ஒட்டுவது நேரும்.
10. நிச்சப்பத - ஒலியற்றது.
11. நிஷ்காம - காமமற்றது.
12. அத்வைதம் - இரண்டற்றது இரண்டாவது இல்லை.

இப்படியெல்லாம் வர்ணிக்கிறார். இப்படி வர்ணிக்கும் போது ஒரு விசித்ரமான வடிவம் மனதிலே உருப்பெருகிறது. அத்தகைய உயர்ந்த வஸ்து இருக்கலாம். என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.

தசகம் 9. ஸமாஸம் 2. ப்ரஹ்ம நிரூபணம்.

மஹாப்ரளயத்தில் கூட அழியாதது, ஆத்ம தத்துவம். சாதாரண ப்ரளயங்களில் அழியாமல் புண்ய பாப

வாஸனையுடன் ஜீவன் என்று தனித்து பரப்ரஹ்மத்தின் வயிற்றில் இருந்து, மறுபடியும் படைப்பின் போது - புண்ய பாபவாசத்திற்கேற்ப உரு உடலில் பிறக்கிறது. ஆனால் மஹாப்ரளயத்தில் இந்தப் புண்ய பாப வாஸனைகள் கூட அறவே அழிந்து பரிபூர்ண ப்ரஹ்ம நிலையை அடைந்து விடுகிறது. ப்ரஹ்ம தேவனின் இரவுப் பாதியாக அநந்த கோடியுக்களுக்கு அப்பால் - மறுபடியும் ஸ்வச்சமான ஜீவஸ்வரூபம் பகவான் இச்சைப்படி ஒரு உடலில் புகுகிறது. இது தான் ப்ரஹ்மதத்துவம்.

२. जें सकळामध्ये सार। मिथ्या नव्हे तें साचार।  
जेंकां नित्य निरन्तर। संचले चि असे ॥ 268 ॥

எல்லாப் பொருள்களும் எந்நாளும் இல்லாதவை. சில காலம் அழிந்து மறுபடியும் உதிப்பவை. இவற்றிற்கு அநித்யம் என்று பெயர். அவற்றுள்ளே ஸாரமான ப்ரஹ்மதத்துவம் நித்யமானது. அதாவது அழிவற்றது. தித்திக்கின்ற வஸ்துக்கள், எல்லாமே அழிந்தாலும் அவற்றின் தித்திப்பு என்பது எதனால் உண்டாயிற்றோ - ப்ரம்ஹதத்துவத்தாலான - அது அழியாதது. அது தோற்றமல்ல. இடைவிடாமல் தொடர்வது.

२२. आधीं शोधिते वाच्यांश। मगबोलखिण लक्ष्यांश।  
लक्ष्यांशी पाहातां वाच्यांश। असेल कैचा ॥ 269 ॥

மரத்தினால் செய்யப்பட்ட குதிரை யானைகளைப் பார்த்து குழந்தை குதிரை யானை என்கிறது. தந்தை வெறும் மரம் என்கிறான். யானை என்று சொல்கின்ற குழந்தைக்கு மரம் தெரியவில்லை. மரம் என்று சொல்கின்ற தந்தைக்கு யானை தெரியவில்லை. இப்படி விவேகத்தைத் தொடர்ந்து செய்தால் காரியப் பொருள் அனைத்தும் அழிந்து - ஞானத்தில் பரம்பொருள் ஒன்றே எஞ்சுகின்றது.

२९. ऐक अनुभवार्चें लक्षण। अनुभव म्हणजे अनन्य जाण।  
ऐक अनन्यार्चें लक्षण। ऐसें असे ॥ 270 ॥

உண்மையான அநுபவத்தை விவேகத்தினால் அலசிப் பார்க்க வேண்டும். அப்போது அநுபவம் - என்பது தனித்து இல்லை. ஆத்மாவே தான். ஆத்மாவைத் தவிர வேறொன்றில்லாத நிலை பிரகாசமடையும்.

தசகம் 9. ஸமாஸம் 3. ஐயமற்ற நிலை.

யானை - மரம் - என்று உவமையின் விளக்கத்தால் - ஞானம் தவிர - பிரஹ்ம ஞானம் தவிர - வேறொன்றில்லை என்றாயிற்று. அது எப்படி ஆகும் ? என்ற கேள்வி, அறிய விரும்புகிறவனிடம் மிஞ்சுகிறது.

६. जन्म नसोन घातला। पतित नसोन जाला।  
यातना नसोन पावला। नानापरी ॥ 271 ॥

ஆத்மாவுக்குப் பிறவி கிடையாது - பின் எப்படி பிரஸவ வேதனை ? பாபம் கிடையாது. பின் எப்படி துயரப்படுகிறாள் ? வலி இல்லை. ஆனால் புண் இருக்கிறது. காரணம் பிறப்பு காரியம். வேதனை காரணம். பாபம், பயன், துயரம், புண் - காரணம். காரியம் - வலி. காரணமில்லை - என்ற அறிவோடு நின்றுவிட்டால், காரியம் உண்டாகாது. காரியத்தின் அறிவு வந்த பிறகு, காரணமில்லை என்று கூறுவது அரைகுறை ஞானம்.

२१. कळाया शोधार्चें अंतर। तं व तोनित्य निरंतर।  
जयास धुंडितां विकार। निर्विकार होती ॥ 272 ॥

ஒரு கடைக்காரன் இரவு கடை மூடும் போது கல்லாப் பெட்டியைத் துழாவி எடுத்து - ரூபாய்களை மேஜை மேல் வைத்துக் கொண்டு எண்ணி - எவ்வளவு என்று கணக்கு கட்டுவது போல - ஆத்ம ஞானிகள் வாரானஸியில் முக்தி மண்டபத்தில் கூடி, தாம் பெற்ற ஞானத்தைப் பரஸ்பரம் பரிமாறிக் கொண்டு ஆராய்வது போல, ஸமர்த்தர் இந்த தசகத்தில் அநுபவத்திற்கு ஞானத்தின் தன்மையை - சாஸ்த்ரப் பூர்வமாக ஆராய்கிறார். தாம் பெற்ற ஞானத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்காக இதயத்தைப் பரிசோதிக்கும் போது அந்தப்

பரமாத்மா கட்டை விரல் அளவு ஜோதிப் பிழம்பாக அசைவற்று நிற்பது தெரிகிறது. ஆசாபாசங்களற்ற தூய நிலையின் அருமை தெரிகிறது.

२८. समर्थ रायाचें महिमान । जाणतां होतें समाधान ।

परंतु भुंको लागलें श्वान । तरीते श्वानचि आहे ॥ 273 ॥

ஆத்ம ஸாம்ராஜ்யத்தில் அறிவிற் சிறந்த அரசனின் மஹிமை தெரிந்து உண்மை பூரிக்கிறது. வெளியே நாய் குலைக்கிறது. அது நாய்தானே ?

தசகம் 9. ஸமாஸம் 4. ஞானம் பரிபாகம்

६. जाणता तो कार्यकरी । नैणता कोदी च न करी ।

जाणता तो पोटभरी । नेणताभीक मागे ॥ 274 ॥

தத்துவமறிந்தவன் (பற்றில்லாமல்) செயலில் ஈடுபடுகிறான். அறிவிலி ஒன்றும் செய்வதில்லை. அறிவாளியின் அவசியத் தேவைகள் தானே பூர்த்தி ஆகின்றன. அறிவிலி பிச்சை எடுக்கிறான்.

१५. पशु पक्षी गुणवंत । त्यास नृपा करती समर्थ ।

गुण नस्तां जिणेव्यथ । प्राणीमात्रांचें ॥ 275 ॥

பசுக்களிலும் பட்சிகளிலும் ஸாத்வீக குணமுள்ளவை உண்டு. பால் கொடுக்கும் பசுக்களும் இனிய குரல் கொடுக்கும் கருடனும் ஸாத்வீகமானவை. பரோபகாரம் செய்யும் அவற்றைத் தவிர மற்ற பட்சிகளும் மிருகங்களும் வெறும் பிராணிகளே.

२८. न जाणतां कोटीवरी । साधनें केली परोपरी ।

तरी मोक्षास अधिकारी । होणार नाही ॥ 276 ॥

புண்ய கர்மங்கள் - பலனை தனக்கெனக் கருதாது தவிர்க்க முடியாத கடமை - என்ற எண்ணத்துடன் செய்யப்படுகின்றன மற்ற கோடி கர்மாக்கள் வெறும்

சடங்குகள் தான். மனது உடல் வாக்கு இவற்றில் நேர்மையில்லாமல் ஒருவர் ஸாதனைகள் எத்தனை செய்தாலும், அவர்கள் மோக்ஷத்திற்குத் தகுதி பெறமாட்டார்கள்.

தசகம் 9. ஸமாஸம் 5. அநுமானம்

1. பிரஹ்மாண்டம் - என்ற பெரிய அமைப்பில் - தனி மனிதனின் செயல் பங்கு - என்ன என்று ஒருவாறு காரிய காரண விவேகத்தினால், அநுமானத்தினால், குறிப்பிடலாம்.

பிரம்மாண்ட அமைப்பின் படி ஹிரண்ய கர்பனின் இதயம் விஷ்ணு, மனது சந்திரன், புத்தி பிரம்ம தேவன், நல்லது கெட்டது என்ற விவேகம் நாராயணன். அஹங்காரம் தான் ருத்ரன், இந்தக் கோட்பாட்டின் படி மனிதனின் அன்றாட இயக்கம் சரியாக நடைபெறவேண்டும். இது கலைந்தால், தான் தோன்றித்தனம் தலை எடுத்தால், எல்லாம் குளருபடி ஆகிவிடும்.

२९. पिंडासारिखी ब्रह्मांडरचना । कोण आणितो अनुमाना ।

ब्रह्मांडी पदार्थ नाना । ते पिंडी कैचे ॥ 277 ॥

தனி மனிதப் பிண்டத்தில் அவயவங்களும் நரம்புகளும் உயிர் நாடிகளும் எப்படி அமைந்திருக்கின்றனவோ அது போல பிரம்மாண்டத்தில் அந்தந்த தேவதைகள், அந்தந்தப் பகுதிகளில் அவரவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட கடமைகளை தவறாது தாமதமில்லாமல் நடத்துகின்றன. ஆனால் அவற்றில் தடுமாற்றம் ஏற்படக் காரணம் - மனித ஜாதி தமக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளில் வழுவதோ எதிர்மறையாக நடப்பதோ இவற்றின் ஒட்டு மொத்தமான சேர்க்கை தான்.

४१. म्हणोनि देही चिं थानमान । हा तों अवघाचि अनुमान ।

आतां येक समाधान । मुख्य तें केसें ॥ 278 ॥

பிரம்மாண்டத்தின் மனிதசார அமைப்பில் ஹிரண்யகர்ப்பன் என்ற வடிவம் - மனித சார தர்ம அமைப்பின்படி அநுமானிக்கலாம். ஆகவே தான், மனித

வாழ்க்கையில் ஓட்டு மொத்தமான தார்மீக நடவடிக்கையும், அதர்ம நடவடிக்கையும், பிரபஞ்சச் சீரமைப்புக்கும் தடுமாற்றத்துக்கும் காரணமென்பதால், மனிதப் பிறப்பிற்கு உலகியலில் அதிகப் பொறுப்பு.

தசகம் 9. ஸமாஸம் 6. குணங்கள்.

முக்குணங்கள் - எப்படி பிரபஞ்ச விஸ்தாரத்தில் ஊடுருவுகின்றன!

७. जैसा तृणाचा पोटराकळा । पुढें सकलोन होय मोकला ।

तैसी मूळ माया भवलीला । गुणा प्रसवळी ॥ 279 ॥

செடியின் மெல்லிய துளிரிலிருந்து காம்பு விட்டு மலர் உண்டாகி மலர்கிறதோ, அது போல மூலமாயையிலிருந்து - முக்குணங்கள் பின்னிக் கொண்டு கிளம்புகின்றன. ஆகாசத்தில் முக்குணங்கள் நிறைகின்றன. அவை வாயுவின் சலனத்தினால் வெடிக்கின்றன. ஸாத்விகமான நுட்பமான அலைகள், ராஜஸமான திசை எங்கும் பரவுகின்ற அலைகள். தாமஸமான, காற்றழுத்தங்கள், இவற்றின் மூலம் ஒலிகள் ஓங்காரத்தின் துடிப்புகளாக அ ஆ என்ற உயிர் அட்சரங்களாக கசடதப என்ற மெய் அக்ஷரங்களாக பயிரில் தான்யங்கள் போல முளைவிடுகின்றன. சொற்களாக வேதங்கள் வெளிப்படுகின்றன. சொற்களின் நாதத்தால் நெருப்பு - நெருப்பின் புழுக்கத்தால் நீர் - நீரின் தமோ குண அழுத்தத்தினால் - மண். இப்படி ஐம்பூதங்கள் வெளிப்படுகின்றன. ஞானஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்தின் நிழல் மூலமாயை ஐம்பூதங்களில் ஊடுருவி சிற்றுகளில் பிறக்கின்றன.

25. முக்குணக் கலவையின் மாறுபாட்டு விசித்திரத்தினால் ஸாத்விகமான உயிர்கள், ராஜஸமான புத்திகள், தாமஸமான வாஸனை எனப்படுகின்ற செயற்பழக்கங்கள், இப்படி ப்ராணிகள் முகம் காட்டுகின்றன. இவையெல்லாம் எல்லாப் பொருள்களிலும், ஐம்பூதங்களின் தன்மை கலந்திருக்கின்றன - அவற்றைத் தனிப்படுத்தி பார்க்க முடியாது.

30. ஜடமான இந்த ஐம்பூதங்கள் மனித சரீரத்தின் உணர்வில் எப்படி கலக்கின்றன? நுட்பமாக எடுத்துச் சொன்னாலும் புரியாது. விளக்கினாலும் ரஸிக்கமாட்டான். ஏனெனில் அது அறிவில் நன்றாகப் பதியாது. ஆனால் அநுபவத்தில் அறியாமலே தெளிவடையும்.

31. மனித சரீரத்தில் - ஜீவன் - உணர்வு என்ற ரீதியில் எங்கும் பரவியிருக்கிறானே, அது போல பிரஹ்மாண்டத்தில் ஈச்வரன் எங்கும் ஊடுருவியிருக்கிறான்.

43. இவ்விதம் பிரபஞ்சத்தில் எண்பத்து நான்கு லட்சம் வகையான உயிரினங்கள் பிறந்து மரிக்கின்றன.

தசகம் 9. ஸமாஸம் 7. ஐயங்கள் தீர்த்தல்.

ஸ்தூலமான தேகத்தில் அறிவுப் புலன்கள். கண்ணுக்கு மட்டும் தான் பார்ப்பது - என்ற தனி சக்தி. பக்கத்திலுள்ள மூக்கு பார்க்காது. காது பார்க்காது. அந்த நுண்ணிய சக்தி அந்த தேவதை அங்கு பிரஸந்நமாக இருப்பதால் நேருகிறது.

காது மட்டும் தான் ஓசையைக் கேட்கும். காதை நன்றாக அடைத்துக் கொண்டு - கண் மூலம் கேட்க முடியாது. கேட்கின்ற தேவதை அங்கு தான் பிரஸந்நமாக இருக்கிறது? மூக்கு மட்டும் தான் முகமும். மூக்கைக் கெட்டியாக மூடிக்கொண்டு துர்நாற்றத்தை தவிர்க்கிறோம். கண்ணோ காதோ முகராது. மின்சாரம் காற்றாடியின் தனிப்பட்ட அமைப்பினால் அதைச் சுழல வைக்கிறது. மின்சாரத்திற்கு காற்றை அசைக்கும் தன்மை இல்லை. அது போல பல்பின் தனிப்பட்ட அமைப்பினால் வெளிச்சம் வெளிப்படுகிறது. தவிர மின்சாரத்திற்கு அந்த சக்தி கிடையாது. அது போல கண் காது மூக்கு அவற்றின் தனிப்பட்ட அமைப்பினால் மட்டுமல்லாமல் அந்தந்த தேவதா சக்தியின் பிரஸந்நத்தினால் அவை அந்தந்த விஷயங்களை காட்சி - ஒலி - நாற்றம் - இவற்றை மனதிற்குப் பாய்ச்சுகின்றன.

१८. वासना कामना आणी कल्पना । हेतु भावना मति नाना ।

ऐशा अनन्त वृत्ती जाणा । अन्तःकरण पंचकाच्या ॥ 280 ॥



ஐந்து ஞானேந்திரியங்களையும் ஐந்து கர்மேந்திரியங்களையும் கட்டி மேய்க்கிறது மனது. மனது - கை கால் இதயம் போல் ஒரு அவயவமா? அல்ல. பல பிறவிகளின் புண்ய பாபங்களின் மூட்டையாக வாசனையாக பதிவினோடு உடலில் புகுந்த உணர்வு தான் மனது. கர்ப்பத்திலிருந்து அப்பொழுது தான் பிறந்த குழந்தை பாலுக்கு முலைக் காம்பை தேடுகிறது. இது தான் வாஸனை. வாஸனையின் தன்மை - விருப்பம். புண்ணிய பாபச் சேர்க்கையினால் - ஸாத்விகமாகவோ ராஜஸமாகவோ தாமஸமாகவோ பண்பு அமைந்துள்ளது. அதன் தன்மை விரும்புகிறது. விருப்பம் கற்பனைபுரிகிறது. இவ்விரண்டும் மனதின் வெளிப்பாடு - புத்தி ஆத்ம சைதன்யத்தின் பிரதி பிம்பம். அறிவின் கருவூலம். இது மனது கொடுக்கின்ற அநுபவங்களில் நல்லது கெட்டதுகளை ஆராய்ந்து - நல்லதுகளை ஏற்கும்படியும், கெட்டதுகளைத் தவிர்க்கும்படியும் மனதிற்கு சொல்கிறது. ஆனால் மனது வாஸனாபலத்தினால் புத்தியின் அறிவுரையை ஸாத்விகமாக இருந்தால் ஏற்கிறது. ராஜஸமாக இருந்தால் பாதியை ஏற்கிறது - பாதியை தவிர்க்கிறது. தாமஸமாக இருந்தால் முரட்டுத்தனமாக முற்றிலும் மறுக்கிறது.

२४. पूर्वी स्मरण नाविस्मरण ! मध्यैचि हें जालें स्मरण ।  
अंतर्यामी अंतःकरण ! । जाणती कळा ॥ 281 ॥

மனதிற்கு தான் ஞாபக சக்தி, கற்பனா சக்தி. அது முக்குணச் சேர்க்கையின் மாறுதலால் அழுத்தமாகவும் இருக்கும். தாமஸ குணம் அதிகமானால் மறதியும் அதிகமாக இருக்கும். புத்தி தான் ஆத்மாவின் தொடர்புடையது. புத்தி ஆத்மாவை நோக்கி நெருங்க நெருங்க - மனதின் கொட்டம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அடங்கும். புத்தியின் முயற்சிக்கு வேதங்களும் சாஸ்த்ரங்களும் தெளிவுகாட்டி உதவுகின்றன.

६०. प्राणी ब्रह्मवाया मोकला । आधीं पाहिजे जाणीव कळा ।  
सकल जाणतां निराळा । सहजचिं होय ॥ 282 ॥

ஆகவே புத்தியின் தெளிவான விவேகத்தைக் கொண்டு சாஸ்த்ர ஞானத்தின் மூலம், ஆத்ம ஞானத்தின் ஸ்வரூபத்தை - "அது ஸத்யம். அதற்கு ஞானமே வடிவம். அது ஆனந்தமாக அநுபவத்தில் வருகிறது" - என்று ஞான அளவில் புரிந்து கொண்டுவிட்டால், ப்ரம்ஹஸாக்ஷாத்காரம் என்ற நிலை தானாக மலரும். சூரிய ஒளிபட்டு தாமரை மலர்வது போல்.

தசகம் 9. ஸமாஸம் 8. தேஹத்தின் முடிவு.

எங்கும் நிறைந்த ஆத்மாவின் ஓர் அம்சமாக உடல் ஆத்மாவை பிரிக்கிறது. உடல் பிரிவுக்கு ஆரம்பம் உடலின் குறுக்கும் நெருக்குமாக மேலும் கீழுமாக - ஓடுகின்ற ஐந்து ப்ராணன்கள் மரிக்கும் போது வெளியேறுகின்றன. ஆனால் இதயத்தில் உள்ள முக்கிய ப்ராணன் மட்டும், ஜீவனுக்குத் துணையாக, அவனுடைய புண்ய பாபமூட்டைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு அடுத்த பிறவியில் நுழைகிறது. இந்த முக்கிய பிராணன் முதல் பிறவி தொட்டு கடைசியில் ஜீவன் ஞான ஒளி பெற்று பரமாத்மாவிடம் ஒன்றிவிடுவதற்கு முன்னால் பாப புண்ய மூட்டைகள் முற்றும் அற்றுப் போய்விடுகின்றன, ப்ராணன் அது வரை ஜீவனின் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் தொடர்ந்து அங்கே விலகுகிறது.

२५. मूळपाये पासून सेवटर्नी । वायोचि सकळा कांहीं करी ।  
वायो वेगलें कतृत्व चतुरीं । मज निरोपावे ॥ 283 ॥

ஜீவனின் பிறவி விதையிலிருந்து - மோக்ஷம் வரை முக்ய ப்ராணன் தான் எல்லாக் காரியங்களையும் நிர்வகிக்கிறது. மூலப்ராணனை விட்டால் வேறு எதற்கு இத்தனை திறமையிருக்கிறது? சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.

३१. वायो कारिता रागोद्धार । कळे वोळखीचा निर्धार ।  
दीप लागे मेघ पडेका चमत्कार । रागोद्धारिं ॥ 284 ॥

பிராண பலத்தினால் ஸங்கீதம் ஸுநாதமாக இருக்கிறது. ராகபாவம் பரிமளிக்கிறது. ப்ராணபலம் இல்லாவிட்டால் குரலின் தரம் குறைந்து அபஸ்வரம் பேசும். விளக்கைத் தூண்டி

விடுவதே காற்று தான். மேகம் கூடி மழை பொழிவதே காற்றினால் தான்.

தசகம் 9. ஸமாஸம் 9. ஐயம் தீர்த்தல்.

பூமியில் மலைகளும் காடுகளும் சமதளங்களும் ஒரு நியதியோடுதான் அமைந்திருக்கின்றன என்பதை வரைபடத்தை (map) ஊன்றி கவனித்தால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

14. தண்ணீரோ நெருப்போ காற்றோ தள்ள முடியுமா ? ஒதுக்க முடியுமா ஆகாயத்தை ? ஆகாயத்தில் மேகங்களை எது தாங்குகிறது ? காற்று. அப்படிச் சொன்னால் காற்றை எது தாங்குகிறது ? அடுத்து - பெரிய கேள்வி. பூமண்டலத்தில் பூமியையும் கிரஹங்களையும் ஒன்றுக்கொன்று மோதிக் கொள்ளாமல் அவற்றின் எல்லையே மீறாமல் எப்படி உள்ளன ? அதுவே ஆகாசத்தின் மஹாசக்தி. ஈர்ப்பு சக்தி. ப்ரஹ்மத்தின் மூலமாயாவின் சக்தியின் முதல் வீச்சு இது.

எப்படி ஆலமரத்தின் - வித்தில் - வளரக் கூடிய ஆலமரத்தின் எல்லா அம்சங்களும், கிளைகளின் தன்மை, விழுதுகளின் தன்மை, இலைகளின் விரிவு தன்மை, எல்லாமே நுட்பமாக உள்ளனவோ. அது போல மூலமாயையில் ப்ரஹ்மம் அத்தனை திறமைகளையும் இறக்கியிருக்கிறது.

४०. के ली मोक्षाची उपेक्षा । विवेकें सारिला पूर्वपक्षा ।

सिद्धान्त आत्मा प्रत्यक्षा । प्रमाण नलगे ॥ 285 ॥

விவேகத்தினால் அருமானத்தைத் தகர்க்கலாம். விவேகம் ஆராச்சியினால் பெற்ற ஞானத்தை உறுதி செய்கிறது. "நான்" என்பதை ஸமர்ப்பணம் செய்து விடுகிறது. மோக்ஷம் தானாக வருகிறது. இனி மோக்ஷத்தை வேண்டாமென்று சொல்ல முடியாது. விவேகம் தனித்தன்மையை விலக்கிவிட்டதே. ஆத்மா ஒரு வில்லங்கம் இல்லாமல் மிஞ்சி விட்டதே. மோக்ஷத்திற்குத் தடை ஏது ?

தசகம் 9. ஸமாஸம் 10. உண்மை நிலை.

கடைசி நிலையில் வேண்டாத விகாரங்கள் தலை தூக்கக்கூடாது. குறித்த நேரத்தில் ரயில் வந்து விட்டது. வண்டியில் போகும் இடம் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. டிக்கெட்டில் - ரிஸர்வேஷன் நம்பர் சரியாக இருக்கிறது. வண்டியில் ஏறியாகிவிட்டது. அப்போது நாம் போக வேண்டிய இடத்திற்கு தான் இந்த வண்டி போகிறதா ? என்று ஒரு சந்தேகம் வருகிறது. அது போல ஆத்ம பரமாத்மாவுடன் ஒன்ற வேண்டிய வினாடி வந்த போது சில ஸந்தேஹங்கள்.

१. दे उळामध्ये जगन्नायक । आणी देवळावरी बैसला काळ ।

परी तो देवाहू अधिक । म्हणों नये की ॥ 286 ॥

தேவாலயத்தில் உள்ளே பெருமாள். கோபுரகலசத்தின் மீது ஒரு காக்கை உட்கார்ந்து இருக்கிறது. பகவானைக் காட்டிலும் காக்கை மதிப்பு மிக்கதோ ? ஜீவன் முக்தரான ஞானிக்கு இப்படியெல்லாம் ஐயங்கள் எழாது. ஆனால் தன் நிலையில் நிச்சயம்மில்லாததாக்கி இப்படியெல்லாம் ஐயங்கள் எழலாம்.

२३. आत्मा आहे आत्मपणें ! जीव आहे जीवपणें ।

माया आहे माया पणें । विस्तारली ॥ 287 ॥

ஜீவன் முக்த நிலையில் ஆத்மா தன்னொளியாக - ஸ்வயம் பிரகாசமாக இருக்கிறது. ஜீவன் - என்று உடலில் வாழும் போதும் ஞானஒளியினால் பற்றற்று தனித்து நிற்கிறது. மாயையில் உலகியலில் ஈஷிக்கொண்ட போது நான் நான் - என்று இல்லாதவற்றையெல்லாம் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு பிரிந்து கிடக்கிறது.

३७. साध्य करावें साधनासी । ध्येयें धरावे ध्यानासी ।

उन्मने आवरावें मनासी । कोण्या प्रकारें ॥ 288 ॥

ஸாதனைகள் புரியும் போது ஆத்மா தனித்து நிற்க வேண்டும். த்யானம் செய்யும் போது மனது புலன்களை

ஒதுக்கி விட்டு ஆத்மா ஸமாதி நிலை அடைய வேண்டும். மனதை அடக்குவதற்கு புத்தியின் உறுதியைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இவை எப்படி என்பது தான் இது வரை சொல்லப்பட்டது.

தசகம் 10. ஆத்மா

ஸமாஸம் 2. இதயம் ஒன்றா பலவா ?

இதயம் ஒன்றா ? பலவா ? இது என்ன கேள்வி ஒன்று தான். ஒன்று தான் - ஆனால் எல்லோரிடமும் ஒரேவிதம் இல்லை ? இங்கே கேள்வி ஆத்மா ஒன்றா ? பலவா ? என்பது தான். ஆனால் இதயம் ஒன்றா ? பலவா ? அந்தக் கரணம் என்ற சொல் வருகிறது. ஆனால் - பதில் சொல்லும் போது - ஒன்று என்று ஆத்மாவைக் குறிப்பிடுகிறார். உடல் எதனால் இயங்குகிறதோ அதை அந்தக் கரணம் என்று தான் சொல்வது வழக்கம். ஏனெனில் ஆத்மா உடலியலில் ஸம்பந்தப்படுவதில்லையே. ஆனால் ஆத்ம சைதன்யமில்லாமல் அந்தக் கரணம் வேலை செய்யாதே. ஆகவே ஆத்மா என்ற பொருள் கொண்டு பதில் கூறுகிறார். அடுத்த கேள்வியைக் கவனித்தால் இது புரியும் ? அது ஒன்றானால் - ஒருவன் சாப்பிட்டால் எல்லோருக்கும் பசி தீரவேண்டுமே ! ஒருவன் இறந்தால் எல்லாம் இறக்க வேண்டுமே ? ஆகவே ஒன்று என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்.

இதயம் என்ற அந்தக் கரணம் முன்பே சொன்னோம் அது அவயவம் அல்ல - உணர்வுகளின் பதிவு - எல்லோருக்கும் ஒன்றுதான். அதில் ஏற்படும் உணர்வு எல்லோருக்கும் பொது. அந்த உணர்வு - என்ன தற்காப்பு - அந்த தற்காப்பு உணர்வு எல்லோருக்கும் பொது. பாம்பிடமிருந்து தற்காப்புக்காக மனிதன் பாம்பைக் கண்டு பயப்படுகிறான். கொல்ல நினைக்கிறான். அதே மாதிரி பாம்பும் மனிதனைக் கண்டு பயப்படுகிறது. இந்த தற்காப்பு - என்ற உணர்வு தான் ஜீவனைப் பிரிக்கிறது.

உணர்வு இதயத்தின் வெளிப்பாடு.

२६. जाणीव म्हणजे अन्तःकरण। अन्तःकरण विष्णुचा अंश जाण।  
विष्णु करितो पाळण। येणें प्रकार ॥ 289 ॥

அந்தக் கரணம் என்பது விஷ்ணுவின் அம்சம். அந்த விஷ்ணு உயிர்கள் அனைத்திலும் அந்தக்கரணமாக விளங்குகிறார். அவர் தான் எல்லோரையும் போஷிக்கிறார். காப்பாற்றுகிறார் - அந்த விஷ்ணு, அந்தக் கரணத்தில் இருக்கும் போது - மனிதன் பாம்பைக் கண்டு பயப்படக்கூடாது. அதைப் பார்த்து இனிமையாகக் குழல் ஊதினால், அதற்கு மனிதனிடம் உள்ள பயம் போய்விடும். இதிலிருந்து தெரிகிறது என்னவென்றால் தற்காப்பு - என்பது நம் உள்ளத்தில் எழுந்ததே தவிர, பாம்பிடம் இல்லை. இந்த பயமற்ற தன்மை அபயம் - என்பது விஷ்ணு அந்தரங்கத்தில் இருக்கிறார் - என்ற நிச்சயத்திலிருந்து வருகிறது. இந்த விஷயத்தை விளக்குவதற்காகத் தான் ஸமர்த்தர் எல்லோருக்கும் அந்தக்கரணம் ஒன்று என்று கூறுகிறார்.

३०. जाणण्यानेण प्याची बुद्धी। तोचि देही जाणावा विधी।  
स्यूळ देही ब्रह्म त्रिशर्ही। उत्पत्ति कर्तातो ॥ 290 ॥

உடலில் புத்தி - உலகியலை அறிகிறது. பரம் பொருளை அறியவில்லை. அது தான் பிரஹ்மா. உடல் தூய்மை, மனத் தூய்மை, சொல் தூய்மை இவற்றை வைத்துக் கொண்டு ஒரு உலகையே படைக்கிறது.

ஞானம் என்ற சிவன், இதயம் என்ற விஷ்ணு, உடல் என்ற ப்ரஹ்மா, - மூவரும் முத்தொழிலை உடலிலிருந்து செய்கிறார்கள்.

தசகம் 10. ஸமாஸம் 2. உடலைப் பற்றிய ஐயங்கள்.

८. म्हणोन त्यांस पुसावेना। त्यांचेन प्रत्ययो आणवेना।  
प्रत्ययैविण प्रेनाना। ठकाठकी ॥ 291 ॥

மூலமாயா முதலில் பிறந்தது. அதிலிருந்து ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்கள் பிறந்தார்கள் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. அது எவ்வாறு என்று கேட்டால் - எல்லோரும் கூச்சல் போடுகிறார்கள். அவர்களைக் கேட்க முடியவில்லை. அவர்களால் இதை நிரூபிக்க முடியவில்லை. அநுபவத்திற்கு விளக்கங்கள் எல்லாம் வெறும் மோசடி.

१६. शब्द मातृका वीण नाहीं । मातृका देहा वीण नाहीं ।  
देह निर्माण होत नाहीं । देहा वीण ॥ 292 ॥

அட்சரங்கள் இல்லாமல் வேதங்கள் இல்லை, உடல் இல்லாமல் அட்சரங்கள் இல்லை, அந்த உடல் முன் உடலிலிருந்து ஒரு மனித உடல். மனித உடல்களுக்குள் ஒரு பிராஹ்மணன். அந்த பிராமணனிடம் வேதங்கள் என்ற ப்ரமாண நூல்கள். அந்த பிரமாண நூல்கள் எந்த உடலிலிருந்து வந்தன. இந்தப் புதிருக்கு விடை கிடைக்கவில்லை.

தசகம் 10. ஸமாஸம் 3. உடலைப் பற்றிய விசாரம்.

பரப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தினால் முதலில் தோன்றியது ஆகாசம். அதன் சக்தி என்ன? அசையாத ஆகாசத்திலிருந்து அசைகின்ற காற்று, காற்றிலிருந்து நெருப்பு, நெருப்பிலிருந்து நீர், நீரிலிருந்து மண், மண்ணிலிருந்து பாறைகள், பாறைகளிலிருந்து தேவ வடிவங்கள்.

யக்ஷிணீ - காத்யாயிநீ - சாமுண்டி - ஆண் பெயரிலும் பல தைவங்கள். இவை காற்றின் வடிவங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். காற்றிலிருந்து இரு பிரிவுகள், ஒன்று ஜீவனின் ப்ராணன், அந்த பிராணனிலிருந்து ஜ்யோதிஸ்ஸின் தெய்வ ஒளி. தெய்வ ஒளியிலிருந்து சூரியன். நெருப்பின் புழுக்கத்திலிருந்து நீர். அதிலிருந்து இரண்டு வகை, ஒன்று அம்ருதம் - நீரிலிருந்து மண். அது இரண்டு விதம் - ஒன்று ஸ்பரிசக் கல் (அது எதன் மீது படுகிறதோ அது தங்கம் ஆகிவிடும்.) இப்படி இயற்கையின் - ப்ரக்ருதியின் ஸாரமான பொருள். தைவத் தன்மை உடையதாகின்றன.

தசகம் 10. ஸமாஸம் 4. விதைகளின் தத்துவம்.

6.7. முன்பே தேஹம் எப்படி உண்டாயிற்று என்ற கேள்விக்கு விடை சொல்லவில்லை.

எங்கும் நிறை பரம்பொருள் - தன் திறன் குறையாமல் விஷ்ணுவாக வடிவெடுத்தார். விஷ்ணு என்றால் எங்கும் வியாபித்து இருப்பவர் என்று பொருள். அவர் தான் முக்கிய பிராணன். இடைவெளிகள் எல்லாவற்றிலும் வியாபித்திருப்பது. அதன் ஹிரண்ய கர்ப்ப ஸ்வரூபம் மனித வடிவில். அந்த வடிவத்தில் பிரபஞ்சத்தை இயக்குகின்ற அத்தனை சக்திகளும் தேவதைகளாகக் காட்சியளிக்கின்றனர். அதன் இதயத்தில் தாய்மை வடிவம் கொண்டு பல உதிக்கின்றன. அந்தந்த பிராணிகளின் தாய்கள். அதனதன் கருவில் அதனதன் வடிவாகக் கருவை வளர்த்து, அதனதன் வடிவிலேயே சிசுக்களாக ஈன்கின்றன. கருத்தரிப்பதும் கன்று ஈன்றுவதும் தாய்மையின் தூயபணி. அதனால் தைவத்தன்மையில் சக்தி வடிவங்கள் எல்லாம் பெண் தெய்வங்களாகவே காட்சி அளிக்கின்றன. தேவியின் ஸஹஸ்ர நாமத்தின் முதல் பெயர் ஸ்ரீ மாதா. பெண்ணின் பெருமையெல்லாம் தாய்மையில் அடக்கம். (உலகியிலில் மிகவும் வருந்தத்தக்கதாக ராஜஸ தாமஸ குணங்கள் மண்டிப்போய் - மனித வர்க்கத்தின் மனப்பான்மையைப் பாழாக்கி - பெண்ணென்ற உயிருள்ள - விவேகமுள்ள புருஷனுக்கிடான புத்தித் திறன் உடைய - பெண் வர்க்கத்தை இனிப்பு பண்டங்கள் போல போகப் பொருள் ஆக்கி - மனிதப் பண்பை அழிந்து மிருகமாக வாழ்கின்ற படு குழியில் மனித சமுதாயம் வீழ்த்தி இருக்கிறது.)

४३. आतां प्राणी जे जन्मले । ते नेणोन संहारले ।

मूलरूपे संहारिले । येणें प्रकार ॥ 293 ॥

பிறவிகள் எடுத்த ஜீவன்கள் இப்படி - தத்துவ தர்சனம் பெறாமல் - மதியிழந்து மூல ரூபமான பிராணிவடிவத்தில் அடங்கிப்போகின்றன.

தசகம் 10. ஸமாஸம் 5. ஐந்து ப்ரளயங்கள்.

பிரளயம் 1. தூக்கம், அதில் அறிவுப் புலன்கள் செயற்புலன்கள் தன்மை மறந்து - ப்ரபஞ்சம் இருப்பதையே உணராது தூங்கிவிட்டு, எழும்போது அத்தனை நினைவுகளையும் பெற்று செயல்படுகின்றன. இப்படி மனமே சோர்ந்து ஓய்ந்துவிட்ட பிரளயம்.

ப்ரளயம் 2. தனி மனிதன் இறக்கும் போது அவனளவில் பிரபஞ்சம் இல்லையென்று ஆகிவிடுகிறது.

ப்ரளயம் 3. பல யுகங்களுக்குப் பிறகு பிரம்ம தேவனின் பகல் முடிந்து இரவு ஆரம்பமாகின்ற போது - ப்ரஹ்மாண்டமே. பரம்பொருளின் வயிற்றில் அடங்கிவிடுகிறது - பிறகு ப்ரஹ்மதேவன் விழிக்கும் போது வெளிப்படுகிறது.

ப்ரளயம் 4. ப்ரம்ம தேவனுக்கும் ஆயுள் முடிந்து, சிவ விஷ்ணு ஸ்வரூபங்களும் பரம் பொருளிலே அடங்கும் போது கல்பாந்த ப்ரளயம். அந்த கல்பத்தில் மூன்றாவது இப்போது பாத்மகல்பம் முடிந்து, ப்ராஹ்மகல்பம் முடிந்து, - வாராஹகல்பம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

ப்ரளயம் 5. இந்த வாராஹ கல்பம் முடிந்து, மற்ற கல்பங்கள் தோன்றி மறைகின்றன. ப்ரஹ்மம் தனித்து இருக்கிறது. இது மஹாப்ரளயம்.

தசகம் 10. ஸமாஸம் 6. பிரளயம் பற்றிய விசாரம்.

५. या मध्ये ज्यास विवेक आहे। तो आधीच जाणताहे।  
सारासार विवेचे पाहे। म्हणोनियां ॥ 294 ॥

இப்படி பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு - பிரளயம் பற்றி ஆராய்ந்து அறிந்த விவேகி, ஆரம்ப முதலே உண்மை பொய்களை புரிந்துக் கொண்டு - நிலையான நிச்சயத்துடன் ப்ரம்மம் நித்யமானது - மற்றவை தோற்றங்களே என்று தீர்மானிக்கிறான். அது என்ன தீர்மானம் ?

११. मी तू हा भ्रम। उपासना हाहीभ्रम।  
ईश्वरभाव हाहीभ्रम। निश्चयेंसी ॥ 295 ॥

நான் நீ என்பதும் பிரமை. உபாஸிக்கிறோம் என்பதும் பிரமை, ஈசுவரன் என்பதும் பிரமை இது தான் தீர்மானம்.

१२. देहाभिमान कर्माभिमान। जात्याभिमान कुळाभिमान।  
ज्ञानाभिमान मोक्षाभिमान। या नांव भ्रम ॥ 296 ॥

நான் மனிதன். புண்ய கர்மா செய்து விட வேண்டும். நான் ப்ராமணன். நான் பெரிய குலத்தில் பிறந்தவன். நான் பிரம்மஞானி ஆகிவிட்டேன். நான் மோக்ஷமடைந்துவிட்டேன். இது எல்லாமே பிரமை தான் மற்றதெல்லாம் பிரமையாக இருக்கட்டும். மோக்ஷமடைந்தேன் மோக்ஷமடைந்து விட்டேன் என்று சொல்வது எப்படி பிரமையாகும் ? அப்படிச் செல்லச் சொல்லி தனித்த ஆத்மா இருந்தால் தானே முடியும். தனி ஆத்மாதான் ப்ரஹ்மத்தால் ஸுகமடைந்துவிட்டதே. ஆகவே இப்படி ஒருவன் சொல்லிக் கொண்டால் அவனுக்கு நிச்சயம் ப்ரமை பிடித்திருக்கிறது.

தசகம் 10. ஸமாஸம் 7. ஸகுண பஜனை.

५. जीत अस्तां नेणों किती। जनामध्ये चमत्कार होती।  
ऐसियाचीं सद्यप्रचिती। रोकडी पाहावी ॥ 297 ॥

பெரியோர்கள் ஜீவித்திருக்கும் போது அவர்களைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரிவதில்லை. பாமரனைப் போல கவனிக்கப்படாமல் போய் விடுகிறார்கள். ஆனால் அவருடைய நினைவினால் அத்துதங்கள் நிகழ்கின்றன. அவற்றை பிரத்யட்சமாக கண்டு அநுபவித்தவர்கள் அவை ஸத்யம் என்கின்றனர். அதன் தாத்தார்யம் என்ன ?

११. ज्ञानी मुक्त होउन गेले। त्यांचे सामर्थ्य उगेंचि चाले।  
कां जे पुण्यमार्गें चालिले। म्हणोनियां ॥ 298 ॥

ஞானிகள், முக்தர்கள், ப்ரபஞ்சத்தைப் பற்றி நினைப்பதே இல்லை. நடப்பது - ஏதாவது அக்ரமம் கண்ணில் பட்டால் "பகவான் இஷ்டம் அவருக்குத் தெரியாதா! நாம் ஏன் வருந்த வேண்டும்?" என்று தான் நினைப்பார்கள். அவர்களுடைய நிச்சயமான அசைவற்ற ஞானக் கடலில் இந்த சின்ன அலை அவர்களை அறியாமல் ஏதோ வேலை செய்கிறது. பகவானுடைய கச்சிதமான DESTINY தெய்வச் சித்தத்தினால் திட்டத்தில் அச்சிறு அலை குறுக்கிடத்தான் செய்கிறது. அந்த அக்ரமம் குறைகிறது.

१६. निर्गुणी ज्ञान जालें । म्हणोनि सगुण अलक्ष केलें ।  
तरी तैं ज्ञातें नागवलें । दोहीं कडे ॥ 299 ॥

ஸகுணமான பகவத் பக்தியினாலே - பகவத் ஸ்வரூப தர்சனம் பெற்று பகவத் ஸாமீப்யம் - என்ற முக்தி தசையை அடைந்தவர். ஞான ஒளி பெற்று நிர்குணத்தில் ஐக்யம் ஆகிவிடுகிறார். அக்கணம் என்ன நினைக்கிறார்? அப்புதமான ஆனந்தமான பகவத் ஸேவை கிடைத்ததே. அது மறைகிறதே! ஏதோ இழப்பு நேருகிறாப் போல - ஐக்யமாவதை விட தனியாகவே இருந்து பகவத் ஸேவையை அநுபவிக்கலாமே - என்று நினைக்கிறார்கள்.

१९. निःकाम बुद्धि चिया भजना । त्रैलोक्यी नाहीं तुख्या ।  
समर्थेविण घडेना । निःकाम भजन ॥ 300 ॥

சிறிது கூட வேறு எதிலும் ஆசையற்று ராம நாம பஜனத்தில் ஈடுபட்டவனுக்கு மூவுலகிலும் அதற்கு ஈடான சுகம் கிடையாது. ஆத்ம பலமின்றி பஜனை ஸுகம் துளிர்க்காது. ஆகவே ஞான பலம் என்ற ஆத்ம பலமும் அங்கே கூடுகிறது.

24. பக்தியின் விழுதான ஆத்மபலமும், பகவத் பலமும் கூடிவிட்டால். அங்கு மரணம் கூட ஒதுங்கிவிடும். பிறகு எது நடந்து என்ன?

தசகம் 10. ஸமாஸம் 8. அநுபவப் பிரமாணம்.

வைத்தியர் சொன்னபடி ஒரு மருந்து சாப்பிட்டு வியாதி குணமானால் - மறுபடியும் அந்த வ்யாதிக்கு அந்த மருந்து சாப்பிடுகிறோம். வைத்யரிடம் போவதில்லை. ஆனால் யாரோ சொன்னதைக் கேட்டு ஏதோ ஒரு மருந்தை சாப்பிட்டு அது விபரீதத்தில் கொண்டு விட்டால் அந்த மருந்தை சீண்டுவோமா?

திருடனுக்குத் துணை போய் விட்டு - திருடாமலே வந்தாலும் - திருடனுக்குள்ள தண்டனை கிடைக்கத்தானே செய்கிறது. இத்தகைய அநுபவ பூர்வமான - ஞானங்கள், ஞான பரிசோதனையில் வித்வானுக்கு உபயோகப்படுகின்றன.

யந்திரங்களை - அவற்றின் தத்துவம் புரியாமல் பூஜிப்பது. மந்திரங்களை அவற்றின் ரகசியம் தெரியாமல் ஜபித்துக் கொண்டே போவது - வியாதி உள்ளவனை சிகித்தலை செய்யாமல் கொல்வதற்கு ஸமானம்.

அது போல ஸத்குருவின் உபதேசத்தினால் பெற்ற ஞானத்தைப் போற்றி, தொடர்ந்து ஸாதனை புரியாமல் யாரோ குறுக்கு வழி சொல்வதைக் கேட்டு நடப்பவன் துரத்ருஷ்டம் பிடித்தவன்.

தசகம் 10. ஸமாஸம் 9. அநுபவப் பிரமாணம்.

ஒவ்வொரு மரத்திற்கும் வித்திலிருந்து வளர்ச்சியுண்டாவதைக் கவனித்து வந்தால் ஒவ்வொரு நிலையிலும் ஏற்படுகின்ற மாறுதல்கள் நமக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும். இது எப்படி நடக்கிறது - என்ற ஆச்சரியம். அதே சமயம் வளர்ச்சியும் தெரிகிறது.

அது போல மனித வளர்ச்சியில் முக்கிய பிராணனின் நுண்ணிய செயல் தெரிவதில்லை.

ஆனால் வளர்ச்சி தெரிகிறது.

११. बायो मध्ये जाणीव गुण । तेंचि ईश्वराचें लक्षण ।  
तया पासून त्रिगुण । पुढें जाल ॥ 301 ॥

अறियाப்பருவத்தில் கபடமின்றி வளர்ந்த குழந்தை அறியும் பருவத்தில் - முக்குணச் சேஷ்டையினால் தனித்த மாறுதலை பகுத்தறிவில் காண்பிக்கிறதே அது தான் முக்கிய பிராணனின் ஈச்வராம்சத்தின் வேலை. இதைத் தான் பகவத் கீதையில் பகவான் சொல்கிறார். ஆத்ம மாயையின் மூலம் முக்குணச் சேஷ்டைகளை நான் ஊக்குவிக்கிறேன் என்று.

१७. जाणेनी काया पळविती । तेणें गुणें वांचती ।  
दडती आणी तपती । जाणा जाणों ॥ 302 ॥

உடலில் உள்ள அவயவங்கள் தானே இயங்குகின்றன. உடல் தடுமாறிச் சாய்ந்தால் - கை தானாக பிரிந்து தானாக தடுமாற்றத்திலிருந்து மீட்கிறது. அப்படி அதற்கு இயற்கையான பயிற்சி - உணர்வு. அதனாலேயே உடல் காப்பாற்றப்படுகிறது. இந்த உணர்வு உள்ளூர இருக்கிறதே தவிர வெளிப்படையாகத் தெரியவில்லை. அது தான் ப்ராண சக்தி.

20. அது போல் பகவான் தேவீ ஆலய தெய்வங்கள் இவையெல்லாம் பொய்யல்ல. அவை இயங்குவது - நமக்கு தெரிவதில்லை. உட்புகுந்திருக்கிற ஈச்வர சைதன்யம் அநுபவத்தில் தான் தெரியவரும்.

தசகம் 10. ஸமாஸம் 10. ஆத்மா அசையுமா அசையாதா ?

५. ऐ से कांही येक अचञ्चल ! ते अंचं चली भासी चंचल ।  
त्यास नामेंहि पुष्कल । त्रिविधा प्रकारें ॥ 304 ॥

ஆகாசம் அசைவற்றது. எல்லோருக்கும் தெரியும். அதிலுள்ள மற்றவை அசைகின்றன. அதனால் ஆகாசம் அசைவது போன்ற தோற்றம் உண்டாகிறது. அந்த அசைவுகளுக்குப் பல பெயர்கள் உண்டு. அசையாத

ஆகாசத்தில் அசைகின்ற காற்று வீசுகிறது. ஆதலால் அசைவற்ற ப்ரஹ்மத்தில் அதன் சக்தியான மாயை செயல்படுகிறது. வேதம் கூறுகிறது ப்ரஹ்மம் நினைத்ததாம் விரும்பியதாம். सोऽकामरत । बहुभ्यां प्र जायेयेति । “பல விதமாகப் பல்கிப் பெறுகுவேன் என்று” அதன் முதல் மாற்றம் ஹிரண்ய கர்ப்பன். அவனிடம் எல்லா சக்திகளும் எல்லாப் பொருட்களில் நுட்பமான மூலப் பொருள்களும் தோன்றின.

१४. महामाया मूलप्रकृती । कारणते अव्याकृती ।  
सूक्ष्म हिरण्य गर्भं म्हणती । विराट ते स्थूल ॥ 305 ॥

ப்ரஹ்மத்தின் வெளிப்பாடு நான்கு விதம். (1) மூலமாயை (2) வெளிப்படாத இயற்கை (3) இயற்கையின் மூலப் பொருள்களை இயக்குகின்ற தேவதா ஸ்வரூபங்கள் அடங்கிய ஹிரண்ய கர்ப்பன் (4) எல்லாப் பொருள்களும் வெளிப்பட்ட பதினான்கு உலகங்களும் உண்டான - ஒரே வடிவம் விராட்.

१८. आत्मा अन्तरात्मा विश्वात्मा । द्रष्टा साक्षी सर्वात्मा ।  
क्षेत्रज्ञा जीवात्मा शिवात्मा । देही कूटस्थ बोलिजे ॥ 306

ஆத்மா பல நிலைகளில் வெளிப்படுகிறான். அந்தந்த நிலைகளில் அவனுக்கு வெவ்வேறு பெயர்கள் - சாஸ்த்ரங்களில் ஆத்மாவைப் பற்றி விசாரம் செய்யும் போது ஆத்மாவைப் பல கோணங்களில் எடுத்துக்காட்டும் போது - அந்தப் பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வெறும் அடையாளப் பெயர்களே தவிர தன்மையில் மாற்றமில்லை. ஒருவன் தந்தைக்கு தனையன், மனைவிக்குக் கணவன், பிள்ளைக்குத் தகப்பன், சேவகனுக்கு யஜமான், சீடனுக்கு குரு, இந்த மாதிரி அடையாளப் பெயர்கள்.

५५. सत्य म्हणजे स्वरूप जाण । असत्य माया हें प्रमाण ।  
येथें निरोपिले पापपुण्य । रूपें सहित ॥ 307 ॥

குறிப்பாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவை (1) பிரம்ஹம் - அது சத்யம். என்றும் அழியாதது. (2) மாயை அது நிஜமல்ல. தோற்றத்தால் இயங்குவது. பாபம் அது புண்யம் எது அவற்றில் அடையாளம் என்ன எல்லாம் சொல்லியாகிவிட்டது. பாபங்களை விலக்கி புண்யகர்மங்கள் செய்து மனத் தூய்மை பெற்று ஞானம் மலர்ந்து மாயையைக் கடந்து பரம்பொருளுடன் ஐக்யம் இவ்வளவு தான் தத்துவம்.

தசகம் 11. பரமாத்மாதான் எல்லாம் வல்லவன்.

ஸமாஸம் 1. ஸித்தாந்த விளக்கம்.

23. பரமாத்மா எல்லாம் வல்லவன். நாய்க்குள்ளே இருந்து குறைக்கிறான். பன்றிக்குள்ளே இருந்து உருமுகிறான். கழுதைக்குள்ளே இருந்து கோரமாகக் கத்துகிறான் (ஆனால் அது நல்ல சகுனம்). குணங்களாலும் செயல்களாலும் கருத்துக்களாலும் பலதரப்பட்ட பிராணிகள். அவற்றில் எல்லாம் அந்தர்யாமியாக விளங்குகிறான். இத்தனை வித்யாஸங்களிடையே நல்லது பிடித்தமானது கெட்டது அருவருக்கத்தக்கது - என்ற உயிரினங்கள் எல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியாக பரமாத்மா இருக்கிறான் என்பதை ஞானிகள் உணருகிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் தங்களைக் காட்டிலும் மேன்மை பெற்றவர்களை வணங்குகிறார்கள் - ஸம நிலையில் உள்ளவர்களுடன் நட்புப் பாராட்டுகிறார்கள். தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவகைகளிடம் பரிவும் பரிதாபமும் காட்டுகிறார்கள். யாரையும் வெறுப்பதில்லை. பகை கொள்வதில்லை.

३८. उपाधी निरासैं तत्वता । जीव शिवास ऐक्यता ।

विचचून पाहों जातां । उपाधि कैची ॥ 308 ॥

பார்க்கும் அந்தந்தப் பொருள்களில் - உயிர்களில் தனித்தன்மையை விலக்கி தனிப் பண்புகளை ஒதுக்கி ஜீவன் - உள்ளே பரமாத்மா இரண்டும் ஒன்றே என்ற விவேக விஞ்ஞானத்தில் தோய்ந்தவனுக்கு வேற்றுமை ஏது ?

தசகம் 11. ஸமாஸம் 2. நான்கு தைவங்கள்.

தைவ வழிபாடுகள் பலப்பல தோன்றிவிட்டன. மனிதன் தன்னால் ஸமாளிக்க முடியாத சங்கடத்தில் சிக்கிய போது தைவத்தை நாடுகிறான். பலவற்றைப் படிக்கிறான். பலரிடம் கேட்கிறான். ஒருவர் சொல்வார் - சாலைகளே இல்லாத கிராமத்தில் ஒரு பிள்ளையார் இருக்கிறார். அவருடைய கோயில் படியில் கால் வைத்தால் போதும் உன் சங்கடங்கள் எல்லாம் தீரும் என்கிறான். மற்றொருவனைக் கேட்கிறான், பிள்ளையார் - எல்லாம் ஒன்று தான். நமது தெருக்கோடியில் உள்ள பிள்ளையாரை வலம் வந்து தலையில் குட்டிக் கொண்டு தோப்புக்கரணம் போட்டால் உடனே கைமேல் பலன். ஒரு பிள்ளையார் கோவிலில் கூட்டம் அதிகம். ஆகவே அந்த பிள்ளையார் தான் வரப் பிரஸாதி. இப்படியெல்லாம் தெய்வத்தை எடை போடுகிறவன் பித்துக்குளி.

२५. मता मतां चा गल्बला । कोणी पुसेना कोणाला ।

जो जे मती सांपडला । त्या सि तेंचि थोर ॥ 310 ॥

இப்படி பலவாறு அபிப்பிராய பேதங்கள் இருக்கும் போது, ஒருவரும் மற்றவர் சொல்லவதை நம்புவதில்லை. அவனவன் - தான்கண்ட முயலுக்கு மூன்றே கால் தான். தான் பிடித்த பிடியிலேயே பிடிவாதமாக நிற்கிறான்.

ஒருவர் கோயில் உள்ள அர்சாமூர்த்தியிடம் ஈடுபட்டு தொடர்ந்து உபாஸித்துப் பயன்பெறுகிறார். மற்றொருவர் ராமாயணம் பாகவதம் படித்து - ஒரு அவதார மூர்த்தியிடம் ஈடுபட்டு அவரிடம் மனதை ஆழ்த்திப் பயன் பெறுகிறார். ஒருவர் தன்னுள்ளத்திலே குடிக்கொண்டிருக்கின்ற அந்தர்யாமியை த்யானம் செய்து - மற்ற உடல் இயல்புகளை மறந்து - புத்தி என்ற கண்ணாடியில் எதிரொளிக்கின்ற பரம்பொருளை மாணஸ பூஜை செய்து நிம்மதி பெறுகிறார்.

38. இப்படி உண்மையில்லாததில் உண்மை கலந்திருப்பதைக் கண்டு அதைப் போற்றி மகிழ்கிறார்கள்.



क्षीर नीर निवडिती । ते राजहंस बोलिजेती ।  
सारसार जाणती । ते महानुभाव ॥ 311 ॥

ராஜ ஹம்ஸங்கள் நீர் கலந்த பாலிலிருந்து - நீரை ஒதுக்கிப் பாலைப் பருகுவது போல ஸாரமற்றதிலிருந்து ஸாரத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பவர்கள் மஹானுபாவர்கள்.

தசகம் 11. ஸமாஸம் 3. உபதேசங்கள்.

११. साक्षेप करितां कष्टी । परं तु पुढे सुरवाडती ।  
खाती जेविती सुखी होती । यत्ने करूनि ॥ 312 ॥

ஸமர்த்தர் தனது பாரத பூமி யாத்திரையின் போது வழியில் முஸ்லிம் ஆக்கிரமனத்தினால் கொடுமைக்குள்ளான ஜனங்களுக்கு ராம நாம உபதேசம் செய்து உற்சாகப்படுத்தி ஆற்றிய உபதேச மொழிகளின் தொகுப்பு இனி வருகின்ற தசகங்களில் கிடைக்கும். ஜனங்கள் உபதேசம் கேட்கும் போது சிறிது ஸமாதானம் பெறுகிறார்கள். அதன் படி முயற்சி செய்கிறார்கள். மனதில் தெம்பும் ஊக்கமும் பெறுகிறார்கள். நன்றாகச் சாப்பிடுகிறார்கள். தமது முயற்சி வெற்றி பெறுவதைக் கண்டு மகிழ்கிறார்கள்.

१४. प्रातः कालीं उठावे । कांही पाठांतर करावें ।  
यथा तु शक्ति आठवावे । सर्वोत्तमासी ॥ 313 ॥

விடியற்காலை எழுந்திருங்கள். சுத்தமான ஜலத்தில் உடல் கழுவி முகம் கழுவி புத்துணர்ச்சி பெறுங்கள். ஏதாவது ஸ்தோத்ர பாராயணம் செய்யுங்கள். உங்கள் மனதில் தோன்றிய படி பகவானை த்யானம் செய்யுங்கள். நீங்கள் எந்த தெய்வத்தை என்ன கோலத்தில் நினைக்கிறீர்களோ அப்படி மனதில் தெளிவாக தர்சனம் கிடைக்கும். இது பெரிய தவம்.

२४. एक सदैव पणाचें लक्षण । रिकामा जाऊं नेदी येक क्षण ।  
प्रपञ्च व्यवसायाचे ज्ञाने । परे पाहे ॥ 314 ॥

உழைத்து முன்னுக்கு வந்தவர்களை கவனி. அவர்கள் ஒரு கணம் கூட வீணாக்கமாட்டார்கள். உலகியலில் அடிபட்டு

நல்ல படிப்பினைகளைப் பெறுவார்கள். திருந்தி நிம்மதியடைவார்கள்.

தசகம் 11. ஸமாஸம் 4. விவேக நிரூபணம்.

१०. सकल परमार्थास मूल । पञ्चीकरण माहावाक्यकेवल ।  
तेचि करावें प्राञ्चल । पुनः पुन्हा ॥ 315 ॥

உண்மையான ஞானத்திற்கு அடிப்படையை என்ன என்ன என்று சோதிக்க வேண்டும். ஒரு யந்திர, விளையாட்டுப் பொம்மை எப்படி செயல்படுகிறது என்பதை - அதைப் பிரித்து விசைகளைத் தெரிந்து கொள்வது போல - பிரபஞ்சம் ஐம்பூதங்களால் ஆனது - என்ற அறிவு தான் அடிப்படை.

மனிதன் ஒரு செயலில் ஈடுபடுவதற்கு காரணங்கள் (1) பசி (2) ஆசை. பசி உணவு கிடைத்தால் ஆறிவிடும். ஆனால் இந்த ஆசை இருக்கிறதே அது தீர்ந்தது - என்று நிம்மதியாக உட்கார்ந்தவனே கிடையாது. மேலும் மேலும் ஆசைகள் தூண்டுகின்றன.

२२. सारगार येकचि सरी । तेथें परीक्षेय कैची उरी ।  
या कारणें चतुरीं । परीक्षा करावी ॥ 316 ॥

உளுந்தும் மணலும் கலந்திருப்பதால் அதை உளுந்து என்று எப்படி ஏற்றுக் கொள்கிறது ? அதை முறத்திலிட்டு மணலைப் பிரித்து உளுந்தை சேர்ப்பது போல் உலகியல் ஆசைகளைப் பகுத்துப் பார்த்து எது தெய்வத்திடம் கொண்டுவிடுமோ அந்த ஆசையைப் பிடித்துக் கொள்ள வேணும். மற்ற ஆசைகள் தானாக விலகும்.

தசகம் 11. ஸமாஸம் 5. அரசியல் அறிவுரை.

இது சாஹஜிக்கு செய்த உபதேசம்.

३. अनन्य राहे समुदाय । इतर जनास उपजे भाव ।  
ऐसा आहे अभिप्राय । उपायाच ॥ 317 ॥

நாம் செய்யும் உபாயங்கள் முதலில் மக்களுக்கு நம்மிடம் நம்பிக்கையை வளர்க்க வேண்டும். நமக்கு உயிர் கொடுக்கத் தயாரான ஈடுபாட்டை வளர்க்க வேண்டும். மற்ற

மக்களும் ஆதரவு காட்ட வேண்டும். இது தான் முக்கிய லட்சியமாக இருக்க வேண்டும்.

६. जाणावें पराचें अंतर। उदासीनता निरंतर।  
नीति न्यायासी अंतर। पडों चि नेदावें ॥ 318 ॥

பிறர் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். (உன் அபிப்பிராயம் வெளிவரக்கூடாது.) எவரிடமும் நெருங்கிப் பழகக்கூடாது; உனது பழக்க வழக்கங்கள் மனைவி பிள்ளைகளுக்கு கூட தெரியக்கூடாது. எந்த விஷயத்திலும் பட்சபாதம் கூடாது. விஷயத்தின் நன்மை தீமையை மட்டும் கவனித்து செயல்பட வேண்டும். தாக்ஷிணியத்திற்காக தவறானதை ஏற்கக் கூடாது. நற்பண்பும் நீதியும் தான் கவனத்துக்கு உரியவை. அவற்றை மீறி எதுவும் நடக்க அநுமதிக்கக் கூடாது. புகழில் மயங்கி விடக்கூடாது. புகழுக்காக விளம்பரம் செய்யக் கூடாது. மக்களுக்கு ஆற்றிய நல்ல திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டுப் பயன் தரும் வரையில் காத்திருந்து பிறகு வெளியே சொல்ல வேண்டும்.

பிடிவாதமாகத் தன் கருத்துக்காக வாதம் புரியக் கூடாது. தன்னுடைய வாதமே சரி என்பதைக் காரியத்தில் நிரூபிப்பாய். பிறருக்கு என்ன நன்மை செய்யலாம் என்று சிந்திப்பாய். வந்த கஷ்டத்தை முகம் சுளிக்காமல் ஏற்றுக் கொண்டு அடுத்த காரியத்தைப் பார். அது உன்னிடம் அண்டியவர்களுக்கு மரியாதையை வளர்க்கும். ஜனங்கள் துயரத்தை எடுத்துக் கூறும் போது ஆதரவோடும் பரிவோடும் கேட்டுக் கொள். அதுவே அவர்களுக்குப் பெரிய ஆறுதல். எந்தக் காரியத்திலும் இறங்கும் போது போதிய சகாயப்படையைச் சேர்த்துக் கொள். அறைகுறை முயற்சிகள் எடுக்காதே. யாரையாவது கடுமையாக தண்டிக்க வேண்டியது அவசியமானால் - அதை முன்னரே பிரகடனப்படுத்தாதே. காதும் காதும் வைத்தாற் போல் செய்து விட்டு - ஒன்றும் நடவாதது போல் செய்து விட்டு அடுத்த காரியத்தைப் பார். செய்துவிட்டேன் என்று கொக்கரிக்காதே.

२५. येकांची पाठी राखणें। येकांस देखों न सकणें।  
ऐसी नव्हेत कीं लक्षणें। चातुर्याची ॥ 319 ॥

ஒருவனைச் சார்ந்து நிற்பது போலக் காட்டிக் கொள்வதால் அவனுக்கு நம்மிடம் அலட்சிய புத்தி வரலாம். அந்த நேரம் பார்த்து அவனை திடீரென்று தாக்கி அடக்கி விடவேண்டும். அதே சமயம் இன்னொருவனையும் மடக்கிவிடலாம். ஆனால் தன்காரியத்திற்குப் பிறரைச் சார்ந்து நிற்பது புத்திசாலித்தனமுமல்ல, கெட்டிக்காரத்தனமுமல்ல.

தசகம் 11. ஸமாஸம் 6. ஞானியை பதிக்க வேண்டும்.

४. हरिकथा निरूपण। नेमस्तपणें राजकारण।  
वर्तयाचें लक्षण। तैही असावें ॥ 320 ॥

ஒரு புறம் ஹரிகதை கேட்பது. மறுபுறம் அரசு நடத்துவது. இரண்டிலும் அந்தந்த நேரத்தில் ஈடுபட்டு முழுமையாக இருக்க வேண்டும்.

ஒரு விஷயத்தை ஒரே நேரத்தில் ஆராய்ந்து முடிவுகட்ட முடியாது - சற்று புத்திக்கு ஓய்வு கொடுத்து மற்ற விஷயங்களில் - ஈடுபட்டுவிட்டு - மறுபடியும் அதே விஷயத்தை ஆராய்வதற்கு எடுத்துக் கொண்டால் புதுமையான கருத்துத் தோன்றும். அப்போது தர்க்கம் விரிவடையும். பல கோணங்களில் ஆராய்ந்து தேர்கின்ற முடிவில் மேலும் குழப்பம் ஏற்படக்கூடாது. அது காரியத்தைக் கெடுத்து விடும்.

அதிகம் படிப்பதைக் காட்டிலும் ஆழ்ந்து படிப்பது நல்ல பழக்கம். மேம்புல் மேய்வது படித்ததாக ஆகாது. படித்தாகிவிட்டது - என்ற அலட்சியத்தில் - ஒரு நல்ல நூலின் அறிவு நமக்குக் கிடைக்காமற் போகும்.

१३. सांकडी मध्ये वतों जाणे। उपाधीमध्ये मिळों जाणे।  
अलिप्तपणें राखों जाणे। आपणांसी ॥ 321 ॥

சங்கடம் வந்த போது திடமாக நின்று களத்தை ஆராய வேண்டும். பக்கத்தில் உள்ளவன் தடுமாறும் போது தூக்கி விட வேண்டும். சங்கடத்திற்குள் தாமும் புகுந்து விட்டால் மீட்பு நடக்காது.

१८. राखों जाणें नीतिन्याय । न करी न करवी अन्याये ।  
कठीन प्रसंगी उपाय । करूं जाणें ॥ 322 ॥

எந்த நெருக்கடியிலும் நீதியும் நியாயமும் தவறக்கூடாது. தானும் அநியாயம் இழைக்கக் கூடாது. மற்றவனையும் அநியாயத்திற்குத் தூண்டக்கூடாது. தைவத்தை நினைத்தால் உபாயம் தெரியும். அதன்படி நடக்க வேண்டும்.

தசகம் 11. ஸமாஸம் 7. சஞ்சல ஆறு.

நதி என்றால் எல்லாம் தான் இருக்கும். மாயையின் பிரவாஹமும் அப்படித் தான். மலைகளில் கங்கை வெள்ளமாகப் பெருகும். ஒரு குழியில் விழும், மறையும், மலைக்கு மறுபுறம் குடி குடிவென்று கிளம்பும். அது போல மாயை தெரிகிறாப் போல இருக்கும். ஆனால் தெரியாது. ஆற்றில் திடீர் திருப்பம், வளைவு, சுழல் கொதிக்கின்ற நீர், கொப்புளங்கள், நுறை, சிறு ஓடை, நீர் வீழ்ச்சி, வேகமான பாய்ச்சல், எல்லாம் நதியிலும் மாயையிலும் உண்டு. கரையில் நிற்கிறவனுக்கு - யோகீக்கு எல்லாம் காட்சி. ப்ரவாஹத்தில் சிக்கியவனுக்கு ? இது பெரிய கேள்வி ? ஒருவன் மிதந்தான். ஒருவன் நீந்த முயன்றான். ஒருவன் சுழலில் சிக்கினான். வீழ்ச்சியில் தலை குப்புற வீழ்ந்தான். பாறையில் மோதினான். பாறையைப் பிடித்துக் கொண்டான். பாறையின் மீது நின்றான். வழக்கி வீழ்ந்தான். கரையில் ஒதுங்கினான். தப்பினான். பிழைத்தான். இத்தனையும் அவன் செயல் அல்லவே. அந்தந்த ஸந்தர்ப்பம் அப்படியெல்லாம் செய்ய வைத்தது. இதற்குத் தான் DESTINY தெய்வ சித்தம் என்று பெயர். கரையில் நின்று வேடிக்கைப் பார்த்தானே அவன் யோகேசுவரன்.

தசகம் 11. ஸமாஸம் 8. அந்தர்யாமி விவரணம்.

உலகில் எந்த நடவடிக்கையும் அந்தந்த ஸந்தர்ப்பத்திலே அந்தந்த நியதிப்படி நடக்கிறதென்றால் அதற்குக் காரணம் எல்லாவற்றிலும் உள்ளே அந்தர்யாமியாக ஈசன் இருக்கிறான் என்பது தான். மின்சாரம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் கம்பிகளில் ஓடிக் கொண்டிருப்பது. அதனால் இயக்கப்படுகின்ற விசைகள் இயங்குகின்றன.

१९. देहसंगे विषये भोगिले । देहसंगे प्राणी मिरविले ।  
देहधर्त्यास चुकलें । नवल मोठे ॥ 323 ॥

இந்த உடலில் தானே ஸுகம் அநுபவிக்கிறோம். இந்த உடலில் தானே அலங்காரம் செய்து கொண்டு கண்ணாடியில் பார்த்து மகிழ்ந்தோம். ஆனால் இந்த உடலுக்குரியவனைக் காணவில்லை என்றால் ஆச்சரியமாக இல்லையா ?

२१. इतुके ठाई पुरवला । अनेकी येकचि वर्तला ।  
गुप्त आणि प्रगटला । कितीयेक ॥ 324 ॥

அந்தர்யாமி ஒருவன் தான் - எல்லா உடல்களிலும் பல இடங்களிலும் பிரதிபிம்பிக்கிறான். ஆற்றில், குளத்தில், கங்காளத்தில், வாணலியல், பாத்திரத்தில், ஸூர்யன் ஒருவன் முழுமையாக பிரதிபிம்பிக்கிறானே அப்படி.

தசகம் 11. ஸமாஸம் 9. உபதேசம்.

அவரவர் கடமைகளை ஆற்ற வேண்டும். கடமை என்றால் பொது நலனுக்காக வேதங்களில் கூறப்பட்ட கடமைகள் - ஸந்த்யா வந்தனம் கூட பொது நன்மைக் காகத்தான் - சுயநலமின்றி - உலகம் வாழ - செய்யப்படும் பிரார்த்தனையே ஸந்த்யா வந்தனம். அப்படி காலையில் பிரார்த்தனை செய்து விட்டு கடமைகளை முறை தவிராமல் விட்டு விடாமல் - எல்லாவற்றையும் செய்ய வேண்டும். ஆனால் சில தான் நடைபெறுகின்றன. சில தவறிவிடுகின்றன. அப்போது பகவானை நினைக்க வேண்டும்.

மந்திரத்திலோ செயலிலோ - செய்கின்ற இடம் - நேரம் பொறுத்து சில குறைகள் ஏற்படுகின்றன "பகவானே! அந்தக் கடமைகளைச் சரியாகச் செய்தது போல பூர்த்தி செய்து கொடு" என்று பிரார்த்திக்க வேண்டும். பகவானுக்கு இருபத்து நான்கு நாமங்கள். நூற்றி எட்டு நாமங்கள். ஆயிரத்தெட்டு நாமங்கள். எல்லாம் உண்டே. சிலவற்றையாவது கூறி அவன் பெருமையை மனதால் நினைக்க வேண்டும். கலை அழகு மிக்க பிம்பங்களில் தர்சனம் செய்ய வேண்டும். நமது உடலிலே அந்தர்யாமியாக விளங்குகின்ற பரமனை - புருஷனை - உணர வேண்டும். காலப் பிரவாஹத்தில் - எத்தனையோ வெள்ளங்கள். அவற்றில் எல்லாம் மிஞ்சி. இதயத்தில் வலிக்கிறான். இந்த அந்தர்யாமி தான் உலகெங்கும் ஊடுருவியிருக்கிறான் - என்ற பாவனையில் நமக்கு பரமாத்ம தர்சனம் கிடைக்கிறது.

தசகம் 11. ஸமாஸம் 10. பற்றில்லாத பரம குரு.

२. तो ची अन्तरात्मा महन्त । तो कां होईल संकोचित ।  
प्रशस्त जाणता समस्त । विख्यात योगी ॥ 325 ॥

நம்முடைய அந்தர்யாமி தான் - பெரிய மஹந்த். உலகப் புகழ்ப் பெற்ற பரமாத்மா! அவரை ஏன் ஓரிடத்தில் குறுக்க வேண்டும்? எங்கும் நிறைந்த பரமன். மஹாயோகி சிறு புள்ளியிலிருந்து மிகப் பெரிதையும் - மிகப் பெரிதை ஒரு புள்ளியிலும் காட்டுவது சாஸ்த்ர முறை, மஹந்துகளின் குணம் வேடிக்கையானது.

9. அவர் எவரையும் ஊன்றி கவனிக்கமாட்டார். எவரிடமும் அளவுக்கு மீறி பேசமாட்டார். அவர் ஓரிடத்தில் வெகு நாட்கள் தங்கமாட்டார். எங்கே போகிறேன் என்று சொல்லமாட்டார். ஏனெனில் அவருக்கு தெரியாது நாம் எங்கே போகிறோம் என்று. திட்டம் போடலாம். அவர் மனப்பாங்கு எப்படி? யாருக்குத் தெரியும்?

11. அடியவர்கள் ஏதாவது உபசாரம் செய்தால் - பொருட்படுத்தமாட்டார். ஏதாவது அளித்தால்

புறக்கணிப்பார். அவரைப் பற்றி யாராவது ஒருவாறு கணித்தால் அது தவறு என்பதை நிரூபிப்பார்.

23. எவரிடமாவது ஏதாவது அவர் செய்யச் சொன்னால் அந்தந்த குறி அவருக்கு இருக்கிறது - என்று பொருள். அவர்களுடைய விடாமுயற்சியை ரஸிப்பார்.

25. ஒரு மஹந்து, மற்றொரு மஹந்தை வழிப்படுத்த வேண்டும். அறிவு, மதியூகம், திறமை, அதில் புதுமை எல்லாம் கற்பித்து அவரை ஸித்த புருஷனாக்கி மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டிச் செல்ல வேண்டும்.

தசகம் 12. விவேகமும் வைராக்யமும்.

ஸமாஸம் 1. குடும்ப நலன்.

४. परमार्थसांडून् प्रपञ्च करिसी । तरीं तू यमयातना भोगिसी  
अंतीपरम कधी हासी । यमयातना भोगितां ॥ 326 ॥

பரம்பொருள் ஆராய்ச்சியை கைவிட்டு, குடும்பத்தில் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டால் சாகும் போது பல தொல்லைகளை அநுபவிப்பாய். மிகவும் வருந்துவாய்.

8. குடும்பத்தில் இருந்து கொண்டே சுதந்திரமாக இருந்து பகவானை பஜிப்பவனுக்கு அவ்வப் போது, தொல்லைகள் தீர நல்ல வழிகள் தானே தோன்றும். ஸாது ஸங்கத்தில் சேர்ந்தவன் - பிறருடைய உள்ளத்தைப் புண்படுத்தமாட்டான். மனிதப் பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்வான். தைரியமாக இருப்பான்.

தசகம் 12. ஸமாஸம் 2. உண்மையான அநுபவங்கள்.

3. மனிதன் நினைக்கிறான் நன்றாகச் சாப்பிட வேண்டும், நல்லாடை உடுத்தி நல்லணிகள் பூண்டு, உள்ளம் மகிழ்ந்து வாழ வேண்டும். இது நடைபெறவில்லையே.

7. தன்னைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளாதவன். தன் தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்ளாதவன் - பிறரை எப்படிச்

சரியாக மதிப்பிட முடியும்! நியாயம் தவறினால் அவதிப்பட வேண்டியது தான்.

12. பிறர் குற்றம் காண்பது. குறை கூறுவது - என்று ஆரம்பிக்கு முன் சிந்திக்க வேண்டும். திருடன் - என்று கண்டு விட்டால் - நாம் ஜாக்ரதையாக இருக்க வேண்டும் - பொய் சொல்கிறான் - என்று தெரிந்து விட்டால் அவன் கூறுவதை நம்ப வேண்டாம். இது தான் விவேகியின் இலக்கணம். திருடினாய் பொய் சொன்னாய் - என்று அவனிடம் கூறினால், அவன் நல்லவனாக இருந்தால் மனது புண்படுவான். தெரியாமல் செய்து விட்டோம். அது தெரிந்து விட்டதே - என்று குமைவான். நாம் கூறுவதற்கு முன்பே அவன் தன் தவறை உணர்ந்திருக்கலாம். அதற்கு பரிஹாரமாக திருடின பொருளை ஒசைப்படாமல் கொண்டு வைத்திருக்கலாம். நான் தவறாகப் பொய் சொல்லிவிட்டேன் உண்மை இது தான் - என்ற நேரிடையாகச் சொல்லியிருப்பான். அவனைக் குற்றம் கூறி புண்படுத்துவது தவறு - துஷ்டனாக இருந்தால் - நான் திருடவே இல்லை - பொய் சொல்லவே இல்லை ஏன் என் மீது பழி சுமத்துகிறாய் என்று சண்டைக்கு வருவான். நமக்கு வீண்கசப்பு.

13. எங்கு நம் மனப்பாங்கு மதிக்கப்படவில்லையோ அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து ஒதுங்கி விட வேண்டும். மற்றவர்களை நம் மனப்பாங்கிற்கு ஈர்ப்பது அவசியமில்லை. அவன் ஸ்வபாவம் அப்படி என்று நாம் ஒதுங்கி விடுவோம் என்பது தான் விவேகம்.

17. சந்தனக் கட்டையை அறைத்தால் மணக்கிறது. வேம்புக் கட்டையை அறைத்தால் நாற்றம் - கசக்கிறது. அது அவற்றின் இயல்பு - மணம் தேவையானால் சந்தனம். புண் ஆற வேண்டுமானால் வேப்பங் கொழுந்தை அறைத்துப் போடலாம். தன்மை பார்த்து - மனிதர்களிடம் பழக வேண்டும், தவிர குற்றம் காண்பதில் பயனில்லை.

தசகம் 12. ஸமாஸம் 3. பக்தனின் மனப்பாங்கு.

ஐம்பூதங்களாலான இந்த உடலில் - பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்யக் கூடியது - என்ன இருக்கிறது - என்று ஆராய்தல்

२३. मी कोण पाहिजे कळलें। देहत्त्व तितुके शोधिलें।  
मनो वृत्तीचा ठाई आलें। मीतू षण ॥ 327 ॥

மனது ஒன்று தான் அதற்குத் தகுதி பெறுகிறது. நான் யார் - என்பது மனப்பக்குவத்தைப் பொறுத்துத் தான் சொல்ல முடியும். தசையும் ரத்தமும் நிறைந்த உடலில் வேறு என்ன பவித்தரமான பொருள் உள்ளது? நான் நீ என்பதெல்லாம் அதிலிருந்து தான். அந்த மனப்பாங்குக்குள் நீ என்ற அந்தர்யாமி, நான் என் ஜீவன் இரண்டும் பரஸ்பரம் நிலவுகின்றன. ஆகவே மனதைத் தான் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். மற்ற அவயவங்களை எனது கை கால் இதயம் என்று சொல்கிறோம். மனது தான் பார்க்கிறேன் - சாப்பிடுகிறேன் - என்கிறது. அந்த மனதை பகவானிடம் அர்ப்பணம் செய்து விட்டால் ஸத்யமான ஆத்மா, தானே விளங்குகிறான்.

தசகம் 12. ஸமாஸம் 4. விவேக வைராக்யம்.

விவேகம் இருந்தும் வைராக்யம் வராவிட்டால் பயனில்லை. புகையிலை போடுவது தவறு - என்ற விவேகம் இருக்கிறது. அந்தப் பழக்கத்தை விடுவதற்கு வேண்டிய மன உறுதி - புகையிலையில் உள்ளபற்றை விலக்கப் போதவில்லை.

६. विविकें विण वैराग्य केलें। तरी अविविकें अनर्थी घातले।  
अवघें व्यर्थची गेलें। दो ही कडे ॥ 328 ॥

புகையிலை கெட்டது - என்ற விவேகமில்லாமல் அதில் வைராக்யம் வராது. நமக்கு நேர்கின்ற அத்தனை தொல்லைகளும் விவேகமின்மையால் தான். தொல்லைகளைத் தீர்க்கும் முயற்சிகளும். வீணே.

உலகியலிலும் அப்படித் தான் ஆன்மீகத்திலும் அப்படித் தான். ஞானமிருந்தும் கூட வேண்டாததை விலக்காதவன் வெறும் அஹங்காரி. நாயைக் கட்டிப் போட்டால் குலைக்கிறது. உலகியலில் பிணைப்பட்டவன் வீறாப்பு பேசுகிறான்.

### தசகம் 12. ஸமாஸம் 5. சரணாகதி

உலகில் வார்த்தைகள் குவிந்து விட்டன. நூல்கள் உண்டாகி விட்டன. அட்சரங்கள் உருள்கின்றன. எங்கும் ஒரே பேச்சு. திவிலை ஞானம் கிடைக்கவில்லையே ! கணநேர நிம்மதி கூடக் கிடைக்கவில்லையே. இத்தனையும் வீணா ? அல்ல.

११. तच्चो मध्ये मुख्य तत्त्व । ते जाणावे शुद्धसत्त्व ।

अर्धमात्रा महत्त्व । मूलमाया ॥ 329 ॥

ஓம் - இதைப் புரிந்து கொண்டு விட்டால் அத்தனை நூல்களின் பொருளும் புரியும். பிரசங்கங்கள் மனதிற்கு ஹிதமாக இருக்கும். ஓம் என்பது உண்மை "உண்மை தான் விரும்பத்தக்கது. பொய் விரும்பத்தக்கதல்ல" முதலில் இதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அநுபவங்கள் எல்லாம் உண்மையல்ல. கணநேர இன்பம் பலநாட்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்கும். இந்த உண்மை தெரிந்துவிட்டால் இன்பம் பொய் என்பது தெரியும். பொய் விரும்பத்தக்கதல்ல - என்பதும் புரியும். ஓம் என்ற நாதம் எங்கும் நிறைந்தது. அது படைப்புக்கு முன்னும் அழிவுக்குப் பின்னும் உள்ளது. அ+உ+ம்+அ = ஸத்யம். உ = அது ஞான வடிவம். ம் = இது அரைமாத்திரை (அ. ஒரு மாத்திரை) ஆந்த அரைமாத்திரை தான். பிரபஞ்சவிளைவுக்கு ஆதாரமான மஹத்தத்வம். அதுவே மூலமாயா இந்த அடிப்படை உண்மையை ஊர்ஜிதமாக உணர்ந்து விட்டால் இந்த அடிப்படையில் உண்டான வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும் நன்கு புரியும்.

१६. पदार्थ मने काया वाचा । मी हा भवघाचि देवाचा ।

जड आत्मनिवेदनाचा । विचार ऐसा ॥ 330 ॥

மனதுக்கட்டுப்பட்ட பொருள்கள். மனது உடல் சொல் "நான்" எல்லாமே பகவானுடையவை. (அவற்றில் நான் சொந்தம் கொண்டாடியது தவறு.) சொந்தமில்லாததை அர்ப்பணம் செய்வது கபடநாடகம். அறிவற்றது. பேசாமல் திருவடியில் கிடப்பதே - (காப்பாற்று - என்று சொல்வது கூட அபசாரம்) சரணாகதி.

### தசகம் 12. ஸமாஸம் 6. படைப்பு வரிசை

விதை பிளவுபடுகிறது (ஆண் - பெண்ணாக) அதிலிருந்து முளை. பூமிக்குள்ளே - வெளியே முளை வெடித்துத் துளிர் - துளிர் தண்டில் - தண்டு வளர்ந்து இலை - தண்டு பிடித்து செடி. அதில் கிளைகள் - பின்னர் மரம் பெரும் கிளைகள். பூ - காய் - பழம் பழத்தில் விதை.

இந்த வளர்ச்சியை மூலமாயை - பரமாத்ம கடைச்சம் பெற்று ஒவ்வொரு நிலையையும் சாதிக்கிறது. முளை விட்ட போதே அதற்கு ஜீவ கலை வந்து விட்டது. அந்த ஜீவ கலையைத் தான் மூலமாயா ஊக்குவிக்கிறது. இப்படி சேதன உதவியுடன் அசேதனமாக மரம் வளர்கிறது. இந்த இடத்தில் அசேதனம் என்றால் சிந்திக்கும் சக்தியற்றது என்று பொருள். ஆகவே அது ஸ்தாவரம். சிந்தனாசக்தி உடையது ஜங்கமம். இந்தப் படைப்பு க்ரமம் எல்லாப் படைப்புகளுக்கும் பொதுவானது.

இப்படித் தான் மனித வர்க்கமே பெருகியிருக்கிறது. தத்துவம் என்ன என்றால், ஈசுவர சைதன்யம் மாயையின் உதவியால் மனித சமுதாயத்தை ஆட்டுவிக்கிறது. இது புரியாமல் தனி மனிதன் அஹங்காரப்படுகிறான்.

२८. ऐ से उदण्ड लोक असती । आपणांस थोर म्हणती ।

परी ते विवेकी जाणती । सकल कांहीं ॥ 331 ॥

இவர்கள் தம்மை மிகப் பெரியவர்களாகக் காட்டிக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் விவேகிகள் எல்லாம் பகவானுடைய லீலை என்று மெளனமாக அடங்கியிருக்கிறார்கள்.

தசகம் 12. ஸமாஸம் 7. ஆசைகளும் உணர்ச்சிகளும்.

ஆசைகளை விட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஆசைகள் இல்லாவிட்டால் உலகியலே நடைபெறாது. அது வேண்டும் இது வேண்டும் என்ற ஆசைப்பட்டால் தானே அதற்காக முயற்சி செய்வான். பிழைப்புக்காக குயவன் மண்பாண்டங்களைப் படைக்கிறான். அவை பலருக்கு உபயோகப்படுகின்றன. பிழைக்க வேண்டும் என்ற ஆசையில்லாமல் அவன் சோம்பேறியாக - எதற்கும் ஆசைப்படாமல் திரிந்தான் ஆனால் உலகிற்குப் பாணைகள் கிடைக்குமா ? ஆகவே ஆசைகளை விட வேண்டும் என்பதற்குப் பொருள் என்னவென்றால் முற்றிலும் தன்னலத்திற்காகவே வாழ்வது என்ற கருத்தோடு செயல்பட்டு முயற்சிகள் செய்து தொழில் செய்து - அதனால் பிறருக்கும் விளைபொருள் கிடைக்கும் - என்றாலும் சுயநல ஆசையை விட வேண்டும் என்பது தான்.

२५. कष्ट करितां सेत पिके। उंच वस्तु तत्काल विके।

जाणत्या लोकांच्या कौतुके। उद्या पडती ॥ 332 ॥

ஓர் உழவன் - நல்ல புத்திசாலி. புதுப்புது முறைகளைக் கையாண்டு - நல்ல முறையில் விவசாயம் செய்து - நிறைய தான்யங்களை விளைவிக்கிறான். தரமான தான்யமாக இருந்ததால் அதற்கு வரவேற்பு கிடைத்தது. அவனை எல்லோரும் கொண்டாடினார்கள். இவனுடைய முயற்சியில் சுயநலம் சிறு துளி. பொது நன்மை தான் பெரும்பாலும், இது தான் மனிதப் பண்பு. ஏதோ போட்டுப் புரட்டிக் கோடி கோடியாகச் செல்வம் சேர்த்தவனைக் காட்டிலும் இவனே சிறந்த மனிதன். அவனுடைய புகழ் உணர்ச்சியும் திருப்தியும் நியாயமானவை.

தசகம் 12. ஸமாஸம் 8. கால வர்ணனை.

6. நொடி நிமிஷம் நாழிகை நாள் - என்று ஆரம்பித்து யுகங்கள் தேவயுகங்கள் பிரம்மாவின் ஆயுள் இரண்டு பரார்த்தங்கள் பிறகு மஹாப்ரளயம் என்று பாரத ஸம்பரதாய காலக் கணக்கு.

இதிலே க்ரஹங்களின் சாரம் நல்ல வேளை கெட்ட வேளையெல்லாம் உண்டு.

२५. बरे आम चें काये गेलें। जे केलें ते फळास आलें।

पेरिलें तें उगवलें। भोगिती आतां ॥ 333 ॥

எந்தச் செயலுக்கும் பயன் உண்டு. மண்ணை பிசைந்து சக்கரத்தில் வைத்து சுற்றினால் குடம் வருகிறதே - அந்தப் பயனைச் சொல்லவில்லை. மனிதன் மனதார நல்லது செய்தாலும், கேடு விளைவித்தாலும் பயன் உண்டு. அரச மரத்தைச் சுற்றிவிட்டு அடிவயிற்றைப் பார்த்தாளாம் - என்று சொல்வார்கள். அது, நற்செயலுக்குப் பயன் உடனே விளையும் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் பயன் நிச்சயம் உண்டு. அது ஏன் உடனே கிடைக்கவில்லை ? அது விதியின் திட்டம். நாம் எத்தனையோ பிறவிகள் எடுத்து - எத்தனையோ புண்ய பாபங்கள் செய்திருக்கிறோம். அந்தப் பிறப்பில் அநுபவித்தது போக - மீதியைப் ப்ராணன் என்ற வாஹனத்தில். மேல் ஏற்றி - அடுத்த பிறவிக்கு எடுத்துச் செல்கிறோம். அவற்றிற்குப் பயன் அளிக்கும் பொறுப்பு விதியிடம் விடப்பட்டிருக்கிறது. விதியும் அவற்றை வரிசைப்படுத்திப் பயனளிக்க வைக்கிறது. ஆகவே நாம் இன்று செய்கிற புண்யங்களோ பாபங்களோ அந்த வரிசையில் கோக்கப்படுகின்றன. அதனால் சில விசித்திரங்களைப் பார்க்கிறோம் - ஒரு மிகவும் நல்ல மனிதர்பல புண்யங்களைச் செய்து கொண்டே இருக்கிறார். ஆனால் ஏராளமான துன்பங்கள் வந்து சூழ்கின்றன. நாம் நினைக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட புண்யாத்மாவுக்கு ஏன் இத்தனை துன்பங்கள் ? காரணம் இது தான். என்றோ செய்த பாபச் செயலின் பயனை இப்பொழுது அநுபவிக்கிறார். அந்த அநுபவ காலம் இப்போது வந்திருக்கிறது. அது போல் ஒரு மஹாபாபி அவன் இழைக்காத கொடுமையில்லை. அவன் அரசியலில் நீ புகுந்து அரண்மனையிலிருந்து கொண்டு போகங்களை அநுபவிக்கிறான். நாம் நேரே பார்க்கிறோம். இந்தப் பாவிக்கு இத்தனை சுகமா ? அவன் என்றோ செய்த புண்யத்தின்

அநுபவகாலம். இப்போது அதைத் தான் இந்தப் பாடல் கூறுகிறது. என்ன செய்தோமோ அதற்குப் பயன் உண்டு. என்ன விதைத்தோமோ - அது விளைகிறது. ஆனால் அநுபவ காலம் வேறு.

३०. जगदीशापरता लाभ नाहीं। कार्याकारण सर्व कांहीं।  
संसार करित असतांहि। समाधान ॥ 334 ॥

இந்த வாழ்க்கையில் ஈசன் திருவடி சேர்வது ஒன்று தான் லாபம். அதற்குரிய கார்யங்கள், நிறைவேறுவதற்கு வேண்டிய காரணங்களை உலகியல் வாழ்க்கையின் இடையே நாம் ஸம்பாதித்து விட்டால் வாழ்க்கையின் பயன் கிட்டிவிட்டது. என்று நிம்மதியடையலாம்.

தசகம் 12. ஸமாஸம் 9. நல்ல முயற்சிகள்.

வாழ்க்கையில் - ஒரு சாதனையும் புரியாமல் வாழ்வதற்கு வேண்டிய ஒரு முயற்சியும் செய்யாமல் வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்புமில்லாமல் வீணாகிப்போன நிற்கதியான மனிதனுக்கு - உபதேசம்.

உலகம் உன்னைப் பற்றி கவலைப்படாது. வீணே அழுவதைக் காட்டிலும் பகவானிடம் முறையிடுவது தான் முறை. அநாத ரக்ஷகன். ஆபத்தாந்தவன். அவர் பேர் சொல்லி - ராம நாமம் சொல்லு ஏதாவது முயற்சி செய். சோம்பேறியாக இருக்காதே. ஏதாவது சேவை செய். கண் தெரியாத கிழவரை சாலையைக் கடக்க உதவி செய். பாதையில் கிடக்கின்ற வாழைப் பழத்தோலை எடுத்து ஓரமாகப் போடு. யாராவது இதைப் பார்த்தால் உனக்கு உதவிக் கரம் நீட்டுவார். அவனுக்கு உடனே சுமையாகாமால் அவன்கையில் சுமக்கின்ற பையை வாங்கிக் கொண்டு அவன் வீட்டில் கொண்டுபோடு - முதலில் சோம்பேறித்தனம் ஒழிய வேண்டும். இரண்டாவது ஏதாவது சேவை செய்ய வேண்டும் - உனக்குப் பிழைக்க - நல்லவழிக் கிடைக்கும். உழைக்கத் தயங்காதே. இது தான் கர்மயோகம். பிச்சை எடுக்காதே.

२०. बहुतां चे समाधान राखावें। बहुतांस मानेल तें बौलावें।  
विरंग बडों नेदावें। कथे मध्ये ॥ 335 ॥

உன்னைப் பார்த்தால் எவருக்கும் - ஒரு அநுதாபம் பிறக்க வேண்டும். அப்படி - அவர்களை உறுத்தாமல் பழகு. அவர்களுக்கு எது பிடிக்குமோ அதைப் பற்றிப் பேசு. வாதம் செய்யாதே. அவர்கள் ஏதாவது சொன்னால் குறுக்கிட்டு வேறு விஷயம் பேசாதே. இவையெல்லாம் ஏழைக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகள். நிற்கதியாகப் போனவனுக்குக் கூட சேவை மனப்பான்மை வந்துவிட்டால் அவன் ஏழையல்ல. மிகப்பெரிய யஜமானன். (தஞ்சாவூரில் 19வது நூற்றாண்டில் ஒரு ஏழைப் பார்ப்பான் - சுடுகாடு போகும் வழியில் நிற்பான். ஓரிடத்தில் பிணத்தை இறக்கி - வலம் வந்து மறுபடியும் தூக்கிக் கொண்டு போவார்கள். அந்த பிணத்தை-இறக்க வேண்டிய இடத்தைச் சுத்தமாக வைத்திருப்பான், பிணத்தை அவர்கள் தூக்கின உடன் - ஒரு பணம் கேட்பான். எதற்கு ? என்று கேட்டால் இந்த இடத்திற்கு வரி என்பான். கொடுத்து விடுவார்கள், இப்படி 30 ஆண்டுகளில் ஒரு பணம் நாணயம் முப்பது மூட்டை சேர்த்து விட்டான். குடிசை போட்டிருந்தான். ஒரு நாள் அரண்மனையிலிருந்து - ஒரு பிணம் வந்தது. இவன் பணம் கேட்டான். எதற்கு ? என்று கேட்டார் அதிகாரி. இந்த இடத்திற்கு சர்க்கார் வரி - என்றான் - கொடுத்து விட்டார்கள்.

மறுநாள் அரசாங்க முகாலாவில் (அலுவலகத்தில்) மந்திரி கேட்டார். “பிணம் கொண்டு போகும் வழியில் ஒரு பணம் வரி வசூலிக்கிறோமே. அது எந்தக் கணக்கில் வருகிறது ? என்று கேட்டார். அலுவலர்கள் அப்படி ஒரு வரியும் வசூலிக்கவில்லையே - என்றார்கள். “கொண்டா அந்த ஏழைப் பார்ப்பானை” என்றார் மந்திரி. அவன் வந்தான் “உன்னை இந்த வரி வசூலிக்கச் சொல்லி யார் உத்தரவிட்டது ?

“அப்படி ஒன்றுமில்லை. முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் சும்மா அந்த வழியில் நின்றேன். ஒரு பிணம்போயிற்று. விளையாட்டாக ஒரு பணம் கேட்டேன். கொடுத்தார்கள்.



“அந்தப் பணங்கள் - என்ன செய்தாய் ?”

“ஒன்றும் செய்யவில்லை. மூட்டைக் கட்டி வைத்திருக்கிறேன்”

“எவ்வளவு பணம் ?”

“நான் எண்ணுவது கிடையாது. சேர்ந்ததை மூட்டை கட்டி வைத்திருக்கிறேன். முப்பது மூட்டைகள் உள்ளன”

“முப்பது மூட்டைகளா? என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

அந்த வழியிலே ஏழைகள், பிணம் கொளுத்தி விட்டுப் பட்டினி கிடப்பார்கள். அவர்கள் அன்று வீட்டில் அடுப்பு மூட்டுவதில்லை. அவர்களுக்கு ஒரு வேளை சாப்பாடு போட்டால் தேவலை. முப்பது மூட்டை பணங்கள் போதாதே. அது தான் யோஜிக்கிறேன் - என்றான்.

மந்திரி ஆச்சரியப்பட்டார், அரசரிடம் தெரிவித்தார்.

ஏழைப் பார்ப்பான், கைகூப்பி நின்று கொண்டிருந்தான். அரசாங்க ஆட்கள் போய் அந்த முப்பது மூட்டைகளை எடுத்து வந்தார்கள். ஒரு பணக்காசுகள் மலையாகக் குவிந்தது. யார் எண்ணுவது ?

மந்திரி கேட்டார் “உன் பெயர் என்ன ?”

“என்தாத்தா கூப்பிடுவார் ‘ச்ரேயஸ்’ என்று. மற்றவரெல்லாம் என்னைத் “தத்தாரி” என்பார்கள்” மஹாராஜாவுக்கு பரம ஸந்தோஷம்.

அந்த ஏழைப் பாப்பானின் நற்பண்புகள் ஒன்றா ? இரண்டா ? ஏதோ வீட்டிலே கிடக்காமல். விளையாட்டாக ஆரம்பித்த தொழில் - அதைத் தனக்காக ஒரு பணம் கூட எடுத்துக் கொள்ளாமல் - சேர்த்து வைத்த பண்பு, அந்தரங்கத்தில் உயரிய நோக்கம், உண்மையான ஊக்கம், சிறிதும் அலட்டிக்கொள்ளாத - தற்பெருமையில்லாத - பாமர மனப்பாங்கு அறிந்த அரசர் அந்த பிராமணனை அழைத்தார்.

“ச்ரேயஸ் ! உன் தாத்தா வைத்த பெயர் - உனக்கு ஒரு பெரிய அருள். இனி நீ இந்த தேசத்தின் முதல் பிரஜை. அரசாங்கத்தின் முக்கிய விருந்தினன். அரண்மனை ஸகல மரியாதைகளும் செய்யும். நீ விரும்பிய படி - அந்தப் பிணம் போகும் சாலையில் பெரிய அன்னச் சத்திரம் - நீசேர்த்து வைத்திருக்கிற பண மூட்டைகளை மூலதனமாக வைத்துக் கட்டப்படும். நீ விரும்பிய படி அன்னதானம் நடைபெறும். அந்த சத்திரத்தின் பெயர் “ச்ரேயஸ் சத்திரம்”

அந்தச் ச்ரேயஸ் சத்திரம் இன்றும் இருக்கிறது. தர்மம் தான் நடைபெறவில்லை.)

அந்த ஏழைப் பாப்பானின் மனப்பாங்கு சில பேருக்காவது இருந்து விட்டால் உலகில் கஷ்டம் ஏது ? - என்கிறார் ராமதாஸர்.

தசகம் 12. ஸமாஸம் 10. சிறந்த மனிதன் யார் ?

ஆத்ம ஞானம் உலகியல் வாழ்க்கைக்குக் கூட அவசியமானது.

५. शरीर परोपकारी लावावे । बहुतांच्या कार्यासि यावे ।  
उणें पडों नेदावे । कोणि येकावे ॥ 336 ॥

உன் உடலால் முடிந்த அளவு பிறருக்கு உபகாரம் செய். (கஷ்டப்படுகிறேன் - என்று யாரிடமாவது சொன்னால் இந்தா ஐந்து ரூபாய் வைத்துக் கொள் - என்று கொடுப்பவர் பலர் உண்டு. ஆனால் அவர்கள் தெருவில் தடுக்கி விழுந்தவனைக் கை தூக்கிவிடுவதற்கு வரமாட்டார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் ஏதோ காரியமாக அவசரமாகப் போய் கொண்டிருக்கிறவர்கள்.) முடியாதவர்களுக்கு - உடலுதவி, உடன் உதவி, உபகாரம் போல் வேறு ஒன்றும் திருப்தியை அளிக்காது. மூட்டை தூக்குபவனுக்கு ஒரு கை கொடுத்துத் தலையில் தூக்கி வைப்பது சிறந்த உபகாரம். எந்த உபகாரத்தையும் அறைகுறையாகச் செய்யாதே.

८. बहुतां चे अन्याये क्षमावे । बहुतां चे कार्यभाग करावे ।  
आपल्या परीस व्हावे । पराखेजन ॥ 337 ॥

பலர்பல தீங்குகளை தெரிந்தோ தெரியாமலோ வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ளும் முறையிலோ செய்திருக்கலாம். தெரியாமல் தீங்கு செய்து விட்டவனை மன்னித்து விடு - என்று சொன்னால் கேட்பார்கள். ஆனால் தெரிந்தே செல்லாத நாணயத்தை நம் கையில் கொடுத்து தம் காரியத்தை சாதித்துக் கொள்வார்கள். நாம் அதைச் செலவு செய்யும் போது தான் ஏமாற்றப்பட்டோம் என்பது தெரிகிறது. கையில் வேறு பணம் இல்லாததால் இதை நம்பி வந்த நம் காரியம் தடைபடுகிறதே என்ற கோபம் நியாயமாக இருக்கலாம். ஆயினும் நடந்தது நடந்து விட்டது. இப்போது தீங்கிழைத்தவனுக்கு எதிர் தீங்கு செய்வதால் - நமக்கு வந்த தீங்கு தீர்ப்போவதில்லை. பயனில்லாத ஒரு காரியத்தைச் செய்து, அவனுடைய பகையை மூட்டுவதைக் காட்டிலும் வாளா இருந்து விட்டால் - நமது பெருந் தன்மை நம்மிடம் நல்லெண்ணத்தை வளர்க்குமே அது பெரிய பயன். நாம் ஏதோ தீங்கிழைத்தாக நினைத்துக் கொண்டு நம்மிடம் வஞ்சம் தீர்ப்பதற்காக ஒருவன் தீங்கிழைத்தாலும் அதற்கும் முன் சொன்ன ஸமாதானமே பயன் தரும். பொது நலப்பணிகளில் தானாகச் சென்று பங்கேற்க வேண்டும். உமது திறமைக்கும் செல்வாக்குக்கும் ஏற்றவாறு, எல்லாருக்கும் உரிய மதிப்பு காட்ட வேண்டும்.

१४. नेमकपणें वतौं लागळा । तो बहुतांस कळों आला ।  
सर्व आर्जवी तयाला । कायजउणें ॥ 338 ॥

எவர் குறிப்பிட்டபடி சரியான முறையில் நடந்து கொள்கிறாரோ அவரை அனைவரும் அறிவர். புகழுவார்கள் அவரிடம் நேர்மையுடன் நடப்பதே விவேகம்.

१९. कीर्ती पाहों जातां सुख नाही । सुख पाहातां कीर्ति नाही ।  
विचारें विण कोटेंचि नाही । समाधान ॥ 339 ॥

புகழை விரும்பினால் ஓயாமல் உழைக்க வேண்டும். சுகம் கிடைக்காது. உரக்கத்தை விரும்பினால் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளலாம். புகழ் கிடைக்காது. ஆழ்ந்த சிந்தனையின்றி தத்துவஞானத்தில் த்ருப்தி வராது.

30. தான் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்காமல் மேடையில் ஏறி தர்மம் பேசுவது வெறும் வாய்ப் பந்தல் தான். நிழல் தராது. அவருடைய நடத்தை அறிந்த பெரியோர்கள், அவன் பேச்சைக் காது கொடுத்துக் கேட்க மாட்டார்கள். இந்த ஸமாஸம் காசி பண்டித மஹா ஸபையில் ஸமர்த்தர் பேசிய கருத்துகளைத் தொகுத்து அவரே பாடியவை. கதைப் பகுதியிலே அவற்றைக் காணலாம்.

தசகம் 13. பகவந் நாம - ஸ்வரூப விளக்கம்.

ஸமாஸம் 1. ஆத்மா எது? எது ஆத்மாவல்ல?

९. दृष्टी मय्ये पाहातो । श्रावणा मय्ये ऐकतो ।

रसने मय्ये स्वाद घेतो । प्रत्यक्ष आतां ॥ 340 ॥

எலக்ட்ரிக் பல்பில் வெளிச்சம் தரக்கூடிய விசை உள்ளது. - காற்றாடியினால் காற்றைச் சுழற்றக் கூடிய விசை இருக்கிறது. இரண்டுக்குமே மின்சாரம் கூடினால் தான் வெளிச்சம் தரும், காற்று வீசும். அதிலே கண் என்ற புலனிலே, காட்சி என்ற விசை இருந்தாலும் ஆத்ம ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டதால் தான் கண் காண்கிறது - காணவைக்கிறது ஆத்மா. நாக்கிலே பேசுகின்ற விசை உள்ளது. அதற்கு பேசுவதற்குச் சக்தி கொடுப்பது ஆத்மா. மறைந்துள்ள ஆத்மா இந்தச் செயல் வெளிப்பாட்டின் மூலம் ப்ரத்யட்சமாகிறது - இப்படி தான் மற்ற ஞான இந்த்ரியங்களும் ஆத்மாவை பிரத்யட்சமாகக் காண்பிக்கின்றன. போர்க் களத்தில் பல வீரர்களை அழிக்கும் சக்தியாக ஒரே நேரத்தில் ஆத்மா வெளிப்படுகிறது. அடிப்பட்டவனுடைய ஆத்மா அடிபடுவதற்கு முன்பே விலகிவிடுகிறது. ஆத்மா தூக்கத்தில் புலன்களை அயரச் செய்து தூங்க வைக்கிறான். மனது விழித்திருந்து - புலன்களின் உதவியின்றி கனவு காணச் செல்கிறான். ஆத்மா புலன்கள்

அப்போது அயர்ந்து தூங்குகின்றன. தங்களை கனவில் அவற்றின் வேலைகளை மனதில் செய்து காட்டுகிறான் ஆத்மா. நல்ல தூக்கத்தில் - மனதும் தூங்கி விடுகிறது. எல்லா மடங்கிப் போன பின் யஜமானனான பரமாத்மாவுடன் ஆத்மா ரமிக்கிறான். இதுவே ஸுஷுப்தி நிலை. அந்த நிலையில் பரமாத்மாவுடன் ஒன்றியிருப்பதால் ஆத்மாவுக்குத் தனி அநுபவம் இல்லை. ஆனால் விழித்தவுடன் ஸுகமாக நன்றாகத் தூங்கினேன் என்கிறான்.

(1) விழிப்பு நிலையில் - ஆத்மா புலன்களை இயக்குவதன் மூலம், தான் இருப்பதை விளக்குகிறான்.

(2) தூக்க நிலையில் - புலன்களைத் தூக்கத்தில் ஆழ்த்தி, கனவில் மனதை இயக்கி, காட்சிகளை அநுபவிக்க வைப்பதன் மூலம் தன்னை விளக்குகிறான்.

(3) ஸுஷுப்தி நிலையில் - மனதையும் மழுங்க வைத்து பரமாத்மாவுடன் ஸுகமாக இருந்ததை விழித்த பின் உணரவைக்கிறான் ஆத்மா.

(4) இது நான்காவது (தூய்மை நிலை) விழிப்பு நிலையில் யோகிகளுக்கும் ஜீவன் முத்த ஞானிகளுக்கும் பரமாத்ம அத்வைதத்தை (இரண்டறக்கலந்த நிலையை) அடைந்து தேஹத்தில் இருந்தபடியே காண்பிக்கிறான். இதைத் தான் ஸதாசிவ ப்ரஹ்மேந்த்ரர் ஆநந்த பூர்ண போதோஹம் என்ற க்ருதியில் பாடுகிறார். ஸமர்த்தரும் பாடுகிறார்.

२०. पोथी वाची अर्थ सांगे । ताल धरी गाऊं लागे ।

वाद वे वाद वागो । तोचि आत्मा ॥ 341 ॥

வேதங்களையும் உபநிஷதங்களையும் படித்து - ஸாரமாக இந்தப் பொருளைத் தான் அருமையான பாடல்களாகப் பாடி விளக்கம் தந்து - ஆத்மாவைத் தவிர மற்றதெல்லாம் துச்சம் என்று காட்டி ஆத்ம தர்சனம் செய்து வைக்கிறார் ஸமர்த்தர்.

தசகம் 13. ஸமாஸம் 2. ரஸமும் தோலியும்.

८. ज्ञान आणी उपासना । दोनी येकचि पाहाना ।  
उपासने करितां जना । जगदुद्धार ॥ 342 ॥

வேதங்களைக் கற்கிறோம், அவற்றில் தைவ வடிவம், தைவ தத்துவம் இரண்டும் கூறப்படுகின்றன. தைவ வடிவத்தை உபாஸிக்கிறோம். கை கால் முகம் மார்பு - எல்லாம் பொருந்திய அழகிய வடிவம். அந்த வடிவத்தில் தைவத்தின் அனைத்துச் சக்திகளும் உள்ளன. எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் அதில் காட்சி தருகிறது. இந்த பாவனை கொண்டு அந்த வடிவத்துக்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்து, த்யானித்து அதையே பரம்பொருளாக உபாஸிக்கிறோம். அந்த உபாஸனை உள்ளத்தில் உரைந்து த்யான காலத்தில் - அந்தர்யாமியான பகவானிடம் காட்சி அளிக்கிறது. அந்தக் காட்சியில் ஒன்றிப் போய்விட்டால் - வடிவம் மறைகிறது. ஞானம் பிரகாசிக்கிறது. அது தான் வடிவற்ற ப்ரஹ்ம நிலை. இது உபாஸனாமார்க்கம்.

ஞான மார்க்கத்தில் எல்லாமறிந்தவனாக - எல்லாம் வல்லவனாக - எங்கும் நிறைந்தவனாக தைவ தத்துவத்தை மட்டும் நினைத்து நினைத்து உருகி - உருகி விட்ட நெய் உறைவது போல் - ஞானக்கனலாக உறைந்து விடுகிறது.

ஞானத்தின் பயனும், உபாஸனையின் பயனும், ஒன்று தான். உபாஸனையின் பயனாக வடிவத்தில் தேங்கி விட்ட பரமன் பிரதிமைகளில் எல்லோருக்கும் காட்சி தருகிறான்.

பாவனை உண்மை வடிவம் பெறுகிறது. குளவி ஒன்று ஒரு புழுவைப் பொறுக்கி, அதைக் கொட்டி குளவிக் கூட்டில் அடைத்து விடுகிறது. அந்த புழு குளவிக் கொட்டின் வலி தாங்காமல் அது இப்போது வருமோ ? மறுபடியும் கொட்டுமோ - என்று பயந்து கொண்டு குளவியையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. வெகுநாழிகை கழித்து அந்தக் குளவியின் ரீங்காரம் கேட்டு தானும் ரீங்காரம் செய்து கொண்டே வெளியில் பறந்து விடுகிறது. இந்த இயற்கை

நியதியை வேதாந்த சாஸ்திரம் எதைத்யானம் செய்கிறோமோ அந்த தியானம் வலுப்பட்டால் தன் மயமாகவே ஆகிவிடலாம் - என்பதற்கு ப்ரமாணமாக எடுத்துக்காட்டுகிறது.

உபாஸனையின் பெருமை அத்தகையது.

१०. त्या ज्ञानाचे विज्ञान होतें। शोधून पाहा बहुत मतें।  
चंचळ अवघें नासतें। येणे प्रकारें ॥ 343 ॥

இவ்வாறு, ஞானம் அநுபவமாகிறது. இதை விட்டு ஆராய்ச்சி பண்ணிக் கொண்டே இருந்தால் பல கருத்துகள் தோன்றுகின்றன. த்யானத்தினால் கிடைத்த உறுதி கலைந்து விடுகிறது. வீழ்ச்சி தான்.

२०. सोऽहं हंसा तत्त्वमसि। तै ब्रह्मा तूं आहसि।  
विचार पाहातां स्थिति ऐसी। सहजचि होते ॥ 344 ॥

ஆசார்யர் உபதேசிக்கிறார் “ஹம்ஸ: ஸோஹம் அன்னம் என்ற பட்சி - நீர் கலந்த பாலை பார்த்து நீரை ஒதுக்கிப் பாலைக் குடிக்கிறது. அது போல் - அல்லாதவற்றையெல்லாம் - அவற்றின் அநித்யத் தன்மையை விளக்கி - ஒதுக்கி, தனித்த ஆத்ம தத்வத்தை விளக்கினேன். அந்த (அன்னம்) ஹம்ஸம் நான். நான் தான் ஹம்ஸம் போல ஸாரமற்றதை ஒதுக்கி ஸாரமான ஹம்ஸ: ஹம்ஸோ - என்ற சொல்லில் உள்ள அக்ஷரங்களைப் புரட்டிப் போட்டால் ஹம்ஸோ - ஸோஹம் - என்றாகிறது. அது போல் ஆசார்யனான நான் ஹம்ஸம். ஹம்ஸம் நான்தான். ஆத்மாவும் ஆசார்யரும் ஒன்றாகிறார்கள். ஆத்மஸ்வரூபம் ஆகி விட்ட ஆசார்யரும் கூறுகிறார். தத்த்வமஸி இத்தனை நேரம் ஒவ்வொன்றாக அது வல்ல அது வல்ல - என்று நமக்குத் தெரிந்த எல்லாவற்றையும் அல்ல அல்ல - என்று ஒதுக்கிக் கொண்டே வந்தேனே - அந்த “அது” நீ தான். எந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தனித்துக் காட்டினேனோ அது நீதான் என்று சொல்லும் போதே - நீ உடல் அல்ல, புலன் அல்ல, மனமல்ல - என்று பழைய பாடத்தை நினைவு மூட்டி

- நீ = ஆத்மா என்று உபதேசிக்கிறார். உபதேசிக்கின்ற - ஆத்மா - சிஷ்ய ஆத்மாவுக்கு உபதேசிக்கிறது. இந்த உபதேசத்தை முழுமையாக உணர்ந்து விட்டால். அந்த நிலை எளிதாக இயல்பாகக் கிட்டி விடுகிறது.

தசகம் 13. ஸமாஸம் 3. பிரஹ்மாண்ட படைப்பு.

ப்ரஹ்மம் நினைத்தது. பலவாறாகப் பெருகிடுவோமென்று. ஓம் என்ற நாதம் எழுந்தது. அதிலிருந்து சொற்கள் வினைந்தன. பரப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பம் சொற்களில் பெயர்களாக வெளிவந்தன. பெயர்களுக்கேற்ற வடிவங்கள் உண்டாயின. கொட்டிக்கிடந்தன. அவற்றைப் பொறுக்கி ஆங்காங்கே அமைத்து பகவத் ஸங்கல்பம் பிரஹ்மாண்டத்தையும், அதற்குள்ளே லோகங்களையும் படைத்தது. இப்படி ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையால் ப்ரபஞ்சம் உருவாயிற்று.

தசகம் 13. ஸமாஸம் 4. ப்ரபஞ்ச முடிவு.

பிரளயத்தின் முதலில் எங்கு பார்த்தாலும் நீர் வெள்ளம். ப்ரபஞ்சம் அதில் மூழ்குகிறது. பிறகு பெருந்தீ. அதிலே நீரெல்லாம் சுண்டி விடுகிறது. நீரில் மூழ்கிக் கரைந்த பிரபஞ்சம் நெருப்பில் பஸ்மம் ஆகிவிட்டது. பிறகு சூரைக் காற்று வீசியது, அது பெரும் தீயை அணைத்தது, வாயுவும் அசைவற்று நின்று விட்டது. ஆகாசப் பெருவெளிமிச்சம். அது அணுவாகக் குருகி - ப்ரஹ்மத்தில் லயித்துவிட்டது. இதுதான் மஹாப்ரளயம்.

தசகம் 13. ஸமாஸம் 5. பூவுலகின் கதை.

இந்தக் கதையை - ஸமர்த்தர் - சிவாஜிக்கு உபதேசிக்கிறார் - கதைப் பகுதியில் காணலாம்.

தசகம் 13. ஸமாஸம் 6. லகு போதம்.

ஸமர்த்தர் சிவாஜிக்கு ஞான விளக்கம் தருகிறார்.

१. जें बोलिजेती पंचतत्त्वं। त्यांची अभ्यासाया नावें।  
तदुपरी स्वानुभवें। रूपे जाणावी ॥ 345 ॥

பிரபஞ்சம் விரிவடைவதற்கு முன் - ஐந்து மூலப் பொருள்கள் - மாயையால் படைக்கப்பட்டன. பூமி, நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம், இவை எத்தகையவை என்பதை அநுபவத்தினால் தெரிந்து கொள்ளலாம். அவற்றின் இயல்பு செயற்பாடு எல்லாம் தெரியும்.

२. या मध्ये शाश्वत कोण । आणी अशाश्वत कोण ।  
ऐसें करावें विवरण । प्रत्ययाचें ॥ 346 ॥

இவற்றில் அழிவற்றவை எவை ? எவை ஒரு காலத்தில் உண்டாகி - ஒரு காலத்தில் அழிபவை ? நீ நினைத்துப் பார்த்தாயானால் அநுபவத்தினாலே இதைப் புரிந்து கொள்வாய்.

५. पृथ्वी म्हणिजे तेधरणी । आप म्हणिणें तें पाणी ।  
तेण म्हणिजे अश्रितरणी । सतेजादिक ॥ 347 ॥

பூமி நம்மைத் தாங்குகின்ற மண். நீர் என்றால் திரவமாக ஓடுகின்ற தண்ணீர். நெருப்பு என்றால் சூடும் வெளிச்சமும் தருகின்ற சூரியன் முதலிய தேஜஸ்கள்.

६. वायो म्हणीजे तो चारा ! आकाश म्हणीजे पैस सारा ।  
आतां शाश्वत ते विचारा । आपले मनीं ॥ 348 ॥

வாயு என்றால் வீசுகின்ற காற்று. ஆகாசம் என்றால் இடைவெளிகளைநிரப்புகின்ற வான். இவற்றில் நிலையானவை எவை ? நீயே சிந்தித்துப்பார்.

८. पृथिवी रचते आणि खचते । हेतों प्रत्ययास येतें ।  
नाना रचना होत जाते । सृष्टिमध्ये ॥ 349 ॥

பூமியில் கட்டிடங்கள் கட்டப்படுகின்றன. அவை வீழ்கின்றன இது தானே நமக்கு அநுபவம். இவ்வுலகிலே எத்தனையோ பெரிய பெரிய கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டு இடிகின்றன.

९. म्हणोनी रजतें तें खचतें । आप तें हि आटो न जातें ।  
तेज हि प्रगतोन विझतें । बारे हि राहे ॥ 350 ॥

உடைக்கப்படுவதெல்லாம் அழிகின்றன, தண்ணீர் வற்றிவிடுகிறது, வெளிச்சம் பிரகாசிக்கிறது, இருட்டி விடுகிறது, காற்று அசையாமல் நிற்பதும் உண்டே !!

१०. अवकाश नाममात्र आहे । तें हि विचारितां न राहे ।  
एवं पञ्चभौतिक राहे । हें तो घडेना ॥ 351 ॥

ஆகாயம் என்பது பெயரில் தான் இருக்கிறது, ஒரு வஸ்து இல்லை. நினைத்துப் பார்த்தால் இது புரியும். ஐம்பூதங்களில் - எதுவும் அழியாமல் என்றும் உள்ளவை என்றில்லை.

११. ऐसा पांचा भूतांचा विस्तार । नासिवंत हानिर्धार ।

शाश्वत आत्मा निराकार । सत्य जाणावा ॥ 352 ॥

புலன்களுக்கு அகப்படுகின்ற பொருள்கள் எல்லாம் அழியக் கூடியவை. நித்யமல்ல. ஆத்மா உருவமற்றது, ஆகவே அழியாதது. அது தான் ஸத்யமானது என்று அறியவேணும்.

१२. तो आत्मा कोणास कळेना । ज्ञानें वित आकळेना ।  
म्हणोनिया संत जना । विचारवें ॥ 353 ॥

அந்த ஆத்மா, புலன்களின் அறிவுக்கெட்டாது. ஞானத்தினால் மட்டும் அநுபவத்தில் தெரிவது, ஸாதுக்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

१३. विचारतां सज्जनासी । ते म्हणती कीं अविनासी ।  
जन्ममृत्यु आत्मयासी । बोलें च नये ॥ 354 ॥

மஹான்களைக் கேட்டால் "ஆத்மா அழிக்க முடியாதது என்று கூறுவார்கள். பிறப்போ இறப்போ ஆத்மாவுக்கா ?" அப்படி யாரும் சொல்லக் கூடாது என்பார்கள்.

१४. निराकारी भासे आकारी । आणी आकारी भासे

निराकार

निराकार आणी आकार । विवेके बोलखावा ॥ 355 ॥

(1) உருவமற்ற பரம்பொருளில் பகவத் ஸ்வரூபம் (2) பகவத் ஸ்வரூபத்தில் உருவமற்ற பரம்பொருள் தெரியும். (1) முன்னவர்கள் ஆழ்வார்கள் நாயன் மார்கள் துகாராம் நாம தேவ் போன்றவர்கள். (2) அடுத்தவர்கள் சங்கர பகவத் பாதர்கள் நாராயணதீர்த்தர், ஸதாசிவ ப்ரஹ்மேந்திரர், போன்றவர்கள். ஒரே பொருளை உருவமற்றதாகவும் உருவமாகவும் காண்பது. பரிபக்வமடைந்த மனோநிலையைப் பொறுத்தது.

१५. निराकार जाणावा नित्य । आकार जाणावा अनित्य ।

यासी बोलिजे नित्यानित्य । विचारणा ॥ 356 ॥

உருவமற்றது அழியாதது என்றும், உருவமுள்ளது என்றாவது அழியும் என்றும், என்றுமுள்ளது, நொடிப் பொழுதுள்ளது என்றெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்வதுண்டு.

१७. पञ्चभूतिक ते माइक । परन्तु भासे अनेक ।

आणि आत्मा येक । व्यापून आसे ॥ 357 ॥

ஐம்பூதங்கள் மாயையின் படைப்புகள். பலவிதமாகத் தோற்றமளிக்கின்றன. ஆத்மா ஒன்றே. எங்கும் நிறைந்தது.

१८. चहूं भूतांमयें गगन । तैसैं गगनीं असैं सघन ।

नैहठून पाहातां अभिन्न । गर, आणि वस्तु ॥ 358 ॥

மண் முதலிய நான்கு மூலப் பொருள்களிலும் ஆகாயம் ஊடுருவி இருக்கிறது. ஆனால் இடைவெளியில்லாது எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. கூர்ந்து பார்த்தால் - மூலப் பொருள்களிலிருந்து ஆகாயத்தைப் பிரிக்க முடியாது. ஆகாயமும் பரம்பொருளும் ஒன்று தானோ ? என்று தோன்றும். ஆனால் வேற்றுமையுள்ளது.

१९. उपाधी योगीचि आकाश । उपाधि नास्तां निराभास ।

निराभासतां अविनाश । तै सैं गगन ॥ 359 ॥

ஆகாசத்திலே தான் மற்றப் பொருள்கள் ஊடுருவி செயல்படுகின்றன. அதனால் தான் ஆகாயமே தெரிகிறது. இத்தகைய தோற்றத்திற்கு அப்பாற்பட்டது பரம்பொருள். அழிவற்றது. ஆனால் ஆகாயம் போல் எங்கும் ஊடியிருக்கிறது.

२०. अतां असो हे विवंचना । परन्तु जे पाहातां नासेना ।

तैं गे तैचि अनुमाना । विवेके आणावें ॥ 360 ॥

தலை வேதனையான விசாரம் இது. நிறுத்து. நம் பார்வைக்கு முன் எது அழியவில்லையோ அதை விவேகத்தோடு சிந்தித்துப் பார்த்து கற்பனை பண்ணினால் அது தான் ஸத்யம் என்பது தெரியும். நம் பார்வைக்கு அகப்பட்டதெல்லாம் அழிந்து விடுகின்றன. மறுபடியும் உற்பத்தியாகின்றன. அது எதிலிருந்து வந்தது என்று சிந்தித்தோமானால் - "நாம்" இருப்பதால் தான் உண்டாகின்றன என்பது புரியும்.

२१. परमात्मातो निराकार । जाणिजे हा विचार सार ।

आणि आपण कोणहा विचार । पाहिला पाहिजे ॥ 361 ॥

ஒரு மாயா ஜாலக்காரன் - நம் கண் முன்னே கட்டாம் தரையில் ஒரு மாஞ்செடி இலைகளோடு பூத்துக் குலுங்குவதைக் காண்பிக்கிறான். அது நமது கண்களுக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே "இது மாயாஜாலம். உண்மையல்ல" என்பதை நம் உள் உணர்வு தெரிந்து கொண்டு விட்டது. கண்கள் உண்மையாகக் கண்டதை உள்ளுணர்வு நம்பவில்லை. அந்த உள் உணர்வு என்ற விவேகத்தை விஸ்தரித்துப் பார்த்தால் கண்ணால் காண்பதை தீரவிசாரித்து அறிவதே மெய் என்பது தெரிகிறது. அது போல ஆத்மா ஞானமே வடிவானவன். அவனைப் பார்ப்பது ஊனக்

கண்ணால் அல்ல. ஞானக் கண்ணால், பழமையான நித்யமான ஆத்மாவின் ஞான நிலையில் தான் காண்பதெல்லாம் உண்மையல்ல. மாயாஜாலம் என்பது தெரியும். எண்ணத்தை ஸாரமாக அறிவில் நிறுத்திவிட்டால் - அத்துடன் - "நாம் யார் ? என்பதை பரமாத்மாவினுடைய அம்சம்" என்பது தெரியும்.

२२. देहास अंत येतां। वायो जातो तत्त्वता।

हैं लटिके म्हणाल तरी आतां। श्वासोच्छ्वास धराव ॥ 362

உடல் சாகிறது என்றால் என்ன பொருள் ? பிராணன் என்ற வாயு போய்விட்டது என்று பொருள். இதில் சந்தேகமா ? ஒரு நிமிஷம் மூச்சை இழுத்து விடுவதை நிறுத்திப்பார். உடல் அசையாது.

२३. श्वास कौडतां देह पडे। देह पडती म्हणत मडें।

मड्यास कर्तृत्व न घडे। कदाकालीं ॥ 363 ॥

மூச்சு நின்று விட்டால் உடல் சாகிறது. உடல் கீழே கிடந்தால் அது சவம். சவம் செயல்படாது எந்த நேரத்திலும்.

२४. देहावेगळा वायो न करी। वायो वेगळा देह न करी।

विचार पाहातां कांहीं च न करी। येकावेगळें येक ॥ 364

உடல் இல்லாமல் ப்ராணன் இயங்காது. பிராணன் இல்லாமல் உடல் இயங்காது. ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்று ஒரு காரியமும் செய்யாது.

२५. उगेंच पाहातां मनुष्य दिसे। विचार घेतां कांहीं च नसे।

अभेद भक्तीचे लक्षण ऐसैं। बोळ खावें ॥ 365 ॥

இந்த இரண்டும் பிணைவதோ - பிரிந்து விடுவதோ எதனால் ? என்பதை சற்று சிந்தித்தால் ஜீவன் எனப்படுகின்ற ஆத்மா தான் காரணம் என்பது தெரியும். அந்த ஆத்மா ஞான ஸ்வரூபன். இல்லாவிட்டால் எதுவுமே இல்லை. உடலுக்கும் உயிருக்கும் இணை பிரியாத பரஸ்பர ஈடுபாடு தெரிகிறதா ? அதை எண்ணத்தில் நிறுத்திக் கொள்.

२६. कर्ता आपण ऐसैं म्हणावें। तरी आपलें इच्छे सारिखें व्हावें।  
इच्छे सारिखें न होतां मानावें। अवघेंच वाव ॥ 366 ॥

உடல் கருவி. உயிர் இயக்குனர். இரண்டுமே சேர்ந்து ஏதோ செய்கின்றன. அவை, கர்த்தா என்று நினைக்கின்ற ஆத்மாவின் விருப்பப்படி செய்தால் அல்லவா இவன் கர்த்தா ஆக முடியும் ? இவன் இஷ்டப்படி ஒன்றும் நடைபெறாவிட்டால் இவன் தலையிடுவதே வீண் தானே !

२७. म्हणो न कर्ता नव्हें कि आपण। तेथें भोक्ता कै चा कोण।  
हे विचारा चें लक्षण। अविचारें न घडे ॥ 367 ॥

ஆகவே நாம் (ஆத்மா) கர்த்தா அல்ல. உடலும் உயிரும் சேர்ந்து செய்கின்ற பணியின் பயனை அநுபவிப்பவன் யார் ? அவை இரண்டும் சேர்ந்து தான் (மின்சாரம் இரண்டு கம்பிகள் சேரும் போது பாய்கிறது. இரண்டு கம்பிகளின் செயற்பாடுகள் தான் மற்றவையே தவிர - மின்சாரத்தின் செயற்பாடு அல்ல) கம்பிகள் முறை மீறினால் மின்சாரம் கழன்று விடும். சிந்தனையின் வழி இது. சிந்தனை இன்றி செயலில் இறங்கக் கூடாது.

२८. अविचार आणि विचार। जैसा प्रकाश आणि अन्धार।  
विकार आणि निर्विकारा। येक नव्हे की ॥ 368 ॥

பரம்பொருளைப் பற்றி ஆராயாமல் வாழ்வது இருட்டிலே உழல்வது போல, ஊசிப் போனதைத் தின்பது போல, பரம்பொருள் பற்றி விவேகத்தோடு ஆராய்வது என்பது வெளிச்சத்தில் செயல்படுவது போல, பட்சபாதமின்றி நடப்பது போல, இரண்டும் ஒன்றல்ல வெவ்வேறு.

२९. जेथें नाहीं विवं चना। तेथें काही च चालेना।  
खरें तें चि अनुमाना। कदान ये ॥ 369 ॥

ஒரு வஸ்துவின் தன்மை, உபயோகம், என்பதை சோதனை செய்யாமல் அதைக் கையாள்வது காரியத்துக்கு

உதவாது. நாம் கற்பனை பண்ணுவதெல்லாம் உண்மையல்ல. ஒரு நாளும் உண்மையல்ல.

३०. प्रत्ययास बोलिजे न्याये। अप्रत्ययेतो अन्याये।

जात्यन्धासी परीक्षा काय। नाना रत्नांची ॥ 370 ॥

அநுபவம்தான் - எதற்கும் பிரமாணம். அநுபவமில்லாத பேச்சு உண்மையல்ல, நியாயமல்ல, பிறவிக் குருடன் ரத்தினங்களை மதிப்பிட முடியுமா?

३१. म्हणोनी ज्ञाता धन्यधन्य। जोनिर्गुणेंसी अनन्य।

आत्मनिवेदनं मान्य। परमपुरुष ॥ 371 ॥

ஆத்ம ஞானம் பெற்றவன் போற்றுதலுக்கு உரியவன். அவன் நிர்குண பிரம்மத்தில் லயமடைகிறான், சரணாகதி செய்து - தனித்தனித் தன்மை அஹங்காரத்தை அறவே கைவிட்டவன், பகவானிடம் ஒன்றிவிடுகிறான். இவன் ஸகுணப்ரம்ம உபாஸகன். மஹான்.

தசகம் 13. ஸமாஸம் 7. அநுபவ விகாரம்.

१३. चढता अर्थलागला। तरी अन्तरात्मा चढतचि गोला।

उतरत्या अर्थे उतरला। भूमण्डली ॥ 372 ॥

அநுபவத்தில் - ஆத்மாவானது உடல் புலன் மனது புத்தி இவற்றை ஒன்றொன்றாக உதரிவிட்டு மேலே போய்விட்டால் பரமாத்ம தர்சனம். அதிலிருந்து நழுவி கீழே இறங்கிவிட்டால் பூமியில் நிற்போம்.

எல்லோரும் ஸுகத்தைத் தான் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் எது ஸுகம்? புலன்களுக்கு எட்டியவை - மனதிற்கு எட்டியவை ஸுகம் போல. வெயிலில் அலைபவன் நிழலைத் தேடுகிறான். நிழலுக்கு வந்தவன் உட்கார் விரும்புகிறான். உட்கார்ந்திருந்தவன் படுக்க விரும்புகிறான். படுத்தவன் தூங்க விரும்புகிறான். முதல் ஸுகாநுபவம் போதவில்லை. வெயிலில் தவித்த போது நிழல் கிடைத்தால் சுகம் என்று நினைத்தான். நிழலில் நின்றவனுக்குக் கால்

வலிக்கிறது, நிழல் ஸுகம் போதவில்லை. கால் வலிதீர உட்காருவது ஸுகம் என்று நினைத்தான். உட்கார்ந்தவன் இடுப்பு வலித்தது. இடுப்பு வலி தீர்ந்தால் ஸுகம் என்று படுத்தான், இடுப்பு வலி போய் விட்டது உடல் முழுவதும் வலித்தது. அவன் அறியாமலே தூங்கி விட்டான். கண் கை கால் உடல் எல்லாம் மறந்து விட்டது. மேலான ஸுகம் கிடைத்து விட்டது. நிம்மதியாகத் தூங்கினான். நன்றாகத் தூங்கி விட்டு வெகு நாழிகை கழித்து எழுந்தான். "அப்பாடா சுகமாகத் தூங்கினேன்" என்றான். வயிறு பசிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. உணவைத் தேடி ஓடுகிறான். ஆகவே அநுபவித்த சுகம் அனைத்தும் ஸுகமல்ல. எது சுகம்? எதைப் பெற்றுவிட்டால் வேறொன்றும் வேண்டாமோ. அது தான் ஸுகம் என்று தெளிகிறான். பெற வேண்டிய அந்த ஒன்று என்ன? பெற்றதெல்லாம் ஸுகமல்ல - என்று எந்த ஞானத்தால் கண்டுபிடித்தானோ - அந்த ஞானம் எங்கிருந்து பிறந்தது? ஆத்மாவிலிருந்து. அந்த ஆத்மாவை ஞானத்தினால் உணர்ந்து விட்டால் பரமாநந்தம். உணர்ந்து விட்டாலே ஆநந்தம். அந்த ஆனந்த உணர்வுக்கு பிறகு பெற வேண்டியது ஒன்றுமில்லை.

२८. विवेकाचे फल ते सुख। अविवेकाचें फल ते दुःख।

यांत मानेल ते आवश्यक। केलें पाहिजे ॥ 373 ॥

இத்தகைய விவேகத்தினால் ஏற்பட்ட பயன் ஸுகம் ஆநந்தம். விவேகமில்லாமல் சுகத்தை தேடினால் சுகம் கிடைக்காது. துன்பம் தான் கிடைக்கும். இந்த நிலையில் எது அவசியமோ. அந்த விவேகத்தைக் கைக் கொள்ள வேணும்.

தசகம் 13. ஸமாஸம் 8. படைத்தவன் யார்?

சபை கூடி ஆராய்ச்சி செய்தனர். ஒருவர் சொன்னார் படைத்தவர் "மஹாகணபதி" அடுத்தவர் சொன்னார் "ஸரஸ்வதி தேவி" அடுத்தவர் "பைரவர்" அடுத்தவர் "மல்லாரி மார்த்தாண்ட பைரவர்" மற்றவர் "பசுபதி" "நாராயணன்" "ராமன்" "கண்ணன்" "பிரம்மதேவன்" "ஸூர்யன்" "மாருதி" "பெண்?" வெங்கடேசர்".



२१. या कारणं सर्व सांडावे । येक देवासी च धुंडावे ।  
तरी च वर्म पडे ठावे । कांही येक ॥ 374 ॥

இப்படியெல்லாம் அவரவர்களுக்குப் பிடித்த தெய்வம் தான் உலகைப் படைத்தது என்கிறார்கள். ஒரு கேள்விக்கு இத்தனை விடைகளா? எவருடைய விடை சரியானது?

३२. येक सगुण येक निर्गुण । कोठें लावूं कर्ते पण ।  
या अर्थाचे विवरण । वरें पाहा ॥ 375 ॥

தெய்வங்கள் அத்தனைக்கும் பொதுவான பெயர் பரம்பொருள். பரம்பொருள் படைத்தது உலகை. கண்களுக்கு இனிய வடிவம் கொண்ட நாராயணனா? வடிவமற்ற ஆநந்தமயமான பரப்ரஹ்மமா? இவ்விரண்டில் ஒன்றை இஷ்டம் போல் வைத்துக் கொள்ளலாம். இரண்டுமே - எல்லாம் வல்லவை. எல்லாமறிந்தவை. எங்கும் நிறைந்தவை. இரண்டும் ஒன்று தான். அது தான் உலகிற்கு காரணம்.

தசகம் 13. ஸமாஸம் 9. ஆத்மாவின் தன்மை.

உடல் ஒரு யந்திரம். அதில் புகுகின்ற சக்தி ஆத்மா. அவர் இல்லாமல் உடல் இயங்காது - உடல் என்ன செய்கிறதோ அதற்கு ஆத்மா பொறுப்பல்ல. யந்திரத்தின் அமைப்பு ஆத்ம சக்தியால் படைக்கிறது. யந்திரத்தின் அமைப்பு தான், செயலுக்குப் பொறுப்பு. அதன் நன்மை தீமையெல்லாம் அதற்கு உரியது. யந்திரம் தான் நான் என்று சொல்லிக் கொள்கிறது. நான் செய்கிறேன் என்கிறது. அதைச் செய்கின்ற நீ அந்தக் குரலை ஆத்மாவினுடையது என்று தவறாக நினைக்கிறாய். உடலில் விளங்குகிற ஆத்மா பரம்பொருளைச் சார்ந்தவனே தவிர யந்திரத்தைச் சார்ந்தவன் அல்ல. தன் இருக்கைக்காக ஆத்மா உடலைச் சார்ந்து விடவில்லை. உடல் தான் தன் இருக்கைக்காக ஆத்மாவைச் சார்ந்திருக்கிறது.

தசகம் 13. ஸமாஸம் 10. பொதுவான உபதேசம்.

பல பொருள்களை ஒன்று சேர்க்க வேண்டும். நூலில் கோர்க்கின்றோம் வரிசையாக - கோர்க்கப்பட்டவை தனித்தனித் தன்மையுடையவை - நிறம் வடிவம் மாறுபட்டவை. அவற்றின் தன்மைக்கும் கோர்க்கப்பட்ட நூலுக்கும் ஒரு சம்பந்தமுமில்லை கோர்க்கப்பட்ட பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று இணைவதற்கும் நூல் காரணமல்ல. ஆனால் ஆத்மாவிலே - உடலும் உருப்புகளும் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்கு ஆத்மா அவற்றோடு இருப்பதால் மட்டும் உதவுகிறது. பயன் பெறுவதில்லை. ஆனால் கோர்க்கப்பட்ட மாலையில் ஓர் அழகு தோன்றுகிறது. அந்த அழகுக்கு காரணம் நூலும் அல்ல. கோர்க்கப்பட்ட வஸ்துவும் அல்ல. அந்த மாலையிலே நடு நாயகமாக ஒரு மணி தொங்குகிறது. நடு நாயகம் - என்று அதிகப்படி மதிப்பு. அதற்கு கிடைக்கிறது. மாலை அறுந்து விட்டால் நடு நாயகம் என்ற மதிப்பு போய் விடுகிறது. இது தான் ஈசுவரனுக்கும், அந்தர்யாமிக்கும், உடலுக்கும், உள்ள சம்பந்தம். கோர்க்கப்பட்ட வஸ்துக்களிடையே வேறுபாடுகள் அந்தந்தம். இவற்றையே இந்த ஸமாஸம் கூறுகிறது.

தசகம் 14. இடைவிடாத த்யானம்.

ஸமாஸம் 1. பற்றற்றவனின் தன்மை.

முன் ஸமாஸத்தில் - ஒரு மாலையில் கோத்த மணிகள் என்று உவமை கூறினார். ஒரு ரத்ன வியாபாரி - ஒரு ரத்ன மாலையை மதிப்பிடும் போது, அதில் கோக்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு ரத்னத்தின் எடையும் மதிப்பும் போட்டு - விலை கூறுகிறான். அந்த மாலையின் ஒட்டு மொத்தம் என்ன மதிப்பு - சராசரியாகப் பார்த்தால், நல்ல மதிப்புள்ள ரத்னங்கள் அதிகமிருந்தால் அதிலுள்ள சாதாரண ரத்னங்களின் மதிப்பு கூடிவிடும். சாதாரணமான ரத்னங்கள் அதிகமாக இருந்தால் - நல்ல ரத்னங்கள் மதிப்பு குறைந்து விடும். அது போல நாம் கூடுகின்ற ஸத்ஸங்கமோ கலை மன்றமோ அதில் கூடுகிறவர்களின் மதிப்பைப் பொருத்து - நல்ல மதிப்போ கெட்ட மதிப்போ அதற்கு ஏற்படும். ஸத்ஸங்கத்தில் நமக்கு

மேன்மை வேண்டுமென்று நினைப்பவர்கள் கவனித்துச் சேர வேண்டும் என்று கூறினார். அந்த ஸத்ஸங்கத்தில் - ஒரு தனி நபர் உலகப் பற்றில்லாமல் பகவன் நாம கீர்த்தனத்திலும் ஹரிகதை கேட்பதிலும் ஊக்கமுள்ளவனாக இருந்தால் அவருடைய ஸங்கத்தால் - நமக்கும் லாபம் உண்டு. என்று கூறுகிறார் இந்த ஸமாஸத்தில்.

१. ऐका निसृहाची सिकवण । युक्ति बुद्धि शहाण पण ।  
जेणं राहे समाधान । निरन्तर ॥ 376 ॥

உலகியலில் எந்த விருப்பமுமில்லாமல் பக்தி பாவத்தில் நல்ல கற்பனையோடும் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடும் ஞான பரிபாகத்தோடும் ஹரிகதை சொல்பவர்கள் என்றுமே நம்மை நல்வழியில் செலுத்துவார்கள்.

2. நாக்குக்கினிய நாமம் போல வியாதிக் கேற்ற - எளிய நல்ல பயனுள்ள மருந்தோ, அனுபவம் நிறைந்த இனிமையான கதையோ - தான் ஹிதமானவை. சுயநலமில்லாமல் நம் இன்பமே - தன் இன்பமாகக் கருதுகிற மனைவியிடம் உள்ளது காமம் அல்ல. பிரேமை. மோஹமல்ல; பரிவு.

6. சாதுக்கள் தம்மை ஆதரவளிக்கிறவர்களிடம் "அண்டியிருக்கிறோம்" என்று தாழ்ந்து போகக் கூடாது. சிரிக்க வைக்க வேணுமென்பதற்காக - சங்கடமான தகவல்களைக் கூறுபவர்களுக்கு காது கொடுக்கக் கூடாது. ஓரிடத்தில் தங்கி இருக்கக் கூடாது. எவரிடத்திலும் தனிப்பட்ட நெருக்கமோ ஆதரவோ காட்டக் கூடாது. எவருடைய நன்மை தீமைகளிலும் - பந்தப்படக்கூடாது. ஆதாரமில்லாமல் - தனக்குத் தோன்றியதை - சோதனை செய்து நிரூபிக்க முடியாத வரை தத்துவமென்று உபதேசிக்கக் கூடாது - விருப்பமோ ஈடுபாடோ இல்லாதவனுக்கு தானாக - மந்திர உபதேசம் செய்யக் கூடாது. உபதேசத்தை வேண்டுகவர்களிடம் கூட அவருடைய உண்மையான ஆர்வத்தை உறுதி செய்து கொள்ளாமல் உபதேசம் செய்யக் கூடாது.

தசகம் 14. ஸமாஸம் 2. பிசைஷ எடுப்பது.

மஹான்களோ - ஸந்யாஸிகளோ - பிசைஷ எடுக்கலாம். மற்றப் பிச்சைக்காரர்கள் உண்மையில் உழைத்துச் சாப்பிடக் கூடிய உடல் நலம் இல்லாதவர்களுக்கு பிசைஷ போடத்தான் வேண்டும். உழைக்கும் சக்தி இருந்தும் பிசைஷ எடுக்க வருபவன் போக்கிரியாக இருக்கலாம். அவனிடம் உழைத்துச் சாப்பிடக் கூடாதா ? என்று கேட்கக் கூடாது. அப்படிச் சொன்னால் நம்முடைய மமதை வெளிப்படும். அவனுடைய ஆசுவைய வெளிப்படும். பிச்சைக்காரனிடம் "இல்லை போ - என்று விரட்டுவதைக் காட்டிலும் - கையில் இருப்பதைப் போட்டு அனுப்புவது நல்லது. இதெல்லாம் ஸாதாரணப் பிச்சைக்காரர்கள் பற்றியது.

மஹான்கள் ஸந்நியாஸிகள் பிசைஷ எடுத்துச் சாப்பிடுவதில் ஒரு தாத்தாயம் உண்டு. ஸந்நியாஸியிடம் அவர் இருக்கும் இடம் தேடிப் போய் "எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து பிசைஷ ஏற்க வேண்டும் - என்று வேண்டுவது தான் முறை. சில மஹான்கள் அதை விரும்பமாட்டார்கள். அதற்குக் காரணம் "நம்மை அழைத்துப் போய் வந்தனம் செய்து ஒருவர் பிசைஷப் போட்டால் நமக்கு சிறிது அஹங்காரம் தலை எடுத்து விடும். வாசலில் நின்று பிசைஷயைக் கையில் வாங்குவதால் அஹங்காரம் அழியும் என்ற ஸந்யாஸ தர்மத்தின் உயர்ந்த நிலையை அவரிடம் காண்கிறோம்.

१०. भिक्षा मांगतां किरकोनय । भिक्षा मांगतां लाजों नये ।  
भिक्षामागतां भागों नये । परिभ्रमण करावं ॥ 377 ॥

பிசைஷ கேட்கத் தயங்காதீர், பிசைஷ கேட்க வெட்கப்படாதீர், பிசைஷ எடுக்க அலுத்துக் கொள்ளாதீர். தெருத் தெருவாக அலைவீர். "பிசைஷ போடுவாரோ மாட்டாரோ - என்ற தயக்கம் - பிசைஷ தர்மத்தில் உங்களுக்குள்ள அவநம்பிக்கையைக் காண்பிக்கிறது. 'இவர் போடாவிட்டால் அடுத்த வீட்டில் போடுவார்' என்ற நம்பிக்கை இருந்தால் கவலை தீரும். ஞானிக்கு கவலை சத்கு

- பிகைஷ வாங்க வெட்கப்பட்டால் உங்களுடைய அஹங்காரம் அடியோடு இன்னும் அழியவில்லை என்று பொருள். பிடிவாதமாகப் பிகைஷ எடுக்க வேண்டும். பிகைஷ எடுப்பதில் அலுப்பு வந்தால் ஞானத்திற்கு அது ஒரு இழுக்கு. அதைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

தசகம் 14. ஸமாஸம் 3. கவிஞனின் லக்ஷணம்.

மோஹத்தை விரும்புகிற - முமுகூஷுவான - ஞானிக்கு ஸத்தியத்தில் நாட்டம் உறுதியாக இருக்க வேண்டும். கற்பனையில் இறங்கினால் ஞானம் ஆட்டம் கண்டு விடும். ஆனால் ஜீவன் முக்தனான ஸந்யாஸி - தாம் பெற்ற பேராநந்தத்தை வாய்விட்டுச் சொல்வதற்கு உந்துதல் வந்தால் அது தவறல்ல. அது ஆனந்த வெளிப்பாடு.

४. जेणें घडे भगवद्भक्ती । जेणे घडे विरक्ती ।

ऐसी कवित्वाची मुक्ती । आधी बाढवावी ॥ 378 ॥

பக்தி முற்றினாலும் ஞானம் முற்றினாலும் வெளிப்படும். வைராக்யத்தில் திளைத்தாலும் ஏற்படும் ஆநந்தம் கவிதையாக ஜீவன் முக்தர்களிடம் வெளிப்படலாம். அது வரவேற்கத்தக்கதே. (குரு தேவரின் ஆணையின் பேரில் - பல ஆண்டுகள் மௌனமாக இருந்த - ஸதாசிவ ப்ரஹ்மேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் - ஒரு நாள் திடீரென்று பாட ஆரம்பித்து விட்டார். நாக்கே ! முகுந்தா - என்று சொல்வேன் - ப்ரஹ்மி முகுந்தேதி ரஸநே - முதல் முதல் வெளிவந்த பாட்டு இது. அதில் இரண்டு விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். ஜீவன் முக்தரான அவருக்கு தேஹ ப்ரஜ்ஞையே இல்லை - நாக்கு ஏதோ வெளியே கிடக்கும் பிராணி போல. ஏ நாக்கே - என்று அழைக்கிறார்.

பகவந்நாமாவைப் பாடு - என்று கூற வந்த அவருடைய நாவில் - ராம - க்ருஷ்ண - என்றழைக்கப்பட்ட சொல் வரவில்லை. "முகுந்த" என்று பாடு என்கிறார். முகுந்த என்ற சொல்லுக்கு மோகூஷம் தருபவன் என்று பொருள். மோகூஷம் லட்சியமான அவருடைய ஞானத்தில் - முதலில்

வெளிப்பட்ட சொல் ப்ரஹ்மி முகுந்த பாட்டின் இந்த ஒரு அடி - அவருடைய ஆத்ம ஞான பரிபாகத்திற்குச் சான்று.)

२७. आवडी लागली अंतरीं । तैसीच वदे वैखरी ।

भावे करुणा कीर्तन करी । प्रेमभरे नाचतु ॥ 379 ॥

மனதிலே பகவானுடைய கருணை நெகிழவைக்கும் போது சொற்கள் தானாகவே இனிமையான ஸ்வரங்களின் மேல் ஊர்ந்து வரும். பிரேமையும் கொஞ்சலுமாக கவிதை வெளிவரும். பாடிப்பார்த்தால் பரவசமடைவோம்.

எதுகை மோனைகளும் தாளத்திற்கேற முடுக்கு மடக்கல்களும், சொற்கள் கொப்பளித்துக் கொண்டு இசையில் வந்து கூடும். அது ஸத்தியத்தின் வெளிப்பாடு.

தசகம் 14. ஸமாஸம் 4. நாமகீர்த்தனம்.

५. नाना नामं भगवताची । नाना ध्यानै सगुणाची ।

नाना कीर्तने कीर्तीची । अद्भुत करावीं ॥ 380 ॥

பகவானுடைய நாமங்கள் பல எல்லா இடமும் தியானத்திற்குரிய திவ்யலாவண்யங்கள், புகழ், பொருள், லீலைகள், பற்றிய பாடல்கள் இவற்றை வியந்து பாடுங்கள்.

७. छल छल छलना करूं नये । छलितां छलितां छलो नये ।

छल छलणे छलना करूं नये । कोणी येकाची ॥ 381 ॥

ஆனந்தமாகப் பாடிக் கொண்டிருக்கும் போது சள சள வென்று பேசாதே. பிறர் பாடுவதை கிண்டல் பண்ணாதே. ஜாலரை தாளத்திற்கு மீறி கொட்டாதே. அமைதியைக் கெடுக்காதே.

१६. ताळ तम्बुरे तान माने । ताळबद्ध तंत गाणे ।

तूर्त तार्किक तनें मनें ॥ तल्लीन होती ॥ 382 ॥

தம்பூரா ஒரு பக்கம், ஏக்தார் (ஒரே தந்தியுள்ள தும்பனா) ஒரு பக்கம். சுருதியைச் சேர்த்துக் கொடுக்க, தத்தீம் தகதோம் என்று தாளங்கள் ஜாலர்கள் ஒலிக்க, பாடினால் மனது அந்தக்

கீர்த்தனத்தில் லயித்து விடும். கீர்த்தன அரங்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு - எல்லோரும் பாடும் முறைக்கு ஒத்துப்போகாமல் - தான் தோணித் தனமாக உரத்தக் குரலில் பாடி ஒருமைப்பாட்டை குலைக்கக் கூடாது.

தசகம் 14. ஸமாஸம் 4. ஹரிகதை பற்றி.

4. பட்சணங்கள் பலவகை, எல்லாம் இனிப்பு தான். ஆயினும் சுவை மாற்றம். பகவன் நாமகீர்த்தனத்தில் தான் எத்தனை வகை. அபங்கங்கள், திவ்ய நாமங்கள், பாசுரங்கள், பதிகங்கள், பக்தி பாவத்தில் தான் எத்தனை வகைகள் கெஞ்சுதல், கொஞ்சுதல், தாலாட்டு, ஊஞ்சல், ராஸ லீலை, கோலாட்டம், மனதின் அலுப்புக்கு மாற்றம் அளிக்கின்றன. ஒவ்வொரு வகையில் தனித்தனி நிபுணர்கள். இப்படியெல்லாம் ஹரி கீர்த்தனம் இரவு பகல் தெரியாமல் நடந்து கொண்டே இருந்தால் ஒவ்வொரு விதத்தில் ருசியுள்ளவர் - அந்தந்த நேரத்தில் கூடி மகிழ்வார்கள். அந்த ஸங்கத்தில் கூடுபவர்கள் ஸங்கத்தின் ஒத்த மனதோடு பஜநாநந்தத்திற்கு மெருகேற்றலாம். மாறாக அங்கே வந்து தற்பெருமையும், தன் விளம்பரமாக தனிக்குரல் எடுப்பவர்கள் அந்த ஆனந்தத்தை குலைப்பது தான் வருந்தத்தக்கது.

१६. लाज सांडूनियां जनाची । आस्था सांडून धनाची ।  
नीच नवी कीर्तनाची । आवडी धरावी ॥ 383 ॥

செல்வந்தரான நாம், வெட்கத்தை விட்டு ஸாதாரண மனிதர்களோடு பாடுவதாவது என்று நினைக்கக் கூடாது. தினம் தோறும் புதிய புதிய பாடல்களை முன்னே வைத்து எல்லோருக்கும் உற்சாகமூட்ட வேண்டும்.

தசகம் 14. ஸமாஸம் 6. கெட்டிக்காரத்தனம்.

உலகத்தாரோடு பழகுவதற்குக்கட நாடகங்கள் போட வேண்டாம் - நேர்மையோடும், தனது நற்பண்புகள் பிறரை உறுத்தாமல், இயல்பான பரிவோடு பழகுவது தான் ஸாமர்த்தியம். அதற்கு நாவடக்கமும் முகவிலாஸமும் தான் தேவை. நாம ஸ்னானம் செய்து உடல் தூய்மையோடு பூஜை அறைக்குப் போகலாம். வீட்டில் உள்ளவர்கள் மற்றக்

குடும்பக் காரியங்களைச் செய்து முடித்து விட்டுத் தான் ஸ்நாநத்திற்குப் போக வேண்டியிருப்பதால் - தாமதமாகலாம். அதற்காக வீட்டிலுள்ளவர்களை மேலேபடாதே - நகரு என்று அருவருப்புடன் பேசுவது தவறு.

தான் பொய் பேசுவதில்லை - என்று உறுதியோடு இருக்கலாம் அதற்காக நண்பர் - எப்பொழுது வந்தாய் - என்று கேட்டால் "நான் வந்த போது மணி பார்க்கவில்லை - எப்பொழுது வந்தேன் என்று சொல்ல முடியாது" என்று தமது உண்மை நெறியை விளம்பரப்படுத்த வேண்டாம். காலையில் வந்தேன் என்று சொன்னால் அது பொய் ஆகாது.

காலையில் ஸ்நாநம் செய்து - ஜபாதிகள் முடித்து பூஜை செய்து முடித்த பிறகு தான் தீர்த்த பானம் செய்வது என்ற நல்ல விரதத்தோடு இருக்கலாம். அதற்காக வீட்டில் உள்ளாரையும் வந்த அதிதியையும் அத்தனை நேரம் பட்டினி போடுவது நற்பண்பு அல்ல.

மற்றவர் சுபாவம் - தன் ரீதியில் மாறுபட்டிருப்பதை - அவர்களோடு இருந்து கொண்டே அருவருப்பு காட்டுவது கொடுமை. அது நற்பண்பு அல்ல, மாறாக அவர்களுடைய நற்பண்புகளை கவனித்து - அதற்காக அவர்களைப் பாராட்டி - அநுகூலமாக நடந்து கொள்வது தான் மனிதப் பண்பு. விளம்பரம் இல்லாமல் பிறரை இகழாமல் தமது நற்பண்புகளை அமைதியாகக் கடைபிடிப்பது தான் உயர்ந்த மனிதனின் இலக்கணம்.

१९. लोक आपणासि बोळावे । कि वा आवधेचे कौंसलावे ।

आपणास समाधान फावे । ऐसै करावें ॥ 384 ॥

பிறர் நம்மை ஏற்குமாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும். இது நல்லதா? அவர்கள் நம்மைக் கண்டால் ஒதுங்கி விடுவது நல்லதா? இது தான் ஒவ்வொரு செய்கைக்கும் உரைகல்.

தசகம் 14. ஸமாஸம் 7. கலியுக தர்மம்.

४. या कारणे गृहस्थाश्रम । सकळां मध्ये उत्तमोत्तम ।  
परं तु पाहिजे स्वधर्म । आणि भूतदया ॥ 385 ॥

தேவர்கள், ருஷிகள், முனிவர்கள், யோகிகள், தவசிகள், வைராக்யசாலிகள் என்று பல சாதனையாளர்கள் உண்டு. அவர்கள் எல்லோரையும் விட கலியுகத்தில் தமது கடமைகளை செவ்வனே ஆற்றிக் கொண்டு கூடியவரை - மற்ற உயிர்களுக்கு உதவி செய்து கொண்டு வாழ்கின்ற - குடும்பியின் நிலை சிறந்தது. தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவற்றை அளவோடு - நெறியோடு கடைப்பிடித்து அநுபவிக்கின்ற குடும்பி மோக்ஷத்திற்குத் தகுதி பெறுகிறான். அவன் உத்தமோத்தமன். பல த்யாகங்கள் செய்து கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கடமைகளை வேதங்கள் அவனுக்கு விதிக்கவில்லை. செல்வத்தை நியாயமான முறையில் உழைத்து சம்பாதித்து சேமித்து குடும்ப நலனுக்காகப் பாடுபடுவதை வேதங்கள் தடுக்கவில்லை. சிற்றின்பத்தை - முறைமீறாமல். அளவோடு அநுபவிப்பதற்குத் தடை விதிக்கவில்லை. இவ்விதம் நற்பண்போடு வாழ்கின்ற குடும்பி ஞானத்திற்கு தகுதி பெறுகிறான்.

௯. ऐसा भगवंता चा भक्त । विशेष अंतरीं विरक्त ।  
संसार सोडून जाला मुक्त । देवा कारणे ॥ 386 ॥

இந்த மனிதப் பண்போடு வாழ்கின்ற பக்தன் - உள்ளத்தில் வைராக்யத்தோடு குடும்பத்திலிருந்து - விலகி, ஆனால் எதிலும் வெறுப்பு - கசப்பு இல்லாமல் - பகவன் நாம கீர்த்தனம் செய்யவனை தெய்வங்கள் கொண்டாடும்.

இதை விட்டு விட்டு கலியில் மலிந்து விட்ட போலிச் சாமியார்களையும் மாயாஜாலக்கார்களையும் நம்பி, அவர் உபதேசப்படி - ஸ்வதர்மத்தைக் கைவிட்டு அவர்கள் பின்னே கண் மூடித்தனமாகச் சுற்றுபவர்கள் அப்பாவிகள், பரிதாபத்திற்கு உரியவர்கள். கலியுகத்தில் ஸ்வதர்மமும், பிற உயிர்களில் அநுதாபமும், பரிவும் தான் முக்யம். அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் சுலபமாக கடைத் தேறிவிடுவார்கள்.

தசகம் 14. ஸமாஸம் 8. த்யான மார்கம்.

௮. देव वर्ततो जगदंतरी । तोचि आपुले अंतरी ।  
त्रैलुकी चे प्राणिमात्री । वरे पाहा ॥ 387 ॥

தைவம், ஜகத்முழுவதிலும் மூவுலகங்களிலும் - நிறைந்திருக்கிறது. இது தானே உண்மை ? அப்போது - நம் உள்ளத்தில் எப்படி இல்லாமல் போகும் ? அவனுக்குப் பிடித்தமான இடத்தில் தான் பகவான் இருப்பான் - மற்ற இடத்தில் இருக்கமாட்டான் என்பதில்லையே. என் உள்ளத்தில் நான் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் இருந்து தானே ஆகவேண்டும் - அவனைப் பிடித்துக் கொள்வோமே. அவன் நமது புலன்களைத் தூண்டுகிறான், மனதைத் தூண்டுகிறான், அவை என்னவெல்லாமோ செய்கின்றன, அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்கிறான். அவனோடு நாமும் இருந்து விடுவோமே. அவருக்கு இந்த உடலினால் - வாழ்க்கையினால் ஆக வேண்டியது ஒன்றுமில்லையென்றால் - நமக்கும் வேண்டாமே. அவனுக்குப் பசித் தாகம் இல்லையெல் நமக்கும் ஏது பசி தாகம். அவன் உலகெங்கிலும் வியாபித்துள்ள பரமாத்மாவோடு கூடுகிறானா ? நாமும் கூடுவோமே, உனக்கு அதற்குத் தகுதி கிடையாது என்று யாராவது சொன்னால் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும். அவன் அல்லவா சொல்ல வேண்டும் ? அவன் சொல்லவில்லையே - தன்னையே நினைக்கின்ற என்னைத் தான் இணைத்துக் கொள்கிறானே. பிறகு மற்றதை எதற்காக நினைக்க வேண்டும் ? நாம் உண்டு, அவனுண்டு.

இது தான் த்யான முறை.

தசகம் 14. ஸமாஸம் 9. சாச்வத நிலை.

பிண்டத்திலிருப்பது அண்டத்தில் உண்டு. அண்டத்தில் உள்ளது பிண்டத்தில் என்று ஒரு வசனம் உண்டு.

௩. आत्मानात्म विवेक पिण्डी । सारासारविचार ब्रह्मांडी ।  
विवर विवरो हे गोडी । घेतली पाहिणे ॥ 388 ॥

பிண்டம் - உடல், இதில் எது ஆத்மா, எது ஆத்மா அல்ல - என்று பிரித்து அதை ஒதுக்க வேண்டும். ப்ரஹ்மாண்டம் அதில் ஸாரமானது எது ? சக்கை எது ? என்று பகுத்தறிய வேண்டும். இதை சிந்தித்தால் ஸாரத்தின் இனிமை புலப்படும்.

११. सर्व उपाधी चा सेवट । तेथें नाहीं दृश्य खटपट ।  
निर्गुण ब्रह्म घनदाट । सकळां ठाई ॥ 389 ॥

ப்ரம்ஹாண்டத்தில் உள்ள சரக்கையெல்லாம் கொளுத்தி சாம்பலை நீரில் கரைத்துக் காயவிட்டு காற்றில் துவி விட்டால் ஆகாயத்தில் மறைந்து விடும். அப்படிச் சாலியான இடம் சூன்யமாக இருக்காது. எங்கும் நிறை பரம்பொருள் நிரம்பும்.

३०. खोटें आवघें चि सांडावें । खरे प्रत्ययें बोल खावें ।  
मायात्यागें समजावें । परब्रह्म ॥ 390 ॥

கண்ணைக் கசக்கி - தோற்றத்தை இல்லை என்று ஆக்க வேண்டும். தோற்றம் மறைந்த உள்ளத்தில் உண்மை தானாகப் பிரகாசிக்கும் அது தான் பரப்ரஹ்மம்.

தசகம் 14. ஸமாஸம் 10. மாயாலீலை.

१. माया दिसे परी नासे । वस्तु न दिसे परी न नासे ।  
माया सत्य वाटे परी मिथ्या असे । निरंतर ॥ 391 ॥

மாயை திக்கெங்கும் வியாபித்திருக்கிறது. அது அழியும். ஆனால் ப்ரப்ரஹ்மத்தை மறைத்து வைத்திருக்கிறது. அது அழிந்தால் ப்ரஹ்மம் துலங்கும். இப்படிச் சொல்வது சமத்காரம் தான். மாயை அழிவதற்காக ப்ரஹ்மம் காத்திருப்பதில்லை - அஞ்ஞானிகளுக்கு அது மாயையில் மறைந்திருக்கிறது. ஞானிகளுக்கு என்றும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

நம் கண்களை மாயை, எங்கும் நிறை பொருளான ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டாமல் ஒளித்து வைத்திருக்கிறது. ஆகவே நாம் தான் மாயைத் திரையை விலக்க வேண்டும்.

२. करं टा पडोनी उताणा । करी नाना परी कल्पना ।  
परी तें कां हीं च घडेना । तैसीमाया ॥ 392 ॥

ஆண்டி மடம் கட்டின கதை கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். ஆண்டி சத்திரத்திற்குப் போய் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டான். தன் குடிசைக்கு வந்து பாயை விரித்து படுத்துக் கொண்டான். அங்கே சட்டியில் குடிநீர் உறியில் தொங்கியது. ஆண்டி "அப்பாடா" என்று பாயில் மல்லாக்கப்படுத்துக் கொண்டான். பக்கத்திலிருந்த அரசமரம் கிளைகளை ஆட்டி - குடிசைக்குள்ளே குளிர்ந்த காற்றை அனுப்பியது. படுத்தபடியே - வலது காலைக் குத்திர நிறுத்தி. இடது பாதத்தை வலது கால் முழங்கால் மேல் போட்டுக் கொண்டான்.

"நல்ல காற்று - அரச மரத்திற்கு அப்பாலே 500 அடி அகல நீளத்திலே ஒரு மைதானம் இருக்கிறதே! அதிலே ஒரு மடம் கட்டினால் - என்ன? ரொம்பப் பெரிதாக வேண்டாம். இருநூற்றி நீளம் நூற்றி அகலம் ஒரு மண்டபம். நாற்புறமும் தாழ்வாரம். மண்டபத்தில் நாற்புறம் சாளரங்கள். மண்டபத்தின் பின்புறத்தில் ஐம்பதடி அகலத்திலே ஒரு மேடை போட்ட சமையல் அறை. உள்ளே குழாய் நீர், பின்புறம் தோட்டம், மண்டபத்து நடுவிலே நல்ல அகலமான ஊஞ்சல் சங்கிலிகள், உட்கார்ந்தும் ஆட்டலாம் விட்டதிலே நூல் கயிறு நீளமாகக் கட்டி அதை இழுத்தபடியே ஊஞ்சலை ஆட்டலாம். காற்று வரும் அழகானக் கொத்து விளக்கு.

"அப்பப்பா - அதை சரியாக இழுத்துக் கட்டுங்களடா - கட்டு நழுவுகிறது பார். மேலே விழும் போலிருக்கிறதே. வலது முழங்கால் முட்டி மேல் கிடந்த பாதத்தை - அதைத் தடுப்பதற்காகத் தூக்கினான் ஆண்டி - உறியில் கட்டியிருந்த தண்ணீர் பானை உடைந்து, தண்ணீர் படுத்திருந்த ஆண்டி மீது கொட்டியது. பாயில் உடைந்த பானைச் சில் தலையில் விழுந்து நெற்றியில் காயம். ரத்தம் கொட்டியது. ஆண்டியின்

கற்பனை கலைந்தது. இந்த விதமான மனக் கோட்டைகள் சிறிது சிறிதாகச் சேர்த்த மன அடக்கத்தைக் கெடுத்து விடும்.

७. मेल्या चा महोत्सव करणें। सती चें वैभव वाढवणें।  
मसणीं जाउनी रुदन करणें। तै सी माया ॥ 393 ॥

இறந்தவன் சவத்துக்குப் பல்லாக்கு ஊர்வலம். கெட்டி மேளம், மலர்மாரி இவையெல்லாம் செத்தவனுக்குச் செய்யும் மரியாதையாம். இறந்தவுடன் உயிரோடிருக்கின்ற மனைவி உடன் கட்டை ஏறினால் அவனோடு மேல் லோகம் போவாளாம். செத்தவன் மஹாபாபியாக இருந்தால் நரகத்துக்குப் போவாளே! பத்தினியும் நரகத்துக்குப் போக வேண்டுமா? இது தான் பதிவிரதை தர்மத்திற்குப் பயனா? மூட நம்பிக்கைகள். மாயை.

१८. जळीं चरण करांजुली। आंखुडलंवे किरकोले।  
विपरीत काण दिसती जळें। तैसी माया ॥ 394 ॥

குளத்துப் படியில் காலை வைத்தால் கால் குட்டையாகவோ நீளமாகவோ தெரிகிறது. கைகளைத் தண்ணீருக்குள் விட்டால் விரல்கள் வளைந்து கைகள் குறுகிக் காண்கின்றன. இது தான் மாயை. மாயையில் நல்லது கெட்டதாகத் தெரியும். கெட்டது நல்லதாகத் தெரியும்.

தசகம் 15. ஆத்ம தசகம்.

ஸமாஸம் 1. சாதூர்ய லட்சணம்.

1. பகவானுடைய கருணையை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். பரமாத்மா - அந்தர்யாமியாகவும் ஜீவனாகவும் எலும்பும் தசையும் ரத்தமுமான இந்த நாற்ற உடலில் இருக்கும் போது இவனுக்கு சாதூர்யம் அளிக்கிறார்களே.

१. अस्थिमांसांची शरीरें। त्यांत राहिजे जीवेश्वरें।  
नाना विकारीं विकारे। प्रवीण होइजे ॥ 395 ॥

४. जीव जीवान्त घालावा। आत्मा आत्म्यांत मिसळावा।  
राह राहों शोध ध्यावा। परांतरांचा ॥ 396 ॥

மனிதன் மனிதனோடு வாழ்கிறான். அவனுடைய ஆத்மா மற்ற ஆத்மாக்களுடன் உறவு கொள்ள வேண்டும். திரும்பத் திரும்ப ஓயாமல் - பிறருடைய மனதை - எண்ணங்களைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தமது பரந்த அறிவினாலும் - "உலகியல் இயற்கை - மேடும் பள்ளமும், நேர்மையும் கபடமும், அன்பும் பகையும், இப்படித்தான் இருக்கும். இதில் தான் புகுந்து புறப்பட வேண்டும். ஒதுக்க முடியாது என்று மேன்மையுள்ள பெரியோர்கள் சகிப்புத் தன்மையுடன் பொறுமையாக மற்றவர்களுடன் பழகுகிறார்கள். பெரிய பெரிய சாதனைகளைப் புரிகிறார்கள். உலகியலில் அவர்களுடைய உதார மனத்தினால் ஒருவாறு வாழ்கிறார்கள். மற்றவர்கள் இதனிடையே, தான் தோன்றிகளும், சுயநலமிகளும், அக்கிரமங்கள் புரிந்து - தமது தேவைக்கு அதிகமான செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் பெற்று பிறர் வாழ்க்கைகளை கொடுமைக்கு உள்ளாக்குகிறார்கள்.

பாமர ஜனங்கள் இதை தெய்வ நியதி என்று பொறுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

பகவன் பார்க்கிறார் - "தெய்வ நியதியாவது? நாமா இந்தக் கொடுமைக்காரர்களை வளர்த்து விட்டோம்! கொடுமை செய்யச் சொன்னோம்! அறியாத ஜனங்கள் நம் மீது பழி போடுகிறார்களே."

பகவான் ஞானிகளையும் பக்தர்களையும் உசுப்பிவிடுகிறார். அவர்கள் மக்களிடையே புகுந்து - "அக்கிரமத்தைப் பொறுக்காதீர்கள். பகவான் உங்கள் தலையில் அப்படி எழுதவில்லை. பகவான் பகவான் என்று சொல்லிக் கொண்டு கோழைகளாகி விடாதீர்கள். நீங்கள் வெகுண்டு எழுங்கள். ராம நாம பஜனம் பண்ணுங்கள். பாமரர்களைக் கூட்டிக் கொள்ளுங்கள். அவர்களுக்கு தைரியம் ஊட்டுங்கள். வீறு கொண்டு எழுந்து அக்கிரமத்துக்கு எதிர்ப்புக் காட்டுங்கள். சண்டைக்குப் போக வேண்டாம், அடிதடி வேண்டாம், உரக்கச் சத்தம் போடுங்கள். அக்கிரமக்காரர்களை அடையாளம் காட்டுங்கள். அவர்கள்

பகைவர்கள் அல்ல. அவர்கள் இதயத்திலும் பகவான் இருக்கிறான். உங்கள் ஆத்மா அவர்களுடைய ஆத்மாவோடு உறவு கொள்ளட்டும். அக்கிரமக்காரர்களின் ஆத்மாவிழித்துக் கொள்ளும். அக்கிரமங்கள் குறையும் - ஜனங்கள் அக்கிரமங்களை சகிக்கமாட்டார்கள் - என்ற சூழ்நிலையை எப்பொழுதும் நேர்மை ஜோதியை பிரகாசிக்கச் செய்ய வேண்டும். எல்லோருக்கும் ஆத்மா ஒன்று தான். அதை விழிக்கச் செய்வதற்கு - ராம நாம கீர்த்தனம் ஒன்றே வழி.

२६. याकारणं मुख्य मुख्य । तयांसी करावे सख्य ।  
येणैकारितां असख्य । बाजारी मिलती ॥ 397 ॥

ஸமுதாயத்தில் நேர்மையான முக்கியமானவர்களைக் கூட்டுங்கள். அவர்களுடன் நட்புக் கொள்ளுங்கள், பாமர ஜனங்களும் கூடுவார்கள், விவேகமுள்ளவர்களும் கூடுவார்கள், சேர்ந்து அன்போடு அக்கிரமக்காரர்களுக்கு அழுத்தமாக - ஆனால் சுமுகமாக அறிவுறுத்துங்கள். அவர்களுடைய நல்லெண்ணங்களை விழிக்கச் செய்யுங்கள். நமது ஆத்மா அவர்களுடைய ஆத்மாவைத் தொட்டுவிடும். ஆத்ம ஸங்கமத்தினால் தான் உலகில் கொடுமைகளை அழிக்க முடியும்.

தசகம் 15. ஸமாஸம் 2. நாட்டு நிலவரம்.

३. कित्येक म्लेच्छ होऊन गेले । कित्ये फिरं गणांत आटले ।  
देशभाषानें रुधिले । कित्येक ॥ 398 ॥

சிலர் முஸ்லிம் மதத்தில் சேர்ந்து விட்டார்கள், சிலர் போர்ச்சுகீஸிய பாதிரி மார்களால் கிருஸ்துவ மதத்தில் சேர்த்துவிட்டார்கள். நாம் பேசுகின்ற மொழியை விடுத்து ஜனங்கள் ஆங்கில மோஹம் கொண்டுவிட்டார்கள். இது எப்படி நடந்தது ?

சாமான்ய ஜனங்களுக்கு என்ன வேண்டும் ? நல்ல சோறு வேண்டும், நல்ல துணி வேண்டும், அது கிடைக்கப் பணம் வேண்டும்.

பாதிரிமார்கள் - சோறுபோட்டார்கள், துணிமணிகள் கொடுத்தார்கள், மதம் மாற்றினார்கள். என்ன மாறிற்று கோபாலன் ஜோசப் ஆனான். கண்ணன் ஸ்மித் ஆனான். ஆடு மாடுகளைப் போல கிருஸ்துவ ஜனத்தொகை பெருகியது. மாறினக் கிருஸ்துவர்கள் நம் நாட்டு மக்களிடம் பகையை வளர்த்தார்கள், சண்டை இல்லை, கொடுமை இல்லை, சர்ச்சுகள் கட்டினார்கள். பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போகும் ஜனங்களை ஏசுவிடம் அழைத்துச் சென்றார்கள். சாதாரண ஜனங்கள் பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டு என்ன நிம்மதி பெற்றார்களோ அந்த நிம்மதி அங்கே கிடைத்தது. இதற்கு மேலே - அவர்கள் இந்து மதத்தில் என்ன குறை கண்டார்கள் ? கிருஸ்துவ மதத்தாலே என்ன மேன்மை கண்டார்கள் ?

இந்த ரீதியில் நம் சிந்தனை செய்யவில்லை. ஸாதாரண ஜனங்களுக்கு மத தத்துவம் பற்றிக் கவலை இல்லை. அவர்களை நமது ஸநாதன தர்மத்தில் வைத்து, கட்டிக் காக்க வேண்டுமானால் அவர்களுடைய வாழ்க்கை வஸதிகளைப் பெருக்க வேண்டும். இதனிடையே அரசியல் நெருக்கடி.

४. महाराष्ट्र देश थोडा उरला । राजकारणें लोक रुधिला ।  
अवकाश नाही जेवायाला । उदंड कामें ॥ 399 ॥

மஹாராஷ்ட்ர தேசம் சிறுபகுதி தான் சுதந்திரமாக இருக்கிறது. மற்ற இடங்கள் முஸ்லீம்கள் ஆக்ரமித்து விட்டார்கள். ஓயாத வேலை. சாப்பிடக் கூட நேரமில்லை, செய்ய வேண்டியவை எத்தனையோ உள்ளது.

५. कित्येक युद्ध प्रसंगी गुंतले । तेणें गुणें उन्मत्त जाले ।  
रात्रिं दिवस करूं लागले । युद्ध चर्चा ॥ 400 ॥

போர் முனையில் பலர் சிக்கியிருக்கிறார்கள், ஆத்திரமும், வெறியும் கொண்டு இரவு பகல் போர் பற்றியே சிந்திக்கிறார்கள்.

நாஸு போதத்தின் இந்தப் பகுதி சிவாஜியின் ஆட்சியின் போது ஆங்காங்கே நேர்ந்த நிகழ்ச்சிகளின் பிரதிபலிப்பாக அமைந்துள்ளது.



தசகம் 15. ஸமாஸம் 3. அந்தர்யாமி பற்றி.

2. சேனைகள் இருப்புறமும் அணி வகுத்து நிற்கின்றன. அரசன் சிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்துள்ளான். இதை மனச்சித்திரத்தில் வரைந்து கொள்ளுங்கள்.

6. ஞானம் சார்ந்தவர்கள் முன்னிலையில் உள்ளனர். ஞானம் அற்றவர்கள் பின் தங்கிவிட்டனர்.

11. ஸாதாரண ஜனங்களுக்கு ஞானமில்லை. குடும்ப முன்னோர் வழக்கப்படி சடங்குகள் செய்கிறார்கள். பண்டிகைகள் கொண்டாடுகிறார்கள், அவற்றின் உட்கருத்து தெரியாது.

15. ஒரு தகுதியும் இல்லாமல் பெரிய மனுஷத்தனம் கொண்டாடி ஒருவன் ஆட்டிப்படைக்கிறான். அவனுக்குக் கட்டுப்படுகிறார்கள்.

16. ஆனால் சில குடும்பங்களில் வயது முதிந்தவர்கள். சாஸ்திர ஞானமில்லாவிட்டாலும் அநுபவசாலிகள், விவேகமுள்ளவர்கள் நல்லது, கெட்டதுகளைப் பகுத்துச் சொல்வார்கள். ஆனால் அவர்களைக் கேட்டால் தானே! அது போல் நம்முளே அந்தர்யாமியாக பகவான் காத்திருக்கிறான்.

தசகம் 15. ஸமாஸம் 4. ஸத்யம்.

உலகில் அழிந்த பொருள்கள் எல்லாம் மறுபடியும் உண்டாகிக் கொண்டே இருக்கின்றன. மனிதன் மட்டுமல்ல. எல்லாமே அப்படித்தான். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நெல் எப்படி விளைந்ததோ என்ன ருசியோ அப்படித் தான் இன்றும் உள்ளது. இப்படி அழிந்து உண்டாகின்ற பொருட்களில் - தொடர்கின்ற அவற்றின் தன்மை என்றுமுள்ளது. இது தான் ஸத்யம்.

தசகம் 15. ஸமாஸம் 5. மாறும் தன்மை.

தண்ணீர் ஓடுகிறது, தேங்குகிறது, ஓடும் போது நதி என்கிறோம், தேங்கும் போது குளம் என்கிறோம். அவை தண்ணீரின் வடிவமா? அல்ல. வெறும் பாத்திரங்கள் தாம்.

அது போல ஆத்மா உடலில் உள்ளது. உடல் ஆத்மாவின் வடிவமல்ல. மாறுவது வடிவம். மாறாதது ஸத்யம்.

६. स्त्री नदी पुरुष खलाल । ऐसी बोलती सकल ।  
बिचार पाहातां निबळ । देह नाही ॥ 401 ॥

வடமொழியில் நதீ - என்றால் பெண் பால், ப்ரவாகம் என்றால் ஆண்பால். சொற்களில் குறிப்பிடுகின்ற ஆண்பாலோ, பெண்பாலோ பொருள்களில் ஓட்டாது. ஆராய்ந்தால் நதி தண்ணீரின் வடிவமல்லவே.

८. येकलाचि उदंड जाला । उदंडचि येकला पडिला ।  
आपणासि आपला गल्बला । सो सवेना ॥ 402 ॥

ஒன்று பலவாகப் பெருகுகிறது. ஆனால் அது தனித்து நிற்கிறது. இப்படித் தான் - நான் என்று உடலைச் சொல்கிறோம். ஆத்மாவையும் சொல்கிறோம். குழப்பம் தீர்வதில்லை. விதையிலிருந்து மரம் முளைக்கிறது. விதை அழிந்து விடுகிறது - பிறகு மரத்தின் பழத்திலிருந்து விதை எடுத்து மறுபடி விதை போடுகிறோம். மூலவஸ்து, விளை பொருளால் அழிவதும் விளைபொருள் விதையைக் கொடுப்பதும் மாறி மாறி - எது முந்தியது - என்று சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால் உலகத்திற்கு காரணமான ப்ரஹ்மம் உலகைப் படைத்து விட்டு தான் அழிவதுமில்லை. ப்ரபஞ்சத்தில் ஊடுருவி சக்தியாக நின்றாலும் தனியாகவே உள்ளது.

தசகம் 15. ஸமாஸம் 6. ப்ரபஞ்ச லீலை.

३. महीसुत सरसाविला । सरसाऊन द्विधाकेला ।  
उभयतां मिळोन चालिला । कार्यभाग ॥ 403 ॥

பூமியில் விளைவதில், உத்தமமானதும் உண்டு, அதமமானதும் உண்டு. இரண்டும் சேர்வதும் உண்டு, கரித்தூள் மட்டமானது, அது மசியாகிறது. மசி நூல் எழுத உதவுகிறது. நூல் சிறந்த வஸ்து.

४. श्वेताश्वेतास गांडी पडतां । मध्ये कृष्णमिश्रित होतां ।  
इहलोकसार्थकता । होत आहे ॥ 404 ॥

வெள்ளை வெள்ளேறென்று காகிதமும், கன்னங்கரேல் என்று மசியும் சேர்ந்து அட்சரங்களாகி நூல்களாகி இவ்வலகிற்கு அறிவுக் களஞ்சியத்தைத் தருகிறது.

१०. बहुतां चे बोलीं लागलें । तें अनुमानी बुडाले ।  
मुख्य निश्चय चुकले । प्रत्ययाचा ॥ 405 ॥

ஒருவர் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி பலரிடம் கேட்கிறார். அவர்கள் அனுமானம் செய்து பலவாறு விடை கூறுகிறார்கள். இவற்றை ஆராயும் போது முக்கியச் செய்தி நழுவி விடலாம். நம் அநுபவம் நமக்கு சான்று. அதை விட்டுப் பலரிடம் கேட்பது மதியீனம்.

२६. सावधपणें सर्व जाणावें । वर्तमान आधीं च ध्यावें ।  
जाऊं ये तिकडे जावें । विवेकस हित ॥ 406 ॥

விவேகத்தோடு அமைதியான கவனத்தோடு அறிந்ததை வைத்துக் கொண்டு - தற்போது சூழ்நிலையை ஆராய்ந்து எந்த வழி போக வேண்டுமோ அதை திடமாக தீர்மானம் செய்.

தசகம் 15. ஸமாஸம் 7. எது மேலானது ? எது தாழ்ந்தது ?

7 — 9. ஒரு செடி ஒரு மலைப் பாறையின் இடுக்கில் முளைக்கின்றது. வளர்கிறது மேலும் கீழும் அதன் கிளைகள் பரவுகின்றன. ஸாதாரண தாவர இயல்பு அற்ற அந்தச் செடிக்கு எங்கிருந்து ஊட்டம் ? அது போல் எங்கோ ஒரு ஸாது பிறக்கிறார். தாய் தந்தையர் ஏதோ குலம் அந்தக் குல வழக்கத்திற்கு அந்தக் குழந்தை இரண்டு வயதிலேயே உட்படவில்லை. அது பேசுவதெல்லாம் புதிராக இருக்கிறது - அறிஞர்களான பெரியோர்கள் அந்த வசனங்களைக் கேட்டு பிரமிக்கிறார்கள். சாஸ்த்ரக் கோட்பாடுகளில் கிடைக்காதே - ஆனால் ஆழ்ந்த உண்மையான கருத்துகள் அந்தப் பையனின் வாக்கிலே உண்டாகின்றன. அதிசயம் என்று பலர்

கொண்டாடுவார்கள் - ஞானிகள் தெய்வாம்சம் என்பார்கள். அந்த பாலனுடைய வசனங்களையே எழுதிப் பாராயணம் செய்து ஞானப் பிரகாசம் பெற்றார்கள் பலர். ஆனால் கடைசி வரை அவர் குழந்தையாகவே இருந்தார். எது மேலானது ? பழய நூல்கள். தலை முறை தலை முறையாக படிக்கப்பட்டனவே அவையா ? கடைசி வரை தான் குழந்தையாகவே இருந்து, புதிர் போல் சில வசனங்களைக் கூறி, ஞானிகளுக்கு ஆத்ம தர்சனம் செய்து வைத்தாரே, அவர் மேலானவரா ?

२९. देखोन ऐकोन जाणती । शाहाणे अंतर परीक्षिती ।  
धूर्त ते अवघे च समजती । गुप्तरूपें ॥ 407 ॥

அந்தக் குழந்தை ஞானியை ஜனங்கள் பார்க்கிறார்கள், கேட்கிறார்கள், புரிந்து கொள்கிறார்கள், அறிஞர்கள் ஆராய்கிறார்கள், அவருடைய உள்ளத்திலே தெய்வம் பேசுகிறது. அந்த ரஹஸ்யத்தைத் துலக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

தசகம் 15. ஸமாஸம் 8. நுண்ணிய உயிர் கிருமி.

१. रेणूहून सूक्ष्म किडे । त्यांचें आयुष्य निपटचि थोडें ।  
युक्ति बुद्धि तेणोचि पाणें । तया मध्यें ॥ 408 ॥

பீழுதியில் ஒரு சின்னப் புழு, அது வாழ விரும்புகிறது. புரண்டு படுத்து சுகப்படுகிறது, உண்டு விட்டுத் தூங்குகிறது. காற்றில் காய்ந்த இலைச் சருகு அதன் மீது வீழ்கிறது. அதிலிருந்து மெள்ள வெளி வருகிறதே இந்த உந்துதலுக்குரிய அறிவு அதற்கு இருக்கிறதே.

१३. येक त्रासकें येक मारकें । पाहों जातां नाना कौतुकें ।  
कितीयेक आमोलिकें । सृष्टीमध्यें ॥ 409 ॥

ஒரு பூச்சி பறந்து வந்து தாக்குகிறாப் போல கண்ணுக்கு அருகே வருகிறது. அதைக் கைகளால் நாம் தடுக்கு முன் அது தப்பிப் பறந்து விடுகிறது. பள பளவென்று ஒரு வண்டு நம் விரலைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பறக்கிறது. அது என்ன ? என்று நாம்

கவனிக்கு முன் நுனி விரலில் கொட்டி விட்டுப் பறந்து விடுகிறது. நாம் வலியால் துடிக்கிறோம். ஏன் அது நம்மைக் கொட்டுகிறது ? பகவான் சொல்கிறார் - நீ செய்த ஒரு பாபத்திற்கு இது தண்டனை. அப்படி தண்டனை கொடுப்பதற்காக அதைப் படைத்து - உன் விரல் அருகில் கொண்டு விட்டு, அதைக் கொட்டச் சொல்கிறேன். அதன் பணி முடிந்து விட்டது. அந்த ஆத்மா உடலை விட்டு என்னிடம் வந்து விடும்.

தசகம் 15. ஸமாஸம் 9. பிண்ட உற்பத்தி.

२. तत्वांचे शरीर जालें। अंतरात्म्यासगट वललें।

त्यांचे मूळा जों शोधिलें। तो उदकरूप ॥ 410 ॥

தண்ணீரின் மேலே ஒன்று மிதக்கிறது - பூதக் கண்ணாடி கொண்டு பார்த்தால் அதன் மீசை மட்டுமே தெரிகிறது. உடல் அந்த மீசைக்குள் மறைந்திருக்கிறது - அதன் அந்தராத்மா அது தண்ணீரில் மூழ்காமல் காப்பாற்றுகிறது.

இந்தப் பிறப்பின் ரஹஸ்யம் என்ன ? ஞானிகள் கூறுவார்கள். அந்தப் பூச்சி சாதாரண ஜீவனல்ல. யாரோ ஒரு மஹாத்மா. அவர் கர்ம பந்தங்களை எல்லாம் அறுத்தெரிந்து விட்டார். மோகும் காத்திருக்கிறது. அதற்குள் ஒரு ப்ராரப்தம் - பயன் கொடுக்க முன் வந்திருக்கும் முன் வினை தலை தூக்கி விட்டது. அதன் பயனாக இந்தப் பிறவி.

(ஒரு பளவமல்லி பூக்கள் நிறைந்த கூடை, அதில் சற்று நேர வெப்பத்தில் சின்ன கருப்பு எறும்புகள். காஞ்சி மஹாஸ்வாமிகள் - பூஜை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பூஜைத் தொண்டர் பவளமல்லிக் கூடையில் எறும்பு இருப்பதைப் பார்த்து விட்டு அதை நகர்த்தி வைக்கிறார். மஹாஸ்வாமிகள் ஜடையாக கை காட்டி "அதை என்னிடம் கொடு" என்கிறார்கள். தொண்டர் பயந்து கொண்டே கொடுக்கிறார். அதை எடுத்து மஹாஸ்வாமிகள் அர்ச்சனை செய்கிறார்கள். மாலை நேரத்தில் அந்தத் தொண்டர் மஹாஸ்வாமிகள் முன் நிற்கிறார் "என்ன ? ஏது என்று

கேட்கிறார்கள். என்னை கூமிக்க வேண்டும். முன்னாடியே பவளமல்லி பூக்களிலிருந்து அந்த எறும்புகளை உதரி வைத்திருக்க வேண்டும். மறந்து விட்டேன் என்றார். பெரியவாள் புன்னகை புரிந்தார்கள் "இங்கே வா சொல்வதைக் கேட்டுக் கொள்" பளவமல்லிப் பூவிலே - அந்த எறும்பு எங்கே இருந்து வந்தது ? பத்து நிமிஷம் முன்னால் நீ பார்த்திருந்தாயானால் அதில் எறும்பே இருந்திருக்காது. பூவிலே எப்படி வந்து எறும்பு எப்போது முட்டையிட்டது ? எப்போது முட்டை உடைந்து எறும்பு வந்தது ? எல்லாம் இந்தப் பத்து நிமிஷத்துக்கு உள்ளே தானே. அந்தப் பூவை எடுத்து - பூ வென்று ஊதினால் எறும்புக்கு பிராணன் போய்விடும். அது ஒரு பாபமும் பண்ணி எறும்பாய் பிறக்கவில்லை.

யாரோ ஒரு மஹான் பிரஹ்ம ஞானமடைந்து சரீரத்தை விட்டுவிடலாம் - என்று நினைத்த போது அவருடைய ப்ராரப்தம் இன்னொரு பிறவி எடுக்க வேண்டும் என்று வந்து விட்டது. அதனால் புஷ்பத்திலே எறும்பாகப் பிறந்து விட்டார். ஒரு க்ஷண நேர வாழ்க்கை - அந்தப் புஷ்பத்தை ஊதி, அது ப்ராணனை விடுவதைக் காட்டிலும், அதை உயிரோடேயே சந்த்ர மௌளிச்வரர் பாதத்திலே சேர்த்து விட்டால் அது ஸந்தோஷமாக மோகூத்திற்கு போய்விடுமே. சந்த்ர மௌளிச்வரர் சரணத்தில் சேர்க்கிற புண்யமாவது நமக்கு கிடைக்கட்டுமே" என்று நினைத்து தான் - புஷ்பத்தை அப்படியே வாங்கிக் கொண்டேன் புரிந்ததா!

பச்சைக் குழந்தைக்கு பாலும் சாதம் ஊட்டுகிறாய் போல பெரியவாள் சொன்ன கதை புரியாமல் இருக்குமா ?)

२६. देवाची लीला देवें विण। आणीकदुसरा पाहेकोण।

पाहाणें तितुके आपण। देवचि असे ॥ 411 ॥

இப்படியெல்லாம் ஒவ்வொன்றையும் தெய்வ நோக்கோடு பார்த்தால் தெய்வத்தின் லீலையைப் புரிந்து கொண்டவனைத் தவிர வேறு யாருக்குத் தெரியும் ? தெய்வ

தாத்திரியம் புரியாமல் - மஹான்களுடைய செயல்களை மதிப்பிட நினைத்தால் தவறான முடிவில் கொண்டுவிடும்.

தசகம் 15. ஸமாஸம் 10. ஸித்தாந்தம்.

१. गगनीं अवधेचि होत जाते । गगनो ऐसे तगोना ते ।  
निश्चलीं चंचल नाना ते । येणे चि न्याये ॥ 412 ॥

சற்று நேரம் கண் கொட்டாமல் ஆகாயத்தைக் குத்திட்டுப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தால் மேகம் - நிலைத்து நிற்பது போலவும் அதன் பின்னே ஆகாயம் ஓடுவது போலவும் தெரியும். ஆகாயம் என்ன நிறம்? ஸூரிய உதயத்தில் மஞ்சள், நடுப்பகலில் வெள்ளை, அஸ்தமனத்தில் சிகப்பு, மேக மூட்டம் இருந்தால் சாம்பல் நிறம் அமாவாஸை இருட்டில் கருப்பு, இப்படி ஆகாயத்தின் நிறம் மாறுகிறது. அல்ல ஆகாயத்தில் தோற்றமளிக்கின்ற சூரிய வெளிச்சம் மேக மூட்டம் இவற்றைத் தானே ஆகாயத்தின் வர்ணமாக நினைக்கிறோம். சுயவர்ணமே அற்றது தான் என்பது தானே உண்மை. அதனால் ஆத்மாவிடம் - ஒரு குணமும் கிடையாது. புத்திக்கடங்கிய மனதாக இருந்தால் ஸாத்வீக குணம் - மனம் போனபோக்குக்கு புத்தியும் சேர்ந்து கொண்டால் ராஜஸ தாமஸ குணங்கள்.

५. उत्तम जाणीवेचा जिनास । समजोन पाहें सावकास ।  
निराभास ते आकाश । भास मिथ्या ॥ 413 ॥

வெய்யிலோ மேகமூட்டமோ பனிமூட்டமோ - ஒன்றுமில்லாத ஆகாயத்தில் - ஒரு நீல நிறம் - தோன்றுகிறதே அது - கடல் நீர் வண்ணத்தின் பிரதிபலிப்பு. பெளர்ணமி நிலவில் சந்திரனின் ஒளி கடலில் பாய்ந்து. அது வெள்ளை வெள்ளெரென்று ஆகாயத்தில் தெரிகிறது. வெள்ளை நிறம் கூடத் தெரிவதில்லை. அந்த நிறமற்ற ஒளியே - ஆத்ம பிரகாசம்.

९. जेथें नानाचें होतें विज्ञान । आणि मनाचें होते उन्मन ।  
तत्त्वनिरसनीं अनन्य । विवैके होते ॥ 414 ॥

புத்தியில் சாஸ்திர அப்யாஸத்தால் மேலே விவரித்தவாறு நிறமற்ற ஆகாயம் போல் - நிர்குண அநுபவம் கிடைக்கிறது. மனதில் பக்தியினால் பகவானுடைய திவ்ய மங்கள வடிவம் பிரகாசிக்கிறது. மனதும் புத்தியும் இரண்டறக் கலந்த நேரத்தில் நிர்குணம் ஸகுணமாகவும்; ஸகுணம் நிர்குணமாகவும் இரண்டற்று ஆநந்த வெள்ளமாகிறது. (தேவ பிரயாகையில் அலகநந்தாவும் பாகீரதியும் ஒன்று கூடி நீர் வீழ்ச்சி துள்ளி - ஆகாயத்தில் நுறை நுறையாகப் பரவுவது போல ஆனந்தம்.)

சிவாஜி சிவாதாரில் ஸமர்த்தருடன் சில நாட்கள் தங்கி இருந்தார். அப்போது ஸமர்த்தர் சிவாஜிக்கு செய்த உபதேசங்கள் இந்த தசகத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தசகம் 16. ஸூரிய வம்சம்.

ஸமாஸம் 1. வால்மீகி பகவான்.

१. धन्य धन्य तो वाल्मीक । ऋषीमाजी पुण्यश्लोक ।  
जयाचेन हा त्रिलोक्य । पावन जाला ॥ 415 ॥

வால்மீகி பகவான் புண்யாத்மா ! அவர் பெயர் சொன்னாலே புண்யம் உண்டு. ஜ்ஞானிகளிடையே பக்தர், பக்தர்களிடையே ஞானி. அவராலே மூவுலகும் பாவனமாயின.

२. भविष्य आणी शतकोटि । हें तों नाही देखिलें दृष्टी ।  
धांडो सितां सकल सृष्टी । श्रुत नव्हे ॥ 416 ॥

இன்றல்ல நேற்றல்ல இன்னும் நூறுகோடி ஆண்டுகள் ராமாயணம் போல் ஒன்று காண முடியாது. அகில உலகிலும் இதற்கு ஈடான ஒன்று இருப்பதாக கேள்விப்படவில்லை.

४. न सतां रघुनाथ अवतार । नाही पाहिला शाखाधार ।  
रामकथेचा विस्तार । विस्तारला जेणे ॥ 417 ॥

ராமன் அவதரிப்பதற்கு முன் சாஸ்திரங்கள் இருந்தன. அவற்றில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கு அத்தாட்சியாக

யாருமில்லை. அதனால் தான் வால்மீகி கேட்கிறார், நாரதரைப் பார்த்து “சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற தர்மங்களைக் கடைப்பிடித்தவனாக யாராவது மனிதன் உண்டா ? என்று. நாரதரிடம் ராம சரிதம் கேட்டு - “சாஸ்த்ரங்களுக்கு சான்று கிடைத்துவிட்டது” என்று ஸந்தோஷமாக ராமாயணம் எழுதினார். அதைக் கேட்டுப் புல்லரித்துப் போன பரமேஸ்வரன் தன் பிரிய மனைவியான பார்வதியிடம் அதைச் சொன்னார்.

எத்தனையோ மகரிஷிகள் வியாஸர் உள்பட மஹோநந்தமான புராணங்கள் எழுதினார்கள். அவையெல்லாம் வால்மீகி வாக்குக்கு ஈடாகவில்லை.

9. उभरारटे नाम म्हणतां वाचे । पर्वत फुटले पाचे ।

ध्वज उभारले पुण्याचे । ब्रह्माण्डा वरुते ॥ 418 ॥

ராம நாமம் கிடைத்தது. ஸந்தோஷமாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தார் ராம ராம ராம - என்பது மராமராமரா என்று அட்சர அழுத்தம் மாறிக் கேட்டது. மலையாக உலகத்தில் குவிந்திருந்த பாவங்கள் எல்லாம் தூசாகப் பறந்தன. புண்ய கர்மக் கொடிகள் உயர்ந்தன, உலகமெங்கும்.

10. அவர் ராம நாமம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த பர்வதத்தில் பட்ட மரங்கள் எல்லாம் துளிர்ந்தன.

12. उपरति आणि अनुताप । तेथें कैचे उरल पाप ।

देहांततपें पुण्य रूप । दुसरा जन्म जाला ॥ 419 ॥

ராம நாமம் சொல்லச் சொல்ல - பாபச் செயல்கள் பறந்தன. செய்த பாபத்திற்கு வருத்தம் ஏற்பட்டது. புதுப் பிறவி எடுத்துவிட்டார். புற்றிலிருந்து வெளிப்பட்டதால் வால்மீகி என அழைக்கப்பட்டார். அவருக்கு முன் வேதங்களே ருஷிகளின் தவத்தினால் மாநூட வாக்கின்றி. தேவ வாக்குகளாக வேதங்கள் பிரகாசித்தன. முதல் முதல் உலகிலேயே மானூட வாக்கிலே பிறந்த கவிதை வால்மீகியினுடையது. வால்மீகி வாக்கிலே பிறந்ததினாலே

ராமனுடைய வாழ்க்கைச் சரிதம் - புனிதமாயிற்று. அல்ல அல்ல ராமன் அவதரிப்பதற்கு முன்பே ராம நாமம் சொன்னாரே வால்மீகி ! அப்படி ராம நாமம் ஒதிச் செய்த தவத்தின் பயனாக அவதரித்த ராமனின் வாழ்க்கை வால்மீகியின் ஸங்கல்பத்தாலே தார்மிகமாக - தூயதாக - மனித வாழ்க்கையின் மேன்மைக்காக, எடுத்துக்காட்டாக, அமைந்தது. ராம நாமத்தை பெயராகப் பெற்றதனாலே அவர் புருஷோத்தமன் ஆனார்.

தசகம் 16. ஸமாஸம் 2. ஸூர்ய மஹிமை.

1. धन्य धन्य हा सूर्यवंश । सकळ वंशामध्ये विशेष ।

मार्ताण्ड मण्डलाचा प्रकाश । काकाल भूमण्डली ॥ 420

ஸூர்ய வம்சம் எல்லா வம்சங்களையும் காட்டிலும் புண்ணியமானது. சூரிய ஒளிபுகாத இடத்தில் கூட ஸூர்ய வம்ச ஒளி பரவியது.

5. வேதங்கள், சாஸ்த்ரங்கள், புராணங்கள், மந்த்ரங்கள், பிரார்த்தனை, நதிஸ்நாநம், பூஜைகள், கடமைகள், எல்லாமே ஸூர்ய உதயத்தில் தான் வலிமை பெறுகின்றன. சூரிய ஒளி ஆரோக்யத்தைக் கொடுப்பது, உற்சாகத்தைப் பெருக்குவது நம்பிக்கையை ஊட்டுவது.

தசகம் 16. ஸமாஸம் 3. பூமியின் பெருமை.

பூமியின் பெருமைகள் பிரத்யட்சம். சொல்லில் அடங்காதவை. ஒன்று மட்டுமே சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். ராமன் பிறந்தது பூமியில் தானே !

தசகம் 16. ஸமாஸம் 4. தீர்த்தப் பெருமை.

உயிரினங்களுக்கெல்லாம் உயிரானது நீர். இந்த ஒரு பெருமையில் மற்றப் பெருமைகள் எல்லாம் அடக்கம்.

26. येकी पालख्या गंगा बाहाती । उदकें सन्निधचि असती ।

खळाळां झरे बाहाती । भूमिचेंपोटी ॥ 421 ॥

சில இடங்களில் கங்கை குப்புற வீழ்கிறது, சில இடங்களில் தேங்குகிறது, சில இடங்களில் மலைகளில்

ஊடுருவி கண்ணுக்குத் தெரியாமல் பிரவகிக்கிறது. சில இடங்களில் தயவுடன் கைக்கு எட்டும் தூரத்திலும் ஓடுகிறது. நீர் தான் பூமிக்கும் நெருப்புக்கும் காற்றுக்கும் அடைக்கலம் தருகிறது.

தசகம் 16. ஸமாஸம் 5. நெருப்பின் மணிமை.

ஸமர்த்தர் அக்நியைத் துதிக்க ஆரம்பிக்கிறார். அக்நியைப் பற்றி வேதங்களும் புராணங்களும் நிறைப் பேசி இருக்கின்றன. எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது தான். எவரும் சொல்லாத ஒரு பெருமையைச் சொல்கிறார்.

१. धन्य धन्य दो वैश्वानरु । होय रघुनाथा चा श्वशुर ।

विश्व व्यापक विश्वंभरु । पिता जानकीचा ॥ 422 ॥

அக்நி பகவானே - நீங்கள் மிகவும் கொடுத்து வைத்தவர். ராமனுக்கு அல்லவா - மாமனார் ஆகிவிட்டீர். பூமி குமாரியாகப் பிறந்து - ஜநக குமாரியாக வளர்ந்தவள். பதியினால் கைவிடப்பட்டு - அக்நி பிரவேசம் செய்து விட்டாள். ஜநகராஜன் மடியில் அமர்த்தி - தாரை வார்த்துக் கொடுக்கப்பட்டவள். பூமியில் பிறந்தவள் - பூமியைச் சரணமடையவில்லை. அக்நியில் விழுந்து உயிரை விடுவதற்காக அக்நியை சரணமடையவில்லை. 'ஸர்வத: பாது பாவக:' அக்நி என்னைக் காப்பாற்றட்டுமே - என்று சரணடைகிறாள். என்ன ஸாஹஸம் ? அக்நி எங்காவது காப்பாற்றுமா ? அக்நியில் வெறுமனே விழவில்லையே ? தனது பதிவிரதா தர்மத்தின் மீது ஆணை வைத்தல்லவா விழுந்திருக்கிறாள். அக்நியை வெறு அடுப்பு நெருப்பு என்று நினைத்து விழவில்லையே. பாவகர் - என்ற தேவதாஸ்வரூபத்தை நினைத்து அல்லவா சரணமடைந்திருக்கிறாள். சுட்டெரிக்கின்றவன் - என்று நினைத்து விழவில்லையே, பரிசுத்தமாக்குகிறவன் - என்றபடியல்லவோ வீழ்ந்திருக்கிறாள். அக்நிக்கு சுட்டெரிக்கும் இயல்பும் உண்டு, தங்கம், வெள்ளி, வீரம், பூரம், லிங்கம் முதலிய வைத்திய தாது பொருள்களை சுட்டெரிக்கலாம் - பரிசுத்தம் செய்தல்லவா அக்நி வெளியே விடுகிறார். அத்தகைய தேவதாஸ்வரூபமான

அக்நி பகவான் தமது மடியில் குமாரி என்று பாவித்து வைத்துக் கொண்டல்லவா ? மணமாலையும் கழுத்துமாக சுடரொளியாக பிரகாசிக்கின்றவளை, கணவருக்கு - அர்ப்பணம் செய்கிறார். ஜநகர் கன்னிகாதானம் செய்த போது - அக்நி ஸாக்ஷியாக இருந்தார். இப்போது தகப்பனாராகவே ஆகிவிட்டார். ஸீதாதேவியிடம் தகப்பனார் என்ற பதவியைப் பெற்ற பிறகு தான் ராமன் அவரை மாமனாராக ஏற்றுக் கொள்கிறார். முன்பு பாற்கடல் - நீர் - மாமனார் ஆயிற்று. இங்கே அக்நி பகவான் மாமனார் ஆகிறார். (மாலையும் கழுத்துமாக - என்று குறிப்பிடப்பட்டது. அதில் ஒரு ஸ்வாரஸ்யம். விபீஷணன் ஸீதாதேவிக்கு மங்கள ஸ்நாநம் செய்வித்து - ஸகல ஆபரணங்களால் அலங்கரித்து - தலைநிறைய பூவும், கழுத்தில் மல்லி ஹாரமும் போட்டு அல்லவா - மஹாராணியாக அழைத்து வந்தார். அந்த மஹாராணி அந்த மலர்மாலையோடு அக்நி பிரவேசம் செய்தாள். அந்த மலர்மாலையில் வண்டுகள் அமர்ந்து தேன் குடித்துக் கொண்டிருந்தன. வண்டுகளும் - நெருப்புச் சூடு தெரியாமல் - அக்நியில் இறங்கிவிட்டன. ஸீதாதேவி - அக்நியிலிருந்து அந்த மலர் மாலையோடு எழுந்தாள். மலர் மாலை நெருப்புச் சூட்டில் வாடவில்லை. மாலையில் உட்கார்ந்திருக்க வண்டுகள் அசையவில்லை. ஸீதாதேவியின் கற்பு நெறி அத்தகையது - என்கிறார் அருணாசலக்கவிராயர்.

“மணிக் கூரை மசங்காமல் - மாலை வண்டு அசங்காமல் எழுந்தாளே பூங்கோதை ஸீதை” என்று ஹநுமான் பாடுகிறார் ராம நாடகக் கீர்த்தனையில்).

ஜனகரின் ஸ்வீகாரப் பெண்ணுக்கு ஸ்வீகாரத் தகப்பனார் என்கிறார் ஸமர்த்தர். पिता जानकीचा !!

१७. ब्राह्मणास तनुमनु । सूर्यदेव हुताशानु ।

ये तद्विषयि अनुमानु । कांहीच नाही ॥ 423 ॥

ஸமர்த்தர் குலத்தைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்கிறார். பிராமணனுக்கு உடலும் மனமும் ஸூர்யனே ! அக்நியே !

இதை எடுத்துச் சொல்ல சாஸ்த்ர ப்ரமாணம் தேவையா ? இல்லவே இல்லை. அக்நி தேவன் மூலமாகத்தானே தேவர்களுக்கே அர்ப்பணங்கள் செய்கிறோம். வாழ்விலும் மரணத்திலும் அக்நி தான் ஸாக்ஷியாக இருக்கிறார்.

தசகம் 16. ஸமாஸம் 6. வாயுவின் பெருமை.

३. चळण वळण प्रसारण । निरोधन आणी आकुंचन ।  
प्राण अपान व्यान उदान । समान वायु ॥ 424 ॥

நகர வைப்பது, சுற்ற வைப்பது, விரிப்பது, தடுப்பது, சூழ்வது இப்படியெல்லாம் உடலின் ஸஞ்சாரம் செய்கின்ற பிராணன் அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன், என்ற வாயுக்கள் இன்றி உடல் இயங்காது.

४. नाग कूर्म कर्कश वायो । देवदत्त धनञ्जयो ।  
ऐं सेहे वायोचे स्वभावो । उदण्ड असती ॥ 425 ॥

வாயுவுக்கு பைந்நாகம், ஆமை, பன்றி, இவற்றின் தாரணாசக்தியும் தேவதத்தும், தனஞ்ஜயம் என்ற சங்கங்களின் முழக்கமும் உண்டு. சேஷன் என்ற நாகராஜனுக்கும் வாயுதான் உணவு. அதை உண்டு தான் - விம்மி பூமியைத் தாங்குகிறது. ஆமை பாற்கடலைக் கடைந்த போது - மத்தாக வந்த மந்தர மலையின் சுழற்சியை தாங்கியது வாயுவின் பலம் கொண்டு.

பன்றி - வாயுவின் பலம் கொண்டு தான், தனது தித்திப் பல்லில் கடலிலிருந்து பூமியை மீட்டுவந்தது.

२४. ऐसा हा समर्थ पवन । हनुमंत जयाचा नन्दन ।  
रघुनाथस्मरणीं तनमन । हनुमंता चे ॥ 426 ॥

ரகுநாதனைத் தோள் மேலும் - மனத்துள்ளும் தாங்கி - வாயார நாமம் சொல்லி வெற்றிகளைப் பெற்ற ஹனுமான் வாயுவின் குமாரன்.

२७. मागे मृत्य आला हनुमंता । तेव्हां वायो रोधला होता ।  
सकळो देवांस अस्थावस्ता । प्राणान्त मांडले ॥ 427 ॥

இளமையில், ஹனுமானுக்கு இந்திரன் கன்னத்தில் கொடுத்த அறையில் பிராணனே போய்விடும் போல ஆகிவிட்டது. அவருடைய தந்தை - பிரஹ்மாண்டத்தையே ஸ்தம்பிக்க செய்தார். தேவர்களுக்கே மூச்சு நின்று விட்டது. ப்ரம்ஹதேவன் வாயுவை பிரார்த்தித்து ப்ரபஞ்சத்துக்கு வாயுவிடமிருந்து புத்துயிர் கொடுத்தார்.

தசகம் 16. ஸமாஸம் 7. பேரியக்கத்தின் காரணம்.

२. आतां ऐका पवनाचे मूळ । तो हा अन्तरात्माची केवळ ।  
अत्यंतचि चंचळ । सकळांमध्ये ॥ 428 ॥

பெரும் பராக்ரமமுடைய வாயுவுக்கும், அந்தத் திறனை கொடுத்தவர் அந்தராத்மா உடலில் உள்ளவர். எல்லா ஊக்கங்களுக்கும் அவரே காரணம். புலன்களின் தனித் தனி திறமையெல்லாம் அந்தராத்மாவிடமிருந்து வந்தது தான்.

३४. पुरुषास स्त्री पाहिजे । स्त्रीस पुरुष पाहिजे ।  
नवरी स नवरी पाहिजे । हें तो घडेना ॥ 429 ॥

புருஷனுக்குப் பெண்துணை. பெண்ணுக்குப் புருஷன் துணை. தனித்து செயல்பட முடியாது.

४१. पिंडावरून ब्रह्माण्ड पाहावें । प्रचीतीनें प्रचीतीस ध्यावें ।  
उमजेना तरी उमजावें । विवराविवरो ॥ 430 ॥

அணு ஜீவனிலிருந்து ப்ரஹ்மாண்டம் வரை நினைத்துப் பார். எங்கும் இந்தப் பேரியக்கத்தின் சிறிது சிறிதான இயக்கங்கள் தடுமாற்றம் இன்றி - உரசாமல் இடிபடாமல் நடைபெறுகின்றனவே. இவற்றை முழுமையாக உணர்ந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும், சின்னஞ்சிறு இயக்கத்தைக் கவனி. பேரியக்கத்தின் தொடர்பை அதில் காண்பாய்.

தசகம் 16. ஸமாஸம் 8. அந்தராத்மா.

३. सकळ जनां मध्ये नाम । रामनाम उत्तमोत्तम ।  
श्रम जाऊनि विश्राम । चंद्र मौली पावला ॥ 431 ॥

இவ்வளவு பெரிய ப்ரஹ்மாண்டத்தின் உயிர் மூச்சு ராம நாமம். அது எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்தது. உழைப்பின் சிரமமெல்லாம் தீரும் - ஓய்வு கிடைக்கும். சந்திர மௌளிச்வரருக்கே இந்த அநுபவம் உண்டு.

8. அது நாத வடிவம். ஆத்மஜோதி வடிவம். பரப்ரஹ்மம் உண்டு என்பதற்கே அடையாளம். சாக்ஷி. உயிர்ப்பு சக்தியே அது தான். அப்படி அநுபவம் ஏற்படுவதும் ராம நாமத்தின் கிருபையால்.

३०. देहात्मयोग शोधून पाहिला । तेणें कांहीं अनुमानला ।  
स्थूल सूक्ष्माचा गलबला ॥ गथागोवी ॥ 432 ॥

ஒன்றுக்கொன்று ஒற்றுமையுள்ளது தான் கூடும் என்று நாம் நினைக்கிறோம். யானையோடு யானை கூடும், நாயோடு நாய் கூடும், பூனை நாயோடு கூடாது. நாய் பூனையோடு கூடாது. இது இயற்கை என்று நாம் நினைக்கிறோம். முற்றிலும் வேறுபட்டதான இரண்டைச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறாரே பகவான். உடலையும் ஆத்மாவையும். சேரக் கூடாத சேர்க்கை என்று நம் சிற்றறிவு நினைக்கிறது. இதை ஆராய்ந்து பார்த்தால் - நுண்ணியதிலிருந்து பெரும் பொருள் வரை ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாத சேர்க்கையைச் சேர்த்து வைத்ததால் உலகியல் நடைபெறுகிறது. தண்ணீரும் நெருப்பும் தோழமை கொண்டாட முடியுமா? பெரு நெருப்பு சிறிது தண்ணீரை சுண்ட வைத்துவிடும். பெரும் வெள்ளம் காட்டுத் தீயை அணைத்து விடும். இரண்டும் சேர்ந்து உண்டாக்கின நீராவி பெரிய சக்தியாக - பல கார்யங்களை சாதிக்கிறது. இந்த சேராச் சேர்த்தி தான் பகவான் இருப்பதற்கு அடையாளம்.

தசகம் 16. ஸமாஸம் 9. பல விதமான தெய்வ வழிபாடுகள்.

(உதயணாசார்யன் - என்று பெரிய தர்க்க வித்வான் கூறினார். பகவானே ! கண்களுக்குத் தெரியாத உம்மை - ஜனங்கள் பலவாறு கொண்டாடுகிறார்கள். ஆனால் - நாஸ்திகம் பரவி விட்டதே ! நீ இல்லவே இல்லை என்று

சாதிக்கிறார்களே ! அவர்களுக்கு இந்த பக்தர்கள் பதில் சொல்வார்களா ? ஒதுங்கிப் போய் விடுவார்கள். அப்போது தர்க்க சாஸ்திரியான - நான் தான் காரணகாரியங்களை - எடுத்துக் கூறி - நீ இருக்கிறாய் என்பதை ஸ்தாபிக்க வேண்டியிருக்கிறது. உம்மை நம்பி நான் வாழவில்லை. ஆனால் உம்முடைய இருப்பே என் தர்க்கத்தை நம்பி இருக்கிறது. உமக்கு நான் வேண்டும். नास्ति कैस्तु पराक्रान्ते मदधीना तवस्थितिः ।) வேருக்கு நீர் ஊற்றினால் மரம் வளர்கிறது. இலையில் நீர் ஊற்றினால் அது வெயிலில் வதங்கிவிடும். அது போல பகவன் நாமம் சொன்னால் - பகவான் நம் இதயத்திலும் ஆலயத்திலும் விளங்குவான். நாமம் தான் பகவானின் ஆணி வேர். அதைச் சொல்லச் சொல்ல - பகவானின் பிரஸாதம் எளிதாகக் கிடைக்கிறது. ஸர்வ லோக ரக்ஷகனான நாராயணன் - நாம் அவனை நினைக்காவிட்டாலும் ரட்சிக்கிறான். நாம் அவனுடைய ரட்சிக்கின்ற கருணைக்கு நாமம் சொல்லி நன்றித் தெரிவிக்கிறோம். நாமம் சொல்வது. மரத்திற்கு வேரில் தண்ணீர் ஊற்றுவது போல்.

७. वक्ता म्हणे तुलसीवरी । उदक घालावें पात्रभरी ।  
परी न थिरे निमिषभरी । भूमीस भेदे ॥ 433 ॥

ஒருவன் சொல்வான். துளசிச் செடி மீது ஒரு சொம்பு ஜலம் தெளித்தால் அது அங்கு தங்குவதில்லை வழிந்து வேருக்குச் சென்று விடுகிறது. ஒரு நிமிஷத்தில் இந்த அநுபவம் பெறுகிறோம். மற்ற வழிபாடுகள் செடியில் கிளைகளில் தண்ணீர் ஊற்றுவது போல. ராம நாமம் சொல்வது. வேரில் தண்ணீர் ஊற்றுவது போல். நாம ஜபத்திற்கு ஈடான வழிபாடு கிடையாது.

தசகம் 16. ஸமாஸம் 9. பலவித உபாஸனைகள்.

५. सकल जनांसी मानावें तें । येका अन्तरात्म्यास पावतें ।  
अधिकारपरत्वे ते । मान्य कीजे ॥ 434 ॥

ஸகல ஜனங்களும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய கருத்து ஒன்று தான். அந்தராத்மாவை உணர்வது முக்கியம். ஆனாலும்



அவரவர் மனப்பக்குவத்திற்கு ஏற்றவாறு வழிபாடு செய்வது தான் சரி. பகவான் நாமம் சொல்லலாம், கீர்த்தனம் பாடலாம், அர்ச்சனை செய்யலாம், நிவேதனம் செய்யலாம், ப்ரதக்ஷிணம் செய்யலாம், நமஸ்காரம் செய்யலாம், எல்லாம் உள்ளம் கனிந்து செய்ய வேண்டியது முக்கியம்.

தசகம் 16. ஸமாஸம் 10. ஆத்ம குணங்கள்.

ஐம்பெரும் பூதங்களின் தனித் தன்மைகள் - தனியாக செயல்பட்டால் உலகம் தாங்காது. அவற்றின் கலவையிலும் பங்கு விகிதம் கூடுவதாலும் குறைவதாலும் பல இன்னல்கள் ஏற்படலாம் - மண்ணென்று எடுத்துக் கொண்டால். அதில் மண் பெரும் பகுதி. அதற்குச் சற்றுக் குறைவாக தண்ணீர். அதற்கு சற்று குறைவாகக் காற்று. அதற்கும் குறைவாக நெருப்பின் தன்மை. இவைவிட்ட இடங்கள் பெரும் பகுதி, அந்த ஆகாயம். இவ்விதம் நீர் நெருப்பு காற்று, காற்றில் கூட மண்ணும் நீரும் கலந்துள்ளது. தனிக் காற்று பிராணன் தான் மிகவும் நுட்பமானது. அதுவே உயிர். ஜீவனுக்கு முக்கியத் துணை இந்தச் சேர்க்கை - பருவம் தோறும் மாறும். கோடையில் அகநியின் ஆதிக்கம், நல்ல குளிரிலோ காற்றின் ஆதிக்கம், மழைக் காலத்தில் நீரின் ஆதிக்கம், இந்த மாற்றங்கள் எல்லாம் - ஜீவனுக்குத் தேவையான அநுகூலமான திறன்கள்.

தசகம் 17. படைப்பு படைப்பவன்.

ஸமாஸம் 1. தெய்வசக்தியின் முனைப்பு.

१. निश्चल ब्रह्मी चंचल आत्मा । सकळां परजो परमात्मा ।  
चैतन्य साक्षी ज्ञानात्मा । षड्गुणैश्वरु ॥ 435 ॥

பரஹ்மம் செயலற்றது, ஆத்மா அலைவது, இவற்றிற்கு மேல் பரமாத்மா. உணர்வும் ஸாக்ஷியுமான ஞானத்மா, பகவான். (1) முழுமையான ஆளுமை (2) முழுமையான கடமைப் பொறுப்பு (3) முழுமையான புகழுக்குரியவன். (4) முழுமையான செல்வத்திற்கு அதிபதி. (5) முழுமையான ஞானவடிவினன் (6) ஐந்து விதமான பெரும் தகுதிகள்

இருந்தாலும் அவற்றில் பற்றற்றவன். ஒட்டாதவன் இப்படி ஆறு குணங்கள் உடையவன்.

३. शिवशक्ति जगदीश्वरी । प्रकृति पुरुष परमेश्वरी ।  
मूलमाया गुणेश्वरी । गुणक्षोभिणी ॥ 436 ॥

பரமேச்வரனுடைய சக்தி லோக நாயகி. ப்ரக்ருதியையும் புருஷனையும் ஆட்டிப்படைப்பவள். மூலமாயை. முக்குணங்கள் அவளுடைய கருவிகள். அவற்றை உபயோகிப்பவள்.

९. पांचां विषयां च नैवेद्य । जेव्हां पहिजे तेव्हां सिद्ध ।  
ऐसे न करितां सद्य । रांगहोती ॥ 437 ॥

பகவானுக்கு போகங்களை நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். நமக்கு அநுபவிக்கக் கிடைத்த - போகப் பொருள்களை முதலில் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்யாமல் அவற்றை அநுபவித்தால் ரோகம் வரும். (திருமணச்சடங்கில் முதலில் கன்னிகையை தைவங்களுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணுவதாக மந்த்ரங்கள் உண்டு.)

२३. अखंड योग म्हणोन योगी । योग नाही तो वियांगी ।  
वियोगी तो हि योगी । योग बले ॥ 438 ॥

ஓயாமல் யோக ஸாதனையில் ஈடுபட்டவருக்கு பகவானோடு ஐக்கியம் ஸித்திக்கவில்லையானால், அவன் யோக மிழந்தவன் ஆயினும் விடாமுயற்சியுள்ளவன். நிச்சயம் யோகம் ஸித்திக்கும். குருதேவர் அவனைக் கடுமையான நியமங்களில் கட்டுப்படுத்தி ஸாதனையைத் தொடரச் செய்வார். நீந்தத் தெரிந்தவன் ஆபத்தில் சிக்கியவனை மூழ்க விடமாட்டான்.

தசகம் 17. ஸமாஸம் 2. மாயா ஸ்ருஷ்டி.

७. गगनी आली अभ्रच्छाया । तेसी जाणिजे मूलमाया ।  
उद्भव आणी विलया । वेळ नाही ॥ 439 ॥

ஆகாயத்தில் மேக மூட்டம். அது போல பரம்பொருளின் முன்னே மூல மாயை. ஆகாயத்துக்கும் மேகத்திற்கும் ஸம்பந்தமில்லை. மேக மூட்டம் காற்று மண்டலத்தில் உள்ளது. அது போல பரம்பொருளை மாயை மூடவில்லை. நமது அஞ்ஞானத்தினால் - மாயை நம் பார்வையைத் தடுக்கிறது - நமது அஞ்ஞானம் போனால் மாயை விலகும் - மேகம் நகர்ந்தால் ஸ்வச்சமான ஆகாயம் தெரிவது போல் - பிரஹ்மம் பிரகாசிக்கும்.

१३. वीज फोडून आणिले मना। तेथे फल तो दिसेना।

वाढत वाढत पुढें नाना। फलें एती ॥ 440 ॥

விதைக்குள் மரத்தின் பூரண வளர்ச்சிக்குள்ள வஸ்துக்கள் உள்ளன. உடனே விதையை உடைத்துப் பார்த்தால் அவை தெரியாது. விதையை வளர விட்டால் மரம் வளர்ந்து பழங்கள் தொங்கும்.

२०. नाना पुरुषां चे जीव। नानास्त्रियां चे जीव।

येकचि परी देहस्वभाव। वेगळाले ॥ 441 ॥

புருஷர்கள் பலவிதம். ஸ்த்ரீகள் பலவிதம். அவர்களுக்குள்ளே விளங்கும் ஜீவன் ஒன்று தான். பேதமெல்லாம் உடலில் தான்.

தசகம் 17. ஸமாஸம் 3. ஆத்ம ஞானம்.

७. येकांतीं नाजूक कारबार। तेथें असावे अतितसरे।

त्याच्या कोटि गुणें विचार। अध्यात्मग्रंथी ॥ 442 ॥

தனிமையில் அமர்ந்து நாஸுக்காக மனதை திறந்து பார். பகவானுடைய லீலைகள் பற்றிய கானம் கேட்கும். அதில் லயப்படு, பரமாத்மா பளீரென தர்சனம் தருவார்.

१०. तैसैं नहें अध्यात्मसार। हा प्रचीतिका विचार।

कळलां अनुमानाचा संहार। होत जातो ॥ 443 ॥

“இப்படி ஒன்றும் தர்சனம் கிடைத்து விடாது” என்று சிந்தனையை ஆராய்ச்சியினால் கெடுத்துவிடாதே. உன்னுடைய அநுமானங்களை எல்லாம் மூட்டை கட்டி ஏறி. பகவானுடைய க்ருபையை நம்பு. நடந்தே தீரும்.

தசகம் 17. ஸமாஸம் 4. ஞான வெளிச்சம்.

४. पोहणारचि गचक्या खातो। जनास कैसा काढूं पाहातो।

आशय लोकांचा राहातो। ठाई ठाई ॥ 444 ॥

ஆற்று பிரவாஹத்தில் தானே தத்தளிப்பவன், மற்றவரை எப்படி கரை ஏற்ற முடியும்? அவனுடைய கருத்தைப் பற்றி அவருக்கே நிச்சயமில்லாத போது - பிறருக்குச் சொன்னால் அவனுக்கும் அது தான். அது தான்.

११. घडीं येक विमळा ब्रह्मा। घडी येक म्हणे सर्व ब्रह्म।

द्रष्टा साक्षी सत्ता ब्रह्म। क्षण येक ॥ 445 ॥

குரு தேவர் வெகு நேரம் ஸாரமாக உபதேசிக்கிறார். சீடர் பயபக்தியோடு மனம் ஊன்றி கேட்கிறார். உபதேசத்தினிடையே ஒரு வசனம். மற்ற வசனங்களை போலே தான். அது குருதேவரின் வாயில் - ஒரு கணம் வந்தது. பளீரென அதே கணம் சீடன் ஞான ஒளி பெற்று விட்டான். 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' நான் ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன் என்கிறார். அது தான் நுட்பம் பரம்பொருள் தானே விளங்கிவிட்டது. முமுகு குருதேவரின் உபதேசத்தில் அந்தக் கணத்திற்கு காத்திருக்க வேண்டும். (பிருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் - ஜநகர் - யாஞ்ஜவல்கியரிடம் உபதேசம் பெற்று வருகிறார், பக்தி ச்ரத்தையுடன்.. திடீரென்று யாஞ்ஜவல்கியர் கூறுகிறார். “அபயம் வை ஜநக ப்ராப்தேநஸி” அபயம் உனக்கு கிடைத்து விட்டதே - ஜநகரே ! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.)

தசகம் 17. ஸமாஸம் 5. பரமபுருஷன்.

ஒரு நாழிகை என்பது 24 நிமிஷங்கள். ஒரு நாழிகைக்கு பதினைந்து மூச்சுகள். ஒரு நாளைக்கு 60 நாழிகைகள் 21600 மூச்சுகள்

1. ஒரு நாளைக்கு ஒரு மனிதன் சராசரி 21600 மூச்சுகள்விடுகிறான் இதை அறிந்து கொண்டால் மற்றவை எளிதாகப் புரியும்.

१३. येकवीस सहस्र साहसौ जपा । नेमूल गेली ते अजपा ।  
विचार पाहातां सोपा । सकळ कांही ॥ 446 ॥

கால அளவுகள் இரண்டு விதம், 10 நொடிகள் ஒரு வினாடி, 60 வினாடிகள் ஒரு நிமிஷம், 60 நிமிஷங்கள் ஒரு கடிகை, ஒரு நாளைக்கு 60 கடிகைகள், இவ்விதம் ஒரு நாளைக்கு 216000 என்பது வடநாட்டுக் கணக்கு.

(தக்ஷிண தேசத்தில் வேறு கணக்கு 10 நொடிகள் ஒரு வினாடி. 60 வினாடிகள் ஒரு நிமிஷம் - 24 நிமிஷங்கள் ஒரு நாழிகை 60 நாழிகைகள் கொண்டது ஒரு நாள். 864000 நொடிகள் கொண்டது ஒரு நாள்.

இந்தக் கணக்கு வேத ஸம்மதமானது.

கௌரீ மிமாய ஸலிலாநி தக்ஷதீ  
ஏகபுதீ + த்விபுதீ \* ஸா சதுஷ்பதீ \*  
அஷ்டாபதீ \* நவபதீ - பபூவுஷீ  
ஸஹஸ்ராஷ்ரா பரமே வ்யோமன் ॥

இந்த மந்த்ரத்தின் கருத்து வருமாறு - கால தேவதையான கௌரீ வாள் கொண்டு காலத்தைச் செதுக்கினாள். ஒன்றை இரண்டு பண்ணினாள். ஒன்று தனியாக இருந்தது 1+2=3. அதை நான்காக வெட்டினாள் 3\*4=12, அவை ஒவ்வொன்றையும் எட்டு எட்டாக வெட்டினால் 12\*8=96 வை ஒவ்வொன்றையும் ஒன்பதாக வெட்டினாள் 96\*9=864. அவை ஒவ்வொன்றையும் ஆயிரம் கூறுகள் ஆக்கினாள் 864000. ஒரு நாளைக்கு நொடிகள். தற்காலக் கணக்குப் படியும் இது சரியாகத் தெரிகிறது. ஒரு

ஸெகண்டுக்கு 10 நொடிகள். 60 ஸெகண்டுகள் ஒரு நிமிஷம். 60 நிமிஷங்கள் ஒரு மணி. ஒரு நாளைக்கு 24 மணிகள். 864000 நொடிகள்.)

ராமதாஸர் வட நாட்டுக் கணக்குப் படி கூறுகிறார். ஒரு நிமிஷத்திற்கு 60 ராம நாமங்கள். ஒரு கடிகைக்கு 3600 ராம நாமங்கள் - ஒரு நாளைக்கு 216000 ராம நாமங்கள்.

ஓயாமல் ராம நாமம் சொல்வது என்ற ஒரு திடப் பழக்கம் சில மாதங்களாவது தொடர்ந்தால் அது மனதின் உள்ளுணர்விலே கெட்டியாக பிடித்துக் கொள்ளும். வாய்விட்டுச் சொல்லாவிட்டாலும் மனது வெளியில் வேறு காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் கூட உள்ளுணர்விலே ஓடிக் கொண்டே இருக்கும். இதற்குப் பெயர் அஜபாஜபம். வேலை முடிந்து மனது காரியத்திலிருந்து விடுபட்டது. ராம ராம ராம என்று தொடரும். இப்படி தானாக ராம நாமம் மனதால் தொடர்வது தான் உள்ளுணர்வில் ராம நாமஜபம் அஜபாவாக ஓடுகிறது என்பதற்கு அடையாளம். (திருவாரூர்தியாகேசரின் அஜபா நடனத்தைப் பற்றி பேசும் போது - காஞ்சி மஹாஸ்வாமிகள் இது பற்றி விஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.)

७. येकान्ती मौन धरुन वैसे । सावध पाहातां कैसे भासे ।  
सोऽहं सोऽहं ऐसे । शब्द होती ॥ 447 ॥

ஒருவன் (ராம நாமப் பழக்கம் கொண்டவன்) தனிமையில் தான் ஒருவன் மட்டும் அமர்ந்து மெளனத்தில் ஆழ்ந்தால் வெளியில் நிசப்தமாக இருந்து விட்டால் இதய நாதம் கேட்கும் "ஸோஹம்" "ஸோஹம்" என்று.

२२. लक्ष्मी मध्ये करंटा नांदे । त्याचे दरिद्र अधिक सांदे ।  
नवल केलें परमानंदे । परमपुरुषें ॥ 448 ॥

ஊரெங்கிலும் செல்வம் கொழிக்கிறது. அங்கே ஒரு பரமதரிதிரன் உண்ண உணவின்றி உடுத்தத் துணியின்றி

நிற்கிறான். ஐயோ பாவம் என்பீர்கள். அவன் மட்டும் ராமநாம அஜபா ஜபம் செய்வனாக இருந்தால் உங்களைப் பார்த்து ஐயோ பாவம் ராமநாமம் செய்யத் துப்பீ இல்லையே என்பான் அவன் பரம புருஷன்.

தசகம் 17. ஸமாஸம் 6. தேஹமும் ஆத்மாவும்.

४. देह आत्मयांची संगती । कांहीं येक सुख भोगिती ।  
चर्पडचर्पडून जाती । देहांत कार्ली ॥ 449 ॥

யௌவனத்தில் உடலும் ஆத்மாவும் ஒட்டிக் கொண்டு சுகபோகங்கள் அநுபவித்தன. சடபட சடபட என்று சரீரம் குலைந்தது. சரீரத்துடன் ஈஷிக் கொண்டிருந்த ஆத்மா ஸுகமனுபவிக்க முடியாமல் தவிக்கிறது. தேஹம் பிரிந்து விடுமே! அந்த சரீரம் அழியப்போவதைப் பார்த்துக் கொண்டே இந்த ஆத்மா துடிக்கிறதே. அதற்கு உண்மை தெரியவில்லையே. ஆத்மாவுக்கு சொந்தம் இல்லாதது சரீரம். சரீரம் தான் ஆத்மாவைச் சொந்தம் கொண்டாடி தன் ஸ்வரூபத்தை மறக்கச் செய்து விட்டது.

தசகம் 17. ஸமாஸம் 7. இருபத்தைந்து தத்வங்கள்.

१. मूळी उदक तीक्ष्ण असते । नाना वर्ली मध्ये जातें ।  
संगदोषे तैसे होते । आंल तीक्ष्ण कडवट ॥ 450 ॥

சுத்தமான நீருக்குச் சுவை கிடையாது. அதில் கலந்த பொருள்களால் சுவை மாறுகிறது. உப்புக் கலந்தால் கரிக்கிறது, மிளகாய் கலந்தால் உரைக்கிறது - புளி கலந்தால் புளிக்கிறது, அது போல் ஆத்மா சுத்தமானது. அதன் உடல் ஸம்பந்தத்தால் லாதுவாகவும் காரியவாதியாகவும் முட்டாளாகவும் ஆகிவிடுகிறான்.

பல பிறவிகளில் பெற்ற புண்ய பாபச் சமையினால் ஜீவன் ஸாத்விகனாகவும், ராஜஸனாகவும், தாமஸனாகவும் ஸுக்ஷ்ம சரீரத்துடன் ஒருடலை விட்டு மற்றொரு உடலுக்குப் பாய்கிறான். (அடுத்த பக்கத்தில்)

25 தத்துவங்களின் சிட்டை

ஐந்து பூதங்கள்	ஆகாசத்தில் அந்தக்கரணம்	வாயுபுவில் ஐந்து பிராணிகள்	தேஜஸ்ஸில் ஐந்து அறிவுப் புலன்கள்	நீரில் செயற் புலன்கள்	மண்ணில் புலன்களின் போகப்பொருள்கள்
ஆகாசம்	பிரஹ்மத்தின் முதல் துடிப்பு	வியாணஸம் உடல் முழுதும்	ஒலி கேட்டது	வாக் பேசுவது	சொல் ஒலி
வாயு	ஸங்கல்பம் விகல்பம் மனது	ஸமாநம் குறுக்கே ஸஞ்சாரம்	தோல் வெப்பம் சூளர் மென்மை கடினம் தொட்டு தொட்டு உணர்தல்	கைகள் போகப் பொருள்கள் பிடிப்பது	தொடுதல் உணர்வு
தேஜஸ்	புத்தி தீர்மானம் திறன்	கண்டத்தில் உதானம்	கண் பார்வை	பாதங்கள்	உருவம்
நீர்	சிந்திக்கும் ஆற்றல் சித்தம்	அபானம் பட்டத்தில்	நாக்கு ருசி அறிதல்	ஐணை முத்திர உருப்புகள்	ரஸம் சுவை
மண்	அஹங்காரம் செயல் திறன்	ப்ராணன் மூக்கில்	முகர்தல் நறுமணம் தூர்நாற்றம் அறிதல்	புட்டம் மலர் கழிதல்	மணம்

பகவானுடைய படைப்பில் மனிதப் பிறவியில் உடலில் ஐம்பெரும் பூதங்களின் தன்மை அவற்றை முறையே ஓட்டுகின்ற அந்தக் கரணங்கள், ஐந்து பிராணன்கள், ஐந்து அறிவுப் புலன்கள், செயற்புலன்கள், ஐந்து ஐந்து 25 தத்துவங்கள் பட்டியல் போட்டுக் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்கு அப்பாற்பட்ட இருபத்தாறாவது தத்துவம் ஆத்மா.

இவை இந்த எட்டாவது ஸமாஸத்தில் பாடல்களாக இடம் பெற்றுள்ளன.

தசகம் 17. ஸமாஸம் 9. நான்கு சரீரங்கள்.

ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், காரணம், மஹாகாரணம், என ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் நான்கு உடல்கள்

நிலை	அந்தந்த நிலைகளில்	வெளிப்படும்
	ஆத்மாவின் பெயர்	இடங்கள்
விழிப்பு	விச்வன்	கண்
தூக்கம் கனவு	தைஜஸன்	குரல்
ஆழ்ந்த தூக்கம்	ப்ராஜ்ஞன்	இதயம்
தூரீய நிலை	ஜீவன்	உச்சம் தலை.

4. ஓம்காரம் = அ உ ம புள்ளி - 4

5. தமோ குணம் ரஜோகுணம் ஸத்வ குணம் சுத்த ஸத்வகுணம் - 4

6. செயலின் சக்தி, பொருளின் சக்தி, விருப்ப சக்தி, ஞான சக்தி - 4

12. எலும்பு, மாம்ஸம், தோல், நாடி, ரோமம், மண்ணின் தன்மை - 5

13. ஆண் வீரியம், பெண் வீரியம், உமிழ் நீர், மூத்திரம், வியர்வை நீரின் தன்மை - 5

14. பசி, தாகம், சோம்பல், தூக்கம், பெண், ஆண், கலவி நெருப்பின் தன்மை - 5

15. அசைவு, சுழல், வீச்சுதடுத்தல், குறைதல், காற்றின் தன்மை - 5

இவ்விதம் ஸ்தூல சரீரம்

ஆற்றல் குணங்கள் 125 குணங்கள் உடையது.

1. ஸ்தூல தேஹம் - சாதாரண உடல்.

2. ஸூக்ஷ்ம சரீரம் - நமது புண்ய பாப மூட்டைகளுடன் ஆத்மாவுடன் அடுத்த பிறவிக்கு போவது.

3. காரண சரீரம் - கரு

4. மஹாகாரண சரீரம் - ஐம்பெரும்பூதங்களை அடக்குகின்ற விராட் ஸ்வரூபம்''

இப்படி ஆத்மாவிற்கு 4 சரீரங்கள்.

தசகம் 17. ஸமாஸம் 10. ஜடமான மனிதர்கள்.

அநுபவப் பொருள்கள் எல்லாம் ஜடங்கள் - அறிவற்றவை, அதனால் ஜீவன்களுக்கு உபயோகப்படுகின்றன. ஜீவன்களில் பல ஜடங்கள். ஆறாவது அறிவு அற்றவை. நல்லது கெட்டது தெரியாமல் எதையாவது தின்னும். குளிர், மழை வெயில்களைத் தவிர்க்கத் தெரியாமல் அவற்றிலேயே உழலும் இவை ஜடப் பிராணிகள். மனிதப் பிறவியை பகவான் ஆறாவது அறிவைக் கொடுத்து நல்லது கெட்டது பற்றிய விவேகத்தோடு படைத்திருக்கிறான். மனிதப் பிறவியில் இத்தகைய விவேகமில்லாத மனித ஜடங்கள் உண்டு. அவற்றிற்குப் பாப புண்யம் கிடையாது. தெரியாமல் முரட்டுத் தனமாக பிறரை துன்புறுத்துவர். அவர்களை பகவான் மன்னிப்பார். ஏனெனில் அவர்கள் அந்தப் பிழையை இதனால் என்ன விளையும் என்பதை நினைக்காமலேயே செய்து விட்டனர். அவர்களிடம் கபடம், சூது, கிடையாது. இவர்களை பகவான் தமது கருணைக்கு ஏற்றவர் என்று அங்கீகரிக்கிறார்.

२९. इह लोक आणी परलोक । जेथे नाही साकल्य विवेक ।  
ते थें अवघें च निरर्थक । सकळ काहीं ॥ 451 ॥

இகம்பரம் என்றெல்லாம் யோஜிக்கத் தெரியாத  
அவர்களின் செயலை ஆராய்வது பயனற்றது.

தசகம் - 18 சிவாஜிக்கு உபதேசம்  
ஸமாஸம் - 1 பல தைவ சேஷத்ரங்கள்.

கஜவதந உனக்கு நமஸ்காரம். உன் மஹிமை சரியாக  
அறியப்படவில்லை. பல பேர்களுக்கும் முதியோர்களுக்கும்  
நல்ல புத்தியைக் கொடுங்கள்.

வாக்தேவிக்கு நமஸ்காரம். பிரம்ம தேவனுக்கு  
நமஸ்காரம். விஷ்ணுவுக்கு நமஸ்காரம். சங்கரனுக்கு  
நமஸ்காரம். நீங்கள் தானே - ராம தாரக நாமத்தை உலகிற்கு  
தந்தீர்கள்.

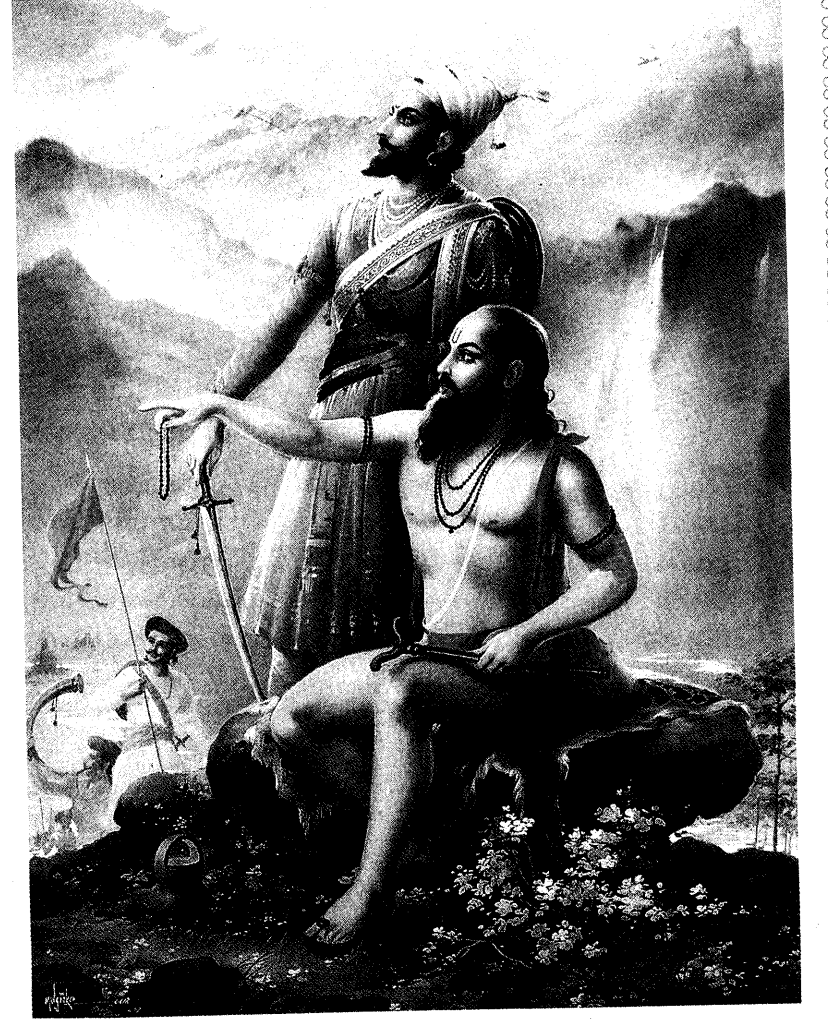
८. व्यंकटेशी महिमा किती । भले उभ्यां अन्न खाती ।  
वडे धिर्दई स्वाद घेती । आतलस आपलाचा ॥ 452 ॥

வெங்கடேசர் பெருமை அளவற்றது. அவருடைய  
ஸந்நிதியில் தானே, ஜனங்கள் வடை லட்டு தோசை பொங்கல்  
முதலிய விதவிதமான உணவுகளைப் பெறுகிறார்கள்.

9. வநசங்கர் தேவீயே நமஸ்காரம், செடிகளும்  
மரங்களும் குளுகுளுவென்று சூழ்ந்திருக்க அமைதியாக  
நிவேதனம் உண்கிறாயே.

१०. धन्य भीम गोलाङ्गला । कोवड्यांच्या उदण्ड माला ।  
दहिं वडे खातां सकलां । समाधानहोय ॥ 453 ॥

பசுவின் நீண்ட வாலைப் போன்ற வால் கொண்ட  
பீமஹநுமானே ! பல பருப்புகளில் செய்யப்பட்ட  
வடைமாலை தரித்தவனே. ஜநங்களுக்கு உன் ஸந்நிதியில்  
தயிர்வடை ப்ரஸாதம் கிடைக்கிறதே.



॥ श्री शिव-समर्थ ॥

சிவாஜிக்கு ஸமர்த்தர் உபதேசம்

மல்லாரி மார்த்தாண்ட பைரவரே, காண்டோபா  
நமஸ்காரம்

துளஜ பவானியே ! பாண்டுரங்க விடலா ! ராமா !  
கண்ணா ! பல பெயர்களுடன் விளங்கும் நாராயண !  
ஸமர்த்தர் தமது யாத்திரையில் தரிசித்த  
கேஷத்ரங்களையெல்லாம் பக்தியோடு நினைவு கூறுகிறார்.

தசகம் 18. ஸமாஸம் 2. சிவாஜிக்கு உபதேசம் அரசியல் பற்றி.

நடந்தது அறியாமையால் நடந்து விட்டது, மறந்து விடு,  
ஒவ்வொரு கணமும் விவேகத்தோடு நடந்து கொள்ள  
வேண்டும். திறமைசாலிகளின் அறிஞர்களுடன் அடிக்கடி  
ஆலோசிக்க வேண்டும். அறிஞர்களைப் பெருமைப்படுத்த  
வேண்டும். அவர்கள் கூறும் விளக்கங்களை நன்கு மனதில்  
பதிய வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சிறந்த வைத்யர்கள் சொற்படி பத்தியங்கள் இருக்க  
வேண்டும். வியாதி வருமுன் காப்பது தான் விவேகம்.  
ஆரோக்யத்திற்குரிய உடற்பயிற்சியையும்  
ஒழுக்கங்களையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். வியாதி  
வராமல் தடுக்கக் கூடிய மருந்துகளையும் சாப்பிடவேண்டும்.  
ஸங்கீதம் பழக வேண்டும். இனிமையாக நாம கீர்த்தனம்  
செய்ய வேண்டும். ஏனைய பக்தர்களுடன் - ஒத்துப்பாட  
வேண்டும். புராண கதை தத்துவங்களை அறியவேண்டும்.  
ஹரிகதை மட்டும் கேட்டால் போதாது. அடிக்கடி  
மந்திரிகளுடன் சூழ்நிலையை ஆராய வேண்டும்.

१४. जाणत्याचें धूर्तपण। जाणत्याचे राजकारण।

जाणत्याचे निरूपण। ऐकत जावे ॥ 454 ॥

கூர்மையான புத்தியுள்ள சூழ்ச்சிக்காரனை ஆதரிப்பது  
போல நடிக்க வேணும். ஆனால் உஷாராக இருக்க வேண்டும்.  
ராஜ்ய ரகசியங்கள் அவனுக்குத் தெரியக் கூடாது, ஒவ்வொரு  
வரைப் பற்றியும் தான் கொண்ட அபிப்பிராயம் சரிதானா -  
என்று பரிசோதித்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களைப்  
பற்றிய தன் அபிப்பிராயத்தை - எக்காரணம் கொண்டும்

வெளியிடக்கூடாது. சேநாபதியையும், சேனை வீரர்களையும் அவமதிக்க கூடாது. அவசரப்படக்கூடாது, நல்ல ஸந்தர்ப்பம் பார்த்து காரியத்தில் இறங்க வேண்டும்.

தசகம் 18. ஸமாஸம் 3. சிவாஜிக்கு பொது அறிவுரை.

१. दुर्लभ शरीरीं दुर्लभ आयुष्य। याचा करूं नयेनास।  
दास म्हणे साव कास। विवेक पाहावा ॥ 455 ॥

கிடைத்தற்கரிய மனிதப் பிறவி ! நிர்ணயமில்லாத ஆயுள் ! ஒரு கணமும் வீணாக்கக் கூடாது. த்யானத்திற்கு உரிய நேரம், பஜனைக்குரிய நேரம், உணவுக்குரிய நேரம், மற்ற முழு நேரமும் அரசியல் கடமைக்கு விவேகத்தோடு - நிதானமாக பதட்டப்படாமல் செலவழிக்க வேண்டும்.

ராமதாஸன் இதைத் தான் வற்புறுத்துவான். இலக்கியங்கள், நாட்டுச் சரித்திரங்கள் படிக்க வேண்டும். இனிய பக்திப் பாடல்களைப் பாடி பழக வேண்டும். நாட்டியம் சித்ரக் கலைகள் சிற்பக் கலைகள் இவற்றை ஆலயங்களிலும் அரசாங்கக் கட்டிடங்களிலும் கண்காட்சியாக வடிக்க வேண்டும். அவற்றை காண வருகின்றவர்களை அரசாங்க உளவாளிகள் துப்புத் துலக்கி - மந்திரிமார்களிடம் தெரிவிக்க வேண்டும்.

தசகம் 18. ஸமாஸம் 4. பல முனை கவனம்.

சரீரம் வெறும் யந்த்ரமல்ல. உடற்கட்டு, செயலில் லாகவம், நடையில் கம்பீரம், குரலில் அடக்கம், ஆஸனத்தில் மிடுக்கு, இவற்றைப் பயிற்சியால் பழக்கிக் கொள்ள வேண்டும். தனிமையில் தவிர மற்ற நேரங்களில் மூன்றாவது மனிதர்கள் மத்தியில் நடை உடை பாவனைகளில் திட்டமும் கெடுபிடியும் அற்ற இயல்பான லாகவமும் தோன்ற வேண்டும். அரசனுக்கு இது மிக மிக முக்கியம்.

விடியற்காலை ஸூர்ய உதய காலம் அடுத்து மூன்று நாழிகைகள் தைவச் சிந்தனைக்கும், தியானம், வழிபாடு நாமாகீர்த்தனம் முதலியவற்றிற்கு மட்டுமே பயன்பட

வேண்டும். இரவு நேரங்களில் கேளிக்கைகள் அளவோடு இருக்க வேண்டும். வீணாகக் கண் விழிக்கக் கூடாது.

தசகம் 18. ஸமாஸம் 5. சங்கடங்கள்.

மனதுக்கும் புத்திக்கும் அசதியும் தொய்வும் நேரும் போது ஓய்வு முக்கியமானது. இனிய இசையிலோ குழந்தைகளுடன் விளையாடுவதிலோ மனதைச் செலுத்தி குதூஹலப்பட வேண்டும். அதற்கும் அளவுண்டு. ஒரு மரக்கால் குவியலாகக் கிடந்த தான்யத்தை அளந்து அளந்து சாக்கில் கொட்டுகிறது. அது ஒரு மணி நெல் சாப்பிடுகிறதா ? வாரிக் கொடுக்க வேண்டும். எளிமையாக வாழ வேண்டும்.

१२. समस्या पुरतां सुखीति! श्रोते अवघे आनंदति।  
अवघे क्षणक्षणा वंदिति। गोसावियांसी ॥ 456 ॥

சங்கடங்கள் தீர்ந்தால் ஸந்தோஷம் தான். கேட்பவர்கள் நிம்மதியடைகிறார்கள். அந்த நிம்மதியை அளித்த குருதேவரை வணங்குகிறார்கள்.

१३. समस्या पुरतां वंदिति। समस्या न पुरतां निंदिति।  
गोसावी चिण चिण करिति। कोण्या हि शेवे ॥ 457 ॥

சங்கடம் தீர்ந்தால் கொண்டாடுவார்கள். தீராவிட்டால் குறை கூறுவார்கள். வழிகாட்டிய குருதேவர் முணு முணுப்பார் என்ன தவறு செய்தோம் என்று

15. வைத்யர் மருந்து கொடுத்தார் வியாதி தீரவில்லை. அதற்கு உன் உடற்கோளாறு காரணம். எதற்காக வைத்யரை நொந்து கொள்ள வேண்டும் ?

17. கணக்கு வழக்குத் தெரியாதவன் - சில நாட்கள் வியாபாரம் செய்யலாம். இடைஞ்சல் வந்தால் கணக்குப் பிள்ளையிடம் கோபிக்கலாமா ?

20. முழுத் தயாரிப்பு நிலையில் படைகள் இல்லாத போது திடீரென போரில் இறங்குவது முட்டாள்தனம்.



552

எப்போதும் படைகளை முழுத்தயாரிப்பு நிலையில் வைத்துக் கொள்வது தான் புத்திசாலித் தனம்.

२९. अष्टधा प्रकृती पूर्वपक्ष । सांडून अलक्षीं लावावें लक्ष ।  
मननसील परम दक्ष । तोचि हें जाणे ॥ 458 ॥

படைப்பு எட்டுவிதம் என்ற கணக்கு வெறும் பேச்சுக்குத் தான். ஒன்றொன்றையும் ஆராய்ந்தால் எல்லாமே தனிப்பட்டவை தான். இதில் சிக்குவதைக் காட்டிலும் அந்த ஒன்றைச் சிந்திப்பவன் மிகவும் கெட்டிக்காரன். அவன் தான் தெளிவு அடைவான்.

தசகம் 18. ஸமாஸம் 6. சிவாஜிக்கு உபதேசம்.

१. नाना वखें नाना भूषणें । येणें शरीरे शृंगारणें ।  
विवेकें विचारें राज कारणें । अंतर शृंगारी जे ॥ 459 ॥

அரசன் தன் மேனியை சிங்காரித்துக் கொள்ள அதிக நேரம் செலவழிப்பதைக் காட்டிலும், அரசியலின் முக்கிய கடமையிலே மனதை — நேரத்தை செலுத்துவது விவேகம் ஆகும்.

३. तुंड हें काड कठोर वचनी । अखंड तोले साभिमानी ।  
न्याय नीति अन्त करणी । घेणार नाही ॥ 460 ॥

முரட்டுப்பிடிவாதமும் கடுமையான சொல்லும் அஹம்பாவமும் உள்ள இதயத்தில் நீதி நேர்மைக்கு இடம் இருக்காது.

६. समया सारिखा समयो येना । नेम सहसा चालेना ।  
नेम धरितां राजकारणा । अतर पडे ॥ 461 ॥

ஸந்தர்ப்பம் நழுவினால் திரும்பி வராது. ஸமயோசித புத்தி வேண்டும். இப்படித் தான் எங்கள் வழக்கம் என்று சொல்லக் கூடாது. தவறினால் அரசியலில் சிக்கல் ஏற்படும்.

ஸமர்த்தர் சிவாஜிக்கு கூறுகிறார்.

१. बरें ईश्वर आहे साभिमानी । विशेषज्ञाभवानी ।  
परं तु विचार पाहोनी । कार्यकरणें ॥ 462 ॥

ஸத்யமும் நேர்மையும் தர்மமும் உன்பட்சத்தில் தான். ஈச்வரனும் முக்கியமாக துளஜாபவானீயும் உனக்குத் துணை தான். ஆனாலும் கார்யத்தில் இறங்குவதில் நிதானம் வேண்டும்.

१२. म्लेच्छ दुर्जन उदंड । बहुतां दिवसांचें माजले बंड ।  
या कारणे अखंड । सावधान असावें ॥ 463 ॥

கொடிய எதிரிகள் எல்லை மீறுகிறார்கள். வெகு நாட்களாக வஞ்சம் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒன்று கூடிவிட்டார்கள், ஜாக்கிரதை. (சிவாஜி - ஓரளங்கஜீபை சந்திக்கக் கிளம்பி குருதேவரிடம் ஆசி அருள் கேட்ட போது குரு தேவர் செய்த உபதேசம் இது.)

१४. न्याय नीति विवेक विचार । नाना प्रसंग प्रकार ।  
परीक्षणें परांतर । देणें ईश्वराचे ॥ 464 ॥

நியாயம், நீதி, விவேகம், ஆராய்ச்சி, குரு, உபதேசம், எல்லாம் கிடைத்து விடும். ஆனால் பிறர் உள்ளக் கிடக்கையை கண்டுபிடிப்பது ஈசன் அருளால் தான் கிடைக்கும்.

२०. धर्मस्थापनेचे नर । ते ईश्वराचे अवतार ।  
जाले आहेत पुढे होणार । देणें ईश्वराचे ॥ 465 ॥

மதத்தின் பேரால் மாநுட தர்மத்தை ஸ்தாபித்தவர்கள் அனைவரும் ஈச்வரனுடையேவே அவதாரங்கள். இன்னும் இருக்கிறார்கள். இனியும் அவதரிப்பார்கள். அது ஈச்வர க்ருபை (ஸமர்த்தருக்கு - எல்லாமதங்களிலும் மதிப்பு மதாசார்யர்களிடம் மரியாதையும் உண்டு - என்பதற்கு இந்தப் பாடலும் சான்று.)

தசகம் 18. ஸமாஸம் 7. பரலோகம்.

७. येहलोकीं चा संचितार्थं । परलोकीं च परमार्थं ।  
संचितं वीण व्यर्थं । जीतचि मेले ॥ 466 ॥

8. இவ்வுலகில் உழைத்து சம்பாதித்து பரலோகத்து மேன்மையை அடைய முடியாது. அதற்கு பக்தியும் ஆத்ம ஞானமும் தான் வேண்டும். ஸம்பாதித்ததை ஜீவிய காலத்திலேயே தர்மத்திற்கும் செலவழித்துவிட்டால் அது வீண் போகாது. சேர்த்து வைத்து விட்டு இறந்தால் அது உன் வரை இறந்ததற்கு - நாசமானதற்கு - ஸமானம்.

२०. विचारं येहलोक परलोक । विचारं होतसे सार्थक ।  
विचारं नित्यानित्य विवेक । पाहिला पाहिजे ॥ 467 ॥

இம்மைக்கு உழைக்கிறோம். மறுமைக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் ? பயனுள்ளதாக மனிதப் பிறவியை ஆக்க வேண்டும். எது அழியாதது ? எது அழிவது ? திரும்பி வராமல் பதவி தேட வேண்டும்.

தசகம் 18. ஸமாஸம் 8. பாவனையும் காட்சியும்.

பலக்ஷேத்ரங்களுக்குப் போகலாம், பல தெய்வங்களை தர்சிக்கலாம், எங்காவது மனம் லயித்ததா ? அதை கவனிக்க வேண்டும். எத்தனையோ பெரியோர்கள் அந்தக்ஷேத்ரங்களுக்கு போய் மேன்மையடைந்திருக்கிறார்கள், பாடியிருக்கிறார்கள் நமக்கு ஏன் ஒரு விதமான மாறுபாடும் இல்லாமல் போன வழியே திரும்பி வந்திருக்கிறோம் ?

நாம் ஸ்வாமியைப் பார்த்தோம், சிலைகளைப் பார்த்தோம், அலங்காரங்களைப் பார்த்தோம், கற்பூர ஹாரதியின் போது கண்களை மூடிக் கொண்டு கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டோம், நாம் ராமனைப் பார்க்கவில்லை அகலிகை சாபம் தீர்த்த பாதத்தைப் பார்க்கவில்லை, ஏன் அவன் நம் உள்ளத்தில் இல்லை ? ராமனுடைய கருணை - குகனை அணைத்துக் கொண்டது - அனிலைத் தடவிக்

கொடுத்தது - சபரிப்பாட்டியின் நடுங்குகின்ற கை ராமனுடைய வாய்க்கருகே சென்று மாதுளை முத்துகளை வாயில் போடாமல் உதட்டருகே நழுவி கீழே விழுந்ததைப் பார்த்து ராமன் சிரித்ததை நாம் பார்க்கவில்லை. அந்த நினைவுகள் நமக்கு ராமனுடைய ஸந்நிதானத்தில் வரவில்லை. அதனால் தான் ராமன் சிலையாகக் காட்சி அளித்தான். நம்முடைய பாவனையில் தெய்வம் இருக்கிறது. இது தான் முக்காலும் உண்மை. பாவனை இல்லாமல் பிம்பத்தை தரிசித்தால் இது தான் கதி.

१५. अंतरवेधी अंतरजाणे । बदरिमुहे कांही च नेणें ।  
म्हणोन विवेकी शाहाणे । अंतरशोधिती ॥ 468 ॥

மனதைக் குடைந்து பாவனைகளைக் கிளப்ப வேண்டும் மேலெழுந்த வாரியான வெளிப்பார்வை ஒன்றையும் காணாது. ஆகவே விவேகி மனதில் ஒளிந்துள்ள சித்திரங்களை வெளிக் கொணர்ந்து கண்ணால் கண்ட காட்சியுடன் இணைக்கும் போது தெய்வம் நம்மோடு பேசும்.

தசகம் 18. ஸமாஸம் 9. தூக்கம்.

பகல் முழுவதும் உழைத்து விட்டு இரவு வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டு விட்டு - ஹரிகதா பிரஸங்கம் கேட்கப் போகிறான்.

२. निद्रें ने व्यापिली काया । आळस आंग मोडे जांभया ।  
तेणें करितां वैसावया । धीर नाही ॥ 469 ॥

சோம்பல் முறிக்கிறான், கொட்டாவி விடுகிறான், தூக்கம் கண்ணைச் சுற்றுகிறது. பாவம் தூக்கத்தை ஜயிக்க முடியாமல் எதிரே உள்ளவனை முட்டுகிறான்.

19. சிலர் கெட்ட கனவு கண்டு கூச்சலிடுகிறார். சிலர் நல்ல கனவு கண்டு ராம என்று உளருகின்றனர். கதை முடிந்தது பாகவதர், ஜாநகி காந்த ஸ்மரணம், என்றார். அனைவரும் ஜய ஜய ராம என்று கோஷம் போட்டனர். தூங்கினவர் கேட்டார்

கதை கேட்ட பெரியவரை வினவினார் “நானும் கதை கேட்டேன் ஒரு விஷயம் புரியவில்லை - ஸீதைக்கு ராமன் சித்தாப்பாவா? பெரியப்பாவா?

२३. मागें निद्रा सपली। पुढे जागृति प्राप्त जाली।  
वेवसाई बुद्धि आपुली। प्रेरिते जाले ॥ 470 ॥

தூக்கம் கலைந்தது எழுந்திருத்தான். விழிப்பொடு வயலுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சப் போய்விட்டான். அவ்வளவு தான் அவர்களுடைய புத்தியின் திறன்.

தசகம் 18. ஸமாஸம் 10. கதை கேட்பவனின் அவலம்.

1. சிலருக்கு எடுத்து கொண்ட காரியம் எளிதாக நடைபெற்று வருகிறது. முடியும் தருவாயில் ஒரு இடையூறு நல்ல அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் தடை விலகி காரியம் நல்லபடியாக முடிகிறது.

2. காரியத்தில் வெற்றி பெற்றவுடன் அதையே தொழிலாக எடுத்துக்கொள்கிறான். கற்பனை ஓடுகிறது. நாம் என்ன செய்கிறோம்? என்று சிந்திக்கிறான். அப்போது தான் உற்பத்தி பண்ணுகிற சாமானுக்கு மூலப் பொருள் கிடைப்பதில்லையே! மனது கலங்கியது.

११. मनुष्य बाहेर हिडोनी आले। नाना प्रकारीं चें ऐकिलें।  
उदण्ड गलबलू लागले। उगें असेना ॥ 471 ॥

எங்கெல்லாமோ அலைந்தான். பலர் பல ஆலோசனைகள் கூறினர். குழப்பம் தான் அதிகமாயிற்று. அமைதியாக இருக்க முடியவில்லை. ஒரு ஹரி கதை கேட்கப் போனான். பாகவதர் நல்ல கற்பனையோடு பேசினார்.

“உலகில் கஷ்டங்கள் வரத்தான் வரும். நீ பண்ணிய பாபங்கள் - உன்னை பல மார்க்கங்களில் இழுக்கும். அப்போது உஷார் ஆக வேண்டும். உலகியலில் அவனவன் பிழைப்புக்காக ஏதோ செய்கிறான். அந்த பிழைப்பை உபயோகித்துத் தானாகவோபிறரின் ஆளுகைக்குட்பட்ட ஒரு

தொழிற்சாலையிலோ வேலைபார்க்கிறான். நன்றாக ஸம்பாதிக்கிறான். இத்தனையும் அவனுடைய முயற்சியால் சாதித்தவை என்று தான் தோன்றும். அப்படியல்ல, ஈசுவரன் என்ற பெரிய முதலாளி ப்ரபஞ்சம், என்ற தொழிலைப் படைத்து - அந்த யந்த்ரத்தைச் சரிவர முடுக்கி ஓட வைக்கின்றவன் - அந்தந்த திருப்பத்திற்கு அந்தந்த நிபுணரை நியமித்து நடத்துகிறார். அவற்றில் ஒருவன் தான் மேலே சொன்ன தொழிலாளி. சம்பாதிக்கிறதற்காக இப்படி உழைக்கிறோம் என்று நினைக்கிறான். ஈசன் உலக நடப்பில் அவனை ஒரு கருவியாக்கி. அந்தக் தொழிலில் நம்மை வேலை செய்வித்திருக்கிறார் என்று நினைத்தால் நிம்மதி.

(ஒரு சின்னக் கதை. மைசூர் ராஜ்யத்தில் க்ருஷ்ண ராஜேந்தர் உடையார் காலத்தில் சுதந்திரத்திற்கு முன் ஸர் எம் விச்வேசர்யா திவானாக இருந்தார். அதற்கு முன் அந்த ராஜ்யத்தின் சீப் இஞ்ஜிநியராக இருந்தார். ஒரு சமயம் பங்களூரிலிருந்து மஹாராஜா - காரில் கிளம்பி மைசூர் போய்க் கொண்டிருந்தார் - ஒரு ஆபீஸர்கள் கூட்டம் - வழியில் நின்றது. மஹாராஜாவைப் பார்த்ததும் அனைவரும் முறைப்படி மரியாதை செலுத்தினர். மஹாராஜா வண்டியை நிறுத்தச் சொன்னார் - மஹாராஜாவின் காரியதர்சி பின் வண்டியிலிருந்து இறங்கி அந்த ஆபீஸர்களைப் பார்த்து என்ன விஷயம்! என்று கேட்டார்.

“சீப் இஞ்ஜிநியர் வந்திருக்கிறார். இரண்டு துணை ஆபீஸர்களுடன் இந்த மலைப் பகுதியில் - ஓரிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கிறார்” என்கிறார்கள்.

அதற்குள் விச்வேசுவரய்யாவே வந்து விட்டார். மஹாராஜா வண்டியிலிருந்து இறங்கினார். சாலை ஓரத்தில் விரிப்பு விரிக்கப்பட்டது மலை நிழலில் ஒரு நாற்காலி போடப்பட்டது.

திவான், கைகூப்பி மஹாராஜாவை அழைத்துச் சென்றார் அரசர் திவான் முகத்தைப் பார்த்தார்.

“தெய்வச் செயல். தர்பாரை இங்கே அழைத்து வந்திருக்கிறது. அதுவே ஒரு சுபசகுனம்” என்றார் விச்வேச்வரய்யா.

மேலே சுருக்கமாக விஷயத்தைச் சொன்னார். இதோ பக்கத்திலே சாலை ஓரமாக இரண்டு மலைச் சிகரங்கள் இடையே ஒரு சின்ன நடைபாதை போகின்றது. அது எங்கே போகிறது பார்க்கலாம்” என்று இறங்கலாயிற்று. இரண்டு இஞ்ஜிநீயர்களை துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய்ப் பார்த்தார். நூறு அடி தூரத்திற்கு அப்பால் ஒரு பெரிய பள்ளத்தாக்கு அதைச் சுற்றி நாற்புறமும் தரை மட்டத்துக்கு மேலே 500 அடி உயரத்தில் பெரிய மலைகள் - வடமேற்கு மூலையில் அந்த மலை இடுக்கிலிருந்து - ஒரு சிறு நீர் வீழ்ச்சி. அதற்கு அந்தப்புரம் - காவேரி குடகிலிருந்து மலைகளில் தத்தி ஓடுகிறது. இதைப் பார்த்தும் ஒரு யோஜனை வந்தது. இந்தப் பள்ளத்தாக்கின் கீழ்புறத்தில் ஓர் அணை கட்டினால் நம் தேசத்திற்கும், கீழே காவிரி நதி பாயும் சேரள தேசத்திற்கும் பெரிய உதவியாக இருக்கும். பெரும் செலவுத் திட்டம். பிரிட்டிஷ் ஆட்சி உள்ள இந்திய அரசாங்கத்தின் ஒத்துழைப்பு வேண்டுமே. இதெல்லாம் நடக்குமா என்று இந்த இஞ்ஜிநீயர்களுடன் பேச்சு வந்தது. தர்பார் இங்கேயே வந்தாச்சு.

மஹாராஜா கூறினார் “திவான் அவர்களுக்கு இந்த ராஜ்யம் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. திவானுக்கு இந்தக் காரியத்தில் சகல வித சுதந்திரங்களும் வழங்கப்படும். முழு அரசாங்கமும் திவானுக்கு தாமதமில்லாமல் ஒத்துழைப்பு தரும்” எனறார்.

க்ருஷ்ணராஜலாகர் கட்டப்பட்டது. அப்போது குடகு தனி அரசாக இருந்தது. அங்கிருந்து உற்பத்தியாகும் காவிரிக்கு வேறு அரசாங்கத்திற்கு அணைபோடும் உரிமை இல்லை என்று வாதித்தது. டெல்லி அரசாங்கமே விச்வேச்வரய்யா திறமையையும் நேர்மையையும் பாராட்டி. அந்த அணைக்கட்டுவதற்கு ஸகல உதவிகளும் செய்வதாக

முன்வந்த பிறகு - குடகு அரசு தயக்கத்தை விட்டு ஒத்துழைப்பு அளித்தது. க்ருஷ்ணராஜ லாகரின் திறப்பு விழாவில் மைசூர் மஹாராஜா பேசினார்”. இந்த அணைத் திட்டத்திற்கு பிள்ளையார் சுழி போட்ட நமது மரியாதைக்குரிய திவான் அவர்கள் சொன்னார்கள் “தெய்வ ஸங்கல்பம் தாங்களை இங்கு கொண்டுவிட்டிருக்கிறது என்று” சொன்னார் அது பொன்னெ முத்தால் பதிப்பிக்கப்படவேண்டிய வசனம். அது உபசாரத்திற்காகச் சொன்ன வார்த்தை அல்ல”

விஷயத்திற்கு வருவோம். அந்த இடத்தை வேடிக்கைப் பார்க்கச் சென்ற விச்வேச்வரய்யாவின் உள்ளத்தில் தான் இந்த அணைத்திட்டம் படம் எடுத்தது. அந்த மஹாஸங்கல்பசாலி (VISIONARY) -தான் திட்டம் போட்டதாக சொல்லவில்லை. அந்தத் திட்டம் வெற்றி பெற்றதில் ரகசியம் அது தான். “மூன்று வேளை தவறாமல் ஸந்தியாவந்தனம் செய்வது ஒன்று தான் நான் செய்கின்ற வழிபாடு. என்று காஞ்சி மஹாஸ்வாமிகளிடம் ஒரு சமயம் விண்ணப்பித்தார். ஆனால் அவருடைய உள்ளத்திலே தைவ ஊற்று தொடர்ந்து கொண்டே இருந்ததால் தான் அந்த வேளையில் அவருடைய வாக்கில் தெய்வ ஸங்கல்பம் என்ற வார்த்தை வந்திருக்கிறது. இதை மனிதன் உணர்ந்து விட்டால். அவன் எடுக்கிற காரியங்கள் எல்லாம் வெற்றி பெறும்.)

२. कार्यभाग होत चालिला । तेणें प्राणी शोक जाला ।  
विचारहि सुचां लागला । दिवसें दिवस ॥ 472 ॥

காரியம் திட்டப்படி படிப்படியாக நிறைவேறும் போது அதை விசாரிப்பவன், அதில் பக்தியை வளர்த்துக் கொள்கிறான். கருத்துகள் தானாக உதிக்கின்றன. நாளுக்கு நாள் அவை பெருகுகின்றன. ஸத்ஸங்கத்தில் பலதரப்பட்ட மனிதர்கள் கூடுகிறார்கள். எல்லோருக்கும் பக்தியின் உந்துதல் என்று சொல்ல முடியாது. ஸங்கீத ரஸிகர்கள், சுண்டல் ரஸிகர்கள், கூடியிருக்கின்ற பெண்களைப் பார்க்க வந்திருந்தார்வர்கள், செருப்பு திருடன், எல்லோரும் வருகிறார்கள். சிலர் குழப்பம் விளைவிப்பதும் உண்டு.

அதனிடையே ஒரு ஸாதகன் நாம ஸங்கீர்த்தனம் கேட்டு மனமுருகி தெய்வத்தை இதயத்திலே பார்க்கிறானே அவன் ஒருவனால் ஸத்ஸங்கம் பயனுள்ளதாயிற்று.

தசகம் 19 - அக்ஷரம் இலக்கியம்  
ஸமாஸம் 1 - எழுத்து

தேவநாகரி எழுத்தை - எழுதப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். அதுவே வரிசை அமர்த்திக் கொடுக்கும். தேவநாகரியில் தலைக்கோடு ப்ரஹ்மஸ்வரூபம். அது இல்லாத எழுத்தே கிடையாது. அதன் கீழ் எழுத்துகள் ப்ரபஞ்ச ஸ்வரூபம், இப்படி பாவிக்க வேண்டும்.

३. अक्षरमात्र तितुके नीट । नेमस्ते पैस काने नीट ।

आडव्या मात्रा त्या ही नीट । आर्कुली वेलांड्या ॥ 473 ॥

கீழே அட்சரங்கள் நேராக - ஒன்றுக்கு ஒன்று இடிக்காமல் - பதங்களுக்கிடையே இடைவெளியுடன் கூட்டு எழுத்துக்களிலும் உயிர் எழுத்துக்களிலும் தனியாகக் கோடு விளங்கும்.

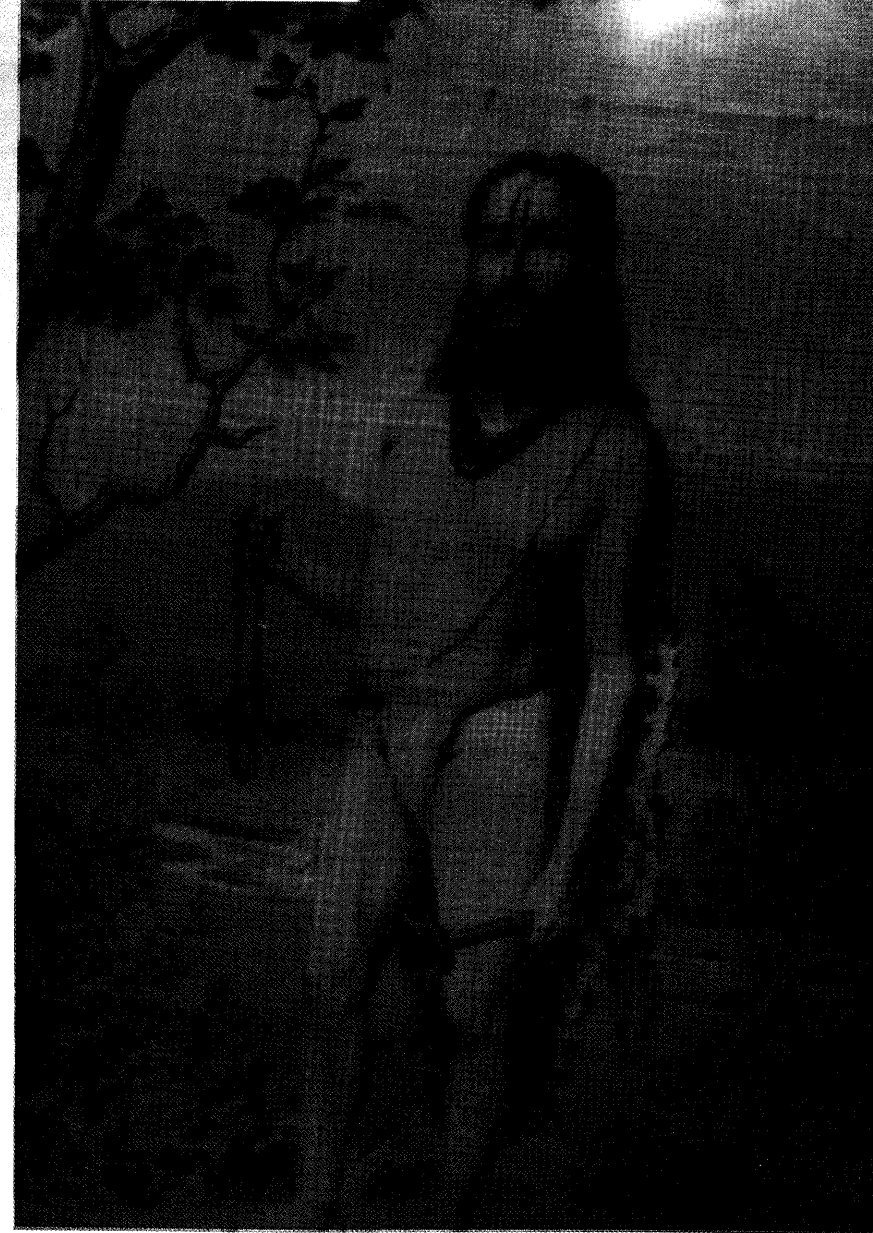
11. பக்கங்களில் நான்கு பக்கமும் வெறுமனே விட வேண்டும். கீழ் வரிசையைத் தொடாமல் நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும். நன்கு காய்ந்த வர்ணப் பொடிகளை - கருப்பு, சிவப்பு, இவற்றை நன்கு கரைத்து வடிகட்டின நீரில் கொம்பு அரக்குடன் சேர்த்த மையில் எழுதினால் எழுத்துகள் பளபள வென்று ஜ்வலிக்கும்.

தசகம் 19. ஸமாஸம் 2. ஆராய்ச்சி

६. हेतसमजोन उत्तर देणें । दुसयांचे जीवीचे समजणें ।

मुख्य चातुर्याचीलक्षणो । तें हें ऐसी ॥ 474 ॥

ஒருவருடைய வாதத்தை முழுமையாகக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். வாதம் புரிபவர் நம்மை ஜயிக்க வந்திருந்தால் அவருடைய வாதத்தை முழுமையாகக் கேட்டுக் கொள்வது - மிக அவசியம். அவர் திட்டம் போட்டு தன் வாதத்திலுள்ள குறைகள் தெரியாதவாறு சுற்றி வளைத்துப்



சிவாஜி ஸமர்த்தர் ஸல்லாபம்

பேசுவார். அதுவே நமக்கு அநுகூலம். அவர் முடித்ததும் அவர் கூறியதை நாமும் சொல்லி அவருடைய வாதத்தை ஊர்ஜிதம் செய்து கொள்ள வேண்டும். பிறகு நாம் பேச ஆரம்பித்தால் அவருடைய வாதத்தில் உள்ள முதற் குறையை நாம் எடுத்துக்காட்டின உடனேயே - நான் அப்படிச் சொல்லவில்லையே - என்பார். பின் எப்படிச் சொன்னீர் ? என்று கேட்டால் உளருவார். அதிலேயே அவர் வாதம் தோற்றுவிடும்.

१३. अंतर आर्ता चे शोधावें । प्रसंगी थोडें चि वाचावे ।  
चरक लावुनी सोडावे । भल्या मनुष्यांसी ॥ 475 ॥

துயரப்படுகிறவருடைய உள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தக்கவாறு ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டும். ஒருவர் வியாதியால் படுக்கையில் வீழ்ந்த மனைவி இறந்துவிட்டதும் அழுவார். அவர் எதற்காக அழுகிறார் என்பதைப் புரிந்துக் கொள்ள வேண்டும். இத்தனை பணம் செலவழித்தேன். மனைவி போய் விட்டாள். பணம் செலவழிந்ததற்காக அழுகிறாரா! மனைவி போய் விட்டாளே என்று அழுகிறாரா? பிரிய மனைவி போய்விட்டாளே என்றா? அதற்குத் தக்கபடி ஆறுதல் கூற வேண்டும்.

२०. कथा होती ते थें जावें । दुरी दीनासारिखें वैभावे ।  
ते थील सकळ हरद्रव्यावें । अन्तर्यामी ॥ 476 ॥

கதாபிரஸங்கம் நடக்கிற இடத்திற்கு படாடோபமாகப் போய் முன்னால் உட்கார்ந்து பாகவதர் சொல்வதற்கெல்லாம் முகத்தில் அபிப்பிராயம் காட்டிக் கொண்டு தற்பெருமையை விளம்பரப்படுத்தக்கூடாது. இது - உபந்யாஸகர் மஹாதிறமை இல்லாத பட்சத்தில் அவருடைய உற்சாகத்தையே கெடுத்து விடும். இது பெரும் தவறு. உபந்யாஸகர் உன்னிடம் திறமையைக் காட்ட வரவில்லை. படிப்பை பிரகடனம் செய்ய வரவில்லை. இனிமையாக ஹரிகதை சொல்லி உன் நெஞ்சத்தை நெகிழவைத்து - பகவான் திருவடிகளை நினைக்கச் செய்ய வந்திருக்கிறார். நீ எவ்வளவு படித்தவனாக

இருந்தாலும் திறமையுள்ளவனாக இருந்தாலும் - அங்கு போய் - நாம் மறைவாக உட்கார்ந்து - மேதாவித்தனத்தை மறந்து - பவ்யமாக அவருடைய குரலில் காதைக் கொடுத்தால் பகவத் க்ருபை உள்ளத்திலே இறங்கும். இது தான் கதா ப்ரஸங்கம் கேட்டதின் பலன்.

தசகம் 19. ஸமாஸம் 3.

१. सुचित करून अन्तःकरण । ऐका करण्ट लक्षण ।  
हैं त्यागितां सदेवलक्षण । आंगी बाणे ॥ 477 ॥

மனதைக் கலக்கமில்லாமல் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். என்னகலக்கம்? நாம் தைவசிந்தனையில் போகிற வழி சரிதானா? ஏன் இந்த லந்தேகம் வருகிறது? இத்தனை நாட்களாக ராம நாமம் சொல்லி வருகிறோம் - ஒரு பயனுமில்லையே என்ன பயனை விரும்பினாய்? அது கிடைக்கவில்லையே! என்று வருந்துகிறாய்? குரு தேவர் சொன்னார். ராம நாமம் சொல்லு உன் கஷ்டங்கள் எல்லாம் தீரும் என்றார் "கஷ்டங்கள் ஒன்றுமில்லை" பின் என்ன? இந்தப் பயன் போதாதா?" அப்படியில்லை ராம நாமம் சொன்னதற்காக என் சித்தத்தில் ஒரு அற்புதங்களும் நிகழவில்லையே "நீ கவனிக்கவில்லை உனக்கு எத்தனையோ சபலங்கள். அவை எல்லாம் நீ சாதியாமல் தானாகவே நீங்கிவிட்டன. இது பெரிய லாபமல்லவா! ராம நாமத்தின் பெருமையில் உனக்கு சந்தேகம் வந்ததானால் உனக்கு விடி மோகஷமே கிடையாது. ராம நாமம் சொல்கின்ற ஸாதுக்களைப் பார். அவர்களை மனதார வணங்கு. நிம்மதியாக ராம நாமம் சொல்லு.

३. याकारणें करंट लक्षणें । ऐकोनी त्यागचि करणें ।  
म्हणिणे कांहीं येक बाणे । सदेवलक्षण ॥ 478 ॥

தொழிலில் பல்வேறு உபகரணங்கள் வந்து விட்டன. அவை இருந்தால் தொழிலை சுலபமாகச் செய்யலாம். அவை இல்லையே - என்று கவலைப்படாதே. உபகரணங்கள்

அதிகமாக அதிகமாக - உன் கைத்திறன் உன் கலைத்திறன் - ஞாபகசக்தி - எல்லாம் குறைந்து விடும். இவையெல்லாம் வெகுகாலம் பயிற்சியினால் - நீ ஸம்பாதித்தவை. புதிய சுலபமான உபகரணங்களை நம்பி - உன் திறன்களை இழந்து விடாதே. ராமன் நினைத்தால் - அருமான் நினைத்தால். உன் மதி நுட்பமும் செயல் திறனும் மேலும் வளரும். நீயே புதியவையைக் காட்டிலும் புதிய உபகரணங்கள் உண்டாக்குவாய். தைரியமும் ஊக்கமும் தேவை. வீணாக ஏழ்மையைக் கொண்டாடாதே.

७. हारवी सांडी पाडी फोडी । विसरे चुके नाना खोडी ।  
भल्याचे संगतीची आवडी । कदापी नाही ॥ 479 ॥

தன் நம்பிக்கையை இழக்காதே. அது உடல் பலவீனத்தை அதிகப்படுத்தும். செய்து வந்த முக்கியமான வீட்டுக் காரியங்கள் - முடியும் - என்ற நம்பிக்கையோடு செய்து கொண்டிரு. நடப்பது படிப்பது குளிந்து நிமிர்வது போன்ற செயல்களை விட்டு விடாதே - சாய்மான நாற்காலியில் உட்காராதே எப்பொழுதும் நிமிர்ந்தே உட்கார். முடியவில்லை என்று நீயாக நினைத்துக் கொண்டால் - கையில் உள்ள வஸ்து கீழே விழும். பால் சிந்தும். கைப்பிடி பலவீனமாகி விடும். மறதி அதிகமாகும். பழக்கத்தினால் திடமாகி லகுவாகி உன் செயலுக்கு உதவிய திறன்கள். அவசியமல்லாத உன்னுடைய மனச் சோர்வினால் உபயோகப்படுத்தாமலேயே வீணாகிவிடும். வயதான காலத்தில் - அதற்கு புஷ்டி அளிப்பது ராம நாமம் தான். இது பெரியோர்கள் அநுபவத்தில் கண்ட உண்மை. அதை நம்பு.

२७. जेथें नाही उत्तम गुण । ते करंट पणाचें लक्षण ।  
बहुतांसी न मने तें अवलक्षण । सहजचि जालें ॥ 480 ॥

நற்பண்புகளையும் நல்ல திறன்களையும் உன் மனச் சோர்வினால் இழந்து விட்டால், உனக்கு வேண்டாத - தவறான - பழக்கங்கள் வந்துவிடும். அந்தந்த வேளைகளில் நீ செய்து வந்த விடியற்காலை ஸ்நாநம் - ஜபம், நாம கீர்த்தனம்

எல்லாம் அலுப்பினால் குறைந்து விடும். எதற்கெடுத்தாலும் பிறர் உதவியை நாடுகின்ற பழக்கம் வந்துவிடும். அதனால் - பந்துக்களுக்கு உன்னிடம் உதாஸீனம் வந்து விடும் குறைப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தால் - மனது பாழாகி விடும். அதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. இதற்கெல்லாம் வைத்யம் ராம நாமம் தான்.

தசகம் 19. ஸமாஸம் 4. நற்பண்புகள்.

3. सुन्दर अक्षर लेहो जाणे । चपळ शुद्धे वाचू जाणे ।

अर्थांतर समजो जाणे । सकळ कांही ॥ 481 ॥

கை எழுத்து தெளிவாக அழகாக இருக்க வேண்டுமே. அது உன் செயல் திறனில் மதிப்பை அதிகமாக்கிடும். செய்வனதிருந்தச் செய். இது மிக முக்கியமான பாடம். கற்றுக் கொள்ளத் தவரக்கூடாது - பாராயணம் செய்யும் போது - குரல் இனிமையோடும் சொற்களைச் சிதைக்காமல் ஸ்பஷ்டமாகவும் சீரான வேகத்தில் படிக்க வேண்டும். படிக்கும் போது முன் எத்தனை தடவை படித்திருந்தாலும் - இப்போதும் பொருளையும் நினைக்க வேண்டும். படிக்கின்ற நூலில். அப்போது புதிய ரஸமான கருத்துகள் உதிக்கும். அது ஒரு சிறந்த அநுபவம்.

4. कोणाचें मनोगत तोडीना । भल्यांचि संगती सोडीना ।

सदेवलक्षण अनुमाना । आणून ठेवी ॥ 482 ॥

பிறர் மனம் புண்படும் படியாகப் பேசக் கூடாது. தெரியாத தனமாக - ஒரு அப்பாவி - ஏதாவது உளரிலால் அவனை முட்டாள் - அசடு - என்றெல்லாம் வசை பாடக் கூடாது. அவனிடம் உங்கள் மஹாவித்வத் தனத்தை காட்டக் கூடாது. பரிவோடு அவனை அழைத்து இப்படியெல்லாம் பேசாதே. பெரியோர் சொல்வதை கவனித்துக் கொள்.

நீ கெட்டிக்காரன் ஆகி விடுவாய் என்று ஊக்கமளிக்க வேண்டும். ஸத்ஸங்கத்தில் கலந்து கொள்ளத் தவறக் கூடாது. அது தான் மனதை - நற்பண்புகளை - புஷ்டியாக வளர்த்துக் கொள்ள உதவும். அது பெரிய அதிர்ஷ்டம்.

13. सकलांसी नम्रबोलणें । मनोगत राखोन चालणें ।

अखंड कोणीयेकाचें उणें । पडोचि नेदी ॥ 483 ॥

13. பகவத் குணம் பிரசங்கம் செய்பவர்கள் - சபையை அவமதிக்கக் கூடாது. தெரிந்து கொள்ளத்தானே அங்கு கூடியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஹிதமாக அழகாக மனதில் பதியும்படி சொல்ல வேண்டும். "இதெல்லாம் பெரிய விஷயம். யாராலும் சொல்ல முடியாது. நான் சொல்கிறேன் கவனமாகக் கேளுங்கள். இப்படிச் சொல்வது அவமதிப்பதாகும். நன்கு கற்றுத் தேர்ந்தவர் கூட - மன உல்லாஸத்தோடு பகவத் குணம் கேட்க வந்திருக்கலாம். தவறான கருத்துகளை சமத்காரமாகப் பேசிக் கை தட்டல் பெற முனையக் கூடாது. வேடிக்கை என்று பல ஹாஸ்யங்களைச் சொல்லி ஸபையோரைச் சிரிக்க வைத்து விட்டால் கேட்பவர்கள் மனதில் இந்த அசட்டு ஹாஸ்யம் தான் பதியும் - பகவத் குணம் சொன்னது மனதில் பதியாது. இது தான் இந்தப் பாடலின் கருத்து.

தசகம் 19. ஸமாஸம் 5. உடல் தேவைதான்.

தேவ பூஜைக்காக - பல மூர்த்திகள் - பல லோஹங்களில் வார்க்கப்பட்டவை. மரத்தில் செதுக்கியவை, மண்ணில் பிடித்து வைப்பவை, இவற்றை வைத்துக் கொள்கிறோம். அவற்றில் ராமனோ கண்ணனோ தேவீயோ முருகனோ சிவனோ அவர்களுடைய ஸ்தோத்ரங்களிலிருந்து அவர்களுடைய பெருமையையும் கருணையையும் உணர்ந்து அவற்றை அந்தப் பதுமைகளில் பாவித்து பூஜை செய்கிறோம். அவர்களுடைய பாவனையைப் பொறுத்து அந்த தெய்வம் அவனுக்கு பிரஸன்னம் ஆகிறது - நர்மதையில் சிலா வடிவமான - உருண்டையான வழவழவென்று உருவமற்ற பாணங்கள் என்ற கற்கள், நேபாளத்தில் கண்டகி நதியிலும், முக்திநாத்திலும், விஷ்ணு வடிவமான ஸாளக்ராமங்களும், சோணாநதியில் - சிவப்பான கணபதி கற்களும், இமயமலைப் பாரையில் உருகி வழிகின்ற சில தாதுக்கள் அம்பாளின்



வடிவமாகவும், பாவித்து பூஜை செய்கிறோம். அவற்றில் இயல்பாகவே என்றும் தெய்வத்தன்மை இருப்பதாகப் பெரியோர்களின் நம்பிக்கை.

பூஜை முறைகள் பல உண்டு.

இவற்றைச் செய்ய நமது தேகம் சுத்தமாகவும் ஆரோக்யமாகவும் பணிவும் சீரத்தையும் கூடி இருக்க வேண்டும்.

७. देहा वेगळी भक्ति फावेना । देहावेगला देव पावेना ।  
याकारणें मूळ भजना । देहेचि आहे ॥ 484 ॥

தேஹமிருந்தால் தான் பக்தி பண்ண முடியும். பகவானுடைய கருணைப் பெறுவதற்கு அதுவே முக்கிய சாதனம்.

தசகம் 19. ஸமாஸம் 6.

११. कोणहास काहीं च न मागावे । भगवद्भजन बाढवावें ।  
विवेक बलें जन लावावें । भजनाकडे ॥ 485 ॥

எவரிடமும் எதையும் யாசிக்க வேண்டாம். தத்துவங்களை எவ்வளவு தடவை கேட்டாலும் - கேட்க ருசியாக்கிடுமே தவிர - அநுபவத்தில் வராது. பேசாமல் பகவன் நாம கீர்த்தனத்தில் ஈடுபடுங்கள். பாடுகின்ற நாமங்களை விவேகத்தோடு ரஸியுங்கள். அநாதரகூசக, ஆபத்பாந்தவ இந்த இரண்டு நாமங்களும் மிகவும் அர்த்த புஷ்டியுள்ளவை. பாடப்பாட பகவானிடம் நமக்குப் பிடிப்பு ஏற்பட்டுவிடும். ஏழை பங்காளானும் ஆபத்துக்கு உதவி செய்கின்றவனும் தான் நமக்குத் தேவை. அவனை பஜனை பண்ணினாலே போதுமே.

மஹான்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்று அடையாளம் காட்ட முடியாது. பரதேசியாக அழுக்கு உடை அணிந்து, எவரையும் கவனியாமல் உதரித்தள்ளுவார். தொடர்ந்து பல நாட்கள் அணுகினால் - கருணை கூர்ந்து ஒரு ஸ்பர்சத்தினால்

நமக்குப் பேரநுபவத்தினைக் கொடுப்பார்கள். சிரத்தைத் தான் வேண்டும்.

१९. ही धका धकी ची कामें । तीक्ष्णबुद्धीची वर्म  
भोल्या भावार्थें संभ्रमें । कैसे घडे ॥ 473 ॥

அந்தப் பரதேசிக்குத் தெரியும் - எவன்துஷ்டன், எவன் ஸாது என்று. ஆளுக்குத் தக்கபடி பேசி அநுப்பிவிடுவார். அவர் பேச்சை புரிந்து கொள்ள கூர்மையான புத்தி வேண்டும். நாம் புரியாமல் திகைக்கும் போது உண்மைக் கருத்தை பளிச்சென்று சொல்லிவிடுவார்.

தசகம் 19. ஸமாஸம் 7. சிக்கல்கள்.

४. थोडें बोलेनि समाधान करणें । रागेजोन तरी मन धरणें ।  
मनुष्यवेधी च लावणें कोणीयेक ॥ 474 ॥

முக்கியமான விஷயம் சொல்லப் போகிறேன் என்பது ஆரம்பித்து - பல விஷயங்களை - ஸந்தர்ப்பத்திற்கு பொருத்தமில்லாத விஷயங்களைப் பேசி - நடுவே முக்கியமான விஷயத்தையும் சொல்லிவிட்டால், பேருரை வெள்ளத்தில் முக்கிய விஷயம் அடிபட்டுப் போய் விடும். மந்திரி ஸபையில் முக்கியமான விஷயம் சொல்லவந்தவர் அதைப் பற்றி - அழுத்தமாகச் சுருக்கி முடித்தால் அதில் முக்கியத்துவம் நன்கு புலனாகும்.

९. ऐसे गोवासी हलु पडती । ठाईं ठाईं कष्टी होती ।  
तेथें संगती चे लोक पावती । सुख कैचें ॥ 475 ॥

ஒரு சாமியார் பெரிய திட்டம் போடுகிறார். எல்லோருக்கும் அதனால் கேஷமம் உண்டு என்றார். திட்டம் பெரிது, வசூலும் ஏராளம் - செயற்பாடு ஒன்றுமில்லை. இது ஸாமர்த்தியத்திற்கு சான்று அல்ல. பேச்சுத் தான் பலமாக இருக்கிறது. இந்த சாமியாரை வலம் வந்தவர்கள் - சாமியாரின் முயற்சி பின் தங்கி விட்டதைப் பார்க்கின்றனர். வசூலித்துக்

கொடுத்தவர்களைக் கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்து விட்டனர். அவர்களின் கதி என்ன?

தசகம் 19. ஸமாஸம் 7. இங்கிதம்.

३. उत्तर विलंबी पडिले । श्रोतयास कलो आले ।  
म्हणि जे महत्त्व उडाले । वक्त्याचें ॥ 489 ॥

குடும்பம் என்று இருந்தால் - இன்பமும் உண்டு துன்பமும் உண்டு. ஆனால் குடும்பத் தலைவர் - ஒன்றிலும் தலை இடுவதில்லை. அந்தந்த நேரத்தில் பொருத்தமாகப் பேசி ஸமாளித்து விடுவார். அதில் நேர்மையிருக்கும், குடும்பத்தினர் அவருடையப் பேச்சை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கும். பூசல் அடங்கும்.

தசகம் 19. ஸமாஸம் 8.

४. सहजचि तालज्ञान येते । खभावेंचि रागज्ञान उमटतें ।  
सहजचि कळत जातें । न्याये नीति लक्षण ॥ 490 ॥

ஒரு மஹாவித்வான் பாட ஆரம்பித்தார், அவருக்கு தன் ஸாமர்த்தியத்தை வெளிகாட்டுவது தான் நோக்கம். பாட ஆரம்பித்தார், வயிலின்காரருக்கு ராகமும் புரியாது, ம்ருதங்கக்காரருக்கு தாளம் புரியாது. பாடகர் பாடுவது எப்படி? ரஸிகர்களைக் கவர்வது எப்படி? ரஸிகர்களுக்கு வித்வான் பாட ஆரம்பித்ததும் ராகமும் துலங்க வேண்டும், தாளமும் துஷங்க வேண்டும், பக்க வாத்யக்காரர்கள் உற்சாகமாகத் துணைபுரிவார்கள். அப்படித் தான் உலகில் - நியாயமும் நீதியும் ஒத்துப் போக வேண்டும். நியாயத்திற்கு ஒவ்வாத சட்டம் நீதிபதிக்குத் தலை வேதனை தான்.

१०. येकासी अभ्यासितां न ये । येकासी स्वभावें चि ये ।

ऐसा भगवंताचा महिमा काये । कैसा कळना ॥ 491 ॥

கிராமத் தான் படித்திருக்கமாட்டான், அவனுக்கு கபடம் தெரியாது. மனதில் பட்டதை அப்படியே சொல்வான். அதில்

நியாயம் இருக்கும். படித்தவன் கூட்டத்தைக் கவனிப்பான் - எந்தப் பக்கம் சாய்ந்தால் கை தட்டல் கிடைக்கும் என்று கவனிப்பான். அதனால் தான் சில ஸத்ஸங்கங்கள் வீணாகின்றன.

११. मोठी राज कारणे चुकती । राजकारणी वडा लागती ।  
नाना चुकीची फजीती । चहू कडे ॥ 492 ॥

அரசியலில் பல கேடுகள் விளைந்தால் அரசியலாரை, சூழ்ச்சிக்காரர்கள் வளைத்துக் கொள்கிறார்கள். நாலா பக்கமும் அக்கரமும் அநீதியும் நடக்கின்றன. அரசியலார் சிரிப்பாய்ச் சிரிக்கிறார்கள். தன் நலம் கருதாத தீரான தலைவரில்லாததால் இந்தக் கோளாறுகள் வருகின்றன.

தசகம் 19. ஸமாஸம் 9. அரசியல் நடவடிக்கைகள்.

அரசன் தன் ப்ரஜைகளுடன் பழகும் போது - நேர்மையுடனும், தன் அன்புடனும், ஆதரவுடனும், கடமைகளை ஆற்ற வேண்டும். போட்டி அரசர்களுடனோ, எதிரிகளுடனோ மேலுக்கு மரியாதை, விச்வாஸம், நட்பு, எல்லாவற்றையும் காட்ட வேண்டும். அவர்களைப் பற்றித் துப்பறிந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். எப்படிப் பழகுவது - என்ற கொள்கை அரசர் உள்ளத்தில் ஆழத்தில் இருக்க வேண்டும்.

१८. मुख्य सूत्र हार्ती ध्यावें । करणें तें लोकांकरवी करवावें ।  
किचेक खलक उगवावे । राजकारणामध्ये ॥ 493 ॥

கொள்கை ரகசியமாக இருக்க வேண்டும். தற்காப்புக்காகச் செய்ய வேண்டியவற்றை அந்தரங்கமான - அரசியலில் கலந்து கொள்ளாத - முக்கிய பிரமுகர்கள் மூலம் சாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி முயற்சி செய்கின்ற ரகசியப் படை. அரசாங்க அலுவலர்களுக்கே தெரியாத முறையில் ரகசியமாகச் செயல்பட வேண்டும்.

१९. बोलके पहलवान कळकटे । तयासीच ध्यावे झटे ।  
दुर्णनें राजकारण दाटे । ऐसें न करावें ॥ 494 ॥

பஹிரங்கமாகச்சவால்விட்டு எதிர்ப்பவனை போரிட்டு வென்று விடலாம். கபடமாக இச்சகம் பேசி, தோழமை கொண்டாடுகிறவனை. பஹிரங்கமாக போரிட்டு ஜயிக்க முடியாது. போர் என்றவுடன் அடி பணிந்து ஸாஹஸம் செய்து தப்பிவிடுவான். அவனிடம் நாமும் வெளிப்படையாக நட்பு கொண்டாடி - சமயம் பார்த்து அவன்கழுத்தை அறுப்பது தான் புத்திசாலித்தனம்.

२०. ग्रामण्य वमी सांपडावें । रगडून पीठचि करावें ।  
करूनि मागुती सांवरारवें । बूडवूं नये ॥ 495 ॥

२१. खलदुर्जनासी भ्यालें । राजकारण नाही राखिले ।  
तेणें अवघें प्रगट जालें । बरें वाईट ॥ 496 ॥

கொடிய துஷ்டர்களிடமே (அவர்கள் பிரஜைகளாக இருந்தால் அவனை) அரசியல் ரீதியாகப் பதவி கொடுத்து வசப்படுத்துவது கூடாது. அவன் உட்புகுந்து கோட்டையையே தகர்த்து விடுவான். கிராமங்களில் தகராறு வந்தால் அதன் அடிப்படையை ஆராய்ந்து - அதைப் பொடியாக்கி விட வேண்டும். மறுபடியும் அது தலை தூக்கக் கூடாது. போக்கிரிகளைக் கண்டுபிடித்து அவர்களுடைய கொடுக்கை நறுக்கி விட வேண்டுமே தவிர அவனை அழிக்கக் கூடாது. அழித்தால் அது பெரும் கொந்தளிப்பு ஆகிவிடும்.

२४. जनामध्ये दुर्जन प्रगट । तरी मग अखंड कट कट ।  
याकारणें ते वाट । बूडूंग टानो ॥ 497 ॥

போக்கிரி ஒருவன் ஜனங்கள் மத்தியில் அட்டஹாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் அவனைத் தூங்கும் போது பிடித்துக் காட்டுச் சிறையில் அடைத்து விடவேண்டும். வெளியே தெரியக் கூடாது.

२८. कोठें च पडेना ह्यीं । ठाईं ठाईं त्याच्या गोष्टी ।  
वाग्विलासें सकल सृष्टी । बोधिली तेणें ॥ 498 ॥

ரகஸியப்படை வீரன் கண்ணில் பட மாட்டான். ஒசைப்படாமல் காரியத்தை சாதித்துவிட்டு மறைவான். ஊரெங்கும் அதே பேச்சாக இருக்கும். யாரென்று தெரியாமல் கொண்டாடுவார்கள்.

தசகம் 19. ஸமாஸம் 10. ஸந்மார்க்கம்.

१७. आपण करावें करवावें । आपण विवरावें विवरवावें ।  
आपण धरावें धरवानें । भजनमार्गासी ॥ 499 ॥

பகவானுடைய பஜனையை - பூஜை முறையை - தான் கடைப்பிடித்துத் தேறி, பிறகு பிறரை அவற்றில் ஈடுபடுத்திட வேண்டும். ஆத்ம ஞானத்தைப் பெற வேண்டிய முயற்சியில் முதலில் ஆசார்யன் இறங்க வேண்டும். பிறகு பிறருக்கு போதிக்க வேண்டும். தன் அநுஷ்டானத்தில் திடமாக இருந்தால் தான், பிறரை வழிப்படுத்த முடியும். புகழ் வேண்டுமானால் சுகத்திற்கு ஆசைப்படக் கூடாது. சுகம் வேண்டுமானால் புகழ் வராது. உழைத்தால் ஒழிய ஒரு பயனும் கிட்டாது.

தசகம் 20. முழுமையின் வடிவம்.  
ஸமாஸம் 1. முழுமையும் துகளும்.

“பரப்ரஹ்மம் எங்கும் நிறைந்தது - ஆகாயம் முதலிய பூதங்களும் எங்கும் விரவியிருக்கின்றன. ஆத்மா பூதங்களை இயங்க வைக்கிறது” இது அடிப்படை தத்துவம். ஐம்பூதங்கள் தன்மையினால் வெவ்வேறல்லவா எப்படி ? எங்கும் வியாபித்திருக்க முடியும் ? ஆத்மா குணமுடையதா ? குணம் அற்றதா ?

இவற்றைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்தால் விடை கிடைக்கும்.

6. பூமிக்கு எல்லை உண்டு. இவ்விதமே நீரும் நெருப்பும் காற்றும் எங்கும் வியாபித்திருந்தாலும் அதற்கு அசைவு உண்டே ! அசைவதற்கு இடைவெளி வேண்டுமே ! ஆகாயம் அப்படித் தான் - ஆகவே பரப்ரஹ்மம் எங்கும் நிறைந்தது

என்று சொல்வதற்கும் பூதங்கள் எங்கும் வியாபிக்கின்றன என்று சொல்வதற்கும் பேதம் உண்டு. அது போல் ஆத்மா பரமாத்மா எங்கும் நிறைந்த ஆகாயம் - குடத்தில் இருக்கிறது. அதைக் குடத்து ஆகாயம் என்கிறோம். பெட்டிக்குள் இருக்கும் ஆகாயத்தைப் பெட்டி ஆகாயம் என்கிறோம் - குடத்திற்கோ, பெட்டிக்கோ அந்த ஆகாயத்தினை உரிமை கொண்டா தகுதியில்லை. அது போல எங்கும் நிறைந்த பரமாத்மா - உடலில் இதய குகையில் உள்ளது. அது தனிப் பங்கு அல்ல - அதற்குத் தேகம் உரிமை கொண்டாட முடியாது.

१८. ब्रह्मीचा अंश आकाश। आणी आत्म्याचा अंश मानस।

दोही चा अनुभव प्रत्ययास। ये थें ध्यावा ॥ 500 ॥

பரஹ்மத்தின் அம்சம் ஆகாசம். அம்சம் என்றால் பகுதி - என்று பொருள் அல்ல. தன்மை என்று பொருள். ஸீதா தேவி மஹாலக்ஷ்மியின் அம்சம் என்று சொன்னால் - லக்ஷ்மியின் ஒரு பகுதி ஸீதையாக அவதரித்தாள் என்று பொருள் அல்ல - லக்ஷ்மியின் பூர்ணப் பெருமையும் ஸீதைக்கு உண்டு. அது போல ஆகாயம் பூரணமான வியாபகத் தன்மை உடையது - என்று பொருள். ஆகவே முழுமை என்றால் பகுதிகளின் தொகுதி - என்று பொருள் அல்ல. ஆத்மா பரமாத்மாவின் பூரணத் தன்மை உடையது. குடம் உடைந்தால் பூரணமாகிவிடுகிறது. குடமாக இருந்த போது ஆகாயத்தில் குறையுமில்லை. குடம் உடைந்த பிறகு அந்த ஆகாயம் குறை நீங்கி முழுமை பெற்றது - என்றும் சொல்வதில்லை.

தசகம் 20. ஸமாஸம் 2. படைப்பு முன்று விதம்.

பகவானின் முதல் ஸங்கல்பத்தில் பிரபஞ்சம் கட்டிடத்திற்கு நீல வரைபடம் (Blue Print) தயாரிப்பது போல வரி வடிவம் பெறுகிறது? அது பரஹ்மத்தின் சக்தியில் மூல மாயையாக - அருவமாக செயல்பட்டு முக்குணமுள்ள ஐம்பூதங்களாகின்றது. இந்த மூலப்பொருள் படைப்பு இரண்டாவது அதன் பின் பிரபஞ்ச விளைவு மூன்றாவது.

தசகம் 20. ஸமாஸம் 3.

இந்த படைப்பு வரிசையில் - ஏற்படுகின்ற ஒவ்வொரு நிலைக்கும் தனித்தனிப் பெயர் உண்டு. பிரபஞ்சவளர்ச்சியின் மூலசக்தியின் பெயர் மாயா. மூலப்பொருளின் பெயர் அவ்யக்தம் (விரிவுபடாதது என்று பொருள்). அது மாயையின் சக்தியில் முக்குணங்களை ஏற்று பிரபஞ்சமாக விரிகிறது. பிரபஞ்சத்திற்கு வேண்டிய அத்தனை பொருள்களையும் உள்ளடக்கிய ஈசுவரனுக்கு ஹிரண்யகர்பன் என்று பெயர். அப்படி ஸகலப் பொருள்களுடன் - பல உலகங்களைக் கொண்ட ப்ரபஞ்சத்தை - புருஷவடிவில் கற்பித்து அந்த வடிவத்தில் அத்தனை பொருள்களையும், லோகங்களையும் அமைத்துக் காட்டுவதற்கு விராட் என்று பெயர்.

தசகம் 20. ஸமாஸம் 4. ஆத்ம நிருபணம்.

१४. प्रगट रामाचें निशाण। आत्माराम ज्ञानघन।

विश्वंभर विद्यमान। भाग्यें कले ॥ 501 ॥

ஸ்ரீ ராமன் பிரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிறான். அவர் நம் ஆத்மாவை ரஸிக்கிறார். ராம நாம பஜனை செய்து ஸ்வாநுபூதியாக ஞானம் நிறைந்ததல்லவா நம் ஆத்மா? அப்போது உலகிலுள்ள அத்தனை ஜீவர்களுடன் தொடர்பு கொள்கிறது - பாக்யம் உள்ளவன் தான் இதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

२२. उपासना म्हणिजे ज्ञान। ज्ञानें पाविजे निरंजन।

योगियां चे समाधान। येणें रीती ॥ 502 ॥

மேலே சொன்ன விதம் பாவனையிலே ஸ்ரீ ராமனை ஸர்வ வ்யாபியாக - உபாஸிக்க வேண்டும். இப்படித் தான் யோகிகள் உபாஸிக்கிறார்கள். எது - எப்படி இருக்கிறதோ, இவ்வாறு ஞானிகள், யோகிகள், சொல்கிறார்களோ - அது நமது அநுபவத்திற்கு வரும் வரையில் அப்படியாக பாவித்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்த பாவனை இடைவிடாது தொடர்ந்தால் அந்த நிலை தானாக மலரும்.

२३. विचार नेहटनसा पाहे। तरी उपासना आपणचि आहे।  
येक जाये येक राहे। देह धरुनि ॥ 503 ॥

பெரியோர்களிடம் கேட்டும், நூல்களைக் கற்றும், ஒரே விதமான தத்துவமே மனதில் பதிவதால் அந்த பாவனை ஸத்யம் தான். ஆகவே உபாஸனை அநுபவமாக வராவிட்டாலும் ஸத்யம் தான். இதில் நம்பிக்கை தளர்ந்தால் அவனுக்கு ஸித்தி இல்லை. திடமாக இருந்தால் ஸித்தி கிடைக்கும்.

தசகம் 20. ஸமாஸம் 5.

நமது ஞானம் பரிபக்வம் அடைவதற்கு நான்கு படிகள்.

(1) நித்யமான, நிர்குணமான, பரப்ரஹ்மம். இதை கற்பனை செய்து பார்க்க முடியும். இவ்வளவு பெரிய ப்ரபஞ்சத்தை படைத்தவன் ஒருவன் இருக்கத் தான் வேண்டும். அவன் - எத்தகையவன் - என்பதை கற்பனை செய்து பார்த்தால் - நிர்குணமாகவும் உருவமற்றவனாகவும் ஞானஸ்வரூபமான ஆநந்த அநுபவமாக பரிணமிக்கும் என்பது - பல பெரியோர்களுடைய ஏகோபித்த முடிவு. ஆகவே அப்படிக்கற்பனைபண்ண வேண்டும்.

(2) அது ஹரியாக வடிவெடுக்கிறது. அவன் எல்லாம் அறிந்தவன், எங்கும் நிறைந்தவன், எல்லாம் வல்லவன்.

(3) அவனுடைய ஸங்கல்பத்தில் விளைந்தது பிரபஞ்சம்.

(4) அவரிடமே உண்டாகி, அவரிடமே வாழ்ந்து, அவரிடமே லயமடைவது ப்ரபஞ்சம்.

இந்த நான்கு நிலைகளில் மனது நிலைத்து விட்டால் ப்ரஹ்மஞானம் பிரகாசிக்கும்.

२४. मनुष्यैः सकलांस आलिले। त्या मनुष्यास देवें पाळिले।  
ऐसें हें अवघें कळलें। नरदेहयोगे ॥ 504 ॥

மனிதன் தான், இந்த நான்கு படிகளையும் ஏறி பகவானை அடைகிறான். பகவான் அவனை ஏற்றுக் கொள்கிறார். இந்த அநுபவங்கள் மனிதப் பிறவியில் தான் ஸாத்யம்.

தசகம் 20. ஸமாஸம் 6. ஜீவ வர்க்கம்.

84 லக்ஷம் வகைகளான, கணக்கற்ற கோடி ஜீவன்கள் பிறக்கிறார்கள் மறைகிறார்கள்.

மனிதன் 4 லக்ஷம், நான்கு கால் மிருகங்கள் 20 லக்ஷம், புழுக்கள் 11 லக்ஷம், பறவைகள் 10 லக்ஷம், ஜல ஜந்துக்கள் 9 லக்ஷம், தாவர வகைகள் 30 லக்ஷம், இந்த வகையில் எண்ணற்ற பிறவிகள் பூமியில் உண்டாகின்றன. இவை தவிர பூமியில் வாழாத - பல பிறவிகளும் உண்டு. தேவர்கள் முப்பத்து முக்கோடி என்ற ஸம்ப்ரதாயமான கணக்கு உண்டு. இத்தனைக்கும் தனித்தனி ஆத்மா, புத்தி, மனது. இவற்றிலே உண்டான பல்லாயிரம் கோடி எண்ணங்கள், மாறுபட்ட கருத்துகள், நினைத்துப் பார்த்தாலே தலை வெடித்து விடும்.

२२. ज्ञान अज्ञाना विपरीत ज्ञान। असद्वृत्ति सद्वृत्ति जाण।  
ज्ञसि मात्र अलिसपण। गुण आत्मयाचे ॥ 505 ॥

இத்தகைய எண்ணங்களில் அறிவு அறியாமை, விபரீத எண்ணம், பாப எண்ணம், பக்தி எண்ணம், எல்லாம் ஞான ப்ரவாஹத்தில் மூழ்கி விடுவதால் ஞானிகளைப் பாதிப்பதில்லை. என்றால் ப்ரஹ்மத்தை பாதிக்காது என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ.

தசகம் 20. ஸமாஸம் 7. ஆத்ம் தர்சனம்.

இதயத்தில் ஆத்ம் ஞானம் பரிமளித்து விட்டால் புது தம்பதிகளுக்கு (சில நாட்கள்) மற்ற உறவுகளெல்லாம் அற்றுப் போய் விடுமே அது போல அற்றுப் போய்விடும். அந்தர்யாமியான ஈசுவரனையும், ஈசுவரனை ஞானமும் தழுவி, தனிமை அகன்று ப்ரஹ்மானந்தத்தில் திளைக்கும்.

३. मुख्य काशी विश्वेश्वर। श्वेतवन्द रामेश्वर।  
मल्लिकार्जुन भीमशंकर। गुण आत्मयाचे ॥ 506 ॥

இத்தன்மையே ஆனந்த மூர்த்திகள் தாம் ஆத்ம தத்வத்தின் அடையாளமாக காசியில் விச்வேசரும், ராமஸேதுவில் ராமேசனும், மல்லிகார்ஜுநேசரும், பீமசங்கரரும் விளங்குகிறார்கள்.

6. नाना सिद्धांची सामर्थ्ये । नाना मन्त्राचीं सामर्थ्ये ।  
नाना मोहरेवह्नीत सामर्थ्ये । गुण आत्मयाचे ॥ 507 ॥

இது தான் யோக ஸித்தர்களுடையவும், மந்த்ரங்களுடையவும் ஜீவரத்னங்களுடையவும், அநுக்ரஹமாக வெளிப்படுகின்றது.

தசகம் 20. ஸமாஸம் 8. படைப்பு விசித்திரம்.

विधी प्रपञ्चतरु बाढतां । बाढतां बाढतां विस्तीर्णजाला ।  
फलं येतां विश्रांती पावला । बहुत प्राणी ॥ 508 ॥

ப்ரபஞ்சம் என்ற பிரம்ம தேவனின் குடும்பம் விரிந்து வளர்ந்து பழங்களைத் தருகிறது, எல்லா பிராணிகளும் பழங்களைத் தின்று அதன் நிழலிலே வாழ்கின்றன.

१०. विषय निर्माणे जाले वरवे । शरीरे वीण कैसे भोगावे ।  
नाना शरीरांचे गोवें । याकारणें ॥ 509 ॥

ஆடுகளுக்கு இலை, தழை, பசுக்களுக்குப் புல், புலிக்கு மாமிசம், பாம்புக்குத் தவளை, ஓட்டகத்துக்கு வேப்பிலை, இப்படி ஆகாரங்கள். மனிதனுக்கு முறுக்கு சீடை தின்னப் புல், பழங்கள் உறிஞ்சும் தன்மை, புளிப்பும், உறைப்பும், சுவைக்க நாக்கில் ஊந்தண்ணீர், ஹல்வாவை விழுங்க நெஞ்சு இவை தக்கபடி அமைந்தால் தான் சாப்பிட முடியும். இத்தனை விசித்தரத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய உடலில் கருவிகள் உள்ளனவே.

१६. सकल करणें ईश्वराला । म्हणोनी भेद निर्माण केला ।  
उर्ध्व मुख होतां भदाला । ठाव कैचा ॥ 510 ॥

இத்தனை கருவி பேதங்களையும், புழுவிருந்து மனிதன் வரை அத்தனை ஜீவராசிகளின் உடலில் அமைத்த பிரம்ம தேவனின் சிற்ப வித்யை அபாரமானது.

தசகம் 20. ஸமாஸம் 9. தெய்வ பாவனை

४. देव नाना शरीरें धारितो । धरुनी मागुती सोडितो ।  
तरी तो देव कैसा आहे तो । विवेकें बोलखावा ॥ 511 ॥

கோவில்களில் உள்ள தெய்வங்கள் - சாத்விகமானவை. முன்னேர் பூஜித்தனர், நாமும் பூஜிக்கிறோம், பின்னோர்கள் பூஜிக்கப் போகிறார்கள். அந்த மூர்த்திகள் சாச்வதமானவை என்பது பற்றி நமக்கு ஐயமில்லை. விநாயகசதுர்த்தி வருகிறது. ஈர மண்ணில் செய்யப்பட்ட விநாயக மூர்த்தியை கோலாஹலமாக மலர் மாலை அணிவித்து, சந்தனம் பூசி, கொழுக்கட்டைகள் நிவேதனம் செய்து, இரவு முழுதும் கண் விழித்து - பஜனைகள் பாடி மகிழ்ந்து - மறுநாள் காலை கோலாஹலமாக மேளதாளங்களுடன் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்கிறோம். எதற்காக ? குளத்தில் பிள்ளையாரைக் கரைப்பதற்காக, நேற்று தைவமாகப் பாவித்து - எத்தனை வரன்கள் கேட்டோம். அந்த வரன்கள் பலிக்கும் வரையிலாவது அந்த பிம்பங்களை வைத்திருக்கக் கூடாது. அது போகட்டும் - வீட்டில் பெண்ணுக்கு கல்யாணம் அந்த கல்யாண காரியம் ஆரம்பிக்கும் முன்னர், மஞ்சள் பொடியை நீர் தெளித்து, கெட்டியாகப் பிசைத்து - தாம்பாளத்தில் கோள் போல பிடித்து வைக்கிறோம். பிள்ளையாரை த்யானிக்கிறோம், 16 விதமான உபசாரங்கள் செய்து தேங்காய் உடைத்து நிவேதனம் செய்து, கற்பூர ஹாரதி எடுக்கிறோம், பிரதக்ஷிணம் பண்ணி நமஸ்காரம் செய்கிறோம், உடனே கல்யாணத்துக்கு - ஸங்கல்பம் செய்து கொள்கிறோம். அடுத்த நிமிஷம் அந்த மஞ்சள் கோனிலிருந்து பிள்ளையாரைக் கிளப்பி "நீங்கள் உங்களிடத்துக்குப் போகலாம்" என்று அனுப்பி விடுகிறோம் - வாத்யார் சொல்கிறார் இந்த மஞ்சள் பிட்யை - ஹாரத்தி கரைக்க வைத்துக் கொள்ளுங்கள் - என

சொல்லி விட்டு - அடுத்த காரியம் பார்க்கின்றார். இதென் வேடிக்கை ? - என்று கேலி பண்ணுவான் மெத்தப் படித்தவன். ஸாரம் தெரியாதவன்.

உண்மையில் அதன் கருத்த என்ன ? உள்ளத்தில் குடி கொண்டிருக்கும் விநாயகரை பாடல்கள் பாடி ஸ்தோத்ரங்கள் படித்து நெஞ்சத்தில் உறைய வைத்திருக்கிறோம். அவரை விசேஷ காலங்களில் பாவனையில் மண் பொம்மையிலும், மஞ்சள் கோனிலும் ஆவாஹனம் செய்கிறோம். ஆவாஹனம் என்றால் அந்த மண் பிம்பத்திலும், மஞ்சள் கோனிலும் உள்ளத்திலிருந்து வெளியே வந்து உட்காருங்கள் - என்று அழைக்கிறோம். பூஜை செய்கிறோம் கடைசியில் உள்ளத்திலேயே ஏற்றிக் கொண்டு விடுகிறோம். அதன் வாசகம் தான் (யதா ஸ்தானம் பிரதிஷ்டாபயாமி) உங்களுக்கு உரிய ஸ்தானத்தில் (உள்ளத்தில்) நிறுவி வைக்கிறேன் - என்று சொல்கிறோம். சில பெரியோர்கள் “ஆத்மநி ஸம்யோஜயாமி” ஆத்மாவில் இணைத்துக் கொள்கிறேன் என்று சொல்வார்கள். எவ்வளவு உயரிய கருத்து. இந்த விவேகம் வரவேண்டுமென இந்தப் பாடல் கூறுகிறது.

१२. अज्ञानासी ज्ञान न माने । ज्ञात्यास अनुमान न माने ।  
महणोनि सिद्धांचीये खुणें । पावलें पाहिजे ॥ 512 ॥

அறியாமையை வைத்துக் கொண்டு ஞானத்தை எடை போடக் கூடாது. ஒரு பொருளின் தன்மையறியாமையே “அது கிடக்கு - சும்மா வேஷம்” என்று அலட்சியம் செய்யக் கூடாது. எவனோ வாங்கி விட்டான் என்பதற்காகவே அது அரிய பொருள் என்று நினைத்துக் கொண்டு அதை வாங்கி உபயோகிக்கத் தெரியாமல் வைத்துக் கொள்பவன் முட்டாள்தான். அறிவாளி ஒரு பொருளின் தன்மையைப் புரிந்து கொள்வானே, தவறாகக் கற்பனை செய்து கொண்டு இது தான் என்று சொல்லமாட்டான். அதனால் தான் விஞ்ஞானத்தின் மூலம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட உண்மைகளைக் கூட உருவங்களாக ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

தசகம் 20. ஸமாஸம் 10.

१. धरू जातां धारितां न ये । टाकू जातां टाकितां न ये ।  
जेथेंतेथें आहेच आहे । परब्रह्म तें ॥ 513 ॥

எல்லாவற்றையும் அறிந்து விடலாம் - என்று அஹங்காரப்பட்டால் அறிய முடியாது. வேண்டாமென்று உதரித்தள்ளினாலும். அது உன்னை விடாது எங்கும் ஸத்யமாக பரப்ரஹ்மம் நிறைந்துள்ளது.

(தாஸபோதத்தைப் பற்றி எழுதினால் தானே ஸமர்த்தரின் சரிதம் பூர்த்தியாகும். என் செய்வோம் ? முதலில் மராட்டி மொழி தெரியாது. W.G. தம்பவேகரின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு கிடைத்தது. பெரிய வரபிரஸாதமாக ஆனாலும் கருத்து தெளிவாகப் புரியவில்லை. மூலத்தை ஸ்ரீ போதேந்த்ர குருநாதர் ஸந்நிதியில் ஏகாந்தமாக அமர்ந்து பாராயணம் செய்த பிறகு ஸ்ரீ ஸமர்த்தா இந்த நூலை எழுத ஏற்பட்ட உந்துதல் தெரிந்தது. - மூலத்தை மூன்று தடவை படித்து விட்டு - பாடலுக்கு உரை எழுத ஆரம்பித்தால் பேனா எழுதி விடுகிறது. படித்துப் பார்த்தால் தம்பவேகரின் மொழி பெயர்ப்போடு ஒத்துப் பார்த்தால் கருத்து சரியாக வந்திருப்பதாக திருப்தி ஏற்படுகிறது. வாழ்வில் நம்பிக்கை இழந்து தூக்கு மாட்டிக் கொண்டு உடலை தியாகம் செய்து ஆவியாக பர்த்தாவுடன் சேர்ந்து விடலாம் - என்று துணிந்த - ஸீதாதேவிக்கு - வாழ்வில் நம்பிக்கை ஊட்டியவர் ஹநுமான் - நீ விக்ரான்தன் ஸமர்த்தன் பேரறிவாளன் - என்றெல்லாம் ஸீதாதேவியின் வாக்கில் மங்களாசாஸனம் பெற்றவர் ஹநுமான். அவருடைய அவதாரமான ராமதாஸர் இந்தப் பாடலில் இப்படி அவையடக்கம் கூறுகிறார்.

விடவும் முடியாமல் பிடித்துக் கொள்ளவும் சக்தியற்ற இவனுடைய எழுத்துகளில் கோவிந்தபுரம் மடத்தில் தர்சனம் தருகின்ற ஹநுமான் புகுந்து ராமதாஸரின் கருத்துகளில் தவறில்லாமல் வந்திருக்குமானால். அது போதேந்திர

ரகுநாதருடையவும், ஸமர்த்தருடையவும், பரமக்ருபையிட  
பிரஸாதம் ஆகும். எளியேனின் திறன் சரியாக அமைய  
வேண்டுமே என்ற கவலையோடு நின்று விட்டது.)

९. पक्षी अंतराली गेला । भोवतें आकाशचि तयाला ।  
तैसे परब्रह्म प्राणियाला । व्यापून आहे ॥ 515 ॥

பறவை ஆகாயத்தில் பறக்கிறது - ஆகாயம் தான் அதைச்  
சூழ்ந்துள்ளது. அது போல பரப்ரஹ்மம், ஜீவனைச்  
சூழ்ந்துள்ளது (எப்படி பறவைக்கு ஆகாயத்தில் வேறு பிடிப்பு  
என்றும் கிடையாதோ அது போல ஆத்மாவுக்கு  
பரம்பொருளைத் தவிர வேறு பிடிப்பு கிடையாது. இது தான்  
தாஸ போதத்தின் ஸாரம்.)

३१. वीस दशक दासबोध । श्रवणद्वारें घेतां शोध ।  
मनन कर्त्याय विशद । परमार्थ होतो ॥ 516 ॥

இருபது தசகங்கள் உடைய இந்த தாஸபோதம் குருவின்  
போதனையினால் - காதுகள் வழியாக உள்ளத்திலே புகுந்து  
இடைவிடாத மனத்திற்கும் உட்படுமானால் பரமார்த்தம்  
அதன் ஆழ்பொருள், அதுமட்டுமல்ல வாழ்வின் பரம  
ப்ரயோஜனமான மோக்ஷமும் ஸித்திக்கும்.

३७. ऐसीं हैं विचारांची कामें । उगेंच भ्रमों नये भ्रमैं ।  
जगदेवरे अनुक्रमें । सकल केलें ॥ 517 ॥

நமது கற்பனைகளால் தவறான கருத்துகளுக்கு இடம்  
கொடாமல் நேர்மையான முறையில் ஒரு நாதர் - குரு வம்ச  
ஸம்பிரதாயத்தில் வந்த உண்மைகளை வரிசைப்படுத்தி  
தருகிறார்.

श्रीरामजयरामजयजयराम  
जय जय रकुवीर लमर்த்த  
तासु पोत नुदपत्तु तोकुपु मुहृरिनु.

शका सारिखे पूर्ण वैराग्य ज्याचे ।  
वसिष्ठा परी नान योगेश्वराचे ॥  
काव वाल्मीका सायिवा मान्य ऐसा ।  
नमस्था माशा सतुरु रामदास ॥

ஸத் குரு ராமதாஸரின் இந்த தாஸ போதத்தில்  
சொல்லிய சாஸ்த்ர தத்வங்கள் - ஞான தத்வங்கள் சராசரி  
மனிதன் முதல் மஹா ஞானிகள் வரை கடைப்பிடிக்க  
வேண்டிய மனப் பண்புகள். அரசியல் நுட்பங்கள் இல்லை,  
எல்லாமே ஆங்காங்கே பாமரர்களுடைய கூட்டங்களிலும்,  
ஸாதுக்களுடைய ஸங்கங்களுடைய, மஹான்களுடைய  
ஸந்நிதிதானங்களிலும், இடத்திற்குத் தக்கவாறு கூறப்பட்ட  
கருத்துகளைத் தொகுத்துள்ள பாடல்கள்தாம் - ஒரே விதமான  
கருத்துகள் பல இடங்களில் பல கோணங்களில் எடுத்து  
விவரிக்கப்பட்டவை - பாடல்களாக வந்துள்ளன. படைப்பு  
பற்றியும், துஷ்டர்களின் அடாவடித்தனம் பற்றியும், பல  
ஸந்தர்ப்பங்களில் பலவாறு பேசப்பட்டவை பாடல்களாகத்  
தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. கருத்து ஒன்றானாலும் அவற்றை  
விவரிக்கும் முறை மாறுபட்டு புதிய பார்வையை ரஸத்தை  
ஊட்டுகின்றன. ஸமர்த்தரின் சரிதம் எழுதும் நோக்கத்துடன்  
ஆரம்பித்த இந்த நூலை சிறிதாவது ஸமர்த்தரின்  
போதனைகளை எடுத்துக்காட்டிட வேண்டிய அவசியத்தை  
முன்னிட்டு தாஸ போத காண்டம் இதில் இடம் பெறுகிறது.  
ஆகவே 13வது தசகத்திற்கு பிறகு பகுதிகள் சுருக்கமானதற்குக்  
காரணம். முன் கருத்துக்களே வேறு வடிவத்தில் வருகின்றன.  
அவற்றைத் தவிர்த்து - புதிய கருத்துக்களை மட்டும் அமைய  
வேண்டும் என்பது தான்.

ஸ்ரீ ராம ஜய ராம ஜய ஜய ராம  
ஜய ஜய ரகுவீர ஸமர்த்த.



## 7. மநாசேச்லோக காண்டம்

ஸ்ரீராம்

श्रीराम जयराम जय जय राम

जय जय रघुवीर समर्थ

श्री समर्थ रामदासकृत

॥ मनाचे श्लोक ॥

गणाधीश जो ईश सर्वा गुणांचा ।

मुळारंभ आरंभ तो निर्गुणाचा ॥

नमूं शारदा मूळ चत्वार वाचा ।

गमूं पंथ आनंत या राघवाचा ॥ १ ॥

குணாதீ<sub>4</sub> ஸ ஜோஈ-ஸ ஸர்வாம் குணாஞ்சா ।முளாரம்ப<sub>2</sub> ஆரம்ப<sub>2</sub> தோ நிர்கு<sub>3</sub>ணா சா ॥நமும் ஸாரத<sub>3</sub>ா மூள ச<sub>1</sub>த்வார வாசா<sub>1</sub> ।கமும் பந்த<sub>2</sub> ஆனந்த<sub>3</sub> யாராக<sub>4</sub>வாசா<sub>1</sub> ॥ 1 ॥

எங்கும் நிறை பரம்பொருளான மஹாகணபதி ஐந்து ஞானேந்தரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்தரியங்கள், காட்சி, நறுமணம், முதலான ஐந்து நுண்ணறிவுக்குரிய பொருள்கள் - மண், நீர் முதலான ஐம்பெரும் பூதங்கள், அஹங்காரம், புத்தி, சித்தம், மனது இவ்வாறு இருபத்து நான்கு தத்துவ கணங்களை ஆட்சி புரிபவர் மஹாகணபதி. அவரிடம் ஐச்வர்யம், தர்மம், புகழ், செல்வம், ஞானம், வைராக்யம் முதலிய பகவத் குணங்கள் பூரணமாக உள்ளன. எவ்வித அடைமொழியினாலும் அடையாளம் காட்ட முடியாதவன். ஆகவே நிர்குண ஸ்வரூபமான பரம்பொருள் முதன் முதல் எடுத்துக் கொண்ட ஸகுண வடிவம். பரா பச்யந்தீ, மத்யமா, வைகரீ என்ற வாக்குப் படிகளில் இறங்கி வந்த தேவி ஸரஸ்வதீ. இருவரையும் வணங்கி, ஸ்ரீ ராமனை வழிபட வேண்டிய மார்க்கத்தில் செல்வோம்.

मना सज्जना भक्तिपथेचि जावें ।

तरी श्रीहरी पाविजेतो स्वभावे ॥

जनीं निद्य तें सर्व सोडूनि द्यावें ।

जनीं बंध तें सर्व भावें करावें ॥ २ ॥

மனா ஸஜ்ஜனா ப<sub>4</sub>க்தி பந்தே<sub>2</sub>ஞ்சி ஜாவோம் ।

தரீ ஸ்ரீஹரீ பாவிஜேதோ ஸ்வபா வே(ம்) ॥

ஜனீம் நிந்த்ய தேம் ஸர்வ ஸோடுனி த்யாவேம் ।

ஜனீம் வந்த்ய தேம் ஸர்வ பாவேம் கராவேம் ॥ 2 ॥

நல்ல பண்புள்ள மனமே! என்றழைக்கிறார்குருதேவர். மனது தான் நமது வாழ்க்கைக்கும் செயலுக்கும் பொறுப்புள்ளது. அது தான் நம்மை (அதைச் செய், இதை செய்யாதே) என்று பணிக்கிறது. அது நல்லபடியாக இருந்தல் விட்டால் நமது வாழ்க்கை பயனுள்ளதாகும். ஸாதுக்கள். இவை வேண்டாதன; அவற்றில் மனமே ஈடுபடாதே; இவை நல்ல காரியங்கள்; இவற்றைச் செய்து மேன்மை அடையவாயாக; என்று முடிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். மனமே! அவற்றையே நீயும் ஏற்க வேண்டும். அதனால் என்ன பயன்? தெரியுமா? நம்முடைய ஆத்மாவோடு ஒட்டி - மறைந்திருக்கிற அந்தர்யாமியான ஸ்ரீ ராமன் தானாகவே ப்ரஸந்நம் ஆவார்.

प्रभाते मनीं राम चिंतीत जावा ।

पुढे वैखरीं राम आधीं बदावा ॥

सदाचार हा थोर सांडूं नये तो ।

जनीं तोचि तो मानवी धन्य होतो ॥ ३ ॥

ப்ரபாதே மனீம் ராம சிந்தீத ஜாவா ।

புடேம் வைகரீம் ராம ஆதீம் வதா வா ॥

ஸதாசார ஹா தோர ஸாம்ரீம் நயே தோ ।

ஜனீம் தோசி தோ மானவீ தன்ய ஹோதோ ॥ 3 ॥

மனமே காலையில் எழுந்தவுடன் படுக்கையில்  
உட்கார்ந்தபடியே ஸ்ரீ ராமனை நினை

ப்ரத: ஸ்மராமி ரகு<sub>4</sub>நாத முகா<sub>2</sub>ரவிந்தம்  
மந்த<sub>3</sub>ஸ்மிதம் மது<sub>4</sub>ரபா<sub>4</sub>ஷி விசால பா<sub>4</sub>லம்।  
கர்ணாவலம்பி<sub>3</sub> ச<sub>1</sub>ல குண்ட<sub>3</sub>ல க<sub>3</sub>ண்டபா<sub>4</sub>கம்  
கர்ணாந்த<sub>3</sub>தீர்க்க<sub>4</sub> நயநம் நயநாபி<sub>4</sub>ராமம் ॥

ஸ்ரீ ராமனுடைய திருமுகம் மலர்ந்த தாமரை போல  
அழகாகப் புன்னகை புரியும் "எழுந்தவுடன் இவன் நம்மை  
நினைத்து விட்டானே ! என்று புன்னகை புரிந்து பேசுவார்.  
அவருடைய விசாலமான நெற்றியிலே கஸ்தூரி திலகம்  
கமகமக்கும். காதுகளில் தொங்குன்ற நவரத்ன குண்டலங்கள்  
அவர் திரும்பும் போது ஆடி ஒளிவீசும், கன்னங்களைத்  
தொடும், அவருடைய கண்கள் காது வரை நீண்டிருக்கும்.  
பார்க்கப் பார்க்கத் திகட்டாத அந்த முகமண்டலத்தை நினை.

प्रातर्नमामि रघुनाथ पदारविन्दं  
पद्मां कुशादि शुभरेख शुभावहं मे ।  
योगीन्द्र मानस मधुव्रत सेव्यमानं  
शापापहं स पदि गौतमधर्मपत्न्याः ॥

உடனே மனமே ! அவருடைய திருவடிகளைப் பார்,  
வணங்கு. அந்தப் பாதங்களை நீட்டி உனக்கு அடிப்பாதத்தைக்  
காண்பிப்பார். அந்த அடிப்பாதங்களில் - தாமரை, யானைத்  
துரட்டி இவற்றின் மங்களமான ரேகைகள் தெரியும். மனமே !  
அவை உனக்கும் மங்களத்தைக் கொடுக்கும். அதனால் தான்  
பெரிய பெரிய யோகிகளின் உள்ளங்கள் கூட தாமரையில்  
வண்டுகள் போல மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும். மனமே  
நினைத்துக் கொள் அந்தச் சரணங்கள் தானே தன்  
மீதுபட்டவுடனே அகலிகை சாபம் நீங்கி திவ்ய  
ஸுமங்கலியானாள். அந்தத் திருவடிகளை வணங்கு

प्रातर्भजामि रघुनाथ करारविन्दं  
रक्षो गणाय भयदं वरदं निजेभ्यः ।  
यद् राज संसादि विभिद्य महेशचापं  
सीताकरग्रहण मंगल माप सद्यः ॥

மனமே ! எழுந்திரு ! ரகுநாதன் உன்பால் கைகளை  
நீட்டுவான். அதை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள் போதும்  
அரக்கர்கள் பயந்து ஓடுவார்கள். ஆனால் உன்னைப்  
போன்றோருக்கு அவை அபயம் அளிக்கும். வரம்  
கொடுக்கும். ஏன் தெரியுமா ? சின்ன வயதிலேயே அந்தப்  
பிஞ்சுக் கரங்கள் சிவபெருமானுடைய மிகப் பெரிய  
வில்லைத் தூக்கி நானேற்றின. அந்த வில் "பட்" என்று  
ஒடிந்து விட்டது. அட்டே ! என்று நினைத்தார் ராமன். உடனே  
ஸீதா தேவி கைகள் நிறைய நவரத்ன வளைகள் அணிந்து -  
தமது வலது கரத்தை நீட்டினார். விரிந்த தாமரை போன்ற  
கையை ராமன் பற்றினாரே ! அதை நீ பற்றிக் கொள். உனக்கு  
உற்சாகமாக இருக்கும் (ஸுஜநஜீவந ! ராம ! ஸுகுண  
பூஷணா) என்று பாடுவாயே ! இது தான் நல்ல பழக்கம்.  
இதைக் கைவிடாதே. மனமே இப்படி நீ பழகிவிட்டால்  
உன்னைக் காட்டிலும் பாக்க்யசாலி எவருமில்லை.

मना वासना दुष्ट कामा नये रे ।  
मना सर्वथा पापबुद्धि नको रे ॥  
मना धर्मता नीति सोडू नको हो ।  
मना अंतरीं सार वीचार राहो ॥ ४ ॥

மனா வாஸனா துஷ்ட காமாநயே ரே ।  
மனா ஸர்வதா பாப புத்தி நகோ ரே ॥  
மனா தர்மதா நீதி ஸோடும் நகோ ஹோ ।  
மனா அந்தரீம் ஸார வீசார ராஹோ ॥ 4 ॥

இப்படி மனமே ! நல்ல எண்ணங்களையே  
உன்னிடத்தில் நிரப்பிக் கொண்டுவிடு. கெட்ட எண்ணங்கள்

உன்னை அணுகா. அவை தொலைந்தால் உனக்குத் துயரமே வராது. கெட்ட எண்ணங்கள் வந்தால் - தொடர்ந்து கெட்ட ஆசைகள் வரும். அவற்றைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக உனக்கு அடிமைகளான புலன்களை ஏவி விடுவாய். அவற்றோடு பாபங்கள் உன்னிடத்தில் குடிபுகுந்து விடும். அவை மேலும் பாபம் செய்ய உன்னைத் தூண்டும். மனமே ! பாப எண்ணங்களை அண்ட விடாதே. உன்புலன்கள் எல்லா மதுரு துருவென்று என்ன செய்யலாம் ? என்று துடித்துக் கொண்டிருக்கும் அவற்றை ஓயவிடாமல் - நல்ல காரியங்களையே செய்யத் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அப்படிப் புலன்கள் நல்லகாரியங்களில் ஆழ்ந்து விட்டால் ஸத்யமான நல்ல பக்தி நூல்களைப் படிக்கத் தோன்றும். அதனால் நல்ல எண்ணங்களை வளர்த்துக் கொள்ளலாம்.

मना पापसंकल्प सोडूनि द्यावा ।

मना सत्यसंकल्प जीवीं धरावा ॥

मना कल्पना ते नको वीषयांची ।

विकारें घडे हो जनीं सर्व ची ची ॥ ५ ॥

மனா பாபஸங்கல்ப ஸோடூனி த்யாவா ।

மனா ஸத்ய ஸங்கல்ப ஜீவிம் தராவா ॥

மனா கல்பனா தே நகோ வீஷயாஞ்சீ ।

விகாரேம் கடே ஹோ ஜனீம் ஸர்வ சீ சீ ॥ 5 ॥

மனமே நினைத்துப் பார். என்னோடு எத்தனை பிறவிகளில் கூட இருந்ததால் தானே - உன்னிடம் என்னுடைய நல்ல - கெட்ட எண்ணங்கள் - எல்லாம் பதிவாகி இருக்கின்றன ! இவற்றில் ஏதோ ஒரு புண்ணியத்தினால் மனிதப் பிறவி எடுத்து உன்னோடு உழலுகிறேன். அத்தனை பாபங்களையும் மூட்டைகளாக உன்னுள் சுமந்து கொண்டிருக்கிறாயே ! அவை இப்போது தலை நீட்டும். அவற்றின் சேஷ்டைக்கு நீ இடம் கொடுக்கக் கூடாது. ராம நாமம் ஜபம் பண்ணிக் கொண்டே இருந்து அவை தலை தூக்காமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ராம நாமமும், நல்ல கார்யங்களும் தொடர்ந்து செய்யுமாறு புலன்களை நீ ஏவினாயானால் அந்தப் பாப மூட்டைகள் கலகலத்து உன் நினைவிலிருந்து அகன்று விடும். ஆகவே அந்தப் பாப எண்ணங்கள் தலை தூக்காது செய்வதற்கு ஒரே வழி ராம நாமமும் நல்ல காரியங்களும் தான். உண்மையே பேசுவது - என்று உறுதி கொண்டு விட்டாயானால் பாப எண்ணங்களில் நீ சிக்கமாட்டாய். கண்கள் எதையாவது பார்க்கும், காதுகள் எதையாவது கேட்கும், நீ அவற்றைத் தொடர்ந்து விட்டாயானால் தொலைந்தாய். ஜாக்கிரதை. பார்த்துக் கேட்டதற்கெல்லாம் மறுபடியும் ஆசைபடாதே. உன்னைச் சஞ்சலத்தில் கொண்டுவிடும். ஜாக்ரதை.

नको रे मना क्रोध हा खेदकारी ।

नको रे मना काम नाना विकारी ॥

नको रे मदा सर्वदा अंगिकारू ।

नको रे मना मछरू दंभ भारू ॥ ६ ॥

நகோ ரே மனா க்ரோத ஹா கேதகாரீ ।

நகோ ரே மனா காம நானா விகாரீ ॥

நகோ ரே மதா ஸர்வதா அங்கீகாரூ ।

நகோ ரே மனா மசரூம் தம்ப பாரூ ॥ 6 ॥

மனமே ! அடிக்கடி உனக்குக் கோபம் வருகிறது. ஏன் ? உன் விருப்பத்துக்கு மாறாக ஏதாவது நடந்து விடுகிறது. நான் நடந்து கொண்டே போய்க் கொண்டிருந்த போது யாரோ ஒருவன் வந்து என்னை இடித்துத் தள்ளி விடுகிறான். உடனே உனக்குக் கோபம் வருகிறது. நீ அவனைத் திட்டிகிறாய். நீ திட்டிகிறதாலே உனக்கு வலி தீர்ந்து விடுகிறதா ? அவன் என்னைத் தாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு என் மீது விழவில்லையே ! நீ என்ன நினைக்க வேண்டும் தெரியுமா ? அவசரப்பட்டு அவனைத் திட்டி விட்டோமே ? “பரவா இல்லை. நீங்கள் போங்கள் ஐயா” என்று சொன்னால் அவன் என் மீது பெரிய மதிப்பு வைப்பான். தன் தவறை உணர்வான். இதற்கு மாறாக நீ திட்டிவிட்டால் “நான் வேண்டுமென்றா

விழுந்தேன். அவசியமில்லாமல் கோபிக்கிறார். அவரே நகர்ந்திருந்தால் அவர்மீது மொதுவேனா ? தன் தவறை உணராமல் என் மீது பாய்கிறார்'' என்று துவேஷம் வளரும்.

மற்றொன்று ஒருவர் சதாரணமாக என் மீது கோபம் கொண்டு என்னைத் திட்டுகிறான், அடிக்கிறான், அவன் மீது கோபம் கொள்ளாமல் எப்படி இருக்க முடியும் ? என்று கேட்கலாம். அவனுடைய கோபத்திற்கு காரணமாக நாம் ஒன்றும் தவறு செய்யவில்லை - என்ற நம்பிக்கை இருந்தால் நாம் இப்படி சாதாரணமாக திட்டுவாங்கியதின் மூலம் அடிப்பட்டதின் மூலம் பகவான் நாம் முன் செய்த பாபத்தை எளிதாகத் தீர்த்து விட்டான். ராம ராம ராம என்ற விவேகத்தோடு நடந்து கொண்டால் மனமே ! எது நடந்தாலும் நீ கோபம் கொள்ளாமல் இருந்தால், ஸ்ரீ ராமனுக்கு உன் மீது அதிக க்ருபை உண்டாகும். அந்த க்ருபையினால் உனக்கு அமைதியும் ஆனந்தமும் உண்டாகும்.

மனமே ! இந்தக் கோபமாவது - நீ நினைக்காமலேயே அந்தக் கணத்தில் தானே வந்து விடுகிறது. அதைக் கடக்க வேண்டுமென்று சொன்னேன்.

மற்றொன்று சொல்கிறேன். ஏதோ ஸ்ரீ ராமனுடைய க்ருபையாலே உனது வாழ்க்கை சீராகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அதற்காக நீ உழைத்து சம்பாதித்து - உன்னுடைய சாதாரண அவசியத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு வந்தால் - உனக்கு நிறைய நேரம் கிடைக்கும். ராம நாம ஜபம் செய்யலாம். கோயிலுக்குப் போகலாம். ஸத்ஸங்கங்களில் சேர்ந்து நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்யலாம். நீ நிம்மதியாக இருப்பாய்.

அதை விட்டு விட்டு - விளம்பரங்களைப் படித்து விட்டு. அதை வாங்குவோமா ? கையில் பணமில்லையே ? கடன் தருவதாகச் சொல்கிறானே ! என்று அவசியத் தேவை இல்லாத கவர்ச்சிப் பொருள்மீது ஆசைவைக்காதே. அதற்காக கடன் தீர்ப்பதற்காக அதிகமாக உழைக்க வேண்டியிருக்கும். ராம நாம ஜபம், நாம கீர்த்தனங்கள் நின்று விடும். வஞ்சனை

செய்து கபடமாகப் பொய் சொல்லி சம்பாதிக்க முனைந்துப் படுகுழியில் இறங்கி விடுவாய்.

உலகிலே பலவித வசதிகள் புதிதுபுதிதாகக் கிளப்புகின்றான். அவை இல்லாமல் இதுகாறும் செளக்யமாகத்தானே வாழ்ந்தோம் - என்பது மறந்து விடுகிறது. மனமே ! இப்படி நீ ஆசைகளை வளர்த்துக் கொண்டுவிட்டால் உன்னிடத்தில் பாப எண்ணங்கள் புற்றீசல் மாதிரிக் கிளம்பிவிடும். காமமும் க்ரோதமும் மிகக் கொடியவை. ஜாக்கிரதை.

ராமன் க்ருபையால் உன் தேவைக்கு அதிகமாகவே செல்வம் சேரலாம். அநுபவிப்போமே என்று சொருசுப் பொருள்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு "நான் பெரியவன்" என்ற அஹங்காரம் வளர்ந்து விடும். உன்னுடைய உல்லாஸ வாழ்க்கை ஏழைகளின் கண்களைக் குத்தும். எளியவன் அசூயைப்படுவான். அவன் அசூயைப்படுவது அவன் தவறு தான். ஆனால் நீ அடக்கமாக வாழ்ந்து, அதிகச் செல்வத்தைப் பரோபகாரமாக நீ செலவழித்தால் - இந்த அஸூயை வராது. அது உனக்கு அமைதியையும் பெருமையையும் கொடுக்கும். ஸ்ரீராமன் நம்மைக் குறையில்லாமல் வைத்திருக்கிறான் என்று சமூகநீதியை அடக்கத்தோடு பரிபாலிப்பது தான் மனிதப் பண்பு.

मना श्रेष्ठ धारिष्ठ जीवीं धरावें ।

मना बोलणें नीच सोशीत जावें ॥

स्वयें सर्वदा नम्र वाचे वदावें ।

मना सर्व लोकांसि रे नीववावें ॥ ७ ॥

மனா ஸ்ரேஷ்ட தாரிஷ்ட ஜீவீம் தராவேம் ।  
மனா போலணேம் நீச ஸோஸீத ஜாவேம் ॥  
ஸ்வயேம் ஸர்வதா நம்ர வாசே வதாவேம் ।  
மனா ஸர்வ லோகாம்ஸி ரே நீவவாவேம் ॥ 7 ॥

மனமே இப்பொழுது உனக்குப் புரிகிறது. கோபம், காமம், பொறாமை தற்பெருமை இவற்றிற்கெல்லாம் இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்று. பெரியோர்கள் வீணாக அலட்டிக் கொள்ளாமல், ராமநாமசிந்தனையோடு, மலர்ந்த முகத்தோடு இருப்பார்களே, அவர்களை நாடு. அவர்கள் என்னென்ன நல்வழிகளில் செல்கிறார்களோ அந்தந்த வழிகளில் நீபோ மனமே ! அவர்கள் மகிழ்ந்து ஊக்கம் மேலும் உனக்கு ஊட்டுவார்கள்.

தெருவில் போகிறவன் காரணமில்லாமல் என்னை இழிவாகத் திட்டி விட்டுப்போவான். காரணம் என்ன தெரியுமா ? அவனுக்கு எத்தனையோ தொல்லைகள். அவையெல்லாம் தனது கெட்ட பழக்கத்தினால் நேர்ந்தது என்பதை உணரமாட்டான். நாம் அவனுடைய மேம்பாட்டுக்குக் குறுக்கே நிற்பதாக நினைக்கிறான். அவனை நாம் திருத்த முடியாது. அவனை லட்சியம் செய்யாமல் போனால் அவனுக்கு மேலும் ஆத்திரம் வரும். அவனை அணுகி “ஐயா உமக்கு ஏதாவது உதவி செய்யலாம் என்று தோன்றுகிறது. என்னால் முடிந்ததைச் செய்கிறேன். சொல்வீரா ?” என்று கேட்கலாம். அதை அவன் லட்சியம் செய்யாமல் மேலும் திட்டலாம். பேசாமல் நகர்ந்து விடு. என்ன லாபம்? அவனிடம் நமக்குக் கசப்பு உணர்ச்சியில்லை என்பதைக் காட்டிவிட்டோம் ! நம்மால் முடிந்த வரை பிறருக்கு சின்னச் சின்ன உபகாரங்கள் செய்யலாம் என்று நினைத்துப்பார்.

देहे त्यागितां कीर्तिं मार्गे उरावी ।

मना सज्जना हेचि क्रीया धरावी ॥

मना चन्दनाचे परी त्वां शिजावें ।

परी अंतरीं सज्जना नीववावें ॥ ८

தேஹே த்யாகிதாம் கீர்த்தி மாகேம் உராவீ ।

மனா ஸஜ்ஜனா ஹேசி க்ரீயா தராவீ ॥

மனா சந்தனா சே பரீ த்வாம் ஜிஜாவேம் ।

பரீ அந்தரீம் ஸஜ்ஜனா நீவவாவேம் ॥ 8

மனமே ! நாம் இந்த உலகில் பிறந்து விட்டோம். நம்முடைய ஆயுள் முன்னமே தீர்மானமாகிவிட்டது. அது முடிந்தால் மறைவோம். நாம் மறைந்தாலும் நம்முடைய நினைவு - நமது வீட்டில் - நம் ஊரில் - நமது நாட்டில் - நீண்ட நாட்கள் நீடிக்கும்படியாக லோக உபகாரமாக ஏதாவது நீ செய்யத்தான் வேண்டும். நாம் இறந்தாலும் நமது கீர்த்தி வாழுமே !

அதனால் என்ன பயன் என்று கேட்காதே. உன்னுடைய கீர்த்தியின் மூலம் உன் நற் செயல்களைத் தெரிந்து கொண்டு, இவன்னொருவன் நற்செயல் செய்ய நினைப்பான். அதனால் உலகுக்கு நலம் பெருகுமே. அதுவும் உன் செயலால் முடியுமே ! தான் தேய்பட்டுச் சந்தனக் கட்டை உலகில் நறுமணத்தைப் பரப்புகிறது. அதுபோல உலகுக்கு நாம் ஏதாவது செய்து வைப்போம். மனமே ! நாம் தேய்ந்து போகாமல் நிலையாக நிற்கபோவதில்லை. அதற்குள் நறுமணம் பரப்பி நல்லோர்களின் ஆசியைப் பெறலாமே !

नको रे मना द्रव्य तें पूढिलांचे ।

अती स्वार्थबुधी न रे पाप सांचे ॥

घडे भोगणें पाप तें कर्म खोटें ।

न होतां मनसारिखें दुख मोठें ॥ ९

நகோ ரே மனா த்ரவ்ய தேம் பூடி லாஞ்சே ।

அதீஸ்வார்த்த புதீ ந ரே பாப ஸாஞ்சே ॥

கடே போகணேம் பாபா தேம் கர்ம கோடேம்

ந ஹோதாம் மனஸாரிகேம் துக மோடேம் ॥ 9 ॥

மனமே ! நீ பிறர் பொருளுக்கும் ஆசைப்படாதே அவனை ஏமாற்றி அதைப் பரித்துவிடலாம், என நினைக்காதே. உன் திருட்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் எவ்வளவு கஷ்டம்?

நல்லகாரியம் என்று சொன்னால் அதற்கு என்ன அடையாளம்? அதற்கு என்ன புஸ்தகம் படிக்க வேண்டும் ? என்று கவலைப்படாதே. மனமே ! நல்ல காரியம் என்பது

பெரிய விஷயமில்லை. நீ புலன்களை ஈடுபடுத்துகின்ற ஒவ்வொரு செயலிலும் பிறருக்குக் கடுகளவாவது உபகாரம் இருந்தால் - அது நல்ல காரியம். அந்த எண்ணத்தை வளர்த்துக் கொள் சின்னக் காரியத்தில் ஆரம்பித்து பெரிய பெரிய ஸாதனைகளை உருவாக்கி விடுவாய். உலகிலே மிகப் பெரிய நல்ல காரியங்கள் சில சாதாரண மனிதர்களால் சாதிக்கப்பட்டவைதான்.

பச்சையப்ப முதலியார் சென்னை கவர்னருக்கு துவிபாஷியாக - அவர் சொல்வதை பிறருக்கு எடுத்துக் கூறுவதும், பிறர் சொல்வதை கவர்னருக்கு எடுத்துச் சொல்வதுமான பணி. அதனால் பல நண்பர்களைப் பெற்ற அவர் - தமிழ் நாடு எங்கிலும் பல பள்ளிக் கூடங்களையும், கல்லூரிகளையும், அன்ன சத்திரங்களையும் கட்டி விட்டார். அவை இன்றும் விளங்குகின்றன. சில ஏழை ஆசிரியர்கள் சேர்ந்து தன் ஊதியத்தை விட்டுக் கொடுத்து நிறுவிய பள்ளிக் கூடங்கள் இன்றும் தழைத்து விளங்குகின்றன). நான் செளகர்யமாக வாழ்ந்தால் போதும். நம் குழந்தைகள் முன்னுக்க வந்தால் போதும் என்று சுயநலத்திற்காக மட்டும் உழைத்து சொத்து சேர்த்து வைத்திருக்கலாம். உன் சந்ததிகள் அதே. சுயநலத்தையும் சுகபோகத்தையும் அநுபவிப்பார்களே தவிர - உன்னை நினைக்கக் கூடமாட்டார்கள். தன் வயிற்றுக்காக மட்டும் உணவு சமைப்பவன் மஹாபாபீ - என்கிறது பகவத்கீதை. எப்படியாவது நாம் சுகமாக இருந்தால் போதும் - என்று நினைப்பவன் அதற்காகப் பாபம் செய்யத் துணிந்து விட்டுவான். அது சுயநலமே அல்ல. ஏனெனில் சுயநலம் பெறுகிறானோ அல்லவோ மனமே உன்னைக் கெடுத்ததுதான் பயனாக முடியும்.

सदा सर्वदा प्रीति रामी धरावी ।

दुखाची स्वयें सांडि जीवीं करावी ।

देहेदुख हें सूख मानीत जावें ।

विवेकं सदा सचरूपीं भरावें ॥ १० ॥

ஸதா ஸர்வதா ப்ரீதி ராமீம் தராவீம் ।  
துகாசீ ஸ்வயேம் ஸாண்டி ஜீவீம் கராவீம் ॥  
தேஹே துக ஹேம் ஸுக மானீத ஜாவேம்  
விவேகேம் ஸதா ஸஸ்வரூபீம் பராவேம் ॥ 10 ॥

மனமே ! உனக்குத் திரும்பவும் சொல்கிறேன். நீ ஸ்ரீராமனையே எப்பொழுதும் நினை. நீ, புலன்களை என்ன கார்யத்தில் ஈடுபடுத்தினாலும் நீ ராமனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் அந்தப் புலன்கள் செய்யும் கார்யத்தில் தவறு நேராது. எடுத்த கார்யம் நல்லபடியாக முடியும்.

மனமே ! நீ நினைத்துப் பார். துயரங்கள், நீ விரும்பியா வருகின்றன ? நமக்கு துயரங்கள் வரட்டும் என்று நீ திட்டம் போட்டாயா? அந்தத் துன்பங்கள் தானாக வருகின்றன. வரட்டுமே ! அதை லட்சியம் செய்யாதே. அந்த நேரத்தில் நீ ஒரு நல்ல கார்யத்தை நினைத்துக் கொள். மனமே ! உன் உடலில் தேன் கொட்டிவிட்டது. கடுகடுப்புத் தாங்கவில்லை. அப்போது உனக்கு மிகப் பிடித்த ஸங்கீதத்தைக் கேள். அந்த ஆனந்தத்தில் கடுகடுப்பு உன்னை பாதிக்காது. உடலும் புலன்களும் துயரத்தை அநுபவிக்கட்டும். நீ இசையில் மூழ்கி அதை மறந்து விட்டால் துயரமே தெரியாது. இது உண்மை. தலைவலி வந்தால் - வலி மாத்திரை சாப்பிடுகிறோம். வலி தெரியவில்லை. ஆனால் உடலின் வலிக்கான காரணம் நீங்கவில்லை. மரப்பு மரத்திரை வியாதியைத் தீர்க்காது. அதுபோல. ஸங்கீதமும், அதில் உள் கிடக்கின்ற ராம நாமமும் உன் துயரை நீக்கிவிடும். இது தான் விவேகம்.

जनीं सर्वसुखी असा कोण आहे ।

विचारें मना तूंचि शोधूनि पाहें ॥

मना तां चि रे पूर्वसंचीत केलें ।

तयासारिखें भोगणें प्राप्त जालें ॥

ஜனீம் ஸர்வ ஸுகீ அஸா கோண ஆஹே ।

விசாரேம் மனா தூஞ்சி ஸோதூனி பாஹேம் ॥

மனா தாஞ்சி ரே பூர்வ ஸஞ்சீத கேலேம் ।  
தயா ஸாரிகேம் போகணேம் ப்ராப்த ஜாலேம் ॥ 11

மனமே சுகமாக வாழ வேண்டுமென்று நினைக்கிறாயே ! அதற்கு என்ன பொருள்? பலர்பல விதமான சுகபோகங்களை விரும்புகிறார்கள். ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு ருசி. உனக்குப் பிடித்தது மற்றவருக்கப் பிடிக்காமல் போகிறது. ஸத்வகுணமுள்ளவனுக்கு பகவான் நாம கீர்த்தனம் செய்து கொண்டு ராம நாம ஜபம் செய்து கொண்டு சுகமாக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் அவன் அறியாமல் குடும்பத்திலோ - சமூகத்திலோ ஒரு கஷ்டம். அதற்கு அவன் ஈடுகொடுக்காமல் ஒதுங்கமுடியுமா? அனுதாபத்துடன் ஈடுபட்டாலும் அவன் உள்ளத்திலே ஓடுகின்ற ராம நாமம் கலக்கமில்லாமல் உதவி செய்யத் தூண்டுகிறது. ரஜோகுணமுள்ள ஒருவன் பல முயற்சிகள் ஸாமர்த்தியமாகச் செய்து செல்வத்தை குவித்து விட்டான். ஆனால் ரஜோகுணம் அவனை ஓய விடுவதில்லை. ஒரு சுகத்தையும் அநுபவிக்காமல் ப்ராணனை விடுகிறான்.

தமோ குணம் உள்ளவன் பிறவிச் சொம்பேரி ! உழைக்க ஒரு தொழிலும் கற்கவில்லை. உழைக்க இஷ்டமும் இல்லை. தான் தோன்றித் தனமாக முரட்டு வீறாப்புடன் பயங்கரவாதிக்கூட்டத்தில் சேர்ந்து விடுகிறான். முட்டாள்தைர்த்தினால் உலகை பயமுறுத்துகிறான். நாற்புறமும் பகையை வளர்த்துக் கொண்டுவிட்டான். அவன் நிம்மதியாகத் தூங்கமுடியுமா ? மதுமயக்கத்தில் வீதியில் புரளுகிறான்.

ரஜோ குணமுள்ளவனுக்கும் தமோ குணமுள்ளவனுக்கும் பகுத்தறிவு இல்லையா? சுகத்தில் விருப்பமில்லையா !

मना मानसीं दुख आणूं नको रे ।

मना सर्वथा शोक चिंता नको रे ।

विवेकें देहेबुधि सोडूनि घावी ।

विदेहीपणें मुक्ति भोगीत जावी ॥ १२

மனா மானஸீம் துக ஆணூம் நகோ ரே ।  
மனா ஸர்வதா சோக சிந்தா நகோ ரே ॥  
விவேகேம் தேஹே புதிலோடுனி த்யாவீ ।  
விதேஹீ ! பணேம் முக்தி போகீத ஜாவீ ॥ 12 ॥

மனமே ! அவனவனுடைய மனதுதான் அதற்குக் காரணம். "நமது கடமையை ஆற்றுவோம். பகவான் பார்த்துக் கொள்வான் - என்ற திட விச்வாஸம் இல்லை.

என் மனமே ! பார்த்தாயா? உன் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றிவிட்டு "ராம ! நீதான் கதி" என்று சரணாகதி பண்ண வேண்டும்.

ராஜஸ மனமே ! பொருள் ஸம்பாதித்து ஸுகப்படலாம் என்று அதிலேயே மூழ்கிப் போய் - பகவானை நினைக்க விடாமல் செய்கிறதே. அதிலிருந்து திரும்பு. ஸ்ரீராமன் உனக்காகக் காத்திருக்கிறான்.

தாமஸ மனமே ! நீ மனிதத் தனத்தையே இழந்து விட்டாயே ! விவேகம் மறைந்துவிட்டதே ! மேலும் மேலும் துன்பத்தைச் சுகமக்கிறாயே !

என்னுடைய நல்ல மனமே ! தாமஸ குணம் உனக்கு அறவே வேண்டாம். ராஜஸ குணத்தை மட்டுப் படுத்து. ஸாத்விக குணங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள். ஆராய்ந்து பார். இந்த உடல் உனக்குக் கருவி. உடலுக்கு நீ கருவி அல்ல. உனக்கு பந்து ஆத்மாதான். அவனைப் பிடித்துக் கொள். உடல் புலன்களின் பிடியை உதரிவிடு. நீ ஜீவன் முக்தன் ஆவாய்.

मना सांग पां रावणा काय जालें

अकस्मात तें राज्य सर्वें बुडालें ।

म्हणोनी कुडी वासना सांडि वेगीं

बळें लागला काळ हा पाठिलागीं ॥ १३

மனா ஸாங்க பாம் ராவணா காய ஜாலேம்

அகஸ்மாத தேம் ராஜ்ய ஸர்வை புடா லேம் ।

ம்ஹனோனீ குட வாஸனா ஸாண்டி வேகீம்  
பளேம் லாகலா காள ஹா பாடிலாகீம் || 13 ||

மனமே சொல்வதைக் கேள். ராவணனுக்கு வந்ததே விபத்து. அதற்கு வேறு யாரும் காரணமல்ல. அவனேதான். அவனுடைய அரசு! அவனுடைய அதிகாரம், அவனுடைய வெற்றி எல்லாம் பயனற்றப் போனதே! ஏன்? ராவணனுடைய மனதில் அத்தனை கொடிய பாபங்கள். பிறக்கும் போதே கனத்த அஹங்காரத்தோடு பிறந்ததால் விளையாட்டாக - பிறருக்குத் துன்பம் இழைக்கின்றதுக்கு. அப்படித் துன்பமடைந்தவனைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி. அதனால் மேலும் பாபம் செய்யத் துணிந்து விட்டான்.

ஸாதாரணமாக யாரும் தவறு செய்யத் துணியமாட்டான். பயந்து கொண்டே விளையாட்டாக தவறு செய்கிறான். அது அவனுக்குத் துணிச்சலைக் கொடுத்து விடுகிறது. இதுதான் பாப வாஸனை. முதலில் புத்தி தவறு செய்யாதே - என்று தடுக்கிறது. அதை மதியாமல் தவறு செய்து - அது பாபவாஸனையாக மனதை ஆக்ரமித்துவிடுகிறது. பிறகு மனதே பாபச் செயலைத் தூண்டுகிறது.

யமன் என்ற காலன் இருக்கிறானே! அவன் யாரையும் ஆயுள் உள்ளவரை நினைக்கக் கூடமாட்டான். ஆனால் கொடிய பாபம் செய்கிறவனை முதலிலேயே கண்டுபிடித்து விடுவார். அவனை எப்போது ஒழிப்போம் என்று கணக்குப் பேரேட்டை புரட்டிக் கொண்டிருப்பான். ஒரு நொடி தாமதமின்றிப் பிடித்து நரகத்தில் போட்டு விடுவான்.

जिवा कर्मयोगे जनीं जन्म जाला  
परी शेवटीं काळमूर्खीं निमाला ।  
महां थोर ते मृत्युपंथेचि गेले  
कितीयेक ते जन्मले आणि मेले ॥ १४

ஜிவா கர்ம யோகேம் ஜனீம் ஜன்ம ஜாலா  
பரீஸேவடம் காளமுகீம் நிமாலா ।

மஹாம் தோர தே ம்ருத்ய ப்ந்தேசி கேலே  
கிதீயேக தே ஜன்மலே ஆணி மேலே || 14 ||

மனமே ! உனக்கு யஜமானனான என் ஜீவன் இருக்கிறானே. அவன் உன்னைப் பொதிகமுதையாக்கி - உன் முதுகில் ஒரு புறம் பாபமூட்டை மறுபுறம் புண்யமூட்டை இரண்டையும் கட்டி தொங்க விடுகிறான். ஆயுள் முடிந்ததும் இந்த உடலை விட்டு - அடுத்த உடல் காலனுக்கு வசப்பட்ட பௌதிகமுதையான உன்னைமூட்டைகளோடு ஏற்றி - உன்னைத் தொடருகிறான். ப்ரபஞ்சம் என்ற ப்ரவாகத்தில் மரத்தின் சிறு கிளைகள் மிதக்கின்றன. ப்ரவாக வேகத்தில் ஜீவன் ஏதோ ஒரு உடலைப் பற்றுக்கிறான். இத்தனையும் பகவானின் படைப்பு என்ற மஹா யந்த்ரத்தில் அறைபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றான். மனமே ! அதில் அகப்பட்ட நீ, அந்த யந்த்ர அமைப்பில் நீண்டு, மடங்கி, சுருண்டு, பிரிந்து, வளைந்து ஒரு பிராணியாக ஜீவனுடன் வீழ்கின்றாய். மனமே ! இப்படிப் பிறந்த நீ மனிதப் பிறவி பெற்றுவிட்டாய். மற்றப் பிறவிகளுக்கு சிந்தனைச் சுதந்திரம் கிடையாது. நீ நினைத்தால் புண்ணியம் செய்யலாம். பாபமும் செய்யலாம். ஆனால் உனக்குள்ளே ஆழ்ந்து ஈஷிக் கொண்டிருக்கின்ற - பாப வாசனையோ புண்ய வாசனையோ - உன்னைக் கெட்ட வழியிலோ, நல்ல வழியிலோ சிந்திக்கச் செய்கிறது. உனக்குச் சிந்தனைச் சுதந்திரம் உடைய மனிதப் பிறவி கிடைத்திருக்கிறது. மனமே ! பாப வாஸனைகளேத் துறந்து - நீ நல்ல எண்ணங்களை வளர்த்துக் கொள்.

मना पाहतां सत्य हे मृत्युभूमी  
जिता बोलती सर्वही जीव मी मी ।  
चिरंजीव हे सर्वही मानिताती  
अकस्मात् सांडूनियां सर्व जाती ॥ १५

மனா பாஹதாம் ஸத்ய ஹே ம்ருத்ய பூமி  
ஜிதா போலதீ ஸர்வஹீ ஜீவ மீ மீ ।  
சிரஞ்ஜீவ ஹே ஸர்வஹீ மானிதாதீ  
அகஸ்மாத ஸாண்டுநியாம் ஸர்வ ஜாதி || 15 ||



மனமே ! மனிதனாகப் பிறந்துவிட்டாய். பொதிகமுதையான உன்னிடத்தில் பாபமூட்டைகளையும், புண்ய மூட்டைகளையும் சுமந்திருக்கிறாயே ! அதன் சுமையை இந்தப் பிறவியில்தான் குறைக்கலாம். மனிதப் பிறவி சாவதற்குள் இதற்கு முயற்சி செய். ஏனெனில் இந்த பூமி கர்ம பூமி. நல்ல கார்யங்கள் செய்ய தகுந்த இடம். சுவர்கத்தில் போய் புண்ணியம் பண்ண முடியாது. ஆனால் இங்கே வாழ்வு குறுகிய காலம்தான். இது மரண பூமி. ஏதோ பல காலம் வாழப் போவதாக எல்லோரும் திட்டம் போடுவர். ஆனால் பொசுக்கென்று உயிர் போய்விடும். அதற்குள் பாய்ச் சுமையைக் கரைத்து புண்யச் சுமை சேர்த்து - உன்னை லேசாக்கிக் கொள். நல்ல பிறவி கிடைக்கும்.

मरे येक त्याचा दुजा शोक वाहे

अकस्मात् तोही पुढे जात आहे ।

पुरेना जनीं लोभरे क्षोभ त्यातें

म्हणोनी जनीं मागुता जन्म घेतें ॥ १६

மரே யேக த்யாசா துஜா சோகவாஹே

அகஸ்மாத தோஹி புடேம் ஜாத ஆஹே ।

புரேனா ஜனீம் லோப ரே சேஷாப த்யாதேம்

ம்ஹணோனீ ஜனீம் மாகுதா ஜன்மா கேதேம் ॥ 16

மனமே ! உன் உடல் செத்துவிடும் என்று சொல்லி உன்னை பயமுறுத்தவில்லை. மரணம் என்பது பயப்பட வேண்டிய விஷயமல்ல. என் தாய், தந்தையர் இறந்துவிட்டனர். சின்ன வயதில் என்னைத் தவிக்க விட்டுப் போய்விட்டனர் - என்று அழுதேன். நான் மட்டும் சாகாமல் இருந்து விடப் போகிறேனா ? உடல் உளுத்துப் போய். என் உடல் கார்யத்தையே நான் பார்த்துக் கொள்ள முடியாமல் பிறர் உதவியை நாட நேர்ந்த பிறகு இந்த உடலைச் சுமப்பானேன் ! செத்தால் அடுத்த பிறவி உடனே கிடைத்துவிடப் போகிறது. ஆகவே இந்த உடலில் இருக்கும்போதே மனமே. உன்னை திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். காமம், கோபம், இவற்றிற்கு

காரணமான நான் - இந்த தேஹம் என்ற அஹங்காரத்தை ஜ்ஞானத்தினால் ஒழித்துவிடு. ஒழித்துவிட்டால் உள்ளத்தில் உள்ள பாப புண்யச் சுமைகள் கரைந்து விடும். மனமே. உன்னைவிட்டு அந்தச்சுமை நீங்கிவிட்டால் - நீ ஆத்மாவில் லயமடைவாய். ஆத்மா பரம்பொருளில் லயமடையும். பிறகு பிறக்கவே வேண்டாம்.

मनीं मानव वेथं चिंता वाहतें

अकस्मात् होणार होऊनि जातें ।

घडे भोगणें सर्वही कर्मयोगें

मतीमंद तें खेद मानीं वियोगें ॥ १७

மனீம் மானவ வேர்த சிந்தா வாஹாதேம்

அகஸ்மாத ஹோணார ஹோஷுனி ஜாதேம் ।

கடே போகணேம் ஸர்வஹீ கர்மயோகேம்

மதீ மந்த தேம் கேத மானீம் வியோகேம் ॥ 17

மனமே ! அஹங்காரத்தை ஒழிக்க வேண்டுமென்று சொன்னேனே ! அதற்கு சுலபமான வழி கூறுகிறேன் கேள். உன் முன்னே உலகில் பல கார்யங்கள் நடக்கின்றன. நல்லதும், கெட்டதும் நடக்கும். இப்படி நடக்கிறதே - என்று நீ கவலைப் படாதே. உன்னையே அவை பாதித்தாலும் கூட நீ பொருட்படுத்தாதே. நடப்பது நடக்கட்டும். மனைவி, குழந்தைகள் கஷ்டப்படுகிறார்களே ! என்று வருந்தாதே. அவர்களுக்கு நீ ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை ஆற்றிவிட்டு நீ ஒதுங்கிவிடு. அவரவர்களுடைய புண்ய - பாபங்களின் பயனை அவரவர்கள் அநுபவிக்கிறார்கள். அவர்கள் பிரிவினால் வருந்த வேண்டிய அவச்யமே இல்லை.

मना राघवेण आशा नको रे

मना मानवाची नको कीर्ति तू रे ।

जया वर्णिती वेद शास्त्रें पुराणें

तयां वर्णितां सर्वही श्लाघ्यवाणें ॥ १८

மனா ராகவேவீண ஆஷா நகோ ரே  
 மனா மானவாசீ நகோ கீர்த்தி தூம் ரே ।  
 ஜயா வர்ணிதீ வேத சாஸ்த்ரேம் புராணேம்  
 தயாம் வர்ணிதாம் ஸர்வஹீ ச்லாக்யவானேம் ॥ 18 ॥

ஆகவே நீ செய்ய வேண்டியது ஒன்றுதான். மனமே ! நீ எதற்கெல்லாமோ ஆசைப்படுகிறாயே. அவற்றை நீ பெற்றாலும் அவை சில நாட்களில் கவர்ச்சி அற்றுப் போகும். இதன் மீதா ஆசை வைத்தோம் ? என்று அருவருப்புத் தோன்றும். ஏனெனில் நீ ஆசை வைத்து வஸ்து அப்படிப்பட்டது. ஆனால் நீ ஸ்ரீராமனைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டும் - என்று நினை. நீ நினைத்துவிட்டால் அவரைப் பற்றிப் பாட வேண்டுமென்று தோன்றும். அவன் நினைவாகவே நீ இருப்பாய். அவனுடைய கருணைச் சரித்தரம் அப்படிப்பட்டது. நினைக்க நினைக்கத் திகட்டாதது. அவன் திருவடி சேவிக்க வேண்டும் என்று தோன்றும். ஒரு படத்தையோ, பிம்பத்தையோவைத்துக் கொண்டு பூஜை செய்ய ஆரம்பித்துவிடுவாய். பலவித நறுமண மலர்களைக் கொண்டு அர்ச்சிப்பாய். விழுந்து விழுந்து வணங்குவாய். அவருக்கே அடிமையாகிவிடுவாய். வேறு ஒன்றையும் மதிக்கமாட்டாய். புகழ்மாட்டாய். ஏனெனில் அவனுடைய புகழ் வேதங்களிலும், புராணங்களிலும் எங்கும் விரவியிருக்கிறது.

मना सर्वथा सत्य सांडू नको रे ।

मना सर्वथा मिथ्य मांडू नको रे ।

मना सत्य ते सत्य वाचे वदावे

मना मिथ्य ते मिथ्य सोडूनि द्यावे ॥ १९

மனா ஸர்வதா ஸத்ய ஸாண்டும் நகோரே  
 மனா ஸர்வதா மித்ய மாண்டும் நகோரே ।  
 மனா ஸத்ய தேம் ஸத்ய வாசே வதாவேம்  
 மனா மித்ய தேம் மித்ய ஸோடுனி த்யாவேம் ॥ 19 ॥

இத்தனை இன்பம் தருகின்ற ஸ்ரீராமனை நீ கைவிடாதே. அவரைக் கண நேரம் மறந்தாலும் - மனமே - உன்னைக் கெட்ட எண்ணங்கள் சூழ்ந்துவிடும். அவற்றிலிருந்து நீ மீள முடியாது மனமே ! புலன்கள் உன்னைக் கட்டி இழுக்கும். உன் விருப்பப்படி முன் சொன்ன ராம நாம கைங்கர்யங்களைச் செய்துவந்த உன்புலன்கள், சுருக்கிச்சகதியில் விழுந்துவிடும். அதற்காகப் புலன்களை வெறுக்காதே. கண்களின் துணை கொண்டுதானே ஸ்ரீராமன் திருமேனியை தர்சனம் செய்தாய். காதுகளின் துணைக் கொண்டுதானே ராமனின் கல்யாண குணங்களைக் கேட்டாய். நாவின் துணை கொண்டுதானே ராம ஸங்கீர்த்தனம் செய்தாய். கைகளின் துணை கொண்டுதானே ஸ்ரீராமனை பூஜித்தாய். உள் உடலைத் தானே ஸ்ரீராமனுடைய திருவடிகளில் சாய்த்து சரணாகதி பண்ணினாய். ஆகவே புலன்களை குதூஹலிக்க வைத்து - தலையே நீ வணங்காய்.. என்றெல்லாம் பாட வேண்டும். ஸத்யமான ராம நாமம் சொல்லி உன் நாவை பொய் சொல்ல விடாமல் திருத்து. இப்படி உன்புலன்களை ஸ்ரீராமனிடம் சேர்த்துவிட்டால், உன்புலன்கள் பொய்யான விஷயங்களில் ஈடுபடாது.

बहू हिपुटी होइजे मायपोटी

नको रे मना यातना तेचि मोठी ।

निरोधें पचे कोंडिलें गर्भवासी

अधोमुख रे दुःख त्या बाळकासी ॥ २०

பஹு ஹிம்புடீம் ஹோயிஜே மாயபோடீம்

நகோ ரே மனா யாதனா தேசி மோடீ ।

நிரோதேம் பசே கோண்டிலேம் கர்பவாஸீ

அதோ முகரே துக த்யா பாளகாஸீ ॥ 20 ॥

மனமே ! கேள். நான் தாயின் கர்ப்பத்தில் பட்ட கஷ்டங்களை நீ மறந்துவிட்டாய். கர்ப்பத்தில் நான் தலைகீழாகத் தொங்கினேன். அது மட்டுமா ? தாய் நின்றாலும், நடந்தாலும், படுத்தாலும் எனக்கு வேதனைகள்தான். தாயின் வயிற்றுத் தசையும், நாடிகளும் என்னை இறுக்கப் பிடித்துக் கொண்டன.

அப்பப்பா ! தாங்க முடியாத வேதனை. தாயின் வயிற்றிலே உணவை ஜீரணிப்பதற்காக ஒரு நெருப்பு உள்ளது. அதன் குடு வேறு என்னைத் தாக்கும். இனிப் பிறப்பே வேண்டாம் - என்று ஸ்ரீராமனை வேண்டுவேன்.

मना वासना चूकवी येरझारा

मना कामना सांडिरे द्रव्यदारा ।

मना यातना धोर हे गर्भवासीं

मना सज्जना भेटवीं राघवासी ॥ २१

மநா வாஸநா சூகவீ யேரஜாரா

மநா காமநா சாண்டிம் ரே த்ரவ்யதாரா ।

மநா யாதநா தோர ஹே கர்பவாஸீம்

மநா ஸஜ்ஜநா பேடவீம் ராகவாஸீ ॥ 21 ॥

மனமே கேள் ! ஸ்ரீராமன் சொல்வார். பையா ! இனிப் பிறப்பு வேண்டாம் என்கிறாய். ஆனால் உனக்கு ஆசைகள் ஏராளம். மனைவி பிள்ளை குட்டி செல்வம் என்றெல்லாம் கோட்டை கட்டுகிறாயே. அவற்றைப் பெற்று சுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பதற்காக பிறவி எடுத்துத்தானே ஆக வேண்டும்.

ஸ்ரீராம ! வேண்டாம். வேண்டாம் - பிள்ளை குட்டி ஒன்றும் வேண்டாம். உன்னிடம் பக்தியை மட்டும் கொடு. அது போதும்.

“சரி ராம நாமம் ஓயாமல் சொல். இனி நீ பிறவி எடுக்கமாட்டாய்” என்று அருளுகிறான் ஸ்ரீராமன்.

मना सज्जना हीत माझे करावें

रघुनायका दृढ चितीं धरावें ।

महाराज तो स्वामि वायूसुताचा

जना उधरी नाथ लोकत्रयाचा ॥ २२

மனா ஸஜ்ஜனா ஹீத மாஜேம் கராவேம்

ரகூ நாயகா த்ருட சித்தீம் தராவேம் ।

மஹாராஜ தோ ஸ்வாமி வாயூஸுதாசா

ஜனா உதரீநாத லோகத்ரயா சா ॥ 22 ॥

என் நல்ல மனமே ! நீ ஸ்ரீராமன் சொன்னதை கேட்டாயா? எனக்கு ஒரே ஒரு உபகாரம் செய். வாயு குமாரன், ஸ்ரீராமன் திருவடி பற்றித்தான், எவரும் பெறாதபேறு பெற்றான். ராமன் மூவுலகங்களுக்கும் அதிபதி. அவரை உன்னிடத்தில் மனமே ! நிறைத்துக் கொள். மற்றதெல்லாவற்றையும் விரட்டிவிடு.

न बोले मना राघवें वीणा कांहीं

जनीं बाउगें बोलतां सूख नाहीं

घडीनें घडी काळ आयुष्य नेतो

देह्यांतीं तुला कोण सोडूं पहातो ॥ २३

ந போலே மனா ராகவேம் வீண காம்ஹீம்

ஜனீம் வாவுகேம் போலதாம் ஸுக நாஹீம் ।

கடனே(ம்) கட காள ஆயுஷ்ய நேதோ ।

தேஹ்யாந்தீம் துலாகோண ஸோடும் பஹாதே ॥ 23 ॥

மனமே ! நீ என்ன சொல்கிறாய் ! 'என்றால் எந்த விஷயத்திலும் ஒரு கணத்துக்குமேல் நிலைத்து நிற்கமுடியாது. ஆயிரம் காததூரம் - நான் அலைவேன், திரிவேன். பல எண்ணங்களில் பாய்வேன், பாடுவேன். என்னை ஸ்ரீராமனிடத்திலேயே நிலைத்திரு - என்று சொல்கிறாயே ! அது முடியாத கார்யமாயிற்றே !' - என்கிறாயா !

மனமே ! உனக்கு முடிகிறப்போல - ஒரு வழி சொல்கிறேன். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் - நீ உலாவு. அதில் ராமனுடைய கல்யாண குணங்களும், அன்பர்கள்பால் அவன் காட்டிய பரிவும், க்ருபையும், நிறைந்த சரிதங்கள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன. அவை உன்னிடம் நிறைந்து விட்டால் - நீ வேறு எதையும் நினைக்கவே மாட்டாய். அவச்யமில்லாத, பக்தி ரஸமில்லாத வெறும் பேச்சு பேசமாட்டாய். உனக்கு ஆயுள் முடிந்துவிட்டது - என்று யமதர்ம ராஜன் தேடி வருவான். உனக்கு நோகாமல் அவன் உன்னை ராமன் திருவடிகளில் கொண்டு சேர்த்துவிடுவான். வேறு யாரும் உன்னை யமபாசத்திலிருந்து மீட்கமுடியாது.

रघूनयका वीण वायां सिणावें  
जना सारिखें वेथें कां वोइणावें ।

सदा सर्वदा नाम वाचें वसों दे

अहंता मनीं पापिणी ते नसों दे ॥ २४

ரக் நாயகா வீண வாயாம் ஸிணாவேம்  
ஜனா ஸாரிகேம் வேந்தகாம் வோஸணாவேம் ।  
ஸதா ஸர்வதா நாம வாசேம் வஸோம் தே  
அஹந்தா மனீம் பாபிணீ தே நஸோம் தே ॥ 24 ॥

அந்த ரகுநாயகனை விட்டுவிட்டு வேறெங்கிலும் சுற்றி  
சிரமப்படாதே. 'அவர் அந்த தெய்வத்தைக்  
கொண்டாடுகிறாரே ஸௌக்யமாக இருக்கிறுப்  
போலிருக்கின்றதே - நானும் அவ்வாறே உபாஸிக்கிறேனே -'  
என்றெல்லாம் புலம்பாதே. எல்லா தெய்வங்களும்  
ஒன்றுதான். ராம நாமம் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டாய்.  
நிம்மதியாக இருக்கிறாய். பிறகு குரங்கு போல்லே கிளைக்குக்  
கிளை தாவுகிறாய் - நீ சொல்கிற ராம நாமத்தைக் தொடர்ந்து  
சொல். நாமம் வெறுமனே சொல்லிக் கொண்டே இருந்தால்  
போதுமா என்று கேட்காதே - நான் நான் என்று சொல்லிக்  
கொண்டிருந்தால் அது உன்னைச் சந்தியில் நிறுத்திவிடும்.  
குருநாதர் சொன்னதைக் கேள். ராம ராம என்று சொல்லு.

मना वीट मानूं नको बोलण्याचा

पुढें मागुता राम जोडेल कैचा ।

सुखाची घडी लोटतां सूख आहे

पुढें सर्व जाईल कांहीं न राहे ॥ २५

மனா வீட மானூம் நகோ போலண்யாசா  
புடேம் மாகுதா ராம ஜோடேல கைஞ்சா ।  
ஸுகாசீகட லோடதாம் ஸுக ஆஹே  
புடேம் ஸாவ ஜாயீல காம்ஹீம் ந ராஹே ॥ 25 ॥

“உனக்கு என்ன யோகாப்யாஸம் தெரியுமா ?  
வேதாந்தம் படித்திருக்கிறாயா ? நல்ல கர்மங்களை  
அநுஷ்டிக்கிறாயா ? இந்தத் தகுதியெல்லாம் இருந்தால்  
அல்லவாவேறு மார்க்கத்தில் மேன்மை பெறலாம். “ஸ்வாமி!  
அதற்கெல்லாம் எனக்கு நேரமில்லை. அப்போழுது குருநாதர்  
சொன்னதைக் கேட்க வேண்டியது தான் மனமே. குருநாதரின்  
வார்த்தையை அலட்சியம் செய்யாதே. ராம நாமம் சொல்லு”.  
சொல்லு. ராமா சரணாரவிந்தம் உனக்குப் புலப்படும் என்று  
சொல்கிறாரே ! இதைவிட பெரிய லாபம் உலகியல் சுகம்  
உனக்கு எதற்கு? அவையெல்லாம் அநுபவிக்கும் போதே  
துன்பம் அளிக்கும். அது நிலைத்தும் நிற்காது. ராமனைச்  
சரணடைந்தால் உனக்கு அடுத்த பிறவி கிடையாது.  
ஆஞ்ஜநேயருடன் ஆனந்தமாக ராம நாமம் சொல்லிக்  
கொண்டிருக்கலாம்.

देहेरक्षणाकारणें यत्न केला ।

परी सेवटीं काळ घेऊनि गेला ।

करी रे मना भक्ति या राघवाची ।

पुढें अंतरीं सोडि चिन्ता भवाची ॥ २६

தேஹேரக்ஷணா காரணேம் யேத்ன கேலா  
பரீஸேவடீம் காள கேத்ஊனி கேலா ।  
கரீரே மனா பக்தி யா ராக வாசீ  
புடேம் அந்தரீம் ஸோடிம் சிந்தா பவாசீ ॥ 26 ॥

இனிப் பிறவி கிடையாது - என்றும் போது - இந்தப்  
பிறவி சரியானபடி பயன்பெற வேண்டாமா ? அதை விட்டு.  
இந்த உடலைக் காப்பதிலேயே கவனமாக இருந்தால் அதைச்  
சாகாமல் - உன்னைக் காப்பாற்ற முடியாதே. மனமே ! இதை  
கவனி. 'காலன் - எப்பொழுது கொண்டு போகலாம்' என்று  
காத்திருக்கிறான். கண் மூடித் திறப்பதற்குள் கொண்டு  
போய்விடுவான். மனமே ! சொல்வதைக் கேள். ராமனை நாமம்  
சொல்லி வழிபடு. பிறகு இந்த உடலினால் உனக்கு ஆக  
வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. அது போகட்டும். பிறகு நீ

பிறக்கவே மாட்டாய். ஆஞ்ஜநேயரோடு ராமனுடைய திருவடியிலே இருப்பாய்.

भवाच्या भयें काय भितोस लंडी ।

धरीं रे मना धीर धाकासि सांडी ॥

रघूनायका सारिखा स्वामि शीरी ।

नुपेक्षी कहा कोपल्या दंडधारी ॥ २७

பவாச்யா பயேம் காய பிதோஸ லண்ட

தரீம் ரே மனா தீர தாகாஸி ஸாண்ட

ரகூ நாயகா ஸாரிகா ஸ்வாமி ஸீரீம்

நுபேக்ஷீ கஹா கோபல்யா தண்டதாரீ ॥ 27 ॥

மனது கேட்கிறது. “ஸ்வாமி மரணத்தைக் கண்டு பயப்படாதே என்கிறீர்களே! யமன் கையில் பெரிய கோலைக் கொண்டு வந்து ஒரே அடியாக டித்து பாசத்திலே கட்டி இழுத்துப் போவனே!” “மனமே! உலகில் மட்டும் சுகமாக இருக்கிறாயோ? எத்தனை பிடுங்கல்கள்? எங்காவது ஓடிப் போய் விடலாமா? என்று நினைப்பதில்லையா - எங்கே ஓடுவது? யமன் விடுவானா? அவன் விடுவான். ஸ்ரீராம நாமம் சொன்னால். ராமன் உன்னை விடவே மாட்டார்.

दिनानाथ हा राम कोदण्डधारी

पुढें देखतां काळ पोटीं थरारी ।

जना वाक्य नेमस्त हे सत्य मानी

नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ २८

தினாநாத ஹா ராம கோதண்டதாரீ

புடேம் தேகதாம் காள போடம் தராரீ ।

ஜனா வாக்ய நேமஸ்த ஹேம் ஸத்ய மானீ

நுபேக்ஷீ கதா ராம தாஸாபி மானீ ॥ 28 ॥

எப்படி என்னைக் காப்பாற்றுவார்? என்னிடம் ஒரு தகுதியும் இல்லையே!”

“பயப்படாதே !. ராமன் ஒரு தகுதியையும் பார்க்கமாட்டார். ‘ராம ராம’ என்று சொல்லிவிட்டால் நீ ராமதாலனாகிவிடுவாய். ராமன் தாலர்களிடம் அபிமானம் கொண்டவன். இன்னும் பத்து பாடல்களில் கூறுகிறேன். கேட்டுக் கொள். அவன் ஏழை பங்காளன். கையிலே கோதண்டம் எதற்குத் தெரியுமா? அதைத் கண்டாலே துஷ்டர்கள் நடுங்குவார்கள். அதிலும் இந்த யமனுக்கு ராம கோதண்டத்தைக் கண்டால் அவ்வளவு பயம். ராம ராவண யுத்தத்தில் அந்த கோதண்டம் படுத்திய பாட்டை அவனால் மறக்கமுடியவில்லை. நான் சொல்வதை கேள். ராமன் தாஸனை கைவிடமாட்டான்.

पदीं राघवाचें सदा ब्रीद गाजे

बळें भक्तरीपूशिरीं काम्बि बाजे ।

पुरी वाइली सर्व जेणें विमानीं

नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ २९ ॥

பதீம் ராகவாம்சே ஸதா ப்ரீத காஜே

பளேம் பக்த ரீபூஷிரீம் காம்பி வாஜே ।

புரீ பாஹீலீ ஸர்வ ஜேணேம் விமானீம்

நுபேக்ஷீ கதாராம தாஸாபிமானீ ॥ 29 ॥

மனமே! ராமனுடைய திருவடிகளைப் பார். அவற்றிலே சிலம்புகள் கணகணவென்று ஒலிக்கின்றன. பார். உன்னை நோக்கி அடி எடுத்து வைக்கிறார். சிலம்பொலி கேட்கிறதா? அந்தச் சிலம்பு ஒலியைக் கவனி. “அன்போடு என்னை அணுகினவனை - ஒருபோதும் கைவிடமாட்டேன்” என்ற ப்ரபுவின் வ்ரதத்தைப் பாதச் சிலம்புகளே கூறுகின்றன. மனமே! ஊன்றி கவனி. அவருடைய வில்லின் நாண் கயிறு. அது வெறும் கயிறு அல்ல. அதை ராமன் விரலால் சுண்டுவார். அந்த ஒலி கேட்டு இடி இடித்தாப்போல பக்தர்கள்களின் சத்ருக்களின் தலைகள் வெடித்து விடும். உனக்குக் தான் தெரியுமே - மனமே ! தான் அவதாரம் முடிந்து வைகுண்டத்திலிருந்து கிளம்பினபோது - அயோத்தி

பக்தர்களை மட்டுமல்ல. அயோத்தியிலுள்ள சராசரமனைத்தையும் வைகுண்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டார். ராமன் நாமதாஸர்களைக் கைவிடமாட்டான்.

समर्थांचिया सेवका वक्र पाहे

असा सर्व भूमंडळी कोण आहे।

जयाची लिळा वर्णिती लोक तीन्ही

नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३०

ஸமர்த்தாசியா ஸேவகா வக்ர பாஹே

அஸா ஸர்வ பூமண்டளீம் கோண ஆஹே।

ஜயாசீலிளா வர்ணிதீ லோக தீன்ஹீ

நுபேக்ஷீ கதா ராம தாஸாபிமானீ ॥ 30 ॥

“நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். ஆனாலும் எனக்கு பயமாக இருக்கிறது. அந்த யமனுடைய கண்களில் தீப்பொறி பறக்கிறதே”. மனமே! எத்தனை தடவை சொல்வேன்? ராமனைப் பார். ராமனைப் பார் என்று. நீ எதற்கு யமனைப் பார்க்கிறாய்! அவன் கண்களில் தீப்பொறி பறந்தால் அவன் வைத்தியரிடம் போவான். கவலைப் படாதே. என்னைப் பார். என் கண்கள் எப்படி இருக்கிறது? “குருநாதா? தங்கள் கண்களின் கடைசத்தில் கருணை ததும்புகிறது.

“ராமனுடைய சேவகனுடைய கண்கள் அப்படி என்றால் அவனுடைய கண்களில் பட்ட பிறகு உன்னை - மனமே! எவனாவது கொடுமையாகப்பார்ப்பானா? உன்னைக் கடுமையாகப் பார்த்தால் அவன் கதி என்ன ஆகும்? - என்று அவனுக்கே தெரியும். அதனால்தான் உலகிலே மூவுலகத்தோரும் ராமனைக் கொண்டாடுகிறார்கள். ராமன் நாம தாஸனைக் கைவிடமாட்டான்.

महां संकटीं सोडिले देव जेणें

प्रतापें बळें आगळा सर्व गूणें।

जयातें स्मरे शैलजा शूळपाणी

नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३१

மஹா(ம்) ஸங்கடம் ஸோடிலே தேவ ஜேணேம்  
ப்ரதாபேம் பளேம் ஆகளா ஸர்வ கூணேம்।  
ஜயாதேம் ஸ்மரே ஸைலஜா சூலபாணீ  
நுபேக்ஷீ கதா ராம தாஸாபிமானீ ॥ 31 ॥

மனமே! ராமனை நீ சாதாரணமாக நினைக்காதே. ராமாயணம் படிக்கிறாயே! கரணைப் பூண்டோடு அழித்த போது அவருடைய உடல் வலிமையையும் பராக்ரமத்தையும் பற்றிப் படித்தாயே! குஹனுக்கும் சபர்க்கும் அவர் காட்டினப் பரிவைப் படித்தாயே! ராவணனைக் கண்டு நடுங்கிக் கொண்டிருந்த தேவர்களின் சங்கடங்களைப் போக்கினவன் அல்லவா? அதனால் தானே பார்வதீ தேவியும் பரமசிவனும் அவரைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

மனமே! ராமன் நாம தாஸனைக் கை விடமாட்டார்.

अहिल्या शिळा राघवें मुक्त केली।

पदीं लागतां दिव्य होऊनि गेली ॥

जया वर्णितां सीणली वेदवाणी।

नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३२ ॥

அஹில்யா சிலா ராகவேம் முக்த கேலீ!  
பதீம் லாகதாம் திவ்ய ஹோஷுனி கேலீ ॥  
ஜயா வர்ணிதாம் ஸீணலீ வேத வாணீ!  
நுபேக்ஷீ கதா ராம தாஸாபிமானீ ॥ 32 ॥

மனமே! நீ கவலைப்படாதே. உன்னுடைய குறைகளையும், குற்றங்களையும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தே. ராமன் நம்மை காப்பாற்றமாட்டானோ என்று நினைக்காதே. அகலிகை கதை தெரியுமா உனக்கு? பாவம்! மஹாபதிவ்ரதை - கணநேரத்து இடரலில் தடுக்கி விழுந்து விட்டாள். கணவர் இரக்கமில்லாமல் 'தர்ம உணர்வு இல்லாத நீ கல்லாய் கிட' என்று சபித்துவிட்டாரே! அவள் என்ன செய்தாள்? கல்லாகக் கிடந்த போதும் ராம நாமம் சொல்லத் தவரவில்லையே! வேறு ஒன்றையும் நினைக்கவில்லையே! ராமன் தேடி வந்தானே!

அவளைப் பார்க்க ! சரண மிதிபட்டதும் ஜகஜ்ஜோதியாய்  
அகலிகை எழுந்தாளே ! அந்தப் புகழைத் தானே வேதங்கள்  
“சரணம் பவித்ரம்” என்று கொண்டாடுகின்றன  
கைவிடமாட்டான்.

वसे मेरुमांदर हे सृष्टिलिळा ।

सशी सूर्य तारांगणें मेघमाळा ॥

चिरंजीव केले जनीं दास दोन्ही ।

नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३३ ॥

வஸே மேருமாந்தர ஹே ச்ருஷ்டிலீலா ।

ஸசீஸூர்ய தாராம்கணேம் மேக மாளா ॥

சிரஞ்ஜீவ கேலே ஜனீம் தாஸ தோன்ஹீ ।

நுபேக்ஷீ கதா ராம தாஸாபி மானீ ॥ 33 ॥

மனமே ! ராமன் காப்பாற்றுவான் - என்றால்  
“பிழைத்தாய் போய்விட்டு வா” என்று உன்னை  
அனுப்பிவிடமாட்டார். தன்னுடனேயே வைத்துக்  
கொள்வார். நீ இறந்து அவருடைய திருவடியைச் சேர்ந்த  
போதும் கூட உன்னை எவரும் மறக்க முடியாதவாறும், பார்  
உள்ளளவும் பனிமலை உள்ளளவும், சந்த்ரஸூர்யர்கள்  
உள்ளளவும் புகழைப் பரப்புவர். ஹநுமானையும்  
விபீஷணனையும் சிரஞ்ஜீவிகள் ஆக்கிவிட்டாரே.  
கைவிடமாட்டார்.

उपेक्षा कदा रामरूपीं असेना ।

जिवां मानवां निश्चये तो वसेना ॥

शिरीं भार वाहेन बोले पुराणीं ।

नुपेक्षी कदा राम दासभिमानी ॥ ३४ ॥

உபேக்ஷா கதா ராமரூபீம் அஸேனா ।

ஜிவாம் மானவாம் நிஸ்சயே தோ வஸேனா ॥

சிரீம் பார வாவேன போலே புராணீம் ।

நுபேக்ஷீ கதா ராம தாஸாபி மானீ ॥ 34 ॥

மனமே ! ராமன் கடற்கரையில் விபீஷணனிடம்  
சொன்னாரே ! அனைவருக்கும் அபயம் தருவேன் என்று அது  
அவனுக்காக மட்டும் சொன்ன வார்த்தையல்ல (ஸர்வ  
பூதேப்ய:) என்று சொல்லியிருக்கிறார். இன்று வரை பக்தரை  
கைவிட்டார் என்ற கதையே கிடையாது. புராணங்கள்  
எல்லாம் இதற்கு சான்றுகள். உன்னைக் கைவிடமாட்டார்.

असे हो जया अंतरी भाव जैसा ।

वसे हो तथा अंतरी देव तैसा ॥

अनन्यास रक्षीतसे चापपाणी ।

नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३५ ॥

அஸே ஹோ ஜயா அந்தரீம் பாவ ஜைஸா ।

வஸே ஹோ தயா அந்தரீதேவ தைஸா ॥

அனன்யாஸ ரக்ஷீதஸே சாப பாணீ ।

நுபேக்ஷீ கதா ராம தாஸாபிமானீ ॥ 35 ॥

மனமே என்ன யோஜிக்கிறாய் ?

மனது கூறுகிறது “குருநாதா! தாங்கள் சொல்வதை நான்  
மறுதளிக்கவில்லை. ஆனாலும் ராம நாமம் சொல்லிக்  
கொண்டே கஷ்டப்படுகிறார்களே ! அது ஏன்”  
“அப்படிக்கேள் அவர்களும் உன்னை மாதிரி தான். உள்ளத்தில்  
நம்பிக்கை இல்லை. எல்லோரும் சொல்கிறார்கள், நாமும்  
சொல்வோம் என்று ராம ராம என்கிறார்கள். திட  
நம்பிக்கையில்லாததால் கஷ்டப்படுகிறார்கள். உள்ளத்தில்  
பாவனை எப்படியோ அப்படி உன் உள்ளத்திலேயே  
இருக்கின்ற ராமபிரான் அருள் புரிகிறார். மனமே ! நீ வேறு  
தெய்வங்களை அணுகுவதில் அவருக்கு ஆக்ஷேபம் இல்லை.  
திட விச்வாஸமுள்ளவனுக்கு ராமன் க்ருபை உண்டு.  
கைவிடமாட்டார்.

सदा सर्वदा देव सन्नीध आहे ।

कृपाळूपणें अल्प धारिष्ठ पाहे ॥

सुखानंद आनंद कैवल्य दानी ।

नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३६ ॥

ஸ்தா ஸர்வதா தேவ ஸந்தீத ஆஹே ।

க்ருபாஶ்ரபணேம் அல்ப தாரிஷ்ட பாஹே ॥

ஸுகானந்த ஆனந்த கைவல்ய தானீ ।

நுபேக்ஷீ கதா ராம தாஸாபி மானீ ॥ 36 ॥

மனமே ! ஒன்று புரிந்து கொள். ராம நாமம் சொல்ல நீ ஆரம்பித்தது முதல் அவர் உன்னருகே தான் இருக்கிறார். நீ எங்கேயெல்லாமோ காப்பாற்று காப்பாற்று என்று அலைவது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. மனமே ! நீ திடப்பட்டு - தன்னையே நம்புவாய் என்று காத்திருக்கிறார். சுகமும் ஆனந்தமும் அவரிடம் கொள்ளையாக இருக்கிறது. வாரி வழங்கக் காத்திருக்கிறார் கைவிடமாட்டார்.

सदा चक्रवाकासि मार्तंड जैसा ।

उडी घालितो संकटीं स्वामि तैसा ॥

हरीभक्तिचा घाव गाजे निशार्णी ।

नुपेक्षी कदा राम दासाभिमानी ॥ ३७ ॥

ஸ்தா சக்ரவாகாஸி மார்தண்ட ஜைஸா ।

உடீ காலிதோ ஸங்கடீம் ஸ்வாமி தைஸா ॥

ஹரீ பக்திசா காவ காஜே நிஸாணீம் ।

நுபேக்ஷீ கதா ராம தாஸாபிமாநீ ॥ 37 ॥

மனமே ! சக்ரவாகம் என்ற பறவை எப்பொழுதும் ஆண் பெண் ஜோடிகளாகத் தான் இருக்கும். எப்பொழுதாவது சற்று நகர்வது அப்பால் போய்விட்டால் - உடனே பறந்து வந்து கூடிவிடும். இரவில் அவற்றிற்கு கண் தெரியாது. பறவைகள் எல்லாம் நள்ளிரவில் நன்றாகத் தூங்கி விடும். இரவில் இரு சக்ரவாகங்கள் சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்து விட்டன. சிறகால் துழாவிப் பார்த்தன. நம் ஜோடிப் பறவையைக் காணாமே என்று இரவு பூராவும் தவித்தன. ஸூர்ய உதயமாயிற்று - "பக்கத்தில் இருந்தாயா ? என்று ஒன்றுக்கொன்று கொஞ்சம்

- ஸூர்ய உதயம் எப்படி சக்ரவாகங்களின் பிரிவுத் துயரத்தைத் தீர்க்கிறதோ அது போல் பக்தர்களின் துயரத்தைத் தீர்க்க ராமன் காத்திருப்பார். இப்படித் தான் எல்லோரும் ராமனைக் கொண்டாடுகிறார்கள். ராமன் கைவிடமாட்டார்.

(கைவிடமாட்டார் என்ற பல்லவி இத்துடன் முடிகிறது.)

मना प्रार्थना तूजला येक आहे ।

रघूराज थकीत होऊनि पाहे ॥

अवज्ञा कदा हो येदर्थी न कीजे ।

मना सज्जना राघवीं वस्तिं कीजे ॥ ३८ ॥

மனா ப்ரார்த்தனா தூஜலா யேக ஆஹே ।

ரகூ ராஜ தகீத ஹோஷுனி பாஹே ॥

அவக்ஞா கதா ஹோ யேதர்த்தீ ந கீஜே ।

மனா ஸஜ்ஜனா ராகவீம் வஸ்தி கீஜே ॥ 38 ॥

மனது மறுபடியும் சுணங்கியது. குருநாதர் மனதைத் தட்டிக் கொடுத்து அன்போடு கூறுகிறார். மனமே ! தயங்காதே நான் சொல்வதைக் கேள். என்னிடம் நம்பிக்கை இல்லாவிட்டாலும் ராமாயணத்தைப் படி. அவருடைய கல்யாண குணங்களை நினைத்துப் பார். நான் சொல்வதை அலட்சியம் செய்யாதே.

जया वर्णिती वेद शास्त्रे पुराणे ।

जयाचेनि योगे समाधान बाणे ॥

तयालागि हें सर्व चांचल्य दीजे ।

मना सज्जना राघवीं वस्तिं कीजे ॥ ३९ ॥

ஜயா வர்ணிதீ வேத சாஸ்த்ரேம் புரானேம் ।

ஜயா சேனி யோகேம் ஸமாதான பாணே ॥

தயா லாகி ஹேம் ஸர்வ சாஞ்சல்ய தீஜே ।

மனா ஸஜ்ஜனா ராகவீம் வஸ்தி கீஜே ॥ 39 ॥



மனமே ! வேதங்களும் சாஸ்த்ரங்களும் ராமாயணமும் வெறும் பொழுது போக்கு நூல்கள் அல்ல. அவை உன்னைப் பண்படுத்த வந்தவை. மஹான்கள் எல்லோரும் அவற்றை ஆதரித்துத் தான் மேன்மையுற்றிருக்கிறார்கள். அவற்றில் ஊன்றி நின்றால் உனக்கு விச்வாஸம் திடப்படும். அவற்றையும் மீறி உன் சஞ்சலங்கள் தீரவில்லையென்றால் உன் குரங்குத் தனத்தை ராமனிடமே அர்ப்பணித்துவிடு. அவர் உன்னை ஹநுமான் ஆக்கிவிடுவார்.

मना पाविजे सर्व ही सूख जेथें ।

अती आदरें ठेविजे लक्ष तेषें ॥

विवेकें कुडी कल्पना पालटीजे ।

मना सज्जना राघवी वस्ति कीजे ॥ ४० ॥

மனா பாவிஜே ஸர்வ ஹீ ஸூக் ஜேதேம் ।

அதி ஆதரேம் டேவிஜே லக்ஷ தேதேம் ॥

வिवேகேம் குடி கல்பனா பாலடஜே ।

மனா ஸஜ்ஜனா ராகவீம் வஸ்திகீஜே ॥ 40 ॥

மனமே ! நீ பயப்படாதே. ராமன் தர்மாத்மா ஆயிற்றே. நமக்குத் தகாத விருப்பங்கள் எல்லாம் உண்டே அவற்றை அவரிடம் யாசிக்கலாமா என்று தயங்காதே. தைரியமாகக் கேள். அவர் தகாத விருப்பத்தைக் கூடத் தக்கதாக்கி உனக்கு அருள்வார். ஆனால், நீ ராமனை இப்படியெல்லாம் கேட்கக் கூடாது என்று நினைக்கிறாய் ! அது போதுமே. நீ திருந்திவிடுவாய். ராம நாமம் சொல்.

बहू हिंइतां सौख्य होणार नाही ।

सिणावें परी नातुडे हीत कांही ॥

विचारें बरें अंतरा बोधवीजे ।

मना सज्जना राघवी वस्ति कीजे ॥ ४१ ॥

பஹூ ஹிண்டதாம் ஸௌக்ய ஹோணார நாஹீம் ।

ஸிணாவேம் பரீநாதுடே ஹீத காம்ஹீம் ॥

विसारैरं परैरं अन्तरा पोत वीजे ।

मना सज्जना राकवीं वस्ति कीजे ॥ 41 ॥

மனமே எதற்கு வீணாக அலைகிறாய் ? உன்னிடத்திலே ஸுகம் அளிக்கும் ராமன் இருக்கிறான். இவன் கொடுப்பது தவிர மற்றவையெல்லாம் துன்பம் தான். அவற்றை மறந்து விடு. நல் மனமே ராமனை நினை.

बहूतांपरी हें वि आतां धरावें ।

रघूनायका आपुलेंसैं करावें ॥

दिनानाथ हें तोडरीं ब्रीद गाजे ।

मना सज्जना राघवी वस्ति कीजे ॥ ४२ ॥

பஹூதாம் பரீஹேம் சி ஆதாம் தராவேம் ।

ரகூ நாயகா ஆபு லேம்ஸேம் கராவேம் ॥

தினா நாத ஹேம் தோடரீம் ப்ரீத காஜே ।

மனா ஸஜ்ஜனா ராகவீ வஸ்திகீஜே ॥ 42 ॥

மனமே ! சுற்றிவளைத்துப் பலவாறு உனக்குச் சொன்னதெற்கெல்லாம் குறிக்கோள் ஒன்று தான். ரகுநாயகனை உன்னுடையவனாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அது முடியுமா ? என்று கேட்காதே. ஹநுமான் தொடர்ந்து ராமனுக்கு கைங்கர்யம் செய்தார். "நான் உன்னுடையவன் - அப்படி - என்று அவரை இழுத்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார். அவர் கால் சிலம்பொலி இதைத் தான் பறைசாற்றுகிறது. தீநநாதன் ஏழைபங்காளன் என்கிற - என் அன்பு மனமே - ராமனை வசப்படுத்து.

मना सज्जना येक जीवीं धरावें ।

जनीं आपुलें हीत तूवां करावें ॥

रघूनायकावीण बोलों नको हो ।

सदा मानसीं तो निजध्यास राहो ॥ ४३ ॥

மனா ஸஜ்ஜனா யேக ஜீவீம் தராவேம் ।

ஜனீம் ஆபுலேம் ஹீத தூவாம் கராவேம் ॥

ரகூ நாயகா வீண போலோம் நகோ ஹோ ।  
ஸதா மானஸீம் தோ நிஜத்யாஸ ராஹோ ॥ 43 ॥

மனமே ! உனக்கு நல்ல புத்தி வந்து விட்டது. ராம சரணங்களை அடைவது தான் லட்சியம் என்று நினைத்துவிட்டாய். அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கவலைப்படாதே. ரகுநாயகனைத் தவிர வேறு நினைவு வேண்டாம். வேறு பெயரைச் சொல்லாதே உன்னிடம் ராமன் த்யானத்தில் வருவான்.

मनारे जनीं मौन्यमुद्रा धरावी ।  
कथा आदरें राघवाची करावी ॥  
नसे राम तें धाम सोडून घावें ।  
सुखालागि आरण्य सेवीत जावें ॥ ४४ ॥

மனா ரே ஜனீம் மெளன்யமுத்ரா தராவீ ।  
கதா ஆதரேம் ராகவாசீ கராவீ ॥  
நஸே ராம தேம் தாம ஸோடுன த்யாவேம் ।  
ஸுகாலாகி ஆரண்ய ஸேவீத ஜாவேம் ॥ 44 ॥

அந்த தியானத்தைக் கலைக்கின்ற சூழ்நிலையில் ஒரு கனம் கூட இருக்காதே. நிர்ஜநமான காட்டுக்கு வேண்டுமானாலும் போ. மெளனமாக உள்ளத்தில் ராம நாமத்தை நிரப்பிக் கொண்டே இரு. வாய் திறந்தால் உன் வாயில் நாம கீர்த்தனம் வர வேண்டும். உஷார்.

जयाचेनि संगें समाधान भंगे ।  
अहंता अकस्मात् येऊनि लागे ॥  
तये संगतीची जनीं कोण गोडी ।  
जये संगतीनें मती राम सोडी ॥ ४५ ॥

ஜயாசேனி ஸங்கேம் ஸமாதாந பங்கே ।  
அஹந்தா அகஸ்மாத் யேஷுனி லாகே ॥  
தயே ஸங்க தீசி ஜனீம் கோண கோடே ।  
ஜயே ஸங்கதீனேம் மதீ ராம ஸோடே ॥ 45 ॥

காட்டுக்கே போ — என்று சொன்னேனே. மனமே பயப்படாதே. நாட்டிலிருந்தால் எவனாவது வந்து பேசிய் பேசி உன்னைக் கெடுத்து விடுவான். அந்த ஸங்கதியைக் கேளாதே. உன்னை ஞானியென்றெல்லாம் கூறி உன் முன்னேற்றத்தைக் கெடுத்து விடுவான். ராமனை விட்டு எங்கேயாவது இழுத்துக் கொண்டு போய் விடுவாய் அந்த சங்கத்தில் சேராதே. நிம்மதி போய்விடும்.

मना जे घडी राघवेंवीण गेली ।  
जनीं आपुलीं तें तुवां हानि केली ॥  
रघूनायकावीण तो सीण आहे ।  
जनीं दक्ष तो लक्ष लाऊनि पाहे ॥ ४६ ॥

மநா ஜே கடி ராகவேம்வீண கேலீ ।  
ஜநீம் ஆபுலீம் தேம் துவாம் ஹாநி கேலீ ॥  
ரகுநாயகாவீண தோ ஸீண ஆஹே ।  
ஜநீம் தக்ஷ தோ லக்ஷ லாஷுநி பாஹே ॥ 46 ॥

மனமே ! ஏன் இவ்விதம் வற்புறுத்திச் சொல்கிறேன் என்றால் எது நல்லது ? என்று யோஜித்து நேரத்தை வீணாக்க வேண்டாம். உன் ஆயுளில் ஒவ்வொரு வினாடியும் பொன்னானது. ராமனை நினைக்காத நிமிஷம் வீண்தான். உனக்கு ராம ஸேவை கிடைத்திருக்கிறது. அதை விட்டு வேறு அதைக் காட்டிலும் மேலான பயன் ஒன்றுமில்லை. நீயோ ஆராய்வதில் சிறந்தவன். உன் லட்சியம் ராம சரணம். அதுவே சரி.

मनी लोचनीं श्रीहरी तो चि पाहे ।  
जनीं जाणता भक्त होऊनि राहें ॥  
गुणी प्रीति राखे क्रमू साधनाचा ।  
जगीं धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ४७ ॥

மனீம் லோசனீம் ஸ்ரீஹரி தோ சி பாஹே ।  
ஜனீம் ஜாணதா பக்த ஹோஷுனி ராஹேம் ॥

குண்பீதி ராகேக்ரமு ஸாதனாசா ।

ஜகீம் தன்ய தோ தாஸ ஸர்வோத்தமாசா ॥ 47 ॥

மனமே உனக்கு நல்ல ஞானம் இருக்கிறது. அதனால் ஹரியை நன்றாகப் பற்றிக் கொள். அவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறான் என்பது தான் உனக்குத் தெரியுமே. அவனை பக்தியோடு குண கீர்த்தனம் பாடி எல்லோருக்கும் மேலான ஸ்ரீராமனுக்கு அடியான் ஆகிவிடு. அதுவே பேரு (1).

सदा देवकार्जीं शिजे देह ज्याचा ।

सदा रामनामं वदे नित्य वाचा ॥

स्वधर्मेचि चाले सदा उत्तमाचा ।

जर्गी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ४८ ॥

ஸதா தேவகாஜீம் ஜிஜே தேஹ ஜ்யாசா ।

ஸதா ராமநாமேம் வதே நித்யவாசா ॥

ஸ்வதர்மேசி சாலே ஸதா உத்தமாசா ।

ஜகீம் தன்ய தோ தாஸ ஸர்வோத்தமாசா ॥ 48 ॥

மனமே ! உன்னுடைய கடமைகளை தவறாது செய். அவற்றைச் செய்வதில் களைப்பு ஏற்பட்டு விட்டால் ராமனைப் பூஜை செய். அது சிரமமாக இருந்தால் பேசாமல் உட்கார்ந்து ராம நாமம் சொல்லு. உன்னைக் காட்டிலும் தேர்ந்தவன் உலகத்தில் இல்லை (2).

सदा बोलण्यासारिखें चालताहे ।

अनेकीं सदा येक देवासि पाहे ॥

सगूर्णीं भजे लेश नाही भ्रमाचा ।

जर्गी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ४९ ॥

ஸதா போலண்யாஸாரிகேம் சாலதாஹே ।

அநேகீம் ஸதா யேக தேவாஸி பாஹே ॥

ஸகூணீம் பஜே லேஸ நாஹீ ப்ரமாசா ।

ஜகீம் தன்ய தோ தாஸ ஸர்வோத்தமாசா ॥ 49 ॥

மனமே ! பரப்ரஹ்மம் நிர்குணமாயிற்றே, நிராகாரம் ஆயிற்றே. அத்துடன் ஐக்யம் ஆனால் தானே முக்தி ! நீங்கள் ஸகுண மூர்த்தியை உபாஸிக்கச் சொல்கிறீர்களே ! என்று கேட்காதே. பரப்ரஹ்மம் தான் ராமன். அவன் உனது பக்திக்கு கட்டுப்பட்டு - ஸகுணமாக உன் உபாஸனைக்கு வருகிறான். அவரிடம் ஸகுண நிர்குண ப்ரமையை விட்டுத் தொலை. ராமன் பரமாத்மர் தான் என்ற பாவனையோடு மனது வாக்கு உடல் எல்லாவற்றிலும் அவனையே பஜனம் செய். உன்னைக் காட்டிலும் தேர்ந்தவர் யாருமில்லை (3)

नसे अंतरीं कामकारी विकारी ।

उदासीन जो तापसी ब्रह्मचारी ॥

निवाला मनीं लेश नाहीं तमाचा ।

जर्गी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५० ॥

நஸே அந்தரீம் காமகாரீ விகாரீ ।

உதாஸீந ஜோ தாபஸீ ப்ரஹ்மசாரீ ॥

நிவாலா மனீம் லேஸ நாஹீம் தமாசா ।

ஜகீம் தன்ய தோ தாஸ ஸர்வோத்தமாசா ॥ 50 ॥

மனமே ! ராமனை உபாஸிப்பதற்குத் தடையாக உள்ளவை, உன்னிடம் உள்ள காமம், கோபம். சிற்றின்பங்கள் இன்பமே அல்ல. துன்பம் தருபவை. இவற்றையெல்லாம் தொலைக்க வேண்டுமானால் பிரம்மசரியத்தை ஏற்றுக்கொள். அதற்கு உதவி செய்வது ராம நாம ஜபம் தான். உபாஸனையால் அஞ்ஞானம் அகன்று மன அமைதி கிடைக்கும்.

உன்னைக் காட்டிலும் தேர்ந்தவன் யாருமில்லை. (4)

मदें मछरें सांडिला स्वार्थबुधी ।

प्रपंचीक नाहीं जयातें उपाधी ॥

सदा बोलणें नम्र वाचा सुवाचा ।

जर्गी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५१ ॥

மதேம் மசரேம் ஸாண்டிலா ஸ்வார்த்தபுதீ |  
 ப்ரபஞ்சீக நாஹீம் ஜயாதேம் உபாதீ ||  
 ஸதா போலணேம் நம்ரவாசா ஸுவாசா |  
 ஜகீம் தன்ய தோ தாஸ ஸர்வோத்தமாசா || 51 ||

மனமே ! 'எனக்கு ஒன்றும் கெட்ட எண்ணம் கிடையாது. நான் தப்பு செய்வதில்லை' என்று நினைக்கிறாயே அதற்குப் பெயர் தான் மதம். அவனை எல்லாரும் கொண்டாடுகிறார்கள், என்னை யாரும் மதிப்பதில்லை என்று நினைக்கிறாயே அதற்குப் பெயர்தான் பொறாமை. எனக்கும் அது இருந்தால் தேவைலை. இது மட்டும் கிடைத்து விட்டால் போதும் என்று மேல் மேல் ஆசைப்படுகிறாயே அது தான் லோபம். உலகியல் ஆசை இது தான். மனமே ! என்ன நினைக்க வேண்டும் தெரியுமா ? எத்தனையோ மஹான்கள் எப்படியெல்லாம் தியானம் செய்து தவம் செய்து பேறு பெற்றிருக்கிறார்கள். எனக்குத் தகுதி ஒன்றுமில்லையே ! என்று உணர்ந்தால் இந்தக் கெட்ட குணங்கள் எல்லாம் போய் விடும்.

ராம ! நான் ஒரு தகுதியில்லாத ஏழை. என்னை கடாட்சி என்று ராம நாமம் சொல்லு. உன்னைக் காட்டிலும் தேர்ந்தவன் யாருமில்லை (5).

क्रमी वेळ जो तत्त्वचिंतानुवादे ।

न लिपे कदा दंभवादे वेवादे ॥

करी सूखसंवाद जो उगमाचा ।

जर्गी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५२ ॥

க்ரமீ வேள ஜோ தத்தவசிந்தானுவாதேம் |  
 நலிம்பே கதா தம்ப வாதேம் வேவாதேம் ||  
 கரீ ஸுகஸம்வாத ஜோஊகமாசா |  
 ஜகீம் தன்ய தோ தாஸ ஸர்வோத்தமாசா || 52 ||

மனமே ! ராம நாமம் சொல்லிக் கொண்டே நீ எங்கேயாவது சுற்றிக் கொண்டே இருப்பாய். ஒரு

எண்ணத்தில் - ஒரு பாவனையில் - ஒரு நினைவில் கண நேரம் நிற்கமாட்டாய். அது உன் இயல்பு. கண்டபடி அலையாதே. அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி - நான் தான் ராமன் பரப்ரஹ்மம் என்று இதில் ஸந்தேஹம் வந்தால் இப்படிக்கூறுகின்ற உபநிஷத்தைப்படி. நீ ஒரு வழிப்படுவாய். அப்போது ராமன் பரமாத்மா தான் என்று கூறுகின்ற ஸ்தோத்ரங்களைப் படி. அந்த வழியிலே மேலும் போனால் சுவடு மாறமாட்டாய். ராமனிடம் சேர்வாய் உன்னைக்காட்டிலும் தேர்ந்தவன் யாருமில்லை. (6)

सदा आर्जवी प्रीय जो सर्व लोकीं ।

सदा सर्वदा सत्यवादी विवेकी ॥

न बोले कदा मिथ्य वाचा त्रिवाचा ।

जर्गी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५३ ॥

ஸதா ஆர்ஜவீ ப்ரீய ஜோஸர்வ லோகீம் |  
 ஸதா ஸர்வதா ஸத்யவாதீ விவேகீ ||  
 ந போலே கதா மித்ய வாசா த்ரிவாசா |  
 ஜகீம் தன்ய தோ தாஸ ஸர்வோத்தமாசா || 53 ||

மனமே ! இந்த பயிற்சியில் நீ இறங்கிவிட்டால் நீ பொய் பேசமாட்டாய். உண்மையைப் பேசுவாய். நல்லது கெட்டது தானே புரியும். நேர்மையுடன் இருப்பாய். உன்னை எல்லோரும் கொண்டாடுவார்கள். இவை உன் முன்னேற்றத்திற்கு அடையாளங்கள். உன்னைக்காட்டிலும் தேர்ந்தவன் யாருமில்லை. (7)

सदा सेवि आरण्य तारुण्यकाळी ।

मिळना कदा कल्पनेचेन मेळीं ॥

चळेना मनीं निश्चयो दृढ ज्याचा ।

जर्गी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५४ ॥

ஸதா ஸேவி ஆரண்ய தாருண்யகாளீ |  
 மிளேநா கதா கல்பநேசேந மேளீம் ||

சனேநா மநீம் நிஸ்ஸயோத்ருட ஜ்யாசா ।

ஜகீம் தன்ய தோ தாஸ ஸர்வோத்தமாசா ॥ 54 ॥

மனமே ! ராமனை நினைத்துப் பார். அவனுடைய நேர்மையை நினைத்துப் பார். வாலிப வயதில் தந்தையின் ஸத்யத்தைக் காப்பதற்காக கானகம் சென்றான். அவனுக்கு வீண் கற்பனைகள் உண்டா ! எவ்வளவு அக்கரை தன் கடமையை செய்வதில் ? அதை எல்லாம் நினை. உன்னைக் காட்டிலும் தேர்ந்தவன் யாருமில்லை. (8)

नसे मानसीं नष्ट आशा दुराशा ।

नसे अंतरीं प्रेमपाशा पिपाशा ॥

ऋणी देव हा भक्तिभावे जयाचा ।

जर्गी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५५ ॥

நஸே மானஸீம் நஷ்ட ஆசா துராசா ।

நஸே அந்தரீம் ப்ரேம பாசா பிபாசா ॥

ருணீதே ஹா பக்தி பாவேம் ஜ்யாசா ।

ஜகீம் தன்ய தோ தாஸ ஸர்வோத்தமாசா ॥ 55 ॥

மனமே ! கெட்ட ஆசைகளை வெட்டென மற. உனக்கு ராமனிடம் பிரேமை வளர வேண்டும். அவன் நாம ரஸத்தைப் பருக வேண்டும் என்ற ஆசை வந்தால் போதும். உன்னுடைய பக்தி பாவத்தினால் ராமனுடைய மனது இளகிவிடும். இவ்வளவு பிரேமை கொண்டிருக்கிறானே இவன் ப்ரேமைக்கு நாம் கடன் பட்டுவிட்டோமே என்று எவனைப் பற்றி நினைக்கிறாரோ.

அவனைக் காட்டிலும் தேர்ச்சி பெற்றவன் யாருமில்லை. (9)

दिनाचा दयाळु मनाचा मवाळु ।

स्नेहाळु कृपाळु जर्नी दासपाळु ॥

तया अंतरीं क्रोध संताप कैचा ।

जर्गी धन्य तो दास सर्वोत्तमाचा ॥ ५६ ॥

தினாசா தயாளு மநாசா மவாளு ।

ஸ்நேஹாளு க்ருபாளு ஜநீம் தாஸபாளு ॥

தயா அந்தரீம் க்ரோத ஸந்தாப கைம்சா ।

ஜகீம் தன்ய தோ தாஸ ஸர்வோத்தமாசா ॥ 56 ॥

மனமே ! ராமன் தீகையாளன். மனதிற்குப் பிடித்தவன், ஏழைபங்களான், இளகிய உள்ளமுடையவன், அவருக்கு எவரிடமும் த்வேஷமும் கிடையாது. உதாஸீனமும் பண்ணமாட்டார். அவருக்கு கோபமே வராது "இப்படிப் பண்ணி விட்டானே" என்று தவறு செய்தவனிடம் மனஸ்தாபமும் அடையமாட்டார். அந்த பக்தனைக் காட்டிலும் தேர்ந்தவன் யாருமில்லை. (10).

जर्गी होइजे धन्य या रामनामें ।

क्रिया भक्ति ऊपासना नित्यनेमें ॥

उद सीनता तत्त्वतां सार आहे ।

सदा सर्वदा मोकळी वृत्ति राहे ॥ ५७ ॥

ஜகீம் ஹோயிஜே தன்ய யா ராமநாமேம் ।

க்ரியா பக்தி ஊபாஸநா நித்யநேமேம் ॥

உதஸீனதா தத்வதாம் ஸார ஆஹே ।

ஸதா ஸர்வதா மோகலீவ்ருத்தி ராஹே ॥ 57 ॥

மனமே ! இவ்வளவு க்ருபையுள்ள ராமனுக்கு எத்தனையோ கைங்கர்யங்கள் செய்தாலும் ஈடாகாது. அவருக்கு உன்னால் உதவி செய்து விட முடியுமா ? முடியவே முடியாது. உன் உதவியை எதிர் பார்க்கவில்லை அவர். ஆகவே நாம் ராம நாமம் ஜபம் பூஜை உபாஸனை கடமைகளைச் சரி வர ஆற்றுவதெல்லாம் உனக்கு தூய்மை வருவதற்காகத்தான்.

नको वासना वीषड वृत्तिरूपें ।

पदार्थी जडे कामना पूर्वपापें ॥

सदा राम निःकाम चिंतीत जावा ।

मना कल्पनालेश तो ही नसावा ॥ ५८ ॥

நகோவாஸனா வீஷயி வ்ருத்திருபேம் ।

பதார்த்தீம் ஜடே காமனா பூர்வ பாபேம் ॥

ஸதா ராம நி: காம சிந்தீத ஜாவா ।

மனா கல்பனா லேஷ தோ ஹி நஸாவா ॥ 58 ॥

மனமே ஏதோ புண்ய வசத்தால் உனக்கு ராம நாமம் சொல்கின்ற பாக்யம் கிடைத்துவிட்டது - ராம நாமம் சொல்லச் சொன்னாலும் - நீ பல பிறவிகளில் செய்த வினைகளின் பயன்கள் - வாசனையாக - தவிர்க்க முடியாத பழக்கமாக - தவறு என்று தெரிந்தும் கூட தவிர்க்க முடியாதபடி ஒட்டிக் கொண்டு - உன்னை ராம நாமம் சொல்லவிடாது. நீ தான் உறுதியாக இருந்து ராம நாமம் சொல்லி அந்த தூர்வாஸனையைக் - கெட்டப் பழக்கத்தை - விட வேண்டும். இது பெரிய கார்யம். பல பிறவிகளில் செய்த பாப வாசனைச் சுமையை உதருவது என்பது ராம நாம ஜபம் தவிர வேறு எந்த வழியிலும் ஸாதிக்க முடியாதது.

मना कल्पना कल्पतां कल्पकोटी ।

नखे रे नखे सर्वथा रामभेटी ॥

मनीं कामना राम नाही जयाला ।

अती आदरें प्रीति नाही तयाला ॥ ५९ ॥

மனா கல்பனா கல்பதாம் கல்பகோடி ।

நவ்ஹே ரே நவ்ஹே ஸர்வதா ராமபேடி ॥

மனீம் காமநா ராம நாஹீம் ஜயாலா ।

அதீ ஆதரேம் ப்ரீதி நாஹீம் தயாலா ॥ 59 ॥

மனமே ! நீ என்ன நினைக்கிறாய் ? குரு தேவர் சொல்வதைப் பார்த்தால் - அதில் உண்மை இருக்கும் போலிருக்கிறதே. எவ்வளவு சொல்லிவிட்டார் ? இன்னும் நமக்கு ராம நாம ருசி வரவில்லையே ! தூர்வாசனையைத் தொலைப்பதற்கு வேறு ஏதாவது புண்யகாரியம் செய்யலாமா ? என்று நினைக்கிறாய் அல்லவா ? இப்படியெல்லாம் கோடி கற்பனைகள் பண்ணினாலும் - என் அருமை மனமே - அவை ராமனிடம் செல்லாது. உன்னிடம்

வேறு விஷயத்தில் அல்ப ஆசையிருந்தாலும் - ராமன் உன்னிடம் தரிக்கமாட்டார். அவ்வளவு தான். தயாளானான ராம க்ருபை உனக்கு வேண்டாம் போலிருக்கிறது.

मना राम कल्पतरु कामधेनु ।

निधी सार चिंतामणी काय वानूं ॥

जयाचेनि योगे घडे सर्व सत्ता ।

तया साम्यता कायसी कोण आतां ॥ ६० ॥

மனா ராம கல்பதரு காமதேனு ।

நிதீ ஸார சிந்தாமணீ காய வானூம் ॥

ஜயாசேஜி யோகேம் கடே ஸர்வ ஸத்தா ।

தயா ஸாம்யதா காயஸி கோண ஆதாம் ॥ 60 ॥

மனமே நீ இவ்வளவு அசடாக இருக்கிறாயே ! ராமன் நினைத்ததெல்லாம் தரும் கற்பகத்தரு - காமதேனு, செல்வ நிதிக்கெல்லாம் காரணமான சிந்தாமணி. அவற்றிற்கெல்லாம் - அந்தப் பெருமையை ராமன் தான் அளித்திருக்கிறார். உலகம் இவ்வளவு செழிப்பாக - ஜனங்கள் இவ்வளவு கஷ்டங்களிடையேயும் ஸௌக்யமாக வாழ்கிறார்கள் என்றால் அதற்கு ராமனே காரணம். அவருக்கு ஈடேது ?

उभा कल्पवृक्षातर्की दुःख बाहे ।

तया अंतरीं सर्वदा तें चि आहे ॥

जनीं सज्जनीं बाद हा वाढवावा ।

पुढें मागुता शोक जीवीं घरावा ॥ ६१ ॥

உபா கல்பவ்ருக்ஷாதரீம் து:க வாஹே ।

தயா அந்தரீம் ஸர்வதா தேம் சி ஆஹே ॥

ஜனீம் ஸஜ்ஜனீம் வாத ஹா வாடவாவா ।

புடேம் மாகுதா சோக ஜீவீம் தராவா ॥ 61 ॥

மனமே ! ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால் கற்பகத் தருவும் காமதேனுவும் நீ விரும்பியதைத் தரும். ராமன் நீ விரும்பியது உனக்கு ஹிதமாக இருந்தால் தான் கொடுப்பான்.

ஹிதமில்லாததை நீ தலை கீழே நின்றாலும்  
கொடுக்கமாட்டான். ராமனுக்கு உன்னிடம் அவ்வளவு  
பொறுப்பு. அது போல ஸாது ஸங்கத்திற்கு போய் அங்கு  
விதண்டாவாதம் செய்தாயானால் - ஸத்ஸங்க லாபம்  
கிடைக்காது என்பது மட்டுமல்ல - ஸாதுக்களிடம் அபசாரம்  
என்ற பாபமும் வந்து விடும்.

निजध्यास तो सर्व तुदोनि गेला ।

बकें अंतरीं शोक संताप ठेला ॥

सुखानंद आनद भेदें बुडाला ।

मनी निश्चयो सर्व खेदें उडाला ॥ ६२ ॥

நிஜத்யாஸ தோ ஸர்வ துடோநி கேலா ।

பனேம் அந்தரீம் ஸோக ஸந்தாப டேலா ॥

ஸுகாநந்த ஆநந்த பேதேம் புடாலா ।

மநீ நிஸ்சயோ ஸர்வ கேதேம் உடாலா ॥ 62 ॥

மனமே ! விதண்டாவாதம் என்று சொன்னேனே அதைப்  
பற்றி நீ சிந்திக்க வேண்டும். ஏதோ புண்ய வசத்தால்  
ராமனிடம் உனக்கு ஈடுபாடு வந்திருக்கிறது. விதண்டாவாதம்  
செய்பவன் பல கவர்ச்சியான காரணங்களைக் கூறி 'ராமனை  
விட நான் சொல்பவன் தான் பெரியவன்' என்று சாதிப்பான்.  
அவனுக்கு அவன் சொன்ன தெய்வத்திடமும் ஈடுபாடு  
கிடையாது. ராமனிடமும் ஈடுபாடு கிடையாது - வம்புக்காகப்  
பேசுகிறான். அவன் உன் - உன்னைக் கலங்க வைத்து  
விடுவான். மனமே ! ஜாக்ரதை - பேத புத்தி கொண்டு உன்  
அமைதியான ஆனந்தத்தை இழந்து விடாதே - மறுபடியும்  
உன் நினைவை ராமனிடம் நிலை நிறுத்துவது கடினம்.

घरीं कामधेनु पुढें ताक मागे ।

हरीबोध सांडूनि बेवाद लागे ॥

करीं सार चिंतामणी काचखंडें ।

तथा मागतां देत आहे उदेंडें ॥ ६३ ॥

கரீம் காமதேனு புடேம் தாக மாகே ।

ஹரிபோத ஸாண்டுனி வேவாத லாகே ॥

கரீம் ஸார சிந்தாமணி காசகண்டேம் ।

ததா மாகதாம் தேத ஆஹே உதண்டேம் ॥ 63 ॥

மனமே ! ராமனை நீ நினைக்கிறாய். ராம நாமம்  
சொல்கிறாய், நிம்மதியாக இருக்கிறாய், அதை விட்டு விட்டு  
வேறு எதையாவது நாடுவது முட்டாள் தனம். வீட்டில்  
காமதேனுவை வைத்துக் கொண்டு - ஒருவன் மோர்த்தண்ணீர்  
வாங்குவதற்கு எட்டின தூரம் போனானாம். நினைத்ததை  
(தான் ) நினைத்ததை வாரி வழங்கும் வள்ளலான  
சிந்தாமணியை விட்டு விட்டு கடற்கரையில் கூழாங்கல்  
பொறுக்கப் போனது போலத்தான் அது.

अती मूढ त्या दृढ बुद्धि असेना ।

अती काम त्या राम चितीं असेना ॥

अती लोभ त्या क्षोभ होईल जाणा ।

अती वीषई सर्वदा दैन्यबाणा ॥ ६४ ॥

அதீ மூட த்யா த்ருட புத்தி அஸேநா ।

அதீ காம த்யா ராம சித்தீம் அஸேநா ॥

அதீ லோப த்யா க்ஷோப ஹோயீல ஜாணா ।

அதீ வீஷயீ ஸர்வதா தைன்யவாணா ॥ 64 ॥

மனமே ! அதி மூடனுக்கு நிச்சய புத்தி கிடையாது.  
பெண்ணாசை உள்ளவனுக்கு ராம பக்தி வராது. பேராசை  
பிடித்தவனுக்கு ஏமாற்றம் தான் வரும். அதிகச் சிற்றின்ப  
வேட்கைக்காரனுக்கு - எப்பொழுதும் பீடை தான்.

नको दैन्यवाणें जिणें भक्तिऊणें ।

अती मूर्ख त्या सर्वदा दुःख दूणें ॥

घरीं रे मना आदरें प्रीति रामीं ।

नको वासना हेमधामीं विरामीं ॥ ६५ ॥

நகோ தைன்யவானேம் ஜினேம் பக்திஊணேம் ।  
 அதீழார்க த்யா ஸர்வதா து:க தூணேம் ॥  
 தரீம் ரே மனா ஆதரேம் ப்ரீதி ராமீம் ।  
 நமோ வாஸனா ஹேமதாமீம் விராமீம் ॥ 65 ॥

மனமே! ராம பக்தி இல்லாதவனைப் பார்த்து ஸாதுக்கள்  
 இவனுக்கு இவ்வளவு செல்வம் இருக்கிறது - புத்தி  
 இருக்கிறது, என்ன இருந்து என்ன? ராம பக்தியில்லையே.  
 ஐயோ! பாவம் என்று பரிதாபப்படுவார்கள். முட்டாளாக  
 இருக்கிறவன் யாராவது நல்லது சொன்னால் சரி என்று  
 கேட்டுக் கொள்வான். அதன்படி நடப்பான், மூர்க்க  
 முட்டாளுக்கு கஷ்டம் தான் தலைவிதி - மனமே நீ புத்திசாலி  
 அல்லவா? ராமனை நினை. வீணாக அலையாதே.

नव्हे सार संसार हा घोर आहे ।  
 मना सज्जना सत्य शोधूनि पाहें ॥  
 जनी वीष खातां पुढें सूख कैचें ।  
 करी रे मना ध्यान या राघवाचें ॥ ६६ ॥

நவ்ஹே ஸார ஸம்ஸார ஹா கோர ஆஹே ।  
 மனா ஸஜ்ஜனா ஸத்ய சோதூனி பாஹேம் ॥  
 ஜனீ வீஷ காதாம் புடேம் ஸுக கைம்சேம் ।  
 கரீரே மனா த்யான யா ராகவாசேம் ॥ 66 ॥

மனமே! ஸம்ஸாரம் - என்று சொல்லில் தான் "ஸாரம்"  
 என்று சொல் இருக்கிறதே ஒழிய - டொருளில் ஸாரமில்லை.  
 அருமை மனமே! உன்னைக் குதூஹலப்படுத்துவதற்காக  
 இப்படிச் சொன்னேன். உண்மையும் அது தான். விஷம்  
 குடித்து சிரஞ்ஜீவி என்று சொல்வதும், சிற்றின்பம் நுகர்ந்து  
 மகிழ்வேன் என்பதும் ஒன்று தான். ராமனை த்யானம் செய்.

घनश्याम हा राम लावण्यरूपी ।  
 महं धीर गंभीर पूर्णप्रतापी ॥  
 करीं संकटीं सेवकाचा कुढावा ।  
 प्रभाते मनीं राम चिंतीत जावा ॥ ६७ ॥

கனச்யாம ஹா ராம லாவண்யரூபீ ।  
 மஹாம் தீர கம்பீர பூர்ணப்ரதாபீ ॥  
 கரீம் ஸங்கடம் ஸேவகாஞ்சா குடாவா ।  
 ப்ரபாதே மனீம் ராம சிந்தீத ஜாவா ॥ 67 ॥

மனமே! விடியற்காலை எழுந்தவுடன் ராமனை  
 இப்படி த்யானம் செய்ய வேண்டும்.

மேகம் போன்ற நிறம் கொண்டு, கண்களுக்குக்  
 குளிர்ச்சியாக அழகாக இருப்பான் ராமன். ஜம்மென்று  
 மிடுக்கோடு நிமிர்ந்து பளீரென்று தர்சனம் கொடுப்பான்.  
 கடாட்சம் செய்தபடியே அணைத்து தாபங்களையும்  
 நீக்குவான். இப்படி த்யானம் செய்தால் - அன்று முழுவதும்  
 உனக்கு மங்களம் தான் (1).

वळें आगळा राम कोदंडधारी ।  
 महं काळ विक्राळ तो ही थरारी ॥  
 पुढें मानवा किकरा कोण केवा ।  
 प्रभाते मनीं राम चिंतीत जावा ॥ ६८ ॥

பளேம் ஆகளா ராம கோதண்டதாரீ ।  
 மஹாம் காள விக்ராள தோ ஹீ தராரீ ॥  
 புடேம் மானவா கிங்கரா கோண கேவா ।  
 ப்ரபாதே மனீம் ராம சிந்தீத ஜாவா ॥ 68 ॥

காலையில் த்யானம் செய்ய வேண்டிய ராமனைப் பற்றி  
 இரண்டாவது பாடல். பராக்ரமசாலியான ராமன்  
 கோதண்டத்தை இடது தோளில் லாகவமாகச் சாத்திக்  
 கொண்டிருப்பான். நாண் பூட்டாத - பாணம் தொடுக்காத -  
 தோளில் சாய்ந்துள்ள கோதண்டத்தைக் கண்டே யமன்  
 நடுங்குவான். மனிதப் பதர்களோ, அரக்கப் புல்லுருவிகளோ  
 எம்மாத்திறம்? காலையில் ராமனை இவ்விதம் தியானம் செய்  
 (2).



सुखानंदकारी निवारी भयातें ।

जनीं भक्तिभावे भजावें तयातें ॥

विवेकें त्याजावा अनाचार हेवा ।

प्रभाते मनीं राम चिंतीत जावा ॥ ६९ ॥

ஸுகானந்தகாரீ நிவாரீ பயாதேம் ।

ஜனீம் பக்திபாவேம் பஜாவேம் தயாதேம் ॥

விவேகேம் த்யஜாவா அனாசார ஹேவா ।

ப்ரபாதே மனீம் ராம சிந்தீத ஜாவா ॥ 69 ॥

மனமே ! இம்மையில் சுகமளிப்பான், மறுமையில் ஆனந்தமளிப்பான், அவனை பக்தி பாவத்தோடு பள்ளியெழுச்சி பாடி வழிபடு, கெட்ட எண்ணங்கள் அகன்று, விவேகம் மலரும். காலையில் ராமனை இவ்விதம் த்யானம் செய். (3)

सदा रामनामै वदा पूर्णकामै ।

कदा बाधिजेनापदा नित्यनेमै ॥

मदालस्य हा सर्व सोडूनि द्यावा ।

प्रभाते मनीं राम चिंतीत जावा ॥ ७० ॥

ஸதா ராமநாமேம் வதா பூர்ணகாமேம் ।

கதா பாதிஜேநாபதா நித்யநேமேம் ॥

மதாலஸ்ய ஹா ஸர்வ ஸோடுநி த்யாவா ।

ப்ரபாதே மநீம் ராம சிந்தீத ஜாவா ॥ 70 ॥

மனமே ! நீ ஒரு பழக்கம் வைத்துக் கொள். ஓயாமல் ஒழிந்தபொழுதெல்லாம் ராம நாமம் சொல்வது என்று. அப்போது மன நிறைவு பெற்று பூர்ணகாமனாக எதையும் அபேட்சிக்காதவானாகவே ஆகிவிடுவாய். நான் நான் என்று சொல்லாதே. எல்லாம் பகவான் இஷ்டம் என்று சொல்லு. சோம்பலே உதவாது.

कालையில் இந்த ஸங்கல்பத்தோடு ராமனை நினை (4).

जयाचेनि नामें महा दोष जाती ।

जयाचेनि नामें गती पाविजेती ॥

जयाचेनि नामें घडे पुण्य ठेवा ।

प्रभाते मनीं राम चिंतीत जाया ॥ ७१ ॥

ஜயாசேனி நாமேம் மஹா தோஷ ஜாதீ ।

ஜயாசேனி நாமேம் கதீ பாவிஜேதீ ॥

ஜயாசேனி நாமேம் கடே புண்ய தேவா ।

ப்ரபாதே மனீம் ராம சிந்தீத ஜாயா ॥ 71 ॥

மனமே நான் சொல்வதை உறுதியாக நம்பு. ராம நாமம் பெரிய பாபங்களைக் கூடப் போக்கிவிடும். நற்குதி கிடைக்கும். சொல்லச் சொல்லப் புண்ணியம் குவியும். விடியற்காலையில் இப்படி நினை. (5)

न वेचे कदा ग्रंथिचें अर्थ कांही ।

मुखें नाम उचारितां कष्ट नाही ॥

महां घोर संसार शत्रु जिणावा ।

प्रभाते मनीं राम चिंतीत जावा ॥ ७२ ॥

ந வேசே கதா க்ரந்திசேம் அர்த் காம்ஹீ ।

முகேம் நாம உச்சாரிதாம் கஷ்ட நாஹீ ॥

மஹாம் கோர ஸம்ஸார ஸத்ரு ஜிணாவா ।

ப்ரபாதே மநீம் ராம சிந்தீத ஜாவா ॥ 72 ॥

உலகியிலில், ஊருக்கே என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் உனக்கு ஆபத்து வராது. ஏன் தெரியுமா ? கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்கு நாம் என்ன செய்வோம் என்று நீ முயற்சி செய்வாய். உனக்கு ஒரு நஷ்டமும் வராது. வாயில் ராம நாமம் கொழிக்க வேண்டும். இவ்விதம் காலையில் ராமனை நினை. (6)

देहेदंडणेचें महा दुख आहे ।

महा दुख तें नाम घेतां न राहे ॥

सदाशीव चिंतीतसे देवदेवा ।

प्रभाते मनीं राम चिंतीत जावा ॥ ७३ ॥

தேஹேதந்தணேசேம் மஹா துக ஆஹே ।

மஹா துக தேம் நாம கேதாம் ந ராஹே ॥

ஸதாஸீவ சிந்தீதஸே தேவதேவா ।

ப்ரபாதே மநீம் ராம சிந்தீத ஜாவா ॥ 73 ॥

மனமே ! ஸதாசிவன் கைலையில் தேவியுடன் கூட ராம ராம - ராம ராம - என்று மாற்றி மாற்றி தாரக நாம ஜபம் செய்கிறார்கள். தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவன் என்று மனித அவதாரம் என்று ராமனை சிவன் கொண்டாடுவார். ராம நாமம் சொல்ல ஒரு சிரமம் பட வேண்டாம். உடல் நலியாது. ஸௌக்யமாக ராம நாமம் சொல் காலையில் (7).

बहुतांप्री संकटें साधनाचीं ।

व्रतें दान उद्यापनें तें धनाची ॥

दिनाचा दयाळु मनी आठवावा ।

प्रभाते मनीं राम चिंतीत जावा ॥ ७४ ॥

பஹுதாம்பாஸங்கடேம் ஸாதநாசீம் ।

வ்ரதேம் தாந உத்யபாநேம் தேம் தநாசீ ॥

திநாசா தயாளு மநீ ஆடபாவா ।

ப்ரபாதே மநீ ராம சிந்தீத ஜாவா ॥ 74 ॥

மனமே பல கஷ்டங்களை பொறுத்துக் கொண்டு பல ஸாதனைகளை புரிவாயாக - என்று சொல்கிறேனே ? அந்த விரதம் செய், தானம் கொடு, இந்த வ்ரதத்தை அன்னதானம் செய்து பூர்த்தி செய். என்றெல்லாம் சொல்கிறேனா ? ஏழைகளிடம் பரிவுள்ள ராமனைக் காலையில் நினைத்து வழிபடு என்று தானே சொல்கிறேன். (8)

समस्तामर्थें सार साचार आहे ।

कळेना तरी सर्व शोधून पाहें ॥

जिवा संशयो वाउगा तो त्यजावा ।

प्रभाते मनीं राम चिंतीत जावा ॥ ७५ ॥

ஸமஸ்தாமதேம் ஸார ஸாசார ஆஹே ।

களேநா தரீ ஸர்வ ஸோதூந பாஹேம் ॥

ஜிவா ஸம்ஸயோ வாவுகா தோ த்யஜாவா ।

ப்ரபாதே மநீம் ராம சிந்தீத ஜாவா ॥ 75 ॥

மனமே ! இவ்வளவு எளிதான ராம நாமம் - ஒரு வித சாதனைகளும் புரியாமல் சொல்லி விட்டால் ஸகல பாபங்களும் அழிந்து ஸகலக்ஷமங்களையும் அடையலாம் - என்று சொல்கிறீர்களே ! என்று அவநம்பிக்கைப்படாதே. ஸாதனைகளைப் புரிவாய் என்று சொன்னால் என்னால் முடியவில்லை என்கிறாய். சுலபமான வழி சொன்னால் இந்தச் சிறிய விஷயம் அத்தனை பெரிய பயனைக் கொடுக்குமா ? என்கிறாய். உனக்கு எப்படி விளக்குவது என்று புரியவில்லை என்றார் குருநாதர். மனது சொல்லிற்று - கூமிக்க வேண்டும்.

மனமே ! உனக்குச் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டேன். நீயே சிந்தனை பண்ணு. உனக்கு பாக்கியம் இருந்தால் - விடியற்காலை ராமனை நினைப்பாய் (9).

नव्हे कर्म ना धर्म ना योग कांहीं ।

नव्हे भोग ना त्याग ना सांग पाहीं ॥

म्हणे दास विश्वास नामीं धरावा ।

प्रभाते मनीं राम चिंतीत जावा ॥ ७६ ॥

நவ்ஹே கர்ம நா தர்ம நா யோக காஹ்ரிம் ।

நவ்ஹே போக நா த்யாக நாஸாங்க பாஹ்ரிம் ॥

மஹணை தாஸ விஸ்வாஸ நாமீம் தராவா ।  
ப்ரபாதே மனீம் ராம சிந்தீத ஜாவா ॥ 76 ॥

மனமே ! நான் உன்னைக் கைவிடவில்லை. உன்னுடைய பாப புண்ய வாசனைகள் இவ்வளவு சொன்ன பிறகும் நம்பவிடாமல் தடுக்கின்றன. அதனால் மறுபடியும் சொல்கிறேன். கர்மாநுஷ்டானமோ, தானதர்மமோ, யோகமோ, த்யாகமோ, உன்னால் குறைவற செய்ய முடியாதே. அவற்றை முழுமையாகச் செய்யாவிடில் அவை பயன் தராதே. அன்னம் நன்றாக பக்குவமாகாவிட்டால் அதைச் சாப்பிட்டால் ஜரிக்குமா ? அதனால் ஸத்குரு ஸ்ரீ ஸமர்த்த ராமதாஸர், தான் அனுஷ்டித்து தான் பயன் பெற்ற - ஸ்ரீராம நாமத்தை உபதேசிக்கிறார். அவருடைய நம்பிக்கையே உனக்குப் பயன் தரும் நீ நம்பாவிட்டாலும். ஆகவே விடியற்காலையில் ராமனை நினை. (10)

करी काम निःकाम या राघवाचें ।

करी रूप स्वरूप सर्वा जिवाचें ॥

करी छेद निर्द्वेद हे गूण गातां ।

हरीकीर्तनीं वृत्तिविश्वास होतां ॥ ७७ ॥

கரீகாம நி:காம யா ராகவாசேம் ।

கரீம் ரூப ஸ்வரூப ஸர்வாம் ஜிவாசேம் ॥

கரீசேத நிர்த்வந்த ஹே கூண காதாம் ।

ஹரீகீர்த்தநீம் வருத்திவிஸ்வாஸ ஹோதாம் ॥ 77 ॥

மனமே ! உனக்கு ராம க்ருபை பெறுவதற்குத் தகுதிகள் வேண்டும் - ஓட்டைச் சட்டியில் நீரை நிரப்பினால் அது ஒழுகிவிடுமல்லவா ? அளவற்ற க்ருபை செய்ய ராமன் காத்திருக்கிறான். அவற்றை நீ ஏந்தி பயனடைய வேண்டாமா ! அதற்கு உன்னை நீ தான் திடப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, நீ எந்த நல்ல காரியம் செய்தாலும் அதற்குப் பயனை விரும்பாதே. ஏதாவது பயனிருக்குமானால் அது ராமனுக்கே உரியது - என்று நினை.

ராமனுடைய திவ்ய மங்கள ஸ்வரூபத்தை - நினைத்துக் கொண்டே இருந்தால் நீ பார்க்கின்ற பொருள்கள் - எல்லாம் ராமனாகவே தெரியும். நீ ஒருவரை எதிர்பார்த்து இருட்டான சாலையில் காத்திருக்கிறாய். அப்போது - எதிரே வருபவரெல்லாம் நீ எதிர்பார்த்தவர் வருவதாகத் தோன்றுகிறதல்லவா ! உன் மனதில் எது நிறைந்திருக்கிறதோ அதுவே வெளியில் தெரியும். சுகம் - துக்கம், லாபம் - நஷ்டம், ஒன்றையும் கருதாமல் ராம குணங்களைப் பாடினால் பிரஹ்மானந்தம் நிச்சயம் கிடைக்கும்.

अहो ज्या नरा रामविश्वास नाही ।

तया पामरा बाधिजे सर्व कांहीं ॥

महाराज तो स्वामि कैवल्यदाता ।

वृथा वाहणें देहेसंसारचिंता ॥ ७८ ॥

அஹோஜ்யா நரா ராமவிஸ்வாஸ நாஹிம் ।

தயா பாமரா பாதிஜே ஸர்வ காம்ஹிம் ॥

மஹாராஜ தோ ஸ்வாமி கைவல்யதாதா ।

வ்ருதா வாஹணேம் தேஹே ஸம்ஸார சிந்தா ॥ 78 ॥

மனமே ! உனக்கு வேண்டியது - நான் சொல்வதில் நம்பிக்கை தான். இதை விட்டு பணம் காசுகளில் நம்பிக்கை வைத்து அதைத் தேட முயற்சி செய்தால் முடிவில் துக்கம் தான். நிறையக் காசு சேர்த்து விட்டாய். அதற்காகப் பாடுபட்டு இரவு பகல் தூங்காமல் உழைத்தாய். உடலில் வியாதி வந்து விட்டது. வைத்யத்துக்குப் போனால் ஏராளச் செலவு. சேர்த்ததெல்லாம் போய், கடன் வாங்க நேரிடுகிறது. இப்படித் தானே உலகில் பல பேரைப் பார்க்கிறோம். பணம் காசை நம்பினாயே. அதனால் உனக்கு ஆரோக்யம் கிட்டியதா ? வியாதி தான் வந்தது. தேவையானது சம்பாதித்து - மற்ற நேரத்தில் ராம நாம பஜனை செய்தால் இத்தகைய கஷ்டம் வரவே வராது. ஏன் ராமன் மஹாராஜன். கருணைக் கடல். அவனை விட்டு விட்டு உலகியலில் திளைக்காதே.

मना पावना भावना राघवाची ।

धरीं अंतरी सोडि चिंता भवाची ॥

भवाची जिवा मानवा भूलि ठेली ।

नसे वस्तुची धारणा बेथं गेली ॥ ७९ ॥

மநா பாவநா பாவநா ராகவாசீ ।

தரீம் அந்தரீ ஸோடி சிந்தா பவாசீ ॥

பவாசீ ஜிவா மாநவா பூலி டேலீ ।

நஸே வஸ்துசீ தாரணா வேந்த கேலீ ॥ 79 ॥

மனமே ! இப்பொழுது புரிகிறதா - உலகியலில் உள்ள பணம் காசு பந்து மித்ரர்கள் இவர்களைச் சுற்றியே நீ அலைந்தால் உனக்கு நிம்மதியே கிடைக்காது. அவற்றை நீ வேண்டிய அளவு உபயோகிக்கலாமே தவிர. அவை உன் முழு நேரத்தையும் தனக்காகவே உபயோகிக்க விட்டுவிடாதே. மனதை ராம நாமம் சொல்லி தூய்மைப்படுத்திக் கொள். ராமனையே நினை. உலகியலிலே கூட உன் அவசியத் தேவைகள் பூர்த்தி ஆகிவிடும்.

धरा श्रीवरा त्या हरा अंतरातें ।

तरा दुस्तरा त्या परा सागरातें ॥

सरा वीसरा त्या भरा दुर्भरातें ।

करा नीकरा त्या खरा मखरातें ॥ ८० ॥

தரா ஸ்ரீவரா த்யா ஹரா அந்தராதேம் ।

தரா துஸ்தரா த்யாபரா ஸாகராதேம் ॥

ஸரா வீஸரா த்யா பரா தூர்பராதேம் ।

கரா நீகரா த்யா கரா மசராதேம் ॥ 80 ॥

மனமே ! எதுகை மோனை அழகாக அமைந்த இந்தப் பாடலின்கருத்தை கவனி. பூமி நாயகன் லக்ஷ்மீகாந்தன் ராமன். அவனை த்யானம் செய், அவனைத் தான் சங்கரர் தியானம் செய்கிறார். உனக்கு வருகின்ற சங்கடங்கள் எல்லாம் தானே உருண்டு ஓடிவிடும். எது எட்டாக்கனியோ அது வேண்டாமே.

எளிமையாகக் கிடைக்கிற வாழைப்பழம் போதுமே ! பெரிய பகை கொள்ளாதே.

मना मछरें नाम सांडू नको हो ।

अती आदरें हा निजध्यास राहो ।

समस्तांमधें नाम हें सार आहे ।

दुजी तूळणा तूळितां ही न साहे ॥ ८१ ॥

மநா மசரேம் நாம ஸாண்டும் நகோ ஹோ ।

அதீ ஆதரேம் ஹா நிஜத்யாஸ ராஹோ ॥

ஸமஸ்தாம்மதேம் நாம ஹேம் ஸார ஆஹே ।

துஜீ தூளணா தூளிதாம் ஹீந ஸாஹே ॥ 81 ॥

மனமே ! சாதனைகள் பலவுண்டு. மலை ஏறவேண்டுமா ? முக்கி முனகிப் படிகளில் ஏறிப் போகலாம், டோலிக்காரனுக்கு கூலி கொடுத்து, டோலியில் உட்கார்ந்தும் போகலாம், காலால் நடந்தால் கால் வலிக்கும், டோலியில் போனால் இடுப்பு வலிக்கும், எதற்காக மலை ஏற வேண்டும் ? குளு குளு வென்று இருக்கும். அவ்வளவு தானே ! தரையிலேயே - குளிர் சாதனங்களை வைத்துக் கொண்டால் குளு குளு கிடைக்கிறது. அது போல் வாழ்கை லட்சியம் என்ன ? அதைச் சிந்தித்து முடிவு செய்துவிட்டால் அதற்குரிய ஸாதனையைப் பற்றி சிந்திக்கலாம் - வாழ்க்கையில் நிம்மதி வேண்டும். இது தானே உயர்ந்த லட்சியம். அந்த மன நிம்மதிக்கு - உலகியல் உபகரணங்கள் எல்லாவற்றையும் விட ஸாரமானது மிகவும் சுலபமானது ராம நாமம். இதற்கு ஈடே கிடையாது.

बहू नाम या रामनामीं तुळेना ।

अभाग्या नरा पामरा हें कळेना ॥

विषा औषध घेतलें पार्वतीशें ।

जिवा मानवा किंकरा कोण पूसे ॥ ८२ ॥

பஹு<sup>9</sup> நாம யா ராமநாமீம் துளேனா ।  
 அபாக்யா நரா பாமராஹேம் களேநா ॥  
 விஷா ஒளஷத கேதலேம் பார்வதீசேம் ।  
 ஜிவா மானவா கிங்கரா கோண பூஸே ॥ 82 ॥

மனமே ! நீ நினைக்கிறாய் ராம நாமம் ராம நாமம் என்று குருநாதர் ஓயாமல் சொல்கிறாரே ! வேறு நாமம் இல்லையா ! அவற்றை ஏன் சொல்வதில்லை ? என்று கேட்கிறாய். நான் ஏன் ராம நாமத்தை மட்டும் சொல்கிறேன் தெரியுமா ? பரமேச்வரன் இருக்கிறாரே. தக்ஷிணாமூர்த்தியாக, ஆதிசுருவாக வடிவமெடுத்திருக்கிறாரே. அவருடைய தேவி - பார்வதி கேட்டாள் "ஆயிரம் நாமங்கள் உள்ளனவே, எல்லாவற்றையும் நெட்டுரு பண்ண நேரமில்லை. நெட்டுரு போட்டாலும் சொல்லும் போது தடுமாறுகிறது. அதை எளிதாகச் சொல்ல வழியிருந்தால் செல்லுங்களேன்" என்று கணவரைக் கேட்டாள். அவருடைய அன்பு மனைவி அல்லவா பார்வதி தேவி ? அவளுக்கு தவறாக போதனை செய்வாரா ? அவர் சொன்னார் "என் இனியவளே ! நீ பக்கத்திலேயே இருந்தாலும் கூட - நான் மகிழ்வது ராம நாமத்தில்தான். ஸ்ரீராம ராமராமேதி - ரமேராமே மனேரமே" நீ இனியவள், ராமன் இனியவன், அவன் பெயர் மிகவும் இனியது, இதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை - என்று ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரன் கூறுகிறார். மனமே ! பரமேச்வரனே சொல்கிற நாமம் உனக்கு எளிதாகக் கிடைக்கிறது. அவர் உலகத்தைக் காப்பதற்காக - ஒரு சமயம் ஹாலாஹலம் என்ற விஷத்தைச் சாப்பிட வேண்டியிருந்தது. அந்த விஷம் வெளியே பரவினால் உலகமே அழிந்து விடும். அத்தகைய கொடிய விஷத்தைச் சாப்பிட்டார் - ராம - என்று சொல்லி ஏப்பம் விட்டார். அவரை அந்த விஷம் ஒன்றும் செய்யவில்லையே ! அது உலகறிந்த கதை ஆயிற்றே. இதைக் காட்டிலும் மனமே வேறு என்ன சான்று வேண்டும் ?

இன்னொரு ரகசியம் - ராம என்று சொல்லி எல்லா தெய்வங்களையும் வணங்கலாம். அவர்கள் ஸந்தோஷப்படுவார்கள்.

जेणे जाळिला काम तो राम ध्यातो ।  
 उमेशीं अती आदरें गूण गातो ॥  
 बहू ज्ञान वैराग्य सामर्थ्ये जेथें ।  
 परी अंतरीं नामविश्वास तेथें ॥ ८३ ॥

ஜேணேம் ஜாளிலா காம தோ ராமத்யாதோ ।  
 உமேஸீம் அதீ ஆதரேம் கூண காதோ ॥  
 பஹு ஞான வைராக்ய ஸாமர்த்யே ஜேதேம் ।  
 பரீ அந்தரீம் நாமவிஸ்வாஸ தேதேம் ॥ 83 ॥

மனமே ! மிக இனியதென்று ராம நாமத்தையே கூறி சப்புக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறாரே பரமசிவன். அவரைப் பற்றி இன்னும் கொஞ்சம் சொல்கிறேன். அவர் உலகையே ஆட்டிப் படைக்கின்றானே மன்மதன். அவரை சுட்டெரித்தார். மஹாஞானிகளான ஸநகர் முதலானோர், ப்ரஹ்ம ஆநந்தத்திலேயே திளைபவர்கள். அவர்களுக்கு அநுபவமில்லாத - ஞானம், விஞ்ஞானம், வைராக்யம் உண்டா ? அவர்கள் கைகட்டி வாய் புதைத்து - பரமேச்வரன் ராம நாமம் சொல்வதை கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ராம நாமத்தில் அத்தனை விச்வாஸம். உமாதேவியும் கூட கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாளே !

विठोनें शिरीं बाहिला देवराणा ।  
 तया अंतरीं ध्यासरे त्यासि नेणा ॥  
 निवाला स्वयें तापसी चंद्रमौळी ।  
 जिवां सोडवी राम हा अंतकाळीं ॥ ८४ ॥

விடேனேம் சிரீம் வாஹிலா தேவராணா ।  
 தயா அந்தரீம் த்யாஸ ரே த்யாஸி நேணா ॥  
 நிவாலா ஸ்வயேம் தாபஸீ சந்த்ரமௌளீ ।  
 ஜிவாம் ஸோடவீ ராமஹா அந்தகாளீம் ॥ 84 ॥

மனமே ! நம்முடைய மஹாராஷ்ட்ர நாட்டிலே பண்டரீபுரம் சிறந்த ஸ்தலம். அங்கு பிரகாசிக்கின்ற

விட்டலணைப் பணியாதவர் ஒருவரும் இல்லை. அந்த விட்டலன் தலைப்பாகையில் சிவலிங்கம் இருக்கிறதே ! விட்டலனே தன் தலையில் சிவனைத் தானே தரித்திருக்கிறார். மனமே ! விட்டலன் ஏன் சிவலிங்கத்தை தரித்திருக்கிறார் தெரியுமா ? உலகைக் காக்க ஹாலாஹல விஷம் சாப்பிட்ட பரமேசுவரன் - எந்த ராம நாம பலத்தினால் அதை ஜீரணித்தாரோ அவரை நாம் சிரஸில் தாங்குவோம் என்று விட்டலனே நினைத்திருக்கிறார். அந்த ராமன் கடைசி காலத்தில் எல்லோரையும் காப்பாற்றி விடுவான்.

भजा राम विश्राम योगेश्वरांचा ।

जपू नेमिला नेम गौरीहराचा ॥

स्वयें नीववी तापसी चन्द्रमौळी ।

तुम्हां सोडवी राम हा अंतकाळीं ॥ ८५ ॥

பஜா ராம விஸ்ராம யோகேஸ்வராம்சா ।

ஜபூ நேமிலா நேம கௌஹராசா ॥

ஸ்வயேம் நீவவீ தாபஸீ சந்த்ரமௌளீ ।

தும்ஹாம் ஸோடவீ ராம ஹா அந்தகாளீம் ॥ 85 ॥

மனமே ! பார்வதியும் பரமேசுவரனும் நியமத்தோடு ராம நாமம் சொல்லிக் கொண்டு ஆனந்தமாக இருக்கிறார்கள். அதனால் தான் யோக சித்தி பெற்ற மஹான்கள் - தம் திறனாலேயே பிரஹ்மலயம் அடையக் கூடியவரும் கூட - ராம நாமத்தில் திளைக்கிறார்கள். அந்த ராமன் நம்மையும் காப்பாற்றுவார்.

मुखी राम विश्राम तेथें चि आहे ।

सदानंद आनंद सेऊनि राहे ॥

तयावीण तो सीण संदेहकारी ।

निजधाम हें नाम शोकापाहरी ॥ ८६ ॥

முகீம் ராம விஸ்ராம தேதேம் சி ஆஹே ।

ஸதாநந்த ஆநந்த ஸேஷுனி ராஹே ॥

தயாவீண தோ ஸீண ஸந்தேஹகாரீ ।

நிஜதாம ஹேம் நாம ஸோகாபாஹரீ ॥ 86 ॥

மனமே ! அலுக்காமல் ராம நாமப் பெருமை சொல்கிறேன். நீ அதைத் தவிர வேறு ஒன்றிலும் கவனம் செலுத்தக் கூடாது. அதில் ஸந்தேஹப்படக்கூடாது என்பதற்காகத்தான். மனமே ! நீ ராம நாமம் சொல்லு உனக்கு நிம்மதி உண்டு, ஆனந்தம் உண்டு, துயரமும் வராது. வாயில் ராம நாமமே புரளட்டும்.

मुखी राम त्या काम बाधूं शकेना ।

गुणें इष्ट धारिष्ट त्याचें चुकेना ॥

हरीभक्त तो शक्त कामास मारी ।

जर्गी धन्य तो मारुती ब्रह्मचारी ॥ ८७ ॥

முகீம் ராம த்யா காம பாதூம் ஸகேநா ।

குணேம் இஷ்ட தாரிஷ்ட த்யாசேம் சுகேநா ॥

ஹரீபக்த தோ ஸக்த காமாஸ மாரீ ।

ஜகீம் தந்ய தோ மாருதீ ப்ரஹ்மசாரீ ॥ 87 ॥

மனமே ! நீ ராம நாமம் சொன்னால் - உலகிலுள்ள சிற்றினப் வாசனை போய்விடும். அது பெரிய சாதனை. அது நடக்குமா என்று ஸந்தேகப்படாதே. நித்ய ப்ரஹ்மசாரி ஹநுமானே சான்று. அவர் கொடுத்து வைத்தவர். அத்தனை நம்பிக்கை அவருக்கு. உனக்கு வரவில்லையே !

बहू चांगलें नाम या राघवाचें ।

अती साजिरें स्वल्प सोपें फुकाचें ॥

करी मूळ निर्मूळ घेतां भवाचें ।

जिवां मानवां हें चि कैवल्य साचें ॥ ८८ ॥

பஹூ சாங்கலேம் நாம யா ராகவாசேம் ।

அதீ ஸாஜிரேம் ஸ்வல்ப ஸோபேம் புகாசேம் ॥

கரீமூள நிர்மூள கேதாம் பவாசேம் ।

ஜிவாம் மாநவாம் ஹேம் சி கைவல்ய ஸாசேம் ॥ 88 ॥

மனமே! ராகவனுடைய நாமம் மிகச்சிறந்தது. இரண்டே அட்சரங்கள். அவற்றில் எவ்வளவு இனிமை? உலகியல் நினைவை அடியோடு அழித்து விடக்கூடியது. மோக்ஷமளிக்கவல்லது.

जनीं भोजनीं नाम वाचे बदावे ।

अती आदरं गद्य घोषं म्हणावे ॥

हरीचिंतनें अन्न जेवीत जावे ।

तरी श्रीहरी पाविजेतो स्वभावे ॥ ८९ ॥

ஜனீம் போஜனீம் நாம வாசே வதாவேம் ।

அதீ ஆதரேம் கத்ய கோஷேம் ம்ஹணாவேம் ॥

ஹாசிந்தனேம் அன்ன ஜேவீத ஜாவேம் ।

தரீ ஸ்ரீஹரீ பாவிஜேதோ ஸ்வபாவேம் ॥ 89 ॥

மனமே ! உண்ணும் போது கோவிந்த ! கோவிந்த ! கோவிந்த என்று உரக்க ராமனுடைய நாமத்தை கோஷிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு கவளமும் ராம நாமத்தோடு. உடலில் பூஷ்டியையும். தூய்மையையும் தரும். ஹரி உன்னிடமே இயல்பாக உட்கார்ந்து விடுவார்.

न ये राम वाणी तथा थोर हाणी ।

जनीं वेर्थ प्राणी तथा नाम काणी ॥

हरीनाम हें वेदशास्त्रीं पुराणीं ।

बहू आगळें बोलिली व्यासवाणीं ॥ ९० ॥

ந யே ராம வாணீ தயா தோர ஹாணீ ।

ஜனீம் வேர்த ப்ராணீ தயா நாம காணீ ॥

ஹரீநாம ஹேம் வேதஸாஸ்தரீம் புராணீம் ।

பஹூ ஆகளேம் போலிலீ வ்யாஸவாணீம் ॥ 90 ॥

மனமே ! வேதங்களிலும், சாஸ்த்ரங்களிலும் வியாஸ பகவான் தமது புராணங்களிலும் தெரியாமலா ராம நாமம் பெருமை சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே நீ ராம நாமத்தை நினைக்காவிட்டால் அது உனக்குப் பெரிய நஷ்டம்.

नको वीट मानूं रघुनायकाचा ।

अती आजरें बोलिजे राम वाचा ॥

न वेचे मुखीं सांपडेरें फुकाचा ।

करी घोष त्या जानकी बल्लभाचा ॥ ९१ ॥

நகோ வீட மாநூம் ரக்ஷநாயகாசா ।

அதீ ஆஜரேம் போலிஜே ராம வாசா ॥

ந வேசே முகீம் ஸாம்படே ரே புகாசா ।

கரீகோஷ த்யா ஜாநகீ வல்லபாசா ॥ 91 ॥

மனமே ! ராம நாமம் சொன்னது போதும் - என்று ஒரு போதும் நினைக்காதே. மூச்சு விட்டவரை போதும் என்று நீ நினைப்பாயா? அது போல ராம நாமம் உனக்கு பிராணன். மூச்சுவிடுவது எப்படி சிரமமில்லாமல் நடக்கிறதோ அது போல உன் காரியத்திற்கு ஒரு இடையூறும் இல்லாமல் ராம நாமம் உன்னிடம் ஓடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

अती आदरें सर्व ही नामघोषें ।

गिरीकदरें जाईजे दुरि दोषें ॥

हरी तिष्ठतु तोषला नामघोषें ।

विशेषें हरा मानसीं रामपीसें ॥ ९२ ॥

அதீ ஆதரேம் ஸர்வ ஹீ நாமகோஷேம் ।

கிரீகந்தரேம் ஜாயீஜே துரி தோஷேம் ॥

ஹரீ திஷ்டது தோஷலா நாமகோஷேம் ।

விசேஷேம் ஹரா மாநஸீம் ராமபீஸேம் ॥ 92 ॥

மனமே ! நீ ராம நாமம் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டால் போதும். உன்னுடைய பாபங்கள், குற்றங்கள், குறைகள், எல்லாம் ஓடிப் போய் மலைகுகை இருட்டில் ஒளிந்து கொண்டு விடும். தலையே காட்டாது. ஸ்ரீ ஹரி உன் பக்கத்திலிருந்து கொண்டு ஜில்லென்று காற்று வீசிக் கொண்டிருப்பார். சிவனுள்ளத்தில் நிறைந்த ராம நாமம் உன்னிடம் பொங்கி வழியும்.

जर्गी पाहतां देव हा अन्नदाता ।

तया लागली तत्वता सार चिंता ॥

तयाचें मुखीं नाम घेतां फुकाचें ।

मनां सांग पां रे तुझें काय वेचें ॥ ९३ ॥

ஜகீம் பாஹதாம் தேவ ஹா அந்நதாதா ।

தயா லாகலீ தத்வதா ஸார சிந்தா ॥

தயாசேம் முகீம் நாம கேதாம் புகாசேம் ।

மநாம் ஸாங்க பாம் ரே துஜேம் காய வேசேம் ॥ 93 ॥

மனமே ! உலகில் உள்ள ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் அவரவர்களுக்குப் பொருத்தமான அன்னத்தை - கவனித்து அளிக்கிறார் அந்த பிரபு - மனித வர்க்கத்திற்கும் - ஆத்ம ஞானத்திற்குரிய ஸாரமான தத்துவத்தை - பிரபுவின் நாமகீர்த்தனம் - என்று கண்டுபிடித்து அளித்திருக்கிறார். அந்த இரண்டு அட்சரங்களை உச்சரித்தால் உனக்கென்ன நஷ்டம் ?

तिन्ही लोक जाळू शके कोप येतां ।

निवाला हू तो मुखें नाम घेतां ॥

जपे आदरें पार्वती विश्वमाता ।

म्हणोनी म्हणा तें चि हें नाम आतां ॥ ९४ ॥

திந்ஹீ லோக ஜாஹூ ஶகே கோப யேதாம் ।

நிவாலா ஹூ தோ முகேம் நாம கேதாம் ॥

ஜபே ஆதரேம் பார்வதீ விஸ்வமாதா ।

ம்ஹணோநி ம்ஹணாதேம் சி ஹேம் நாம ஆதாம் ॥ 94 ॥

மனமே ! உலகில் நடக்கின்ற அட்டுழியங்கள் மனித வர்க்கத்தால் செய்யப்படுகின்றன. அவர்களை எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடலாமா ? என்று பரமேஸ்வரன் கோபப்படும் போது ஸ்ரீராம நாமம் சொல்லி - உள்ளம் களித்து, கோபத்தை உதரிவிட்டு - அமைதி அடைகிறார். அப்படி அவர் மனது அமைய வேண்டுமே என ஜகந்மாதா பார்வதி தேவியும் ராம நாமம் ஜபிக்கிறாள். அதே நாமத்தை நீயும் சொன்னால் உனக்கும் அமைதி கிடைக்கும்.

अजामेळ पापी वदे पुत्रकामें ।

तया मुक्ति नारायणाचेनि नामें ॥

शुकाकारणें कुंटणी राम वाणी ।

मुखें बोलतां ख्याति जाली पुराणी ॥ ९५ ॥

அஜாமேள பாபீ வதே புத்ரகாமேம் ।

தயா முக்தி நாராயணாசேநி நாமேம் ॥

ஸூகாகாரணேம் கும்டணீராம வாணீ ।

முகேம் போலதாம் க்யாதி ஜாலீ புராணீம் ॥ 95 ॥

மனமே ! பகவானுடைய பரம கருணைக்கு மற்றொரு சான்று கூறுகிறேன்: - ராமன் நாராயண ராம - என்ற பெயருக்கெல்லாம் உரியவன். அஜாமிளன் என்ற பிராமணோத்தமர் கெட்ட ஸஹவாஸத்தினால் ஸ்வதர்மத்தை மறந்து - வேசியிடம் மயக்கம் கொண்டு, வாழ்வைப் பாழடித்துக் கொண்டு விட்டான். அவன் அப்படி பாழாகிப் போனது - அந்த வேசிக்கே பிடிக்கவில்லை. ஐயோ! பாவம் ! மஹாபாபியாகி விட்டாரே ! இவர் என்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது அவள் வீட்டு வாசலில் - ஒரு ஸாது வந்தார். அம்மா ! குடிக்கத் தண்ணீர் கொடு" என்று கேட்டார். அவள் சொன்னாள் - "நான் கேடு கெட்டவள் - என் கையால் உங்களுக்கு தாகத்திற்கு தண்ணீர் கொடுக்கக் கூட எனக்கு தகுதியில்லையே" என்று கண்ணீர் விட்டாள் - ஸாது சொன்னார் "ராம - என்று சொல்லு" அவள் சொன்னாள் "உன் பாவமெல்லாம் போய்விட்டது. உன் கையில் நான் தண்ணீர் அருந்துவேன். கொண்டு வா" என்றார். உனக்கு என்ன வேணும் கேள்" என்றார். அவள் தன் கதையைச் சொன்னாள் "பெரியவர்களே ! நான் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை - நான் பிறவியிலேயே பாவி. ஆனால் இந்த பிராமணோத்தமர் என் சேர்க்கையால் மஹாபாவி ஆகிவிட்டாரே ! அதற்குத் தான் வருந்துகிறேன். அவரை நான் திருத்த முடியாது. தாங்கள் ஏதாவது வழி சொல்வீர்களா ?"



ஸாது கேட்டார் “அம்மா - நீ கர்ப்பம் கொண்டிருக்கிறாயா?”

அவள் சொன்னாள் “ஆமாம் ஸ்வாமி ! இது ஏழாவது கர்ப்பம்”

ஸாது சொன்னார். உனக்கு ஆண் குழந்தை பிறக்கும். அவனுக்கு நாராயணன் என்று பெயர் வை. நல்லது நடக்கும். என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டார். அவள், பிள்ளைக்கு நாராயணன் என்று பெயர் வைத்தாள். அந்தப் பாவி பிராமணனுக்கு அந்தக் குழந்தையிடம் ரொம்ப பிரியம். எப்போதும் நாராயணா, நாராயணா, என்று குழந்தையைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டே இருந்தாள். அவனுக்கு மரணபயம் கிட்டியது. யம தூதர்களைப் பார்த்து குழந்தை பயப்படப் போகிறானே என்று நினைத்து - நாராயணா இங்கே வராதே - நாராயணா ஓடிப்போ - என்று கூச்சலிட்டான். யமபடர்களை மடக்கி விஷ்ணு தூதர்கள் விரட்டி விட்டார்கள். மரணத்திலிருந்து தப்பினான்.

“நான் எப்படித் தப்பினேன்” என்று கேட்டான்.

“நீ பகவன் நாமம் சொன்னாய். தப்பினாய்” என்றார்கள்.

“நான் பகவன் நாமம் சொல்லவில்லையே செல்லப் பிள்ளையைத் தானே கூப்பிட்டேன்” என்றான்.

“நீ பிள்ளையை நினைத்து நாராயண என்று கூப்பிட்டிருக்கலாம். ஆனால் அது பகவானுக்கே சொந்தமான நாமம். அதனால் விஷ்ணு தூதர்கள் நீ பாபியல்ல என்று யமபயத்தை போக்கி விட்டார்கள். பகவானுடைய பெயரை இரவல் வாங்கி - நீ உன் பிள்ளைக்கு வைத்தால் - அது உன் பிள்ளையின் பெயர் ஆகிவிடுமா”.

அஜாமிளன் பகவானை நினைத்துக் கூட அவன் பெயரைச் சொல்லவில்லை - நாமம், தன் மஹிமையினால் அஜாமிளனைக் காப்பாற்றிவிட்டது. ஒரு வேசி - தான் வளர்த்த கிளிக்கு - ராம - என்று அடிக்கடி ராம என்று ராம நாமம்

சொல்லிக் கொடுத்து அடிக்கடி கிளி சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால் அவள். இறந்து ராமன் திருவடி சேர்ந்தாள்.

महा भक्त प्रह्लाद हा दैत्यकूर्त्वी ।

जपे रामनामावली नित्यकाली ॥

पिता पापरूपी तथा देखवेना ।

जनीं दैत्य तो नाम मूर्खे म्हेना ॥ ९६ ॥

மஹா பக்த ப்ரஹ்லாத ஹா தைத்யகூளீம் ।

ஜபே ராமநாமாவலீ நித்யகாளீம் ॥

பிதா பாபரூபீ தயா தேகவேநா ।

ஜநீம் தைத்ய தோ நாம மூகேம் ம்ஹணேநா ॥ 96 ॥

மனமே ! ப்ரஹ்லாதன் என்ற பையன் ஓயாமல் ஹரி ஹரி என்று ஜபம் செய்து வந்தான். அது அவனுடைய அப்பனுக்கு பிடிக்கவில்லை. அவன் வாயால் ஒரு தடவை கூட சொல்லவில்லை. அவன் கதி தான் எல்லோருக்கும் தெரியுமே !

मुखी नाम नाही तथा मुक्ति कैची ।

अहंतागुणं यातनाते फुकाची ॥

पुढे अंत येईल तो दैन्यवाणा ।

म्हेनी म्हेणा रे म्हेणा देवराणा ॥ ९७ ॥

முகீம் நாம நாஹீம் தயா முக்தி கைம்சீ ।

அஹம்தாகுணேம் யாதநாதே புகாசீ ॥

புடேம் அந்த யேயீல தோ தைந்யவாணா ।

ம்ஹணோநீ ம்ஹணா ரே ம்ஹணா தேவராணா ॥ 97 ॥

மனமே ! ஒரு தடவை கூட ராம நாமம் சொல்லாதவனுக்கு முக்தி கிடைக்குமா ? நான் ஹிரண்யகசிபு. என் பெயரைச் சொல்லுங்கள் என்று அஹங்காரத்தினால் எல்லோரையும் விரட்டினான். கடைசியில் என்ன ஆயிற்று ? அந்தோ பரிதாபம். மனமே ராம நாமத்தையே சொல்லு.

हरीनाम नेमस्त पाषाण तारी ।

वहू तारिले मानवदेहधारी ॥

तया रामनामीं सदा जो विकल्पी ।

वदेना कदा जीव तो पापरूपी ॥ ९८ ॥

ஹரீநாம நேமஸ்த பாஷாண தாரீ ।

வஹூதாரிலே மாநவதேஹதாரீ ॥

தயா ராமநாமீம் ஸதா ஜோ விகல்பீ ।

வதேநா கதா ஜீவ தோ பாபரூபீ ॥ 98 ॥

மனமே ! கடலில் அணைக்கட்டித்தானே ராமன் வானர சேஸனையை அழைத்துக் கொண்டு லங்கைக்குப் போனார். கடலில் அணைக்கட்ட முடியுமா ? பெரிய பெரிய மலைகளை கொண்டு வந்து கடலில் போட்டார்கள். கடலாழத்திற்குள் போய் விட்டன. ஹனுமான் பார்த்தார் - வீரர்களை. மலைகளைப் புரட்டிக் கொண்டு வந்து - ராம என்று சொல்லி விட்டுக் கடலில் போடுங்கள் - என்று சொன்னார். என்ன ஆச்சரியம் ? மலைகள் கடலில் மிதந்தன. அவற்றை ஒன்றோடொன்று இணைத்து நளன் என்ற வானரன் அணைக்கட்டினான். ராம நாமத்திற்கு அவ்வளவு மஹிமை. மனமே உன்னுடைய முன் வினைப் பாபம் உன் நம்பிக்கையைக் கெடுக்கிறது. அந்த ராம நாமமே மனித உருக்கொண்டு வந்து, ஸம்ஸாரக் கடலிலிருந்து கரை ஏற்றுகிறது.

जर्गी धन्य वाराणसी पुण्यरासी ।

तयेमाजि जातां गती पूर्वजांसी ॥

मुखें रामनामावळी नित्यकाळी ।

जिवा हीत सांगे सदा चंद्रमौळी ॥ ९९ ॥

ஜகீம் தந்ய வாராணஸீ புண்யராஸீ ।

தயேமாஜி ஜாதாம் கதீ பூர்வஜாம்ஸீ ॥

முகேம் ராமநாமாவளீ நித்யகாளீம் ।

ஜிவா ஹீத ஸாங்கே ஸதா சந்த்ரமௌளீ ॥ 99 ॥

காசி மிகச் சிறந்த புண்ய தலம். அங்கு போய் நாம் கங்கையில் ஸ்நாநம் செய்தால் கங்காயாத்திரை செய்யாத நம் முன்னோர்கள் கரை ஏறுகிறார்கள். அதே மாதிரி நாம் ராம நாமம் சொன்னால் - நம் முன்னோர்கள் நல்ல கதி அடைவார்கள். அத்தகைய மஹிமை வேறு எதற்கு உள்ளது ? ஜீவர்களுக்கு ஹிதமானது ராம நாமம் தான். என்று சந்த்ரனே முடியில் தாங்கிய பரமேஸ்வரன் கூறினார்.

यथासांग रे कर्म तें हि घडेना ।

घडे धर्म तो पुण्य गांठी तें हि घडेना ॥

दया पाहतां सर्व भूतीं असेना ॥

फुकावें मुखीं नाम तें ही वसेना ॥ १०० ॥

யதாஸாங்க ரே கர்ம தேம் ஹி கடேனா ।

கடே தர்ம தோ புண்ய காண்டீம் தேம் ஹி கடேநா ॥

தயா பாஹதாம் ஸர்வ பூதீம் அஸேனா ।

புகாசேம் முகீம் நாம தேம் ஹி வஸேனா ॥ 100 ॥

மனமே ! சாஸ்த்ர முறை வழுவாமல் நல்ல கர்மாவை அநுஷ்டிக்க இக்காலத்தில் வஸதி இல்லை. புண்யகர்மா - நல்ல பூமியில் பரிசுத்தமான தரையில் செய்ய வேண்டும். மூன்றாவது மாடியில் குடியிருப்பவன் பூஸ்பர்சம் இல்லாத இடத்தில் அக்னி வளர்த்து ஹோமம் செய்வது தகாது. இந்த அடிப்படையே கோணலாக - கர்மாநுஷ்டானம் செய்து விட்டு அந்த யாகம் இந்த யாகம் பண்ணினேன் என்று அஹங்காரப்படுகிறவனுக்கு யாகப் பயன் கிடைக்காது. பிற உயிர்களிடம் பரிவும் கபடமில்லாத சேவையும், கடமையாக இல்லாதவன் ராம நாமமும் சொல்ல இயலாவிட்டால் எப்படி சேஷமத்தை அடைய முடியும் ?

जया नावडे नाम त्या येम जाची ।

विकल्पें उठे तर्क त्या नर्क ची ची ॥

म्हणोनी अती आदरें नाम ध्यावें ।

मुखें बोलतां दोष जाती स्वभावे ॥ १०१ ॥

ஐயா நாவடே நாம த்யா யேம ஜாசீ |  
 விகல்பே உடே தாக த்யா நாக சீசீ ||  
 மஹணோநீ அதீ ஆதரேம் நாம த்யாவேம் |  
 முகேம் போலதாம் தோஷ ஜாதீ ஸ்வபாவே || 101 ||

மனமே ! ராம நாமம் ஒன்று தான் உனக்குக் கதி. அதில் நம்பிக்கையில்லாமல் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டே இருந்தால் யமனிடம் போய் பல வேதனைகளுக்கு உள்ளாக வேண்டியது தான். அடக்கமில்லாத நீ தோன்றியபடி செய்து பாபங்களைத் தான் குவித்துக் கொள்வாய். நீ மேன்மை அடைய வேண்டுமானால் பக்தியோடு ராம நாமம் சொல்.

अती लीनता सर्वभावे स्वभावे |  
 जना सज्जनालागिं संतोषवावे ||  
 देहे कारणीं सर्वं लाघीत जावे |  
 सगुणीं अती आदरेंसी भजावे || १०२ ||

அதீ லீனதா ஸர்வபாவேம் ஸ்வபாவேம் |  
 ஜநா ஸஜ்ஜநாலாகிம் ஸந்தோஷவாவேம் ||  
 தேஹே காரணீம் ஸர்வ லாஹீத ஜாவேம் |  
 ஸகூணீம் அதீ ஆதரேம்ஸீ பஜாவேம் || 102 ||

மனமே ! உன்னையே கவனித்துக் கொண்டு உன் உடலையே பொத்திப் பொத்திப் போஷித்துக் கொண்டே இருந்தால் மரணத்தை வெல்ல முடியாது. உடலை வருத்திப் பரோபகாரம் செய்ய வேண்டும். கல்யாண குணங்களுடைய ராமனை பூஜை பண்ண வேண்டும். பெரியோர்களிடம் மரியாதை இருக்க வேண்டும். ஸாதுக்களை ராம நாமம் சொல்லி ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டும்.

हरीकीर्तनें प्रीति रामी धरावी |  
 देहेबुधि नीरूपणीं वीसरावी ||  
 परद्रव्य आणीक कांता परावी |  
 यदर्थी मना सांडि जीवीं करावी || १०३ ||

ஹரீகீர்தனேம் ப்ரீதி ராமீதராவீ |  
 தேஹே புதி நீரூபணீம் வீஸராவீ ||  
 பரத்ரவ்ய ஆணீக காந்தா பராவீ |  
 யதர்த்தீ மனா ஸாம்டி ஜீவீம் கராவீ || 103 ||

மனமே ! பிறருடைய பொருளிலோ மற்றப் பெண்டிரிடமோ கவனத்தைச் செலுத்தாதே. ப்ரீதி பாவத்துடன் ஹரீ கீர்த்தனம் செய். ஸாதுக்களின் இதயம் உருகும். அந்தப் பாடல்களில் வருகின்ற ராமனுடைய க்ருபையை நினைத்து மெய் மறந்து நில்.

क्रियेवीण नानापरी बोलिजेतें |  
 परी चीत दुश्चित तें लाजवीतें ||  
 मना कल्पना धीट सैराट धावे |  
 तया मानवा देव कैसेनि पावे || १०४ ||

க்ரியேவீண நாநாபரீ போலிஜேதேம் |  
 பரீ சீத துஸ்சீத தேம் லாஜவீதேம் ||  
 மநா கல்பநா தீட ஸைராட தாவே |  
 தயா மாநவா தேவ கைஸேநி பாவே || 104 ||

மனமே ! உன்னிடத்திலோ தீய எண்ணங்களும் அற்ப ஆசைகளும் நிறைந்துள்ளன. பேச்சு மாத்திரம் தர்மத்தை இப்படித் தான் அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறது. தகூணை கொடுப்பதில் வஞ்சனை இருக்கக் கூடாது. தரமான புத்தி வேண்டும். என்றெல்லாம் அடித்துச் சொல்லியிருக்கிறது'' என்று — ஆவேசமாக பேசலாம். இப்படி சாஸ்த்ரம் பேசினதற்காக - நல்ல கதி கிடைக்கவே கிடைக்காது.

विवेकें क्रिया आपुली पालटावी |  
 अती आदरें शुद्ध क्रिया धरावी ||  
 जनीं बोलण्यासारिखें चाल बापा |  
 मना कल्पना सोडि संसारतापा || १०५ ||

விவேகேம் க்ரியா ஆபுலீபாலடாவீ ।  
 அதீ ஆதரேம் ஸூத்த க்ரியா தராவீ ॥  
 ஜநீம் போலண்யாஸாரிகேம் சால பாபா ॥  
 மநா கல்பநா ஸோடி ஸம்ஸாரதாபா ॥ 105 ॥

மனமே ! நீ நல்ல கர்மாக்கள் செய்வது அப்புறம் ஆகட்டும். முதலில் உன்னிடமுள்ள கெட்டப் பழக்கங்களை விலக்குவதற்கு உறுதியாக முயற்சி செய். எண்ணமும், பேச்சும், செயலும் ஒன்றை இணைந்து கபடமில்லாமல் பொய் பேசாமல் - நல்ல முறையில் செய்யத் தீர்மானம் செய்து கொள்.

बरी स्नानसंध्या करीं येकनिष्ठा ।

विवेकें मना आवरी स्थानभ्रष्टा ॥

दया सर्व भूतीं जया मानवाला ।

सदा प्रेमलु भक्तिभावे निवाला ॥ १०६ ॥

பரீஸ்நாநஸந்த்யா கரீம் யேகநிஷ்டா ।  
 விவேகம் மநா ஆவரீஸ்தாநப்ரஷ்டா ॥  
 தயா ஸர்வ பூதீம் ஜயா மாநவாலா ।  
 ஸதா ப்ரேமளு பக்திபாவேம் நிவாலா ॥ 106 ॥

மனமே ! சோம்பல் இல்லாமல் விடியற்காலை எழுந்து உடற் சுத்திகளை முடித்துக் கொண்டு பச்சைத் தண்ணீரில் ஸூர்ய உதயத்திற்கு முன் ஸ்நாநம் செய்தால் நல்ல ஆரோக்யம் நிலைக்கும். அந்த நேரம் அமைதியான நேரம். தியானம் செய்வதற்குத் உகந்த நேரம். ஸந்த்யாவந்தனம் செய்து சலனமில்லாமல் காயத்ரீ ஜபம் செய்து, உடன் ராமனுக்கு பூஜை செய். ராமன் உன்னிடம் பிரகாசிப்பான். அந்த தர்சனத்தை நமுவ விடாதே. உயிரினங்களிடமும் ஏழைகளிடமும் பரிவு காட்டு.

मना कोपआरोपणा ते नसावी ।

मना बुधि हे साधुसंगी वसावी ॥

मना नष्ट चांडाळ तो संग त्यागी ।

मना होई रे मोक्षभागी विभागी ॥ १०७ ॥

மநா கோபஆரோபணா தே நஸாவீ ।  
 மநா புதி ஹே ஸாதுஸங்கீம் வஸாவீ ॥  
 மநா நஷ்ட சாண்டாள தோ ஸங்க த்யாகீம் ।  
 மநா ஹோயீ ரே மோக்ஷபாகீ விபாகீ ॥ 107 ॥

மனமே ! நான் திரும்ப திரும்ப சொன்னதையே சொல்லி - உன்னை வாட்டுகிறேன் என்று உனக்கு கோபம் வருகிறது. அதற்கு என்ன காரணம் தெரியுமா ? இத்தனை நாட்களாக நீ கெட்ட சேர்க்கையில் சேர்ந்த வேண்டாத விருப்பங்களை வளர்த்துக் கொண்டு விட்டாய். நான் உனக்கு நல்லதைத் தான் சொல்கிறேன். என்னிடம் கோபப்படாதே - யாரிடமும் கோபப்படாதே. நீ ஸாதுஸங்கத்தில் சேர்ந்தால் தான் உனக்கு நான் சொல்வது நியாயம் தான் என்பது புரியும். ஆகவே ஸத்ஸங்கத்தையே நாடு. அவர்களுடன் சேர்ந்தால் உனக்கும் மோக்ஷத்தில் பங்கு கிடைக்கும்.

सदा सर्वदा सज्जनाचेनि योगें ।

क्रिया पालटे भक्तिभावार्थ लागे ॥

क्रियेवीण वाचाळता ते निवारी ।

तुटे वाद संवाद तो हीतकारी ॥ १०८ ॥

ஸதா ஸர்வதா ஸஜ்ஜனாசேனி யோகேம் ।  
 க்ரியா பாலடே பக்தி பாவார்த்த லாகே ॥  
 க்ரியே வீண வாசாளதா தே நிவாரீ ।  
 துடேவாத ஸம்வாத தோ ஹீதகாரீ ॥ 108 ॥

மனமே ! ஸத்ஸங்கத்திலேயே ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாயானால் உன்னுடைய கெட்ட நடவடிக்கைகள் அகன்றுவிடும். ராமனிடம் பக்தி உண்டாகும். இதை விட்டு வாயைப் பெருக்கி வேண்டாத விஷயத்தில் மூழ்காதே. ஸத்ஸங்கத்தில் விவாதங்களற்ற,

கருத்தொற்றுமை தான் ஹிதமளிக்கும். இதற்கும் மேலும்  
நான்கு காரணங்கள் கூறினார். (1)

जनीं वाद वेवाद सोडूनि घावा ।

जनीं सूखसंवाद सूखें करावा ॥

जर्गी तो चि तो शोकसंतापहारी ।

तुटे वाद संवाद तो हीतकारी ॥ १०९ ॥

ஜனீம் வாத வேவாத ஸோடுநி த்யாவா ।

ஜனீம் ஸுகஸம்வாத ஸுகேம் கராவா ॥

ஜகீம் தோ சி தோ ஸோகஸந்தாபஹாரீ ।

துடே வாத ஸம்வாத தோ ஹீதகாரீ ॥ 109 ॥

மனமே ! சிலர் எதைச் சொன்னாலும் ஏன் அப்படி என்று  
கேட்பார்கள். ஸத்ஸங்கமானால் - நல்ல பண்புக்குரிய  
செய்திகளே கிடைக்கும். அதனால் சோகமும் உன்  
உலைச்சலும் அகலும். வாதங்கள் அற்ற கருத்து ஒற்றுமையே  
ஹிதமாகும். (2)

तुटे वाद संवाद त्यातें म्हणावें ।

विवेकें अहंभाव यातें जिणावें ॥

अहंतागुणें वाद नाना विकारी ।

तुटे वाद संवाद तो हीतकारी ॥ ११० ॥

துடே வாத ஸம்வாத த்யாதேம் ம்ஹணாவேம் ।

விவேகம் அஹம்பாவ யாதேம் ஜிணாவேம் ॥

அஹம்தாகுணேம் வாத நாநா விகாரீ ।

துடே வாத ஸம்வாத தோ ஹீதகாரீ ॥ 110 ॥

மனமே ! நமக்கு எல்லாம் தெரியும் என்ற  
அஹம்பாவத்தினால் - நல்ல விஷயங்களில் சிலர் வாதம்  
செய்கிறார்கள். நமது அஹங்காரப் பிடிவாதத்தினால் - மாற்று  
நல்ல கருத்தை எதிர்க்கத் தோன்றுகிறது. மாற்றுக் கருத்தை  
விவேகத்தோடு ஆராய வேண்டும். அப்போது நம்முடைய

அகங்காரம் விலகும். வாதங்கள் அற்ற கருத்து ஒற்றுமையே  
ஹிதமாகும். (3)

हिताकारणें बोलणें सत्य आहे ।

हिताकारणें सर्व शोधूनि पाहें ॥

हिताकारणें बंड पाषंड वारी ।

तुटे वाद संवाद तो हीतकारी ॥ १११ ॥

ஹிதாகாரணேம் போலணேம் ஸத்ய ஆஹே ।

ஹிதாகாரணேம் ஸர்வ ஸோதூநி பாதேம் ॥

ஹிதாகாரணேம் பண்ட பாஷண்ட வாரீ ।

துடே வாத ஸம்வாத தோ ஹீதகாரீ ॥ 111 ॥

மனமே ! உனக்கு ஹிதமான நல்ல விஷயங்களையே  
சொல்கிறேன். நீயும் நன்றாக ஆராய்ந்துப் பார்.  
நல்லெண்ணமில்லாதவர்களின் இச்சகங்களைக் கேட்காதே.  
வாதமற்ற கருத்து ஒற்றுமையே ஹிதமாகும். (4)

जनीं सांगतां ऐकतां जन्म गेला ।

परी वाद वेवाद तैसा चि ठेला ॥

उठे संशयो वाद हा दंभहारी ।

तुटे वाद संवाद तो हीतकारी ॥ ११२ ॥

ஜனீம் ஸாங்கதாம் ஐகதாம் ஜந்ம கேலா ।

பரீவாத வேவாத தைஸா சிடேலா ॥

உடே ஸம்ஸயோ வாத ஹா தம்பதாரீ ।

துடே வாத ஸம்வாத தோ ஹீதகாரீ ॥ 112 ॥

மனமே ! உலகியலைப் புகழ்ந்து பேசுபவர்களும்,  
அதைக் காது கொடுத்து கேட்பவர்களும், தானும் கெட்டு  
பிறரையும் கெடுப்பார்கள். உன்னுடைய சந்தேஹங்களை  
மேலும் தூண்டி விட்டு, உன்னுடைய குழப்பத்தை  
அதிகமாக்குவார்கள். கடைசியாகச் சொல்கிறேன். வாதமற்றக்  
கருத்தொற்றுமையே ஹிதமாகும். (5)

जनीं हीत पंडीत सांडीत गेले।

अहंतागुणं ब्रह्मराक्षस जाले ॥

तयांहूनि वित्यन्न तो कोण आहे।

मना सर्व जाणीव सांडूनि राहे ॥ ११३ ॥

ஜனீம் ஹீத பண்டீத ஸாண்டீத கேலே ।

அஹம்தாகுணேம் ப்ரஹ்மராக்ஷேஸ ஜாலே ॥

தயாம்ஹூநி வித்பந்ந தோ கோண ஆஹே ।

மநா ஸர்வ ஜாணீவ ஸாண்டூநி ராஹே ॥ 113 ॥

மனமே ! சில மேதாவிகள், அஹங்காரிகள் அவர்களை ஞானத்திமிரினால் பிரம்ம ராக்ஷஸர்கள் ஆகிவிடுவார்கள். வேஷம் பிரமாணனைப் போல். உள்ளத்திலே ராக்ஷஸக் கொடுமை. படித்திருக்கின்ற மமதையால் வேண்டுமென்றே (நல்லது சொல்கின்ற) எதிராளியை வாதில் வெல்ல வேண்டுமென்ற குறிக்கோளோடு தாம் சொன்னதையே சாதிப்பார்கள். ஸர்வக்ஞான பகவானைக் காட்டிலும் இவர்கள் சிறந்தவர்களா ?

फुकाचें मुखीं बोलतां काय वेचे।

दिसेंदीस अभ्यांतरी गर्व सांचे ॥

क्रियेवीण वाचाळता वेर्थ आहे।

विचारें तुझा तू चि शोधून पाहे ॥ ११४ ॥

புகாசேம் முகீம் போலதாம் காய வேசே ।

திஸேந்தீஸ அப்யாந்தரீ கர்வ ஸாஞ்சே ॥

க்ரியேவீண வாசாளதா வேர்த்த ஆஹே ।

விசாரேம் துஜா தாம் சி ஸோதூந பாஹே ॥ 114 ॥

அவர்கள் எதைப் பிடிவாதமாகக் கூறுகிறார்களோ. அதில் அவர்களுக்கே நம்பிக்கையும் சிரத்தையும் அனுஷ்டானத்தில் - வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா என்று கவனித்தால் - அவர்களுடைய வண்டவாளம் வெட்ட வெளிச்சமாகும். ஆகவே உன் கருத்துக்களை நீயே ஆராய்ந்து பார்.

तुटे वाद संवाद तेथें करावा।

विवेकें अहंभाव हा पालटावा ॥

जनीं बोलण्यासारिखे आचारावें।

क्रियापालटे भक्तिपथें चि जावें ॥ ११५ ॥

துடே வாத ஸம்வாத தேதேம் கராவா ।

விவேகேம் அஹம்பாவ ஹா பாலடாவா ॥

ஜனீம் போலண்யாஸாரிகே ஆசாராவேம் ।

க்ரியாபாலடே பக்திபந்தேம் சி ஜாவேம் ॥ 115 ॥

விணான வாதங்கள் செய்யச் செய்ய விவேகம் அஹங்காரத்தில் கொண்டு விடும். வாயால் உபதேசிக்கின்ற படி அனுஷ்டானம் செய்கின்றவர்களுடைய பக்தி மார்க்கத்திலே செய்வதே சாலச்சிறந்தது.

बहू श्रापितां कष्टला अंबवर्षी।

तयाचे स्वये श्रीहरी जन्म सोशी ॥

दिन्हाक्षीरसिधु तया ऊपमानी।

नुपेक्षी कदा देव भक्तभिमाननी ॥ ११६ ॥

பஹூ ஸ்ராபிதாம் கஷ்டலா அம்பருஷீ ।

தயாசே ஸ்வயே ஸ்ரீஹரீ ஜந்ம ஸோஸீ ॥

திந்ஹாக்ஷீரஸிது தயா உபமனீ ।

நுபேக்ஷீ கதா தேவ பக்தபிமனீ ॥ 116 ॥

அம்பர்ஷ மகாராஜா தூர்வாஸரிடம் அகப்பட்டு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டார் ? ஹரி அல்லவா தானே அவரை ஸங்கடத்திலிருந்து விடுவித்தார். பால் வேண்டுமென அழுதான் குழந்தை உபமன்யு. அக்கணம் பாற்கடலையே வரவழைத்தார் சிவன். பகவான் பக்தனைக் கைவிட மாட்டார்.

धूरु लेंकरूं बापुडें दैन्यवाणें।

कृपा भाकितां दीधली भेटि जेणें ॥

चिरंजीव तारंगणी प्रेमखाणी ।

नुपेक्षी कदा देव भक्तभिमानी ॥ ११७ ॥

துரு லேகரும் பாபுடேம் தைந்யவானேம் ।

க்ருபா பாகிதாம் தீதல் பேடி ஜேணேம் ॥

சிரஞ்ஜீவ தாராங்கணீம் ப்ரேமகாணீ ।

நுபேக்ஷீ கதா தேவ பக்தாபிமாநீ ॥ 117 ॥

மனமே ! சாஸ்த்ரமோபக்தியோ அறியாத துருவன் தவம் புரிந்தான். பலவிதம் உடலை வருத்தினான். அவனுக்கு பகவான் நேரே பேடியளித்தாரே ! நக்ஷத்ர மண்டலங்களுக்கு அப்பால் சிரஞ்ஜீவியாக உத்தம ஸ்தானத்தை ஹரி கொடுத்தாரே ! ஆகவே பக்தாபிமானியான பகவான் கைவிடமாட்டார். (2)

गजेंद्र महा संकटी वास पाहे ।

तयाकारणं श्रीहरी धांवताहे ॥

उडी घातली जाहला जीवदानी ।

नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ ११८ ॥

கஜேந்த்ர மஹா ஸங்கடம் வாஸ பாஹே ।

தயாகாரணேம் ஸ்ரீஹரீ தாம்வதாஹே ॥

உட காதல் ஜாஹலா ஜீவதாநீம் ॥

நுபேக்ஷீ கதா தேவ பக்தாபிமாநீ ॥ 118 ॥

மனமே ! கொடிய முதலை கஜேந்திரன் காலைக் கவ்வியது. ஆதிமூலமே ! என்று யானை ஓலம் போட கருடன் மீது ஏறி பறந்து வந்தானே ஹரி. உயிரைக் காத்தருளினாரே. பக்தாபிமானியான பகவான் கைவிடமாட்டார். (3)

अजामेळ पापी तया अंत आला ।

कृपाळूपणें तो जनीं मुक्त केला ॥

अनाथासि आधार हा चक्रपाणी ।

नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ ११९ ॥

अजामेळ पापी तया अन्त आला ।

क्नुपानुपणैम् तो जनीं मुक्त केला ॥

अनाथासि आतार ह्या सक्त्रपाणी ।

नुपेक्षी कदा देव पक्तापिमाती ॥ 119 ॥

அஜாமிளன் மஹாபாபி. நாராயண என்று தன் குழந்தையைக் கூப்பிட்டான் (பகவானை அல்ல) க்ருபானுவான பகவான் அந்தக் குரலைக் கேட்டு ஓடி வந்தாரே ! பகைவனைக் கொன்று பக்தனைக் காக்கின்ற சக்ராயுதமல்லவா அவன் கையில் ? பக்தாபிமானியான பகவான் பக்தனைக் கைவிடமாட்டார். (4)

विधीकारणं जाहला मच्छ वेर्गी ।

धरी कूर्मरूपे धरा पृष्टभागी ॥

जना रक्षणाकारणं नीच योनी ।

नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२० ॥

விதீகாரணேம் ஜாஹலா மச்ச வேகீம் ।

தரீ கூர்மரூபேம் தரா ப்ருஷ்டபாகீம் ॥

ஜநா ரக்ஷணாகாரணேம் நீச யோநீ ।

நுபேக்ஷீ கதா தேவ பக்தாபிமாநீ ॥ 120 ॥

மனமே ! பிரம்ம தேவ வேதங்களை மீட்டுக் கொடுப்பதற்காக மீன் அவதாரம் எடுத்தார். மந்திர மலையை கடலில் மூழ்காமல் தூக்கினார் ஆமை அவதாரம் எடுத்து. இப்படியெல்லாம் ஜனங்களின் பொருட்டு தாழ்ந்த பிறவி எடுத்தாரே ! பக்தாபிமானியான பகவான், பக்தனைக் கைவிடமாட்டார். (5)

महा भक्त प्रह्लाद हा कष्टवीला ।

म्हणोनी तयाकारणं सिंह जाला ॥

न ये ज्वाळ वीषाळ संनीध कोणही ।

नुपेक्षी कदा देवभक्ताभिमानी ॥ १२१ ॥

மஹா பக்த ப்ரஹ்லாத ஹா கஷ்டவீலா ।  
 மஹணோநீ தயாகாரணம் ஸிம்ஹ ஜாலா ॥  
 ந யே ஜ்வாள வீஷாள ஸந்தீத கோண்ஹீ ।  
 நுபேக்ஷீ கதா தேவபக்தாபிமாநீ ॥ 121 ॥

மனமே ! பிரகலாதன் பச்சைக் குழந்தை, அவன் தகப்பனோ கொடிய அசுரன். எவ்வளவு கொடுமைப்படுத்தினான் ? கொழுந்து விட்டெரியும் அக்நி போல், சிங்கமுகம் கொண்டு, நரஸிம்மாவதாரம் செய்தார். க்ருபையோடு பிரகலாதனைக் காப்பாற்றினார். குழந்தை நெருப்பு ஜ்வாலை போன்ற பகவானுடைய கண்களிலே கருணை ததும்பவதைக் கண்டு பயமின்றி திருவடி பணிந்தான். பக்தாபிமான தேவன் கைவிடமாட்டான். (6)

कृपा भाकितां जाहला वज्रपाणी ।

तयाकारणं वामनु चक्रपाणी ॥

द्विजाकारणं भार्गव च्यापपाणी ।

नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२२ ॥

க்ருபா பாகிதாம் ஜாஹலா வஜ்ரபாணீ ।

தயாகாரணம் வாமநு சக்ரபாணீ ॥

த்விஜாகாரணம் பார்கவ ச்யாபபாணீ ।

நுபேக்ஷீ கதா தேவ பக்தாபிமாநீ ॥ 122 ॥

மனமே ! இந்த்ரனுக்கு உதவி செய்வதற்காக பகவான் வாமன அவதாரம் எடுத்து மஹாபலியை அடக்கினார். பிராமணர்களைக் காப்பதற்காக பகவா - பரகராம அவதாரம் எடுத்தார். பக்தாபிமான பகவான் பக்தனைக் கைவிடமாட்டான். (7)

अहिले सतीलागिं आरण्य पंथे ।

कुदावा पुढे देव बंदीं तयांतें ॥

बळें सोडितां घाव घाली निशाणीं ।

नुपेक्षी कदा रामदासभिमानी ॥ १२३ ॥

அஹிலே ஸதீலாகிம் ஆரண்ய பந்தேம் ।  
 குடாவா புடேம் தேவ பந்தீம் தயாந்தேம் ॥  
 பளேம் ஸோடிதாம் காவ காலீ நிசாணீம் ।  
 நுபேக்ஷீ கதா ராமதாஸபிமாநீ ॥ 123 ॥

மனமே ! காட்டுவழியில் அகலிகையைக் காப்பாற்றினார். ராவணனிடம் கைதிகளாகப் பிணைப்பட்ட தேவர்களை விடுவித்தார். என்றெல்லாம் ராமனுடைய புகழ் பரவி இருக்கிறது. (இந்தப் பாடலை ராம சரிதம் வருவதால் கூறுகிறார்.) ராமதாஸருக்கு ப்ரியமான பகவான் கைவிடமாட்டார். (8)

तये द्रुपदीकारणं लागवेगें ।

त्वरं धांवतु सर्वं सांडूनि मागें ॥

कळीलागि जाला असे बौध्य मौनी ।

नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२४ ॥

தயே த்ரூபதீகாரணம் லாகவேகேம் ।

த்வரேம் தாம்வது ஸர்வ ஸாண்டுநி பாகேம் ॥

களீலாகி ஜாலா அஸே பெளத்ய மௌநீ ।

நுபேக்ஷீ கதா தேவ பக்தாபிமாநீ ॥ 124 ॥

த்ரௌபதியின் தீனக் குரல் கேட்டதும் - வேகமாக - கை வேலையை அப்படியே போட்டு விட்டு. புடவை வேட்டையில் இறங்கி புடவைகளை அனுப்பி அவளுடைய மானம் காத்தார். பகவான் பக்தனைக் கைவிடமாட்டார். (9)

अनाथां दिनांकारणं जन्मताहे ।

कलंकी पुढे देव होणार आहे ॥

जया वर्णितां सीणली वेदवाणी ।

नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२५ ॥

அநாதாம் திநாங்காரணம் ஜந்மதாஹே ।

கலங்கீ புடேம் தேவ ஹோணார ஆஹே ॥



ஜயா வர்ணிதாம் ஸீணலீ வேதவாணீ |  
நுபேக்ஷீ கதா தேவ பக்தாபிமாநீ || 125 ||

அனாதைகளையும், ஏழைகளையும் காப்பதற்காக பல அவதாரங்கள் எடுத்தார் - என்று சரிதங்கள் உள்ளன. கலி முடிவில் கல்கி அவதாரம் எடுப்பார். வேதங்களே அந்த அற்புதங்களை வர்ணித்து மாளவில்லை. பகவான் பக்தனைக் கைவிடமாட்டார். (10)

जनाकारणं देव लीळावतारी ।

बहूतांपरी आदरं वेषधारी ॥

तया नेणती ते जन पापरूपी ।

दुरात्मे महानष्ट चांडाल पापी ॥ १२६ ॥

ஜனாகாரணம் தேவ லீளாவதாரீ |

பஹூதாம்பரீ ஆதரேம் வேஷதாரீ ||

தயா நேணதீ தே ஜந பாபரூபீ |

துராத்மே மஹாம் நஷ்ட சாண்டாள பாபீ || 126 ||

மனமே ஸ்ரீ ராமனை த்யானித்து ஸுகப்படு, ராம சரிதம் கேட்டு. மனமே ! நீ நினைத்து நினைத்து உருகி மகிழ வேண்டுமென்பதற்காகவே பகவான் பல அவதார லீலைகளைச் செய்திருக்கிறான். பக்தர்களாகவே வேஷம் போடுகிறான். அவற்றை அநுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்காதவன் மஹாபாபி.

जर्गी धन्य तो रामसूखें निवाला ।

कथा ऐकतां सर्व तल्लीन जाला ॥

देहेभावना रामबोधे उडाली ।

मनोवासना रामरूपी बुडाली ॥ १२७ ॥

ஜகீம் தந்ய தோ ராமஸுகேம் நிவாலா |

கதா ஐகதாம் ஸர்வ தல்லீந ஜாலா ||

தேஹேபாவநா ராமபோதேம் உடாலீ |

மனோவாஸநா ராமரூபீம் புடாலீ || 127 ||

மனமே ! ராமனை த்யானித்து ஸுகப்படு. ராம சரிதம் கேட்டு அதிலேயே மூழ்கிவிடு. நமக்கு அந்தர்யாமியாக உடலில் இருக்கிறார் என்று பாவித்து ராமனாகவே ஆகிவிடு. நீயே தன்யன்.

मना वासना वासुदेवी वसों दे ।

मना कामना कामसंगी नसों दे ॥

मना कल्पना वाउगी ते न कीजे ।

मना सज्जना सज्जनी वस्ति कीजे ॥ १२८ ॥

மனா வாஸநா வாஸுதேவீம் வஸோம் தே |

மநா காமநா காமஸங்கீம் நஸோம் தே ||

மநா கல்பநா வாவுகீ தே ந கீஜே |

மநா ஸஜ்ஜனா ஸஜ்ஜனீம் வஸ்திகீஜே || 128 ||

மனமே ! நீ சூன்யமாக இருக்கமாட்டாய். அப்படி இருந்தால் பாப வாஸனைகள் வந்து நிரம்பி விடும். ஆகவே வாஸுதேவ சரீதமே - நிறையக் கேட்டுக் கேட்டு வாஸனையாக உன்னிடம் நிரம்பட்டும். சிற்றின்ப வாசனைகளை உள்ளே விடாதே. என் நல்ல மனமே ஸாதுக்களோடு கூடு.

गतीकारणं संगती सज्जनाची ।

मती पालटे सूमती दुर्जनाची ॥

रतीनायिकेचा पती नष्ट आहे ।

म्हणोनी मनातीत होऊनि राहे ॥ १२९ ॥

கதீகாரணம் ஸங்கதீ ஸஜ்ஜனாசீ |

மதி பாலடே ஸுமதீ துர்ஜனாசீ ||

ரதீநாயிகேசா பதீ நஷ்ட ஆஹே |

ம்ஹணோனீ மனாதீத ஹோவுணிராஹே || 129 ||

மனமே நீ ஸத்ஸங்கத்தில் சேர்ந்தால் தான் துஷ்டர்கள் உறவு உன்னை விட்டுப் போகும். நீ விபூதி பூச ஆரம்பித்தால் - நீ கோபி சந்தனம் இட்டுக் கொண்டால், துஷ்டர்கள் - முகத்தை

மஹா பக்த ப்ரஹ்லாத ஹா கஷ்டவீலா ।  
 மஹணோநீ தயாகாரணேம் ஸிம்ஹ ஜாலா ॥  
 ந யே ஜ்வாள வீஷாள ஸந்தீத கோண்ஹீ ।  
 நுபேசுநீ கதா தேவபக்தாபிமாநீ ॥ 121 ॥

மனமே ! பிரகலாதன் பச்சைக் குழந்தை, அவன் தகப்பனோ கொடிய அசுரன். எவ்வளவு கொடுமைப்படுத்தினான் ? கொழுந்து விட்டெரியும் அக்நி போல், சிங்கமுகம் கொண்டு, நரஸிம்மாவதாரம் செய்தார். க்ருபையோடு பிரகலாதனைக் காப்பாற்றினார். குழந்தை நெருப்பு ஜ்வாலை போன்ற பகவானுடைய கண்களிலே கருணைததும்பவதைக் கண்டு பயமின்றி திருவடி பணிந்தான். பக்தாபிமான தேவன் கைவிடமாட்டான். (6)

कृपा भाकितां जाहला वज्रपाणी ।  
 तयाकारणं वामनु चक्रपाणी ॥  
 द्विजाकारणं भार्गव च्यापपाणी ।  
 नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२२ ॥

க்ருபா பாகிதாம் ஜாஹலா வஜ்ரபாணீ ।  
 தயாகாரணேம் வாமநு சக்ரபாணீ ॥  
 த்விஜாகாரணேம் பார்கவ ச்யாபபாணீ ।  
 நுபேசுநீ கதா தேவ பக்தாபிமாநீ ॥ 122 ॥

மனமே ! இந்த்ரனுக்கு உதவி செய்வதற்காக பகவான் வாமன அவதாரம் எடுத்து மஹாபலியை அடக்கினார். பிராமணர்களைக் காப்பதற்காக பகவா - பரசுராம அவதாரம் எடுத்தார். பக்தாபிமான பகவான் பக்தனைக் கைவிடமாட்டான். (7)

अहिले सतीलागिं आरण्य पंथे ।  
 कुढावा पुढे देव बंदीं तयांतें ॥  
 बळें सोडितां घाव घाली निशाणीं ।  
 नुपेक्षी कदा रामदासभिमानी ॥ १२३ ॥

அஹிலே ஸதீலாகிம் ஆரண்ய பந்தேம் ।  
 குடாவா புடேம் தேவ பந்தீம் தயாந்தேம் ॥  
 பளேம் ஸோடிதாம் காவ காலநிஸாணீம் ।  
 நுபேசுநீ கதா ராமதாஸபிமாநீ ॥ 123 ॥

மனமே ! காட்டுவழியில் அகலிகையைக் காப்பாற்றினார். ராவணனிடம் கைதிகளாகப் பிணைப்பட்ட தேவர்களை விடுவித்தார். என்றெல்லாம் ராமனுடைய புகழ் பரவி இருக்கிறது. (இந்தப் பாடலை ராம சரிதம் வருவதால் கூறுகிறார்.) ராமதாஸருக்கு ப்ரியமான பகவான் கைவிடமாட்டார். (8)

तये द्रुपदीकारणं लागवेगें ।  
 त्वरं धांवतु सर्वं सांडूनि मार्गें ॥  
 कळीलागि जाला असे बौध्य मौनी ।  
 नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२४ ॥

தயே த்ரூபதீகாரணேம் லாகவேகேம் ।  
 த்வரேம் தாம்வது ஸர்வ ஸாண்டுநி பாகேம் ॥  
 களீலாகி ஜாலா அஸே பெளத்ய மௌநீ ।  
 நுபேசுநீ கதா தேவ பக்தாபிமாநீ ॥ 124 ॥

த்ரௌபதியின் தீனக் குரல் கேட்டதும் - வேகமாக - கை வேலையை அப்படியே போட்டு விட்டு. புடவை வேட்டையில் இறங்கி புடவைகளை அனுப்பி அவளுடைய மானம் காத்தார். பகவான் பக்தனைக் கைவிடமாட்டார். (9)

अनाथां दिनांकारणं जन्मताहे ।  
 कलंकी पुढे देव होणार आहे ॥  
 जया वर्णितां सीणली वेदवाणी ।  
 नुपेक्षी कदा देव भक्ताभिमानी ॥ १२५ ॥

அநாதாம் திநாங்காரணேம் ஜந்மதாஹே ।  
 கலங்கீ புடேம் தேவ ஹோணார ஆஹே ॥

சுருத்திக் கொண்டு அப்புறம் போய் விடுவார்கள். நல்லோர்கள் உன்னோடு கூடுவார்கள். மன்மதன் பாணத்திற்கு இறையானால் நீ நசித்து விடுவாய். அவனுடைய இலக்கிலிருந்து நகர்ந்து விடு.

मना अल्प संकल्प तो ही नसावा ।

मना सत्य संकल्प चिर्ती बसावा ॥

जनीं जल्प वीकल्प तो ही त्यजावा ।

रमाकांत येकांतकाळीं भजावा ॥ १३० ॥

மனா அல்ப ஸங்கல்ப தோ ஹீ நஸாவா ।

மநா ஸத்ய ஸங்கல்ப சித்தீம் வஸாவா ॥

ஜனீம் ஜல்ப வீகல்ப தோ ஹீ த்யஜாவா ।

ரமாகாந்த யேகாந்தகாளீம் பஜாவா ॥ 130 ॥

மனமே ! சிற்றின்ப மனோரதத்தில் நீ ஏறிவிட்டால் உன்னைக் குடை சாய்த்து விடும். ராம நாம ஸங்கல்பத்தில் முனைந்தால் - உனக்கு ஸத்யமான ஸங்கல்பம் வரும். வெட்டிப் பேச்சு வாதவிவாதங்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டு தொலை. ரமா நாயகனை தனிமையில் பஜனை செய்.

भजाया जनीं पाहतां राम येकु ।

करीं बाण येकु मुखीं शब्द येकु ॥

क्रिया पाहतां उधरे सर्व लोकु ।

धरा जानकीनायकाचा विवेकु ॥ १३१ ॥

பஜாயா ஜனீம் பாஹதாம் ராம யேகு ।

கரீம் பாண யேகு முகீம் ஸப்த யேகு ॥

கரீயா பாஹதாம் உதரே ஸர்வ லோகு ।

தரா ஜாநகீநாயகாசா விவேகு ॥ 131 ॥

பஜனை என்றால் ராம நாம பஜனை ஒன்று தான். உண்மையில் அவனுக்கு எல்லாமே ஒன்று தான். இரண்டு கிடையாது. ஓரம்பினால் வாலியைக் கொன்றான். வாக்கிலே

ஒரு தரம் சொல்வான். மாறமாட்டான். அவனுக்கு ஒரே வேலை ஜனங்களை மேன்மைப்படுத்துவது. இது தான் ஜாநகீ நாயகனின் இயல்பு.

विचारूनि बोले विवंचूनि चाले ।

तयाचेनि संतप्त ते ही निवाले ॥

बरें शोधिल्यावीण बोलों नको हो ।

जनीं चालणें शुद्ध नेमस्त राहो ॥ १३२ ॥

விசாரூநி போலே விவஞ்சூநி சாலே ।

தயாசேநி ஸந்தப்த தே ஹீ நிவாலே ॥

பரேம் ஸோதில்யாவீண போலோம் நகோ ஹோ ।

ஜனீம் சாலணேம் ஸுத்த நேமஸ்த ராஹோ ॥ 132 ॥

மனமே ! நன்கு ஆராய்ந்து பேசு, பேசுகிறதை செயற்படுத்து. அதனால் உனக்கு ஸந்தாபங்களும் தீரும். மன அமைதி, பரம்பொருள் ஞானம் இவை மிளிரும். இன்றேல் உன் வாழ்க்கையே வீண்.

हरीभक्त वीरक्त विज्ञानरासी ।

जेणें मानसीं स्थापिले निश्चयासी ॥

तया दर्शनें स्पर्शनें पुण्य जोडे ।

तया भाषणें नष्ट संदेह मोडे ॥ १३३ ॥

ஹரீபக்தவீரக்த விக்ஞானராஸீ ।

ஜேணேம் மாநஸீம் ஸ்தாபிலே நிஸ்சயாஸீ ॥

தயா தர்ஸநேம் ஸ்பர்ஸநேம் புண்ய ஜோடே ।

தயா பாஷணேம் நஷ்ட ஸந்தேஹ மோடே ॥ 133 ॥

மனமே ! ஹரீ பக்தி - வைராக்யம் - ஞானம் இவை தான் உன்னை உண்மையான பரம்பொருளில் நிலை நிறுத்தும். அத்தகைய மஹான்களை தர்சித்தாலும் திருவடி தொட்டாலும் நீ பேறு பெறுவாய். உன் ஐயங்கள் அகன்று விடும்.

नसे गर्व आंगी सदा वीतरागी ।

क्षमा शांति भोगी दया दक्ष योगी ॥

नसे लोभ ना क्षोभ ना दैन्यवाणा ।

यहीं लक्षणी जाणिजे योगिराणा ॥ १३४ ॥

நஸே கர்வ ஆங்கீம் ஸதா வீதராகீ ।

க்ஷமா ஸாந்தி போகீ தயா தக்ஷ யோகீ ॥

நஸே லோப நா க்ஷோப நா தைந்யவாணா ।

யஹீம் லக்ஷணீம் ஜாணிஜே யோகிராணா ॥ 134 ॥

மனமே ! நாம் ராம நாமம் சொல்கிறோம். நமக்கு ஈடு இணை கிடையாது என்று கர்வப்படாதே. அற்ப சபலங்களுக்கு ஆளாகாதே. பொறுமை, அமைதி, போதுமென்ற எண்ணம், எளியாரிடம் தயவு, செயலில் ஸாமர்த்யம், பகவானிடம் ஈடுபாடு, இவற்றைப் பழக்கிக் கொள். பேராசை, குழப்பம், கலக்கம், அதைர்யம், உள்ளவர்களிடம் பழகாதே. இவற்றை நீயும் பழக்கிக் கொள்ளாதே.

धरी रे मना संगती सज्जनाची ।

जेणें वृत्ति हे पालटे दुर्जनाची ॥

बळें भाव सदबुद्धि सन्मार्ग लागे ।

महां क्रूर तो काळ विक्राळ भंगे ॥ १३५ ॥

தரீரே மநா ஸங்கதீ ஸஜ்ஜநாசீ ।

ஜேணேம் வருத்தி ஹே பாலடே துர்ஜநாசீ ॥

பளேம் பாவ ஸத்புத்தி ஸந்மார்க லாகே ।

மஹாம் க்ரூர தோ காள விக்ராள பங்கே ॥ 135 ॥

மனமே ! ஸத்ஸங்கத்தில் எப்பொழுதும் தயாராக இரு. உறுதியாக இரு, உலகியலில் ஈடுபடுகிறவர்களுடன் ஒட்டாதே, உன்னைப் பார்த்து அவர்களும் ஸத்ஸங்கத்தில் சேர்வார்கள், திட்புத்தி ஏற்படும், கலியின் கொடுமை உன்னைத் தீண்டாதவாறு உனக்கு தைரியத்தைக் கொடுக்கும்.

भये व्यापिलें सर्व ब्रह्मांड आहे ।

भयातीत तें संत आनंत पाहें ॥

जया पाहतां द्वैत कांहीं दिसेना ।

भया मानसीं सर्वथा ही असेना ॥ १३६ ॥

பயேம் வ்யாபிலே ஸர்வ ப்ரஹ்மாண்ட ஆஹே ।

பயாதீத தேம் ஸந்த ஆநந்த பாஹேம் ॥

ஜயா பாஹதாம் த்வைத காம்ஹீம் திஸேநா ।

பயா மாநஸீம் ஸர்வதா ஹீ அஸேநா ॥ 136 ॥

மனமே ! உனக்கு பிரம்மாண்டத்திலே எதைப் பார்த்தாலும் பயமாக இருக்கிறது. ஏன் தெரியுமா? அது வேறு. நாம் வேறு என்று நீ நினைப்பதால் தான். லகலமும் பிரஹ்ம ஸ்வரூபம் வேறு வஸ்துவே கிடையாது என்ற தத்துவம் புரிந்து. அது ஸத்யமானது, ஆனந்த மயமானது, என்று உணர்ந்து விட்டால் உனக்கு பயமே வராது.

जिवा श्रेष्ठ ते स्पष्ट सांगोनि गेले ।

परी जीव अज्ञान तैसेचि ठेले ॥

देहेबुधिचें कर्म खोटें टलेना ।

जुनें ठेवणें मी पणें आकळेना ॥ १३७ ॥

ஜீவா ஸ்ரேஷ்ட தே ஸ்பஷ்ட ஸாங்கோநி கேலே ।

பரீ ஜீவ அஞ்ஞாந தைஸேசி டேலே ॥

தேஹேபுதிசேம் காம் கோடேம் டளேநா ।

ஜுநேம் டேவணேம் மீ பணேம் ஆகளேநா ॥ 137 ॥

மனமே ! உடலே நான், என்ற அழுத்தமான அஞ்ஞானத்தை பெரியோர்கள் உபதேசம் கேட்டு அழித்துக் கொண்டு விட்டால், உயரிய தத்துவம் ஆத்மா வெளிப்படையாகத் தெரியும். அவர்களுக்கு ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றே. ஞானப் பொக்கிஷம் கிடைத்து நிம்மதியாக இருக்கிறார்கள்.

भ्रमें नाडळे वीत ते गुप्त जालें ।  
जिवा जन्मदारिद्र टाकूनि आलें ॥  
देहेबुधिचा निश्चयो ज्या टेळेना ।  
जुनें ठेवणें मीपणें आकळेना ॥ १३८ ॥

ப்ரமேம் நாடளே வீத தே குப்த ஜாலேம் ।  
ஜிவா ஜந்ம தாரித்ர டாகூநி ஆலேம் ॥  
தேஹேபுதிசா நிஸ்சயோ ஜ்யா டேளேநா ।  
ஜுநேம் டேவணேம் மீபணேம் ஆகளேநா ॥ 138 ॥

மனமே ! அந்த ஆத்ம ஞானப் புதையல். அஞ்ஞானத்தினால் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால் பிறப்பு, இறப்பு என்னதரித்ர நிலை விடமாட்டேன் என்கிறது. தேகமே ஆத்மா - என்ற அஹங்காரப் பிடிப்பை உதர முடியவில்லை. அதனால் சரீரம் போய் விட்டால் - என்ன செய்வோம் ? என்று பயப்படுகிறான்.

पुढें पाहतां सर्व ही कोंदलेंसे ।  
अभाग्यास हें दृश्य पाषाण भासे ॥  
अभावे कदा पुण्य गांठी पडेना ।  
जुनें ठेवणें मीपणें आकळेना ॥ १३९ ॥

புடேம் பாஹதாம் ஸர்வ ஹீ கோம்தலேம்ஸே ।  
அபாக் யாஸ ஹேம் த்ருஸ்ய பாஷாணபாலே ॥  
அபாவேம் கதா புண்ய காந்தீம் படேனா ।  
ஜுனோம் டேவணேம் மீபணேம் ஆகளேனா ॥ 139 ॥

மனமே ! உன்னிடம் புலன்கள் கொண்டு கொட்டுகின்ற அத்தனையும் குப்பை. அதற்கு அப்பால் உன் புத்தி தான் ஆத்ம, ஒளியைக் கொடுக்க முடியும். ஏனெனில் புத்தி தான் உடல் ஆத்மா இல்லை. என்பதை உணர முடியும். அதைப் பற்றிக் கொண்டு ச்ரத்தையுடன் ஞானத்திலே திளைக்காதவன் பாக்யம் அற்றவன். அவனுக்கு பிரம்மசாக்ஷாத்காரம் கிடைக்காது.

जयाचें तया चूंकले प्राप्त नाहि ।  
गुणें गोविलें जाहलें दुख देहीं ॥  
गुणावेगळी वृत्ति ते ही बळेना ।  
जुनें ठेवणें मीपणें आकळेना ॥ १४० ॥

ஜயாசேம் தயா சூகலேம் ப்ராப்த நாஹிம் ।  
குணேம் கோவிலேம் ஜாஹலேம் துக தேஹிம் ॥  
குணா வேகளி வருத்தி தேஹிவளேனா ।  
ஜுனேம் டேவணேம் மீபணேம் ஆகளேனா ॥ 140 ॥

மனமே ! இந்த ஆத்ம ஒளி எல்லா ஜீவன்களிடமும் உள்ளது. அது முக்குணங்களால் நெய்யப்பட்ட கெட்டித் திரைக்குள் அகப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் துக்கப்படுகிறார்கள் மனமே இந்த முக்குணத் திரையை கிழித் தெரியாதவரை உனக்கு ஆத்ம தீப ஒளி கிடைக்காது.

म्हणे दास सायास त्याचे करावे ।  
जनीं जाणता पाय त्याचे धरावे ॥  
गुरुअंजनेवीण तें आकळेना ।  
जुनें ठेवणें मीपणें तें कळेना ॥ १४१ ॥

ம்ஹணே தாம ஸாயாஸ த்யாசே கராவே ।  
ஜநீம் ஜாணதா பாய த்யாசே தராவே ॥  
குரு அஞ்ஜநேவீண தேம் ஆகளேநா ।  
ஜுநேம் டேவணேம் மீபணேம் களேநா ॥ 141 ॥

மனமே ! ஸமர்த்தர் கூறுவதை கவனி. முக்குணத்திரையை குரு க்ருபை என்ற மையைக் கண்ணில் போட்டுக் கொண்டால் தான் விலக்க முடியும். அந்த குரு க்ருபை என்ற கண் மை ஸாதுக்களை பணிந்தால் தான் கிடைக்கும். அஹங்காரமுற்றவனுக்குக் குரு க்ருபை கிடைப்பது எளிதல்ல.

कलेना कलेना कलेना ढलेना ।

ढले नाढले संशयो ही ढलेना ॥

गलेना गलेना अहंता गलेना ।

बळे आकलेना मिळेना मिळेना ॥ १४२ ॥

कलेना कलेना कलेना ढलेना ।

ढले नाढले संशयो ही ढलेना ॥

कलेना कलेना अहंता कलेना ।

बळे आकलेना मिळेना मिळेना ॥ 142 ॥

मनमे ! अहंकारमும், ஸந்தேஹமும் பெரியோர்களின் உபதேசத்தில் நம்பிக்கையை வளரவிடாது. அந்த நம்பிக்கை உனக்கு ராம பக்தியினால் தான் வரும். அது வராதவரை ஆத்மஸ்வரூபம் தெரியாது, தெரியாது, தெரியாது.

अविद्यामुणें मानवा ऊमजेना ।

भ्रमें चूकलें हीत तें आकलेना ॥

परीक्षेविणें बांधले दृढ नाणें ।

परी सत्य मिथ्या असें कोण जाणें ॥ १४३ ॥

अविद्यामुणேம் மாநவா ஊமஜேநா ।

ப்ரமேம் சூகலேம் ஹீத தேம் ஆகலேநா ॥

பரீக்ஷேவிணேம் பாந்தலே த்ருட நாணேம் ।

பரீஸத்ய மித்யா அஸேம் கோண ஜானேம் ॥ 143 ॥

மனமே ! புலன்கள் கொடுப்பவை தான் ஸத்யம் என்று செல்லாத நாணயத்தை முடிச்சுப் போட்டு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். அவற்றைத் தூக்கி எரி. உண்மையான நாணயம் ராம பக்தி தான். அதை நாமம் சொல்லி ஸம்பாதித்துக் கொள். அதை விட்டு கனமான செல்லாத நாணய மூட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டு கஷ்டப்படாதே.

जर्गी पाहतां साच ते काय आहे ।

अती आदरे सत्य शोधूनि पाहे ॥

पुडे पाहतां पाहतां देव जोडे ।

भ्रमभ्रांति अज्ञान हे सर्व मोडे ॥ १४४ ॥

ஜகீம் பாஹதாம் ஸாச தே காய ஆஹே ।

அதீ ஆதரே ஸத்ய ஸோதாநி பாஹே ॥

புடே பாஹதாம் பாஹதாம் தேவ ஜோடே ।

ப்ரமப்ராந்தி அஞ்ஞாந ஹே ஸர்வ மோடே ॥ 144 ॥

மனமே ! நீ செய்ய வேண்டியது ஒன்று தான் - புலன்களை ஒதுக்கி விட்டு - புத்தியின் துணை கொண்டு ஸத்யம் எது - என்பதை ஆராய்வது தேர்ந்தெடுத்துக் கொள். அப்போது ஸத்யமான ஆத்ம தத்வம் தெரியும். புலன்கள் கொண்டு வந்த அஞ்ஞான குப்பையை புத்தியென்ற துடைப்பத்தினால் ஒழித்துவிடலாம்.

सदा वीषयो चिंतितां जीव जाला ।

अहंभाव अज्ञान जन्मासि आला ॥

विवेके सदा सस्वरूपे भरावे ।

जिवा ऊगलीं जन्म नाहीं स्वभावे ॥ १४५ ॥

ஸதா வீஷயோ சிந்திதாம் ஜீவ ஜாலா ।

அஹம்பாவ அஞ்ஞாந ஜந்மாஸி ஆலா ॥

விவேகே ஸதா ஸஸ்வரூபேம் பராவே ।

ஜிவா ஊகலீம் ஜந்ம நாஹீம் ஸ்வபாவே ॥ 145 ॥

மனமே ! வீட்டை தினம் தோறும் மூன்று வேளையும் துடைத்துக் கூட்டாதவரை குப்பைகள் சேர்ந்து கொண்டு தான் இருக்கும். மோஹப் பொருள்களும், அஹங்காரமும், அஞ்ஞானமும், பிறப்பு இறப்புகளைக் கொடுத்துக் கொண்டே தான் இருக்கும். உன்னிடம் குப்பைச் சேரக் கூடாது - ஞான ஒளியை பெருக்க வேண்டும். அப்போது தான் ஜீவன் தன் ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்தை அடைய முடியும்.

दिसे लोचनीं तें नसे कल्पकोटि ।

अकस्मात् आकार ले कालमोडी ।

पुढे सर्व जाईल काहीं न राहे ।

मना सेत आनंत शोधूनि पाहे ॥ १४६ ॥

திலே லோசனீம் தேம் நலே கல்பகோடி ।

அகஸ்மாத ஆகார லே காலமோடி ॥

புடே ஸர்வ ஜாயில காஹீம் ந ராஹே ।

மநா ஸேத ஆநந்த ஸோதூநி பாஹே ॥ 146 ॥

மனமே ! கண்ணால் காண்பன எல்லாம் அழியத் தான் போகின்றன. அவற்றை நினைக்காதே. அவற்றினூடே பிரகாசிக்கிற ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பிடித்துக் கொள். (1)

फुटेना तुटेना चळेना ढळेना ।

सदा संचलें मीपणें तें कळेना ॥

तया एकरूपासि दुजें न साहे ।

मना संत आनंत शोधूनि पाहें ॥ १४७ ॥

புடேநா துடேநா சளேநா டளேநா ।

ஸதா ஸஞ்சலேம் மீபணேம் தேம் களேநா ॥

தயா ஏகரூபாஸி துஜேம் ந ஸாஹே ।

மநா ஸந்த ஆநந்த ஸோதூநி பாஹேம் ॥ 147 ॥

மனமே ! ஆத்மாவை ஆயுதங்களால் வெல்ல முடியாது. காற்றினால் அசைக்க முடியாது. ஜலத்தினால் நனைக்க முடியாது. அதனிடத்தில் வேறு ஒன்றும் ஒட்டாது. அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பிடித்துக் கொள். (2)

निराकार आधार ब्रह्मादिकांचा ।

जया सांगतां सीणली वेदवाचा ॥

विवेकें तदाकार होऊनि राहें ।

मना संत आनंत शोधूनि पाहें ॥ १४७ ॥

நிராகார ஆதார ப்ரஹ்மாதிகாம்சா ।

ஜயா ஸாங்கதாம் ஸீணலீ வேதவாசா ॥

विவேकैकं तदाकार ह्योवाप्नुति राहैकम् ।

मना सन्त आनन्त शोधात्प्राप्ति पाहैकम् ॥ 147 ॥

மனமே ! ப்ரஹ்மத்திற்கு உருவம் கிடையாது. அது ப்ரஹ்மா - ருத்ரன் - விஷ்ணு இவர்களுக்கே மூலப்பொருள். வேதங்களாலேயே கூட இன்னதென்று கூற முடியாது. ஆனால் அது உனக்கு சுலபம். அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பிடித்துக் கொள். (3)

जर्गी पाहतां चर्मचक्षी न लक्षे ।

जर्गी पाहतां ज्ञानचक्षी न रक्षे ॥

जर्गी पाहतां पाहणें जात आहे ।

मना संत आनंत शोधूनि पाहे ॥ १४९ ॥

ஜகீம் பாஹதாம் சர்மசக்ஷீ ந லக்ஷே ।

ஜகீம் பாஹதாம் ஜ்ஞாநசக்ஷீம் ந ரக்ஷே ॥

ஜகீம் பாஹதாம் பாஹணேம் ஜாத ஆஹே ।

மநா ஸந்த ஆநந்த ஸோதூநி பாஹே ॥ 149 ॥

மனமே ! உடலைச் சார்ந்த கண்ணினால் காண முடியாது. ஞானக் கண்ணுக்குக் கூட தான் ஒளியூட்டுகிறது. அது பார்க்கிறவன். பார்க்கப்படும் பொருள், பார்க்கின்ற கருவி; மூன்றும் அதிலே ஒடுங்கி ஆனந்த வெளிப்பாடாக அது விளங்குகிறது. அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பிடித்துக் கொள். (4)

नसे पीतना श्वेत ना शाम काहीं ।

नसे वेक्त आवेक्त ना नीळ नाहीं ॥

म्हणे दास विश्वासितां मुक्ति लाहे ।

मना संत आनंत शोधूनि पाहें ॥ १५० ॥

நஸே பீதநா ஸ்வேத நா ஸாம காம்ஹீம் ।

நஸே வேக்த ஆவேக்த நா நீள நாஹீம் ॥

ம்ஹணே தாஸ விஸ்வாஸிதாம் முக்தி லாஹே ।

மநா ஸந்த ஆநந்த ஸோத்ருநி பாஹேம் ॥ 150 ॥

மனமே ! அதன் நிறம் மஞ்சளோ, வெள்ளையோ, கருப்போ வேறு ஏதும் மில்லை. அது வெளிப்படையும் இல்லை, மறைந்ததுமில்லை, ஆனால் ராமதாஸர் நிச்சயமாகக் கூறுகிறார். அதில் "லயமடைவதே முக்தி" அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பிடித்துக் கொள்.

खरं शोधितां शोधतां शोधताहे ।

मना बोधितां बोधितां बोधताहे ॥

परी सर्व ही सज्जनाचेनि योगें ।

बरा निश्चयो पाविजेसानुरागें ॥ १५१ ॥

கரேம் ஸோதிதாம் யோததாம் ஸோததாஹே ।

மநா போதிதாம் போதிதாம் போததாஹே ॥

பரீஸர்வஹீ ஸஜ்ஜனாசேநி யோகேம் ।

பரா நிஸ்சயோ பாவிஜேஸாநுராகேம் ॥ 151 ॥

மனமே ! உன் புத்தியை அதை ஆராய்வதிலேயே செலுத்து "புத்திக்கு அகப்படாது என்கிறீர்கள் ? எப்படி ஆராய்வது ?" என்று கேட்காதே. ஒரு வஸ்துவைத் தேய்க்கத் தேய்க்க அதன் ஒளி அதிகமாகிறதல்லவா ? புத்தி சிந்திக்க சிந்திக்க அதன் ஒளி தானாக வெளிப்படும். ஸத்ஸங்கத்தில் ஸாதுக்களையும் உன் ஆராய்ச்சியைச் சேர்த்துக் கொள் நிச்சயம் பலிக்கும்.

बहूतां परी कूसरी तत्त्वज्ञाडा ।

परी पाहिजे अंतरी तो निवाडा ॥

मना सार साचार तें वेगळें रे ।

समस्तांमधें येक तें आगळें रे ॥ १५२ ॥

பஹூதாம் பரீகூஸரீ தத்த்வஜ்ஞாடா ।

பரீபாஹிஜே அந்தரீதோ நிவாடா ॥

மநா ஸார ஸாசார தேம் வேகளேம் ரே ।

ஸமஸ்தாம்மதேம் யேக தேம் ஆகளேம் ரே ॥ 152 ॥

மனமே ! புத்தி ஆராய்ச்சி செய்யும் போது ஒவ்வொன்றும் தோன்றும் இமயமலை கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகளாக உள்ளது. அது போல அது அழியாமலே இருந்து விடும் என்று தோன்றும். மறுகணம் புத்தியில் அதுவும் அழியக் கூடியது தான் என்று விவேகம் மலரும். இது இவ்வளவு காலம் இருப்பதே பிரம்மத்தின் திறனால் தான் என்பது ஞானத்தின் ஓர் ஒளி.

नव्हे पिंडज्ञानें नव्हे तत्त्वज्ञानें ।

समाधान कांहीं नव्हे तानमानें ॥

नव्हे योगयागें नव्हे भोगत्यागें ।

समाधान तें सज्जनाचेनि योगें ॥ १५३ ॥

நவ்ஹே பிண்டஜ்ஞானேம் நவ்ஹே தத்த்வஜ்ஞானேம் ।

ஸமாதாந காம்ஹீம் நவ்ஹே தாநமானேம் ॥

நவ்ஹே யோகயாகேம் நவ்ஹே போகத்யாகேம் ।

ஸமாதாந தேம் ஸஜ்ஜநாசேநி யோகேம் ॥ 153 ॥

மனமே ! உடலைப் பற்றி விஞ்ஞான பரிசோதனை செய்து அதிலே ஆத்ம தத்துவம் எங்கே இருக்கிறது ? என்று தேடினால் கண்டு பிடிக்க முடியாது. ஆனால் அது உள்ளதால் தான் நாம் ஜீவிக்கிறோம் என்ற ப்ரத்யட்ச உண்மை தெரிகிறது. அது போல ப்ரபஞ்சத்தில் உள்ள பொருள்களை எல்லாம் விஞ்ஞான அறிவினால் பரிசோதித்தாலும் அது அகப்படாது. ஆனால் அவையெல்லாம் அது இருப்பதானால் உள்ளன என்பது ப்ரத்யட்ச உண்மை. அது போல யோகம் யாகம் இவற்றைச் செய்தாலும் அது தெரிவதில்லை. ஆனால் அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என்று சற்று நேரம் த்யானித்தால் ஒரு நிம்மதி ஏற்படுகிறதே அது தான் ஆத்மாவின் உண்மை நிலை.

महावाक्य तत्त्वादिकें पंचिकर्णें ।

खुणें पाविजे संतसगें विवणें ॥



द्वितीयेसि संकेत जो दाविजेतो ।

तया सांडुनी चंद्रमा भाविजेतो ॥ १५४ ॥

மஹாவாக்ய தத்தவாதிகேம் பஞ்சிகர்ணேம் ।  
குணேம் பாவிஜே ஸந்தஸங்கேம் விவணேம் ॥  
தவிதீயேஸி ஸங்கேத ஜோ தாவிஜேதோ ।  
தயா ஸாண்டுநி சந்த்ரமா பாவிஜேதோ ॥ 154 ॥

மனமே ! வேதங்கள் கூறுகின்றன அஹம் ப்ரஹ்மஸம் தத்தவமஸி ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம என்ற மஹாவாக்யங்களால் ஊன்றி நீ த்யானத்தில் சொல்லிச் சொல்லி பயிற்சி பண்ணினால் மற்றவை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகுவதற்கு அந்த மஹா வாக்யங்கள் உதவுகின்றன. ஆகாசத்தில் அமாவாஸைக்கு மறுநாள் - சந்திரன் சின்னக் கீற்றாக இருப்பதால் புலப்படுவதில்லை ஒரு மரத்தைக் காட்டி அதன் கிளையைக் காட்டி அந்த திசையிலே பார் என்று குறிப்பிட்டுக் காட்டினால் அந்த திசையிலே ஆகாசத்திலே சந்த்ரனின் கீற்று தெரிகிறதல்லவா ? அது போல சாஸ்த்ரங்கள் ஆத்ம ஞானத்திற்கு உதவுகிறேன்.

दिसेना जनीं तैं चि शोधूनि पाहें ।

बरें पाहतां गूज तेयें चि आहे ॥

करीं घेवुं जातां कदा आडखेना ।

जनीं सर्व कौदाटलें तैं कखेना ॥ १५५ ॥

திலேநா ஜநீம் தேம் சி ஸோதூநி ட ஹேம் ।  
பரேம் பாஹதாம் கூஜ தேதேம் சி ஆஹே ॥  
காரீம் கேவும் ஜாதாம் கதா ஆடளேநா ।  
ஜநீம் ஸர்வ கோந்தாடலேம் தேம் களேநா ॥ 155 ॥

மனமே ! புலன்களைக் கொண்டோ அல்லது மற்ற இயந்திர நுண் பொருள்களைக் கொண்டே ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஆனால் அது ஆநந்த ஸ்வரூபம் உச்சி வெயிலில் சாலையில் நடந்து போகிறோம். காலில் சூடு தாங்கவில்லை, அடுத்த அடி எடுத்து வைக்க ஒரு காலை

ஊன்றினால் அது துடிக்கிறது. வியர்வை கொட்டுகிறது, நாக்கு வரண்டு விட்டது. கண்கள் இருண்டு விட்டன, மயக்கம் வருகிறது. அப்போது - ஒரு ஆலமரம் தெரிகிறது, குளம் தெரிகிறது, விந்தி, விந்தி ஓடுகிறோம் மர நிழலுக்கு வந்து விட்டோம். அப்போது ஒரு காற்று வீசுகிறது "அப்பாடா" என்கிறோம். அந்த இன்பம் உடலுக்குத் தானே கிடைக்கிறது ? நன்றாகச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். உடலின் களைப்பு தீருகிறது - என்று மட்டும் தான் நினைக்கிறோம். நாம் முயற்சி எதுவும் செய்யாமல் அதுவாக வீசியதே காற்று அது உடலையும் புலன்களையும் மனதையும் புத்தியையும் தாண்டி ஆத்மாவையே தொடுகிறது. பரப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்த ஸ்வரூபத்தின் ஒரு திவிலையின் ஒரு அணு, ஆத்மாவைத் தொடுகிறது. ஏன் ? அதை நாம் நம் முயற்சியால் பெறவில்லை.

உடலும், புலன்களும், மனமும், புத்தியும் அநுபவித்த பெருந்துன்பத்தைக் களைந்து, அந்தத் துளி ஆனந்தம் பெருகிறதே. அது தான் பரஹ்மாநந்தம். ஒருதுளி ஆண்டவன் அருளியது. அது அந்த ஆண்டவன் ராமன் க்ருபையால் மட்டுமே வந்தது. இந்த உண்மையை உணர்வது தான் ஆத்ம ஞானம். அதைப் பயிற்சியினால், தியானத்தினால் ராம நாம ஜபத்தினால் மட்டுமே அடைய முடியும்.

இந்த நுட்பத்தையே இந்தப் பாடல் எடுத்துச் சொல்ல முயன்றிருக்கிறது. உடல் படுகின்ற தாங்க முடியாத வேதனையை அந்தர்யாமியான பகவான் ராமன் போக்குகிறார். வேறு யார் செய்தார்கள் ? யாரால் செய்ய முடியும் ? வழிப்போக்கன் பட்ட துடிப்பில் உடல் வேதனை தான் தெரிந்ததே தவிர தெய்வத்தை நினைக்கவில்லை, கண் இருண்டு விட்டதால் பக்கத்தில் இருந்த ஆலமரமோ குளமோ முதலில் கண்ணில் படவில்லை. மயங்கிச் சாய்ந்த நேரத்தில் மரம் தென்பட்டது. அடியெடுத்து வைக்கத் துடித்தவன் ஓடினானே மரத்தடிக்கு. இதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தால் தானே ராமனுடைய அவ்யாஜ க்ருபையைப் புரிந்து கொள்ள முடியும் ?

म्हणे जाणता तो जनीं मूर्ख पाहे ।  
अतर्कासि तर्की असा कोण आहे ॥  
जनीं मीपणें पाहतां पाहवेना ।  
तया लक्षितां वेगळें राहवेना ॥ १५६ ॥

मंहरणेणें जाणता तो जो जनीं मूर्ख पाहो ।  
अतर्कासि तर्की असा कोण आहे ॥  
जनीं मीपणें पाहतां पाहवेना ।  
तया लक्षितां वेगळें राहवेना ॥ 156 ॥

मनमே ! प्रहर्षमं नानामं एनक्कु वन्तु विद्वत्तु एन्नु  
एरुवनं सान्नानानानालं अवन् अरिविलि. प्रत्ययसं  
अनुमानं मुतलिववर्ण्णिकु अप्पाहर्षपत्त विषयत्त  
अन्त प्रमाणङ्कणैकं कण्णु एप्पडि अरिय मुडियुम् ?  
“नानं” एन्नु सौल्लिकं कौल्लवत्तु एवणुक्कु मरुयुमो  
अप्पोत्तु अवणालं तन्नित्तु इरुक्क मुडियत्तु.  
परमात्तमावुदन् इण्णन्तु विदुवानं.

बहू शास्त्र धुंडाळितां वाड आहे ।  
जया निश्चयो येक तो ही न साहे ॥  
मती भांडती शास्त्रबोधें विरोधें ।  
गती खुंटती ज्ञानबोधें प्रबोधें ॥ १५७ ॥

पहणु शोस्त्रं तुमंदाणितां वाड आहो ।  
जया निश्चयो येक तो ही न साहो ॥  
मती भांडती शोस्त्रबोधें विरोधें ।  
गती खुंटती ज्ञानबोधें प्रबोधें ॥ 157 ॥

मनमே ! एन्नुक्कौण्णु माणुपत्त कण्णुक्कणै  
एदय सौस्त्रङ्कणैन् अतारत्तिलं अवरवर् कण्णुत्त  
अमुत्तमाकपं पेसिकं कण्णुत्तण्णुत्तलं - एरु क्कुमानं  
मुडियु वरुमा ?

श्रुती न्याय मीमांसकें तर्कशास्त्रें ।  
स्मृती वेद वेदांतवाक्यें विचित्रें ॥  
स्वयें शेष मौनावला स्थीर पाहे ।  
मना सर्व जाणीव सांडून राहे ॥ १५८ ॥

श्रुती न्याय मीमांसकै तर्कशास्त्रै ।  
स्मृती वेद वेदांतवाक्यै विचित्रै ॥  
स्वयै शेष मौनावला स्थीर पाहै ।  
मना सर्व जाणीव सांडून राहै ॥ 158 ॥

वेतङ्कणै न्याय सौस्त्रं, मीमांस सौस्त्रं, तर्क  
शास्त्रं, स्मृतिङ्कणै, वेदांतवाक्यङ्कणै पल. इवण्ण  
वैत्तुक् कण्णु अरियं नाक्कुक्कणै कण्णु अत्तिसेषु  
कुद अवण्णुक् कण्णु विङ्कणैणुत्तं सौल्लि मुडियुत्तु.

जेणें मक्षिका भक्षिली जाणिवेची ।  
तया भोजनाची रुची प्राप्ति कैची ॥  
अहंभाव ज्या मानसीचा विरेना ।  
तया ज्ञान हें अन्न पोटी जिरेना ॥ १५९ ॥

जेणै मक्षिका भक्षिली जाणिवेची ।  
तया भोजनाची रुची प्राप्ति कैची ॥  
अहंभाव ज्या मानसीचा विरेना ।  
तया ज्ञान हें अन्न पोटी जिरेना ॥ 159 ॥

मनमே ! तेनैर् ऋ विमुत्तु तेरियामलं कुडित्तु  
विद्वत्तु. अन्त ऋ नेत्तुसिलं मात्तुक् कौल्लं.  
विमुत्तुक्कु मुडियत्तु, तुत्तुक्कु मुडियत्तु अत्तु पौल  
पत्तुत्तु पत्तुत्तु अण्णुङ्कणैत्तु वण्णुत्तुक् कौल्लं  
नानं जङ्कणैक्कु जङ्कणैत्तु विद्वत्तु विद्वत्तु.

नको रे मना वाद हा खेदकारी ।  
नको रे मना भेद नाना विकारी ॥

नको रे मना सीकजं पूदिलांसी ।  
अहंभाव जो राहिला तुजपासी ॥ १६० ॥

நகோ ரே மநா வாத ஹா கேதகாரீ ।  
நகோ ரே மநா பேத நாநா விகாரீ ॥  
நகோ ரே மநா ஸீகஜம் பூடிலாம்ஸீ ।  
அஹம்பாவ ஜோ ராஹிலா துஜபாஸீ ॥ 160 ॥

மனமே ! வாதம் பிடிவாதத்தை வளர்க்கும் பலவித விகாரங்கள் உள்ள வேத ஞானத்தையும் திடப்படுத்தும். அஹங்காரம் இருந்தால் பிறருக்கு உபதேசம் செய்வது அவன் உள்ளத்தையும் கெடுத்து விடும்.

अहंतागुणें सर्व ही दुख होतें ।  
मुखें बोलिलें ज्ञान तें वेथ जातें ॥  
सुखी राहतां सर्वही सुख आहे ।  
अहंता तुझी तूं चि शोधूनि पाहें ॥ १६१ ॥

அஹந்தாகுணேம் ஸர்வ ஹீ துக ஹோதேம் ।  
முகேம் போலிலேம் ஜ்ஞாந தேம் வேர்த ஜாதேம் ॥  
ஸுகீ ராஹதாம் ஸர்வஹீ ஸுக ஆஹே ।  
அஹந்தா துஜீ தாம் சி ஸோதூநி பாஹேம் ॥ 161 ॥

மனமே ! அஹங்காரத்தினால் துன்பங்கள் அதிகமாகும். அவன் ஞானத்தைப் பற்றி எவ்வளவு சாமர்த்தியமாகப் பேசினாலும். பிறருக்கு நன்மை தராது. மனமே ! நீயே சிந்தித்துப் பார். உனக்கு எல்லாம் (பிரம்மத்தை தவிர) சுகம் தரும் என்று தோன்றுகிறதல்லவா ! உன்னை அஹங்காரம் பீடிக்கிறது.

अहंतागुणें नीति सांडी विवेकी ।  
अनीतिबळें श्लाघ्यता सर्व लोकीं ॥  
परी अंतरीं सर्व ही साक्ष येते ।  
प्रमाणांतरे बुद्धि सांडूनि जाते ॥ १६२ ॥

அஹந்தாகுணேம் நீதி ஸாண்ட விவேகீம் ।  
அநீதீபளேம் ஸ்லாக்யதா ஸர்வ லோகீம் ॥  
பரீ அந்தரீம் ஸர்வ ஹீ ஸாக்ஷ யேதே ।  
ப்ரமாணாந்தரேம் புத்தி ஸாண்டுநி ஜாதே ॥ 162 ॥

மனமே ! நல்லது கெட்டது தெரிந்தவன் கூட அஹங்காரத்தினால் "தவறு நம்மை ஒன்றும் கெடுக்காது" என்று துணிந்து செய்வான். அவனைப் பலர் கொண்டாடலாம். ஆனால் அவன் உள்ளம் துடிக்கும். சாஸ்த்ர ப்ரமாணத்தை மறந்து தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்வான்.

देहेबुद्धिचा निश्चयो दृढ जाला ।  
देह्यातीत तें हीत सांडीत गेला ॥  
देहेबुद्धि ते आत्मबुद्धी करावी ।  
सदा संगती सज्जनाची धरावी ॥ १६३ ॥

தேஹேபுத்திசா நிஸ்சயோ த்ருட ஜாலா ।  
தேஹ்யாதீத தேம் ஹீத ஸாண்டித கேலா ॥  
தேஹேபுத்தி தே ஆத்மபுத்தீ கராவீ ।  
ஸதா ஸங்கதீ ஸஜ்ஜநாசீ தராவீ ॥ 163 ॥

மனமே ! (தேஹமே ஆத்மா) என்ற தூர்வாஸனையை லேசில் போக்க முடியாது. ஆத்மானந்தம் தேஹத்தை நான் என்று நினைப்பதால் அழிகிறது. ஆகவே புத்தியை - தேஹத்திலிருந்து - ஆத்மாவை நோக்கிச் செலுத்த வேண்டும். எப்போதும் ஸத்ஸங்கத்திலேயே பழக வேண்டும். (1)

मनें कल्पिला वीषयो सोडवावा ।  
मनें देव निर्गूण तो बोळखावा ॥  
मनें कल्पितां कल्पना ते सरावी ।  
सदा संगती सज्जवाची धरावी ॥ १६४ ॥

஁நேம் கல்பிலா வீஷயோ ஸோடவாவா ।  
மநேம் தேவ நிக்ஷண தோ வோளகாவா ॥

மநேம் கல்பிதாம் கல்பநா தே ஸராவீ ।  
ஸதா ஸங்கதீ ஸஜ்ஜநாசீ தராவீ ॥ 164 ॥

மனமே ! வீணாக கற்பனைகளில் மூழ்காதே. நிர்குண ப்ரஹ்மத்திலே இழைத்து விடு. நான் ப்ரஹ்மம் என்ற பாவனை திடப்படவேண்டும். அது கடைசியில் "நான்" என்பதை ஒழித்து விடும். ஸதா ஸத்ஸங்கத்திலேயே பழக வேண்டும். (2)

देहादीक प्रपंच हा चिंतियेला ।

परी अंतरीं लोभः निश्चित ठेला ॥

हरीचिंतन मुक्तिकांता बरावी ।

सदा संगती सज्जनाची धरावी ॥ १६५ ॥

தேஹ்யாதீக ப்ரபஞ்சஹா சிந்தியேலா ।

பரீ அந்தரீம் லோப நிஸ்சீத டேலா ॥

ஹரீசிந்தந முக்திகாந்தா வராவீ ।

ஸதா ஸங்கதீ ஸஜ்ஜநாசீ தராவீ ॥ 165 ॥

மனமே ! தேஹம் ப்ரபஞ்சம் என்ற ஊழலில் சிக்கினால் பேராசைதான் வளரும் - ஹரியை நினைத்தால் மோக்ஷ லக்ஷம் உன்னை வரிப்பாள். ஸத்ஸங்கத்தையே நாடு. (3)

अहंकार विस्तारला या देहाचा ।

स्वियापुत्रमित्रादिकें मोह त्यांचा ॥

बकें भ्रांति हे जन्मचिंता हरावी ।

सदा संगती सज्जनाची धरावी ॥ १६६ ॥

அஹங்கார விஸ்தாரலா யா தேஹ்யாசா ।

ஸ்திரியாபுத்ரமித்ராதிசேம் மோஹ த்யாம்சா ॥

பளேம் ப்ராந்தி ஹே ஜந்மசிந்தா ஹராவீ ।

ஸதா ஸங்கதீ ஸஜ்ஜநாசீ தராவீ ॥ 166 ॥

மனமே ! அஹங்காரத்தின் விரிவு - மனைவி, பிள்ளை, குட்டிகளிடம் உள்ள பாசம். அது மேலும் பரவும்.

ஞானத்தினால் முதலில் அஹந்தையை ஒழி மற்றது தானே விலகும். ஸத்ஸங்கத்தையே நாடு. (4)

बरा निश्चयो शाश्वताचा करावा ।

म्हणे दास सदेह तो वीसरावा ॥

घडीनें घडी सार्थकाची करावी ।

सदा संगती सज्जनाची धरावी ॥ १६७ ॥

பரா நிஸ்சயோ ஸாஸ்வதாசா கராவா ।

ம்ஹணே தாஸ ஸந்தேஹ தோ வீஸராவா ॥

கடநேம் கட ஸாந்தகாசீ கராவீ ।

ஸதா ஸங்கதீ ஸஜ்ஜநாசீ தராவீ ॥ 167 ॥

மனமே ! என்றும் எங்கும் ப்ரஹ்மத்தையே நாடு ஸந்தேஹங்களையெல்லாம் போக்கி ஸமர்த்தர் நிச்சயமாக கூறுகிறார். கணம் கூட வீணாகக் கூடாது ஸத்ஸங்கத்தை நாடு.

करी वृत्ति जो संत ते सं तजाणा ।

दुराशागुणें जो नव्हे दैन्यवाणा ॥

उपादी देहेबुद्धितें वाढवीते ।

परी सज्जना केवि बाधूं शके ते ॥ १६८ ॥

கரீ வருத்தி ஜோ ஸந்த தோ ஸந்தஜாணா ।

தூராலாகுணேம் ஜோ நவ்ஹே தைன்யவாணா ॥

உபாதீ தேஹே புத்தி தேம் வாடபீ தே ।

பரீ ஸஜ்ஜநா கேவி வாதூம் ஸகே தே ॥ 168 ॥

மனமே ! உன் வாழ்வை ஸ்திரமான ஆத்ம தத்வச் சிந்தனையிலேயே நிலைக்கச் செய்து விட்டால் கெட்ட ஆசைகளுக்கு பலியாக மாட்டாய். தேஹமே ஆத்மா என்ற எண்ணம் பரிதாபத்திற்குரியது. அதற்கு உன் புத்தியை பலி கொடுக்காதே. ஸாதுக்களை அது பாதிக்காது.

नसे संत आनंत संतां पुसावा ।

अहंकार विस्तार हा नीरसावा ॥

गुणैर्वीण निर्गूण तो आठवावा ।

देहेबुद्धिचा आठजं नाठवावा ॥ १६९ ॥

நளே ஸந்த ஆநந்த ஸந்தாம் புஸாவா ।  
அஹங்கார விஸ்தார ஹா நீரஸாவா ॥  
குணேம்வீண நிர்கூண தோ ஆடவாவா ।  
தேஹேபுத்திசா ஆடவூம் நாடவாவா ॥ 169 ॥

மனமே ! ஸாதுக்களை அணுகி நித்யானந்தத்தைப் பற்றி தெரிந்து கொள். அஹங்காரம் ப்ரபஞ்ச வாஸனைகளையே வேண்டும். முக்குணமற்ற நிர்குண ப்ரஹ்மத்தை நினை.

देहेबुद्धि हे ज्ञानबोधे तजावी ।

विवेके तये वस्तुची भेदि ध्यावी ॥

तदाकार हे वृत्ति नाही स्वभावें ।

म्हणोनी सदा ते चि शोधित जावें ॥ १७० ॥

தேஹேபுத்தி ஹே ஜ்ஞாநபோதேம் தஜாவீம் ।  
விவேகேம் தயே வஸ்துசீ பேடி த்யாவீ ॥  
ததாகார ஹே வ்ருத்தி நாஹீம் ஸ்வபாவேம் ।  
ம்ஹணோநீ ஸதா தே சி ஸோதித ஜாவேம் ॥ 170 ॥

மனமே ! ஆத்ம ஞானம் பெற்று தேகாத்ம புத்தியை விலக்கிவிடு. விவேகத்தினால் மற்ற எல்லாவற்றையும் உன்னிடமிருந்து தொலைத்து ஆத்மாவை பேட்டி காண வேண்டும். இயல்பிலே உனக்கு ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் நிலைக்காது ஸாதனை புரிய வேண்டும்.

असेसार साचार तें चोरलेंसे ।

येहीं लोचनीं पाहतां दृश्य भासे ॥

निराभास निर्गूण तें आकळेना ।

अहंतागुणें कल्पितां ही कळेना ॥ १७१ ॥

அஸேஸார ஸாசார தேம் சோரலேம்ஸே ।  
யேஹீம் லோசநீம் பாஹதாம் த்ருப்ய பாஸே ॥  
நிராபாஸ நிர்கூண தேம் ஆகளேநா ।  
அஹந்தாகுணேம் கல்பிதாம் ஹீ களேநா ॥ 171 ॥

மனமே ! ஸாரமற்ற விஷயத்தில் உன்னைப் பறிகொடுத்து விட்டாய். ஊனக் கண்களுக்கு புலப்படாதது உலகம் தான் புலப்படும். மாயப் பிரபஞ்சக் கலப்படமில்லாத நிர்குண ப்ரஹ்மத்தை அடைய அஹங்காரக் கற்பனைகளைக் களைய வேண்டும்.

स्फुरे वीषयीं कल्पना ते अविद्या ।

स्फुरे ब्रह्म रे जाण माया सुविद्या ॥

मुळीं कल्पना दों रूपें ते चि जाली ।

विवेके तरी सस्वरूपीं मिळाली ॥ १७२ ॥

ஸ்புரே வீஷயீம் கல்பநா தே அவித்யா ।  
ஸ்புரே ப்ரஹ்ம ரே ஜாண மாயா ஸுவித்யா ॥  
முளீம் கல்பநா தோம் ரூபேம் தே சி ஜாலீ ।  
விவேகேம் தரீ ஸஸ்வரூபீம் மிளாலீ ॥ 172 ॥

மனமே ! உனக்கு ஸஞ்சாரம் இரண்டு விதம். உலகியிலில் உன் எண்ணங்கள் ஸஞ்சரித்தால் அதற்கு அவித்யா என்று பெயர், உன் எண்ணங்கள் பிரஹ்மத்தைப் பற்றியதாக இருந்தால் அதற்கு ஸத்வித்யை என்று பெயர். இரண்டிலும் உனக்குத் திறமை உண்டு. அதிலே அவித்யை சருக்குப்பாதை அது உன்னை ஜனன மரணப் பகுதியில் தள்ளிவிடும். ஸத் வித்யை என்ற மேருபர்வதத்தில் ஏறினால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்து விடும்.

स्वरूपीं उदेली अहंकार राहो ।

तेणें सर्व आख्यादिलें व्योम पाहों ॥

दिशा पाहतां ते निशा वाढताहे ।

विवेके विचारें विवंचूनि पाहे ॥ १७३ ॥

ஸ்வரூபீம் உதேலா அஹங்கார ராஹோ ।  
தேணேம் ஸர்வ ஆச்யாதிலேம் வ்யோம பாஹோம் ॥  
திஸா பாஹதாம் தே நிஸா வாடதாஹே ।  
விவேகேம் விசாரேம் விவம்குநி பாஹே ॥ 173 ॥

மனமே ! அஹங்காரம் என்ற ராகு ஆத்ம ஸ்வரூபம் என்ற  
ஸூர்யனை விழுங்கி விட்டால் பகலே இருண்டு விடும்.  
பகல் இரவாகி விடும். அஹங்காரம் விலகினால் ஆத்மா  
ஸாக்ஷாத்காரம் தானே ப்ரகாசிக்கும்.

जया ऋक्षुने लक्षितां लक्षवेना ।  
भवा भक्षितां रक्षितां रक्षवेना ॥  
क्षयातीत तो लक्षयी मोक्ष देतो ।  
दयादक्ष तो साक्षिने पक्ष घेतो ॥ १७४ ॥

ஜயா ஶக்ஷுநேம் லக்ஷிதாம் லக்ஷவேநா ।  
பவா பக்ஷிதாம் ரக்ஷிதாம் ரக்ஷவேநா ॥  
க்ஷயாதீத தோ லக்ஷயீ மோக்ஷ தேதோ ।  
தயாதக்ஷ தோ ஸாக்ஷிநேம் பக்ஷ கேதோ ॥ 174 ॥

மனமே ! ஈச்வரன் ஊனக் கண்களுக்குப்  
புலப்படமாட்டார். உலகியலிருந்து அவரைத் தவிர எவரும்  
காப்பாற்ற முடியாது, அழிக்கவும் முடியாது, மோக்ஷம்  
என்பது என்றும் அழியாத அவனுடைய ஸ்தானம். அவர்  
மாயையையே விலக்கி உன்னைத் தன் ஸ்தானத்தில் சேர்த்துக்  
கொண்டு விடுவார்.

विधी निर्मितां लीहितो सर्व भाळी ।  
परी लीहिता कोण त्याचे कपोळी ॥  
हरु जाळितो लोक सन्हारकाळी ।  
परी शेवटी शंकरा कोण जाळी ॥ १७५ ॥

விதீ நிர்மிதாம் லீஹிதோ ஸர்வ பாளீம் ।  
பரீ லீஹிதா கோண த்யாசே கபோளீம் ॥

ஹரு ஜாளிதோ லோக ஸ்வஹாரகாளீம் ।  
பரீஸேவடம் ஶங்கரா கோண ஜாளீம் ॥ 175 ॥

மனமே ! ப்ரஹ்ம தேவன் ஸர்வ ஜீவர்களுடைய  
நெற்றியிலேயே அவரவர்களுடைய புண்ய பாபங்களை  
எழுதி விடுகிறார். அவருடைய நெற்றியிலும் எழுதுபவர்  
பரமேச்வரன். பரமேச்வரன் நெற்றியில் எவரால் எழுத  
முடியும் ? அவருக்கு புண்ய பாபங்கள் ஏது ?

जर्गी द्वादशादित्य हे रुद्र अक्रा ।  
असंख्यात संख्या करी कीण शक्रा ॥  
जर्गी देव धुंडाळितां आडळेना ।  
जर्नी मुख्य तो कोण कैसा कळेना ॥ १७६ ॥

ஜகீம் த்வாதஸாதித்ய ஹே ருத்ர அக்ரா ।  
அஸங்க்யாத ஸங்க்யா கரீக்ண ஶக்ரா ॥  
ஜகீம் தேவ துண்டாளிதாம் ஆடளேநா ।  
ஜநீம் முக்ய தோ கோண கைஸா கேளேநா ॥ 176 ॥

மனமே ! இவ்வுலகை நியதியிலேயே நடத்திச் செல்லும்  
தெய்வங்கள் பனிரெண்டு ஸூர்யர்கள். பதினொன்று  
ருத்ரர்கள். மற்றும் கணக்கற்ற தேவ கணங்கள். அவர்களை  
ஆட்டிப் படைக்கின்ற வரைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள  
வேண்டாமா ?

तुटेना फुटेना कदा देवराणा ।  
चळेना ढळेना कदा दैन्यवाणा ॥  
कळेना कळेना कदा लोचनासी ।  
वसेना दिसेना जर्नी मीपणासी ॥ १७७ ॥

துடேநா புடேநா கதா தேவராணா ।  
சளேநா டளேநா கதா தைந்யவாணா ॥  
களேநா களேநா கதா லோசநாஸீ ।  
வஸேநா திஸேநா ஜநீம் மீபணாஸீ ॥ 177 ॥

மனமே ! அந்த பரம்பொருளை அழிக்க முடியாது.  
கத்தியால் வெட்ட முடியாது. தண்ணீரில் கரைக்க முடியாது.  
அசைக்க முடியாது. கண்ணிற்குப் புலப்படாது. அதை  
அஹம்காரீ அறிவானா ?

जया मानला देव तो पूजिताहे ।  
परी देव शोधूनि कोणही न पाहे ॥  
जर्गी पाहतां देव कोट्यानकोटी ।  
जया मानली भक्ति जे ते चि मोठी ॥ १७८ ॥

ஜயா மாநலா தேவ தோ பூஜிதாஹே ।  
பரீதேவ ஸோதூநி கோண்ஹீந பாஹே ॥  
ஜகீம் பாஹதாம் தேவ கோட்யாநகோட ॥  
ஜயா மாநலீ பக்தி ஜே தே சி மோட ॥ 178 ॥

மனமே ! பரமாத்மாவை யாரும் அணுகுவதில்லை.  
அவருக்குட்பட்ட தெய்வங்களில் அவரவர்க்குப் பிடித்தமான  
ஒருவரை அவரவர்கள் பூஜிக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த  
தெய்வங்கள் பரமாத்மாவிடம் கொண்டு சேர்த்து விடும்.

तिन्ही लोक जेथूनि निर्माण जाले ।  
तया देवरायासि कोणही न बोले ॥  
जर्गी थोरला देव तो चोरलासे ।  
गुरूवीण तो सर्वथा ही न दीसे ॥ १७९ ॥

திந்ஹீ லோக ஜேதூநி நிர்மாண ஜாலே ।  
தயா தேவராயாஸி கோண்ஹீந போலே ॥  
ஜகீம் தோரலா தேவ தோ சோரலாஸே ।  
குரூவீண தோ ஸர்வதா ஹீந தீஸே ॥ 179 ॥

மனமே ! மூவுலகங்களையும் எவர் படைத்தாரோ அந்த  
பரமாத்மாவை யாரும் தேடுவதில்லை, மறைந்திருக்கும்  
அவரை குருவின் க்ருபைதான் தரிசனம் செய்து வைக்கும்.  
வேறு எதனாலும் அடைய முடியாது.

गुरु पाहतां पाहतां लक्ष कोटी ।  
बहूसाल मंत्रावळी शक्ति मोठी ॥  
मर्नी कामना चेटके धातमाता ।  
जनीं वेथेरे तो नव्हे मुक्ति दाता ॥ १८० ॥

குரு பாஹதாம் பாஹதாம் லக்ஷ கோட ।  
பஹுஸால மந்த்ராவளீ ஸக்தி மோட ॥  
மநீம் காமநா சேடகேம் தாதமாதா ।  
ஜநீம் வேர்த ரே தோ நவ்ஹே முக்தி தாதா ॥ 180 ॥

மனமே ! குரு என்று தேடிப் போனால் இதோ நான்  
இருக்கிறேன் என்று கோடி குருமார்கள் முன்னே வருவார்கள்.  
மந்த்ரம் தந்த்ரம் என்று சொல்லி காசு பரிப்பார்கள். இவர்கள்  
உலகியல் ஆசைகளை வளர்ப்பார்களே தவிர, ஆயுளை  
வீணாக்குவார்களே தவிர, மோக்ஷ வழிகாட்டமாட்டார்கள்.

नव्हे चेटकी चाळकु द्रव्यभोंदु ।  
नव्हे निंदकु मछुरु भक्तिमंदु ॥  
नव्हे उन्मतु वेसनी संगबाधु ।  
जनीं ज्ञानिया तो चि साधु अगाधु ॥ १८१ ॥

நவ்ஹே சேடகீ சாளகு த்ரவ்யபோந்து ।  
நவ்ஹே நிந்தகு மசுரு பக்திமந்து ॥  
நவ்ஹே உந்மது வேஸநீ ஸங்கபாது ।  
ஜநீம் ஜ்ஞாநியா தோ சி ஸாது அகாது ॥ 181 ॥

மனமே ! அவர்கள் புத்தியைக் கலக்குவார்கள்.  
கவலையைப் பெருக்குவார்கள், பொருளைப் பரிப்பார்கள்,  
மற்ற குருமார்களை இகழ்வார்கள், பரஸ்பர பகையை  
உண்டாக்குவார்கள், தற்பெருமை பேசுவார்கள், சிற்றின்ப  
பித்தர்களாக இருப்பார்கள். ஆகவே பூரண ஞானமுள்ள  
ஸாதுக்களையே அணுக வேண்டும்.

नव्हे वाउगी चाहुटी काम पोटी ।  
क्रियेवीण वाचाळता ते चि मोठी ॥  
मुखें बोलिल्यासारखें चालताहे ।  
मना सद्गुरु तो चि शोधूनि पाहें ॥ १८२ ॥

நவ்ஹே வாவுகீ சாஹுடீ காம போடம் ।  
காயேவீண வாசாளதா தே சி மோட ॥  
முகேம் போலியாஸாரகேம் சாலதாஹே ।  
மநா ஸத்குரு தோ சி ஸோதூநி பானேம் ॥ 182 ॥

மனமே ! உள்ளத்திலே அருவருப்பான ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டு பற்றற்ற பரம யோகி போல பேசுவார். காணப்படுவார். ஒரு வித ஒழுக்கமுமில்லாமல் வாய்ப் பேச்சு வீரர்களை மோகித்ததை அளிக்க முடியாது. நன்னடத்தையிலும் ஒழுக்கத்திலும் உன்னிப்பாக தேடிப் போக வேண்டும்.

जनीं भक्त ज्ञानी विवेकी विरागी ।  
कृपालु मनस्वी क्षमावंत योगी ॥  
प्रभू दक्ष वित्पन्न चातुर्य जाणे ।  
तयाचेन योगे समाधान बाणे ॥ १८३ ॥

ஜநீம் பக்த ஜ்ஞானீ விவேகீ விராகீ ।  
க்ருபாளு மநஸ்வீ க்ஷமாவந்த யோகீ ॥  
ப்ரபூ தக்ஷ வித்பந்ந சாதூர்ய ஜானே ।  
தயாசேந யோகேம் ஸமாதாந பானே ॥ 183 ॥

மனமே ! ஸத்குரு பக்தி, ஞானம், வைராக்யம், க்ருபை, நல்ல எண்ணம், புலனடக்கம், பொறுமை, சாஸ்த்ர அறிவு, அநுபவ அறிவு, சொல், அருள் இவை நிரம்பியவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

नव्हे तें चि जालें नसे तें चि आलें ।  
कळों लागलें सज्जनाचेनि बोलें ॥  
अनिर्वाच्य तें वाच्य वाचे वदावें ।  
मना संत आनंत शोधीत जावें ॥ १८४ ॥

நவ்ஹே தேம் சி ஜாலேம் நஸே தேம் சி ஆலேம் ।  
களோம் லாகலேம் ஸஜ்ஜநாசேநி போலேம் ॥  
அநிர்வார்ச்ய தேம் வாச்ய வாசே வதாவேம் ।  
மநா ஸந்த ஆநந்த ஸோதீத ஜாவேம் ॥ 184 ॥

மனமே ! ப்ரஹ்ம தத்வம் எளிதில் புரியாது. பரஸ்பரம் முற்றிலும் வேற்றுமையான திறன்கள் தோன்றும். ப்ரஹ்மம் பிறப்பிறப்பற்றது. ஆனால் அதுவே ஜகத்தாக விரிகின்றது. அசைவற்றது. ஆனால் அதன் சலனம் தான் உலகை இயக்குகிறது. இது எப்படி ? தெரிந்து கொள்ள ப்ரஹ்ம அநுபவ சாலிகளை மஹான்களைத் தான் அணுக வேண்டும். வாக்குக்கு அகப்படாததை அவர்கள் விண்டு காண்பிப்பார்கள்.

लपावें अती आदरें रामरूपीं ।  
भयातीत निश्चीत ये सस्वरूपीं ॥  
कदा तो जनीं पाहतां ही दिसेना ।  
सदा ऐक्य तो भिन्नभावे वसेना ॥ १८५ ॥

லபாவேம் அதீ ஆதரேம் ராமரூபீம் ।  
பயாதீத நிஸ்சீத யே ஸஸ்வரூபீம் ॥  
கதா தோ ஜனீம் பாஹதாம் ஹீ திஸேனா ।  
ஸதா ஜக்ய தோ பின்னபாவேம் வஸேனா ॥ 185 ॥

மனமே ! ராமன் கவலையற்றவன், பயமற்றவன், அவன் நம் அந்தர்யாம். அஹந்தை என்ற தனிமையை அகற்றி ஆத்மாவாக அவருடன் இணைய வேண்டும். அநுபவம் பெற்று விட்டால் வேறொன்று இல்லையே.



सदा सर्वदा राम सन्नीध आहे ।  
मना सज्जना सत्य शोधून पाहें ।  
अखंडीत भेटी रघूराज योगु ।  
मना सांडि रे मीपणाचा वियोगु ॥ १८६ ॥

ஸதா ஸர்வதா ராம ஸந்நீத ஆஹே ।  
மநா ஸஜ்ஜநா ஸத்ய ஸோதூந பாஹேம் ॥  
கண்டத பேட ரகூராஜ யோகு ।  
மநா ஸாண்டீம் ரே மீபணாசா வியோகு ॥ 186 ॥

மனமே ! அந்த அநுபவம் வந்து விட்டால், நீ திரும்பின இடமெல்லாம் ராம ஸந்நிதி தான். மரத்தில் ராமனைக் காண்பாய், மேகத்தில் ராமனைக் காண்பாய், ஓயாத பேட்டி ராமனுடன் உனக்கு. உனக்கு அஹம்காரம் தலை தூக்கினால் அத்தனையும் நீ இழப்பாய்.

भुतें पिंड ब्रह्मांड हें ऐक्य आहे ।  
परी सर्व ही सस्वरूपी न साहे ॥  
मना भासलें सर्व कांहीं पहावें ।  
परी संग सोडूनि सूखी रहावे ॥ १८७ ॥

புதேம் பிண்ட ப்ரஹ்மாண்ட ஹேம் ஐக்ய ஆஹே ।  
பரீஸர்வஹி ஸஸ்வரூபீம் ந ஸாஹே ॥  
மனா பாஸலேம் ஸர்வ காம்ஹிம் பஹாவேம் ।  
பரீஸங்க ஸோடுனி ஸுகீ ரஹாவேம் ॥ 187 ॥

மனமே ! உன் பிண்டத்திலும் (தேஹத்திலும்) பிரஹ்மாண்டத்திலும் உள்ளவை எல்லாம் செயற்கைப் பொருட்கள் தான். உன் ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் தானே பிரஹ்மத்தின் இயற்கை ஸ்வரூபம். இவை இரண்டுக்கும் செயற்கைப் பொருள்கள் அனைத்திலும் சம்பந்தமே இல்லை. நீ அவற்றை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு சுகமாக இரு.

देहेभान हें ज्ञानशखें खुडावें ।  
विदेहीपणें भक्तिमार्गें चि जावें ॥  
विरक्तीबळें निंघ सर्वै तजावें ।  
परी संग सोडूनि सूखें रहावें ॥ १८८ ॥

தேஹேபாந ஹேம் ஜ்ஞாநஸஸ்த்ரேம் குடாவேம் ।  
விதேஹிபணேம் பக்திமார்கேம் சி ஜாவேம் ॥  
விரக்தீபளேம் நிந்த்ய ஸர்வை தஜாவேம் ।  
பரீஸங்க ஸோடுநி ஸுகேம் ரஹாவேம் ॥ 188 ॥

மனமே ! தேஹமே ஆத்மா என்ற அழுத்தமான அழுக்கை ஞானம் என்ற ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போட்டுத் தான் அழிக்க முடியும். ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றுபடுவதே பக்தி. அந்தச் சொல்லுக்கே ஒட்டிக் கொள்வது என்பது தான் பொருள். மற்ற விஷயங்களில் பற்று தானாக அழிந்து விடும்.

मही निर्मिली देव तो ओळखावा ।  
जया पाहतां मोक्ष तत्काळ जीवा ॥  
तदया निर्गुणालागि गूणीं पहावें ।  
परी संग सोडूनि सूखे रहावें ॥ १८९ ॥

மஹீ நிர்மிலீ தேவ தோ ஓளகாவா ।  
ஜயா பாஹதாம் மோக்ஷ தத்காள ஜீவா ॥  
ததயா நிர்குணாலாகி கூணீம் பஹாவேம் ।  
பரீஸங்க ஸோடுநி ஸுகே ரஹாவேம் ॥ 189 ॥

மனமே ! பரமாத்மா பூமியைப் படைத்தானே முக்குணங்களைச் சேர்த்து அந்த முக்குணங்களை அகற்றிவிட்டால் - மோக்ஷம் தான், ஸத்த்வ-ரஜஸ்-தமோ - என்ற முக்குணங்கள் அற்றவன். ஸர்வ ஜ்ஞன், ஸர்வ சக்தன், ஸர்வ வியாபி என்ற மூன்று தன்மைகளை உடையவன் மற்ற சேர்க்கையை விட்டு அவனை அடைந்து சுகப்படு.

नव्हे कार्यकर्ता नव्हे सृष्टिभर्ता ।  
परेहून पर्ता न लिपे विवर्ता ॥  
तया निर्विकल्पासि कल्पीत जावें ।  
परी संग सोडूनि सूखें रहावें ॥ १९० ॥

நவ்ஹே கார்யகர்தா நவ்ஹே ஸ்ருஷ்டிபர்தா ।  
பரேஹூந பர்தா ந லிம்பே விவர்தா ॥  
தயா நிர்விகல்பாஸி கல்பீத ஜாவேம் ।  
பரீ ஸங்க ஸோடுநி ஸுகேம் ரஹாவேம் ॥ 190 ॥

மனமே ! உலகம் மாயையின் காரியம், மாயை முக்குணங்கள் உடையது. முக்குணங்கள் மனிதனின் புண்ய பாபங்களின் ஏற்றத்தாழ்வுடன் விழைவது. அதன் வழியில் உலகம் நடைபெறுகிறது. இதற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை.

देहेबुद्धिचा निश्चयो ज्या टकेना ।  
तया ज्ञान कल्पांतकाळीं कळेना ॥  
परब्रह्म तें मीपणें आकळेना ।  
मनीं शून्य अज्ञान हें मावळेना ॥ १९१ ॥

தேஹேபுத்திசா நிஸ்ஸயோ ஜ்யா டளேநா ।  
தயா ஜ்ஞாந கல்பாந்தகாளீம் களேநா ॥  
பரப்ரஹ்ம தேம் மீபணேம் ஆகளேநா ।  
மநீம் ஸூந்ய அஜ்ஞாந ஹேம் மாவளேநா ॥ 191 ॥

மனமே ! உனக்கு தேஹாத்ம பாவனை அழியாத வரை மஹா பிரளயத்தில் கூட ஞானம் உண்டாகாது. அஹங்காரம் ஒழியாதவரை ப்ரஹ்மத்துடன் இணைவது நடக்காது. அஞ்ஞானம் தான் மிஞ்சும்.

मना ना कळे नाढले रूप ज्याचे ।  
दुजेवीण ते ध्यान सर्वोत्तमाचे ॥

तया खूण ते हीण दृष्टांत पाहे ।  
तेथें संग निसंग दोनी न साहे ॥ १९२ ॥

மநா நா களே நாடலே ரூப ஜ்யாசே ।  
துஜேவீண தே த்யாந ஸர்வோத்தமாசே ॥  
தயா கூண தேஹீண த்ருஷ்டாந்த பாஹே ।  
தேதேம் ஸங்க நிஸங்க தோநீ ந ஸாஹே ॥ 192 ॥

மனமே ! உனக்கு எட்டாதது ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம். அதன் த்யானம் உனக்கு ஸாத்யம். அதில் நீ கரைந்து விடுவாய். ஆத்மா, பரமாத்மா ஜக்யம் ஸம்பவிக்கும். அஹங்காரம் போட இடம் தெரியாது.

नव्हे जाणता नेणता देवराणा ।  
न ये वर्णितां वेद शाखां पुराणां ॥  
नव्हे दृश्य अदृश्य साक्षी तया चा ।  
श्रुती नेणती अंतत्याचा ॥ १९३ ॥

நவ்ஹே ஜாணதா நேணதா தேவராணா ।  
ந யே வர்ணிதாம் வேத ஸாஸ்த்ரம் புராணாம் ॥  
நவ்ஹே த்ருஸ்ய அத்ருஸ்ய ஸாக்ஷீ தயா சா ।  
ஸ்ருதீ நேணதீ அந்தத்யாசா ॥ 193 ॥

மனமே ! அந்த நிலையை எப்படிச் சொல்லி உனக்குப் புரிய வைக்கிறது ? என்று குருதேவர் தவிக்கிறார். நீயே ப்ரஹ்மத்தின் ஒரு கதிர் தான். அப்படி உணர்வதற்கே வேதங்கள் சாஸ்த்ரங்கள் புராணங்கள் படிக்க வேண்டும். அவற்றாலும் முழுமையாக விளக்கம் தர இயலவில்லை. பார்க்கத்தக்கவை தகாதவையெல்லாவற்றையும் எட்டி நின்று வேடிக்கைப் பார்க்கின்ற பரதத்துவத்தை எப்படி அறிவது ?

वसे हृदयीं देव तो कोण कैसा ।  
पुसे आदरें साधकू प्रेष्ण ऐसा ॥

देहे टाकितां देव कोठें रहातो ।

परी मागुता ठाव कोठें पहातो ॥ १९४ ॥

வஸே ஹ்ருதயீம் தேவ தோ கோண கைஸா ।

புஸே ஆதரேம் ஸாதகூ ப்ரேஷ்ண ஏஸா ॥

தேஹே டாகிதாம் தேவ கோடேம் ரஹாதோ ।

பரீமாகுதா டாவ கோடேம் பஹாதோ ॥ 194 ॥

மனமே ! நீயே குருதேவரைக் கேள். இதயத்தில் உறைபவன் யார் ? இந்த உடல் வீழ்ந்தால் அவன் எங்கே போவான் ? மறுபடியும் வாழ்வதற்கு எந்த இடத்தை அடைவான் ? புரிகிறாப் போல் சொல்லுங்களேன்.

वसे हृदयीं देव तो जाण ऐसा ।

नभाचे परी व्यापकु जाण तैसा ॥

सदा संचला येत ना जात कांहीं ।

तयावीण कोठें रिता ठाव नाही ॥ १९५ ॥

வஸே ஹ்ருதயீம் தேவ தோ ஜாண ஏஸா ।

நபாசே பரீவ்யாபகு ஜாண தைஸா ॥

ஸதா ஸஞ்சலா யேத நா ஜாத காம்ஹீம் ।

தயாவீண கோடேம் ரிதா டாவ நாஹீம் ॥ 195 ॥

மனமே ! குருதேவர் கூறுவார். உன் இதயத்தினை அந்தர்யாமி எங்கும் நிறைந்தவன். குடத்தில் உள்ள ஆகாசமே - எங்கும் நிறைந்திருப்பது போல். போவதுமில்லை வருவதுமில்லை அவன் இல்லாத இடமே இல்லை.

नर्भी वावरे जो अणुरेणु कांहीं ।

रिता ठाव या राघवेंवीण नाही ॥

तया पाहतां पाहतां तेंचि जालें ।

तेयें लक्ष आलक्ष सर्वें बुडालें ॥ १९६ ॥

நபீம் வாவரே ஜோ அணுரேணு காம்ஹீம் ।

ரிதா டாவ யா ராகவேந்விண நாஹீம் ।

தயா பாஹதாம் பாஹதாம் தேம்சி ஜாலேம் ।

தேதேம் லக்ஷ ஆலக்ஷ ஸர்வை புடாலேம் ॥ 196 ॥

மனமே ! கூரை வழியே புகுகின்ற சூர்ய ஒளியில் - தூசுகள் தெரிகின்றனவே அவற்றிலே ராம ரூபமே விளங்குகிறது. அதை உற்று கவனித்தால் நீ அதிலேயே லயித்து விடுவாய். அறிவது அறிகிறவன் அறியப்படும் பொருள் எல்லாம் ஒன்றாகி விடுகின்றன.

नभासारिखें रूप या राघवाचें ।

मनीं चिंतितां मूळ तूटे भवाचें ॥

तया पाहतां देहबुद्धी उरेना ।

सदा सर्वदा आर्त पोठीं पुरेना ॥ १९७ ॥

நபாஸாரிகேம் ரூப யா ராகவாசேம் ।

மநீம் சிந்திதாம் மூள தூடே பவாசேம் ॥

தயா பாஹதாம் தேஹபுத்தீ உரேநா ।

ஸதா ஸர்வதா ஆர்த போடீம் புரேநா ॥ 197 ॥

ஆக மனமே ! ஆகாயம் முழுதும் வியாபித்திருக்கின்ற ச்யாமள வர்ணம் ராமனுடையது. ஸ்ரீ ராம ஸ்வரூபமே பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ஆட்கொண்டிருக்கிறது. இவ்வாறு த்யானம் செய்தால் பிரபஞ்சத்திற்கு மூலகாரணமான மாயை விலகிவிடும். உடலே நான் என்கிற பிரமை நீங்கிவிடும். அந்த ஆனந்த ஸ்வரூபமே அநுபவம் ஆகும். பிறகு துன்பமேது ?

नभें व्यापिलें सर्वं सृष्टीस आहे ।

रघूनायेका ऊपमा ते न साहे ॥

दुजेवीण जो तोचि तो हा स्वभावें ।

तया व्यापकु व्यर्थ कैसें म्हणावें ॥ १९८ ॥

நபேம் வ்யாபிலேம் ஸர்வ ஸ்ருஷ்டஸ ஆஹே ।  
 ரகூநாயேகா ஊபமா தே நா ஸாஹே ॥  
 துஜேவீண ஜோ தோசி தோ ஹா ஸ்வபாவேம் ।  
 தயா வ்யாபகு வ்யாத கைஸேம் ம்ஹணாவேம் ॥ 198 ॥

மனமே ! ராமனே எங்கும் வியாபித்திருக்கிறான் -  
 என்பதற்கு ஆகாயத்தை உவமையாகச் சொன்னோம். அது ஒரு  
 அளவு தான் பொருந்தும். ஏனெனில் இரண்டு பொருள்கள்  
 இருந்தால் - ஒன்றையொன்று வியாபித்திருக்கிறது என்று  
 கூறலாம். ராமன் தவிர வேறு ஒன்றுமே இல்லை என்ற  
 அத்வைத ஞானத்தில் வியாபிக்கப்படுவதே ஒன்றுமில்லை.  
 ஆதலால் வியாபித்திருக்கிறது என்று சொல்வது பொருந்தாது.

अती जीर्णं विस्तीर्णं तै रूप आहे ।

तेथें तर्क संपर्क तोही न साहे ॥

अती गूढ ते दृढ तत्काळ सोपें ।

दुजेवीण जे खूण स्वामीप्रतापें ॥ १९९ ॥

அதீ ஜீர்ண விஸ்தீர்ண தேம் ரூப ஆஹே ।

தேதேம் தர்க ஸம்பர்க தோஹீ ந ஸாஹே ॥

அதீ கூட தே த்ருட தத்காள ஸோபேம் ।

துஜேவீண ஜே கூண ஸ்வாமீப்ரதாபேம் ॥ 199 ॥

மனமே ! ராம ஸ்வரூபம் - எங்கும் - நிறைந்திருக்கிறது -  
 என்பதற்கு தத்வ ரீதியான எவ்வளவு விளக்கம் இனிச்  
 சொல்வதற்கே இல்லை. பிரஹ்மஞானியாக ஜீவன் முக்தராக  
 விளங்குகின்ற குருவின் கடாட்சம் ஒன்று தான் அந்த  
 அநுபவத்தைத் தரும்.

कळे आकळे रूप तें ज्ञान होतां ।

तेथें आटली सर्व साक्षी अवस्था ॥

मना उन्मनीं शब्द कुंठीत राहे ।

तो गे तोचि तो राम सर्वत्र पाहे ॥ २०० ॥

களே ஆகளே ரூப தேம் ஜ்ஞாந ஹோதாம் ।  
 தேதேம் ஆடல் ஸர்வ ஸாஷ்நீ அவஸ்தா ॥  
 மநா உந்மநீம் ஸ்ப்த குண்டத ராஹே ।  
 தோ கே தோசி தோ ராம ஸர்வத்ர பாஹே ॥ 200 ॥

குருவின் க்ருபையால் இந்தப் பேராநந்த அநுபவம் வந்த  
 பிறகு அநுபவ ஸ்வரூபமாகவே ஆகி விடலாமே தவிர  
 அநுபவக்கிறான் தனித்து இருக்க மாட்டான்.

कदा वोळखीमाजि दूजें दिसेना ।

मनीं मानसीं द्वैत कांहीं वसेना ॥

बहूतां दिसां आपुली भेटि जाली ।

विदेहीपणें सर्व काया निवाली ॥ २०१ ॥

கதா வோளகீமாஜி துஜேம் திஸேநா ।

மநீம் மாநஸீம் த்வைத காம்ஹீம் வஸேநா ॥

பஹூதாம் திஸாம் ஆபுலீ பேடி ஜாலீ ।

விதேஹீபணேம் ஸர்வ காயா நிவாலீ ॥ 201 ॥

மனமே ! இவ்விதம் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ப்ரஹ்ம  
 லயத்திலேயே கொண்டு விட்ட பிறகு எதை எவன் எதனால்  
 பார்க்க முடியும். மூன்று இல்லையே ஒன்று தானே உள்ளது  
 கடலில் கலந்து விட்ட கங்கைக் கரை ஏது ? கடற்கரை தானே ?

मना गूज रे तूज हें प्राप्त जालें ।

परी अंतरीं पाहिजे येत केले ॥

सदा श्रवणें पाविजे निश्चयासी ।

धरी सज्जनसंगती धन्य होसी ॥ २०२ ॥

மநா கூஜ ரே துஜ ஹேம் ப்ராப்த ஜாலேம் ।

பரீ அந்தரீம் பாஹிஜே யேத்ந கேலே ॥

ஸதா ஸ்ரவணேம் பாவிஜே நிஸ்சயாஸீ ।

தரீ ஸஜ்ஜநஸங்கதீ தந்ய ஹோஸீ ॥ 202 ॥

மனமே ! குரு க்ருபையால் ப்ரஹ்மலயம் ஏற்ற பிறகு ஜீவன் முக்தன் ஒரு கால் தேஹ ஸம்பந்தம் அற்றுப் போகாமல் இருந்தால் அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி போன்ற மஹா வாக்யங்கள் காதிலே வீழ்ந்தால் அந்தக் குரல் கொடுத்த ஸாதுக்களின் ஸங்கம் மிகச் சிறந்தது.

मना सर्वही संग सोइनि धावा ।

अती आदयें सज्जनाचा धरावा ॥

जयाचेनि संगें महं दुःख भंगे ।

जनीं साधनेंवीण सन्मार्ग लागे ॥ २०३ ॥

மநா ஸர்வஹீ ஸங்க ஸோடுநி த்யாவா ।  
அதீ ஆதயேம் ஸஜ்ஜநாசா தராவா ॥  
ஜயாசேநி ஸங்கேம் மஹாம் து:க பங்கே ।  
ஜநீம் ஸாதநேவீண ஸந்மார்க லாகே ॥ 203 ॥

மனமே ! கடைசியில் இத்தகைய ஸத்ஸங்கத்தில் லாபம் மிகச்சிறந்தது. அது ஒன்று தான் உனக்குத் துணையாக இருக்கத் தகுதி பெறுகிறது.

मना संग हा सर्व संग्गास तोडी ।

मना संग हा मोक्ष तत्काळ जोडी ॥

मना संग हा साधकां सीघ्र सोडी ।

मना संग हा द्वैत निःशेष मोडी ॥ २०४ ॥

மநா ஸங்க ஹா ஸர்வ ஸங்காஸ தோடீ ।  
மநா ஸங்க ஹா மோக்ஷ தத்காள ஜோடீ ॥  
மநா ஸங்க ஹா ஸாதகாம் ஸீக்ர ஸோடீ ।  
மநா ஸங்க ஹா த்வைத நி:ஸேஷ மோடீ ॥ 204 ॥

மனமே ! இத்தனையும் சொல்லி ஆத்ம லாபத்தைப் பெற்றுத் தருகின்ற ஸத்ஸங்கத்தின் மஹிமை அள்வற்றது. மற்றெல்லாம் விடுவதற்கு ஸத்ஸங்கம் பற்றி உதவி செய்யும். முமுக்ஷுக்களுக்கு விரைவில் பந்தகன் அறிந்து போகும்.

இரண்டாவது நிலை கிடைக்கும் அதுவே அபயம். அதைத் தான் தருவதாக ராமன் பிரதிஜ்ஞை செய்கிறார். அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோததாமி ஏதத்வ்ரதம்மம

मनाची शतें ऐकतां दोष जाती ।

मतीमंद ते साधना योग्य होती ॥

चढे ज्ञान वैराग्य सामर्थ्य आंगीं ।

म्हणे दास विश्वासतां मुक्ति भोगी ॥ २०५ ॥

மநாசீம் ஸதேம் ஏகதாம் தோஷ ஜாதீ ।  
மதீமந்த தே ஸாதநா யோக்ய ஹோதீ ॥  
சடே ஜ்ஞாந வைராக்ய ஸாமர்த்ய ஆங்கீம் ।  
ம்ஹணே தாஸ விஸ்வாஸதாம் முக்தி போகீ ॥ 205 ॥

மனமே ! உனக்கு இவ்விதம் புகப்பட்ட உபதேசம் - உலகம் முழுவதுக்குமே உரியது. இதை அடிக்கடி படித்துக் கேட்க வேண்டும். அறிவிலிகளான - ஸாதாரண பாமரர்கள் கூட - ஏன் புரியாமலே காது கொடுத்துக் கேட்டால் காது வழியாக மனதைத் தொட்டு - புத்தியில் சேர்ந்து இதயக் கதவு திறந்து பரமாத்ம தரிசனம் பெறுவான். பிரஹ்ம அநுபவத்திற்கு வேண்டிய மனப் பரிபாகம், புத்தி பரிபாகம் தானாக ஏற்படும். ராமதாஸன் கூறுவதை நம்புங்கள்.

मनासे श्लोकं मुदिकிறது

मनासे काण्डं मुदिवृत्तु

जय जय रकुविर समर्तत

पुनराम जय राम जय जय राम.

ஸமர்த்த ராமதாஸ சரிதம் முடிவுற்றது.

ஸ்ரீ காஞ்சி மஹாஸ்வாமிகளின் அமோகமான ப்ரேணனயின் பேரில் ஸ்ரீமத் போதேந்த்ர குரு நாதர்கள் அநுக்ரஹத்தின் பேரில் இந்த ஸ்ரீ ஸமர்த்த ராமதாஸ சரிதம் 02.05.2007ல் எழுத ஆரம்பிக்கப்பட்டு 21.08.2007 அநுஷ நக்ஷத்ரத்தில் முடிவு பெற்றது.

## २. हनुमंता रामदूता

हनुमंता रामदूता । वायुपुत्रा महाबळी ।  
 ब्रह्मचारी कपीनाथा । विश्वंभरा जगत्पते ॥ १  
 दानवारी कामांतका । शोकहारी दयानिधे ।  
 महारुद्रा मुख्यप्राणा । कुळमूर्ति पुरातना ॥ २  
 वज्रदेही शोकहारी । भीमरूपा प्रभंजना ।  
 पंचभूत मूळमाया । तूचि कर्ता सकळही ॥ ३  
 स्थितिरूपे तूचि विष्णु । संहारका पशुपते ।  
 परात्पर स्वयंजोती । नामरूपा गुणातीता ॥ ४  
 सांगतां वर्णिता येना । वेदशास्त्रा पडे ठक ।  
 शेष तो सीणला भारी । नेति नेति पराश्रुती ॥ ५  
 धन्य अवतार कैसा हा । भक्तालागि परोपरी ।  
 रामकार्य उतावेळा । भक्तरक्षक सारथी ॥ ६  
 वारितो दुर्घटीं मोठीं । संकटिं धावतो त्वरें ।  
 दयाळा हा पूर्णदाता । नाम घेताचि पावतो ॥ ७  
 धीर वीर रणी मोठा । मार्गें न होय सर्वथा ।  
 उड्डाण अद्भुत ज्याचें । लंघिले समुद्राजळें ॥ ८  
 दाउनी लिखिता हाती । नमस्कारी सीतावरा ।  
 वाचितो सौमित्र आंगे । रामसुखें सुखावला ॥ ९

गर्जतो स्वानंदमेळी । ब्रह्मानंद सकळहि ।  
 अपार महिमा मोठा । ब्रह्मादिकासी ना कळे ॥ १०  
 अद्भुत पुच्छ ते कैसे । भोवंडी नभपोकळीं ।  
 फाकले तेज तें भारी । झांकिले सूर्यमंडळ ॥ ११  
 देखतां रूप पै ज्याचें । ठाण अद्भुत शोभलें ।  
 ध्वजांग ऊर्ध्व तो बाहो । वाम हस्त कटावरी ॥ १२  
 कांसिले हेम कांसोटी । घंटा किंकिणि भोवत्या ।  
 मेखळे जडिले मुक्त । दिव्यरत्न परोपरी ॥ १३  
 माथा मुकुट तो कैसा । कोटिचंद्रार्क लोपले ।  
 कुंडले दिव्य ते कार्णी । मुक्तमाळा विराजती ॥ १४  
 केशरें देखिलें भाळीं । मुख सुहास्य चांगले ।  
 मुद्रिका शोभती बोटी । कंकणें कर मंडित ॥ १५  
 चरणीचे वाजती अंदु । पर्दी तोडर गर्जती ।  
 कैवारी नाथ दीनांचा । स्वामी कल्याणदायकु ॥ १६  
 स्मरतां पाविजे मुक्ति । जन्ममृत्यासि वारितो ।  
 कांपती दैत्य ते ज्यासी । भुभुः कार देतां बळे ॥ १७  
 पाडितो राक्षस नेटें । आपटी महिमंडळी ।  
 सुमित्रप्राणदाता च । कपिकुळांत मंडणा ॥ १८  
 दंडिली पाताळीं शक्ति । अहिमहि निर्दाळिले ।  
 सोडिलें रामचंद्राला । कीर्ती ही भुवनत्रयी ॥ १९

विख्यात ब्रीद तें कैसे । मोक्षदाता चिरंजीव ।  
 कल्याण याचिया नामें । भूतपिशाच कांपती ॥ २०  
 सर्पवृश्चिकश्वापदादि । वीषसीतनिवारिक ।  
 आवडी स्मरतां भावें । काळ कृतांत कांपती ॥ २१  
 संकटी विध्वंसितो बाधा । दुःख दारिद्र्य नासती ।  
 ब्रह्माग्रहपिडा व्याधि । ब्रह्महत्यादि पातकी ॥ २२  
 पुरवितो सकळहि आशा । भक्तकामकल्पतरू ।  
 त्रिकाळ पठतां स्तोत्र । इच्छिलें पाविजे जर्नी ॥ २३  
 परंतु पाविजे भक्ति । संदेह कांही धरू नका ।  
 रामदासीं साहकारी । सांभाळितो परोपरीं ॥ २४

★★★

श्रीराम जयराम जय जय राम  
 जय जय रघुवीर समर्थ

ஸமர்த்த ராமதாஸ மங்களம்  
 श्रीसमर्थरामदास मङ्गलम् ।

॥ आत्रेय स्वामिनाथविरचितम् ॥

सूर्यजी पान्थ पुत्राय राणुभा भाग्य दायिने ।  
 समर्थरामदासाय जामदग्न्याय मङ्गलम् ॥ १ ॥  
 आज्जनेयावताराय जाम्ब ग्रामाभिजन्मने ।  
 गोदावरी लालिताय रामदासाय मङ्गलम् ॥ २ ॥

स्वयमुद्भूतविद्याय बाल्य तापसमूर्तये ।  
 रामात् स्वीकृत मन्त्राय रामदासाय मंगलम् ॥ ३ ॥  
 सकलक्षेत्रसंचार जातदेशाभिमानिने ।  
 जनदुर्गति खिन्नाय रामदासाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥  
 तुरुष्काक्रमणोद्वास बद्धदीक्षाय धीमते ।  
 कृत साहजिमैत्राय रामदासाय मङ्गलम् ॥ ५ ॥  
 रामनामप्रचारैक जनता वीर्यपोषिणे ।  
 बुधपामर सख्याय रामदासाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥  
 रघुवीरसमर्थेति घोषात् निर्भूतभीतये ।  
 जनतोत्साह तुष्टाय रामदासाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥  
 महाराष्ट्र महोद्धारे शिवार्जी प्रैरयत् सदा ।  
 तस्मै राम कृपा पूरवर्धनायास्तु मंगलम् ॥ ८ ॥  
 सहस्राधिक वातात्मजालयोद्भाविने नमः ।  
 दासबोधमहाग्रन्थसन्ध दायिज्ञानाय मंगलम् ॥ ९ ॥  
 रामालय प्रतिष्ठात्त चाफलक्षेत्र भूतये ।  
 सज्जन् घट् नित्यवासाय रामदासाय मङ्गलम् ॥ १० ॥  
 मङ्गलं रामदासाय समर्थायास्तु मङ्गलम् ।  
 मङ्गलं भारती भूम्यै साधुसङ्गाय मङ्गलम् ॥ ११ ॥

சரீதக்திண் ஸந்தர்ப்பங்களை நினைவுக்கு கொண்டு வந்து  
 அவருக்கு அன்றாடம் மங்களம் பாடலாம்.